

Giới thiệu Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ

Tên gốc: Xuyên thành cực cung của nam xứng

Thể loại: Hiện đại, xuyên thư, nữ phụ văn, giả inc, motif CHÁU GÁI PHẢN DIỆN ÔM ĐÙI VÀNG ÔNG CHÚ TRỂ:V, showbiz, hài, #SÙNG_SẠCH_NGỌT, 1&1, thâm tình, cảm động, HE

Độ dài: 116 chương

Nguồn: Điều Hạ, Leo Sing, Ánh Nguyệt

Tình trạng: Hoàn cv - đang edit

Editor: Alicia, Gemist, My Mập

Beta: Hy Ni

Bìa: Hoa Hạc

Nhan Nguyên xuyên qua một quyển tiểu thuyết, không phải thành nữ chủ, vậy thì chỉ có trở thành nữ phụ thôi!

Có điều nữ phụ này thật sự là một nữ phụ cực kì ác độc và không biết tự lượng sức mình, rõ ràng ràng là một vai phản diện chân chính trong tiểu thuyết,

Vị nữ phụ này vốn cho rằng mình là một vị tiểu thư hào môn lưu lạc bên ngoài của Minh gia, cho nên luôn tìm cách quay trở về và xử lý ông chú nhỏ để có thể kế thừa tài sản kếch sù của gia đình.

Ai ngờ âm mưu không thành vì thiên kim chân thật quay về, thế là cô nữ phụ bị tổng ra đường, hơn nữa ông chú nhỏ cũng tìm cơ hội giải quyết cô.

Ngày xuyên thành vai phản diện, Nhan Nghiên xin thề, quyết định sẽ không nhớ thương đến tài sản của chú nhỏ, quyết không có ý xâm phạm đến chú nhỏ, quyết không cản trở tiểu thúc theo đuổi nữ chính! Cô phải bảo vệ mạng nhỏ, phải tìm cơ hội nói với tiểu thúc,

"Thực ra cháu không phải là Minh tiểu thư."

Tiểu thúc nghe xong kéo cả vạt, ý vị thâm sâu cười khê: "Thế sao, thế thì quá tốt rồi."

Nhan Nghiên:???

Ai nói cho cô biết, đây là ý gì đi? Một nữ chính ở bên ngoài siêu sợ tiểu thúc chính hiệu X nam chính trông có vẻ tổng tài bá đạo nhưng không hề bá đạo chút nào. Nam nữ chính không có quan hệ huyết thống!!! Không có!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Cô có phải muốn tức chết tôi hay không, cô nói xem có phải hay không, có phải hay không!"

"Lúc trước theo đuổi Bách Thần bị fans Bách Thần mắng lên hot search khiến cảnh quay bị cắt một đoạn, cô bị bệnh não ngắn đúng không? Bây giờ nào lại ứng nước chộc vào fans Nhan Nghiên. Nhan Nghiên là người có thân phận thế nào, lại còn nói sẽ làm một Nhan Nghiên tiếp theo. Đừng tưởng rằng lớn lên xinh đẹp thì sẽ có mệnh tốt, giới giải trí không thiếu nhất chính là khuôn mặt! Tôi xui mấy đời mới gặp một kẻ phiền phức không có đầu óc như cô, còn tới đón cô sao? Cút đi! Lão tử hiện giờ ngay cả liếc cũng không muốn liếc cô một cái!"

Nhan Nghiên vừa mới tỉnh lại, nghe tiếng điện thoại rung liên theo thói quen mở lên. Vừa mở đã bị một trận mắng to đổ ập xuống, trong lúc nhất thời cô có chút mơ hồ.

Từ khi xuất đạo tới nay, cô đã mười mấy năm, còn có ai chán sống lại dám mắng cô?

Hơn nữa, đoạn lời nói vừa này sao quen tai như vậy?

Lấy điện thoại muốn nhìn một chút xem là anh trai táo bạo nào to gan như vậy, kết quả nhìn màn hình khóa là màu hồng phấn, còn có chiếc ốp lưng điện thoại cũng màu hồng nhạt. Nhan Nghiên im lặng ba giây, sau đó rút cuộc nhớ được vì sao lại thấy quen tai.

Đây không phải là một đoạn tình tiết trong quyển ngôn tình showbiz ngày hôm qua trợ lý bắt ép đưa cô sao!

Gần đây giấc ngủ Nhan Nghiên không tốt, trợ lý Chanh liền đưa cho cô một quyển tiểu thuyết. Nhìn thoáng qua thì đây là quyển ngôn tình showbiz viết về mình, hơn nữa couple trong đây là mình cùng với một tiểu thịt tươi cho dù có quảng tám sào cũng không tới. Vì thế, Nhan Nghiên không hề nghĩ ngợi cự tuyệt.

Nhưng mà Tiểu Chanh thề với trời, quyển tiểu thuyết này có cốt truyện rất tốt, nhân vật được miêu tả vô cùng tuyệt vời, cô ấy đã đọc đi đọc lại bảy lần. Nhan Nghiên thật sự không dám tin nhiệm thẩm mỹ của Tiểu Chanh, nhưng để mất ngủ cũng không được, cuối cùng Nhan Nghiên vẫn quyết định đọc quyển tiểu thuyết này.

Xem như dễ dễ ngủ đi, lúc trước Nhan Nghiên đã nghĩ như vậy. Kết quả hoàn toàn đánh gục cô.

Câu chuyện thật sự cầu huyết, nhưng diễn biến lại không ngừng kích thích. Nữ chính trong quyển truyện này, Nhan Nghiên, người trong truyện so với người ở hiện thực còn trâu bò hơn. Có thể nói cô là một diễn viên hoàn mỹ, tình thông mười hai ngôn ngữ, chỉ số thông minh là 150, tài sản ước tính lên đến hàng trăm triệu, chơi trò chơi cũng lên tới bậc cao thủ tám mươi tám sào, đường tình duyên có nhiều đóa hoa đào nở rộ, sự nghiệp đỉnh cao, có cả trai lẫn gái.

Hào quang chói lóa.

Trong truyện, thứ hấp dẫn Nhan Nghiên nhất là một nữ phụ tên Đường Đường.

Đường Đường là một nhân vật hư cấu, bất kể diện mạo hay dáng người đều vô cùng hoàn mỹ, hoàn toàn minh chứng cho cái gọi là khuôn mặt thiên sứ đáng người mà quý.

Không chỉ có như thế, hậu phương của Đường Đường càng to lớn hơn. Đường Đường và nữ chính Nhan Nghiên có mâu thuẫn đến từ nam chính, Đường Đường thích nam chính trong truyện, cũng chính là cái vị tiểu thịt tươi mà Nhan Nghiên không mấy quen thuộc kia.

Đáng buồn chính là vị tiểu thịt tươi kia chỉ thích Nhan Nghiên.

Đường Đường bị cự tuyệt vì thế mà phát cuồng, sự ghen ghét làm cô ấy bắt đầu điên cuồng nhắm vào Nhan Nghiên. Chiếm đoạt tài nguyên, thề nổi tiếng hơn cả Nhan Nghiên. Chỉ là, nữ chính Nhan Nghiên, bằng vào tài năng diễn xuất, nhân cách cao thượng mà đánh đổ Đường Đường. Cô chinh phục người xem cùng với nhóm nam chính, xứng với danh hiệu nữ thần quốc dân.

Sự nổi tiếng của Nhan Nghiên càng làm cho Đường Đường ghen tỵ. Vì muốn lật đổ Nhan Nghiên mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, mượn thể lực đứng sau đem Nhan Nghiên đẩy vào vũng bùn.

Nhưng vào lúc này, thời thế lại xoay ngược!

Người Minh gia đột nhiên phát hiện, Đường Đường thật ra không phải Minh gia đại tiểu thư, mà là hàng giả.

Vì thế người Minh gia không chút lưu tình đem cô đuổi ra khỏi cửa. Trong nháy mắt hậu phương của Đường Đường đổ sập toàn bộ, từ một thiên kim tiểu thư biến thành một vai hề nhảy nhót. Lúc trước, những kẻ sợ cô nay không cần kiêng kị nữa, có thù báo thù, có oán báo oán. Đường Đường mặt mày xám tro nhìn Nhan Nghiên hận đến ngứa răng, cuối cùng đi trên con đường bao dưỡng.

Đến lúc thấy được Nhan Nghiên bị vả mặt mà vô cùng sáng khoái, hiện tại Đường Đường thật sự đã xấu xa tận xương tủy. Nhưng cuối cùng, Đường Đường bị kim chủ bỏ rơi, tin tức bao dưỡng cũng bị phơi bày khiến hàng vạn người thóa mạ, kết cục chết thảm đầu đường.

Nhan Nghiên thức trắng đọc hết tiểu thuyết sáng khoái vô cùng. Kết quả, một giấc ngủ dậy, nữ chính vốn nên là mình lại thành Đường Đường thích tự tìm đường chết.

Nhan Nghiên: "....."

Chết tiệt!

Nhan Nghiên thật sự có chút khó tiêu hóa nỗi sự thật này, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận thì cửa đã bị đẩy ra, một cô gái có khuôn mặt thanh tú đi vào. Sau khi đã đi đến liền nhanh chóng thay đổi thành biểu cảm bi thương, âm thanh mềm yếu, "Đường Đường, tớ tới tiễn cậu đi."

Vừa mới xem xong tiểu thuyết không lâu, ấn tượng của Nhan Nghiên vẫn còn rất sâu, chẳng qua đoạn cốt truyện này nằm ở những phần đầu, Nhan Nghiên suy nghĩ hơn nửa ngày mới đem cô gái này đào ra được.

"Tô Xán?"

Hàng ngày Đường Đường đều gọi cô là Xán Xán, lần này đột nhiên gọi đầy đủ tên nên có vẻ thật xa lạ. Sắc mặt Tô Xán cứng đờ, sau đó mặt đầy áy náy nghẹn ngào, "Đường Đường, cậu có phải trách tớ đoạt vị trí của cậu..."

Xác nhận được người trước mắt, Nhan Nghiên cười một chút, "Không có, không có."

"Vậy cậu sẽ gọi tớ là Xán Xán.", Tô Xán khóc lóc nói, "Ngày hôm qua, nhận được kết quả cuối cùng tớ cũng không dám tin, tớ vẫn luôn hy vọng người

cuối cùng được xuất đạo là cậu. Tổ thật hy vọng vị trí thứ mười không phải là tớ, như vậy thì tớ cũng không áy náy thế này."

Tô Xán càng khóc càng thương tâm, nhưng Nhan Nghiên lại trào phúng muốn cười.

Đại khái là vì muốn thể hiện nhân duyên của Đường Đường có bao nhiêu tệ nên đoạn tình tiết này được tiểu thuyết viết rất kỹ càng tỉ mỉ.

Đài truyền hình có một chương trình mới, chọn lựa một trăm thiếu nữ, thông qua cuộc đua mà tuyển ra chín người có nhân khí cao nhất tạo thành một nhóm nữ, mà Đường Đường lại tham gia chương trình này.

Trước kia Đường Đường là một học sinh cao trung, ca hát hay nhảy múa gì đó cô đều không biết, nhưng bằng vào khuôn mặt không góc chết và dáng người hoàn mỹ mà từ tập một bắt đầu đã bùng nổ nhân khí, độ bùng phát khủng bố trước nay chưa từng có.

Nhưng là Đường Đường thích huấn luyện viên trẻ tuổi của chương trình Bách Thần, cũng chính là nam chính tiểu thị tơi trong tiểu thuyết. Cô ở trong chương trình không chút nào che giấu, thậm chí là càng ngày càng thái quá. Chọc giận những fans nam thích cô thì không nói, nhưng đảng này còn chọc giận nhóm fans của tiểu thị tơi, vì thế mà nhân khí rất mạnh.

Sau này, khi Đường Đường theo đuổi Bách Thần, ngẫu nhiên phát hiện Bách Thần lại thích người nổi tiếng nhất hiện tại, Nhan Nghiên. Đường Đường ghen ghét nói thẳng cô về sau nhất định sẽ nổi tiếng hơn Nhan Nghiên, nếu chỉ như vậy thì thôi đi, Đường Đường còn bỏ thêm một câu. Cô nói, "Kỹ thuật diễn của Nhan Nghiên kỳ thật cũng không quá tốt, lúc trước lấy được giải ảnh hậu còn không phải bởi vì những diễn viên cùng cạnh tranh đều là người không học qua trường lớp thực lực không quá mạnh sao?"

Kết quả những lời này hoàn toàn chọc trúng tổ ong vô vể, fans Nhan Nghiên bùng nổ, fans của những vị diễn viên không học qua trường lớp khác cũng nổi giận.

*Giải thích để tránh mọi người hiểu lầm. Không học qua trường lớp ở đây chính là vị diễn viên ấy chưa học một lớp nào về diễn xuất nhưng lại làm diễn viên.

Người có thực lực không xứng với thứ tự, Đường Đường bị biến thành điểm đen chỉ trích. Đầu tiên là bất chấp theo đuổi huấn luyện viên, tới bây giờ là công khai châm chọc tiền bối, Đường Đường rốt cuộc hoàn toàn bị bôi đen. Khi đó cũng vừa lúc đến tập cuối của chương trình, được phát sóng trực tiếp trên truyền hình.

Fans Đường Đường tuy điên cuồng bầu phiếu, nhưng cũng không thắng nổi nhóm cư dân mạng bị chọc giận bầu phiếu cho những người khác, họ tính nhất định phải đem Đường Đường đẩy ra ngoài!

Cuối cùng liền trở thành như này, nhân khí chạy xa khỏi Đường Đường. Vào tập cuối cô bị loại khỏi top chín, mà vị trí thứ mười lúc trước, cũng chính là Tô Xán thành công tiến vào vị trí thứ tám.

Trong chương trình, người bạn tốt nhất của Đường Đường chính là Tô Xán.

Nếu không phải đã xem qua tiểu thuyết, nhìn Tô Xán khóc thành như vậy, Nhan Nghiên không chừng còn tin Tô Xán thật sự thương tâm.

Đường Đường chỉ có vẻ ngoài mà không có thực lực đã khiến Tô Xán không phục. Mặt ngoài đi theo Đường Đường cọt nhiệt tạo couple, sau lưng lại không thiếu châm chọc mỉa mai. Hiện tại Đường Đường bị loại, không biết trong lòng đã vui thành bộ dáng gì rồi.

Nhan Nghiên không cảm thấy Tô Xán này có gì không đúng, rốt cuộc thì người không vì mình, trời tru đất diệt. Hơn nữa trình độ của Đường Đường quả thật không lên nổi mặt đài, cho nên Nhan Nghiên thực lòng khinh lệ Tô Xán một câu.

"Kỹ thuật diễn của cậu không tồi, về sau nên suy xét phát triển con đường điện ảnh."

Tô Xán khóc nước mắt trong nháy mắt nghẹn lại, trong lúc nhất thời gương mặt bị nghẹn đến mức đỏ bừng, vội vàng sốt ruột muốn giải thích điều gì, nhưng Nhan Nghiên hiện tại có chút không đoán được tình huống, cũng không có hứng thú cùng cô gái nhỏ cái cọ này, đó, có, không. Đem điện thoại cất vào trong túi, sửa sang lại tốt vali hành lý rồi kéo ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa đã thấy rất nhiều người, Nhan Nghiên hoảng sợ.

Mấy cô gái đợi ngoài cửa xem náo nhiệt, vốn định nhìn xem Đường Đường có phải còn ở bên trong khóc hay không, kết quả không nghĩ tới Đường Đường sẽ đột nhiên ra ngoài. Khi bắt gặp ánh mắt Đường Đường, biểu cảm vui sướng khi người gặp họa trên mặt còn chưa kịp thu hồi.

Vài người lập tức có chút xấu hổ.

Lúc trước nhân khí Đường Đường quá cao, cảnh quay được phát lên nhiều nhất, do đó mọi người đều thích cùng cô ghé vào nhau để được lên màn ảnh nhiều hơn. Cho nên dù có không vừa mắt thì cũng có điểm kiêng kỵ, giả làm chị em tốt với nhau.

Chẳng qua bây giờ, Đường Đường đắc tội Bách Thần, đắc tội các vị tiền bối, đặc biệt là cái vị sáng chói như mặt trời ban trưa Nhan Nghiên kia!

Nhan Nghiên tuổi mười chín đã đoạt lấy giải ảnh hậu Kim Mã, hiện giờ mới hai mươi ba tuổi, lại vươn ra quốc tế đoạt giải ảnh hậu của liên hoan phim Đông Kinh. Ngày hôm qua, cô ấy còn một ngậm lưu loát phát biểu cảm nghĩ bằng tiếng Anh khi đoạt giải, khiến cho những người trong nước nở mày nở mặt. Đường Đường đúng là ngu xuẩn, lại ngay thời điểm mấu chốt này mà chọc giận Nhan Nghiên.

Lớn lên xinh đẹp thì như thế nào, trong cái giới này không đầu óc còn đáng sợ hơn cả không có gương mặt xinh đẹp. Các cô còn nghe nói, công ty Đường Đường đang chuẩn bị hủy hợp đồng với cô ấy.

Lần trước khi các cô cùng nói chuyện phiếm biết được thân thế Đường Đường. Cô ấy do cha mẹ nuôi nuôi lớn, cha nuôi sau khi mất thì mẹ nuôi đối với cô ấy vô cùng hà khắc, trong nhà cũng chỉ như kẻ ăn bám mà thôi.

Thanh danh đã làm hỏng, phía sau cũng không có bối cảnh, lại còn không biết sợ, cùng với người không có bất kỳ năng lực nào xuất đạo quả thực là sự vũ nhục đối với các cô. Vì thế oán khí nghẹn đã lâu, nay đều âm dương quái khí mà lộ ra ngoài.

"Thật là đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể cùng nhau xuất đạo."

"Nghe nói người đại diện của cậu có việc vội không tới được, hay là tớ kêu người đại diện của tớ đưa cậu về trước?"

"Về sau nói không chừng sẽ không còn gặp lại nữa, chúng ta tiễn Đường Đường đi!"

Mấy người còn lại đều kêu lên "được, được", một đám bày ra bộ dáng nhảy nhót, làm như thật sự vì Đường Đường mà suy nghĩ, kỳ thật đều là muốn xem bộ dạng quần bách của cô.

Lúc trước phát lên nổi tiếng, bây giờ nghèo túng đến mức người đưa đón cũng không có, cứ đáng thương như vậy mà đứng trong mưa, ngồi một chiếc xe không đến mười vạn.

Chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy vui sướng vô cùng!

Nhan Nghiên rút cuộc nhớ tới đoạn tình tiết này.

Đại khái là Đường Đường phải chịu ghen khuất một thời gian. Người Minh gia còn chưa tìm được cô, không nơi nương tựa chỉ có thể bị người ta tùy ý khi dễ.

Cô nhớ tới trong tiểu thuyết, Đường Đường đương nhiên hiểu rõ việc đưa tiễn này có ý tứ gì, cho nên liên tục từ chối, chẳng qua không có biện pháp nào. Mọi người đều muốn nhìn cô mà chê cười, trước kia có bao nhiêu kiêu ngạo hiện tại có bấy nhiêu khó khăn, một người một vali đáng thương vô cùng bất một chiếc xe taxi.

Bây giờ Đường Đường cũng không biết đi đâu, cô đã thành Đường Đường. Nhan Nghiên đang nghĩ về biện pháp từ chối, lại đột nhiên nhớ tới gì đó, nhoen miệng cười, "Được, vậy cảm ơn các cậu, tớ vừa lúc cũng không thể xách nổi cái vali này ra ngoài."

"Nhưng mà tớ còn có một vài thứ chưa thu xếp xong, các cậu chờ tớ một chút."

Nói xong lại trở vào phòng, mở ngăn tủ ra tìm tìm kiếm kiếm, thuận tiện cầm lấy điện thoại xem thời gian.

Chín giờ bốn mươi tám phút, còn kém mười hai phút nữa.

Tại cửa các cô nhìn Đường Đường trái qua phải lại hừ lạnh một tiếng, còn nói tìm đồ gì chứ, rõ ràng chính là kéo dài thời gian.

Nhưng kéo dài thời gian thì có tác dụng sao, các cô có rất nhiều thời gian cùng tinh lực. Sau bao vất vả mới có thể nhìn bộ dáng chật vật của Đường Đường để chê cười mà.

Kim dài chỉ đến lúc chín giờ năm mươi hai phút, Nhan Nghiên đi ra ngoài, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Bây tám cô gái nhìn thoáng qua nha, cái cộ ồn ào đi phía trước. Tô Xán vừa mới áy náy cũng đi tới, như chưa có chuyện gì nói chuyện với Nhan Nghiên, "Đường Đường, lúc trước cậu nói trong tay không có đủ tiền nên tớ đã giúp cậu kêu xe."

Một đám người nghe được lời này liền nở nụ cười không rõ ý vị, cô gái dẫn đầu thuận miệng nói, "Cha tớ mấy ngày hôm trước vừa mới đổi một chiếc Cayenne, đến bây giờ cũng chưa có thử qua."

Các cô gái còn lại đều hâm mộ.

"Chiếc xe kia chắc cũng vài trăm vạn."

"Nhà Vũ Lâm thật nhiều tiền."

Một bên khen tặng cô gái dẫn đầu, một bên cố ý phóng một cái liếc mắt xem thường cho Nhan Nghiên.

Loại hành vi nịnh cao dâm thấp này diễn ra cả một đường, đáng tiếc Nhan Nghiên cũng không nghe thấy. Thật vất vả có chút thời gian, còn không mau nắm chặt lại đoạn ký ức về tình tiết này trong tiểu thuyết.

Thẳng đến khi đi đến cổng lớn, Tô Xán mới lấy điện thoại gọi một chiếc xe, nhìn trên thông báo còn có mười hai phút nữa mới đến nơi, khỏe môi gọi lên nói với Nhan Nghiên,

"Đường Đường, thật xin lỗi, đã gọi xe một lúc rồi nhưng mà lúc này lại có chút kẹt xe..."

Có người ra về khó hiểu hỏi Nhan Nghiên, "Người đại diện của cậu ngày thường quan tâm cậu như vậy, hôm nay tại sao lại không tới đón cậu? Nhà cậu cũng ở cùng thành phố, cha mẹ cậu đều không tới đón cậu sao?"

Mọi người lại nở nụ cười, cô gái dẫn đầu liếc Nhan Nghiên một cái, "Đường Đường, cậu không có ai tới đón sao không nói sớm cho tớ chứ, tớ có thể bảo tài xế nhà tớ đến đây một chuyến..."

Nói đến đây lại đột nhiên ngừng lại, cô gái dẫn đầu vừa nhìn thấy trước mặt một chiếc xe hơi chậm rãi chạy đến, kiểu dáng sang trọng ngay lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Các cô gái không biết về xe, nhưng cô gái dẫn đầu lại biết, tức khắc kinh hô một tiếng, "Trời ạ, chiếc xe đang chạy kia là Maybach s680 pullman!"

Nhìn qua ánh mắt xa lạ của những người kia, cô gái dẫn đầu càng cảm thấy ưu việt.

"Đây là chiếc xe siêu xa hoa chuyên dành cho tổng thống vừa mới nhập về nước, giá thấp nhất cũng là một ngàn hai trăm vạn, cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được..."

Một lời giải thích như vậy, cho dù có không hiểu cũng không ảnh hưởng đến ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía chiếc xe của mọi người.

Xe đắt tiền như vậy, là đi ngang qua hay là có ý đến đây?

Nếu là có ý đến đây...

Mọi người trong nháy mắt hưng phấn lên.

Trong những người các cô, có người đã ký kết với công ty nhưng cũng có người chưa. Càng về những tập sau, thường sẽ xuất hiện một vài nhân vật danh dự có uy tín đến, các cô dù chỉ mới đi vào cái giới này, cũng hiểu được có hậu phương vững chắc mang ý nghĩa gì.....

Xe chậm rãi ngừng trước mặt các cô, khiến các cô càng thêm kích động, trời ạ trời ạ, thật sự là có ý đến đây sao?!

Rốt cuộc đây là vị quý nhân nào? Đến đây làm gì? Muốn tìm ai? Có phải là mình không?

Dưới ánh mắt nóng bỏng của mọi người, cửa xe mở ra, từ trên ghế đi xuống một người, tây trang giấy da, vẻ ngoài hơn bốn mươi tuổi. Ánh mắt ông xẹt qua tấm thẻ treo phía trước của các cô gái đang đứng thành một nhóm kia, cuối cùng lướt qua tất cả mọi người, dừng tầm mắt trên tấm thẻ Đường Đường tươi cười nhàn nhạt của Nhan Nghiên.

Trong ánh mắt vô cùng khiếp sợ của mọi người, ông cực kỳ thân sĩ hơi hơi khom người,

"Đường tiểu thư, mời lên xe."

"Minh tiên sinh đang đợi ngài."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đúng 10 giờ, giống như trong tiểu thuyết, không sai một ly.

Thu hết sự không thể tin tưởng của một đám người vào đáy mắt, Đường Đường vừa lòng cảm hành lý trong tay cho chú mặc tây trang, lễ phép bình tĩnh nói một tiếng "Cảm ơn".

"Tiểu thư khách khứa", chú mặc tây trang tiếp nhận vali, mở ra cốp xe.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Chiếc xe này..... Là tới đón Đường Đường?

Công ty cô không phải muốn hủy hợp đồng sao? Nhà cô không phải không coi trọng cô sao? Cho dù coi trọng thì cũng mua không nổi chiếc xe quý như vậy, sao có thể được!

Đường Đường im lặng không một tiếng động, vào thời điểm các cô đương đương tự đắc mà hung hăng bị đánh một cái tát. Nhưng ngay cả như vậy, mặt chưa cảm thấy đau thì lòng đã hoảng hốt vô cùng.

Các cô vốn tưởng rằng Đường Đường không hề có bối cảnh nên mới dám khi dễ cô. Nhưng hiện tại, cho dù người tới đón Đường Đường là ai thì rõ ràng thân phận người này, các cô tuyệt đối không thể chọc nổi.

Trong đó sắc mặt khó coi nhất, không ai khác chính là cô gái dẫn đầu trào phúng Thẩm Vũ Lâm và Tô Xán. Đặc biệt là Tô Xán, nhìn chiếc Maybach trước mắt lại nhớ tới chiếc xe mình kêu. Vốn muốn nhục nhã Đường Đường, bây giờ lại thành ra tự nhục nhã bản thân mình.

Đường Đường có gì cũng nói cho cô, mẹ nuôi ngược đãi, em gái khi dễ. Tô Xán tin Đường Đường thật sự xem cô là bạn tốt nhất, nhưng mà, Đường Đường chưa bao giờ nói cho cô biết phía sau cô ấy còn có người!

Cô còn cho rằng lần này Đường Đường thật sự thảm rồi, về sau cho dù có hoạt động trong giới này thì cũng sẽ không tốt, cho nên mới dám khi dễ Đường Đường như vậy, chỉ là hiện tại.....

Khuôn mặt thanh tú của Tô Xán càng ngày càng trắng. Cô hoảng loạn nhớ xem việc mình làm vừa nãy có phải quá rõ ràng hay không, có lẽ Đường Đường không nghe ra được. Nhưng, cô đột nhiên nghĩ tới câu nói buổi sáng của Đường Đường, cô ấy kiên nghị cô nên đi đóng phim. Tâm Tô Xán chợt thấy lạnh.

Đường Đường không muốn khi dễ cô gái nhỏ, tính tình tốt không chấp nhất những người khi dễ. Cô quay đầu nhìn các cô gái đang trợn mắt há hốc mồm, vỗ vỗ đầu vai Thẩm Vũ Lâm, "Tớ đây đi trước, hẹn gặp lại."

Thẩm Vũ Lâm nhìn Đường Đường xinh đẹp chói mắt nở nụ cười, trong lòng rung mình một cái, là không bao giờ gặp nữa, hay sẽ thật sự, gặp lại?

Trông dáng người và tướng mạo của Đường Đường, nếu sau lưng có người nâng đỡ, cô cảm thấy không phải người tầm thường.

Thật hối hận, nhưng may mắn là mình không mở miệng, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, đáng tiếc Đường Đường không có hứng thú nhìn. Cô ưu nhã lên xe, xe lao vút chạy đi.

Thẳng đến khi xe đi xa, Thẩm Vũ Lâm rốt cuộc không nhịn được, quay đầu phát hỏa với Tô Xán, "Cô không phải nói cô ta không ai quan tâm sao?"

Tô Xán hơi hơi rụt lại, nhỏ giọng nói, "Tôi cũng không biết..."

"Cô thì biết cái gì!", Thẩm Vũ Lâm hiện tại hối hận muốn chết, nếu Đường Đường trả thù thật thì làm sao bây giờ! Nhìn thấy Tô Xán co rúm lại càng thêm phát hỏa, nặng một tiếng "Phế vật" tức muốn học máu rồi đi.

Những người còn lại nhìn vào mặt nhau sau đó cũng tùm năm tùm ba rồi khỏi.

Đường Đường thật sự không nghĩ tới mình vừa mới đi, kẻ thù đã nội chiến. Cô cũng không có thời gian suy nghĩ này nọ mà phải nghiêm túc nhớ lại thân thế Đường Đường.

Đường Đường là được cha mẹ nuôi nuôi lớn.

Mẹ ruột cô cùng cha nuôi thật ra là cô nhi trong Viện phúc lợi, hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Cha nuôi vẫn luôn vô cùng thích mẹ Đường Đường, nhưng mẹ Đường Đường lại thích người khác. Khi bà trở về tìm cha nuôi thì trong bụng đã có Đường Đường. Cha nuôi không vì thế mà trách cứ việc mẹ Đường Đường phản bội lời thề ngày niên thiếu, ngược lại ông còn đem mẹ Đường Đường chăm sóc chu đáo, còn cầu hôn bà.

Mẹ Đường Đường vẫn luôn không đáp ứng, cho đến khi Đường Đường được sinh ra. Cha nuôi đồng ý sẽ xem Đường Đường như con ruột mà chăm sóc, lúc này mẹ Đường Đường rốt cuộc cũng vui mừng cười cười. Nhưng ngày hôm sau, bà dùng một liều thuốc ngủ mà kết thúc sinh mạng mình...

Lúc trước không cảm thấy có gì, bây giờ nghĩ đến, khỏe mắt Đường Đường co giật, này cũng quá cầu huyết rồi.

Cha nuôi thật sự rất yêu mẹ Đường Đường, cái chết của bà khiến ông cực kỳ bi thương. Nhưng ông một chút cũng không trách mẹ Đường Đường đã ném một gánh nặng cho ông, thậm chí ông còn cảm thấy may mắn vì bà đã để lại đứa bé. Ông sẽ đem tất cả những gì mẹ Đường Đường không thể cho Đường Đường đều bù đắp hết cho cô.

Chẳng qua khi đó công ty cha nuôi phát triển rất được, cả ngày bận rộn đến tối mịt, việc chăm sóc Đường Đường cũng là có lòng mà không có lực, vì thế lúc này, mẹ nuôi xuất hiện!

Cha nuôi tuy chỉ là một cô nhi nhưng tướng mạo đoan chính, năng lực xuất chúng, người thích ông thật sự không ít. Mẹ nuôi cũng là một trong số đó. Bà là nhân viên trong công ty cha nuôi, sau khi biết được hoàn cảnh của ông liền chạy đi tìm, vô cùng thành khẩn nói bà thật sự rất thích ông, không quan tâm ông bận như thế nào, hứa hẹn sẽ cùng ông đem Đường Đường nuôi lớn.

Cha nuôi lúc đầu còn cự tuyệt, nhưng mỗi lần ông đem Đường Đường đến công ty bà đều quan tâm chăm sóc Đường Đường, lâu dần cha nuôi cảm động. Cuối cùng ông đồng ý cùng mẹ nuôi kết hôn.

Mẹ nuôi từ chức chuyên tâm ở nhà nuôi dưỡng đứa trẻ. Không lâu sau, mẹ nuôi mang thai, sinh ra một cô em gái cho Đường Đường tên Đường Hân.

Trước khi Đường Đường bảy tuổi, ở trong nhà vẫn luôn nổi trội hơn Đường Hân. Nhưng sau bảy tuổi, cha nuôi bất hạnh bị ung thư buồng tay trần thê, ngày lành của Đường Đường rất cuộc cũng kết thúc. Cha nuôi vừa mất, mẹ nuôi đã lộ ra bộ mặt thật, ghen nhiều năm như vậy cuối cùng cũng có thể bộc phát ra ngoài. Đặc biệt nhìn Đường Đường càng ngày càng giống mẹ ruột, nhớ tới ảnh chụp ông xã để trong ví nhiều năm như vậy, bà càng thêm căm hận Đường Đường. Vì thế tiểu công chúa lúc trước đã hoàn toàn biến thành tiểu đáng thương, sinh hoạt mỗi ngày càng thê thảm.

Sau này Đường Đường từ Đường Hân mà biết được chương trình tuyển chọn ngôi sao. Nhờ vào vẻ ngoài xuất sắc mà trúng cử và trở nên nổi tiếng, rốt cuộc cũng có thể ngẩng mặt nhìn trời, kết quả lại vì đắc tội với Bách Thần và Nhan Nghiên mà bị công ty quản lý từ bỏ.

Chỉ cần tượng tượng khi trở về chịu sự trào phúng của mẹ nuôi mà em gái, Đường Đường thật sự tâm hóa tro tàn.

Nhưng đúng lúc này lại xuất hiện một quý nhân.

Minh Thiếu Diễm, một người đàn ông đứng trên đỉnh cao của giới giải trí, đón cô trở về. Đường Đường rốt cuộc biết được cha ruột là ai, thê mà lại là Minh gia đại thiếu gia của Thánh Ngụ! Chẳng qua cha mất sớm nên Đường Đường chỉ có một thân một mình, còn người đón cô trở về là chủ nhỏ, Minh Thiếu Diễm.

Từ đây, Đường Đường tâm hóa tro tàn nhanh chóng được bơm máu sống dậy, bắt đầu cuộc hành trình tìm chết một đi không trở lại.

Cuộc sống tốt đẹp cũng không ngăn nổi Đường Đường cố gắng. Lúc bắt đầu không thể tin được, Đường Đường vô cùng bất an, nhưng sau đó lại yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Cô cảm thấy Minh gia đã thiếu nợ mình nên càng không thêm kiêng nể gì. Tin vào lời nói của những kẻ không có ý tốt, muốn tranh đoạt quyền hành của Minh Thiếu Diễm. Minh Thiếu Diễm vốn dĩ không có hảo cảm với cô nay lại càng thêm chán ghét, cuối cùng biết được kỳ thật Đường Đường không phải là tiểu thư Minh gia, lúc đấy Minh Thiếu Diễm không chút lưu tình đuổi cô ra ngoài.

Sau khi Đường Đường thân bại danh liệt, say rượu lái xe gây tai nạn mà chết. Trong tiểu thuyết có nhắc đến một chi tiết nhỏ về Minh Thiếu Diễm, thời khắc biết được Đường Đường đã chết, thần sắc Minh Thiếu Diễm lãnh đạm, tựa như người chết kia chỉ là một kẻ râu ria nào đó, cũng tựa như anh đã sớm biết chuyện gì sẽ phát sinh.

Mục bình luận ở chương ấy, mọi người đều đoán có phải cái chết của Đường Đường liên quan đến Minh Thiếu Diễm. Bởi vì xe Đường Đường được phát hiện bị hỏng phanh, mà Minh Thiếu Diễm thật sự cũng không hề thích Đường Đường.

Hay nói đúng hơn chính là anh căm hận Đường Đường.

Dù sau thì Minh đại thiếu gia, anh trai Minh Thiếu Diễm, cũng chính là cha trên danh nghĩa của Đường Đường đã gián tiếp hại chết mẹ Minh Thiếu Diễm, Minh phu nhân.

Vì thế việc Minh Thiếu Diễm ghi hận Đường Đường hoàn toàn có lý do. Hơn nữa những việc mà Đường Đường làm, liên kết với chi thứ hai và chi thứ ba của Minh gia đối phó Minh Thiếu Diễm thì khả năng Minh Thiếu Diễm giết chết cô thật sự không nhỏ.

Trước kia xem tiểu thuyết chỉ thấy thật sáng khoái, hiện tại mình lại biến thành Đường Đường, cô cảm thấy cổ mình có hơi lạnh.

Cô dùng sức nhớ lại một chút, thời điểm Đường Đường bị đuổi ra ngoài là hai mươi ba tuổi, lúc mất là hai mươi bốn tuổi, còn hiện tại Đường Đường mới mười tám tuổi. Cô lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Tạm thời cô vẫn rất an toàn.

Xe vững vàng chạy, Đường Đường liếc mắt nhìn chủ lái xe, không nhớ được người này là ai, nên xưng hô thế nào, nhưng có thể xác định được đây là tài xế của Minh Thiếu Diễm.

Thật ra Minh Thiếu Diễm một chút cũng không định đón Đường Đường trở về, nhưng lại không thể làm được gì với cả nhóm bảy cô tám dì ở Minh gia.

Thật thảm, Đường Đường trầm nghĩ. Cảm thán xong lại nhớ đến tìm cảnh hiện tại của chính mình. Nhìn đi, vẫn là cô thảm hơn.

Trong tiểu thuyết, miêu tả về Minh Thiếu Diễm thật sự không ít. Thật ra cũng không phải bởi vì Đường Đường, mà bởi vì Minh Thiếu Diễm là một trong ba nhân vật nam quan trọng nhất truyện. Chẳng qua người cuối cùng ôm được mỹ nhân về lại là Bách Thần.

Tác giả viết ba nhân vật nam, nội tâm như chó săn nhỏ với một thân khí chất anh hùng, minh tinh Bách Thần. Người cùng Đường Đường đính hôn nhưng lại thích Nhan Nghiên, hào môn đại thiếu gia, Thẩm Minh Vũ. Còn lại là đầu rỗng giới giải trí Minh Thiếu Diễm.

Căn cứ theo miêu tả của tiểu thuyết, hiện giờ Minh Thiếu Diễm mới hai mươi bảy tuổi, đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, tự tin, anh tuấn, thành công, ngập tràn mị lực.

Đáng tiếc một quyển tiểu thuyết về chính mình, nhìn chuyện tình cảm của chính mình thì cho dù là ai cũng cảm thấy muốn tận thế, cho nên đối với suất diễn của các nam chính, cô còn xem không cần thận bằng nữ phụ Đường Đường.

Bây giờ hồi tưởng về Minh Thiếu Diễm, trong đầu cô chỉ có một ấn tượng sâu sắc nhất là đáng sợ. Có hai loại ý nghĩ đáng sợ, thứ nhất là bởi vì Minh Thiếu Diễm là người cực kỳ hà khắc, mỗi một việc đều cần phải rành mạch, làm sai sẽ nhận, làm nhiều hơn nói. Đối với người khác đã hà khắc thì đối với

chính mình càng hà khắc hơn, anh tựa như một thiết bị máy móc vĩnh viễn duy trì trạng thái hoàn mỹ nhất.

Ví dụ tài xế tới đón cô ngày hôm nay, đúng mười giờ tới cửa, không sai một giây một phút.

Cũng vì nguyên nhân đó mà khiến cho Minh Thiểu Diễm bao giờ cũng tỉnh táo và thực tế. Không một người phụ nữ nào có thể tiến vào mắt anh, bởi vì anh chưa bao giờ tin tưởng vào tình yêu. Tình yêu đối với anh là một thứ gì đó không ổn định, có thể biến đổi bất cứ lúc nào. Thẳng đến khi thích Nhan Nghiên, bị sự ưu tú của Nhan Nghiên hấp dẫn, thì suy nghĩ của anh vẫn không thay đổi, nhưng anh lại cam tâm tình nguyện sa vào.

Cũng vì vậy mà nhân vật nam Tiểu Chanh thích nhất là Minh Thiểu Diễm, cô ấy còn kích động mà lên Wechat phát bài tỏ lộ. Đáng tiếc nhìn tên mình trong truyện, Đường Đường không cảm thấy vui, chỉ cảm thấy nổi da gà.

Loại đáng sợ thứ hai chính là, Minh Thiểu Diễm đối với Đường Đường vừa có hận ý và địch ý. Cô thật sự có chút hoài nghi, Đường Đường một lòng tìm đường chết có phải cũng có phần Minh Thiểu Diễm dẫn đường hay không.

Đường Đường không khỏi giật mình một cái. Ở phía trước lái xe, chú Lý nhìn thoáng qua kính chiếu hậu nhìn Đường Đường, Đường Đường yên tĩnh ngồi yên.

Bởi vì tốc độ nổi tiếng của Đường Đường nhanh chóng trước nay chưa từng có, cho dù hiện tại bị bôi đen nhưng vẫn còn một chút nổi tiếng. Vì vậy ngay cả tài xế cũng biết tên Đường Đường, biết được vị này ít nhiều đã làm vài việc thái quá. Cho dù là chú Lý hay là những người khác trong nhà, nhắc đến Đường Đường đều có biểu tình khinh thường, vô tri, thô tục, hư vinh. Đây là ấn tượng của mọi người đối với cô Đường Đường gì đó trên màn ảnh.

Minh tiên sinh sai người điều tra Đường Đường, nghe nói vào lúc Đường Đường còn tiểu học đã bị nhà trường đuổi đi vì tội đánh nhau, cho nên tạm nghỉ học một năm. Sau này bởi vì thành tích quá kém nên chỉ có thể cùng với những kẻ ngốc nghếch tụ tập ở Cừu Trung. Còn cô em gái Đường Hân lại vô cùng ưu tú, hiện tại đang học trường trung học phụ thuộc Thanh Đại tốt nhất thành phố S.

Chú Lý không biết biết người chỉ thứ hai và thứ ba bức thiết muốn Minh Thiểu Diễm đón Đường Đường về là vì cái gì, cho nên khó tránh khỏi cảm thấy buồn bực. Nếu cô em gái là tiểu thư thì tốt rồi, ít nhất thoát nhìn thì đó cũng là một cô bé lanh lợi. Có chỗ nào giống Đường Đường, từ khi xuất hiện đã chẳng có lúc nào nhìn thuận mắt.

Tuy rằng hiện tại trông cô cũng rất ngoan ngoãn, thực nữ.

Đường Đường không biết chú Lý đang nghĩ gì. Cô nhìn hình ảnh ngoài cửa sổ lần lượt lướt qua, đột nhiên điện thoại rung lên, là điện thoại của người đại diện.

Đường Đường bắt máy, ngữ khí của người đại diện tuy không táo bạo như buổi sáng nhưng một chút kiên nhẫn cũng không có, "Một chút nữ tới công ty một chuyện."

Đường Đường nhìn chú Lý liếc mắt một cái, mới nói, "Tôi còn có việc."

"Có việc?"

Người đại diện cười nhạo một tiếng đầu không được sự trào phúng. Cô ta thì có thể có chuyện gì, bây giờ giới giải trí chỉ cần nhắc đến cô ta đều là chê cười, còn ai ngu ngốc muốn ký hợp đồng với cô ta. Rõ ràng cô ta cố ý nói vậy để cho hắn xem sắc mặt.

Đùa sao, cho rằng có được chút fans là có thể bò lên đầu người đại diện, hiện tại chính là lúc cô ta nên cầu hắn không hủy hợp đồng.

"Mặc kệ tới hay không, nếu hôm nay không tới, về sau cũng đừng tới nữa!"

Nói xong không đợi Đường Đường trả lời mà trực tiếp ngắt điện thoại, đã nói đến nước này, chỉ cần Đường Đường không ngốc nhất định sẽ lập tức đến công ty.

Đường Đường bị một người giáo huấn hai lần, nhìn ba chữ người đại diện cười nhẹ.

Vào thời điểm Đường Đường thuận lời liền nói năng ôn tồn nhỏ nhẹ, đến lúc nghèo túng lập tức ác ngôn ác ngữ. Với cái đức hạnh này, chỉ có thể đá người đại diện này thôi.

Minh Thiểu Diễm thì không tính, nhưng sao có thể để mọi người khi dễ lên trên đầu. Đường Đường trực tiếp đem người đại diện kéo vào sổ đen, kéo xong trên màn hình lại hiện lên một tin tức, là Tô Xán nhắn Wechat cho cô.

[Đường Đường, cậu về đến nhà chưa? Về đến rồi thì báo cho tớ một tiếng nhé.]

Biểu hiện giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, cùng với thời điểm Đường Đường nổi tiếng giống nhau như đúc, làm một người bạn tốt vừa cẩn thận lại tri kỷ.

Đường Đường còn chưa kịp hồi âm, Tô Xán lại gửi tới một tin nhắn.

[Đường Đường, Đường Đường, tớ vừa mới đăng một cái Weibo (đáng yêu)]

Phía dưới là một ảnh chụp,

[Tô Xán Xán v: Đào mắt đã ba tháng trôi qua, chuyện vui vẻ nhất không phải là được xuất đạo, mà là gặp được nhiều chị em tốt như vậy... Hôm nay tiễn Đường Đường rời khỏi, trong lòng rất khó chịu, cũng không biết về sau có thể gặp lại không. Nhưng cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ nhất định sẽ chờ cậu trở về. Cố lên Tô Đường!]

Tô Đường chính là tên couple của Tô Xán và Đường Đường, lúc trước hai người suốt ngày dính chặt với nhau, vì thế mà có cái tên couple này.

Đường Đường: "....."

Thật là làm bộ như đứng rồi, mới mười chín tuổi thôi, có còn là con người hay không

Có điều tại sao lại là chụp hình? Cô trực tiếp lên Weibo xem không phải là được rồi sao?

Đường Đường mở Weibo ra tìm Tô Xán, tìm đúng Weibo liền click mở bình luận.

[Xán Xán, em có phải bị bắt cóc rồi không! Nếu đúng thì mau chớp chớp mắt!]

[Hằng ngày, Đường Đường gặp rắc rối đều có Tô Xán chùi đất. Tô Xán, cô cũng tốt quá đi.]

[Trời ạ, Đường Đường cô cút ra xa một chút đi! Hại Xán Xán bị mắng, Tô Xán bị mất trí nhớ sao!!!]

[Toàn năng ace! Lúc trước đã cảm thấy người xuất đạo phải là em Đường Đường dựa vào cái gì, dựa vào cô ta lớn lên xinh đẹp sao?]

[Ha ha ha, xinh đẹp sao, trước giờ chưa bao giờ thấy Đường Đường đẹp chỗ nào (buông tay)]

Quả nhiên, Tô Xán rõ ràng không dám cho cô thấy bình luận, cho nên mới cố ý giấu đi.

Những bình luận kia, khỏi cần nghĩ cũng biết thật khó nghe. Đường Đường mặt không cảm xúc tắt Weibo, lại mở ra Wechat đọc mấy chữ của Tô Xán, sau đó trên góc bên phải quyết đoán xóa đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lại kéo đến thêm một người, Đường Đường cảm thấy có chút kỳ quái.

Lời nói và việc làm buổi sáng của Tô Xán cho thấy việc cô ta muốn xé rách mặt đứng về phía Thẩm Vũ Lâm, cho nên cho dù thế nào thì cũng không nên phát cái Weibo như vậy.

Huống chi cô bây giờ đã bị toàn mạng xã hội bôi nhọ. Hơn nữa công ty của các cô cũng sẽ không cho phép các cô ấy và Đường Đường có liên hệ gì với nhau.

Vậy hiện tại, Tô Xán phát cái Weibo thế này, không lẽ giữa các cô xảy ra nội chiến?

Chưa thành một nhóm thì đã chia năm xẻ bảy, xem ra tương lai có chút khó có thể hòa hợp.

Đường Đường đã xóa Wechat Tô Xán, để lại Tô Xán bên kia cứ đứng ngồi không yên chờ hồi âm của Đường Đường.

Tuy rằng đã chen vào vị trí thứ tám, nhưng thật ra nhân khí cô không tốt lắm. Nhân khí lúc trước hơn phân nửa đều bởi vì Đường Đường. Nhưng mà hiện giờ Đường Đường không xuất đạo, cô và Thẩm Vũ Lâm lại đang có mâu thuẫn. Ngắm lại tình cảnh của chính mình lúc này, Tô Xán suy nghĩ cẩn thận, về sau vẫn phải tiếp tục cùng Đường Đường duy trì tình cảm bạn bè, nói không chừng chờ khi Đường Đường có tâm tình tốt thì còn có thể giúp đỡ cô một phen.....

Cô tin tưởng Đường Đường nhất định sẽ trở về giới giải trí và quan hệ giữa họ cũng sẽ tốt lại. Người hại Đường Đường không phải là cô, hơn nữa Đường Đường cũng không phải quá thông minh, còn rất dễ cảm động, cho nên chỉ cần cô tiếp tục giống như trước thì Đường Đường nhất định sẽ cảm động.

Chờ rồi lại chờ, điện thoại cuối cùng vẫn không có phản ứng. Tô xán vội vàng mở ra Wechat.

Đường Đường gửi lại một tấm hình, là một cái bình luận phía dưới Weibo.

[Trời ạ, xin em cách xa Đường Đường ra một chút được không, đều do cô ta hại em bị mắng, em không nhớ sao!!!]

Tô Xán thấy được bình luận này, mặc dù cảm thấy rất vui vẻ nhưng lại không dám cho Đường Đường xem. Vậy nên cô mới gửi ảnh chụp màn hình cho Đường Đường chứ không bảo cô ta lên Weibo xem. Đường Đường thật ra là một người có trái tim pha lê, không thể chịu được những lời mắng chửi từ cư dân mạng, cho nên Tô Xán đã đoán nhất định sắp tới Đường Đường không dám xem Weibo. Kết quả không nghĩ tới, Đường Đường lại xem Weibo.

Tô Xán lập tức nóng nảy, đang muốn an ủi Đường Đường thì đã có một tin nhắn gửi qua,

[nghe fans nói]

Tô Xán... Đây là... Muốn nói... Cái gì?

[kéo dài trí nhớ đi]

[thân]

Mặt Tô Xán trắng bệch, Đường Đường nói kéo dài trí nhớ rốt cuộc có ý gì? Là kêu cô nghe lời fans cách xa cô ta một chút, hay là muốn chỉ đến cái khác? Trong lòng Tô Xán vô cùng thắc mắc, do dự phải trái cuối cùng vẫn làm bộ nghe không hiểu tiếp tục an ủi,

[Đường Đường, tớ chưa từng cảm thấy cậu liên lụy tớ. Tớ vẫn luôn muốn cảm ơn cậu, ba tháng này nếu không có cậu thì tớ thậm chí còn không biết phải làm sao nữa. Cậu vĩnh viễn là bạn tốt nhất của tớ. Lời fans nói cậu đừng để trong lòng...]

Nhấn nút gửi tin nhắn, thất bại.

Gửi đi lần nữa, lại thất bại.

Mạng bị cắt? Mạng yếu?

Tô Xán ngẩn người, tắt mạng sau đó mở 4G gửi đi một lần nữa. Cuối cùng Wechat rốt cuộc có động tĩnh, một cái khung nhảy ra,

[Bạn đã không còn là bạn tốt của anh ấy (cô ấy), trước tiên hãy gửi lời mời kết bạn...]

Đầu óc Tô Xán ong một tiếng.

Không phải tốc độ mạng có vấn đề, mà là Đường Đường... Hủy kết bạn với cô?

Đường Đường lại giải quyết xong một cái phiền toái nho nhỏ, bỏ điện thoại xuống, tựa người vào phía sau đúng lúc bắt gặp được tầm mắt lơ đãng từ kính chiếu hậu của chú Lý. Cô lễ phép cười cười tiếp tục quay đầu nhìn về phía ngoài của xe, trầm nghĩ, chờ đem mấy việc cấp bách này giải quyết xong liền đem phương thức liên lạc đều đổi hết một lần, tránh gặp lại vài kẻ phiền toái kia nữa.

Xe vững vàng chạy gần năm mươi phút rồi ngừng lại, tới Thánh Ngu, hay còn gọi là công ty hữu hạn truyền thông Thánh Ngu.

Dựa theo tiểu thuyết, truyền thông Thánh Ngu là một tồn tại cao lớn trong giới giải trí. Tổng bộ được đặt tại thành phố S, nghiệp vụ công ty len lỏi đến khắp nơi trên thế giới. Công ty quản lý, công ty sản xuất đĩa nhạc, công ty điện ảnh, đều có thành tích đồ sộ, đĩa nhạc và các buổi biểu diễn, điện ảnh, phim truyền hình, gameshow, sách báo, mỗi loại đều trăm hoa đua nở tranh kỳ khoe sắc.

Mà tất cả những thứ này, hết thảy đều thuộc về Minh Thiếu Diễm.

Nghĩ đến một lát nữa gặp Minh Thiếu Diễm, Đường Đường lập tức có chút khẩn trương.

Phía trước là suy đoán lung tung rối loạn nhưng phía sau vẫn phải dũng cảm tiến lên.

Đường Đường lắc lắc đầu, đi vào Thánh Ngu. Cũng không khác biệt với công ty trong hiện thực lắm, tới tới lui lui đều là mỹ nữ soái ca. Khoảnh khắc Đường Đường bước vào, cho dù là ai cũng đem tầm mắt dừng lại trên người Đường Đường, tất cả đều bị kinh ngạc.

"Đây không phải là Đường Đường sao?"

"Cô ta tới đây làm gì? Không lẽ cô ta muốn gia nhập công ty chúng ta?"

"Sao có thể", ngữ khí người này rất lớn, "Cô ta hiện tại đều bị dân mạng mắng, căn bản là không có khả năng xoay người. Minh đồng ghét nhất là cái loại bình hoa không có đầu óc này, muốn gia nhập thì cũng phải là người như Nhan Nghiên, còn loại này à, trời sinh chính là không có số nổi tiếng..."

Cô chính là Nhan Nghiên, nhưng bây giờ cũng là Đường Đường, hiện tại nghe những lời này, cô một chút cao hứng cũng không có.

Những người này, nói xấu sau lưng người khác như vậy có cảm thấy đạo đức của mình hơi suy đồi không?

Đường Đường mặt lạnh lướt qua khiến nữ minh tinh lớn tiếng kia cứng người, nhưng ngay sau đó lại hung hăng trừng về một cái. Chỉ là một người mới dựa vào mặt mà có chút nổi tiếng, cô đây còn không thêm bỏ vào mắt.

Đáng tiếc Đường Đường không có phát hiện cô ta trùng lại, bởi vì cửa thang máy phía trước đã mở ra. Thư ký ăn mặc chỉnh tề đi xuống, lập tức đi đến trước mặt Đường Đường, đích thân đón Đường Đường lên trên. Một đám người thấy thư ký riêng của Minh Thiếu Diễm xuất hiện, tiếng nghị luận trong nháy mắt im bặt.

Đường Đường có chút sốc, Minh Thiếu Diễm vốn không thích Đường Đường, nhưng cô đã mượn danh tiếng của anh đóng kịch làm đại gia hai lần.

Kỹ năng đóng kịch thượng thừa, Đường Đường cảm thán, không thể không nói, vị "Chú nhỏ" này thật sự dùng rất tốt.

Người tới đón Đường Đường chính là thư ký riêng của Minh Thiếu Diễm, một thân tây trang chỉnh tề, tựa như tùy lúc đều có thể tham dự bất kỳ hội nghị quan trọng nào. Đường Đường lập tức nhớ đến một đoạn tự thuật của Minh Thiếu Diễm trong tiểu thuyết, hà khắc, đối với chính mình hà khắc, đối với người khác cũng vô cùng hà khắc.

Ngay cả quần áo của thư ký riêng cũng ngay ngắn hơn nhiều so với thư ký khác.

Thang máy lên đến tầng cao nhất, là tầng mười tám, thư ký chỉ vào cánh cửa duy nhất ở tầng mười tám nói với Đường Đường rằng cô có thể tự đi vào. Đường Đường cảm ơn anh thư ký nhỏ, đang muốn nhắc chân lại thấy từ cánh cửa đi ra một người.

Đôi chân thon dài, đầu tóc được chải chuốt tỉ mỉ tạo thành một kiểu tóc gọn gàng lộ ra khí chất kiêu ngạo mười phần, ngẩng đầu lên liền lộ rõ khuôn mặt vô cùng đẹp trai. Nhưng vào một khắc nhìn thấy Đường Đường, khuôn mặt đẹp trai kia liền tràn đầy khiếp sợ.

"Cô... sao lại ở chỗ này!"

Bách Thần như thế nào cũng không nghĩ ra được tại sao Đường Đường lại xuất hiện ở đây. Sau khi khiếp sợ thì chỉ còn sự tức giận, dường như sợ bị người khác nhìn thấy, bước chân dài hai ba bước đi lại, nghĩ muốn kéo Đường Đường qua một bên.

Tiểu soái ca trước mắt xông tới như muốn đánh người, Đường Đường không chút suy nghĩ lui về phía sau hai bước kéo ra khoảng cách, có chút không cao hứng, "Cậu muốn làm gì!"

Đây lại là ai?

Bách Thần còn chưa cảm thấy có gì không thích hợp, chỉ cần nhớ đến bộ dạng lì lợm bám lấy của Đường Đường trong hai tháng nay anh liền rung mình.

Anh sớm đã có người mình thích, người kia so với Đường Đường tốt hơn ngàn lần vạn lần, nhưng Đường Đường sống chết theo đuổi anh. Khi đó còn trong lúc quay chương trình, tùy thời tùy chỗ đều có cameras, anh làm huấn luyện viên, Đường Đường làm học viên, cho nên dù ghen một bụng lửa cũng chỉ có thể chịu đựng.

Bách Thần đối với phụ nữ thật ra rất kiên nhẫn, nhưng Đường Đường là người khác phái thứ nhất và duy nhất khiến anh một chút kiên nhẫn cũng không có.

"Đường Đường, tôi nói cho cô biết. Tôi một chút cũng không thích cô, hiện tại không thể, về sau càng không. Nếu không muốn làm tôi chán ghét cô thì mau cách xa tôi một chút."

Lời nói và thái độ quen thuộc này, cho dù không nhận ra gương mặt thì Đường Đường cũng biết người kia là ai.

Còn không phải là người mà tác giả ghép couple cho cô, tiểu thị tơi đang nổi tiếng Bách Thần sao.

Chờ đã, Bách Thần là nghệ sĩ dưới trướng của Minh Thiếu Diễm?

Xem tiểu thuyết quá qua loa, Đường Đường hoàn toàn quên mất cái chi tiết nhỏ này.

Trong hiện thực, Nhan Nghiên là diễn viên, Bách Thần lại là ca sĩ, khác giới hoạt động nên cũng không có qua lại. Thời gian của Nhan Nghiên hầu hết đều dành cho việc đóng phim, còn lại cô cũng không quá chú ý đến việc trong giới, vậy nên cô chỉ nghe thoáng qua tên của vị tiểu thị tơi nổi tiếng này. Nhan Nghiên chưa từng gặp Bách Thần bên ngoài, chỉ duy nhất một lần, cũng chính là ngày đọc quyền tiểu thuyết, sau đó tò mò đi tìm ảnh chụp của Bách Thần.

Lớn lên rất đẹp trai.

Nhưng so với vị trước mắt này lại kém hơn nhiều. Đường Đường nghĩ ngợi một chút liền biết nguyên nhân.

Tác giả viết quyền ngôn tình showbiz này là fan của cô, chắc chắn cũng là fan Bách Thần, bằng không cũng sẽ không đem bọn họ ghép thành một đôi. Nếu là fan thì sự hâm mộ thật sự có chút cuồng nhiệt, ví như trong truyện Nhan Nghiên tình thông mười hai loại ngôn ngữ, chỉ số thông minh ngất ngưỡng, còn Bách Thần chính là thiên tài hiếm có trong âm nhạc tiếng Hoa, về ngoài càng thuộc dạng nhất đẳng!

Sự tồn tại của Bách Thần trong trí tưởng tượng, tựa như một nam thần có một không hai vậy.

Đáng tiếc dù có đẹp trai như thế nào thì Đường Đường cũng không có hứng thú. Trong lòng cô, một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi cùng với mấy đứa nhóc mười ba mười bốn tuổi không khác nhau lắm. Giờ phút này nam thần Bách Thần với phiên bản nhóc con, hung tợn trầm giọng nói với cô:

"Tôi không thích cô, cho nên, cách xa tôi ra một chút. Những lời này tôi đã nói với bao lần rồi, hôm nay là lần cuối cùng. Nếu còn có lần sau, hậu quả, cô sẽ không gánh nổi đâu."

Người không lớn nhưng lời nói ra lại thật lớn. Đường Đường làm bộ sợ hãi nghe theo, sau đó trong nháy mắt thay đổi sắc mặt quăng cho Bách Thần một cái nhìn xem thường, lui về sau hai bước.

Bách Thần không thể hiểu được, "Cô muốn làm gì?"

Đường Đường thực có lệ trả lời, "Cách cậu xa ra một chút."

Bách Thần: "....."

Bách Thần chưa từng bị cô gái nào làm cho á khẩu không trả lời được, hơn nữa còn là bị Đường Đường nói một câu khiến nghẹn lại. Trong lúc nhất thời thẹn quá thành giận, "Vậy cô còn không mau đi đi!"

Tôi nói cô cách xa tôi ra một chút, cô còn không đi, ở đây làm gì! Muốn nhìn tôi ngại sao?

"Tại sao tôi phải đi, tôi cũng không phải đến đây tìm cậu", Đường Đường quả thật không thể hiểu được.

"Cô tới Thánh Ngu không tìm tôi thì còn có thể tìm ai, không lẽ..." Bách Thần rút cuộc phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Cô tìm Minh đồng???"

Đường Đường gạt đầu, đúng vậy đúng vậy, cho nên cậu mau tránh ra.

Bách Thần sùng sốt trong nháy mắt, dùng ánh mắt cực kỳ khinh miệt đánh giá Đường Đường từ trên xuống dưới. Cười lạnh một tiếng, trào phúng nói,

"Làm người phải biết nặng nhẹ, biết chính mình có mấy cân mấy lượng. Đường Đường, tôi không biết cô làm thế nào mà trà trộn vào được, nhưng đã từng làm huấn luyện viên của cô, tôi khuyên cô một câu, đừng lãng phí thời gian, Minh đồng không phải loại người như vậy, cũng chường mắt những bình hoa phế vật chỉ được gương mặt. Nhìn rõ vị trí và năng lực của mình đi, đừng cảm thấy mình lớn lên xinh đẹp lại có chút nổi tiếng liền muốn đi đường vòng như vậy."

"Vội lại làm người phải biết điều, như vậy mới được tôn trọng". thần sắc Đường Đường trầm xuống. Cô không muốn nói nhiều với Bách Thần, nhưng những lời này thật sự có chút khó nghe rồi. Đường Đường đánh gãy lời Bách Thần nói, "Cậu trong mắt tôi, nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu minh tinh lớn lên có chút đẹp, một chút nổi tiếng mà thôi."

Bách Thần cảm thấy nếu không phải lỗi tại anh có vấn đề thì chính là Đường Đường điên rồi.

Lớn lên có chút đẹp? Có chút nổi tiếng? Tiểu minh tinh? Bách Thần thật sự chấn kinh rồi.

Đường Đường nói xong câu này liền lướt thẳng qua Bách Thần đi về phía văn phòng Minh Thiếu Diễm. Chờ khi đi qua bên người Bách Thần, anh mới phản ứng lại, giọng nói gấp gáp trào phúng, "Vậy hãy nhìn xem, Minh đồng ngay cả vị trí tiểu minh tinh nho nhỏ cũng sẽ không cho cô!"

Ha ha, Đường Đường lười trả lời, lập tức đi về phía văn phòng.

Bách Thần nhìn Đường Đường đi vào văn phòng, cười lạnh một tiếng, bước nhanh vào thang máy.

Vừa mới bị Đường Đường nằng nết không kịp phản ứng lại, hiện tại bình tĩnh lại mới hiểu được Đường Đường vì sao đi trào phúng mình. Theo đuổi ba tháng không có kết quả, bây giờ muốn đổi sang phương thức lạt mềm buộc chặt?

Đáng tiếc, quá cứng đầu, đúng là trước sau như một, ngu ngốc hết thuốc chữa.

Còn muốn tiến vào Thánh Ngu? Nằm mơ, Thánh Ngu không phải là nơi mà cái loại cá tôm nào cũng có thể tiến vào.

Bách Thần đi xuống tầng, còn Đường Đường bên trên đang đẩy ra cửa văn phòng. Văn phòng rất lớn, ít nhất cũng hơn hai trăm bình*, đi qua một phòng họp loại nhỏ, một phòng đãi khách, lại qua thêm một bức bình phong rất cuộc cũng tìm được Minh Thiếu Diễm.

*Bình: đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, một bình bằng 3,3579 thước vuông.

Minh Thiếu Diễm đang đưa lưng về phía Đường Đường, từ kệ sách sau bàn làm việc rút ra một quyển sách, nghe được âm thanh của Đường Đường liền xoay người lại.

Armani cao cấp được đặt riêng, tây trang màu xám cắt may vừa vặn. Áo khoác tây trang, áo sơ mi, cả vạt toàn bộ đều thẳng tắp gọn gàng, không một nếp uốn, toàn thân mỗi một đường cong đều khiến người ta cảm thấy sự ổn trọng mà nghiêm cẩn. Chỉ là tỉ lệ đáng người anh cực tốt, từ tây trang có thể phát họa ra hình dáng vai rộng eo thon chân dài hoàn mỹ. Khuôn mặt tuấn mỹ không thua bất kỳ minh tinh nào, thoát nhìn anh như người mẫu thời thượng chuẩn bị tỉ mỉ để bất cứ lúc nào cũng có thể thu hút ánh sáng từ những máy ảnh trên sàn.

Minh Thiếu Diễm nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, mày rờ ràng nhăn lại, sau đó gơ tay về phía sofa cách bàn làm việc hơn ba mét, tích chữ như vàng mờ miệt.

"Ngồi."

Đường Đường dừng dư quang liếc nhanh qua đồng hồ đã điểm lúc mười một giờ năm phút và khoảng cách phần bên trái số pha rất gần bàn làm việc. Cô không tiếng động mắng Bách Thần một câu, sau đó ngồi vào bên phải chiếc số pha mà Minh Thiếu Diễm chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Bây giờ là mười một giờ năm phút sáng, nếu Đường Đường không đoán sai thì có lẽ Minh Thiếu Diễm nghỉ thời gian cô đến hẳn là mười một giờ đúng.

Năm phút đồng hồ đến trễ này, Đường Đường lãng phí để dạy cho Bách Thần như thế nào để làm người.

Tuy rằng giáo dục Bách Thần cách tôn trọng người khác rất có ý nghĩa, nhưng so sánh với ấn tượng đầu tiên dành cho Minh Thiếu Diễm, Đường Đường cảm thấy thật là một mối quá độ.

Đường Đường trước tiên phân tích tình cảnh hiện tại của chính mình.

Tự tìm đường chết sau đó bị toàn mạng mắng, đặc tội Bách Thần, Nhan Nghiên và một loạt lão tiền bối. Trong vòng giờ không có ai dám dùng cô, bên ngoài không gây thiện cảm cho người xem, bên trong bị chính mình chặt đứt đường lui, thật sự thâm đến không thể thâm hơn.

Cái này còn chưa tính, bởi vì cô không nói tiếng nào liền chạy đi tham gia chương trình, ba tháng không đi học, bị trường học đuổi.

Chuyện này mẹ nuôi tuyệt đối sẽ không bỏ tiền cho cô đi học lại. Tình cảm hiện tại của Đường Đường có thể dùng hai chữ cùng đường để khái quát.

Cho nên Đường Đường đã dừng cảm đưa ra quyết định sẽ ôm chặt cái đuôi Minh Thiếu Diễm này.

Nếu muốn ôm đuôi tốt thì ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.

Kết quả vì Bách Thần mà để chậm trễ, Đường Đường bây giờ phải cân nhắc nên dùng biện pháp để cứu chữa. Lúc này Đường Đường có chút hối hận trước kia không đọc thật kỹ suất diễn của các nhân vật nam. Cố gắng hồi tưởng những thứ Minh Thiếu Diễm thích trong tiểu thuyết, nhưng tất cả những gì cô nhớ được đều là mấy việc râu ria ví như Minh Thiếu Diễm thích uống cà phê Lam Sơn. Vì thế cô chỉ có thể điều chỉnh dáng ngồi một chút, rụt rè lên tiếng chào hỏi,

"Chào Minh đồng."

Tuy rằng không có nhiều hiểu biết về Minh Thiếu Diễm, nhưng trực giác nói cho cô, nghe lời luôn luôn đúng.

Maybe.

Nghe tiếng nói, rốt cuộc Minh Thiếu Diễm cũng nâng mí mắt quý giá của anh lên, nhìn vào hai mắt Đường Đường.

Thật giống, ánh mắt Minh Thiếu Diễm trầm xuống.

Cô và người đàn bà trong ảnh chụp mà Minh Thiếu Phạn xem không biết bao nhiêu lần một ngày thật giống, đáng ghét giống nhau, đều làm cho người khác chán ghét.

Minh Thiếu Diễm cũng chỉ mới biết được vài ngày trước, anh vẫn còn một người cháu gái, tin tức này là từ bên chi thứ ba truyền ra ngoài.

Chi thứ nhất Minh gia Minh Thiếu Phạn sau khi chết liền truyền lại cho Minh Thiếu Diễm, nhưng cố tình chi thứ nhất lại nắm giữ số cổ phần lớn nhất trong Minh gia. Hiện giờ chi thứ nhất truyền lại cho anh khiến mấy người cô chú kia ghen ghét đỏ mắt, cho nên mới hao hết tâm tư, tìm được Đường Đường.

Minh Thiếu Diễm sau khi biết được tin tức, bước thứ nhất sai người điều tra tư liệu về Đường Đường, bước thứ hai lấy gen xác nhận thân phận Đường Đường, bước thứ ba chính là kêu người đưa Đường Đường đến gặp anh.

Đường Đường đón ánh mắt không hữu hảo của Minh Thiếu Diễm liền trả lại cho anh một nụ cười khéo léo lại ngoan ngoãn.

Trong mắt Minh Thiếu Diễm, Đường Đường bởi vì mỉm cười mà ẩn hiện lúm đồng tiền trên má khiến anh khựng vài giây, sau đó bên môi kéo ra một độ cung nhàn nhạt, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, "Biết tôi là ai không?"

Đường Đường gật đầu.

"Biết vì sao lại tới đây không?"

Đương nhiên biết, Đường Đường thăm nghĩ, nhưng cô vẫn lắc đầu thành thật trả lời,

"Không biết."

Từ tư liệu có nói Đường Đường hay ẩu đả đánh nhau khi dễ bạn học, là một đại ca hàng thật giá thật ở trường, bây giờ ngoan ngoãn thật sự có chút ngoài dự đoán.

Cái suy nghĩ này lướt qua vài giây đã bị Minh Thiếu Diễm thay đổi.

Bất nạt kẻ yếu cũng xem như đây là một loại bản lĩnh.

Nếu là như thế thì xem ra quyết định lúc trước càng thêm đắn đo, Minh Thiếu Diễm thăm nghĩ. Ánh mắt anh lại lần nữa dừng trên người Đường Đường.

"Nếu đã biết tôi là ai, tôi đây liền đi thẳng vào vấn đề", Minh Thiếu Diễm hơi ngửa ra sau tựa lưng vào ghế bằng da, dùng ngữ khí trầm ổn lại bình tĩnh trần thuật một bí mật không hề tầm thường, "Hôm nay sở dĩ mời Đường tiểu thư đến đây vì có liên quan tới cha mẹ cô."

Đường Đường rõ ràng biết được tất cả, nghe câu nói đầy kinh ngạc tròn to mắt, dùng ngữ điệu không quá chói tai lại biểu đạt đầy đủ khiếp sợ kinh hô, thân thể run nhẹ nhẹ,

"Cha mẹ tôi?"

Biểu cảm nhìn không ra chút giả bộ nào.

"Đừng, cha mẹ cô", Minh Thiếu Diễm nói, bên môi gợn lên một nụ cười trào phúng quen thuộc, "Mẹ cô tên đầy đủ là Đường Tử Huyền, người đặt tên cho cô là một người họ hàng xa của mẹ cô. Họ chân chính của cô không phải là Đường, mà là Minh. Cha cô họ Minh tên Thiếu Phạn, là con cả chi thứ nhất Minh gia, cũng là anh ruột của tôi."

Minh Thiếu Diễm một chút cũng không giấu giếm nói rõ ràng hết thảy sau đó dừng lại một chút. Anh nhìn thiếu nữ mặt trắng bệch trước mắt đột nhiên có chút ác liệt nói,

"Cho nên từ giờ trở đi cô không cần gọi tôi là Minh đồng mà nên gọi tôi là chú nhỏ."

Đường Đường: "....."

Đây là một bắt đầu thần kỳ đến nhường nào?

Loại chuyện này, Đường Đường cho rằng Minh Thiếu Diễm ít nhất sẽ tương đối hàm súc nói cho cô biết về thân phận của mình, như vậy thì cô có thể phản ứng uyển chuyển nói hai câu, ví như khước lóc hỏi ba ruột ở đâu, vì sao không sớm tới đón cô, từ đó giả dạng làm một thiếu nữ bị vứt bỏ đáng thương, cuối cùng thuận lý thành chương mà kêu một tiếng chú nhỏ.

Nhưng Minh Thiếu Diễm lại trực tiếp như vậy, một chút cơ hội xen mồm cũng không cho Đường Đường, không chỉ có thế, Minh Thiếu Diễm còn cố ý bảo cô bây giờ kêu là chú nhỏ?

Nếu kêu thì thật sự có vẻ cô quá mức năng xuất* và coi trọng lợi ích rồi? Sau đó điểm ấn tượng lại bị trừ một đồng nữa?

*Năng xuất ở đây ý nói Đường Đường chấp nhận bí mật này quá nhanh.

Đường Đường nhất thời cảm miệng.

Trong nháy mắt không thể nào đi bước tiếp theo, cô đơn giản phối hợp khiếp sợ còn sót trên mặt thể hiện một bộ dáng không thể tin tưởng.

Minh Thiếu Diễm dù bận vẫn ung dung chờ Đường Đường tiêu hóa sự thật này.

Đường Đường cúi đầu, xem xét thời gian trôi qua không sai biệt lắm rốt cuộc ngẩng đầu lên,

"Việc kia Minh đồng làm sao để xác nhận tôi chính là con gái Minh gia?"

"Bởi vì cô và mẹ cô rất giống", Minh Thiếu Diễm thu hồi tươi cười, đẩy nắp bút máy.

Rất giống, thậm chí càng xinh đẹp hơn.

Chẳng những giống người đàn bà kia mà cô và Minh Thiếu Phạn cũng vô cùng giống. Hai cha con đều là những kẻ yêu đến mất trí khiến người ta ghê tởm.

Lúc trước, Minh Thiếu Phạn vì người đàn bà kia không quan tâm đến người nhà, cuối cùng hại chết chính mình cũng hại chết mẹ bọn họ.

Còn Đường Đường, tất cả mọi người đều biết, cô vì Bách Thần mà đắc tội rất nhiều người, cuối cùng tự chặt đứt đường lui của bản thân.

Ngu xuẩn giống nhau như đúc, ngay cả chương mắt cũng giống nhau.

Minh Thiều Diễm hí mắt nhìn Đường Đường, lại nói tiếp, "Anh cả tôi, cũng chính là cha cô vẫn luôn lưu giữ ảnh chụp của mẹ cô, tôi xem chương trình ngẫu nhiên thấy cô. Sau đó tôi áp dụng một số xét nghiệm nhỏ, xác nhận cô thật sự là con gái anh cả."

Đây là đoạn tình tiết tiểu thuyết không viết đến, Đường Đường trầm nghĩ, thì ra là thế.

Minh Thiều Diễm chắc đã cho người thu thập máu hoặc tóc của Đường Đường, cuối cùng mới chứng minh được thân phận Đường Đường. Nhưng là nếu đã xác định được thân phận, vậy sau này vì sao lại phát hiện Đường Đường lại là hàng giả?

Đường Đường tò mò một giây đồng hồ liền đem vấn đề này ném ra sau đầu.

Vẫn là câu nói kia, Đường Đường chỉ là nữ phụ làm nền cho nữ chính, thân phận của cô hợp lý hay không căn bản không quan trọng, vì thế logic không đúng lắm cũng là bình thường.

"Cha của tôi hiện tại..."

"Anh ấy trước khi cô sinh ra bị tai nạn xe cộ, cứu chữa không hiệu quả", âm thanh Minh Thiều Diễm không một gợn sóng, tựa như anh chỉ đang nói một việc nhỏ nhặt không liên quan nào đó.

Đầu vai hơi rung động Đường Đường, cổ họng kiềm nén tiếng khóc nức nở, "Tôi chỉ còn chú là người thân thôi sao....."

Đường Đường nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm hai chữ, "... Chú nhỏ..."

Chuẩn bị từ đầu đến giờ rốt cuộc có thể nói ra chữ chú nhỏ, Đường Đường lau một chút nước mắt không hề tồn tại, nhìn về phái Minh Thiều Diễm.

Ánh mắt Minh Thiều Diễm có chút vi diệu nhìn mặt Đường Đường, cánh tay đặt trên bàn, sau một lúc lâu anh mới một lần nữa dựa lưng vào ghế, lạnh lùng nói, "Ừ."

Thật là trào phúng, Minh Thiều Phạn hại chết người thân của anh đồng thời để lại cho anh một người thân, chính là đứa con gái của anh ta.

Minh Thiều Diễm nhanh chóng đổi đề tài, "Bây giờ chúng ta nói về dự tính sau này đi."

Đường Đường gật gật đầu chỉ vào phía bên trái sofa cách Minh Thiều Diễm tương đối gần, "Cháu có thể ngồi ở chỗ kia không?"

Minh Thiều Diễm nhăn mày lại, "Vì sao?"

"Bởi vì cách chú không xa lắm", Đường Đường nói. Sau đó lại bổ sung một câu, "Nói chuyện sẽ tương đối thuận tiện hơn."

"Không thể", Minh Thiều Diễm cự tuyệt.

Vốn dĩ đã không muốn đồng ý rồi còn cố tình hỏi thêm một câu. Đường Đường không tiếng động thờ dài, hà tất phải như vậy.

Vì thế hai người vẫn duy trì khoảng cách gần năm mét nói chuyện, "Tôi nói trước cho cô biết, tôi đang chuẩn bị đón cô về nhà. Tôi đã điều tra qua gia đình cô, cô ở chung với mẹ nuôi và em gái không hòa thuận nên tôi nghĩ hẳn là cô sẽ không cự tuyệt đề nghị này."

Đúng là sẽ không, Đường Đường yên lặng nghĩ.

Nhưng tất nhiên vẫn phải diễn xuất cho đầy đủ, Đường Đường không chế cảm xúc tạo thành một bộ dáng suy nghĩ khó khăn, nhấp nhấp môi không trả lời.

Sau một lúc Đường Đường mới mở miệng, "Cháu sẽ theo chú trở về."

Minh Thiều Diễm một chút cũng không ngoài ý muốn.

Anh đã cho người điều tra tình hình sinh hoạt của Đường Đường. Từ sau khi cha nuôi chết, cuộc sống hằng ngày của cô không tốt lắm.

Hầu như chỉ được cung cấp những thứ cơ bản như ăn ở, mặc lại quần áo cũ của em gái, dùng đồ vật mà em gái không cần,... Sau khi lên cao trung mẹ nuôi cho em gái học ở trường trung học phụ thuộc Thành Đại tốt nhất thành phố S, trong khi Đường Đường lại lang bạt tự tập ở trường Thập Nhị trung.

Vì vậy Đường Đường nhất định sẽ không từ chối.

Đường Đường đã đồng ý về Minh gia thì Minh Thiều Diễm liền bắt đầu mục đích cuối cùng ngày hôm nay, "Dự định của tôi đã nói xong, hiện tại chúng ta lại nói đến dự định của cô đi", dường như sợ Đường Đường nghe không hiểu Minh Thiều Diễm lại giải thích một câu,

"Ví như ý tưởng về sau của cô, cô muốn làm gì hay muốn cái gì."

Minh Thiếu Diễm muốn đi trước chỉ thứ nhất và thứ ba một bước, tiên hạ thủ vi cường.

Biết được nhu cầu của Đường Đường, thỏa mãn cô ta rồi từ đó không chế cô ta trong lòng bàn tay.

Trong nguyên tác có đoạn này, Đường Đường nhớ rõ vô cùng. Những phân đoạn liên quan đến Đường Đường, cô đều xem rất cẩn thận.

Trong nguyên tác Minh Thiếu Diễm hỏi Đường Đường muốn gì, kết quả Đường Đường không chút suy nghĩ đồng ý nói to, cháu muốn Bách Thần.

Vì thế sau này Minh Thiếu Diễm cho Đường Đường rất nhiều cơ hội ở chung với Bách Thần. Đáng tiếc Bách Thần thật sự quá chán ghét Đường Đường, vậy nên dù Minh Thiếu Diễm giúp nhiều như vậy Đường Đường vẫn không thể theo đuổi được Bách Thần, thậm chí là càng ngày càng xa.

Điều này cũng gián tiếp khiến Đường Đường dưới con giận dữ bị chú hai lừa gạt, từ đó mà bắt đầu tiến lên con đường tìm chết, tranh đoạt gia sản với Minh Thiếu Diễm.

Đây chính là lần duy nhất Minh Thiếu Diễm thật sự muốn giúp đỡ Đường Đường. Đường Đường lập tức quyết đoán nắm lấy cơ hội nói,

"Cháu muốn đóng phim."

Sau đó bổ sung thêm, "Còn muốn đi học."

Minh Thiếu Diễm có chút ngoài ý muốn.

Kẻ yêu đến mất trí như Đường Đường không phải nên yêu cầu cơ hội ở chung với Bách Thần sao? Mặc dù Bách Thần cũng không phải người quá tốt gì.

Còn có, cô lại muốn đi học?

Minh Thiếu Diễm đã điều tra qua Đường Đường, anh biết thành tích của cô thậm chí không nổi. Thường xuyên trốn học. Sau này khi đi tham gia chương trình tuyển chọn ngôi sao là đã định sẽ không tiếp tục việc học nữa.

Bây giờ lại nói muốn đi học.

Thật sự là kỳ quái, nhưng Minh Thiếu Diễm cũng không mấy hứng thú lắm. Từ trước tới nay anh đều không thích tra hỏi nguyên nhân mà chỉ cần kết quả. Huống hồ đối với anh mà nói, dù là cho Đường Đường đóng phim hay cho cô đi học cũng đều là chuyện nhỏ không tốn sức gì.

"Có thể", Minh Thiếu Diễm nói, "Thành phố S có mấy trường học quốc tế cũng không tồi, không cần thi cũng có thể lên thẳng đại học."

Đến lúc đó thư ký sẽ đưa tư liệu cho cô, cô chọn lựa xong thì nói với tôi."

"Đừng dừng", Đường Đường vội vàng lắc đầu,

"Cháu thật sự chỉ muốn đọc sách thôi cho nên chọn một trường cao trung bình thường là được rồi."

Cũng khó trách Minh Thiếu Diễm sẽ tính toán như vậy. Thành tích trước kia của Đường Đường quá thảm, hoàn toàn không thể nhìn ra được một chút thiên phú học tập. Đón nhận ánh mắt hoài nghi của Minh Thiếu Diễm, Đường Đường bảo đảm, "Trong vòng nửa năm cháu nhất định sẽ học tập thật tốt, sau đó thi vào học viện Hí Kịch S."

Học viện Hí Kịch S là học viện hài kịch tốt nhất cả nước. Còn chưa nói tới việc Đường Đường không biết diễn xuất lẫn ca hát, chỉ cần đến điểm này thôi thì số điểm kiểm tra năng lực xét tuyển vào dù có với cùng với không tới.

Minh Thiếu Diễm cười nhạo, thật đúng là vọng tưởng.

Nhưng Minh Thiếu Diễm cũng không từ chối. Nếu cô ta đã muốn đi thi anh sẽ không cản lại. Chờ khi thi không đậu thì sẽ tự giác đến xin anh giúp đỡ thôi. Vừa vặn chặt đứt hoàn toàn ý niệm của chú hai và chú ba.

Minh Thiếu Diễm gọi thư ký tiến vào, bảo anh đi liên hệ với trường, sau đó dò hỏi Đường Đường, "Cô muốn trực tiếp về Minh gia hay là về nhà ở lúc trước?"

Đường Đường không thể nào muốn trở về căn nhà cũ kia được, nhưng rốt cuộc thi đó cũng là nơi sinh sống lâu năm của cô, cho dù như thế nào thì ở đó chắc sẽ còn lưu giữ một vài vật quan trọng. Đường Đường vẫn quyết định về nhà một chuyến.

Minh Thiếu Diễm đồng ý, "Chú Lý sẽ đến đón cô."

"Cảm ơn chú nhỏ", Đường Đường từ trên ghế sofa ngồi dậy, đi hai bước rồi lại quay đầu,

"Chú nhỏ gặp lại."

Minh Thiếu Diễm dừng bút một chút, "Gặp lại."

Thẳng đến khi Đường Đường bước qua bức bình phong, biến mất khỏi tầm mắt Minh Thiếu Diễm thì anh mới cầm lấy tư liệu trên bàn lên.

Đây là tư liệu mà lúc trước thư ký thu thập được về Đường Đường. Minh Thiếu Diễm nhớ anh đã từng xem qua một đoạn video Đường Đường khóc. Đó là một đoạn video trong chương trình tuyển chọn, Đường Đường bởi vì không học được vũ đạo mà tức giận lung tung. Rõ ràng cô là người liên lụy mọi người nhưng mọi người vẫn vì thấy cô khóc mà không ngừng an ủi.

Đây chính là đoạn video duy nhất có liên quan đến Đường Đường mà anh xem, xem xong anh gần như đã có nhận định về vị cháu gái mới này.

Minh Thiếu Diễm nhìn hai hàng chữ trên tư liệu sau đó dứt khoát ném nó vào máy cắt giấy.

Đường Đường đi ra khỏi văn phòng Minh Thiếu Diễm thở ra một hơi thật dài. Lúc này mới từ tầng cao nhất công ty đi xuống trong ánh mắt đánh giá của mọi người, cô chào chủ Lý rồi mới lên xe.

Khi xe vững vàng chạy Đường Đường lấy ra điện thoại xem, thì ra là người đại diện gửi một tin nhắn trên Wechat.

[Đường Đường, cô được lắm!]

Hiện tại đúng thật là cô rất được.

Sau khi kéo đen số điện thoại của người đại diện Đường Đường lại kéo đen Wechat của anh ta.

Xe chậm rãi chạy đi, Đường Đường mở ra Weibo.

Từ sau khi xuyên sách cô còn chưa xem tin tức, cô không chắc lắm về khoảng thời gian này là khi nào. Đường Đường mở Weibo ra tìm Nhan Nghiên, một chuỗi đầy thư mục hiện ra.

[Nhan Nghiên ảnh hậu]

[Nhan Nghiên tiếng Anh]

[Nhan Nghiên Đông Kinh]

Tin tức đều nói về việc Nhan Nghiên ngày hôm qua nhờ vào phim điện ảnh mới nhất mà dành được vòng nguyệt quế ảnh hậu của Liên hoan phim Đông Kinh.

Nhan Nghiên lần đầu tiên lấy được giải ảnh hậu vào năm mười chín tuổi, từ đó xứng đáng với danh hiệu diễn viên thiên tài. Bốn năm sau, khi hai mươi ba tuổi lại thành công dành được giải ảnh hậu của Liên hoan phim Đông Kinh.

Liên hoan phim Đông Kinh tuy rằng kém hơn Cannes và Liên hoan phim Berlin nhưng lại là giải thưởng hạng A cấp điện ảnh của Châu Á. Huống chi người Hoa đạt được giải thưởng này chính là người trẻ tuổi nhất trong lịch sử liên hoan phim.

Đường Đường nhớ rất rõ ràng, sau bộ phim này người đại diện đã đưa cho cô một ý tưởng đánh vào lòng dân trong nước, vì vậy sau khi Nhan Nghiên đoạt giải đã vụt sáng thành ngôi sao lớn.

Cô lúc đầu dùng tiếng Trung phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải, sau đó dùng tiếng Nhật nói lại một lần, cuối cùng dùng tiếng Anh để cảm ơn tất cả mọi người. Tiếng Nhật lưu loát đúng tiêu chuẩn, đến cả những khán giả Nhật bản cũng giật mình. Đêm đó tên Nhan Nghiên phủ kín đầu đề truyền thông Nhật Bản. Ngoài ra chất giọng thuần khiết trong trẻo khi nói tiếng Anh của cô cũng hấp dẫn vô số chú ý.

Đêm đó Weibo trong nước đều bị bình luận về Nhan Nghiên chiếm giữ. Ngay cả người qua đường cũng khen ngợi cô đã cho người trong nước nở mặt nở mày. Dường như lúc bấy giờ thậm chí còn không có cái bình luận tiêu cực nào, tất cả đều khen cô đoạt giải, tán thưởng tiếng Anh giọng Anh của cô nghe thật hay, còn nói thiên phú về ngôn ngữ của cô thật lợi hại.

Cũng ngay sau buổi liên hoan phim, tồn tại của Nhan Nghiên từ rục rờ thành siêu cấp rục rờ. Người đại diện rèn sắt khi còn nóng giúp cô chọn hai kịch bản tốt, từ đó về sau chính là phong quang vô tận, trường thịnh không suy.

Nhớ lại năm đó Đường Đường thật sự có chút cảm khái, đột nhiên cô muốn xem lại tình cảm lúc mình đoạt giải.

Từ trong túi tìm ra tai nghe, Đường Đường tùy tiện mở một cái video. Video đúng là lễ trao giải ngày đó, khách mời gọi tên của cô, cô mặc một váy dài màu hồng lên đài nhận giải.

Cô trước tiên nói tiếng mẹ đẻ phát biểu cảm nghĩ, sau đó nói lại bằng tiếng Nhật, cuối cùng là tiếng Anh. Đường Đường nghe những lời nói quen thuộc ấy bên môi bất giác nở một nụ cười.

Đã nói xong tiếng Trung hiện giờ đến tiếng Nhật, Đường Đường trầm nghĩ.

Nhưng ngay sau đó, một chuỗi tiếng Anh lưu loát từ tai nghe truyền tới. Đường Đường mở to hai mắt.

Người trong video vẫn là bộ dạng mà cô quen thuộc nhất nhưng lại không nói tiếng Nhật. Hơn nữa khẩu âm tiếng Anh cũng không phải là giọng Anh mà cô quen thuộc, mà chính là giọng Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nhan Nghiên sinh ra trong nước nhưng lúc năm tuổi cô đi theo gia đình di cư tới Luân Đôn. Trước năm mười lăm tuổi Nhan Nghiên đều luôn ở Châu u cho nên sẽ nói tiếng Anh giọng Anh. Cô cũng có thể dùng được vài ngôn ngữ khác ở Châu u để giao lưu đơn giản, còn tiếng Nhật là do sau này cố ý học.

Có điều thật ra Đường Đường cảm thấy mình ở phương diện ngôn ngữ thật sự có chút thiên phú.

Cô chủ yếu nói tiếng Anh và tiếng Trung nhưng bởi vì tiếng Đức có ngữ hệ* giống tiếng Anh nên tiếng Đức của cô cũng không tồi. Sau đó cô có đi Tây Ban Nha ở hơn nửa năm, vì vậy cô nói tiếng Tây Ban Nha cũng khá được. Còn ngữ hệ tiếng Pháp và tiếng Ý thì cô chỉ có thể đạt đến trình độ đối thoại đơn giản.

*Ngữ hệ (hay còn gọi là họ ngôn ngữ): Có thể hiểu nôm na ngữ hệ là tập hợp nhiều ngôn ngữ được tách ra từ một ngôn ngữ mẹ nào đó và giữa chúng đều có một đặc điểm chung nhất định. (muốn tìm hiểu thêm thì hãy lên google nhé)

Lúc trước người đại diện vì lãng xê cô lên mà nói cô tinh thông tám loại ngôn ngữ. Trên thực tế đều là thượng vàng hạ cám, tính tổng hết thì được tám nhưng thật ra trình độ mỗi loại đều không đồng nhất. Đường Đường lo sợ người đại diện nói quá sẽ bị quật ngược nên chỉ cần có thời gian rảnh cô liền học thêm về loại ngôn ngữ chưa am hiểu.

Đường Đường cho rằng người đại diện nói vậy là thái quá lắm rồi nhưng không ngờ trình độ bốc phét của tác giả tiểu thuyết càng cao hơn.

Nhan Nghiên trong quyển tiểu thuyết tinh thông mười hai loại ngôn ngữ, hơn nữa mười hai loại này còn không cùng ngữ hệ, mỗi lần cô đổi một loại ngôn ngữ nào đó đều không một chút vấp vấp nào. Tác giả đặc biệt ưu ái khen chất giọng nói tiếng Anh của cô, rất nhiều lần lặp đi lặp lại trong sách rằng tiếng Anh của Nhan Nghiên quả thực giống như quý tộc thời Trung cổ đang thăm thì nói nhỏ.

May mắn trong truyện miêu tả đoạn này xem như tả thực, chỉ viết Nhan Nghiên dùng ba loại ngôn ngữ phát biểu cảm nghĩ.

Nhưng hiện tại, Nhan Nghiên lúc này và trong tiểu thuyết không giống nhau. Trong truyện cô biết mười hai loại ngôn ngữ, thói quen nói tiếng Anh giọng Anh, còn Nhan Nghiên này vậy mà không nói tiếng Nhật, hơn nữa đây rõ ràng là tiếng Anh giọng Mỹ mà?

Đường Đường thật sự phát ngốc.

Đây chẳng lẽ không phải là Nhan Nghiên tinh thông mười hai loại ngôn ngữ, chỉ số thông minh một trăm năm mươi trong thế giới này?

Đường Đường kéo xuống mục bình luận, từ trên xuống dưới đều là bình luận chúc mừng đoạt giải. Trong đó cũng trộn lẫn rất nhiều lời khen về biểu hiện của Nhan Nghiên.

[Không thể không nói Nhan Nghiên chính là nữ minh tinh có khí chất nhất mà tôi từng thấy. Không gì sánh nổi.]

[Ảnh hậu trẻ tuổi nhất Đông Kinh. Thật là khiến mọi người trong nước nở mặt!]

[Tiếng Anh của Nhan Nghiên thật tốt, những người đến tiếng Anh cấp bốn cũng không qua được như tôi hâm mộ muốn chết.]

[Người có hiểu biết chuyên nghiệp tỏ vẻ, tiếng Anh của Nhan Nghiên thật sự tốt, âm điệu phát ra không bị chói tai.]

[Cái cô Đường Đường như thế nào mà lại đi trào phúng Nhan Nghiên, còn dám nói mình sẽ là người tiếp theo Nhan Nghiên?]

Đường Đường.....

Vì sao đang êm đẹp lại nhắc tới Đường Đường?

Đây chắc là antifa? Nếu không thì cũng là fan của những thành viên trước kia trong chương trình.

Đường Đường click mở bình luận này ra kéo xuống hai cái liền thấy dấu vết bình luận cho Tô Xán.

Đường Đường không tiếng động vỗ lên cổ mình một cái, đoán thật chuẩn. Chờ khi rời khỏi trang chủ của người này thì bình luận lúc này đã được kéo lên top bình luận rồi.

[Cái miệng nhỏ thật ngọt có thể những lời hay như vậy.]

[Nhắc đến người này không thấy cay mắt sao?]

[Loại người như Đường Đường có lẽ sách trong chín năm học bắt buộc còn chưa có đọc xong nữa là. Cô ta xứng ăn vạ Nhan Nghiên sao?]

Lôi Đường Đường ra nhục mạ, còn nói cô ăn vạ. Đường Đường thật là ủy khuất.

Vốn dĩ cho rằng Nhan Nghiên trong tiểu thuyết là một nhân bản khác của mình, Đường Đường còn chuẩn bị tìm cơ hội gặp gỡ một chút, hiện tại lại phát hiện là người khác. Nhìn những bình luận ủng hộ Nhan Nghiên nhưng lại châm chọc Đường Đường, cô thật sự không còn tâm tình nữa.

Kéo xuống chút nữa rốt cuộc thật vất vả mới có một fan Đường Đường lên tiếng. Bạn fan tỏ vẻ là có thể đừng kéo Đường Đường vào chuyện này được không, kết quả bị một đám người vây công.

[Lúc trước Đường Đường cũng nhắc đến Nhan Nghiên trên sân khấu đấy, cô ta được cho tiền để làm vậy sao?]

Mấy chục bình luận bay vào cùng nhau thăm hỏi dọa cho bạn fan nhỏ một câu cũng không dám nói. Đường Đường xem xong cảm thấy thật ủy khuất cho bạn fan nhỏ.

Lại đi xuống thêm một chút nữa rốt cuộc tìm được một cái bình luận lí trí trong đám bình luận tán thưởng kia,

[Là fan không phải anti nhưng tôi có chút nghi hoặc. Nhan Nghiên không phải có thói quen nói tiếng Anh giọng Anh sao, tại sao lần này lại nói giọng Mỹ?]

Đường Đường giơ lên ngón tay cái, sau đó click mở bình luận này.

[Lại là nói giọng Anh, có giỏi thì mang bằng tiếng Anh ra đây nào đồ ngốc.]

[Lúc trước nói giọng Anh thì bây giờ không thể nói giọng Mỹ?]

[Giọng Mỹ và giọng Anh cũng không khác nhau lắm, hơn nữa khoảng thời gian trước Nhan Nghiên đi Mỹ nên có lẽ là chịu ảnh hưởng. Cô ấy có thiên phú về ngôn ngữ như vậy thì dù nói giọng Anh hay giọng Mỹ thì rất bình thường nha ~]

Nha cái đầu người.

Nhưng mà tại sao cô không nhớ trong khoảng thời gian này mình có đi qua Mỹ?

Đường Đường thuận thế tìm Weibo của Nhan Nghiên trong thế giới này, lướt xuống hai cái liền nhìn thấy một chùm ảnh tự sướng, theo định vị thì thật sự là nước Mỹ.

Đường Đường nhìn thời gian, một tháng trước.

Đường Đường bảo đảm trong hiện thực, trước khi Liên hoan phim diễn ra một tháng cô không hề đi qua Mỹ.

Đường Đường nhăn mày đem điện thoại cất vào trong túi, trầm mặc ngồi trên ghế sau.

Nhan Nghiên trong thế giới này, không phải cô và cũng không phải cô trong tiểu thuyết mà là một người khác.

Hơn nữa ít nhất thì một tháng trước người kia đã biến thành Nhan Nghiên của thế giới này.

Đường Đường nhú chặt mày thành một đoàn.

Xe chậm rãi ngừng lại đến nhà cũ trước của Đường Đường.

Đây là một khu chung cư cũ, lúc trước khi cha nuôi Đường Đường còn sống đã mua nó. Sau khi ông ấy qua đời Đường Đường và mẹ nuôi vẫn luôn ở đây. Cha nuôi Đường Đường làm kinh doanh, trước kia tích góp được không ít tài sản, sau này khi mất đi bởi vì không có anh chị em, hai đứa con còn nhỏ nên cuối cùng chỉ có thể đem công ty giao cho mẹ nuôi.

Đáng tiếc mẹ nuôi không có đầu óc kinh doanh. Đường Đường nhớ rõ trong tiểu thuyết đã có nhắc qua, trong lúc cô thân bại danh liệt không còn đường đi thì vô tình biết được lúc trước cha nuôi có để lại cho cô bốn mươi phần trăm di sản.

Cha nuôi trước khi qua đời đem tài sản chia làm ba phần, Đường Đường có bốn mươi phần trăm, mẹ nuôi và em gái có ba mươi phần trăm. Nhưng bởi vì lúc đó cô còn nhỏ nên cha nuôi nhờ mẹ nuôi giữ giúp Đường Đường, chờ khi Đường Đường trưởng thành liền giao lại cho cô.

Đường Đường mãi cho đến sau này mới biết được chuyện đó, vậy nên cô lập tức giành lại di sản của mình. Đáng tiếc mẹ nuôi sống chết không trả mà Đường Đường khi đó tứ cố vô thân không ai giúp đỡ. Trên người cô đến tiền mời luật sư cũng không có, vì thế hai người nào loạn chó cắn chó một hồi, kết cục ai cũng không giành được chỗ tốt.

Minh Thiếu Diễm đã sớm điều tra nơi ở của mẹ nuôi nên chú Lý tự nhiên sẽ biết chỗ, chỉ là khi cô vừa xuống xe thì ông đã rời đi rồi.

Đường Đường nhìn tiểu khu trước mắt này cảm thấy có chút khó xử. Cô căn bản không biết nhà trước của Đường Đường ở đâu, trong tiểu thuyết cũng không rành rỗi đi viết ra địa chỉ phòng mấy lầu mấy của một nữ phụ.

Làm sao bây giờ.

Giữa trưa mặt trời có chút chói, Đường Đường trốn đến dưới bóng cây mở ra điện thoại muốn tìm xem có ký lục gì đó không, ví dụ như đặt hàng chuyển phát nhanh sẽ có ghi địa chỉ.

Vừa mới ngồi xổm xuống một giây trước mắt liền xuất hiện một đôi giày trắng. Chủ nhân đôi giày rõ ràng có giọng nói rất ngọt ngào nhưng khi mở miệng lại âm dương quái khí vô cùng, "Ai da, tôi còn tưởng là ai đây, thì ra là đại minh tinh của chúng ta đã trở lại a."

Đường Đường híp mắt ngẩng đầu, cô gái nhỏ trước mắt mặc váy ngắn mang giày trắng, buộc tóc đuôi ngựa, lớn lên rất xinh đẹp cùng âm thanh ngọt ngào kia xem như tương xứng.

Đường Đường cất điện thoại đứng lên, ánh mắt dừng trên phù hiệu của cô gái nhỏ, trường trung học phụ thuộc Thành Đại, Đường Hân.

Thì ra là em gái tốt của Đường Đường.

Đường Đường đứng lên, chờ sau khi đứng lên phát hiện mình cao hơn Đường Hân một đoạn.

Đường Đường lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ đến miêu tả về cô trong tiểu thuyết. Khuôn mặt thiên sứ đáng người mà quý, là một nữ thần cao một mét bảy mươi hai, tỉ lệ hoàn mỹ, chân dài eo thon, vì vậy mà khi xuất hiện trong chương trình liền ngay lập tức hạ gục một đám mỹ nữ.

Lúc trước không có cảm giác gì bây giờ nhìn thấy đỉnh đầu Đường Hân, Đường Đường thật vừa lòng.

Cái thân thể cao kiêu này, cô thích.

Đường Đường tới giờ vẫn không nói gì khiến Đường Hân cảm thấy thái độ này thật đáng ghét. Hơn nữa không biết vì cái gì mà ba tháng không gặp Đường Đường tựa như lại đẹp hơn trước kia. Sự thật này khiến Đường Hân càng thêm buồn bực.

Từ nhỏ cha đã yêu thương Đường Đường, rõ ràng cô mới là con gái của cha nhưng chỉ cần nơi nào có Đường Đường thì cô và mẹ chỉ vĩnh viễn đứng thứ hai. Sau này khi cha đi rồi Đường Hân khóc lóc sau vài ngày mới hiểu ra, từ nay về sau Đường Đường cuối cùng đã không còn ai che chở. Vì thế một Đường Hân bảy tuổi rốt cuộc đã tìm được sự cao hứng đã lâu không thấy sau khi cha mất.

Chỉ là theo thời gian Đường Đường chậm rãi lớn lên, những người gặp qua cô ta đều nói chưa bao giờ gặp cô bé nào xinh đẹp như vậy, còn nói minh tinh trên TV đều không đẹp như Đường Đường. Rõ ràng Đường Đường không có ai che chở nhưng mọi người vẫn chú ý cô ta như cũ.

Đường Hân không phục, vì thế cô liều mạng đọc sách, khi thành tích ưu tú rốt cuộc cũng đổi lấy được những lời tán thưởng của người khác. Sau này cô được học trường cao trung tốt nhất thành phố S còn Đường Đường cũng chỉ có thể cùng những học sinh hư hỏng tụ tập ở trường Thập Nhị Trung.

Mỗi lần biết thành tích của Đường Đường lại thảm không nở nhìn Đường Hân đều không ngăn nổi sự kích động. Lớn lên xinh đẹp thì có ích gì? Bên cạnh chỉ cô chỉ có những kẻ hư hỏng không học vấn không nghề nghiệp, hiện tại như vậy, sau này cũng sẽ như vậy.

Cô biết Đường Đường còn chưa hết hy vọng, cô ta vẫn luôn nhớ rõ rất nhiều người đã khen cô ta đẹp hơn minh tinh. Vì chuyện này nên Đường Hân sau khi nghe Khinh Dương nói cô ấy muốn tham gia chương trình tuyển chọn liền đi nói cho Đường Đường biết.

Khinh Dương từ nhỏ đã học múa ba lê, đàn dương cầm hay violon cô ấy đều biết, hơn nữa trong nhà lại nhiều tiền như vậy, cô ấy nhất định có thể được chọn. Đường Đường thì có cái gì chứ, ngoại trừ gương mặt may ra còn được xem là sở trường. Hiện giờ bạn thân tốt nhất của cô muốn đi làm minh tinh cho nên cô không nhận xuống được trước mặt Đường Đường nhắc đến chương trình để kích thích cô ta.

Nhưng kết quả không ngờ tới Đường Đường thật sự đi đăng ký, thậm chí còn theo dõi cô và Khinh Dương đi đến hiện trường tuyển chọn.

Khi ấy ở thành phố S chỉ còn một vị trí cuối cùng, sau khi biểu diễn liền chắc chắn vị trí đó là của cô ấy, nhưng không ngờ lúc này Đường Đường xuất hiện.

Vì thế vị trí cuối cùng kia bị Đường Đường đoạt đi mất.

Đường Hân nhớ tới chuyện này liền hận đến ngứa răng, bởi vì người "chị gái" Đường Đường của cô mà Khinh Dương thiếu chút nữa đã cắt đứt quan hệ với cô.

Có điều chuyện đó cũng không quan trọng lắm bởi vì Đường Đường quá phá quá trốn cuối cùng chặt đứt cả đường lui của mình. Khinh Dương nói nếu cô ta không có người nâng đỡ thì đời này cô ta sẽ không thể trở mình nữa.

Đường Đường chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, vậy thì ai sẽ đi nâng đỡ cô ta chứ?

"Sao thế này, rồi nhà đi lâu như vậy bây giờ đến nhà ở đâu cũng không nhớ rõ?" Đường Hân nhìn không được chăm chọc nói, "Thật là đáng tiếc, đi hơn ba tháng đến vị trí cuối cùng cũng không trà trộn vào được, nếu lúc trước cô biết điều thì đừng có mà đoạt cơ hội của Khinh Dương..."

Đường Đường bị cô nói đến não cũng đau, "Cô đừng nói thêm câu nào nữa, nếu không tôi liền nói cho Khinh Dương biết là cô cố ý nói cho tôi biết về việc tuyển chọn."

Đường Đường hung tợn nói.

Đường Hân khuôn mặt nhỏ nhất thời trắng bệch.

Lúc trước Khinh Dương còn không hiểu vì sao Đường Đường lại biết việc tuyển chọn, Đường Hân bị dọa nên căn bản không dám nói cho cô ấy biết nên chỉ có thể nói là Đường Đường theo dõi cô ta nên biết được.

Khinh Dương thật sự tức giận nhưng lại cảm thấy chuyện này không thể trách cô. Nếu Khinh Dương biết được chuyện này là do cô lộ ra...

Đường Hân nhất thời có chút sốt ruột, "Cô dám!"

Đường Đường dùng tay xoa xoa thái dương, "Cô nói xem tôi có dám hay không? Còn không mau đi."

"Vậy sao cô không đi đi!"

Bởi vì tôi không biết đi như thế nào a, Đường Đường dứt tay vào túi, "Bởi vì chìa khóa của tôi mất rồi."

"Chìa khóa mất bị người khác nhặt được làm sao. Trong nhà nếu ngày nào đó có ăn trộm nhất định là do cô hại", Đường Hân đen mặt vừa đi vừa nằng. Chờ đến khi đi đến dưới mái hiên đột nhiên lại nhớ tới việc gì đó, Đường Hân quay đầu dặt ý dáo dạt nói, "Thiếu chút nữa đã quên, cô vô cớ trốn học đến ba tháng nên bị nhà trường đuổi rồi..."

A, phải không, Đường Đường mặt vô biểu tình nhìn Đường Hân.

Điện thoại trong túi rung lên một chút, Đường Đường lấy ra xem, là tin nhắn của thư ký nhỏ đẹp trai bên người Minh Thiếu Diễm.

[Đã làm xong thủ tục nhập học trường trung học phụ thuộc Thành Đại. Thứ hai tuần sau là có thể tới đi học.]

Trường trung học phụ thuộc Thành Đại, đây chẳng phải là trường Đường Hân học sao.

Đường Đường vô cùng vui vẻ.

Nói xem có khéo hay không.

Đường Hân thấy cô không sợ còn cười, mở to hai mắt nhấc lại lần nữa, "Tôi nói cô bị đuổi học rồi cô không nghe thấy sao?"

"Nghe thấy", Đường Đường cất điện thoại,

"Nói lớn tiếng như vậy làm gì, bị đuổi thì bị đuổi, đổi sang trường học khác là được rồi."

Đổi trường học là được?

Ha ha, Đường Hân mặt trợn trắng. Lấy thành tích của cô ta thì còn có trường nào đồng ý cho cô ta học.

Những trường học khác nếu không bỏ tiền thì căn bản không vào được. Mẹ nhất định sẽ không đồng ý bỏ tiền ra cho cô ta vào những trường quý giá như vậy.

"Vậy xem có trường học nào chọn cô hay không", Đường Hân từ sau lưng Đường Đường đi qua, mở cửa. Mẹ nuôi trong nhà đang xem TV nghe tiếng động liền ra ngoài, "Hân Hân đã về rồi, mẹ hôm nay có mua..."

Lời còn chưa dứt đã liếc mắt thấy Đường Đường đứng sau lưng Đường Hân. Bà lập tức kéo ra một nụ cười chói mắt, "Ai da, đại minh tinh của chúng ta đã về rồi, cô có năng lực như vậy còn trở về làm gì nữa."

Đường Đường bội phục, không hồ là hai mẹ con đến lời nói cũng giống nhau như đúc.

"Tôi về lấy một ít đồ", Đường Đường nói.

Mẹ nuôi cười nhạo, "Những món đồ trong nhà đều rách nát cả còn có thứ gì đáng giá sao?"

Đường Hân lại nghe lời này có điểm không thích hợp, kinh ngạc nói, "Trở về lấy đồ? Cô muốn đi đâu?"

Tôi đi chỗ nào cũng không nhất thiết phải nói ra cho các người biết. Vì vậy Đường Đường không phản ứng lại lời Đường Hân mà đem ánh mắt dừng trên người mẹ nuôi.

Chờ khi được Minh Thiếu Diễm giúp cô có được chỗ đứng trong giới giải trí và quan hệ của hai người có chút hòa hoãn, lúc đấy cô sẽ nói rõ thân phận thật sự của mình cho Minh Thiếu Diễm. Kết quả như thế nào, Đường Đường không dám đảm bảo. Vậy nên trước hết cô cảm thấy mình cần phải lấy lại số tài sản này để trong tay chính mình có tài chính xoay sở bất cứ lúc nào.

"Tháng trước tôi đã đủ mười tám tuổi. Di đã đáp ứng với cha khi tôi trưởng thành sẽ trả lại bốn mươi phần trăm di sản cho tôi. Di định khi nào sẽ trả cho tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đường Hân không thể hiểu được quay đầu lại liếc Đường Đường một cái, khó hiểu hỏi, "Cái gì bốn mươi phần trăm?"

Mẹ nuôi nghe được lời này trong nháy mắt như đâm phải đuôi mà dựng tóc lên, âm thanh vô ý cất cao, "Cô nói cái gì!"

Đường Đường sao lại biết được chuyện di chúc!

Chuyện này ngoại trừ bà ra thì cũng chỉ có luật sư năm đó biết được, tuyệt đối không có người thứ ba. Ngay cả con gái ruột của bà Đường Hân cũng không biết.

Mẹ nuôi bị một câu của Đường Đường mà cả kinh, suýt chút nữa đã bay luôn linh hồn nhỏ bé, đặc biệt là nghe được chuẩn xác bốn mươi phần trăm. Tiểu tiện nhân này từ đâu mà nghe được, chẳng những cô ta biết được chuyện di chúc mà còn biết đến rõ ràng như vậy?

Mẹ Đường bắt đầu lo lắng.

Chuyện lập di chúc đã qua mười năm, mỗi lần nhớ tới mẹ Đường vẫn tức đến ngứa răng. Nỗi hận này giống như một khúc xương cá mắc trong cổ họng có rút như thế nào cũng không ra, cả đời này bà không thể quên, không thể bỏ xuống được. Nay hai chữ di chúc lại bị nhắc tới, mẹ Đường liền nhớ lại bộ dáng nằm trên giường bệnh của Đường Duẩn Đức năm đó, lúc đấy ông ấy nói cũng không còn rõ ràng nữa nhưng vẫn còn nhớ Đường Đường và người đàn bà kia.

Bà gả cho Đường Duẩn Đức bảy năm, chăm sóc cho ông ấy bảy năm, vậy mà trước khi chết, tất cả những gì trong đầu ông ấy đều là hai mẹ con kia. Ông ấy nói rốt cuộc cũng có thể đi tìm người đàn bà kia, lại còn nói sợ rằng mình chết đi rồi sẽ không còn ai thương yêu Đường Đường, một lần lại một lần dặn dò bà sau này phải chiều cổ Đường Đường cho tốt, nói cô ta từ nhỏ đã không được gặp cha mẹ ruột, rất đáng thương.

Mẹ Đường tức giận đến tay chân run rẩy, nhiều năm như vậy, có thứ gì tốt Đường Duẩn Đức đều cho Đường Đường trước còn con gái của bà vĩnh viễn đều lấy những thứ mà thừa lại mà Đường Đường không chọn. Đường Đường ủy khuất? Chẳng lẽ bà và Đường Hân không ủy khuất sao?

Đường Duẩn Đức điên rồi, từ khi gặp lại người đàn bà đó thì điên rồi. Dù người đàn bà kia đã mang thai đã chủng của người đàn ông khác, dù bà ta có trở thành một đóa hoa rách nát thì Đường Duẩn Đức vẫn cung phụng chiều chuộng như vậy. Ngay cả đứa con gái của bà ta và người khác ông ấy cũng yêu thương, nâng niu trong lòng bàn tay, so với con gái ruột ông ấy còn thương hơn.

Đến cuối cùng, trước khi chết còn để lại cho Đường Đường bốn mươi phần trăm di sản!

Nói xem có đáng chết hay không, có đáng chết hay không chứ!

Khi đó mẹ Đường cảm di chúc của Đường Duẩn Đức, đôi mắt nhìn con số bốn mươi phần trăm bên trên chòng chọc, tựa như muốn đem tờ giấy đâm nát. Mặc kệ lúc ấy trong lòng có bao nhiêu khó chịu thì bà vẫn tươi cười đồng ý với Đường Duẩn Đức. Bà đã nói bà sẽ chiều cổ Đường Đường, đồng ý khi nào Đường Đường mười tám tuổi sẽ đem bốn mươi phần trăm di sản kia trả lại cho cô ta.

Ha, ai sẽ trả lại cho cô ta chứ.

Chỉ là một đứa đã chủng không ai cần, quấy rầy bọn họ nhiều năm như vậy còn muốn lấy tiền của bà sao, nằm mơ!

Chuyện về di chúc, sau khi Đường Duẩn Đức chết đã hoàn toàn chôn chặt trong lòng mẹ Đường. Nếu bà không đề cập đến chuyện này thì tuyệt đối sẽ không ai biết được, còn về vụ luật sư kia, chỉ cần bảo vệ cho một bí mật thì sẽ nhận được một số tiền không ít, đương nhiên ông ta sẽ không tiết lộ chuyện này cho Đường Đường.

Một năm lại một năm trôi qua, đã lâu đến nỗi mẹ Đường gần như quên sạch về việc này, kết quả trong lúc không đề phòng liền bị Đường Đường vạch trần.

Mẹ Đường không chút nghĩ ngợi dậm dậm chân.

"Không nói không rằng rời nhà trong ba tháng, trong trường học cũng không nói một câu đã chạy đi, học phí một học kỳ đến vài ngàn cũng xem như đổ sông đổ bể. Khi phát đạt không nhớ đường trở về, bây giờ lẩn lộn không được liền mặt dày chạy về đây. Cô đã lợi hại như vậy thì đừng trở về, nếu còn về đây thì ngoan ngoãn một chút, đến đến đi đi một câu giải thích cũng không. Cô nhìn lại xem bộ dạng hiện tại của cô giống cái gì!"

Tuy rằng Đường Đường lúc trước làm nhiều việc không đúng nhưng hiện giờ cũng không phải lúc để cô tính sổ. Vì thế Đường Đường tận tình khuyên bảo mẹ Đường đang cố ý chuyển đề tài kéo trở về, "Chúng ta đang nói tới chuyện đi sản, đừng có nói qua chuyện khác như vậy."

"Cái gì mà chuyển đề tài, còn có cô nhắc đến đi sản làm gì, cho dù có thì cũng không liên quan gì tới cô!"

Giọng mẹ Đường vốn đã bén nhọn, lúc này bà còn gân cổ kêu lên, âm thanh phát ra thật sự chói tai cực kỳ. Cứ đứng ở cửa kêu lên như vậy khiến cửa nhà hàng xóm cũng mở ra xem. Từ bên trong đi ra một người, vẻ mặt vui vẻ đang đợi xem kịch vui, "Đây không phải là Đường Đường sao, ai da lên TV một chuyến rồi thì so với trước kia còn xinh đẹp hơn a."

Đường Hân đứng sau lưng mẹ Đường nghe được lời này, khuôn mặt trong nháy mắt còn dài hơn mặt ngựa.

Bà chủ cách vách đem nước trên tay chùi lên tạp dề, "Đang êm đẹp sao lại âm ỉ như vậy, con bé thật vất vả mới trở về nhà một chuyến..."

Khu chung cư này có nhiều tầng, mỗi tầng có bốn hộ gia đình, giọng mẹ Đường vốn đã lớn mà thím Lý vừa mới bước ra giọng càng ồn ào hơn. Hai người nói chưa được vài câu thì cánh cửa nhà khác lại mở ra, "Ai la lớn như vậy? A, đây không phải là Đường Đường sao? Con lần trước lên chương trình mọi người đều xem hết. Con nói xem đang tốt đẹp đứng ở vị trí thứ nhất sao chớp mắt thì đã bị loại rồi, nếu con có thể đi tiếp thì con chính là đại minh tinh rồi. Vừa rồi nghe được hai mẹ con đang cãi nhau, chắc chắn chắc, đang cãi nhau việc gì mà âm ỉ thế? Ta nghe nói hai người nhắc đến đi sản, đi sản gì vậy?"

Mẹ Đường sợ Đường Đường lại nói những lời không nên nói liền giành trước mà gào lên, "Vừa lúc nhờ mọi người phân xử giúp. Từ khi ông nhà tôi đem cô ta về, hai vợ chồng chúng tôi vẫn luôn xem cô ta như con gái ruột mà nuôi lớn. Chúng tôi cho ăn cho uống đầy đủ, có chỗ nào bạc đãi. Một cô nhi không cha không mẹ như cô ta nhưng một chút cũng không hề thua kém Đường Hân, bây giờ cô ta lại lạng lạng nói ông nhà tôi để lại cho cô ta đi sản, tôi thật sự không thể chịu được!"

"Tôi đem cô nuôi lớn như vậy, cô lại báo đáp tôi như thế sao", mẹ Đường đấm ngực dậm chân, "Tôi biết cô ở bên ngoài không được thoải mái, nếu vậy thì cô trở về là được rồi. Tôi không thể lo cho cô làm minh tinh được nhưng tôi vẫn có thể lo cho cô tiếp tục học hành. Tôi xem cô như con gái ruột mà nuôi đến như vậy thì không lẽ còn có thể mặc kệ cô. Tôi ở nơi này vì cô mà suy nghĩ nhưng không ngờ cô vừa trở về đã đòi tiền tôi. Cô thật sự làm hai vợ chồng tôi thất vọng, nếu chồng tôi thật sự có để lại tiền cho cô thì chẳng lẽ tôi xấu xa đến mức giữ riêng cho mình. Nhưng cô hỏi mọi người thử xem, ai lập di chúc mà không để lại cho con gái ruột, lại đi cho con gái nuôi chứ, hơn nữa còn cho một lần đến bốn mươi phần trăm. Đường Đường, cô có còn là con người không!"

Trước kia rõ ràng là Đường Dẫn Đức mang theo Đường Đường trước, sau đó mới có mẹ Đường. Nhưng khi ấy Đường Đường mới bao lớn, căn bản không biết chuyện năm đó rốt cuộc như thế nào. Đường Dẫn Đức tuy rằng rất yêu thương Đường Đường nhưng cũng sẽ không nói những việc này cho cô biết.

Đường Đường không biết thì sẽ không còn ai biết được chân tướng năm đó nữa, sẽ không ai biết bà như thế nào mà cùng Đường Dẫn Đức kết hôn, mà cùng ông ấy sinh con. Chính vì vậy nên mẹ Đường không hề sợ hãi, bà muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Vừa nói vừa lau nước mắt, làm như bà thật sự đã ngậm đắng nuốt cay để nuôi lớn Đường Đường, nhưng hiện giờ cô lại lòng lang dạ sói muốn đòi tiền bà.

Mọi người là hàng xóm nhiều năm như vậy thì sao lại không biết thái độ của mẹ Đường đối với Đường Đường như thế nào. Ngày thường vẫn luôn không đánh thì là mắng, đồ Đường Hân mặc luôn mới mẻ xinh đẹp, còn Đường Đường lại luôn mặc đồ cũ.

Có điều mẹ Đường hiện tại khóc lóc thảm thiết như vậy vẫn khiến mọi người không khỏi suy nghĩ. Đường Đường vốn dĩ chỉ là một đứa trẻ được nhận nuôi, mẹ Đường đối xử với cô kém hơn Đường Hân cũng không sai. Hơn nữa, theo những gì mẹ Đường vừa nói, ai lập di chúc mà không để lại cho con gái ruột lại đi cho con gái nuôi, còn để lại tới bốn mươi phần trăm?

Vì thế một đồng ánh mắt đặt trên người Đường Đường, "Đường Đường à, chuyện này thì con không đúng rồi. Con xem đi của con đã nuôi con lớn như vậy..."

Mẹ Đường nghe thấy có người nói thay cho liền khóc lóc hung hăng hơn, "Vợ chồng chúng tôi sao có thể nuôi lớn một kẻ lòng lang dạ sói như vậy chứ."

Mẹ Đường khóc so với Đậu Nga còn ủy khuất hơn. Nếu không phải lúc trước đã đọc qua tiểu thuyết thì ngay cả Đường Đường cũng tin mình được mẹ Đường và Đường Dẫn Đức cùng nhận về nuôi lớn.

Đường Đường không nói một lời mà vẫn luôn chờ mẹ Đường dừng khóc lóc. Sau đó cô mở miệng, "Cha rốt cuộc có để lại đi sản cho tôi hay không, đi chính là người rõ ràng nhất. Bây giờ đi không nhận cũng không sao, nhưng mà tôi luôn có biện pháp để chứng minh tôi nói sự thật, tôi không hề đòi tiền của đi. Tôi và Đường Hân không hề được đối xử giống nhau, tôi tin những cô đi chú bác hàng xóm đều có mắt phân biệt được tốt xấu. Còn đi lúc này nói tôi được đi và cha cùng nhau nhận nuôi? Sao tôi lại nhớ rõ cha đã từng nói, lúc trước khi còn mang theo tôi đến công ty thì ông ấy còn chưa biết đi là ai đâu."

Mặt mẹ Đường cứng lại, mấy cô thím đang xem náo nhiệt liếc mắt nhau một cái, họ đã ngừng được hương vị bát quái rồi.

Giữa những người hàng xóm thật ra cũng không thân thiết lắm, họ chỉ biết Đường Đường không phải là con ruột của hai vợ chồng Đường Duẩn Đức. Vậy nên trước giờ họ cũng tự nhiên cho rằng Đường Đường là đứa trẻ được hai vợ chồng nhận nuôi.

Bọn họ cũng từng lên tò mò tại sao Đường Đường luôn gọi Đường Duẩn Đức là cha trong khi vẫn luôn gọi mẹ Đường là dì. Hơn nữa hai vợ chồng Đường Duẩn Đức đang tuổi trẻ êm đẹp lại nhận một đứa con nuôi làm gì, cũng không phải là họ không thể sinh con. Mà cho dù có nhận nuôi thì cũng không nên nhận nuôi một đứa con gái chứ.

Kết quả, lần này nghe Đường Đường nói, vậy mà Đường Duẩn Đức đã sớm có Đường Đường rồi, sau đó ông mới gặp mẹ Đường?

Vợ chồng còn trẻ đang êm đẹp đi nhận nuôi một đứa trẻ đã kỳ quái rồi, hơn nữa Đường Duẩn Đức vẫn còn trẻ như vậy lại nhận nuôi một đứa con thì càng kỳ quái hơn. Trong lòng đang cảm thấy kỳ quái thì bác gái rút cuộc nhớ tới, lúc trước khi Đường Duẩn Đức còn sống hình như Đường Đường mặc quần áo đều đẹp hơn Đường Hân, bộ dáng yêu thương như thế quả thực không khác gì con gái ruột.

Đáng tiếc Đường Duẩn Đức chết sớm, chuyện này cũng đã trôi qua mười mấy năm, ký ức trước kia đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ mẹ Đường thường xuyên đối với Đường Đường mang tới nắng ấm.

Đường Duẩn Đức nâng niu trong lòng bàn tay mà thương yêu, đến khi ông mất rồi mỗi ngày đều bị mẹ Đường hét đánh lại mắng, nghĩ như thế nào thì cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Không lẽ, không lẽ... Đường Đường thật ra giống với Đường Hân, đều là con thân sinh của Đường Duẩn Đức!

Vì vậy cho nên sau khi Đường Duẩn Đức qua đời, mẹ Đường liền đối với cô không đánh chính là mắng?

Thím Lý càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu thật sự là vậy thì Đường Duẩn Đức nhất định sẽ để lại cho Đường Đường một số tiền xoay sở nha!

Mấy bác gái trong nháy mắt như phát hiện ra một bí mật lớn lao gì đó.

Lúc trước sau khi mất Đường Duẩn Đức để lại một công ty làm ăn thật không tồi, vì thế sinh hoạt hằng ngày của mẹ Đường vẫn luôn rất hậu đãi. Ngày thường khi gặp bọn họ vẫn luôn hướng lỗ mũi lên trời. Hiện tại đã phát hiện được bí mật, các bác gái nhất định sẽ không bỏ qua chuyện trọng đại này, "Cảm tình tốt cũng không phải huyết thống thì mới được, có đôi khi con thân sinh còn không bằng cả con nuôi. Nói không chừng... Khụ khụ, Đường Đường à, cha con còn nói với con chuyện gì hay không..."

Mẹ Đường vọt lên bắt lấy Đường Đường muốn kéo vào nhà, "Ba tháng không về cô cứng cánh rồi phải không. Mê sang nghe nói bậy bạ ở bên ngoài, cô giao du với nhiều kẻ xấu lắm đúng hay không, hả?"

Nói xong lại quay lại rống thím Lý, "Thím Lý, chẳng phải chồng bà thi công chức mãi không được sao, cũng đã hai năm rồi còn gì, bây giờ tuổi cũng đã lớn rồi, không biết có được thi không, bà cũng nên đi hỏi xem mua đâu được bằng cấp đi chứ..."

Khuôn mặt thím Lý nháy mắt đen lại, "Ha! Tôi khuyên bà cầm tiền của con bé thì mau trả lại cho nó đi, kẻ tiểu nhân nhất định sẽ gặp báo ứng!"

Mẹ Đường tức giận lại muốn mắng nhưng thím Lý đã phanh một tiếng đóng cửa vào nhà. Đường Đường nhân cơ hội xoay cổ tay một cái, thoát ra khỏi nắm tay của bà Đường.

Trước kia mặc kệ thế nào Đường Đường cũng không dám phản kháng bà, hôm nay cô chủ động rút tay ra khiến mẹ Đường sừng sốt một chút. Nhưng mẹ Đường cũng không quá để ý, quay đầu mắng một tiếng bà già chết tiết mới quay qua đánh giá Đường Đường.

Lúc trước gặp bà còn rất rụt rè, ba tháng không thấy đúng là có bản lĩnh, lá gan cũng lớn hơn, chẳng những dám cãi lại còn dám phản kháng. Hiện giờ không biết nghe được tin tức kia ở đâu mà dám tới đòi tiền bà?

"Cô theo tôi đi vào!" Mẹ Đường lại bắt lấy tay Đường Đường.

Đường Hân vui sướng khi người gặp họa đứng một bên, mỗi khi Đường Đường bị đánh tâm tình của cô đều thực sự không tồi.

Đường Hân cũng không nghĩ đến mới ra khỏi nhà một chuyến Đường Đường lại dám lớn lối như vậy. Cô lui về sau hai bước chừa không gian cho mẹ Đường thu thập Đường Đường, nhưng không ngờ lại thấy cảnh Đường Đường trở tay cầm lấy cổ tay mẹ Đường đẩy bà ra.

Mẹ Đường không kịp phản ứng bị đập trúng khung cửa hét "Ai da" một tiếng, tức giận mắng to, "Cô có phải ngứa da hay không..."

"Lúc trước cha vì sao mà đồng ý kết hôn với dì, chính dì tự biết nguyên nhân", Đường Đường đánh gãy lời mẹ Đường. Mẹ Đường vốn định nói gì đó liền nghe được lời này của Đường Đường, trong nháy mắt bị dọa cho da gà da vịt đều nổi lên.

"Cha rốt cuộc có để lại tiền cho tôi hay không dì tự biết. Tôi không muốn tranh phần của dì và Đường Hân, tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình, một chút cũng không quá phận. Việc dì sản có pháp luật đảm bảo, chỉ một chút tiền thì không phải muốn nuốt là có thể nuốt, tôi cũng không muốn đem chuyện này ra pháp luật."

Mẹ Đường bị cô nói mà sợ hãi, nhưng nhớ lại những lời luật sư nói lúc trước, luật sư đã cam đoan với bà tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì. Vì thế bà cảm thấy Đường Đường chỉ muốn dọa người, "Nói không có chính là không có, nếu cô còn nói thêm một câu nữa thì về sau đừng bước vào nhà..."

"Tôi cũng không muốn về đây nữa", Đường Đường nói. Đem điện thoại và quần áo cất vào trong túi đi về hướng cầu thang, đột nhiên nhớ đến trong vòng nửa năm tới sẽ học chung một trường với Đường Hân cho nên quay đầu lại nhìn Đường Hân một cái, "Gặp lại."

Sau đó thông thả ung dung đi xuống cầu thang.

Ai muốn cùng cô gặp lại!

Đường Hân chán ghét xoay người, nghĩ nghĩ lại kéo mẹ Đường, "Mẹ, rốt cuộc sao lại thế này..."

Mẹ Đường vội vàng đóng cửa lại, lôi kéo tay Đường Hân, "Ai biết cô ta bị cái gì kích thích."

"Vậy cha có thật sự để lại di sản cho..."

"Không có", mẹ Đường trực tiếp ngắt lời Đường Hân, nhéo nhéo khuôn mặt con gái,

"Con mới là con ruột của cha, ông ấy ngoài trừ con còn có thể cho ai nữa, mẹ sao có thể lừa con."

Nhưng là nhớ đến khi còn nhỏ cha yêu thương Đường Đường như vậy, Đường Hân vẫn cảm thấy nghi ngờ, hơn nữa lúc này Đường Đường nói cha gặp được mẹ sau khi đã có cô ta, cô thật sự không thể nào hiểu được những lời này, nhưng lại không dám hỏi mẹ. Đơn giản là đừng nghĩ nữa, "Vậy Đường Đường không về thì cô ta còn ở đâu, cô ta không phải không được xuất đạo sao? Sáng nay Kinh Dương nói công ty Đường Đường muốn hủy hợp đồng với cô ta, đã hủy rồi thì cô ta còn chỗ nào để đi chứ?"

"Quản cô ta có chỗ đi hay không làm gì", mẹ Đường hiện tại hận không thể nhìn thấy Đường Đường chết đối ngoài đường, "Không có chỗ đi thì cũng không liên quan đến chúng ta. Cô ta không phải nói cô ta đã mười tám rồi sao, còn dám đòi tiền với mẹ."

Mẹ Đường càng nghĩ càng tức, hùng hùng hổ hổ vào trong phòng. Đường Hân phát giác một lúc cũng về phòng ngủ mình gọi điện thoại, "Kinh Dương, tớ nói cho cậu biết Đường Đường vừa mới về nhà... Nhìn cô ta cũng khá tốt, nhưng khẳng định là cô ta không tốt... Bởi vì cô ta vừa về nhà đã đòi tiền mẹ tớ... Tớ nói này cậu đừng chê cười, cô ta vậy mà dám nói cha tớ để lại cho cô ta bốn mươi phần trăm di sản... Ha ha ha thật buồn cười..."

Ở một đầu khác, Đường Đường đứng dưới mái hiên, lấy ra cái khẩu trang từ trong túi mang lên. Tuy rằng cô hiện tại vạn người mắng nhưng bởi vì lúc trước nổi tiếng nên người nhận ra cô thật sự không ít.

Nhưng dù có khẩu trang thì dáng người nổi trội của cô vẫn hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên đường. Đường Đường nhanh chóng đi ra tiểu khu, thấy chiếc Maybach quen thuộc liền mở cửa lên xe, sau đó chào hỏi tài xế.

Chú Lý đối với Đường Đường không có ấn tượng tốt nhưng dưới tay không đánh người mặt cười, Đường Đường lại xinh đẹp, ngoan ngoãn chào hỏi ông như vậy, chú Lý không đành lòng mà hòa nhã với Đường Đường. Ông nở một nụ cười nói, "Tiểu thư gọi tôi chú Lý là được rồi."

Đường Đường thuận theo ngoan ngoãn gọi một tiếng chú Lý.

Rốt cuộc thì chú Lý vẫn là người của Minh Thiếu Diễm, dù lúc này mình có nói gì hay làm gì thì có lẽ giây tiếp theo sẽ toàn bộ truyền đến tai Minh Thiếu Diễm.

Xe nhẹ nhàng chạy, Đường Đường ngồi trong chốc lát liền hỏi chú Lý, "Chú Lý, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu."

Đường Đường cuối cùng vẫn là nhân vật phụ vì vậy trong tiểu thuyết cũng chỉ viết đoạn Đường Đường gặp Minh Thiếu Diễm. Vì thế tiếp theo sẽ đi đâu Đường Đường thật sự không biết.

Chú Lý cười một tiếng, "Chúng ta bây giờ sẽ về chỗ ở của tiên sinh. Tiên sinh lo lắng tiểu thư mới đến còn lạ lẫm nên để cô trước tiên ở cùng ngài ấy."

Kỳ thật là sợ chi thứ hai và thứ ba tiếp cận cô chứ gì, vậy nên mới đặt cô dưới mí mắt cho an toàn, Đường Đường thầm nghĩ.

Xe lại chạy hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đến chỗ ở của Minh Thiếu Diễm. Đó là một tòa biệt thự ba tầng, vừa nhìn một cái liền biết giá cả đắt kinh người.

Biệt thự to lớn chỉ có mình Minh Thiếu Diễm ở, tuy rằng còn có chú Lý và người làm trong nhà nhưng vẫn cảm thấy thật trống trải.

Vì vậy nên cái người họ Trình kia khi nhìn thấy cô mới có thể kích như vậy? Đường Đường nghĩ thầm có lẽ Minh Thiếu Diễm đã báo đi ấy chuẩn bị phòng cho cô.

Minh Thiếu Diễm thật sự một chút cũng không bạc đãi cô, ít nhất là về mặt vật chất. Đường Đường vội vàng từ sáng đến bây giờ, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nằm trên giường giường nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên nghĩ tới, từ sau khi xuyên tiểu thuyết cô hình như còn chưa nhìn qua bộ dạng hiện tại của chính mình thì phải?

Trong truyện hình dung Đường Đường lớn lên kinh thiên vi nhân* như thế nào, đáng người hoàn mỹ đến nhường nào, Đường Đường thật sự rất tò mò. Từ trên giường đi vào phòng vệ sinh.

*Kinh thiên vi nhân: ý chỉ nhìn thấy một cái gì đó vô cùng khó tin, dường như chỉ có thần tiên mới được như vậy.

Còn chưa kịp cảm thán thẩm mỹ của Minh Thiếu Diễm thật tốt thì đã bị khuôn mặt trong gương kia chiếm đoạt hết tất cả giác quan.

Nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng Đường Đường chỉ có một câu.

Trên đời này thật sự có người đẹp đến như thế này sao?

Mỗi một ngũ quan đều tinh xảo, cho dù có bói lông tìm vết thì cũng không tìm ra khuyết điểm nào. Mà những ngũ quan này khi đặt cạnh nhau tạo thành một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ.

Đẹp, đẹp đến kinh tâm đoạt phách.

Giờ phút này đã có thể lý giải vì sao Đường Đường chỉ dựa vào gương mặt mà có thể nổi tiếng đến như vậy.

Nhưng cho dù có gương mặt xinh đẹp thì vẫn bị toàn mạng bôi nhọ. Điều này cũng thuyết minh đầy đủ cho việc, một cái đầu tinh tảo so với một khuôn mặt đẹp càng thêm quan trọng.

Đường Đường tắm rửa một lát, nhìn thời gian đã là sáu giờ rưỡi chiều.

Đã sáu giờ rưỡi, không biết Minh Thiếu Diễm có trở về hay không.

Đường Đường đi xuống lầu, cái di nhiệt tình lúc trước so với vừa rồi càng thêm nhiệt tình, bảo cô đến phòng bếp ăn cơm chiều.

Đường Đường trái phải nhìn nhìn, hỏi, "Chú nhỏ còn chưa trở về sao? Nếu không hay là chờ chú nhỏ về rồi cùng nhau ăn."

Di Trinh nhìn cô càng thêm hiền lành, âm thanh ôn nhu cực kỳ, "Tiên sinh nói tối nay có việc sẽ về trễ, bảo tiểu thư tự mình ăn cơm."

"A", Đường Đường gật gật đầu, trong ánh mắt đầy sùng nịch của di Trinh ăn cơm, sau khi nghỉ ngơi nửa giờ lại ra ngoài chạy bộ một lát.

Chờ khi chạy xong bước vào nhà, Minh Thiếu Diễm vẫn chưa trở về.

Đường Đường vốn dĩ lên kế hoạch đêm nay sẽ tìm cơ hội tranh thủ tình cảm với Minh Thiếu Diễm. Nhưng hiện tại Minh Thiếu Diễm đi xã giao nên lần thứ hai giao lưu hẳn là kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi.

Đường Đường nằm trên giường nghĩ nghĩ, sau đó đứng dậy đi xuống tầng, tìm thấy di Trinh đang quét dọn vệ sinh.

"Di Trinh, chú nhỏ ngày thường mấy giờ rời giường, hơn nữa, chú ấy thích cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thật ra tiệc rượu hôm nay Minh Thiếu Diễm có thể không đi, nếu là bình thường đại khái anh sẽ từ chối sau đó về nhà. Hôm nay lúc đang muốn từ chối thì đột nhiên nhớ tới trong nhà có nhiều hơn một người.

Bực bội.

Minh Thiếu Diễm trầm mặc ba giây, đi tiệc rượu.

Những người tiếp khách ở tiệc rượu đều là một vài diễn viên được yêu thích, còn những người đến dự đều là mấy ông chủ không quá trẻ tuổi. So với họ, Minh Thiếu Diễm thật sự rất trẻ tuổi, cũng rất anh tuấn.

Huống chi anh còn là giám đốc Thánh Ngu!

Nhưng chuyện quan trọng nhất chính là Minh Thiếu Diễm còn chưa có kết hôn.

Cho nên nếu có thể gả cho Minh Thiếu Diễm, về sau hoàn toàn có thể ở trong giới giải trí mà tung hoành ngang dọc.

Minh Thiếu Diễm rất hiếm khi đến tiệc rượu, thật vất vả mới đến được một lần, vì vậy nhóm nữ minh tinh đang ngồi đều ngo ngoe rục rịch. Trong đây nổi tiếng nhất chính là một tiểu hoa đán, cô cười duyên rót cho Minh Thiếu Diễm ly rượu vang đỏ, nhấp đôi môi đỏ mọng nói kính Minh thiếu một ly. Minh Thiếu Diễm liếc mắt một cái liền đem người kia trở thành không khí.

Tiểu hoa đán cứng mặt lại, những minh tinh khác đều cười thầm.

Sau khi tiệc rượu kết thúc mọi người đều lên xe trước, nhưng tiểu hoa đán có vẻ ngoài thanh thuần hoàn toàn khác biệt. Cô từng chút lại từng chút mò qua, làm bộ như có chút men say muốn ngã vào người Minh Thiếu Diễm, Minh Thiếu Diễm mặt không cảm xúc di chuyển một bước. Cô gái không khống chế được, gót giày dưới chân rắc một tiếng té ngã nằm xãy lại trên mặt đất.

Tiểu hoa đán vừa bị mất mặt lập tức có tiếng cười phát ra.

Một người đàn ông cao gầy nhưng rắn chắc đi tới. Anh và Minh Thiếu Diễm có quan hệ không tồi nên liền nói giỡn, "Cậu cũng đừng bắt bẻ quá, người có thể thỏa mãn điều kiện của cậu nào có khó tìm đâu, nếu như không sai biệt lắm thì người này..."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm rơi trên người cô gái đang nằm hình chữ X trên mặt đất: "Chỉ như vậy?"

Vị giám đốc nào đó: "....."

Minh Thiếu Diễm chế nhạo cười một tiếng, không hề lưu luyến tiến lên xe, để lại một đống người đứng ở kia cười.

Hôm nay có khả năng đầu óc anh hồng rồi nên mới đến cái tiệc rượu nhàm chán này, còn gặp một đống phụ nữ phiền phức.

Minh Thiếu Diễm tối nay uống có hơi nhiều.

Đây là thói quen nhiều năm của anh, mỗi khi tâm tình không thông thuận thì nhất định sẽ uống nhiều rượu.

Chủ Lý đón anh đúng mười giờ tối, ông ở phía trước lẳng lặng lái xe, Minh Thiếu Diễm ngã ra ghế sau nhắm hai mắt lại.

Có lẽ là do uống rượu, hoặc có lẽ là do hôm nay gặp Đường Đường nên Minh Thiếu Diễm vừa nhắm mắt lại liền nhớ tới cảnh tượng năm đó Minh Thiếu Phạn mang theo người đàn bà kia trở về.

Cha không đồng ý, Minh Thiếu Phạn bắt đầu nháo lên, sau đó anh ấy và cha ồn ào đến túi bụi, mẹ ở giữa vẫn luôn khuyên nhủ hai bên.

Khi đó anh còn nhỏ, nhìn cha mẹ và anh cả mỗi ngày cãi nhau chỉ cảm thấy phiền. Nhưng còn chưa kịp phiền lâu lắm, bởi vì vào một ngày nọ anh cả chạy ra ngoài mẹ đuổi theo, lại sau đó hai người không bao giờ trở về nữa.

Chuyện đã qua mấy năm, ngay cả cha cũng đi rồi.

Anh không muốn ở lại nhà cũ Minh gia, bên trong có quá nhiều ký ức cho nên anh dọn tới một tòa biệt thự mới. Căn nhà mới rất lớn cũng rất sáng, không có đến một dấu vết đã từng có người ở.

Ngoại trừ hôm nay đón Đường Đường về nhà.

Trong nhà vẫn sáng đèn như cũ, đây đã là thói quen của Minh Thiếu Diễm, ngay cả ngủ cũng vẫn luôn mở đèn.

Minh Thiếu Diễm qua loa rửa mặt sau đó nằm lên giường, cồn rượu chậm rãi dâng lên, đầu đau nhức từng đợt rồi lại buồn nôn.

Vào lúc sắp ngủ Minh Thiếu Diễm mơ mơ màng màng nghĩ đến buổi sáng ngày mai nhất định phải uống nhiều hơn một ly cà phê.

Đáng tiếc chuyên gia pha chế có tay nghề không tồi lúc trước đi rồi, nếu để đi Trình dụng đến cà phê thì hương vị thật sự có chút khó nói. Ngày mai bảo chủ Lý lại tìm một chuyên gia pha chế có tay nghề tốt là được rồi.

Sáng hôm sau, thời gian đúng bảy giờ Minh Thiếu Diễm tỉnh dậy như mọi ngày, chẳng qua vì hôm qua uống rượu nên đầu hôm nay có hơi nặng.

Sau khi vào phòng tắm tắm xong anh mở ra tủ quần áo lựa chọn một bộ tây trang, một món lại một món, áo somi, áo khoác, cà vạt, đồng hồ,... toàn bộ đều được mặc vào không chút câu thả, cuối cùng là đem áo khoác vắt lên trên cánh tay.

Đúng bảy giờ ba mươi phút, Minh Thiếu Diễm ra khỏi phòng ngủ. Khi đi đến cửa cầu thang, đột nhiên nghĩ đến gì đó mà dừng lại một chút, theo hướng cầu thang nhìn thoáng qua lầu ba.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, phòng ngủ Minh Thiếu Diễm, thư phòng và phòng tập thể thao đều ở tầng hai, tầng ba trước kia vẫn luôn để trống, bây giờ đã có Đường Đường dọn vào ở.

Minh Thiếu Diễm nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, hướng dưới lầu đi xuống.

Biệt thự vẫn an tĩnh trước sau như một chỉ là trong không khí tràn ngập hương thơm của cà phê. Minh Thiếu Diễm có chút bất đắc dĩ.

Anh rất thích cà phê, đặc biệt là cà phê Lam Sơn, lúc trước trong biệt thự có một chuyên gia pha chế cà phê có kỹ thuật vô cùng tốt, đáng tiếc hai tuần trước đã nghỉ việc rời khỏi biệt thự.

Sau này thư ký đã mời đến hai vị khác nhưng Minh Thiếu Diễm đều không vừa lòng. Dì Trình vì để anh chịu uống cà phê do dì làm nên mỗi ngày ở trong

phòng bếp nghiên cứu chế biến cà phê, không biết đã lãng phí bao nhiêu bột rồi.

Minh Thiếu Diễm bước vào phòng bếp, đang định bảo di Trình không cần làm nữa, liếc mắt một cái đã thấy người anh vốn tưởng rằng còn ngủ nướng trên phòng.

Thật sự là quá mức kinh ngạc, Minh Thiếu Diễm trong lúc nhất thời cho rằng mình ngủ chưa tỉnh nhìn lầm rồi.

Lại nhìn một lần nữa, không nhìn lầm.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa thấy anh thì nở nụ cười, đem cà phê vừa mới pha xong đặt lên bàn.

"Chú nhỏ, chú ném thử xem có thích hay không", cô nói, sau đó lại có chút thấp thỏm bổ sung một câu, "Không hài lòng thì nói, cháu giúp chú đổi lại ly khác."

Minh Thiếu Diễm muốn nói với cô không cần đâu.

Pha cà phê thủ công không phải dễ, pha một ly cà phê ngon lại càng khó khăn hơn.

Nhiệt độ phin, bột cà phê, nhiệt độ nước, chừng cà phê, cho cà phê nhỏ giọt, mỗi một quá trình đều yêu cầu kỹ thuật và thủ pháp tỉ mỉ. Chất lượng cà phê, liều lượng bột cà phê, thời gian chừng cà phê phải khống chế nhiệt độ nước, khi cho cà phê nhỏ giọt phải khống chế lượng nước, chỉ cần một bước sai sẽ ảnh hưởng đến thành phẩm.

Làm việc này cần yêu cầu phải có đủ hiểu biết đối với cà phê, cả quá trình pha chế cũng phải đủ thuần thục. Vậy nên dù có là di Trình nghiêm túc pha chế thì cũng không thể pha ra được loại cà phê Lam Sơn đúng vị, càng đừng nói là Đường Đường.

Hơn nữa loại cà phê Lam Sơn này không phải nhà ai cũng có đủ điều kiện gánh vác. Với bản lĩnh của Đường Đường, cà phê cô pha có lẽ chỉ đạt đến trình độ đem cà phê hòa tan khuấy với nước nóng.

Minh Thiếu Diễm không chút hy vọng nào, anh cũng không muốn ủy khuất đầu lưỡi mình vì thế quyết đoán cự tuyệt.

"Không uống", Minh Thiếu Diễm nói, "Cô tự giữ lấy uống đi."

Đường Đường mắt nhìn cà phê, sau lại nhìn về phía Minh Thiếu Diễm, dựng thẳng một ngón tay,

"Chỉ cần ném thử một chút thôi."

Minh Thiếu Diễm: Vì sao một hai phải bức tôi ném cà phê hòa tan, có biết tự hiểu lấy chính mình không hả?

Di Trình từ trong phòng bếp chậm rãi đi ra, cao hứng thúc giục Minh Thiếu Diễm, "Tiểu thư sáng sớm đã xuống, nói con buổi tối uống rượu nên hôm nay nhất định tinh thần không tốt. Con bé bận rộn hơn nữa ngày để pha một ly, ngửi rất thơm. Con mau thử xem."

Minh Thiếu Diễm:.....

Được rồi, dù sao uống một chút cũng không chết.

Ngồi ở trước bàn bưng cái ly lên, ánh mắt dừng ở giữa ly cà phê.

Màu sắc vậy mà cũng không tệ?

Nhấp môi nếm một chút, hương vị tinh khiết, thơm nồng quen thuộc của cà phê Lam Sơn ngay lập tức ăn mòn cơn đau đầu sau cơn say. Hương vị hôm nay so với ngày thường đáng hơn một chút, nhưng bởi vì ngày hôm qua mới uống rượu nên độ đắng như vậy lại vừa vặn rất tốt.

Minh Thiếu Diễm lại uống thêm một ngụm, dư quang phát hiện Đường Đường ánh mắt sáng quắc nhìn mình, bỗng cảm thấy có chút chói mắt.

Vì thế động tác uống cà phê càng chậm.

Tuyệt đối không thể để cô nhóc này phát hiện anh vô cùng vừa lòng với ly cà phê.

Từ từ tốn tốn uống xong ly cà phê, Minh Thiếu Diễm mở ra cái miệng quý giá phun cho Đường Đường hai chữ,

"Miễn cưỡng."

Đường Đường cảm lấy cái ly đã uống sạch sẽ chớp chớp mắt, chỉ là miễn cưỡng sao?

Không thể nào!

Đường Đường vẫn luôn nhớ rõ chi tiết Minh Thiếu Diễm thích uống cà phê Lam Sơn trong tiểu thuyết, bởi vì cô cũng vô cùng thích cà phê. Cà phê Lam Sơn chính là một trong số những loại cô thích.

Vì thường xuyên ở đoàn làm phim, không có cách nào đi tiệm cà phê nên Đường Đường quyết định tự học cách pha cà phê. Sau này khi có thời gian rảnh cô thậm chí còn đến Kenya học một số kiến thức chuyên nghiệp về cách pha cà phê.

Cô đối với cà phê có yêu cầu rất cao nên tay nghề thực sự không tồi. Đêm qua đã hỏi Di Trinh về thời gian rời giường của Minh Thiếu Diễm, hôm nay còn cố ý dậy sớm để pha cà phê. Trước đó cô đã pha cho mình một ly, rất là vừa lòng, sau đó lại pha cho Minh Thiếu Diễm một ly đắng hơn một chút.

Kết quả Minh Thiếu Diễm cũng chỉ thấy miễn cưỡng?

Đường Đường có chút phát ngốc.

Di Trinh từ tay Đường Đường tiếp nhận ly cà phê cười tủm tỉm liếc nhìn Minh Thiếu Diễm một cái, "Miễn cưỡng mà lại uống hết rồi."

"Thình thịch không thể từ chối", Minh Thiếu Diễm liếc mắt nhìn Đường Đường một cái liền xoay người rời đi.

Di Trinh phản nản một tiếng, "Càng lớn càng rắc rối", lườm bầu xong lại nói trộm bên tai Đường Đường, "Di trước kia cũng pha cà phê cho nó uống, nó vừa nhấp một ngụm đã phun ra rồi."

Đường Đường chớp chớp mắt quay đầu nhìn Minh Thiếu Diễm đã đi thật xa.

Trong nội tâm hình tượng tổng tài bá đạo hà khắc lãnh khốc của Minh Thiếu Diễm sụp xuống một chút, có thêm một chút rắc rối, một chút muộn tao*.

*Muộn tao: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

Minh Thiếu Diễm đi rồi, Đường Đường ở lại chậm rì rì ăn sáng, ăn xong thì luyện yoga một lát, sau đó là lướt Weibo.

Hôm nay chương trình tuyển chọn ngôi sao lúc trước chính thức tuyên bố xuất đạo cho chín cô gái. Chỉ là khi vừa mở ra bình luận, trong mười bình luận đứng top thì sẽ có tám cái không liên quan đến chín cô gái.

Tất cả đều là mắng Đường Đường.

[Còn may là không có người nào đó.]

[Không có Đường Đường, thật là thần thanh khí爽.]

Đây là chuyện gì hả, đầu năm nay, lời người ta lên sân khấu lại không trả tiền cho người ta, các người còn có liêm sỉ hay không?

Đường Đường một bên nói móc một bên thưởng thức những lời mắng chửi của cư dân mạng. Rõ ràng là chín người kia xuất đạo, nhưng kết quả có đến ba hot search không liên quan đến bọn họ mà liên quan đến Đường Đường. Đếm đi đếm lại có tất cả bốn cái.

Đường Đường Tô Xán, Đường Đường khóc lóc,... Mỗi một cái đều đầy rẫy những bình luận tội tệ.

Lại lướt thêm một chút, hot search vẫn không giảm nhưng lại nhiều thêm một cái, chỉ chốc lát sau lại có thêm một cái nữa.

Lần này không liên quan đến chuyện xuất đạo mà là một cái bát quái mới toanh.

[Đường Đường, cô có còn là con người không.]

Đây là cái hot search quý gì vậy?

Đường Đường về mặt hoang mang mở ra, phát hiện đó là một đoạn video, nếu nói đúng hơn thì đó phải là một đoạn ghi âm, bởi vì hình ảnh rất tối hầu như chỉ có thể nghe được âm thanh.

Trong video là âm thanh bén nhọn của một người phụ nữ, rất ủy khuất, cũng rất quen thuộc, "Tôi biết cô ở bên ngoài không được thoải mái, nếu vậy thì cô trở về là được rồi. Tôi không thể lo cho cô làm mình tỉnh được nhưng tôi vẫn có thể lo cho cô tiếp tục học hành. Tôi xem cô như con gái ruột mà nuôi đến như vậy thì không lẽ còn có thể mặc kệ cô. Tôi ở nơi này vì cô mà suy nghĩ nhưng không ngờ cô vừa trở về đã đòi tiền tôi. Cô thật sự làm hai vợ chồng tôi thất vọng, nếu chồng tôi thật sự có để lại tiền cho cô thì chẳng lẽ tôi xấu xa đến mức giữ riêng cho mình. Nhưng cô hỏi mọi người thử xem, ai lập di chúc mà không để lại cho con gái ruột, lại đi cho con gái nuôi chứ, hơn nữa còn cho một lần đến bốn mươi phần trăm. Đường Đường, cô có còn là con người không!"

Video chỉ phát đến đây sau đó im bật.

Đường Đường.....

Thật ra đây là một video không hề có tính chân thực. Trong video còn không quay đến người, có thể là người quay phim nhát gan không dám quay cận cảnh, cho nên trong đó không hề nhìn thấy Đường Đường mà chỉ nghe thấy tên Đường Đường.

Nếu đổi thành người khác, nghe được những lời nói kia thì phản ứng đầu tiên chính là giả.

Nhưng nếu người này đổi thành Đường Đường, một kẻ chỉ cần nhắc tới nhất định sẽ bị mắng thê thảm...

Hơn nữa khi còn trong chương trình Đường Đường từng nhắc qua thân thế của mình, cô nói cô chưa từng gặp qua cha mẹ ruột, đều do cha mẹ nuôi nuôi lớn cô. Tuy rằng không có nói thẳng ra nhưng hàm ý trong lời nói đều tỏ về mẹ nuôi đối xử với cô có khuynh hướng bạo lực gia đình.

Thời điểm đoạn này được công chiếu cũng chính là lúc Đường Đường đang vô cùng nổi tiếng. Một đoạn thân thế bi thảm làm cho vô số fans và người qua đường đau lòng không thôi, vì thế nhân khí của cô càng bùng nổ hơn.

Cho dù hiện tại Đường Đường đã hoàn toàn bị bôi đen nhưng thật ra vẫn còn một bộ phận fans nhỏ tồn tại. Ở trong lòng bọn họ, Đường Đường có không hiểu chuyện thì bọn họ đều sẽ tha thứ. Bởi vì họ vẫn luôn nhớ đến cô gái nhỏ xinh đẹp đã khóc lóc nói mình lớn lên không hề vui vẻ.

Thăng đến video này xuất hiện.

Cực cực khổ khổ xem cô như con gái ruột mà nuôi lớn... Vừa trở về liền đòi tiền tôi... Bốn mươi phần trăm di sản... Và câu cuối cùng thê lương kia, "Đường Đường, cô có còn là con người không!"

Chưa đến mười phút, nhãn dán phía sau lúc đầu là "Mới" hiện tại đã biến thành "Nóng", len lén ló ló cũng lên tới hot search thứ chín.

Trên Weibo bình luận đã lên tới vài vạn, top bình luận đều là mấy tài khoản để hình Nhan Nghiên, Bách Thần và Tô Xán, bọn họ đều đồng nhất nói một câu.

"Đường Đường, cô có còn là con người không?"

Lại lướt xuống chút nữa,

[Ha ha ha, con gái nuôi lại muốn lấy bốn mươi phần trăm di sản, cười chết tôi. Trên đời sao lại có loại người mặt dày như vậy.]

[Nhớ tới trước đây tôi còn bởi vì thân thế mà cảm thấy cô ta đáng thương, bây giờ thật muốn quăng cho mình một cái tát.]

[Trước kia nhiều người bỏ hăm mộ cô ta tôi vẫn kiên trì không từ bỏ. Nhưng lần này thật sự phải từ bỏ thôi, lừa gạt người xem như vậy... Tôi đã quá thất vọng rồi.]

[Lòng lang dạ sói, cha mẹ nuôi của cô ta thật đáng thương, cũng đã nuôi cô ta lớn đến chừng này!]

Chỉ với một đoạn video không thể xác định thật giả cũng có thể tuyên án Đường Đường phạm tội.

Video này khẳng định do hàng xóm tung lên, nhưng vẫn có chút không thể xác định được, là do vốn dĩ người kia chỉ ghi lại nhiều đó hay do truyền thông có ý cắt nối biên tập tạo ra như vậy.

Nếu là về trước thì Đường Đường xui xẻo rồi, còn nếu là về sau vậy nhất định là có người cố ý muốn đâm chết cô.

Đường Đường nghĩ nghĩ liền gọi cho anh chàng thư ký đẹp trai bên cạnh Minh Thiếu Diễm.

Tại một nơi nào đó của thành phố S, một cô gái trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp đang cẩn thận sơn móng tay mình, bên cạnh cô gái xinh đẹp là một người đàn ông âm nhu*, anh liếc nhìn móng tay đỏ tươi của cô thuận miệng nói,

*âm nhu: ý chỉ những người bị nữ tính hóa (... các nàng tự hiểu hen)

"Cô trước kia không thích mấy thứ này mà."

Lông mi Nhan Nghiên khẽ run, thổi thổi móng tay còn chưa thấm, "Chỉ chơi chơi một chút thôi". Nói xong lại nhìn người đàn ông âm nhu kia một cái, "Làm sao vậy, có chuyện gì sao?"

"Cái người tên Đường Đường nể em lúc trước bị bóc trần đòi tiền mẹ nuôi", người đàn ông ôn nhu đem điện thoại đưa cho Nhan Nghiên, "Em xem, video vừa nhìn đã biết chính là bị cắt. Rõ ràng là có người muốn chinh cô ấy."

Nói xong lại thờ dãi, "Lớn lên xinh đẹp như vậy nhưng lại không có đầu óc, thật uống phí. Anh thấy cái cô Đường Đường này ấy, chắc là hoàn toàn xong rồi."

Nhan Nghiên rũ lông mi xuống.

Còn chưa đâu.

Đường Đường sẽ không xuống sân khấu sớm như vậy, bởi vì cô ta là nữ phụ quan trọng nhất trong sách mà. Không có Đường Đường thì sẽ không còn ai làm nền cho sự thành công của cô nữa. Nếu nhớ không lầm thì chính là lúc này sẽ có một người giúp đỡ Đường Đường tẩy trắng tất cả vết nhơ.

Có điều cũng không sao cả.

Trên thế giới này, người không cần kiêng kị nhất chính là Đường Đường, bởi vì chỉ có cô biết rõ bí mật lớn nhất trên người Đường Đường.

Cô bé beta: Ai đọc đến đây rồi nhớ thả tim cho editor nhà tui nha, iuu thương 3000 lần <3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Đường Đường trước kia mỗi ngày đều bận rộn, bây giờ không cần đóng phim cũng chưa cần phải đi học, trong lúc nhất thời có chút không biết làm gì, vì thế cô lấy điện thoại ra download trò chơi. Chơi được mấy trò lại không có hứng thú nữa, từ trên giường đứng lên muốn đi phòng tập thể thao ở tầng hai làm vài động tác kéo dãn, khi vừa mới đến cửa thang lầu nghĩ nghĩ lại lui trở về.

Tầng hai là không gian riêng tư của Minh Thiếu Diễm, mỗi một phòng đều đóng cửa kín mít. Toàn thân Minh Thiếu Diễm đều tán ra không khí người sống chớ gần, đặc biệt là đối với cô. Buổi sáng khi nhận lấy ly cà phê của cô liền trực tiếp viết chữ ghét bỏ lên trên mặt, nếu giờ lại dùng phòng tập thể hình của anh thì sẽ bị ghi thù cũng không chừng.

Hiện tại cô còn phải trông cậy vào Minh Thiếu Diễm giúp cô tẩy trắng, lót đường cho cô một lần nữa tiến vào giới giải trí. Thời điểm nên chân chó thì phải chân chó, cuộc sống thật không dễ dàng chút nào, Đường Đường thở dài xuống tầng một bắt gặp dì Trình đang muốn đem mâm trái cây lên lầu.

Đường Đường vội vàng tiếp nhận mâm đựng trái cây cảm ơn dì Trình, thái độ của dì Trình đối với cô vẫn luôn nhiệt tình như vậy. Đường Đường đi lên tầng hai, đi đến chỗ ngoặt liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, dì Trình vẫn đứng nơi đó hiền lành nhìn cô.

Trở lại phòng ngủ, Đường Đường xiên lấy một miếng thanh long, vừa ăn vừa mở ra hành lý của cô.

Một cái vali rất lớn, bên trong có đến bảy tám bộ quần áo, quần trông còn được nhưng toàn bộ áo đều thuộc loại không thấp ngực thì cũng trễ vai.

Dáng người tốt thì cũng không thể ăn mặc quá lố như vậy được, ngày mai là đến ngày chính thức đi học, những bộ quần áo kia nhất định không thể mặc được. Đường Đường cầm khẩu trang mang lên chuẩn bị ra ngoài mua vài món quần áo.

Đang muốn ra ngoài, dì Trình liền gõ cửa nói Minh Thiếu Diễm cho người mang đồ về.

Người đến là anh chàng thư ký đẹp trai bên cạnh Minh Thiếu Diễm, cậu đẹp trai một bên chỉ huy đem đồ về phòng một bên nói chuyện với Đường Đường.

"Đường tiểu thư cao một mét bảy mươi hai, nặng bốn mươi lăm ký, quần áo được ước đoán hẳn là cỡ s, giày dựa theo tư liệu mà chọn cỡ ba mươi bảy. Cô có thể thử qua một lần trước, nếu cảm thấy không hợp thì lập tức đi đổi", nói xong lại nhìn khẩu trang mà cô đang đeo, "Hiện tại cô tốt nhất là nên ở nhà, Minh tổng đã nói cô bây giờ không thích hợp để đi ra cửa gặp người, đặc biệt là đám người tập trung ở khu thương nghiệp."

Đường Đường: "..... Đã biết."

Thật ra còn rất tri kỷ nha, nhưng mà sao lời nói này lại không dễ nghe chút nào.

Đường Đường không thử quần áo, cơ thể này dựa theo miêu tả của tiểu thuyết là thuộc dạng dáng người có tỉ lệ hoàn mỹ mặc gì cũng đẹp, chỉ cần là quần áo vừa cỡ, cỡ s chắc cũng không sai biệt lắm. Chọn vài món quần áo mình thích đưa lên phòng ngủ, tủ quần áo vừa này còn trống rỗng trong nháy mắt đã được bổ sung đến tràn đầy.

Đường Đường thay đổi một bộ quần áo thoải mái tương đối rộng, nhìn nhìn thời gian, đã là năm giờ rưỡi chiều. Đường Đường đi xuống lầu hỏi dì Trình, "Chú nhỏ tối nay có về ăn cơm không?"

Thấy Đường Đường chủ động hỏi về Minh Thiếu Diễm, dì Trình càng thêm cao hứng, liền thanh nói vài lần sẽ trở về, "Đúng sáu giờ sẽ về nhà."

Quả nhiên là Minh Thiếu Diễm đến thời gian cũng có thể canh chuẩn như vậy.

Buổi chiều lúc sáu giờ đứng chiếc xe Maybach màu đen quen thuộc ngừng ở ngoài sân. Thân ảnh Minh Thiếu Diễm xuất hiện trong tầm mắt, dì Trình liền theo thói quen đi ra cửa đón người, Đường Đường cũng từ sô pha đứng lên đi theo ra ngoài.

Nắm chặt tất cả cơ hội gặp nhau để kéo thêm một chút hảo cảm.

Minh Thiếu Diễm vừa nhắc đầu đã nhìn thấy dì Trình ra đón anh như mọi ngày, nhưng bên cạnh dì còn có một người khác, đối diện ánh mắt anh liền vội vàng cười.

Trong đầu Minh Thiếu Diễm đột nhiên nảy ra một từ, chân chó.

Chỉ có điều cái chân chó này thật sự có chút xinh đẹp. Dù là người quen nhìn mỹ nữ giới giải trí như Minh Thiếu Diễm cũng không thể không thừa nhận cô cháu gái này của anh lớn lên rất xinh đẹp, đặc biệt là khi cười rộ lên trên má sẽ có cái lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lần gặp mặt đầu tiên ở văn phòng lúc trước khi Đường Đường cười với anh, Minh Thiếu Diễm đã chú ý đến cái má lúm đồng tiền này.

Hôm nay lúc chú ba nhận được tin tức anh đón Đường Đường về liền gọi điện thoại cho anh, vội vàng hỏi anh đã đón khi nào. Rõ ràng là tức giận vô cùng nhưng cũng chỉ có thể cưỡng bách nghẹn trở về, sau khi Minh Thiếu Diễm bình tĩnh treo điện thoại thì tâm tình anh đã tốt lên không ít.

Thời điểm vừa mới về tới nhà lại nhớ tới trong nhà còn có một người nữa, là người mà anh không thể nào thích được. Nghĩ đến đây trong lòng Minh Thiếu Diễm đột nhiên có chút bức bối nhưng nhìn nụ cười sáng chói và lúm đồng tiền bên má của cô... Ánh mắt Minh Thiếu Diễm hơi hơi động đậy sau đó đem áo khoác đưa cho dì Trình, vừa đi vừa hỏi, "Chiều nay đã làm gì?"

Đường Đường còn tưởng rằng Minh Thiếu Diễm hỏi dì Trình, im lặng được vài giây Minh Thiếu Diễm bỗng nhiên đứng lại quay đầu nhìn cô. Đường Đường lúc này mới phát giác dì Trình đã đi vào phòng bếp.

"Chú đang hỏi cháu?"

Mất thấy Minh Thiếu Diễm lại muốn nhử mày Đường Đường liền vội vàng bước lên hai bước trả lời, "Choi điện thoại một lát sau đó lại đọc sách, cháu còn thử vài bộ quần áo", nói xong lại bổ sung một câu, "Cảm ơn chú nhỏ, quần áo cháu rất thích."

"Không cần cảm ơn tôi", Minh Thiếu Diễm mặt vô biểu tình ngồi trên sofa tay cầm lấy một quyển tạp chí kinh tế tài chính, "Tất cả đều do thư ký chọn."

"Do thư ký chọn nhưng lấy tiền của chú mua mà, cho nên cháu vẫn phải cảm ơn chú."

Minh Thiếu Diễm giương mắt nhìn Đường Đường, sau đó nhàn nhạt ừ một tiếng xem như chấp nhận lời cảm ơn của cô, "Ngồi đi."

Vừa nói mất vừa nhìn quyển tạp chí trong tay như cũ, "Buổi chiều có xem Weibo không?"

"..... Có."

"Chúc mừng cô lại được lên hot search."

"....."

Minh Thiếu Diễm mặt không cảm xúc mĩa mai Đường Đường một câu, sau đó lại lật một trang báo tiếp tục không săn sóc nói, "Cô có dự tính gì không?"

Cái gì dự tính?

Minh Thiếu Diễm nếu đã nhắc tới hot search thì khẳng định đã biết đoạn ghi hình kia, cho nên bây giờ anh là đang hỏi về dự tính của di sản hay đang hỏi về dự tính của hot search?

Đường Đường suy đoán ý tứ của Minh Thiếu Diễm, trong lòng cô không nhận được chửi thề, nói chuyện thì không thể nói rõ ràng sao, nói nhiều một chút cũng đâu có mất đi miếng thịt nào.

Không thể đoán ra Minh Thiếu Diễm rốt cuộc hỏi cái gì, miễn cho lại bị trào phúng lần nữa Đường Đường liền đơn giản suy xét cả hai vấn đề, "Đoạn video kia cũng chỉ nghe được mơ hồ một đoạn ngắn, diễn biến trong lời nói không thể phân biệt được thật giả, chúng ta hoàn toàn có thể đi tố tụng, nhưng bởi vì có rất nhiều account marketing chia sẻ nên chúng ta chỉ nên đưa đơn kiện cho những bình luận được nhiều lượt hưởng ứng. Còn về chuyện di sản, cháu có thể xác định cha nuôi có để lại cho cháu bốn mươi phần trăm di sản, di chúc có căn cứ của pháp luật vì thế cháu chuẩn bị đi mời luật sư, dùng pháp luật để giải quyết vấn đề."

Minh Thiếu Diễm thật ra cũng chỉ thuận miệng nói một câu.

Năm Minh Thiếu Diễm mười tuổi mẹ và anh trai bị tai nạn giao thông cướp đi sinh mạng, năm mười sáu tuổi cha lại bệnh nặng qua đời, từ đó Minh Thiếu Diễm đã không còn người thân nữa.

Sau này Minh Thiếu Diễm một người qua gần mười năm, mười năm cô độc trong căn nhà lớn, ngoại trừ dì Trình thì tất cả những người giúp việc đều chỉ đến rồi đi.

Nhưng hiện tại trong nhà đã có thêm một người nữa, là một cô gái nhỏ.

Dù Minh Thiếu Diễm không muốn thừa nhận nhưng lại không thể chối được, anh thật sự không biết cách ở chung với cô cháu gái nhỏ hơn mình bảy, mười tám tuổi.

Vì vậy nên anh chỉ thuận miệng hỏi một câu mà thôi, lại không nghĩ đến cô sẽ trả lời nghiêm túc như vậy.

Càng không thể nghĩ đến Đường Đường thể mà nhìn việc rất rõ ràng, cũng đã dự tính bước đi cho mình, Minh Thiếu Diễm đột nhiên có chút không rõ.

Đây không phải là rất thông minh sao, như thế nào mà lúc trước lại nói ra những lời ngu xuẩn khiến người ta chỉ trích như vậy?

Trước kia bởi vì Bách Thần có liên quan đến Nhan Nghiên khiến cô ghen ghét nên mới nói ra những lời mỉa mai ngu ngốc như thế, không lẽ đây chính là thứ tình yêu khiến con người ta mất trí sao?

Quả nhiên tình yêu chính là thứ nhân tố không ổn định, cũng không tốt đẹp gì, nó chính là thứ mà Minh Thiếu Diễm anh không cần nhất.

Nếu Đường Đường có thể luôn luôn giống như hôm nay vậy thì anh cũng có thể đối với cô tốt một chút.

Đường Đường nói cô muốn tiếp tục ở trong giới giải trí, Minh Thiếu Diễm tự nhiên sẽ đưa cô cho người đại diện mà anh tin tưởng nhất, đó cũng chính là người đại diện của Bách Thần hiện tại, Đái Na.

Nhưng bây giờ đã thấy qua bộ dáng thông minh đứng đắn, trật tự rõ ràng của Đường Đường, Minh Thiếu Diễm đột nhiên cảm thấy vẫn nên tìm một người khác thôi, "Cô không cần phải xen vào."

Đường Đường kinh ngạc ngẩng đầu, "Không cần phải xen vào?"

Đường Đường nếu muốn ở tại giới giải trí thì đương nhiên sẽ được thêm vào dưới danh nghĩa của Thánh Ngu. Về công cô là nghệ sĩ dưới trướng của anh, về tư cô là cháu gái của anh, hiện giờ anh mặc kệ chuyện này thì không lẽ để cô tự mình xử lý? Một cô nhóc mới mười mấy tuổi thì xử lý như thế nào.

"Cô lấy cái gì mà xử lý? Minh Thiếu Diễm cười nhạo nhìn Đường Đường, "Mời luật sư khởi kiện thì có đập tắt được dư luận hay sao?"

Đường Đường.....

Tôi cảm miệng, được không.

Di Trinh từ phòng bếp đi ra, nhìn Minh Thiếu Diễm và Đường Đường cùng ngồi trên sofa liền tươi cười không ngăn được, "Hai chú cháu các người nói gì mà cao hứng như vậy."

Đường Đường trộm nhìn gương mặt đang thối của Minh Thiếu Diễm.

Bản lĩnh nói dối của di cũng thật lợi hại, như thế này mà di có thể nói là cao hứng sao?

"Được rồi được rồi, về sau thời điểm vui vẻ nói chuyện như vậy còn nhiều lắm mà, bây giờ mau đi ăn cơm thôi!"

Vui vẻ không phải được dùng như vậy đâu, di! Đường Đường theo bản năng nhìn về phía Minh Thiếu Diễm, thấy mặt anh vì hai chữ này mà run rẩy. Tâm tình Đường Đường đột nhiên tốt đẹp.

Nhìn thân ảnh Minh Thiếu Diễm đứng lên đi vào phòng bếp, Đường Đường đột nhiên cảm thấy tuy rằng lời nói của Minh Thiếu Diễm không hề dễ nghe nhưng đại ý thì vẫn là tốt, cô vẫn nên cảm ơn anh.

Ngồi trên bàn cơm, Đường Đường liếc mắt nhìn Minh Thiếu Diễm vẫn luôn im lặng nãy giờ, "Chú nhỏ..."

"Ăn cơm", Minh Thiếu Diễm ngắt lời Đường, "Lúc ăn và ngủ không nói chuyện."

Nói xong đột nhiên nhìn Đường Đường một cái, thấy cháu gái cúi đầu không biết vì sao âm thanh lại mềm đi vài phần, "Có chuyện gì ăn xong lại nói."

"A", Đường Đường cầm đũa gấp một miếng cơm nói, "Được."

Trong lúc nhất thời trong phòng bếp chỉ còn tiếng va chạm thanh thúy của chén đĩa.

Sau khi ăn xong cơm tối, Đường Đường vòng quanh biệt thự hơn nửa giờ, khi trở về liền tắm rồi thay đổi quần áo. Ngày mai đã phải đến trường báo danh vì thế Đường Đường chuẩn bị ngủ sớm một chút.

Lúc sắp ngủ lại cảm thấy khát, Đường Đường xuống lầu đi tìm nước uống, vừa đi đến tầng hai liền gặp Minh Thiếu Diễm cũng muốn xuống lầu.

Chỗ giao nhau của cầu thang tầng ba và tầng hai có chút tối, Đường Đường hoàn toàn không nhìn thấy Minh Thiếu Diễm, lúc đi đến không cẩn thận đập vào người anh. Minh Thiếu Diễm nắm lấy cổ tay cô, chờ cô đứng vững nhanh chóng buông ra, mặt mày anh tuần nhãn lại, "Nhìn đường."

Tay Minh Thiếu Diễm quá nóng, bởi vì hai người đứng gần nhau nên Đường Đường thậm chí có thể cảm nhận không khí nóng hổi trên người anh. Ngẩng đầu lên mới phát hiện đầu tóc Minh Thiếu Diễm ướt nhẹp mồ hôi, hiện tại nhìn anh không giống bộ dáng chính tề ban ngày mà có chút hỗn độn.

Lúc này Đường Đường mới thấy phòng tập thể hình ở tầng hai đang mở cửa, bên trong còn sáng đèn. Đường Đường đi theo sau Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ, chú tập thể hình sao?"

"Ừm."

"Tập xong hẳn là phải khát nước rồi."

Minh Thiều Diễm thờ dài, "Còn không nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi trường học báo danh."

"Vâng."

"Buổi sáng ngày mai...", Minh Thiều Diễm đột nhiên phát ra tiếng nhưng lại không nói nữa, mày không tự giác nhíu lại, "Thôi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Nói xong lại bụng ily nước lên tăng.

Đường Đường không hiểu được Minh Thiều Diễm muốn nói gì, buổi sáng ngày mai làm sao vậy? Đoán không được, nghĩ không ra, tâm tư đàn ông thật là khó hiểu, đặc biệt là tâm tư Minh Thiều Diễm.

Buổi sáng ngày mai nhớ pha cà phê.

Chỉ một câu như vậy nhưng rốt cuộc Minh Thiều Diễm không thể nói ra, sáng nay còn nói cà phê cô làm miễn cưỡng, bây giờ lại kêu cô chuẩn bị cà phê, đây không phải là tự và mặt mình sao.

Một ly cà phê mà thôi, có không uống cũng chẳng sao.

Kết quả ngày hôm sau, Minh Thiều Diễm lại uống ly cà phê quen thuộc lúc trước, cà phê dì Trình pha...

Minh Thiều Diễm chỉ uống một ngụm sau đó không uống nổi nữa buông cái ly ra khỏi phòng bếp, để lại dì Trình bụng ily cà phê còn hơn phân nửa buồn bực. Dì thấy Đường Đường vừa xuống lầu liền nói, "Dì nếm thấy cà phê của dì và cháu cũng không khác nhau lắm mà."

Đường Đường cười cười, "Hôm nào đó con dạy dì làm."

Dì Trình liên thanh nói được sau đó tự mình đón cô ra cửa, dì còn chúc cô ngày đầu tiên đi học vui vẻ.

Mà cũng cùng thời gian đó, tại trường trung học phụ thuộc Thành Đại, Tieba trong trường đột nhiên tuôn ra một bài đăng.

[Vừa mới đi lên chỗ giáo vụ, vậy mà lại thấy cái này!]

Phía dưới là một xấp tư liệu về một học sinh mới, trên tư liệu cũng có hình ảnh xinh đẹp bức người của học sinh mới, mà phần tên họ của học sinh ấy ghi hai chữ thật lớn -- Đường Đường?!

Đường Đường vậy mà chuyển đến trường trung học phụ thuộc? Bây giờ rưỡi sáng, toàn bộ học sinh trong trường Thành Đại đều bùng nổ.

Em gái editor: Mọi người nhớ gửi tymph cho "Cô bé beta" nữa nha!!! Yêu thương <33333

Chị gái beta: bây giờ đổi thành "chị gái beta" cho phù hợp với "em gái editor" thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trường trung học phụ thuộc Thành Đại là trường cao trung tốt nhất thành phố S, nhưng cách nói này lại khiến người ta tranh luận không ít, bởi vì trường Thành Đại đồng thời là nơi tập trung của học bá và kẻ có tiền.

Những học sinh có gia cảnh không tốt thì thành tích nhất định sẽ cực tốt, họ ở chỗ này thì có thể hưởng thụ sự giáo dục miễn phí. Học sinh có thành tích nổi bật nhất cuối học kỳ sẽ được một suất học bổng Bissau.

Những học sinh trong nhà có quyền có thể chỉ cần quỳen góp "chút" tiền là có thể tới nơi này học. Vì vậy nói đơn giản trường học này chính là nơi cầm tiền của học sinh giàu cho học sinh nghèo. Đây là đạo lý mà mọi người đều hiểu nhưng cũng ngăn không được kẻ có tiền thay nhau người trước ngã xuống người sau tiến lên đem con cái nhà mình đưa vào.

Có phương thức chiêu sinh như vậy đương nhiên sẽ gây ra mâu thuẫn nhất định. Học sinh có tiền không chịu học hành còn churóng mất những học sinh nghèo cầm được tiền bọn họ nhưng lại kinh thường họ, mà học sinh nghèo cũng đồng dạng, họ churóng mất những kẻ có tiền nhưng không học vẫn không nghề nghiệp.

Hai bên đều chương mất nhau nên vì thế những học sinh có tiền lại còn học tốt ở trường liền được hai bên vô cùng yêu thích.

Ví như Phong Khinh Dương.

Thành tích của Phong Khinh Dương hoàn toàn có thể tiến vào trường trung học phụ thuộc, nhưng cha của Phong Khinh Dương lại quyên góp một đồng khu dạy học chất lượng cho trường học. Xinh đẹp học giỏi nhà giàu, lại còn đa tài đa nghệ, loại con gái này thì cho dù có đi đến đâu cũng sẽ thành tiêu điểm chú ý.

Khoảng thời gian trước Phong Khinh Dương chuẩn bị tham gia vào chương trình tuyển chọn ngôi sao, lúc ấy toàn bộ học sinh trong trường đều cổ vũ cho cô. Vốn dĩ cho rằng đã nắm chắc không ngờ giữa đường lại nhảy ra một Đường Đường.

Vì thế tất cả học sinh trường trung học phụ thuộc đều bùng nổ.

Đùa sao vậy mà có người cản đường Phong Khinh Dương?

Đường Hân may mắn là bạn tốt của Phong Khinh, hơn nữa cô cũng không thích người chị gái này, nếu không chỉ với một điểm Đường Hân là em gái Đường Đường thôi thì cuộc sống học đường của Đường Hân nhất định sẽ không thể nào tốt được.

Vốn dĩ Đường Đường đã kéo đủ thù hận rồi, kết quả sau này lại phát hiện Đường Đường không thể hát cũng không thể múa mà chỉ có

guarong mặt, vì thế bọn học sinh trong trường trung học phụ thuộc càng thêm không quen nhìn Đường Đường.

Chỉ với nhiều đây nhan sắc, cô dựa vào cái gì mà đẩy Phong Khinh Dương?

Người tuyển chọn lúc trước mẹ nó đều là người mù!

Trước kia sau khi Đường Đường nổi tiếng thì kèm theo đó cũng sinh ra một lượng lớn antifan, trong số đó có lẽ rất nhiều người là học sinh của trường trung học phụ thuộc, hơn nữa còn nằm trong top người có sức chiến đấu mạnh nhất.

Đoạn thời gian Đường Đường nổi tiếng nhất, trong Tieba trường trung học phụ thuộc có một bài đăng với lượng tương tác khổng lồ, đến bây giờ bài đăng này vẫn luôn nóng, bài đăng chỉ có một câu -- [Đường Đường hôm nay đã hết thời chưa?]

Ngay từ đầu đây chính là nơi để mọi người tụ tập nể Đường Đường, họ nói cô ngu xuẩn, nói cô khó coi, nói cô cái gì cũng không biết, cô không xứng ở lại chương trình, thậm chí còn nói Đường Đường chỉ là một cô nhi không cha không mẹ đến xách giày cho Phong Khinh Dương còn không xứng.

[Các cậu có xem chương trình không, Đường Đường hát bài hát cho trẻ con sao?]

[Cay mắt a thật cay mắt, con gà nhảy còn đẹp hơn cô ta.]

Bọn học sinh lấy việc cười nhạo Đường Đường làm vui thú, mỗi một tập chương trình được phát sóng thì bài đăng này sẽ vô cùng sinh động, sau này mọi người đối với việc trào phúng không còn nhiệt tình như trước cho nên chỗ này liền trở thành nơi giải tỏa nỗi buồn cho rất nhiều học sinh, mỗi ngày bài đăng đều treo ở trang đầu Tieba.

[Đường Đường hôm nay đã hết thời chưa?]

[Vẫn chưa.]

Lại sau đó Đường Đường đắc tội fans Bách Thần và Nhan Nghiên, chọc giận không biết bao nhiêu em gái mê muội Bách Thần, và người cuồng Nhan Nghiên, từ đây tội Đường Đường lại tăng thêm. Câu nói trên Tieba từ [Đường Đường hôm nay hết thời chưa?] được thăng cấp biến thành -- [Đường Đường hôm nay chết chưa?]

Ngày diễn ra trận chung kết chương trình, Đường Đường rốt cuộc bị loại khỏi top 9, hơn nữa còn chịu rất nhiều chỉ trích, lúc đấy toàn bộ Tieba ở trường trung học phụ thuộc đều ăn tết.

[Ha, cuối cùng cũng hết thời rồi.]

[Cô ta đã ghê tởm tôi hơn ba tháng, về sau có thể biến mất trên Tieba của chúng ta rồi chứ?]

[Đường Đường đã chết, mau đi thấp hương thôi. Sau này ai còn nhắc đến tên cô ta thì người đó là cầu!]

Vì thế toàn bộ Tieba hòa bình vượt qua vài ngày, kết quả vào một buổi sáng nào đó, con cầu đầu tiên đã xuất hiện.

Tin tức siêu cấp chấn động, Đường Đường muốn tới trường trung học phụ thuộc!

Đã có người ở phòng giáo vụ thấy báo cáo nhập học của Đường Đường, không phải đơn xin mà là đơn chấp nhận.

Có người đi xác nhận tính chân thực của bức ảnh, cho nên chuyện này không hề bịa đặt, đó là sự thật! Đây quả thực so với chuyện Đường Đường đoạt lấy vị trí của Phong Khinh Dương càng khiếp sợ hơn.

Lúc trước đã thề ai nhắc đến Đường Đường, người đó là cẩu, hiện tại Đường Đường tới, còn ai đi quán việc người có phải là cẩu hay không!

Tiết đầu sáng nay là tiết hóa, nhóm học sinh xuất sắc vẫn đang nghiêm túc nghe giảng, những nhóm học sinh nhà giàu không có lý tưởng đều đã bùng nổ rồi. Một chữ ĐM cũng không thể hình dung tâm trạng học lúc này.

[Điện rồi, điện rồi! Đầu năm nay người nào cũng có thể tiến vào trường trung học phụ thuộc sao?]

[Lúc trước có tin nóng cô ta thi tiếng anh chỉ được hai mươi điểm, tôi đánh bừa cũng có thể cao điểm hơn cô ta.]

[Không phải nói cô ta chỉ là cô nhi không cha không mẹ sao, không có tiền không có thành tích thi vào bằng cách nào?]

[Do cô ta đã đoạt được bốn mươi phần trăm di sản của ba Đường Hân sao?]

[Lâu bốn thật khôi hài, toàn bộ di sản của ba Đường Hân cũng chưa chắc mua nổi nửa sân thể dục.]

[Lâu năm dùng lại đi, đem Đường Hân lên đây làm gì? Cô ấy bị Đường Đường chiếm di sản không đủ thảm sao?]

Đường Đường, Đường Đường, tất cả đều là Đường Đường, tâm tình nghe giảng bị đập tắt vào một khác biết được tin tức kia. Hầu như toàn bộ học sinh các khối lớp đều vô cùng sinh động, nhìn giáo viên trên bục còn đang giảng bài, hận không thể lập tức đuổi ra ngoài.

Hiện tại ai còn tâm tình nghe mấy người dạy học?

Các giáo viên cũng chú ý tới học sinh đều đang xao động, nhưng những học sinh đó bọn họ không thể trêu vào, vì thế liền nhắm một mắt mở một mắt chờ hết tiết rồi ra ngoài.

Giáo viên chân trước vừa đi, sau lưng học sinh đã nháo động, "Nhìn thấy không?"

"Rốt cuộc cũng tan học, mẹ nó ghen chết tôi. Nhưng chuyện này là sao hả? Đường Đường sao có thể tiến vào trường trung học phụ thuộc?"

"Cái gì mà Đường Đường tiến vào trường trung học phụ thuộc?" Cho dù người không biết cũng phải biết, "Dựa vào cái gì chứ."

"Ai biết", nam sinh cầm đầu cất điện thoại vào túi, "Khinh Dương biết không?"

Phong Khinh Dương đi học rất nghiêm túc cho nên thật sự đúng là không biết, sau khi hết tiết liền cất sách vở tiết này, lấy sách vở tiết sau ra. Trong lớp bạn học đều nhìn lại phía cô, bên ngoài cũng chen lấn một đồng người, cầm đầu chính là em trai nhỏ hơn một tuổi của Phong Khinh Dương, tên Phong Thiên Dương.

Phong Thiên Dương đẩy mọi người ra đến trước mặt Phong Khinh Dương, Phong Khinh Dương hoảng sợ, "Làm sao vậy?"

"Chị còn không biết?", Phong Thiên Dương tròn mắt nhìn người chị gái mang vẻ mặt hoang mang, "Đường Đường sẽ chuyển tới trường trung học phụ thuộc!"

"Cái gì?"

Một tiếng thét lên kinh hãi nhưng không phải của Phong Khinh Dương mà là Đường Hân, cô mở miệng khiến một đám người đều dời lực chú ý lên trên người. Có người lập tức hỏi Đường Hân, "Cô không biết chuyện Đường Đường muốn tới?"

Đường Hân trong lòng đột nhiên hốt hoảng nhưng nghe thấy ngữ khí chất vấn kia lại cảm thấy ủy khuất, "Tớ làm sao mà biết được", vội vàng nhìn về phía Phong Thiên Dương muốn giải thích, "Cô ấy hôm trước về nhà đòi tiền của mẹ tôi, đòi không được nên đi rồi. Tôi cũng không biết được cô ấy đi đâu."

Tuy rằng vẻ ngoài của Đường Hân không xinh đẹp như Phong Khinh Dương nhưng cũng thuộc dạng mỹ nhân khả ái. Phong Thiên Dương thấy Đường Hân ủy khuất đến vành mắt đều đỏ liền quay đầu giáo huấn học sinh vừa chửi vấn Đường Hân.

"Đường Đường cho dù có giết người phóng hỏa thì có liên quan gì đến Đường Hân?"

Không ai dám chọc vào đôi chị em nhà Phong gia, huống chi Đường Hân thật sự oan uổng, có nữ sinh tiến lên an ủi Đường Hân hai câu. Phong Khinh Dương hơi nhăn lại khuôn mặt xinh đẹp, nửa ngày sau hỏi Đường Hân, "Ngày đó Đường Đường trở về tìm cậu và mẹ cậu thì có chỗ nào không thích hợp không?"

Vành mắt Đường Hân hồng hồng nhỏ giọng nói, "Lúc trước ở trong nhà cô ấy rất nghe lời nhưng ngày hôm đó trở về liền cãi nhau với mẹ tớ, lá gan so với trước kia lớn hơn rất nhiều", nói xong còn cắn cắn môi do dự nói thêm một câu, "Hon nữa cho dù không lấy được tiền nhưng trông cô ấy không lo lắng lắm, thật giống như... Có thể là bởi vì đã ký hợp đồng với công ty được công ty che chở cho nên..."

"Cái rắm", Phong Thiên Dương trực tiếp phủ định suy đoán của Đường Hân, "Thành Úc đã xác nhận hủy hợp với Đường Đường rồi."

Đường Hân sợ hãi nhìn Phong Thiên Dương, "Tôi, tôi thật sự không biết."

Phong Thiên Dương thấy Đường Hân bị cậu dọa liền lập tức có chút mềm lòng. Đường Hân có quan hệ rất tốt với chị cậu, có đôi khi cô cũng sẽ đến nhà chơi, lớn lên cũng rất xinh đẹp, dần dà cậu cũng có chút hảo cảm với cô, vì thế cậu nhẹ giọng trấn an Đường Hân, "Tôi không phải rổng chị."

Đường Hân ngẩng đầu nhanh chóng liếc nhìn Phong Thiên Dương một cái sau đó thấp giọng ừ, đỏ mặt.

Một đám người riu rít ở đây thảo luận nhưng thật ra người trong chuyện Phong Khinh Dương vẫn không nói gì, hơn nửa ngày sau cô mở miệng, "Đường Đường nếu tới đây thì được phân vào lớp nào?"

Phong Thiên Dương đem điện thoại cất vào túi, bực bội mắng, "Đầu óc của mấy người phòng giáo vụ bệnh rồi, lại phân vào lớp của chị."

Mà trung tâm đề tài lúc này, Đường Đường bởi vì trùng thời gian đi làm của Minh Thiếu Diễm nên người đưa Đường Đường đi học hôm nay không phải là chú Lý, cũng không phải chiếc Maybach quen thuộc. Lần này là một tài xế trẻ tuổi và chiếc xe Bentley sang trọng.

Chỉ cần biết được loại xe của yêu thích của đàn ông thì đại khái sẽ nhìn ra được tính cách của họ. Đường Đường nhớ rõ trong tiểu thuyết có ghi rõ những loại xe yêu thích của ba nhân vật nam chính. Bách Thần tuổi trẻ nhất, thích theo đuổi kích thích nên luôn thích những loại xe cuồng dã nhất. Thẩm Minh Vũ là người vô cùng phô trương, xe thể thao màu đỏ và vàng có một đồng, chỉ cần đi ra cửa sẽ biến con đường trở nên hoa lệ chói mắt.

Còn Minh Thiếu Diễm, chiếc Bentley hôm nay, cả những chiếc khác đều mang màu đen xa hoa nhưng ôn trọng, đây hoàn toàn giống hệt như hình tượng của Minh Thiếu Diễm.

Hôm nay đến trường đương nhiên mặc váy sẽ không thích hợp, Đường Đường quyết định mặc một cái quần jean ống rộng, vì thời tiết có hơi nắng nên không mặc áo thun mà mặc một cái áo sơ mi trắng.

Năm mười lăm tuổi Đường Đường về nước, năm đó cô cũng ở thành phố S nhưng lại không học cao trung ở trường trung học phụ thuộc. Lần đầu tiên cô đến trường trung học phụ thuộc, trường học còn đang tu sửa rộng ra, trông rất khí phái.

Đường Đường vào trường học, thư ký đẹp trai bên người Minh Thiếu Diễm không biết đã có mặt tại trường khi nào, vào lúc Đường Đường vừa xuống xe liền ra cổng đón cô, "Minh đồng bảo tôi đưa tiểu thư đi báo cáo nhập học."

Đường Đường khách khí nói "Cảm ơn", sau đó theo thư ký đi phòng hiệu trưởng, lại đến phòng giáo vụ báo cáo, cuối cùng thì gặp chủ nhiệm lớp Đường Đường.

Chủ nhiệm lớp là người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi thoát nhìn rất hiền lành, "Cô họ Lưu, về sau chính là chủ nhiệm lớp của em. Sách giáo khoa của em cô đã chuyển vào lớp, bây giờ chúng ta đi lấy đồng phục."

"Chỉ tôi đi thôi", thư ký nói, "Để cô ấy đi đến lớp học trước đi."

Cô Lưu nghĩ nghĩ cảm thấy có thể, "Vây em tự mình đến lớp đi, lớp chín khối mười hai, em chỉ cần đi thẳng đến tòa nhà thứ ba tầng năm là được."

Đường Đường gật gù đầu, thời điểm trước khi đi thư ký gọi cô lại, "Có việc hãy gọi điện thoại cho Minh đồng, nếu Minh đồng bận thì có thể gọi cho tôi."

"Được", Đường Đường đáp lại một tiếng. Đến khi đi xuống lầu lại đột nhiên nhớ tới, điện thoại cô có số thư ký, số chú Lý, di trình nhưng vẫn chưa có số của Minh Thiếu Diễm.

Thật tốt, buổi tối lại có thêm một lý do để kéo gần quan hệ.

Đường Đường một bên nghĩ thầm một bên hướng tới khu dạy học, kết quả tìm nửa ngày cũng không thể tìm được lớp.

Cô chủ nhiệm chỉ đường cũng thật mơ hồ, nhưng bây giờ đang trong tiết, trong sân trường đến một người đi qua cũng không có. Đường Đường liếc nhìn thời gian, hơn mười phút nữa thì tiết thứ hai mới kết thúc, nếu không lại tìm tiếp, không tìm ra thì chờ học sinh tan tiết lại hỏi.

Lần này còn chưa đi được mấy bước liền thấy ở xa xa có mấy nam sinh đi tới.

Xem như đã gặp được người rồi.

Phong Thiên Dương không giống chị cậu, cậu đối với việc đọc sách không có hứng thú nhưng cậu vẫn đi học đều đặn, không bỏ tiết nào. Chỉ có hôm nay, nghĩ đến Đường Đường sẽ tới trường, sợ chị gái chịu ủy khuất nên chuông học vang lên cậu cũng không định về lớp.

Vì thế mang theo đám hồ bằng cầu hữu ra ngoài đi dạo, một bên đi dạo một bên nói về đề tài nóng nhất hôm nay, Đường Đường.

"Các cậu nói xem Đường Đường rốt cuộc vào đây bằng cách nào?"

Một nam sinh cao gầy không có ý tốt cười, "Giới giải trí hay nói trắng ra đó là cái kỹ viện cao cấp, chỉ cần chịu bán thì chuyện vào được trường trung học phụ thuộc tính là cái gì chứ."

"Cũng đúng, Đường Đường cái khác không được nhưng mặt và dáng người lại rất đẹp, cặp chân kia lão tử có thể chơi được một năm."

Phong Thiên Dương miệng cắn đầu thuốc, không nói gì nhưng nghe xong lời này liền cười nhạo một tiếng, "Lớn lên cũng chỉ được như vậy thôi, tớ không thích, tớ thích lớn lên mềm mềm ngọt ngọt."

Vài người nghe được lời này cười phá lên, Phong Thiên Dương lớn nhất ở đây, tự nhiên những lời cậu nói ra là đạo lý, vì thế có người hòa theo nói, "Thật ra tớ cũng không hiểu trên mạng thôi phong nhan sắc cô ta làm gì, năm nay đều là trang điểm, phẫu thuật thẩm mỹ, đến khi tẩy trang rồi thì giống như quý."

"Tớ nhớ rõ hình như Đường Đường trong chương trình đều không hề để mặt mộc, nói không chừng khi tẩy trang rồi thì cũng chỉ giống như một người qua đường nào đó."

Năm sáu nam sinh nói đến cao hứng, đột nhiên thấy phía trước có người đi về phía bọn họ, dù thấy không rõ mặt nhưng cũng trong nháy mắt khiến mọi thứ trước mắt sáng ngời, "Ơm, em gái này trong lớp nào vậy, chân thật cmn tuyệt."

Phong Thiên Dương nghe thấy cũng nhìn qua, kết quả nhìn thoáng qua lại không thể nhìn đi chỗ khác nữa, "Trước kia sao lại không chú ý nhỉ", lẩm bầm vài tiếng, "Cũng không biết lớn lên như thế nào..."

Nữ sinh không biết lớn lên như thế nào rốt cuộc đi tới, hơn nữa còn hướng thẳng về phía bọn họ, áo sơ mi quần jean đơn giản, buộc tóc đuôi ngựa, trong ánh sáng mặt trời tỏa sáng lịch sự hỏi, "Quý rầy một chút, cho hỏi lớp chín khối mười hai đi như thế nào?"

Nữ sinh trước mắt âm thanh trong vắt dễ nghe, khuôn mặt mộc không một chút phấn son nhưng vẫn đẹp kinh điển như vậy, khi nở nụ cười sẽ có cái lúm đồng tiền nhỏ nhỏ trên má càng thêm xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông.

Gương mặt đã sớm nhìn qua trên TV không biết bao nhiêu lần, những nam sinh vừa rồi còn chê bai Đường Đường trong nháy mắt toàn bộ đều ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Phong Thiên Dương sống đến giờ đã mười bảy năm, yêu đương với không dưới bảy mươi cô bạn gái, thời gian quen nhau dài nhất là một tháng còn ngắn nhất một giờ. Cho dù có nói như thế nào, Phong Thiên Dương cũng đều cảm thấy mình là một người đẹp trai, có kinh nghiệm tình trường phong phú.

Có kiểu nữ sinh nào mà cậu chưa từng thấy qua, nếu hỏi cậu thích cô gái như thế nào hay cô gái đó là dạng người nào thì không cần suy nghĩ cậu cũng có thể trả lời được.

Ngọt!

Cô ấy lớn lên giọng ngọt, tính cách cũng phải ngọt. Nếu nhìn lại, thật ra bạn thân của chị gái, chị gái nhỏ Đường Hân lại có chút phù hợp với khẩu vị của cậu.

Nhưng ngay lúc này Phong Thiên Dương cảm thấy mình sai rồi, Phong Thiên Dương phát hiện ra, giá trị nhan sắc của người trước mắt nhất định phải thuộc hàng top, còn chuyện thích kiểu người như thế nào đều là đánh rắm.

Cậu tưởng tượng đến cảnh nhìn thấy Đường Đường, khi đó nhất định mình sẽ nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ và nói một chữ:

"Cút."

Kết quả là ánh cậu lại dừng trên má lúm đồng tiền của cô vài giây không dời đi được. Người anh em vừa đồng dạc nói Đường Đường như người qua đường giành trước cơ hội, cẩn thận mở miệng:

"Cái kia... Cậu là Đường Đường sao?"

Nam sinh trước mắt chắc chắn cũng phải cao trên mét chín, nhìn thật hung dữ nhưng âm giọng nói lại rất mềm mại, thái độ cũng ôn hòa.

Đường Đường nở ra nụ cười xã giao thật hoàn mỹ, "Đúng vậy", sau khi nói xong thì ngượng ngùng liếc nhìn mọi người, "Không nghĩ tới mọi người đều nhận ra tôi."

"Đương nhiên là phải nhận ra rồi, mỗi một tập của chương trình tôi đều xem", cậu ta ngay lập tức bày tỏ thái độ, sau khi nói xong lại nhìn gương mặt của cô, đột nhiên có chút thẹn thùng nói "Cô so với trên chương trình còn xinh đẹp hơn."

"Cảm ơn."

Phong Thiên Dương:.....

Đm, ai vừa nói Đường Đường mẹ nó khi tẩy trang nhất định chỉ như người qua đường, thân hình cậu ta cao tận mét chín, có thể đứng dùng ngữ khí ghê tởm này nói chuyện được không?

Phong Thiên Dương giận dữ trừng mắt nhìn người anh em một cái, không thể nhìn lại dùng tay đẩy cậu ta qua một bên, sau đó rút tay vào túi quần, gương mặt nở nụ cười mê người, giả vờ ho một tiếng

"Cậu muốn đi lớp chín khối mười hai đúng không?"

"Tớ đưa cậu đi."

Các anh em còn lại: "....."

Tất cả mọi người đều trầm mặc, là bọn họ quá ngây thơ rồi, lại còn cho rằng Phong thiếu là đại ca có lập trường nhất. Rõ ràng là không phải, chẳng những không phải mà còn bày ra gương mặt hèn hạ như cầu, sau lưng còn có cái đuôi ve vẩy. Phong thiếu cố ý thể hiện trước mặt em gái nhà người ta, hơn nữa cũng không quên trưng ra vẻ đẹp trai!

Thật vô liêm sỉ, bọn họ chịu thua.

Đường Đường nhìn vào ánh mắt giống như không tình nguyện của cậu thiếu niên kia thì nhất thời từ chối, "Không cần phiền đến cậu, cậu nói cho tớ biết cách đi đến đó là được."

Phong Thiên Dương không nghĩ tới Đường Đường lại cự tuyệt mình, không lẽ lúc này mình vẫn chưa đủ đẹp trai?

"Chỗ đó rất xa", Phong Thiên Dương hát cầm, ngạo mạn nói, "Cậu sẽ không tìm được đâu."

Vừa dứt lời thì ánh mắt dừng lại trên người các anh em mình, các nam sinh mắt nhìn về phía lớp học cách chưa đến một trăm, gật đầu nói, "Đúng vậy, rất khó tìm, không tìm được đâu."

Đường Đường: "....."

Đường Đường biết hiện tại mọi người đều ngại cô cho nên chàng trai này không muốn giúp cũng rất bình thường, nếu đã không tình nguyện như vậy thì hà tất gì phải làm khó xử bản thân.

Vì vậy, Đường Đường nhìn về phía nam sinh cao mét chín lại dễ mến kia nói, "Thật sự làm phiền cậu, nhưng là... cậu có thể dẫn mình đi không?"

Một mét chín: "Không có vấn đề!"

Phong Thiên Dương: "??? Đang nói giỡn sao??"

Bình thường nữ sinh trong trường đều thích dính chặt lấy cậu, ngay cả Đường Hân cũng vậy, nhưng tại sao lúc này với những gì cậu tưởng tượng lại khác nhau như thế?

Đường Đường không biết cũng không hiểu được, tuổi thật của cô đã 25+ rồi, một người trưởng thành như cô thật sự không cùng suy nghĩ với những người trẻ tuổi. Vì vậy cô liền từ chối Phong Thiên Dương mà để cho bạn mét chín dễ mến dẫn đường.

Phong Thiên Dương chịu đá kích ngây ngốc gần mười giây, sau đó cậu mới không phục lắm mà ủy ủy khuất khuất đi theo.

.....

Một phút sau, Đường Đường và đám người Phong Thiên Dương đã tới khu lớp học, Đường Đường nhớ tới câu "Rất xa, tìm không thấy" của đám người vừa nãy, im lặng suốt ba giây sau đó nói cảm ơn rồi tự mình lên tầng.

Chuông tan học đúng lúc reo lên, Phong Thiên Dương nhìn bóng dáng Đường Đường, đột nhiên nhớ tới những học sinh lòng đầy căm phẫn trong lớp Phong Khinh Dương, vì thế lại xô đẩy đi theo, "Tôi cũng đi lên."

Đường Đường hoảng sợ, sao thằng nhóc này vẫn còn ở đây?

"Chúng ta cùng một lớp sao?"

"Lớp bên cạnh", Phong Thiên Dương thuận miệng nói.

"Thì ra là như vậy." Đường Đường gật gù đầu, hoá ra là lớp bên cạnh nên mới đi lên chung.

Vài người đang đứng trên tầng năm, cô Lưu so với mọi người còn vội hơn, lúc này cô đang ở phòng nghỉ của tầng năm nhìn thấy Đường Đường liền vẫy tay bảo cô qua.

Đường Đường tiến vào phòng nghỉ, khuôn mặt Phong Thiên Dương lập tức trở nên lạnh băng, sau đó nghênh ngang cùng với vài người bạn khác vào lớp.

Giáo viên vừa mới đi, học sinh trong nháy mắt loạn hết cả lên, một đám kích động chạy loạn khắp phòng.

"Dù là ai thì chút nữa cũng không được mở cửa, người bên ngoài có gỗ thế nào cũng không được mở ra!"

"Bột phấn đã được chuẩn bị tốt chưa? Quá ít quá ít."

"Nhìn chữ của tôi thế nào?"

Phong Thiên Dương quay lên bảng nhìn, bảng đen lù lù mấy chữ —— Đường Đường không biết xấu hổ, Đường Đường mau cút khỏi trường trung học phụ thuộc!

Phong Thiên Dương mặt tối sầm, xông lên bực giảng lau sạch bảng.

Nam sinh vừa mới viết xong, quay đầu định mắng, vừa thấy là Phong Thiên Dương lại nuốt trở vào, "Phong thiếu, cậu đang làm gì vậy?"

"Là đàn ông lại khi dễ một cô gái nhỏ, cậu mới là người đang làm gì vậy đây?"

"Tôi...", nam sinh choáng váng, tiết trước không phải đã thương lượng xong rồi sao? Cậu theo bản năng quay lại nhìn vào vị trí của Phong Khinh Dương, "Không phải chúng ta làm vậy vì muốn Khinh Dương hết giận sao?"

"Chị của tôi bảo các người làm vậy để xả giận sao? Là chính miệng chị tôi nói làm thế này là chị ấy có thể hết giận à?"

"Thiên Dương", Đường Hân đi tới nắm lấy tay áo của Phong Thiên Dương, nhẹ nhàng nói "Mọi người cũng vì thích Khinh Dương nên nhất thời tức giận làm ra người như vậy."

Phong Thiên Dương cúi đầu nhìn tay áo bị nắm lấy, mờ miệng nói "Trên tay chị có dính bột phấn."

Đường Hân ngẩn người, "Cái gì?"

"Tôi nói trên tay chị có dính bột phấn, bản", Phong Thiên Dương lại nói thêm một câu, "Làm bẩn quần áo của tôi."

Đường Hân cúi đầu liền thấy tay áo của Phong Thiên Dương có dấu tay, thật sự không rõ vì sao mà thái độ của Phong Thiên Dương lúc này làm cô có chút sợ hãi.

Sắc mặt Đường Hân trắng hăn đi, vội vàng buông ống tay áo của Phong Thiên Dương, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi."

Phong Thiên Dương nhìn thấy tay Đường Hân dính đầy bột phấn, đang định nói thêm thì cửa phòng học bị đẩy ra, cô Lưu vừa đi vừa nói, "Mọi người đến đây gặp bạn học mới đi."

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung ra phía sau của cô Lưu.

Đường Đường thoải mái đi vào, "Chào mọi người, tớ tên là Đường Đường."

Mình tinh phần lớn đều xinh đẹp, nhưng ở bên ngoài trông thật sự đẹp thì rất ít, chỉ có vài người được công nhận thôi.

Mà Đường Đường lại thật sự rất đẹp.

Mọi người nhìn cô gái đang tự giới thiệu trên bục giảng chỉ mặc áo somi với quần jean, tất cả đều có cùng một suy nghĩ, tại sao lại có người xinh đẹp đến như vậy?

Cô Lưu dường như không thấy phản ứng của mọi người, chờ Đường Đường giới thiệu xong liền nói: "Đường Đường mới tới lớp chúng ta, đối với mọi người đều không quen thuộc. Đường Hân và Đường Đường là chị em, tạm thời hai em ngồi cùng bàn đi."

Thầy giáo vừa dứt lời, Đường Hân liền hét lên: "Em không muốn ngồi cùng bàn với cô ta!"

Âm thanh chói tai này hấp dẫn mọi người, nhìn đi nhìn lại thế nào cũng thấy Đường Hân không muốn ngồi cùng bàn với Đường Đường, trong lòng mọi người liền thay đổi suy nghĩ.

Đường Hân có bao nhiêu chán ghét đối với Đường Đường nên mới ngồi cùng bàn thôi cũng không muốn.

Suy nghĩ một chút, Đường Đường phải đáng ghét đến mức nào để đến một người tốt tính như Đường Hân cũng chán ghét như vậy?

Cô Lưu không biết phải làm thế nào thì người nãy giờ vẫn im lặng là Phong Khinh Dương mờ miệng, "Lớp chúng ta có số học sinh chẵn, không lý nào phải tách ra như vậy, không bằng để cho bạn học Đường Đường ngồi một mình đi!"

Chương 11

Phong Khinh Dương hung hăng trừng mắt nhìn em trai một cái.

Dù sao cũng là em trai ruột, cô sao có thể không rõ Phong Thiên Dương có cái đức hạnh gì chứ. Trước mặt cô còn nói muốn thay cô trút giận, sau một giây thì trong mắt chỉ có bóng hình xinh đẹp của người ta, chị gái ruột lập tức bị ném qua sau đầu.

Cô vốn là một tiểu tiểu thư cao ngạo, vì thế sau khi bị đoạt mất vị trí thì xác thật lúc đấy cô vô cùng chán ghét Đường Đường, đặc biệt thấy sau đó Đường Đường nổi tiếng thì lại càng thêm chán ghét.

Hoặc là nói cô không cam lòng.

Tâm tình như vậy theo thời gian ngày càng lâu cũng đã chậm rãi phai nhạt, sau này Đường Đường một lòng tìm chết, cuối cùng âm ỉ đến thân bại danh liệt, lúc đó Phong Khinh Dương lại nhớ đến Đường Đường, sự chán ghét kéo dài trong ba tháng vốn đã sớm không còn mãnh liệt như ban đầu nữa.

Mãi cho đến hôm trước Đường Hân gọi điện thoại nói Đường Đường muốn cướp gia sản nhà cô ấy, Phong Khinh Dương lại bắt đầu nhịn không được mà chán ghét.

Hơn nữa hiện tại Phong Thiên Dương uống lộn thuốc luôn che chở cho Đường Đường nên Phong Khinh Dương càng thêm tức giận, vì thế cô mở miệng kêu cho Đường Đường ngồi một mình một chỗ chính là muốn cố ý gây khó dễ.

Sau khi nói xong còn hung hăng liếc xéo Phong Thiên Dương lại đang muốn nói thay Đường Đường. Phong Thiên Dương đối mặt với chị gái liền thuận theo ngầm miệng.

Trong chương trình, Đường Đường chưa bao giờ nhìn kỹ lại bản thân mình, có lẽ ngay từ lúc bắt đầu đã nổi tiếng khiến cho nội tâm Đường Đường sinh ra cảm giác ưu việt, chưa từng phải chịu một chút ủy khuất nào. Ban đầu, vào lúc vừa mới nổi tiếng, rất nhiều fans hâm mộ nói cô chân thật, nhưng sau đó tất cả đều mắng Đường Đường tính tình lớn, không biết tốt xấu.

Nhớ lại những chuyện đó khiến Phong Khinh Dương đột nhiên cảm thấy mình nhất định là có bệnh, chán ghét Đường Đường như vậy nhưng vẫn xem chương trình đầy đủ không bỏ tập nào.

Vì thế gương mặt xinh đẹp càng thêm khó coi.

Đường Đường tốt nhất là có thể giống như trong tiết mục ồn ào nháo lên với cô.

Đáng tiếc Đường Đường không có, cô không hề biết đây chính là bạn tốt của Đường Hân, Phong Khinh Dương, cũng không cảm giác được địch ý từ cô ấy.

Trước kia vào lúc đi học mà có người chuyển đến, nếu nhân số trong lớp là số chẵn thì người đó sẽ ngồi một mình trước, chờ sau khi kiểm tra xong thì mới có thể điều chỉnh lại vị trí.

Vậy nên Đường Đường cảm thấy Phong Khinh Dương nói lời này rất có lý, "Thưa cô, vị bạn học này nói rất đúng, em ngồi một mình là được rồi."

Nói xong còn cho Phong Khinh Dương một nụ cười thiện ý.

Chờ Đường Đường tức giận sau đó nháo lên, Phong Khinh Dương: "....."

Nói cái gì?

Cô Lưu Hải Hùng khiếp vía đứng ở giữa, trong lòng lo sợ hai người sẽ cãi nhau.

Gia thế của Phong Khinh Dương cô không thể trêu vào, nhưng Minh gia thì lại càng không thể. Bà chỉ là một người dạy học nhỏ nhỏ thôi, đám con cái nhà giàu này cãi nhau vì sao phải nhất thiết kéo bà vào?

Trái phải không biết phải cân bằng thế nào, kết quả không nghĩ tới Đường Đường lại là người dễ nói chuyện như vậy.

Cô Lưu năm nay đã gần năm mươi, không hiểu biết về giới giải trí nên đối với Đường Đường không hề có ý xấu gì, huống chi Đường Đường khéo hiểu lòng người như vậy. Ánh mắt cô Lưu nhìn về phía Đường Đường lúc này tràn đầy từ ái.

Đứa trẻ này thật tốt, lớn lên xinh đẹp, gia thế tốt lại còn hiểu chuyện như vậy, nếu tất cả học sinh trong trường đều hiểu chuyện như Đường Đường là tốt rồi.

Cô Lưu vừa lòng chỉ huy hai nam sinh bên cạnh đi sắp xếp bàn ghế, hai nam sinh liếc nhau một cái, rồi rầm hai giây cuối cùng vẫn giúp Đường Đường dọn bàn.

Cô Lưu mang theo Đường Đường ra ngoài lấy sách giáo khoa, sau khi trở về đã thấy bàn ghế được dọn ra. Cô Lưu hiền lành nhìn Đường Đường, "Tạm thời em cứ ngồi ở đây trước đi, chờ khi thi giữa kỳ xong thì cô sẽ sắp xếp lại chỗ ngồi lần nữa."

Cô Lưu không biết nhưng những người khác trong lớp mỗi ngày theo dõi tin tức đều biết, khi họ nghe được những lời này suýt chút nữa đã cười ra ngoài.

Lúc trước nhân số trong lớp là số lẻ, sau mỗi kỳ thi, nếu ai có số điểm cao nhất từ dưới đếm lên thì sẽ ngồi ở cuối lớp một mình. Sau này có một bạn học chuyển đi nên người thứ nhất từ dưới đếm lên mới được ngồi chung bàn.

Những người có thành tích cao nhất từ dưới đếm lên cho dù có không tốt thì nhất định cũng không thể nào kém hơn Đường Đường, nhớ đến tin nóng lúc trước nói rằng Đường Đường thi tiếng Anh chỉ có hai mươi điểm.

Hai mươi điểm, cho dù đánh lại thì không thể nào chỉ có hai mươi điểm được.

"Được", Đường Đường đáp một tiếng, sau đó cầm lấy cặp treo bên cạnh bàn rồi ngồi xuống. Cô Lưu nghĩ nghĩ, cảm thấy không có gì không thích hợp liền rời khỏi phòng học.

Cô Lưu đi rồi, trong lớp vẫn duy trì sự yên tĩnh đến quái dị, mặc dù lúc trước đám người trong lớp còn khí thế ngất trời thương lượng khi Đường Đường đến nhất định sẽ như thế nào rồi như thế nào.

Phong Thiên Dương đột nhiên nhớ tới phải xem một trận bóng, khi lướt Weibo nhìn tới một bình luận.

Trên mạng bình luận sôi nổi, đa số đều nói đến khi gặp sẽ không cho sắc mặt tốt!

Tình hình hiện tại đại khái chính là như vậy sao?

Lúc trước nói như thế nào lại như thế nào, kết quả bây giờ chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta, thậm chí còn không có ai dám nói chuyện với Đường Đường.

Không ai đi, vì thế Phong Thiên Dương đi.

Đường Hân ngồi vào chỗ của mình nhìn về phía Phong Thiên Dương đang ngồi bên cạnh nói chuyện với Đường Đường, từ góc độ này nhìn qua, khoảng cách của hai người rất gần.

Đường Hân giấu cánh tay đang nắm chặt dưới đồng phục, nhìn chằm chằm cái ót Phong Thiên Dương hơn nửa ngày, cuối cùng cắn môi ủy khuất quay lại.

Bọn học sinh không biết làm sao để nói chuyện với Đường Đường, vì thế chỉ có thể chuyển sang nói chuyện với Phong Thiên Dương, "Phong thiếu, cậu còn không mau trở về lớp của mình đi, nếu không sẽ không đuổi kịp tiết sau đâu."

Đường Đường hơi kinh ngạc nhìn Phong Thiên Dương một cái, "Cậu không phải nói cậu ở lớp kế bên sao?"

Một đám người đang dựng lố tai trong phòng học:.....

Thật mẹ nó lớp bên cạnh, lớp bên cạnh cách ba tòa nhà?

Nhìn cảm xúc trong mắt mọi người, Đường Đường dường như đoán được gì đó nhìn về phía Phong Thiên Dương. Phong Thiên Dương vốn dĩ đang xấu hổ nhưng vừa nhấc mắt nhìn khuôn mặt đối diện của Đường Đường..

Từ xa nhìn đã kinh điển rồi, không ngờ khi nhìn gần còn chấn động hơn.

K.O

Trong nháy mắt, tai của Phong đại thiếu yêu đương với không dưới bảy mươi người bạn gái đỏ bừng, ánh mắt đảo loạn, "Cái kia, cái kia, tôi đi trước, còn phải đi học nữa."

Đường Đường gật đầu, phát phát tay, "Tạm biệt."

Phong Thiên Dương tâm tư rối bời ra khỏi phòng học, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn thoáng qua, Đường Đường đang cúi đầu đọc sách, sống lưng thẳng tắp, sừng mặt tinh xảo vô cùng hoàn mỹ.

Điện thoại rung lên, lấy ra đã thấy tin nhắn Phong Khinh Dương tức giận rằng cậu bị điên.

[Cô ấy cũng đã không thể xuất đạo được nữa, chị còn chưa nguôi giận sao.]

Phòng Khinh Dương trả lời rất nhanh, chuyện này cô đã sớm nguôi giận rồi, nhưng việc Đường Đường chiếm đoạt gia sản nhà Đường Hân thì vẫn ghen trong lòng.

Phong Thiên Dương thu lại nụ cười, nhanh chóng đánh máy chữ, sau đó cắt điện thoại.

Trong phòng học Phong Khinh Dương nhận được câu trả lời của em trai, [Chị, trên tay Đường Đường đang đeo một cái đồng hồ Rolex 178341-0010*]

[Đồng hồ năm mươi vạn, chị cảm thấy gia sản nhà Đường Hân có tổng cộng bao nhiêu?]

Phong Khinh Dương sững sốt.

Cô vẫn luôn không rời khỏi chỗ ngồi, đương nhiên không nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay Đường Đường, bây giờ Phong Thiên Dương vừa nói như vậy liền lập tức quay đầu lại nhìn Đường Đường.

Lúc này cô mới phát hiện áo sơ mi trắng trên người cô ấy hình như là chiếc áo đã cháy hàng trong tuần lễ thời trang vừa rồi, còn chiếc cặp đi học treo trên bàn là túi balo LV giá gốc cũng hai vạn.

Đều không phải là hàng giả mà là hàng thật chính phẩm.

Cho nên nói trên người Đường Đường tính sơ lược qua cũng lên đến mấy chục vạn, rốt cuộc Phong Khinh Dương cũng hiểu ý tứ em mình.

Gia cảnh Đường Hân còn chưa được xem là tiểu tư sản, hơn nữa căn nhà đang ở có khi còn chưa tới một vạn.

Nhưng hôm nay Đường Đường lại mang đồng hồ đắt tiền như vậy...

Mặc kệ rốt cuộc Đường Đường từ chỗ nào mà có được những hàng hiệu xa xỉ này, nhưng nếu cô ấy có thể tùy tiện mang đồng hồ mấy chục vạn thì thật sự sẽ để ý đến chút tiền đó sao? Số tiền đó có đáng để cô ấy bịa đặt ra một lời nói dối như vậy? Còn mạo hiểm đến mức để toàn mạng chỉ trích?

Mặt mày xinh đẹp của Phong Khinh Dương nhăn lại, Đường Hân ngồi bên cạnh gọi cô một tiếng, Phong Khinh Dương ngẩng đầu lên nhìn Đường Hân mở miệng định hỏi có phải thật sự Đường Đường đòi tiền hay không.

Đường Hân nhìn sắc mặt Phong Khinh Dương không tốt chỉ cho là do Đường Đường, vì thế không chút suy nghĩ nói, "Khinh Dương, không sao đâu. Chúng ta liền coi cô ta như không tồn tại là được."

Phong Khinh Dương lời nói đến miệng lại đột nhiên nuốt vào.

Nam sinh ngồi ở bàn đầu nhìn Phong Khinh Dương thường thường quay đầu nhìn Đường Đường liền hít một hơi thật sâu, đứng lên.

Một chàng trai khi dễ một cô gái thì không tốt lắm, nhưng là, nhưng là do Đường Đường khi dễ Phong Khinh Dương trước. Áp ủ hơn nửa ngày cuối cùng vẫn quyết định muốn giúp Phong Khinh Dương xả giận.

Đường Đường ngồi trên ghế lại đột nhiên phát hiện cô không biết tiết tiếp theo là gì, đang chuẩn bị mượn thời khóa biểu của bạn học bàn trên thì thấy một bạn học từ bên cạnh chen tới.

Nam sinh chắn trước mặt Đường Đường, vẻ mặt do dự.

Đường Đường có chút không thể hiểu được.

Giương mắt nhìn nam sinh trước mắt, nam sinh kia bị cô nhìn qua có chút mắt tự nhiên né tránh, "Tôi, tôi... tôi muốn nói..."

Đường Đường cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay dính đầy phấn của nam sinh liền lấy ra một bịch khăn giấy ướt từ trong cặp, sau đó rút ra hai tờ đưa cho cậu ấy, "Cậu có muốn lau tay một chút không?"

Nam sinh sững sốt, cúi đầu nhìn bàn tay đầy phấn của mình, lúc này mới nhớ tới vừa nãy cậu chuẩn bị bột phấn để rải lên người Đường Đường, nhưng hiện tại Đường Đường còn cho cậu khăn giấy ướt cho nên theo bản năng còn nhận lấy!?

.....??? Mình đang làm gì vậy?

Mình không phải đang muốn giúp Phong Khinh Dương xả giận sao?

Đường Đường nhìn nam sinh còn đang đứng ngây ngơ, "Không đủ sao, vậy cho cậu hết này."

Nam sinh:.....

Tức giận không thể phát ra được, nam sinh không thể hiểu được cảm lấy khăn giấy ướt trong tay, sau đó vẽ mặt hoang mang về chỗ ngồi trong ánh mắt chăm chú của mọi người trong lớp.

Đường Đường cất cặp về chỗ cũ, ngón tay chọc chọc nữ sinh ngồi trước, bạn nữ cứng đờ quay xuống. "Cái gì?"

"Có thể chụp giúp tớ cái thời khóa biểu được không?", Đường Đường chỉ chỉ thời khóa biểu dán trên bàn cô ấy.

Nữ sinh cầm điện thoại trong tay mà có cảm giác đang cầm một vật gì đó vô cùng nguy hiểm, nhanh chóng chụp hình sau đó trả lại điện thoại cho Đường Đường.

"Cảm ơn", Đường Đường cười nói.

Nữ sinh lập tức quay trở về, "Không cần cảm ơn."

Đường Đường nhìn thời khóa biểu trong điện thoại cười cười.

Tuy rằng thái độ của mọi người vẫn còn cứng ngắt nhưng vẫn tốt hơn so với tưởng tượng của cô nhiều, còn tưởng sau khi vào lớp nhất định sẽ bị mọi người mắng.

Lấy ra một tờ giấy chép lại thời khóa biểu, nhìn thời gian một chút, còn hai phút nữa là đến giờ vào học rồi. Đường Đường nghĩ nghĩ lại tìm số của thư ký nhỏ đẹp trai, gửi qua một tin nhắn.

[Có thể gửi số của chú nhỏ qua cho tôi không?]

Thư ký nhỏ vẫn không trả lời cho đến một phút sau, điện thoại Đường Đường rung lên, mở ra là một cái tin nhắn từ người lạ.

[Đừng nghịch điện thoại, chăm chú học tập đi.]

Phong cách kiêu ngạo quen thuộc, Đường Đường viết vài chữ muốn bào chữa.

[Bây giờ đang ra chơi.]

Vừa mới gửi đi tiếng chuông học liền vang lên, tin nhắn cũng theo đó mà đến.

[Bây giờ đi học.]

Đường Đường:.....

Chú vì sao mà biết thời gian tôi đi học! Đến tôi còn không biết được!

Đường Đường trầm mặc vài giây, cuối cùng vẫn từ bỏ việc gửi lại tin nhắn, cất điện thoại trở về sau đó lấy sách toán ra.

* Mình tìm link đồng hồ trên gg ra như này này: <https://donghoxiteen.com/wp-content/uploads/2019/11/RA2020551-hong-mat-trang.jpg>

Bà chị: Hello, lâu lắm không gặp!!!!!!

Em gái editor: Nhớ mọi người quá đi nà~~~ Mọi người lại tiếp tục ủng hộ truyện nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Ngay sau giờ ra chơi là tiết toán học.

Đường Đường cảm thấy mình thật may mắn, nguyên chủ ở hiện tại và chính mình lúc trước giống nhau, đều học ban xã hội. Nếu mà học ban tự nhiên, cô cảm thấy bản thân thật khó mà chống đỡ được.

Trong ban xã hội, môn tiếng Anh không cần lo lắng, lịch sử chính trị cũng không cần quá sót ruột, như vậy đau đầu nhất cũng chỉ có hai môn địa lý và toán học, đặc biệt là toán học.

Đường Đường còn nhớ rõ thành tích môn toán của mình lúc học cao trung, bài thi tối đa có 150 điểm thì cô thi được 120. Cao trung năm ấy, Đường Đường rất bận rộn, nửa năm đầu cô theo đoàn đi đóng phim, nửa năm còn lại cô điên cuồng học tập, sau đó thi đại học đạt được thành tích rất tốt, càng

đừng nói đến thành tích thi khảo sát năng lực*. Lúc ấy trên mạng thiếu chút nữa là khen cô muốn bay lên trời luôn rồi.

*Thông thường, khi vào trường liên quan đến nghệ thuật thì ngoại trừ phải thi để lấy điểm thì còn phải thi phần năng khiếu để được xét tuyển.

Khi đó cô có thể thi được 120 điểm, còn hiện tại nếu thi nhất định không được một nửa. Cũng đã qua mười năm, bây giờ Đường Đường đến hình bầu dục và công thức hy-pec-bôn còn không nhớ nổi.

Chương trình học ở lớp 12 sớm đã học xong rồi, giờ học mỗi ngày chính là làm bài tập và giải đề. Giáo viên toán vừa bước vào liền lôi ra một xấp bài thi.

Đường Đường cầm bài thi trắng tinh, nhìn chăm chăm vào ô trống chọn đáp án đến nửa phút, cuối cùng chấp nhận phải tìm ra một đáp án chính xác.

Hoàn toàn quên hết, tất cả các công thức, ký hiệu cô đều không nhớ.

Thầy giáo dạy toán cũng đã lớn tuổi, ông có đôi mắt vô cùng hiền hậu mang theo nhiệt huyết to lớn đứng trên bục giảng giải đề. Nói được một lát, cuối cùng ông cũng phát hiện ra một học sinh từ đầu đến cuối không hề nghe giảng. Ông nhất thời tức giận, từ trước tới giờ không có một học sinh nào dám công khai không nghe giảng như vậy.

Bước xuống bục giảng, giáo sư nổi giận dùng ngón chỉ vào Đường Đường: "Bạn học ngồi bàn cuối, đứng lên cho tôi "

Nghe câu này, cả lớp nháy mắt như được bơm tiết gà, hưng phấn quay đầu lại.

Tĩnh tĩnh thầy Cao bọn họ đều rõ ràng, không quản xem nhà người có tiền hay không, dám ở trước mặt ông công khai không nghe giảng bài thì sẽ bị nặng một trận đến không còn mặt mũi. Hơn nữa ông cũng không biết Đường Đường chính là mình tỉnh a.

Đường Đường bị thầy giáo mắng, thật kích thích nha. Một vài nữ sinh thậm chí còn lên lút lấy điện thoại ra, chuẩn bị ghi hình.

Đường Đường là bị tiếng hét trên bục giảng làm cho hoảng sợ, chờ thầy giáo nói xong, cô mới phát hiện ra là đang nói cô, vì thế nghe lời mà đứng lên.

Thầy Cao nhìn Đường Đường đứng lên liền muốn mắng cho một trận, kết quả liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, có chút không mắng được.

Không quen biết! Từ đâu tới đây?

Thầy Cao lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới, tiểu Lưu hình như có nói qua với ông, nói trong lớp có học sinh mới tới thì phải?

Nhưng là học sinh mới thì cũng không thể thiếu phép tắc như vậy. Lúc này thầy Cao không còn tức giận nữa nhưng vẫn xụ mặt nhìn Đường Đường, "Học sinh mới sao, học sinh mới thì cũng phải nghe giảng. Tôi ở trên bục giảng bài, em ở đó cúi đầu làm gì vậy?"

Đến đây, ý cười bên môi Đường Hân đã không cách nào che dấu được.

Đường Đường căn bản không nên tới trường trung học phụ thuộc, thành tích kém như vậy còn dám tới đây. Cô ta muốn tự rước lấy nhục sao, thật không biết cô ta nghĩ như thế nào. Hơn nữa Đường Đường lại không thích đọc sách, nhất định là không nghe giảng mà đang trộm chơi điện thoại, kết quả vừa vụng bị thầy Cao bắt được.

Tuy rằng không muốn học chung lớp với Đường Đường, nhưng có thể tận mắt thấy Đường Đường bị xấu mặt trước mặt mọi người, Đường Hân vẫn cảm thấy rất vui.

Thầy Cao tính tình kém như vậy, đến Khinh Dương cũng không dám chống đối, Đường Đường còn không biết xui xẻo mà đụng phải.

Đường Đường không nghĩ tới vị thầy giáo già này lại nghiêm khắc như vậy, mười năm trước không ai dám mắng cô, hiện tại lần nữa đứng trước mặt thầy giáo, Đường Đường ngược lại cảm thấy có chút sợ hãi.

"Thưa thầy", Đường Đường thành thật khai báo, "Bộ đề này em vừa mới cầm được nên vẫn chưa làm, vì vậy không theo kịp. Hơn nữa đã lâu rồi em không đi học, nhiều kiến thức căn bản cũng đã quên, cho nên em muốn ôn tập lại một chút để sớm theo đuổi được tiến độ."

Nói xong cô cầm lấy quyển sách mình đang xem dở, chứng minh bản thân là đang học tập.

Thầy Cao nghe mơ hồ không tìm được đúng trọng điểm, có chút không thể hiểu được, "Nói cái gì mà lâu rồi không đi học?"

Ngồi đằng trước là một nữ sinh âm dương quái khí nở miệng, "Bởi vì người ta là mình tỉnh ~"

"A, trách không được", thầy Cao không phản ứng với lời của nữ sinh kia, nhìn bộ dáng đoan chính của Đường Đường gật gật đầu, "Khó trách lớn lên lại xinh đẹp như vậy."

Nữ sinh....

Trong lớp vang lên vài tiếng cười, còn mặt nữ sinh cố ý gây sự lập tức đen lại.

Thầy Cao rất hài lòng với câu trả lời của Đường Đường, "Nếu đã như vậy, trước tiên xem sách giáo khoa đi, trong toán học cơ sở rất quan trọng. Nếu

có chỗ nào không hiểu có thể hỏi thầy và các bạn."

Đường Đường gật gật đầu ngồi xuống. Cô nghĩ thầm bản thân phải nỗ lực hơn mới được, phải nhanh chóng đem sách giáo khoa đọc qua một lần.

Đường Hân trơ mắt nhìn thầy Cao cứ như vậy tha cho Đường Đường, không thể tin nổi mà oán giận với bạn cùng bàn Phong Khinh Dương, "Cô ta sao có thể đang xem sách chứ? Hơn nữa sao hôm nay thầy cao lại tốt tính như vậy?"

Phong Khinh Dương đang muốn nói gì đó liền nghe được lời trào phúng không hiểu nổi của Đường Hân, "Lớn lên xinh đẹp là được rồi."

..... Không phải, cái này với lớn lên xinh đẹp có quan hệ gì?

Đứng ở góc độ của người xem Phong khinh Dương không cảm thấy lời nói của Đường Đường có gì sai, hơn nữa Đường Đường thật sự là đang đọc sách. Đường Hân tức giận như vậy làm gì?

Phong Khinh Dương theo bản năng quay lại nhìn Đường Đường, chỉ thấy cô cúi đầu đọc sách, cây bút trong tay cũng đang viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Là đang đọc sách thật, hơn nữa còn rất nghiêm túc.

Lại qua thêm một tiết, cuối cùng Đường Đường cũng xem xong nội dung phần dãy số.

Cô bây giờ cùng với những học sinh mới học không giống nhau, tuy rằng đã quên nhiều, nhưng một lần nữa ôn tập lại thì nhẹ nhàng hơn so với lúc trước không ít. Đường Đường lập ra kế hoạch tối nay trở về phải xem tiếp một chương, như vậy thì hai tuần tới đại khái có thể đem sách đọc qua hết một lần.

Lại đến thời gian nghỉ giữa tiết, trong lớp vẫn như cũ an tĩnh mà quỷ dị. Không biết vì sao, ngay cả nói chuyện mọi người cũng đề thấp âm thanh. Đường Đường cất sách toán, trái phải nhìn các bạn học rồi lấy ra một xấp đề tiếng Anh, sau đó lấy điện thoại ra.

Điện thoại mở ra liền thấy thông báo tin nhắn của Minh Thiểu Diễm gửi cho cô, nhấn nhắc nhở cô đi học cho tốt. Đường Đường cười cười đem dãy số xa lạ này lưu vào, ghi chú Minh Thiểu.

Tuổi trước kia của cô so với Minh Thiểu Diễm chỉ nhỏ hơn một chút, hiện tại bắt đầu dĩ phải kêu một tiếng chú nhỏ là đủ rồi, trong điện thoại vẫn nên ghi là Minh Thiểu thôi.

Nội tâm cảm thấy thật xấu hổ.

Đường Đường đang chơi điện thoại, phát hiện có ánh sáng hướng về phía cô. Đột nhiên Đường Đường ngẩng đầu lên, đối diện cô là một nữ sinh đang lén cầm điện thoại chụp hình.

Trên Tieba bây giờ đang cực kỳ náo nhiệt, tất cả mọi người đều thảo luận về Đường Đường. Nữ sinh vừa rồi vốn dĩ muốn chụp ảnh đăng lên Tieba nhưng không nghĩ tới điện thoại đang để chế độ bật đèn flash, vừa vụng bị Đường Đường bắt gặp.

Nữ sinh thật xấu hổ mím môi, trong lòng hoảng hốt, không ngờ Đường Đường chỉ cười với cô một cái, sau đó lại như không có gì cúi đầu xuống.

Nữ sinh mặt cứng đờ quay đầu đi, một lát sau đem toàn bộ ảnh vừa chụp để đăng lên Tieba toàn bộ xóa sạch. Thật ra Đường Đường nghĩ đó cũng không phải là việc gì lớn nên cô không tính toán với nữ sinh kia.

Trong lòng nữ sinh thầm nghĩ, cô không phải là người theo đuổi thần tượng, không thích Bách Thần cũng không thích Nhan Nghiên. Trong lớp, quan hệ với Phong Khinh Dương cũng thật bình thường, cho nên cô muốn trào phúng Đường Đường như vậy để làm gì chứ.

Đường Đường không làm điều gì sai, cũng không có lỗi với cô.

Một lần nữa ấn mở Tieba, trên đó vẫn đang náo nhiệt cực kỳ. [Đường Đường có tới không?] [Có ảnh chụp không? Người thật lớn lên trông như thế nào hả?] [Ha ha ha, chân dài hay không, thật ra tôi không xem nhân phẩm chỉ xem chân, nếu dài thì tôi có thể ủy khuất hai con mắt mà nhìn nhiều chút.]

Nữ sinh thấy lời nói như vậy, không hiểu sao có chút ghê tởm. Một đám con trai lớn rồi không lo học hành lại ở đây nói lời đùa giỡn như vậy, dám bình phẩm xem thân thể người khác chỗ này không đẹp chỗ kia không tốt, sao không nhìn lại mình có bao nhiêu điểm tốt?

Đường Đường không biết trên Tieba sôi động như vậy, bởi vì Minh Thiểu Diễm lại gửi cho cô một tin nhắn!

[Tan học]

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng bị Minh Thiểu Diễm nói thành một câu trần thuật. Đường Đường nhớ Minh Thiểu Diễm đã nhắc cô đi học không được nghịch điện thoại.

[Chú nhỏ, có phải chú xem thời khóa biểu của cháu không?]

Minh Thiểu Diễm hỏi âm có phần trào phúng. [Muốn thời khóa biểu sao?]

Đường Đường:.....

Đường Đường quyết định lảng sang chuyện khác để tránh bất hòa với Minh Thiểu Diễm.

[Vừa mới học xong tiết toán, cháu có chút nghe không hiểu!]

Ngay sau đó Minh Thiểu Diễm hỏi âm, [Chỉ là có chút nghe không hiểu?]

Đường Đường lại một lần nữa bị nghẹn, Minh Thiểu Diễm có thể sống đến tận bây giờ, không bị người ta đánh chết đúng là số tốt.

Lòng tự trọng bị tổn thương, Đường Đường không muốn hỏi âm lại. Qua gần một phút đồng hồ, Minh Thiểu Diễm lại nhấn tin qua.

[Giữa trưa Jason sẽ đưa cơm tới trường học.]

Đường Đường nhìn tin nhắn ba giây, quyết định sẽ quên chuyện vừa rồi,

[Cảm ơn chú nhỏ.]

[Học đi, chăm chỉ nghe giảng.]

..... Được.

Đến tiết tiếp theo, Đường Đường tương đối nhẹ nhàng, vì đó là tiết tiếng Anh.

Cũng giống với tiết toán, trước một ngày sẽ phát một tờ đề thi, ngày hôm sau thi giải bài, có điều phần trước nhất chính là phần luyện nghe.

Đường Đường từ trong tập đề thi tìm ra bài học hôm nay, vừa lấy đề ra thì đài đã phát băng nghe. Đường Đường còn chưa kịp đọc đề, nhưng mà cũng không có gì khó.

Đối với một người nói tiếng anh mười mấy năm như cô, âm thanh nghe được và bài thi trước mắt này so với tiếng Trung cũng không có gì khác nhau. Đoạn băng nghe sẽ được nghe đi nghe lại hai lần, Đường Đường vừa nghe vừa làm đề. Chờ đến khi băng được phát xong, cô cũng vừa lúc làm xong bài, hiện giờ đã hoàn thành phần bài đọc đầu tiên.

Trong lớp vang lên vài tiếng nói chuyện, đa số đều nói câu cuối trong bài nghe khó. Sau đó giáo viên nói ra đáp án chính xác, lập tức có tiếng hoan hô, cũng có tiếng than thở.

Đường Đường nữa nhìn lại đáp án mình vừa chọn, hoàn toàn đúng.

Giáo viên tiếng anh nghe học trò kêu rên cười nói, "Hôm nay bài nghe tương đối khó, những ai làm sai một câu giờ tay."

Một, hai người.

"Sai hai câu giờ tay."

Thừa thót vài người, đến khi giáo viên nói đến năm câu, người giờ tay ngày càng nhiều, Đường Đường trước sau vẫn không giờ tay.

Mỗi một bạn học khi giờ tay đều liếc mắt qua nhìn Đường Đường, thấy cô vẫn luôn không giờ tay, một đám nở nụ cười. Một người trong đó nhỏ giọng nói "Thi tiếng Anh chỉ được hai mươi điểm, cậu nghĩ xem cô ta làm được bao nhiêu câu?"

Sau phần thi nghe sẽ chính thức giảng đề, đến đây giáo viên đưa ra chủ ý. Cô sẽ không giảng mà là để cho học sinh tự mình giảng, mỗi người một câu nói ra đáp án của mình, tiếp theo sẽ giải thích vì sao chọn đáp án đó.

Đường Đường vừa lúc ở tổ một, nhìn nhìn một chút thấy mình phải làm câu bảy.

Mọi người làm rất nhanh, chẳng mấy chốc là đến chỗ của Đường Đường. Giáo viên tiếng Anh nhìn Đường Đường đứng dậy, lúc này mới nhớ cô là người mới, cũng thuận theo mà nhớ tới thành tích môn tiếng Anh của Đường Đường lúc trước, đúng là thâm không nở nhìn.

Đang muốn mở miệng bảo Đường Đường ngồi xuống, xem xem rốt cuộc cô có theo kịp bài không, kết quả còn chưa có nói ra miệng, Đường Đường đã đọc ra đáp án chính xác.

"Câu này chọn đáp án C."

Cả lớp nhanh chóng cúi đầu. Ơm, mình cũng chọn C, cả lớp cùng hoài nghi, chả lẽ mình chọn sai?

Đáp án đúng, là hỏi bạn học phía trước ư?

Bạn học phía trước là về mặt mơ hồ, cả quá trình bọn họ không nói với Đường Đường câu nào. Đường Đường nhớ tới các bạn vừa rồi nói đáp án còn phải giải thích. Vì thế Đường Đường cũng nói lý do vì sao lại chọn đáp án này.

Cô nói với cách phát âm tiếng Anh chuẩn. Không biết vì sao khi cô đọc từ đơn lại đem đến một cảm giác dễ nghe nói không nên lời. Nghe giải thích xong, giáo viên vừa lòng gật gù đầu, "Trả lời rất tốt, các bạn khác nghe có hiểu không?"

.....Bọn họ đọc đề đều hiểu, nhưng giờ thì lại có chút không hiểu.

Tiếng Anh hai mươi điểm trong truyền thuyết, sao có thể làm đúng được, hơn nữa đề này cũng đâu có dễ.

Hôm nay là lễ nên bọn mình quyết định sẽ tặng chương cho mọi người. Hôm nay và ngày mai đều có một chương nhé!!!

Mong mọi người ủng hộ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Những bạn học giỏi môn tiếng Anh vẫn nghĩ ra một lý do, ví như đề này đối với bọn họ mà nói xác thật rất đơn giản, vì thế Đường Đường làm đúng thì cũng không phải chuyện gì lớn.

Nhưng những học sinh không giỏi tiếng Anh vừa lúc làm sai câu này thì có chút ngốc.

Đường Đường hai mươi điểm cũng có thể làm được đề này, còn chính mình tốt xấu thì cũng có thể thi một trăm hai mươi lại không thể làm được?

Đường Đường trả lời xong bình tĩnh ngồi xuống, mà những người đang chuẩn bị tốt để chế giễu cô cứng đờ quay lại, một lần nữa đem tầm mắt dừng trên bài thi của mình.

Chuyện này và tương tượng của bọn họ không giống nhau!

Giáo viên tiếng Anh thật vừa lòng, lại khen Đường Đường hai câu mới bắt đầu tiếp tục giảng đề.

Trong lớp lại tiếp tục khôi phục không khí an tĩnh quý dị khiến người ta hít thở không thông. Một lát sau nữa, nữ sinh ngồi trước Đường Đường không nhận được quay đầu lại nhìn cô một cái.

Kết quả thấy Đường Đường tay cầm bút, soạn soạn viết đáp án của câu cuối cùng. Tốc độ này chắc là đánh lại đi, cho dù làm bài bình thường thì cũng quá khoa trương rồi, đến Phong Khinh Dương học giỏi tiếng Anh nhất trong lớp cũng không làm nhanh như vậy!

Đường Đường không biết bạn nữ phía trước đang nghĩ cái gì, khi cô viết xong đoạn văn rồi thì giáo viên mới giảng đến bài đọc hiểu thứ hai. Đường Đường chờ giáo viên giảng xong hết thì cô chỉ cần so sánh đáp án là ổn.

Thời gian còn dư lại, Đường Đường trộm lấy ra sách toán, tiếp tục gian nan sự nghiệp ôn tập toán học của mình.

Học sinh trong trường trung học phụ thuộc vì chất lượng học tập nên đại đa số đều ở nội trú trong trường, không muốn nội trú thì có thể xin học ngoại trú. Rất nhiều học sinh con nhà giàu không muốn chịu sự quản lý của cha mẹ nên đều lựa chọn ở trường, vì thế điều kiện nơi nghỉ ngơi và nhà ăn trong trường tốt hơn những trường học khác rất nhiều.

Thẻ học sinh của Đường Đường còn chưa có, lúc trước còn đang nghĩ xem có thể mượn thẻ com của ai đó không, may mắn Minh Thiếu Diễm đã gửi tin nhắn nói buổi trưa Jason sẽ đem com qua.

Dựa theo chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Minh Thiếu Diễm thì Jason rất có khả năng sẽ đưa com lúc mười hai giờ đúng. Để Jason xuất hiện ở lớp cũng không tốt lắm, cho nên khi tiết cuối cùng vừa kết thúc, Đường Đường ngay lập tức ra khỏi phòng học gọi điện thoại cho Jason nói cô sẽ tự xuống lầu lấy com trưa.

Chân trước Đường Đường vừa đi, các bạn học chịu áp lực trong hai tiết rồi cuộc cũng dám lớn tiếng nói chuyện, bọn họ đều nháo nhào ồn ào thảo luận.

Mức độ kiên nhẫn của nam sinh đối với nữ sinh vẫn cao hơn nữ sinh rất nhiều, đặc biệt là đối với những nữ sinh xinh đẹp. Hai tiết học qua đi, Đường Đường không lớn lối cũng không khiến người khác phải ngại, thái độ của những nam sinh nói về Đường Đường so với trước hai tiết trước đã khác nhau một trời một vực.

Các nữ sinh vẫn giữ nguyên lập trường, không thích chính là không thích.

"Khẳng định không phải cậu ta tự làm, câu đó tôi làm còn sai mà."

"Lúc này mới hai tiết thôi, có thể nhìn ra được thứ gì chứ. Lúc cậu ta vừa mới vào chương trình không phải cũng giả bộ rất tốt sao."

"Đúng vậy, vừa mới bắt đầu thì có thể nhìn ra được cái gì. Đợi qua được mấy ngày sẽ tự giác lộ nguyên hình thôi."

Nghe được những lời này, tâm trạng của những người còn lại có chút phức tạp, ví như hai nữ sinh ngồi trước Đường Đường. Cho dù chỉ mới ngồi gần trong hai tiết thôi, nhưng họ có thể cảm giác được Đường Đường là người vô cùng lễ phép, nói cùng mấy câu thôi là có thể cảm giác được cô ấy được dạy dỗ rất tốt.

Thật sự một chút cũng không giống giả bộ.

Nghe âm thanh thảo luận riu rít trong lớp, hai người liền đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, khi đi ngang qua bàn học của Đường Đường liền nhìn thoáng qua bài viết tiếng Anh của cô.

Chữ viết xinh đẹp ngay lập tức hấp dẫn lực chú ý, nhìn nhiều thêm vài giây, câu chữ lưu loát, ngữ pháp chuẩn, hơn nữa thậm chí còn có vài từ đơn mà các cô cũng không hiểu...

Yên lặng lấy điện thoại ra tra nghĩa của mấy từ đơn này, xác nhận không phải Đường Đường viết loạn, hai người liền nhìn nhau, đột nhiên họ cảm thấy những tin đồn trên mạng đều là đánh rắm.

Đây không phải là từ vựng của tiếng Anh cấp ba, người thi tiếng Anh được hai mươi điểm thì sao có thể viết bài văn như vậy.

Dưới tầng, Jason và cô Lưu chủ nhiệm đang nói chuyện, Đường Đường bình tĩnh xuống lầu trong ánh mắt nóng rực của một đám người, sau đó chào hỏi cô Lưu.

Hôm nay tâm tình cô Lưu thực sự không tồi, luôn miệng khen biểu hiện của Đường Đường, "nếu không đăng kí sẽ không được phép ở lại trường, nhưng giữa trưa cũng sẽ có phòng để nghỉ ngơi. Phòng ngủ của em đã được sắp xếp rồi, cô dẫn em đi qua."

Đường Đường gật đầu, "Cảm ơn cô."

Ba người đi về hướng khu phòng nghỉ, Jason nhìn Đường Đường một cái, "Cô Lưu nói sáng nay biểu hiện của cô rất tốt."

Đường Đường:... Vì sao câu này của anh giống như đang nói với một đứa trẻ vậy?

"Minh đồng rất vừa lòng", Jason lại nói thêm.

".....", Đường Đường trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ mới qua hai tiết mà thôi Minh Thiếu Diễm vừa lòng cái gì, hẳn cũng hài lòng quá dễ dàng rồi.

Đường Đường chỉ có thể nói một tiếng tôi sẽ tiếp tục cố gắng, sau đó lại chăm chú nghe cô Lưu giới thiệu kiến trúc trường. Học sinh đi ngang qua hoặc có ý đi theo đếm không hết, họ cũng không dám tiến lên, chỉ đứng từ xa cầm điện thoại chụp hình.

Tiếng nghị luận không chỉ ở xung quanh thôi mà trên đỉnh đầu cũng có, Đường Đường theo bản năng ngẩng đầu. Một đám học sinh nghiêng đầu ghé vào trên cửa sổ xem náo nhiệt, thậm chí còn phát ra vài tiếng kêu kinh ngạc.

Cô Lưu khó có được cảm giác xấu hổ, dù đã đi dạy nửa đời người, cô cũng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, đi đến chỗ nào là bị vây xem đến chỗ đó. Đang nghĩ ngợi nên dỗi dề tài một chút thì trên tầng đột nhiên có tiếng thét chói tai của nữ sinh, ngay sau đó một chai nước từ bên trên rơi xuống.

Đường Đường phản ứng nhanh nhưng chai nước từ trên cao rơi xuống càng nhanh hơn. Cô vừa với di chuyển một chút thì chai nước đã xệt qua vai cô hung hăng nện xuống bên chân Đường Đường. Bởi vì trọng lực nên khi rơi xuống liền phanh một tiếng nổ tung, quần Đường Đường trong nháy mắt bị ướt một mảng lớn.

Cô Lưu hét lên một tiếng vội vàng hỏi thăm Đường Đường, Đường Đường vỗ vỗ quần lắc đầu, "Không có việc gì."

Cô Lưu tính tình tốt cũng bị tình huống đột phát này làm cho sắc mặt xanh mét.

Cô là một giáo viên, nhiệm vụ của cô là dạy học và giáo dục, nhưng hiện tại học sinh lại làm ra những việc thế này khiến cô cảm thấy thật thất bại trong việc giáo dục con người.

Sắc mặt Jason cũng trầm xuống.

Anh biết Đường Đường đã từng làm gì, nhưng anh thật sự không hiểu ác ý của những học sinh kia đến từ đâu.

Học sinh trên tầng vì chuyện này đều bị dọa cho rụt trở về. Cô Lưu thật sự tức giận, trước mặt tất cả những học sinh vây xem nói nhất định phải tra rõ chuyện này.

"Nhiều camera như vậy, cô không tin không tìm người cầm đầu!"

Học sinh xung quanh khiếp sợ, cảm thấy cô Lưu chuyện bé xé ra to nhưng nhìn Đường Đường có nhiều vết ướt, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì. Bọn họ đứng gần thấy được rõ ràng, chai nước kia sau khi tiếp đất liền nổ tung, bọt nước văng ra khắp nơi. Nếu Đường Đường không tránh kịp mà

bị chai nước rơi trúng người hay đầu thì nhất định sẽ bị thương.

Đường Đường chắc chắn sẽ tức giận, dù sao thì lúc nãy suýt chút nữa cô ấy đã bị đập trúng rồi.

Bọn họ nhớ rõ trong chương trình, Đường Đường vì giấy mang không vừa nên đã nổi nóng một buổi với Tô Xán. Đường Đường vốn dĩ tính khí thất thường, bây giờ còn bị một cái chai rơi trúng, kẻ ném chai nước kia không chừng sẽ phải gặp xui xẻo rồi.

Nhưng không ngờ, Đường Đường chỉ yên lặng đem chai nước kia nhặt lên ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó nói với cô Lưu, "Cô ơi, thôi bỏ đi."

Những học sinh vây xem đều kinh ngạc nhìn Đường Đường.

"Dù sao cũng không đập trúng, chỉ dính một chút nước thôi", Đường Đường rũ lông mi, "Em mới chuyển đến, mọi người khó tránh khỏi có chút không thể chấp nhận. Chờ thêm mấy ngày nữa là tốt rồi."

Cô Lưu thật sự không hiểu, vì sao lại không thể chấp nhận?

Cho dù trước kia Đường Đường như thế nào thì liên quan gì đến những học sinh kia?

Mọi người xung quanh cứ ngây ngốc nhìn Đường Đường vứt chai nước đi, nhìn cô như không có gì xảy ra mà cười cười. Ánh mặt trời giữa trưa đập trên mặt cô, không có oán giận cũng không có âm trầm, lúm đồng tiền trên má chiếu vào trong mắt mọi người, xinh đẹp không thôi khiến người ta không thể rời mắt.

Tiếng ồn ào lúc trước như bị ấn nút dừng, mọi thứ đều trở nên im ắng không một tiếng động.

Chờ Đường Đường và cô Lưu đi xa, đám học sinh mới tan rã, có người đem đoạn video này đăng lên Tieba.

Mới vừa đăng lên, những bình luận đầu tiên đều nói người anh em ném chai nước thật hay, chỉ là có chút đang tiếc không đập trúng... Những bình luận như thế kéo dài đến vài trang.

Thật lâu sau đó rốt cuộc mới chậm rãi có những bình luận bất đồng.

[Chỉ có mình tôi cảm thấy chuyện này quá đáng sao? Thật ra tôi vẫn luôn không rõ, Đường Đường đã giết cả nhà các người sao cho nên các người mới hận không thể để cô ấy chết?]

Một bình luận bất đồng xuất hiện làm khơi dậy những bình luận tương tự, sau đó càng ngày càng nhiều lên.

Trong bài đăng xuất hiện hai phe, bắt đầu ồn ào đến khí thế ngất trời. Nam sinh cao một mét chín lướt Tieba đột nhiên quát một tiếng, "ĐM!"

Phong Thiên Dương trừng mắt nhìn cậu ta một cái, "Làm gì vậy? Muốn hù chết lão tử..."

"Phong thiếu, cậu mau xem cái này", một mét chín đưa điện thoại qua, Phong Thiên Dương không có hứng thú liếc qua một cái, sau đó từ trên ghế nhảy dựng lên, tức giận.

"Thật mẹ nó, hôm nay lão tử không tìm được kẻ này là ai thì sẽ không mang họ Phong!"

Một mét chín vội vàng kéo cậu ta, "Đừng đừng đừng, nếu bây giờ cậu ra mặt không phải càng làm cho mọi người ghét Đường Đường sao. Cô ấy chắc chắn biết sẽ như vậy nên mới mặc kệ..."

"Vậy làm sao bây giờ", Phong Thiên Dương trừng mắt, cậu không biết vì sao mình nhất định phải che chở Đường Đường, có lẽ là vì lúc trước kinh điểm bởi về ngoài của cô, hoặc có lẽ là nhìn cô yên lặng nhặt chai nước khiến cậu cảm thấy đau lòng.

Phong Thiên Dương đem điện thoại nhét vào trong túi liền đi ra ngoài, một mét chín theo sau hỏi cậu muốn đi đâu.

"Tôi đi tìm cô ấy, tôi không tin có tôi ở bên cạnh những kẻ kia còn dám ném chai nước vào cô ấy!"

Phong Thiên Dương nói xong liền cất bước chạy, một mét chín gỡ gỡ tóc gọi Phong Thiên Dương, sau đó cũng chạy theo.

Mà Đường Đường bên kia rốt cuộc đến được phòng ngủ.

Ký túc xá trong trường được phân thành hai loại, phòng tám người và phòng bốn người, tám người thì được ở miễn phí, nếu muốn ở phòng bốn người thì phải bỏ thêm tiền, hơn nữa còn phải bỏ ra không ít. Minh Thiếu Diễm có tiền đương nhiên Đường Đường sẽ được phân vào phòng bốn người.

"Cô cảm thấy ở cùng với học sinh lớp khác không tốt nên đặc biệt xếp cho em cùng phòng với bạn học trong lớp, may mắn phòng này đang thiếu một người. Đường Đường, nếu sau này em có nghỉ trưa thì ở trên giường này."

Cô Lưu chỉ chỉ cái giường trống, Đường Đường gật đầu.

Rốt cuộc đã bàn giao xong, cô Lưu vừa lòng rồi đi. Jason sau khi dặn dò vài câu, đặt com trưa lên bàn cũng rời khỏi.

Hiện giờ đã qua giờ cơm, Đường Đường thật sự có chút đói. Ngồi xuống mở ra cơm trưa, mùi hương quen thuộc tỏa ra, lúc trước Đường Đường cũng rất thích nhà hàng này nên thường xuyên đến đó ăn.

Hương vị rất ngon nhưng lại quá đắt đối với những gia đình bình thường.

Vừa mới mở bao bì thì bên ngoài có người đẩy cửa vào, một cô gái có giọng hơi trung tính phàn nàn, "Đặt com chậm mất rồi, tớ thật sự rất muốn ăn tôm chiên bóc vỏ..."

"Ngày mai lại đặt sớm hơn chút đi", Phong Khinh Dương lại nói thêm, "Hôm nay..."

Lời nói còn chưa dứt đã thấy trong phòng ngủ nhiều hơn một người, cùng với món tôm chiên bóc vỏ mà cô gái lúc nãy vô cùng muốn ăn!

Ba cô gái ngây ngốc tại chỗ.

Đường Đường nhìn thấy bốn người Phong Khinh Dương cũng sửng sốt vài giây, sau đó tiện đà nói, "Các cậu còn chưa ăn trưa sao, vậy cùng nhau ăn đi."

^^ Có lẽ tối nay tôi bận lắm lắm, nên đăng giờ này cho các nàng nhé. Xong chương này chắc mọi người phải đợi một thời gian nữa ấy, nhưng mà các nàng yên tâm đi, editor nhà tôi chăm chỉ lắm, luôn cố gắng hoàn thành sớm nhất để đăng thôi. ❤️👍

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

* Tôi nghỉ lại rồi, đăng nào cũng phải đợi, thôi thì tặng các nàng trước 2 chương để có động lực đợi à.....bye

Nữ sinh tóc ngắn cảm thấy dường như ông trời đang thử thách mình vậy.

Một bên bạn học không nên tiếp xúc, một bên là người vừa ăn vừa khen ngon, rồi rầm ba giây, cô quyết định nói: "....Không cần..."

"Mua rất nhiều", Đường Đường đưa cho nàng một đôi đũa, "Còn không mau ăn cơm đi."

Đồng Ngọc:.....

"..... Tớ không khách khí nhé."

Đường Đường cười cười, sau đó nhìn Phong Khinh Dương và nữ sinh đi cùng, "Cùng nhau ăn không?"

Ở trong tiết tiếng Anh, Đường Đường đã nhận là người ngồi cùng bàn với Đường Hân chính là Phong Khinh Dương.

Phong Khinh Dương cũng không thèm nhìn tới món tôm, cự tuyệt nói, "Tớ không đói bụng!"

"Vậy được rồi." Đường Đường ngồi xuống cầm lấy một đôi đũa khác, "Tớ ăn đây."

Phong Khinh Dương:.....

Thông thường không phải là sẽ nhiệt tình mời thêm vài lần nữa sao? Cô ấy chỉ hỏi mỗi một lần, nghe chả có tí thành ý nào cả.

Đồng Ngọc tính tình thẳng thắn, Đường Đường đã mời thì cô cũng không ngại, tiền bữa cơm này đối với cô cũng không là gì, hôm nay Đường Đường mời thì hôm sau cô mời lại là được.

Trong thế giới của nữ sinh, một chủ đề ngẫu nhiên cũng có thể trở thành đề tài buôn chuyện. Đồng Ngọc liếc mắt một cái, phát hiện ra đôi giày của mình với Đường Đường giống nhau đều cùng hãng Adidas, cười nói các cô vậy mà lại mua giày giống nhau.

* Trong cv có ghi là cùng Tam Diệp Thảo (cỏ ba lá), ở đây mình đổi thành cùng hãng giày nhé ^^

Đề tài bắt đầu từ hãng giày, thảo luận Adidas có những mẫu giày nào đẹp, cuối cùng không biết vì cái gì lại chuyển thành các em nhà Đồng Ngọc.

Qua một buổi trưa, Đường Đường đã biết gia đình sống ở khu nào, trong nhà Đồng Ngọc có mấy người.

Thời gian nghỉ trưa vừa hết, cả phòng ngủ bốn người cùng đi đến phòng học, ngẫu nhiên đi ngang qua vài học sinh, nhìn Đường Đường cùng Phong Khinh

Dương một trước một sau mà đi, kính ngực không khép được miệng. Chờ đến khi vào học, một nhóm bạn vẫn còn vò đầu bứt tai.

"Đây là chuyện gì vậy?"

Đường Hán cứng đờ ngồi trên ghế, nhìn Đồng Ngọc và Đường Đường cười nói, cô bất an cắn môi, đợi khi Phong Khinh Dương lại gần mới hỏi "Khinh Dương... Đường Đường cô ấy..."

"Phòng ngủ chúng tớ vừa lúc thiếu một người, cậu ấy đến vừa đúng lúc", Phong Khinh Dương bực bội nói.

Đường Hán nghe xong, không khỏi siết chặt bút trong tay.

Khinh Dương, Đồng Ngọc, còn có Dương Đào, ba người đều là gia đình giàu có, hơn người. Cô mất bao nhiêu lâu mới gia nhập được với họ.

Cho dù cô nỗ lực như thế nào cũng vô dụng, mặc dù nhà cô không coi là nghèo, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc có nhiều tiền cho cô tiêu xài như vậy. Giống như bữa cơm trưa nay, cô không như nhóm Khinh Dương có thể tốn đến hàng ngàn đồng cho một bữa ăn.

Cô vẫn luôn cảm thấy việc này không liên quan đến nhau, vì cho dù mấy người họ có tiền thì nhóm người Khinh Dương vẫn chơi cùng cô, nhưng với Đường Đường lại không như vậy.

Cô dùng mọi cách vẫn không vào được ký túc xá vậy mà hiện tại Đường Đường lại dễ dàng đi vào, người mà cô tìm đủ mọi cách để tiếp cận lại đang cười nói với Đường Đường.

Nhưng hiện tại vẫn tạm ổn, Đường Hán tự an ủi chính mình vì Khinh Dương vẫn chưa thật sự quý Đường Đường.

Đường Đường đi về chỗ ngồi của mình trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Nữ sinh ngồi trên cô rối rắm hơn nửa ngày, không nhận được quay đầu xuống hỏi Đường Đường, "Chuyện kia.... Cậu ổn chứ?"

Đường Đường nhất thời không phản ứng được, nữ sinh lại hỏi lại lần nữa, "Cậu chính là người thiếu chút nữa bị ném bình nước đúng không?"

"À, cái này không có việc gì", Đường Đường cười cười, tay xoay bút thuận miệng hỏi "Sao mọi người lại biết?"

"Có người đã phát video trên diễn đàn Tieba"

Đường Đường lấy di động ra, tìm kiếm trường trung học phụ thuộc Thành Đại trên Tieba, "Tieba là cái này sao?"

Nữ sinh không ngờ Đường Đường lại đi tìm kiếm Tieba như vậy, chợt nhớ tới những bình luận không hay vội nói "Mọi người nói có chút khó nghe, cậu tốt nhất vẫn nên đừng xem..."

Đường Đường xem diễn đàn, liền nhìn thấy video đứng đầu chính là video cô bị ném bình nước.

Đường Đường tải video xuống, sau đó cắt di động đi, cười với nữ sinh bên trên, "Minh đoán được đại khái mọi người nói gì rồi"

Nữ sinh ngẩn cả người. Đường Đường trước đây hay bị chơi xấu, mọi người trên Weibo mắng cô còn khó nghe hơn so với trên diễn đàn, cho nên cô có thể đoán được đại khái nội dung.

Những lời này cô còn cảm thấy quá khó nghe, bản thân mình thấy vậy mà nhìn lại phản ứng Đường Đường, cô liền cảm thấy khó chịu.

Chờ bạn nữ quay lên, Đường Đường lấy di động ra xem lại video, video rất hoàn chỉnh từ khi Đường Đường thiếu chút nữa bị hất đến khi Đường Đường không truy cứu nữa.

Loại video như này có ảnh hưởng không tốt tới trường học, đặc biệt là Đường Đường lại là người của công chúng, cho nên không chừng cái video này sẽ sớm bị xóa đi.

Đến tiết sau, Đường Đường mở Tieba ra lần nữa, đúng như cô nghĩ

video đã bị xóa, trên Tieba cũng không còn tìm thấy những video tương tự nữa

Buổi chiều có 3 tiết học, sau giờ nghỉ còn có tiết tự học học vào buổi tối. Học sinh học ngoại trú có thể đi về. Lúc Đường Đường ra khỏi phòng học, thấy nam sinh đẹp trai lúc sáng đưa cô về lớp đang đứng ở cửa.

Phong Khinh Dương vừa nhìn thấy Phong Thiên Dương liền ngửa ngáy chân tay, Phong Thiên Dương mặc kệ chị mình cùng bạn thân, thay đổi thái độ thờ ơ lúc sáng, tự quen thuộc nói với Đường Đường.

"Nhà cậu ở đoạn nào, tiện đường mình đi về có thể chở cậu về một đoạn."

"Mình tiện đường thật, tài xế của nhà mình cũng đến rồi, nếu không cậu..."

"Cảm ơn cậu nhưng không cần đâu", Đường Đường lễ phép cự tuyệt, "Có người tới đón tớ rồi".

Lúc này, Phong Thiên Dương mới nhìn thấy một chiếc xe Bentley dừng cách đó 10 mét, Đường Đường cùng cậu tạm biệt xong liền đi tới chiếc xe kia.

Đến tận khi chiếc xe kia rời đi rồi, Phong Thiên Dương mới hậu tri hậu giác lẩm bầm nói "Biển số xe trông thật quen mắt."

Đường Đường tan học lúc năm giờ hai mươi, về đến nhà là năm giờ năm mươi, Minh Thiểu Diễm còn chưa về. Di Trình từ phòng bếp chạy ra hỏi xem cô đi học thế nào.

"Khá tốt ạ", Đường Đường theo chân di Trình vào bếp, "Thầy giáo giảng bài cũng tốt, không khí học tập cũng tốt".

Di Trình vội vàng gạt đầu, "trường trung học phụ thuộc Đại Thành cũng không phải ai cũng vào được mà, con mau mau đi thay quần áo đi, đợi chú của con về là có thể ăn cơm chiều được rồi".

Đường Đường trở về phòng ngủ, Jason đã giúp cô mang đồng phục về, di Trình đã giúp cô là thắng treo trong tủ. Đường Đường thay một bộ quần áo thoải mái ở nhà, vừa mới xuống lầu thì đúng lúc gặp Minh Thiểu Diễm trở về nhà.

"Chú nhỏ", Đường Đường chủ động chào hỏi.

"Ừ", Minh Thiểu Diễm gạt đầu, cởi áo khoác đưa cho di Trình, "Đi học cảm thấy thế nào?"

"Khá tốt ạ", Đường Đường mang những lời nói với di Trình một lần nữa nói lại với Minh Thiểu Diễm nhưng thêm một câu khác, "Chỉ là toán và địa lý có chút không theo kịp".

Minh Thiểu Diễm nhớ tới những chuyện chiều nay Jason nói với hắn, ánh mắt lạnh đi vài phần, nhưng Đường Đường không có nói nên hắn cũng không hỏi mà nói tiếp với Đường Đường, "cháu lâu lắm không đi học, theo không kịp là chuyện bình thường, nếu không theo kịp có thể mời gia sư đến dạy thêm".

Đường Đường có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hôm nay Minh Thiểu Diễm lại không châm chọc mình, nở nụ cười nói "Cảm ơn chú nhỏ".

"Người một nhà thì cảm ơn cái gì", Minh Thiểu Diễm nhân nhặt mở miệng, "cháu không có điều gì khác muốn nói sao?"

"...Có", Đường Đường tỏ vẻ khó xử nói, "Hôm nay các bạn có chút không thân thiện."

Chuyện này Jason khẳng định đã nói cho Minh Thiểu Diễm nghe, cho nên Đường Đường vẫn luôn chờ Minh Thiểu Diễm chủ động hỏi, mà không phải cô tự nói ra. Hiện tại Minh Thiểu Diễm hỏi nên Đường Đường lập tức biểu hiện một bộ biểu tình mất mát đem chuyện hôm nay nói ra.

Minh Thiểu Diễm chăm chú lắng nghe, đợi Đường Đường nói xong mới nói, "Cháu có suy nghĩ gì không?"

"Cháu cảm thấy", Đường Đường nói, "Cháu muốn có người đại diện".

"...."

"Tám giờ sẽ có người gọi cho cháu."

"Là ai ạ?" Đường Đường đã biết còn có giả ngu.

"Người đại diện của cháu."

"Đái Na."

"Làm sao thế", Minh Thiểu Diễm ngẩng đầu, "Cô không hài lòng?"

Thật ra Đường Đường có chút do dự.

Đái Na là người rất lợi hại, cô ấy cũng chính là người đại diện của Bách Thần.

Theo như những việc rắc rối lúc trước của Đường Đường và Bách Thần thì nhất định Bách Thần sẽ nghĩ nhiều.

Trong sách, tác giả đánh giá rất cao về người phụ nữ này, kim bài đại diện của giới giải trí, điều này làm cho Đường Đường động tâm,

Người đại diện tốt, đôi khi có thể quyết định vận mệnh của nghệ sĩ, so sánh hai người, Đường Đường nghĩ thông suốt, lấy tiền đồ ra so sánh thì Bách Thần tính là cái gì!

Huống hồ hiện tại, Đái Na có thể giúp cô thay đổi hình tượng.

"Cảm ơn chú nhỏ", Đường Đường nhìn thời gian thấy đã sắp là tám giờ liền nói, "Cháu lên tầng trước đây."

Minh Thiểu Diễm nhìn Đường Đường vô cùng hào hứng thì có chút hối hận, đợi Đường Đường đi lên liền gọi điện cho Đái Na, một lần nữa dặn dò Đái

Na mới yên tâm.

"Được rồi, cô gọi điện cho Đường Đường đi."

Đái Na:...

Đúng 8 giờ, Đái Na gọi điện thoại.

Không hổ danh là người mà Minh Thiểu Diễm vô cùng thương thích, Đái Na nói chuyện không hề giông dài, rất nhanh gọn giới thiệu qua về bản thân, liền bắt đầu nói kế hoạch với Đường Đường.

Đái Na hôm nay thật sự bị dọa sợ, tổng giám đốc bảo cô mang theo một nghệ sĩ nữ, Đái Na cũng không quá để ý trong lòng liền đáp ứng, kết quả không ngờ Minh Thiểu Diễm lại bảo cô quản lý Đường Đường.

Đái Na không thể tin là Minh Thiểu Diễm lại ký hợp đồng với Đường Đường.

Chính là không chờ cô hỏi, Minh Thiểu Diễm nói "Đường Đường là cháu của tôi", nói xong còn bổ sung một câu, "Ruột".

Đái Na:....

Minh Thiểu Diễm đưa Đường Đường vào tay cô, cũng không nói đến những chuyện gần đây của Đường Đường và Bách Thần, còn nhấn mạnh một lần nữa cô phải chiều cô Đường Đường cho tốt, Tránh cho Bách Thần và Đường Đường gặp mặt.

Nếu kiêng kị họ gặp mặt thì đừng đem Đường Đường đưa cho cô nha! Đáng tiếc suy nghĩ này cô cũng không dám nói với Minh Thiểu Diễm. Đái Na chỉ có thể dùng thời gian nhanh nhất hoạch định kế hoạch tẩy trắng Đường Đường, viết xong ngay lập tức gọi điện cho Đường Đường.

Đường Đường lớn lên quá xuất sắc, cô cũng từng muốn ký hợp đồng nhưng sau khi nhìn thấy hành động của Đường Đường liền từ bỏ ý nghĩ đấy.

Quả thực là không có đầu óc.

Đái Na đã chuẩn bị tốt để ứng phó những yêu cầu vô lý của Đường Đường, cuộc gọi đã được nối tới Đường Đường.

Mười phút sau, Đái Na thuận lợi hoàn thành cuộc đối thoại đầu tiên với Đường Đường, thậm chí so với Bách Thần còn thuận lợi hơn.

Đái Na: nói năng trật tự rõ ràng, suy nghĩ thấu đáo các vấn đề, người đó có thực phải là Đường Đường?

Sự thuận lợi làm cô có chút hoảng hốt.

Mà Đường Đường bên này, sau khi nói chuyện xong càng thêm hải lòng, Đái Na đã hoạch định ra lộ trình tẩy trắng cho cô, dự đoán con đường phía trước của Đường Đường với Đái Na không hẹp mà hẹp.

"Chị sẽ đi điều tra chuyện di sản của cha nuôi em, sẽ mau có kết quả", Đái Na nói, "Hôm nay chị mới điều tra, chị hi vọng mấy ngày nay em sẽ tỏ ra hơi yếu thế, như vậy khi mọi chuyện sáng tỏ thì hiệu quả của việc xoay chuyển tình thế càng tốt.

Đường Đường gật đầu "Đạo lý này rất đúng"

Bằng không hôm nay bị người ta ném chai nước vào người, cô vì cái gì mà phải nhịn xuống để được một điều nhịn chín điều lành.

Ngắt điện thoại, Đường Đường đem video mình tải xuống được hôm nay gửi cho Đái Na.

Bên kia Đái Na xem xong video liền trầm mặc nửa phút. Video này không chỉ có thể dùng mà còn quá có ích!

Đường Đường thế này... Đái Na cũng không rõ, cô lúc trước vẫn luôn thấy Đường Đường không quá có đầu óc nhưng hôm nay xem đoạn Video này thì cô thấy Đường Đường không chỉ có đầu óc mà còn quá có đầu óc.

Sau khi gọi điện, tâm tình của Đái Na xoay chuyển 180 độ, phải khi Minh Thiểu Diễm gọi điện đến liền nghe thấy tiếng cười của cô.

Minh Thiểu Diễm cảm thấy hôm nay cấp dưới của mình có chút không bình thường, hần gọi điện xong liền vội vàng tiếp tục làm việc.

Hôm nay là trường hợp đặc biệt chứ bình thường hần rất ít khi mang công việc về nhà. Lúc 10 giờ tối, Minh Thiểu Diễm cảm thấy mệt nên tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc nghỉ ngơi, Minh Thiểu Diễm rất muốn uống một ly cà phê, loại cà phê Lam Sơn yêu thích của hần.

Suy nghĩ một chút về tay nghề của di Trình, Minh Thiểu Diễm lại lùi bước, hần nhìn chăm chăm vào đồng hồ nửa phút rồi ra khỏi thư phòng.

Minh Thiểu Diễm tìm thấy di Trình dưới tầng 1, di Trình còn tưởng hần muốn tìm thứ gì, kết quả lại nghe thấy Minh Thiểu Diễm nói, "Làm phiền di Trình lên tầng một chuyển, di bảo Đường Đường pha giúp tôi một ly cà phê."

Di Trinh không thể hiểu được: "Không phải chính cậu đi là được sao?"

Minh Thiếu Diễm liền cự tuyệt!

Không lâu trước đây hắn còn tỏ ra ghét bỏ tay nghề của Đường Đường thì bây giờ làm sao có thể mở miệng yêu cầu?

"Tôi còn đang vội, tôi lên trước đây."

Minh Thiếu Diễm xoay người lên lầu, không biết hắn nghĩ gì mà đi được 2 bước liền nói thêm một câu, "Đừng nói cho Đường Đường biết là tôi có ý yêu cầu."

Di Trinh:....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đường Đường đang ở trong phòng xem sách toán, bên ngoài có người gõ cửa. Ngoài cửa Di Trinh sắc mặt vì điều lại kỳ quái đang đứng.

Đường Đường gọi Di Trinh vào bên trong, hỏi Di ấy xem đã có chuyện gì.

Di Trinh làm việc ở Minh gia nửa đời người, Di vẫn luôn cảm thấy Minh Thiếu Diễm so với bạn cùng lứa thành thực ổn trọng hơn nhiều. Nhưng hành động vừa nãy của hắn thật sự muốn có bao nhiêu ấu trĩ thì có bấy nhiêu.

Minh Thiếu Diễm không muốn cho Đường Đường biết thì Di Trinh sẽ không nói!

Già đầu rồi còn cùng một đứa trẻ tranh mặt mũi, có xấu hổ hay không!

Di Trinh ho khan một tiếng, giả bộ thờ dãi, "Đường Đường à, chú nhỏ cháu tôi nay muốn tặng ca. Di muốn pha cho nó một ly cà phê nhưng mà cháu cũng biết tay nghề của Di..." Di Trinh càng nói càng cảm thấy mặt già của mình không chịu được nữa, "Cháu có đang rảnh không, nếu không..."

Minh Thiếu Diễm vẫn còn làm việc sao, kiếm tiền thật sự không dễ.

"Cháu lập tức đi xuống", Đường Đường buông cây bút trong tay, "Cũng không tốn bao nhiêu thời gian, cháu đọc sách cũng lâu, vừa lúc nên đi dạo một chút."

Mau nhìn đi! Đứa nhỏ này thật dễ nói chuyện, còn thoải mái hào phóng hơn Minh Thiếu Diễm nhiều! Di Trinh càng nhìn càng thích, vô cùng cao hứng đi theo phía sau Đường Đường, xem cô pha cà phê.

Minh Thiếu Diễm thích nhất là cà phê nguyên vị, giống hệt sở thích của cô, vì thế máy xay cà phê trong nhà cũng thuộc loại hình nón thủ công. Xay cà phê xong lại pha cà phê, chỉ sau vài phút trong phòng liền tràn ngập hương cà phê.

"Cháu lên trên thì thuận tiện đưa cho chú nhỏ đi, nó ở trong thư phòng. Di còn phải dọn dẹp phòng bếp một chút."

Đường Đường gật đầu đem cà phê lên tầng hai, gõ gõ cửa thư phòng.

"Vào đi", âm thanh Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt.

Đường Đường đẩy cửa tiến vào, ngòi bút trong tay Minh Thiếu Diễm dừng lại một nhịp, vốn nghĩ rằng Di Trinh sẽ đem lên không ngờ lại là Đường Đường. Trong lòng hơi gọn sóng, trên mặt lại vẫn như cũ duy trì hình tượng ổn trọng, dùng bộ dáng của trưởng bối nói, "Phiền cháu rồi."

"Không phiền", Đường Đường đem cà phê đặt trên bàn làm việc Minh Thiếu Diễm, "Sao tối rồi mà chú vẫn còn làm việc?"

Đây là lần đầu tiên Đường Đường vào thư phòng của Minh Thiếu Diễm, phòng rất lớn, lượng sách trong phòng lại còn lớn hơn, trước mặt Minh Thiếu Diễm đặt một tập tư liệu rất dày không biết là gì.

Đường Đường nắm chặt cơ hội quan tâm Minh Thiếu Diễm, "Buổi tối vẫn nên cố gắng uống ít cà phê, để tránh mất ngủ."

"Ừ", Minh Thiếu Diễm ưu nhã uống một ngụm, mùi hương quen thuộc tràn ngập vị giác, vừa lòng cực kỳ.

Minh Thiếu Diễm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Đường Đường sao có thể pha ra loại cà phê phù hợp với khẩu vị hắn như vậy? Thậm chí tay nghề so với

vị chuyên gia pha chế lần trước còn muốn tốt hơn.

Chỉ bằng cái kỹ thuật này, Minh Thiếu Diễm cảm thấy hiện tại hẳn hoàn toàn có thể giữ Đường Đường lại trong nhà.

Suy nghĩ thay đổi, Minh Thiếu Diễm dưới tình huống hẳn không phát hiện ra lại hòa hoãn xuống ngữ khí, "Ngày thường đều là sáng uống cà phê, nhưng hôm nay lại còn tồn lại vài công việc phải giải quyết nên phải uống một ly để thanh tỉnh."

Nếu Đường Đường đủ thông minh nói không chừng có thể nghe hiểu ý tứ trong câu nói trước của hắn.

"Chú nhỏ vất vả", Đường Đường quả nhiên đủ thông minh, lập tức thuận côn thúc ngựa, "Lúc trước đều là dì Trình pha cà phê sao?"

"Lúc trước trong nhà có chuyên gia pha chế, sau đó bởi vì vài vấn đề cá nhân nên xin nghỉ việc."

Vì vậy gần đây chưa mời chuyên gia pha chế mới mà tay nghề của dì Trình lại không thể chịu nổi nên buổi sáng còn chưa uống cà phê đã đi làm sao?

Thật thâm, Đường Đường nghĩ thâm, "Vậy nếu không, trước khi chuyên gia pha chế mới đến, mỗi buổi sáng cháu sẽ giúp chú pha cà phê", đột nhiên lại nghĩa đến câu "Miễn cưỡng" lần trước của Minh Thiếu Diễm, vì thế cô lập tức bổ sung một câu, "Tuy rằng tay nghề cháu không phải rất tốt, nhưng pha nhiều thêm vài lần thì hẳn sẽ tốt hơn."

Không không không, với tay nghề hiện tại đã vô cùng, vô cùng tốt rồi.

Cà phê, hẳn vừa lòng, Đường Đường thông minh biết điều, hẳn lại càng hài lòng hơn. Bây giờ hẳn nhìn cô cháu gái xinh đẹp trước mắt này cảm thấy thuận mắt hơn không ít, cho nên tâm tình thoải mái cùng Đường Đường nói nhiều hơn vài câu.

Trong chốc lát, nhìn thời gian vậy mà đã mười một giờ.

"Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, cháu nghỉ ngơi sớm một chút."

"Cháu còn vài nội dung phải xem nữa", Đường Đường tính nội dung ôn tập hôm nay, "Sau khi xem xong cháu lập tức đi ngủ."

Nghiêm túc đến như vậy? Minh Thiếu Diễm kinh ngạc nhìn Đường Đường một cái, nghĩ nghĩ nói, "Ngày mai bảo Jason mời một vị gia sư tới, kiến thức bị mất đi nhiều, mời giáo viên đến dạy thì càng hiệu quả hơn."

"Cảm ơn chú nhỏ", so sánh với lúc mới gặp Minh Thiếu Diễm, hiện tại Đường Đường cảm thấy dù Minh Thiếu Diễm mặt vẫn không cảm xúc nhưng lại có chút ôn nhu, "Vậy cháu lên đây."

"Ừ", Minh Thiếu Diễm gật đầu, "Đi đi."

"Thức khuya có hại cho cơ thể, chú nhỏ cũng đã bận rộn cả ngày. Chú vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

"... Biết rồi."

Thẳng đến khi Đường Đường ra khỏi phòng, Minh Thiếu Diễm mới buông bút trong tay, tựa người vào lưng ghế.

Vốn dĩ cũng không phải rất mệt nhưng không biết vì sao khi nghe xong câu ngủ ngon, lại nhìn tư liệu trước mắt liền không còn tâm tình nữa.

Ở trên ghế nghỉ ngơi gần hai phút, Minh Thiếu Diễm ném bút xuống vòng ra bàn làm việc. Có việc gì thì để đó mai làm, hẳn là ông chủ, còn ai có thể phê bình hắn?

Không làm nữa, đi ngủ.

Mỗi ngày vào đúng bảy giờ bốn mươi phút Minh Thiếu Diễm sẽ xuất hiện dưới tầng. Đường Đường bởi vì không cần tham gia hoạt động chạy buổi sáng vậy nên cô chỉ cần đến lớp trước khi giờ tự học bắt đầu, vì thế thời gian xuất phát của cô và Minh Thiếu Diễm trùng nhau.

Tâm trạng vui vẻ bắt đầu ngày mới với một ly cà phê.

Vừa ra đến trước cửa, thừa dịp dì Trình không ở đây, Minh Thiếu Diễm đột nhiên nói với Đường Đường đang chuẩn bị lên xe, "Tuy tình trạng hiện giờ không được tốt, nhưng cũng không cần phải quá nhấn nhay. Cháu bây giờ không còn chỉ đơn độc một mình."

Cũng không đợi Đường Đường trả lời, Minh Thiếu Diễm đã lên xe.

Đường Đường sững sốt một chút sau đó nhìn chiếc xe đã không thấy bóng dáng cười cười.

Cô cũng không phải nhường nhịn ai mà là ở trong cái giới này quá lâu, cô đương nhiên hiểu rõ lấy lui làm tiến chính là biện pháp tốt nhất lúc này.

Trường học cách biệt thự Minh Thiếu Diễm không xa, nếu không kẹt xe thì chỉ mười phút là đến nơi. Đường Đường đang ngồi trên xe nghe bài giảng lịch sử đột nhiên có chút hoài nghi. Lúc trước khi Jason chọn trường này cho cô có lẽ không phải vì trường trung học phụ thuộc tốt mà là vì gần nhà?

Chờ tới trường rồi xuống xe, trời xui đất khiến lại gặp Phong Thiên Dương. Phong Thiên Dương thấy Đường Đường ánh mắt sáng lên, tiến lên chào hỏi cùng cô. Đường Đường đang muốn nói gì đó, đột nhiên lại thấy trong chiếc xe sau lưng cậu ấy đi xuống một người.

Vậy mà là Phong Khinh Dương?

Đường Đường hậu tri hậu giác phát hiện mình giống như đã xem nhẹ việc gì đó. Chờ Phong Thiên Dương quen thuộc tự động mò qua, Đường Đường nhìn cậu chàng đẹp trai trước mắt nói, "Tôi hình như còn chưa biết tên cậu?"

"Tôi tên là Phong Thiên Dương", cậu trừng mắt nói, sau đó quay đầu nhìn Phong Khinh Dương đang xụ mặt rồi tiến tới nói nhỏ bên tai Đường Đường, "Cái người có khuôn mặt như thù lớn hận sâu ở phía sau là chị tôi, gọi là Phong Khinh Dương". Nói xong còn cười trên nỗi đau của người khác, "Ha ha ha, nghe nói hai người là bạn cùng phòng nha, đúng là duyên phận!"

Phong Khinh Dương chạy lên hai ba bước đuổi Phong Thiên Dương đi, "Cút trở về phòng học của em đi."

Dứt lời liền liếc mắt nhìn Đường Đường một cái, "Còn không mau đi? Sắp muộn rồi."

"A", phương thức giao lưu của hai chị em này thật có ý tứ, Đường Đường nhìn Phong Thiên Dương làm mặt quỷ với chị gái, không nhận được nở nụ cười.

Tuổi trẻ thật tốt.

Lúc này cô mới tạm biệt Phong Thiên Dương sau đó đuổi theo bước chân của Phong Khinh Dương. Vì vậy mà hai người Đường Đường và Phong Khinh Dương dưới ánh mắt chăm chú của các bạn học, cùng nhau vào lớp.

Ánh mắt của Đường Hân trong nháy mắt thật sự có thể chọc chết Đường Đường, khi Phong Khinh Dương đi lại liền thay đổi sắc mặt, làm bộ như không có việc gì nói, "Các cậu gặp nhau ở công sao?"

Phong Khinh Dương ừ một tiếng, lấy ra sách giáo khoa, không giải thích gì với Đường Hân.

Đường Hân nhấp nhấp môi, ánh mắt có chút bị thương nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đại khái các giáo viên đều biết tình huống của Đường Đường nên trong tiết đều không đặc biệt chú ý đến cô. Đường Đường muốn dựa vào cách của mình để ôn tập thì họ cũng không ngăn cản.

Thật ra ngoại trừ thầy dạy toán thì những giáo viên còn lại đều mờ mắt nhắm mắt với học sinh.

Vì thế Đường Đường dứt khoát đem thời gian của giờ tiếng Anh và ngữ văn đều cống hiến cho môn toán. Jason nói đã tìm được gia sư cho cô, vậy nên cô muốn sớm đuổi được giáo trình, có thể học trước được bao nhiêu liền học bấy nhiêu.

Đường Đường đến trường vốn chính là tiêu điểm chú ý của mọi người, kết quả Đường Đường hôm nay đến tan học cũng không nhúc nhích mà lại ngồi trên bàn đọc sách, chuyện này càng khiến cười ta chú ý hơn. Vừa tan học, những bạn học trong lớp đều không nhận được quay đầu lại, ngay cả học sinh lớp khác cũng có ý chen tới, từ cửa sổ nhìn xem Đường Đường trong truyền thuyết.

Hôm nay Đường Đường mặc đồng phục như mọi người, đồng phục vốn dĩ không hề đẹp nhưng khi mặc trên người cô, tất cả mọi người đều cảm thấy giá trị nhan sắc của đồng phục được tăng lên gấp mấy lần, có người còn cầm điện thoại tùy tiện chụp một bức ảnh.

Trong ảnh, cô gái dưới ánh mặt trời vẽ ra một gương mặt vô cùng tinh xảo, cho dù là chớp mũi, môi hay thậm chí là lông mi cũng đều hoàn mỹ, không một ngón tay nào có thể diễn tả được. Trong giờ phút này, cô gái xinh đẹp kia lặng lẽ ngồi trên cửa sổ, nghiêm túc đọc sách.

Mọi người nhìn hình ảnh trong điện thoại. Không cần chỉnh sửa, đó vẫn là một bức ảnh đẹp.

Vốn muốn chụp một bức hình chìm, nhưng kết quả sao lại đẹp như vậy? Bức hình này rốt cuộc có cần phải đăng lên không?

Mọi người rối rắm cả nửa ngày cuối cùng vẫn quyết định đăng lên, nói không chừng có người khen kỹ thuật chụp hình của mình tốt thì sao.

Vì thế Tieba trong trường hôm nay vẫn náo nhiệt như cũ và vẫn bị tên Đường Đường chiếm lĩnh, nhưng hôm nay lại là một đồng ảnh đẹp.

Trong bài đăng có người mắng to thì ra trong đây cũng có fans Đường Đường, đăng tám ảnh thôi còn cmn chỉnh sửa, kết quả chỉ một lát sau đã có rất nhiều người phản bác.

[Camera sau của Apple, không hề chỉnh sửa.]

[Ai sửa người đó là con cầu.]

[Thằng nam tò mò về không biết cái gì gọi là chỉnh sửa.]

Những bức ảnh được chụp bằng điện thoại này đăng lên khiến dư luận trong Tieba lại bắt đầu chuyển hướng, mọi người đều thảo luận về giá trị nhan sắc của Đường Đường, cuối cùng còn bằng một cách nào đó mà lại chuyển sang việc lập bảng xếp hạng nhan sắc của nữ sinh trong trường trung học phụ thuộc.

Đường Hân nhìn bài đăng, xem xong cũng không thấy tên mình trong top hai mươi, nhưng Đường Đường dù vẫn bị mọi người chửi mắng lại chằm chằm đứng top một. Đường Hân tức giận ném điện thoại qua một bên.

Đường Đường không chú ý tới những việc đó, đối với một học sinh còn khoảng thời gian ôn thi đại học chưa được một năm như cô mà nói, hiện tại ngoại trừ học tập thì không còn việc nào khác.

Cô không phải là cô gái nhỏ ở tuổi này nữa, cô sẽ không cảm thấy làm bài tập là một chuyện mất mặt, cho nên có điểm nào không hiểu cô sẽ trực tiếp hỏi, hỏi nhiều nhất chính là hai nữ sinh bàn trên.

Hai nữ sinh lúc bắt đầu còn có chút mất tự nhiên, sau đó Đường Đường hỏi nhiều lần nên dần dần bọn họ càng thân thiết hơn. Hiện tại các cô không còn nói chuyện khi không khi có như trước nữa.

Các cô có thể cảm nhận được Đường Đường thật sự muốn biết, hơn nữa Đường Đường rất thông minh, có đôi khi chỉ giảng đến một nửa cô ấy đã có thể hiểu được.

Mọi người chậm rãi quen thuộc, cô gái phía trước không nhận được hỏi ra vấn đề cô ấy vẫn luôn tò mò, "Cậu vì sao lại muốn tới trường trung học phụ thuộc", cô ấy thật lòng hỏi Đường Đường nên khi nói đến đây còn dè dặt âm thanh, "Cậu cũng biết, trong trường trung học phụ thuộc so với những trường khác càng hà khắc hơn."

Đường Đường ngẩng đầu nhướn miệng cười, "Bởi vì trường trung học phụ thuộc là trường tốt nhất thành phố S, hơn nữa", Đường Đường buông bút, tay chống cằm, mắt chớp chớp nhìn cô gái nhỏ, "Lại còn có các bạn học rất tài giỏi."

Cô gái nhỏ ngây ngốc nhìn Đường Đường tươi cười, lại nhìn chăm chú vào khoe mỗi giường lên lộ ra cái lúm đồng tiền của cô, mặt nóng lên.

Trời ạ, đây là phạm tội!

Xinh đẹp đến người đồng giới cũng thấy thẹn thùng.

Đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì chứ!

Cô gái có chút hiểu được, thời điểm Đường Đường mới bắt đầu nổi tiếng, vì sao fans nữ lại nhiều như vậy, lần này vừa liếc mắt một cái, cô đã cảm thấy bản thân đã hoàn toàn đứng về phía Đường Đường!

Huống hồ cô ấy không một chút làm giá nào, tính tình tốt, nhân phẩm tốt, thật sự không thể nào chán ghét cô ấy được!

Bạn học trong lớp tro mắt nhìn Đường Đường và hai nữ sinh bàn trước quan hệ càng ngày càng tốt, đến bọn họ cũng trở nên ngo ngoe rục rịch, đặc biệt là nam sinh. Đường Hân cũng đồng dạng, tro mắt nhìn Đường Đường từ ngày đầu tiên không ai quan tâm đến hiện tại, xung quanh luôn luôn có rất nhiều người.

Tựa như lúc trước, mỗi khi các cô đồng thời xuất hiện, dù là người quen hay người lạ, ánh mắt mọi người đều vĩnh viễn dừng trên người Đường Đường.

Không, bây giờ thậm chí còn hơn lúc trước, bởi vì Đường Đường không chỉ lớn lên xinh đẹp mà cô ta còn là nhân vật công chúng, cô ta khiến cho mọi người đều tò mò tìm hiểu về mình.

Nhưng cái thân phận này của cô ta còn không phải là đoạt từ tay Phong Khinh Dương sao!

Đường Hân không thể nhận được nữa quay đầu hỏi Phong Khinh Dương, "Khinh Dương, cậu thật sự một chút cũng không tức giận sao?"

Tức giận cái gì?

Phong Khinh Dương nhất thời không rõ, cô nghĩ mỗi ngày đưa Đường Đường tới trường đều là chiếc xe kia, lúc trước đã cảm thấy biến số xe có chút quen mắt, sau đó không ngờ Phong Thiên Dương cũng cảm thấy như vậy.

Nếu hai người đều thấy quen mắt thì nhất định chủ nhân của chiếc xe kia, cô và Phong Thiên Dương đều biết.

Nhưng là ai?

Đường Hân muốn kéo Phong Thiên Dương và mình về cùng một phe, kết quả Phong Thiên Dương lại lơ đãng suy nghĩ việc khác, không nghe rõ lời Đường Hân, cũng không chú ý đến biểu tình của Đường Hân.

Vì thế ánh mắt Đường Hân càng trở nên ghen ghét.

Ghen ghét cả một đêm, ngày hôm sau Đường Hân trở lại ký túc xá liền gọi điện thoại cho mẹ Đường, điện thoại vừa thông liền bắt đầu khóc.

Mẹ Đường đau lòng cực kỳ vội vàng hỏi cô làm sao vậy.

"Con không muốn cùng cô ta ở chung một lớp, không muốn cùng cô ta học chung một trường!"

Đường Hân gần như khóc lóc la lên.

Chỉ cần ở gần cô ta, tất cả mọi người sẽ lại chỉ chú ý đến cô ta, dựa vào cái gì chứ, cô ta cũng chỉ lớn lên xinh đẹp thôi mà! Cô ta vừa ngu xuẩn vừa tự phụ, lúc trước mọi người đều mắng cô ta, vì sao hiện giờ mới ngán ngùi mấy ngày lại có nhiều người thay đổi thái độ như vậy?

Lúc trước cô ta bời vì đoạt đi cơ hội của Khinh Dương mà rất nhiều bạn học trong trường đều giận chó đánh mèo tức giận lên đầu cô. Cô dựa vào cái gì phải chịu chỉ trích thay cho Đường Đường, hơn nữa so với tất cả mọi người cô càng không muốn dính dáng gì với Đường Đường.

Đường Hân cảm thấy khó xử, càng cảm thấy sợ hãi hơn, cô nhìn thái độ của các bạn học thay đổi, nhìn Đồng Ngọc thường tìm Đường Đường chơi, đặc biệt là Phong Thiên Dương...

Cậu ấy thậm chí chỉ cần có thời gian liền quần lấy Đường Đường!

Cô tiêu hao biết bao nhiêu công sức mới có thể khiến cho Phong Thiên Dương đối với cô có hảo cảm, kết quả Đường Đường vừa chuyển đến, trong mắt của Phong Thiên Dương liền chỉ có Đường Đường!

Không ai biết mấy ngày nay, nhìn Phong Thiên Dương thường chạy đến lớp, trong lòng cô có bao nhiêu khó chịu, cũng không ai biết, những nữ sinh trước đó cùng cô có quan hệ, nhìn Phong Thiên Dương vây quanh Đường Đường liền dùng ánh mắt như thể nào để trào phúng cô.

"Mẹ, người làm cho cô ta rời khỏi trường trung học phụ thuộc được không", Đường Hân khóc lên, "Trước kia cô ta không phải luôn nghe lời mẹ sao? Trước kia cô ta không phải có quan hệ rất tốt với đám hồ bầy cáu hữu kia sao? Chúng ta đưa cô ta về lại trường Thập Nhị trung được không?"

Mẹ Đường nghe con gái khóc lóc thương tâm, đừng nói có bao nhiêu đau lòng, nhưng là... Thật sự bà không làm được!

Có quý mới biết Đường Đường làm thế nào để tiến vào trường trung học phụ thuộc! Có người thay Đường Đường bỏ tiền ra, bà cũng không còn cách nào.

Càng đau lòng con gái bà lại càng hận Đường Đường, "Con kỹ nữ đúng là không biết xấu hổ, không biết đã đi đâu thông đồng với ai rồi", mẹ Đường tức giận mắng Đường Đường, "Lớn lên giống hệt mẹ cô ta, học thói của bà ta chuyên thông đồng đàn ông..."

Mẹ Đường theo bản năng cảm thấy nhất định là Đường Đường đã thông đồng với ai đó, dù bà không muốn thừa nhận nhưng vẫn không thể không thừa nhận gương mặt Đường Đường thật sự là con yêu tinh, sau khi mắng hai câu lại chợt nhớ tới đang nói chuyện với con gái, vì vậy liền vội vàng ngừng lại.

Đường Hân không nghe rõ, một bên thút tha thút thít nước nỡ hỏi, "Cái gì giống mẹ cô ta..."

"Không có gì không có gì", mẹ Đường dỗi đi đề tài, lại oán hận Đường Đường vài câu mới ôn nhu an ủi con gái, "Chúng ta mặc kệ cô à, con lo học tập cho tốt, về sau thi vào trường đại học tốt nhất, tương lai con còn phải xuất ngoại. Cô ta chỉ có khuôn mặt, không lẽ còn có thể dựa vào đó mà kiếm ăn cả đời? Ngoan nào, mẹ cái gì cũng đã chuẩn bị tốt cho con, visa đã làm xong, chờ khi con nghỉ hè mẹ liền dẫn con xuất ngoại chơi."

"Nhưng mà con, nhà chúng ta có tiền sao..."

"Có, đương nhiên có", mẹ Đường an ủi Đường Hân, "Con nghe lời mẹ, ở trường học tốt đi, chúng ta không để ý đến cô ta..."

Đường Hân rốt cuộc ngừng khóc, lại nói vài câu với mẹ Đường liền treo điện thoại. Trở lại giường trong phòng ngủ, không phát hiện bạn cùng phòng có biểu cảm gì kỳ quái liền nằm xuống lấy điện thoại ra, tìm kiếm tin tức của Đường Đường, sau đó từ từ kéo xuống xem bình luận.

Một đường lướt xuống đều là mắng Đường Đường, Đường Hân xem đến thần thanh khí爽 rốt cuộc mới vừa lòng buông điện thoại, đi ngủ.

Ngày hôm sau, Phong Khinh Dương phát hiện Đường Hân có chút thay đổi, không biết vì sao, nhìn khí sắc đã tốt hơn hai ngày trước khá nhiều.

Rốt cuộc cũng là bạn tốt, thấy Đường Hân như vậy, Phong Khinh Dương rất vui vẻ. Đồng Ngọc lấy ra đồ ăn vặt do người nhà từ nước ngoài mang về cho bạn thân, mỗi người được một đồng lớn, Đường Hân cũng được chia không ít.

Vừa định nói cảm ơn đã thấy Đồng Ngọc chạy xuống bàn cuối cùng chia cho Đường Đường một túi.

Nụ cười Đường Hân thu lại, nhìn đồ ăn vặt trong tay, không muốn ăn.

Đường Đường thật sự rất thích tính cách Đồng Ngọc, tùy tiện như một đứa con trai, trong miệng vừa ngậm đồ ăn vặt vừa mở ra Weibo.

Nhìn thoáng qua thôi đã bị đề tài của một cái hot search hấp dẫn.

[Người đàn ông ném chai bia từ trên cao.]

Đề tài này thật ra cũng không hấp dẫn mọi người lắm, nhưng Đường Đường nhớ tới mấy hôm trước cũng bị ném chai nước nên theo bản năng mở ra.

Đây là một bài báo, bài báo này nói rằng một người đàn ông bất mãn vì không đòi lại được tiền đặt cọc căn nhà nên đã không màng an uy của người khác, ném mấy chai bia từ trên cao xuống để hả giận. Sau đó có người đi báo án, ông ta lập tức bị bắt giữ và chịu án phạt một năm tù.

Vì đây là bài báo nên bình luận bên dưới không nhiều lắm, vị trí cũng không nằm trên đầu.

Đường Đường đột nhiên nhớ tới gì đó nhưng không dám xác nhận. Một tiết nữa qua đi, Đường Đường lại mở ra Weibo, bài báo lúc này đã trực tiếp vọt lên đứng thứ ba, mà bình luận phía dưới bài báo chỉ trong thời gian một tiết đã nhanh chóng hơn một vạn, hơn nữa còn có một đồng account marketing chia sẻ làm gia tăng nhiệt độ.

Đường Đường lúc trước còn chưa xác định nhưng bây giờ cô đã chắc chắn.

Bài báo là do ngẫu nhiên đăng lên nhưng nó hot như vậy nhất định không phải do ngẫu nhiên. Đường Đường chụp ảnh màn hình gửi cho Đái Na, chưa được một phút Đái Na đã trả lời Wechat của cô.

[Em có thể dừng thông minh như vậy không?]

Đường Đường cười cười đóng Wechat, sau đó mở ra Weibo lần nữa. Bởi vì đề tài này đang nóng lên nên số người gia nhập thảo luận cũng tăng lên nhiều.

Hầu như mọi người đều nói cảnh sát đã làm rất tốt.

[Mình không cao hứng thì đem người khác ra xả giận, vậy sao ông không tự vả mặt mình đi cho hết giận?]

[A a a, tiểu khu nhà tôi cũng như thế này, ném bát ném chậu, tính tình thật sự rất tệ. Khi ném những người đó họ có nghĩ đến người nhà mình cũng đang ở dưới không!]

[Nhất định phải ngăn cấm loại hành vi thế này!]

Ngẫu nhiên cũng có một hai người nói, trực tiếp phán án tù một năm thì có phải hơi quá đáng không, cũng không phải đồ vật nguy hiểm gì, chỉ là một chai bia. Bình luận này nhanh chóng bị khắp nơi phản bác.

[Lần này là chai bia, lần sau nếu ông ta ném những vật nguy hiểm hơn rồi sao?]

[Bạn căn bản không biết chuyện này có bao nhiêu nguy hiểm. Một quả trứng 30 gram được ném xuống từ lầu bốn có thể khiến người ta bị sưng một cục to, từ lầu tám ném xuống có thể làm da đầu bị tổn thương, từ lầu mười tám ném xuống có thể đập vỡ sọ một người, từ lầu hai mươi lăm có thể khiến cho người ta tử vong tại chỗ. Đây là kết luận của một nghiên cứu về quả trứng. Quả trứng gà 30 gram có thể nguy hiểm như vậy, vậy bạn nói chai bia không nguy hiểm? Nói giỡn sao?]

[Nếu bạn nói không quá đáng vậy chúc bạn lần sau bị ném một cái!]

[Giam một năm sao lại quá đáng, lẽ ra phải giam ba năm mới đúng.]

Cư dân mạng lòng đầy căm phẫn tức giận mắng người ném chai rượu, vốn dĩ nhiệt độ đã đi lên, lại có Đái Na châm dầu, rốt cuộc bài báo này cũng trực tiếp được đẩy lên top một hot search.

Muốn người ta không chú ý cũng khó.

Trong giờ giải lao mọi người chơi điện thoại không ít, chỉ cần lên mạng thì sẽ thấy bài báo này. Nữ sinh ngồi trước Đường Đường cẩn thận quay xuống, "Đường Đường, cậu xem cái này chưa?"

"Cái gì", Đường Đường cầm lấy điện thoại nhìn thoáng quá, sau khi xem xong về mặt kinh ngạc, "Phán một năm?"

"Đúng vậy", nữ sinh nói, sau đó chớp chớp mắt với Đường Đường, "Vậy chuyện lúc trước cậu bị người ta ném chai nước, người kia..."

Nói xong lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng mở Tieba lên, lên xuống tới lui kéo kéo một hồi cũng không tìm được cái video lúc trước, "A, tớ lúc trước sao không lưu video lại..."

"Không sao đâu", Đường Đường nhìn cô gái nhỏ trước mắt về mặt quan tâm cô, có chút không đành lòng lừa cô, "Chuyện đã qua rồi."

"Nhưng tớ cảm thấy thật đáng tiếc..."

Từ khi quan hệ tốt hơn với Đường Đường, cô gái này đã hoàn toàn hướng về Đường Đường. Lại trên dưới hỏi thăm một chút, phát hiện mọi người đều không lưu lại video trước đó, tiếc nuối thờ dài.

Mà đồng thời, trong một lớp học nào đó, một nam sinh nhìn thấy hot search này liền sợ tới mức cứng đờ cả người. Anh em bên cạnh liếc nhau một cái sau đó tiến lên an ủi cậu ta, "Không có việc gì, Đường Đường đã nói là không truy cứu mà."

"Đúng vậy, hơn nữa video trên Tieba đã sớm xóa rồi."

Bạn học nam chỉ có thể cứng ngắc gật đầu.

Lại qua thêm vài ngày, hot search ném chai bia rớt cuộc cũng sóng êm biển lặng, nam sinh cuối cùng cũng yên tâm.

Kết quả ngày hôm sau vào lớp, ánh mắt của mọi người đều thẳng tắp nhìn vào cậu ta. Trong lòng nam sinh nhất thời căng thẳng, "Sao... Làm sao vậy?"

"Cái video kia, lên hot search..."

Bà chị beta: Chúng mình đã đi hơn nửa chặng đường rồi áy các bạn ạ, rất nhanh sẽ hoàn thôi, trong tháng thi cử này chúc mọi người thi tốt, đừng ham mê đọc truyện quá nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Cái tên Đường Đường, dù bị mắng nhưng vẫn rất nổi.

Thời gian gần đây, tên của Đường Đường không có xuất hiện trên hot search, một đám các cư dân mạng thậm chí còn thấy không quen, hiện nay cuối cùng hot search cũng thuộc về Đường Đường.

Không ai quan tâm nội dung là gì, cứ vào mắng đã rồi nói.

Căn bản là không cần Đại Na mua thủy quân hỗ trợ, cư dân mạng chỉ trong vài phút, liền đem top 10 của hot search đều liên quan đến Đường Đường.

Mắng đến hot lên rồi, mọi người mới bắt đầu đi xem nội dung của video.

Video được quay rất rõ ràng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người con gái mặc quần jean chính là Đường Đường, Đường Đường cùng một nam một nữ đi cùng một chỗ, xung quanh có rất nhiều người cầm điện thoại đang quay lại, từ video có thể nghe thấy xung quanh đủ các loại tiếng nói.

Đột nhiên tiếng hét chói tai vang lên trong video, một bình đầy nước, từ trên cao rơi xuống tạt thẳng vào Đường Đường.

Thật ra, không phải bị rơi xuống mà là bị ném xuống. Đường Đường ngạc nhiên nhưng kịp nghiêng người né trong nháy mắt, bình nước rơi xuống bên cạnh chân cô, nổ tung.

Tuy cách màn hình nhưng có thể nghe rõ thấy tiếng bình nước vỡ.

Rõ ràng với lực đạo như vậy, có người muốn trực tiếp ném bình nước vào người Đường Đường!

Video vẫn chưa hết, Đường Đường bị nước bắn vào người. Bên cạnh giáo sư lớn tiếng muốn tìm xem là ai thì lại thấy Đường Đường không nói câu nào, đem bình nước bỏ vào thùng rác, không có ý định tìm thủ phạm, cô chỉ nói "Thôi bỏ đi".

Xem toàn bộ video từ đầu tới cuối khiến lòng người chưa xót.

Các fans vẫn luôn bảo vệ cho Đường Đường khi xem đến video này thì lập tức không nhịn được nữa mà bật khóc, những người trước đó cũng là fans của Đường Đường, nhìn thấy video này cũng cảm thấy chưa xót.

Những người không thích Đường Đường lại không cảm thụ được sự chưa xót này.

Bình luận trên Weibo tăng nhanh, đủ các loại bình luận, chỉ một ít người thật sự quan tâm, nhiều người tới đây xem náo nhiệt, bình luận đã nhanh chóng tăng lên hơn hai vạn.

Mở bình luận ra, mười bình luận đầu đúng là không theo những gì người ta nghĩ.

Nữ sinh ngồi ở phía trước Đường Đường xem xong thiếu chút nữa muốn ném luôn điện thoại

[Chỉ có mình ta cảm thấy thực sáng khoái sao?]

[Xứng đáng! Ta còn tưởng sẽ bị tạt trúng!]

[Lại lẳng xê đúng không? Máy ngày hôm trước vừa có người ném bình rượu, hôm nay Đường Đường bị ném bình nước?]

[Ném chết đi, nhìn thấy liền phiền lòng.]

"Sao các người có thể như vậy!"

Tiểu cô nương cảm thấy như nhân sinh, thế giới quan xung quanh mình đều hồng rồi, không có chút tình người nào, mọi người còn có lương tâm không, sao có thể nói ra những lời như thế?

Đường Đường móc di động ra, chụp lại những bình luận trước cho Đái Na xem.

[Người này cũng quá độc ác!]

[Tàn nhẫn chính là cách hiệu quả nhất.]

Bình luận này Đường Đường có thể hiểu, nhưng những người ngoài vòng xem lại không hiểu, tựa như cô gái vừa rồi cho rằng bình luận đó thật sự là có người đang mắng cô.

Có thể đúng hoặc không đúng.

Đúng là có hận không thể khiến Đường Đường ra cửa bị đâm chết, nhưng thực tế là do Đái Na ở bên thêm dầu vào lửa.

Rất nhiều người chán ghét Đường Đường, mọi người có lẽ đều mong Đường Đường bị ghê lạnh hoặc sẽ rời khỏi làng giải trí, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh mất lý trí. Sẽ không chán ghét đến mức hận không thể khiến Đường Đường chết đi.

Đái Na chính là dựa vào ngọn lửa vừa mới cháy lên, muốn thủy quân bơi đen Đường Đường

Đường Đường nhìn lượng người đang nhiệt tình bình luận, nếu không phải cô đã sớm trải qua những điều này mà chỉ là một cô gái bình thường thì không chừng những lời nói này sẽ khiến đầu óc cô trở nên phát điên.

"Dm, có phải đám cư dân mạng này có bệnh hết với nhau rồi không?"

Đồng Ngọc xem vài bình luận thì không xem được nữa, đưa một bình luận cho Phong Khinh Dương xem.

"Có đũa ngọc mới nói là Đường Đường lảng xê, thuê một người đứng trên cao ném bình nước vào chính mình, nếu không tránh kịp thì có lẽ cánh tay bị tạt cho đến gãy, còn ở đó mà lảng xê?"

Vừa lúc Đường Hân ở bên cạnh, nghe được vậy thuận miệng trả lời một câu, "Không nghiêm trọng đến vậy đi."

Đồng Ngọc hoàn toàn không nghe thấy Đường Hân nói gì, "Nếu có người ném bình nước vào tớ như vậy, tớ sẽ giết chết hắn, tính tình của Đường Đường từ khi nào lại tốt như vậy?"

Bạn học bên cạnh nói một câu, "Trước đây toàn là những bình luận mắng cậu ý, có thể là đã mắng đến mức cậu ý sợ."

"Toàn là một đám anh hùng bàn phím", Đồng Ngọc ném di động xuống, "Đường Đường cũng không giết ba hay giết mẹ họ, vậy mà họ có thể nói khó nghe như vậy, tất cả đều có bệnh!"

Đồng Ngọc bước 2 bước về phía Đường Đường, lấy đi điện thoại của Đường Đường, "Đừng xem."

"Minh không xem", Đường Đường cười cười.

Đồng Ngọc cầm lấy di động Đường Đường, xóa hết lịch sử,

"Đúng vậy, tất cả những người trên mạng đều là một đám ngọc."

Cả trường học đều theo dõi việc này, theo dõi bộ dạng Đường Đường bị tạt, nhìn những bình luận khó coi phía dưới, liền cảm thấy những học sinh vì làm nũng mà bị cảm lạnh tuyệt đối không thể so với Đường Đường.

Nhưng những người bơi đen Đường Đường không cảm thấy vậy.

Những người bơi đen Đường Đường chủ yếu là ba nhóm fans, một bên là nhóm fans Bách Thần, một nhóm là fans của Nhan Nghiên, còn lại là fans của một nhóm nhạc nữ, đặc biệt là fans của Tô Xán.

Fans Nhan Nghiên tương đối bình tĩnh, nhưng fans Bách Thần với fans của nhóm nhạc nữ nào đó thì lại không như vậy.

Bởi vì thần tượng nổi tiếng, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cho nên phần lớn đều là các Fans nhỏ tuổi.

Vừa thấy tự nhiên có nhiều người giúp đỡ các nàng mắng Đường Đường, nhất thời càn đác ý và hưng phấn, cứ như vậy Đường Đường trở thành người bị hận!

Quả nhiên mắng Đường Đường mới là phương hướng chính xác để trị cô.

Vì vậy, một nhóm tiểu cô nương chiến đấu hết sức mạnh mẽ, nói ra thì chính cha mẹ họ cũng không tin họ lại mắng người thô tục đến vậy, Mắng Đường Đường, mắng fans của Đường Đường, hề là nói giúp Đường Đường một lời liền bị cho là Fans của Đường Đường, trở thành đối tượng bị phê phán.

[Chỉ là người qua đường nhưng thấy bình luận có chút quá đáng.]

Có người vừa mới bình luận một câu thì bình luận liền bị mắng.

[Đừng giả vờ là người qua đường, người qua đường sẽ không nói giúp Đường Đường!]

[Chỉ là người qua đường sẽ thấy quá đáng sao, cô ta xứng đáng như vậy sao?]

[Người qua đường sao, tuyệt đối đừng giả dạng như vậy]

Nên có các cư dân mạng về mặt ngữ nghĩa, nhưng tôi chính là người qua đường! Tự do ngôn luận, dựa vào cái gì mà người được nói mà ta không được nói?

Có fans của Đường Đường cẩn thận lên tiếng.

[Hai ngày trước có người qua đường bị ném chai bia, tôi nhớ rõ bình luận không phải như vậy đâu.]

[Có thể đánh đồng Đường Đường và người bị hại kia sao?]

[Người qua đường là vô tội, Đường Đường bị ném vì cô ta xứng đáng hiểu không?]

[Fans của Đường Đường cầu im lặng, chờ đợi tin chính xác.]

[thật sự không hiểu được Đường Đường loại người này như thế nào sẽ có fan, chẳng lẽ cô ta cho bọn họ cái gì đi.]

Vốn dĩ là đến để xem náo nhiệt, còn chưa kịp nói gì liền bị bình luận ác độc vùi dập, cùng với chính bản thân bị mắng, người qua đường vô tội bị dọa luôn.

Mở Weibo của người qua đường, không phát hiện sự liên hệ gì với Weibo của Đường Đường, xác thật chỉ là người qua đường.

Còn nói là Fans của Đường Đường, cũng chưa nói gì khó nghe đã bị oanh tạc Weibo?

Còn nói gì mà người tẩy trắng, lời nói này quá khó nghe.

Hơn nữa một nhóm người này, lại lên tiếng đại diện thái độ của tất cả mọi người là cái quỷ gì?

Không quen nhìn hàng loạt các bình luận ác ý phía trước, nhưng lại sợ hãi trước sức chiến đấu của fans, rất nhiều người qua đường còn đang do dự, liền phát hiện có một bình luận ngược lại đang nổi lên.

[Xem video ba lần, đem cái này so với ném chai rượu càng ác liệt hơn, sức lực của cú ném này là cố ý, cái này có thể phán tội là cố ý làm tổn thương người khác chứ!]

[Có cảm giác là bạo lực học đường]

[Lần đầu tiên cảm thấy Đường Đường có chút đáng thương, trước kia như vậy mà bây giờ còn không dám nói chuyện.]

Các anti fans trợn mắt, đáng thương cái rắm! Cô ta có chỗ nào đáng thương! Cái này sao có thể gọi là bạo lực học đường? Hơn nữa chỉ là ném một bình nước sao có thể phán tội người khác?

Không đúng, phải xóa ngay lập tức.

Rất nhiều người rút cuộc không thể nhìn như vậy.

Vì thế dù các anti fans đã thắng lợi nhưng chiều hướng dư luận đột nhiên thay đổi.

Vậy nên các bình luận nói giúp Đường Đường ngày càng nhiều, mở bình luận mới nhất ra cũng là đang nói giúp cô.

[Nếu bình nước này rơi vào tay, 100% tay liền gãy xương.]

[Dù Đường Đường thế nào cũng không thể cố ý làm tổn thương cô ấy?]

[Đường Đường không tôn trọng tiền bối là vấn đề đạo đức, còn cố ý làm tổn thương người khác thì là vấn đề pháp luật, tôi thấy về sau nghiêm trọng hơn rất nhiều.]

[Không phải fan, nhưng tôi cảm thấy đây rõ ràng là mưu sát.]

[Vừa mới nhìn những Weibo mắng hung hãn nhất kia, hoá ra đều fans của những đồng đội cũ trước kia, đột nhiên lại rõ ràng.]

[Minh bạch +1]

[Minh bạch +2]

Các cô choáng váng, rõ ràng lúc này còn điên cuồng mắng nhiếc.

Chính xác không phải mắng Đường Đường sao?

Vì sao nhiều người nói chuyện giúp Đường Đường đến vậy?

Hơn nữa vì cái gì, người bị mắng lại trở thành các cô?

Các fan của Đường Đường đều không dám lên tiếng, nhìn nhiều người giúp Đường Đường nói chuyện đến vậy đều khóc, lúc này toàn bộ fan mới lên tiếng:

[Trong khoảng thời gian này, fans của Đường Đường không dám nói lời nào vì căn bản họ thờ thôi cũng đã là sai rồi.]

[Nhìn Đường Đường bị bắn ướt người, không dám nói một tiếng, thật sự nhìn khóc không được.]

[Cô ấy không tôn trọng tiền bối, cho nên bị rút vai, cô ấy bị cả thế giới chán ghét, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?]

Suốt một buổi sáng, hot search vẫn giữ nguyên, học sinh của trường trung học phụ thuộc Thành Đại có tham gia, hoạt động năng nổ ở trên Weibo.

Đường Đường là nhân vật trung tâm, vừa tan học xong đã bị nhiều người vây quanh, các bạn học trong lớp cảm thấy Đường Đường thật đáng thương, ngay cả lúc tan học, giáo viên tiếng Anh cũng đột nhiên nói với Đường Đường, "Cố lên!"

Mấy nữ sinh ở phía trước cũng nói, "Cố lên!"

Đường Đường lộ ra nụ cười, "Cảm ơn mọi người."

Cuối cùng cũng kết thúc tiết học cuối, Phong Thiên Dương trực tiếp đi tới lớp học, Phong thiếu buổi sáng vừa bị ăn dưa*, nhìn bàn của Đường Đường một chút, cảm thấy so với kỳ thi còn kích thích hơn.

Vừa tan học đã có nhiều bạn trong lớp muốn mời Đường Đường đi ăn cơm, bị Phong Khinh Dương từ chối trở về.

*Dưa: ý là không ai để ý

"Chúng tôi cùng chung phòng ngủ nên sẽ đi ăn cùng nhau."

Đường Hân vẫn luôn im lặng không lên tiếng, nghe thấy câu nói đó đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Phong Khinh Dương.

Đáng tiếc Phong Khinh Dương không nhìn cô, vẫn duy trì bộ dạng lạnh lùng nhìn Đường Đường một cái, " Còn không đi?"

"Đi đi đi", Đường Đường nhìn điện thoại trong túi, Đồng Ngọc đang định quay đầu đi lại nghĩ tới gì đó, quay lại gọi Đường Hân một tiếng, "Hân Hân đi, đi ăn với phòng của tui mình."

Đường Hân cứng đờ người lắc đầu, " mình có chút việc nên không đi được."

"Thôi vậy", Đồng Ngọc có chút tiếc nuối, nhưng cô ấy vẫn còn tâm tình gọi món ăn yêu thích của bản thân.

Đến khi một đám người Phong Kinh Dương đi hết, sắc mặt Đường Hân mới buông lỏng ra, nắm chặt tay.

Cô nhìn nhìn lâu như vậy, luôn thật ngoan ngoãn nghe lời mẹ, vậy mà ngay cả Khinh Dương cũng bị Đường Đường lôi kéo mất.

Vì cái gì mà lại đau lòng vì cô ta, rõ ràng là cô ta tự làm tự chịu không phải sao? Dựa vào đâu mà phải đau lòng vì cô ta, cô ta không phải loại người nên ở trong bùn sao?

Đường Hân không thể chịu nổi nữa liền nhấc điện thoại gọi cho Đường Đường, "Cô ra đây đi."

"Chuyện gì?"

"Tôi có chuyện muốn nói với cô."

"Đi", Đường Đường buông que nướng, "Tớ đi ra ngoài một chút."

Đồng Ngọc gật đầu, Đường Đường đi sang tòa nhà, ở sân sau tìm thấy Đường Hân đứng trong bóng mát, "Chuyện gì?"

Đường Hân hỏi, "Cô rất đặc ý?"

Đường Đường nhìn thời gian nói, "Còn chưa"

Đường Hân tròn tròn đôi mắt, cô còn nói "Còn chưa."

"Đường Đường, cô còn biết xấu hổ hay không?" Vành mắt Đường Hân đỏ hét lên, "Cô đặc ý cái gì, cô đoạt đồ vật của tôi mà cô còn có mặt mũi nói còn chưa."

Đường Đường cười nhạo nói, "Tôi lấy của cô cái gì?"

Đường Hân nhìn chằm chằm Đường Đường, "Từ nhỏ cô cướp cha của tôi đi, cô chỉ là con nuôi, dựa vào cái gì lại cướp của tôi! Cha đã mất, cô lại chiếm lấy tài sản cha để lại cho tôi, hiện tại là bạn bè của tôi, lúc trước cô còn đoạt cơ hội tham gia của Kinh Dương, cô thế nào lại có thể cùng cậu ấy nói chuyện!"

Đường Đường tắt nụ cười, từ trên cao nhìn xuống, mở miệng từng chữ một, "Cha nuôi tôi khi cô còn không biết ở nơi nào, chưa nói tới di chúc, cô hỏi lại mẹ cô xem, mẹ cô gả cho Cha như thế nào rồi mới đẻ ra cô, rồi hăng bản luận đến tài sản tôi có phần hay không."

Đường Hân nghe không rõ, theo bản năng nói, "Cố lại nói nhảm cái gì..."

"Còn có", Đường Đường không có hứng thú tiếp tục cùng cô cãi cọ, chặn luôn lời cô, "Cô nói tôi đoạt cơ hội của Kinh Dương, đầu tiên tôi không biết là chỉ còn một vị trí, thứ hai, nếu không phải trước đó cô cho tôi thông tin của tiết mục, nếu cô không kích thích tôi đi đăng kí tham gia thì tôi có đi không?"

"Tôi chỉ là...."

Vừa dứt lời, sắc mặt Đường Hân đột nhiên thay đổi, Đường Đường quay đầu nhìn lại.

Sợ hai người chú ý tới, Phong Kinh Dương cố ý đứng ở phía sau, gương mặt xinh đẹp vô cảm nhìn về phía Đường Hân,

"Lời nói này, có ý gì..."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Gào thét!

Đường Đường có chút hưng phấn.

Lúc trước cô đã tính toán, nếu Đường Hân còn tiếp tục gây chuyện, cô sẽ tìm cơ hội trực tiếp nói chuyện này cho Phong Kinh Dương. Chẳng qua nếu nói trực tiếp việc này cho Phong Kinh Dương khá là rắc rối nên cô đang tìm cơ hội.

Kết quả, nhờ nghe lén mà thu hoạch vượt quá mong đợi sao???

Khuôn mặt nhỏ của Đường Hân trắng bệch.

"Cậu vừa rồi có ý gì", Phong Kinh Dương hỏi.

Đường Hân luống cuống, cô sao có thể nghĩ tới Phong Kinh Dương sẽ đột nhiên xuống đây, trong lúc nhất thời vừa hỏi vừa hận. Đều do Đường Đường, vì sao lại đột nhiên nhắc đến chuyện này!

Đường Hân nhìn Phong Kinh Dương, vành mắt lập tức đỏ bừng, vô cùng đáng thương kêu một tiếng, "Kinh Dương..."

"Đừng gọi tớ", Phong Kinh Dương đánh gãy lời cô, "Tớ hỏi cậu, vừa rồi lời nói kia là có ý gì?"

Trong lòng Đường Hân run lên sợ hãi.

Tính tình của Phong Kinh Dương một chút cũng không tốt, chỉ có đối với những người thân thiết cô ấy mới cho sắc mặt tốt, còn với những người khác thì vĩnh viễn đều là một bộ tính tình tiểu thư lạnh lùng. Đây là lần đầu tiên Phong Kinh Dương dùng bộ dáng như vậy để chất vấn cô. Trong lòng sợ hãi,

Đường Hân theo bản năng liền biện giải, "Khinh Dương, tớ không có..."

"Cô không có cái gì?", Đường Đường cắt điện thoại, "Cô không có nói cho tôi việc tham gia chương trình này, hay là cô không hề xúi giục tôi tham gia?"

Lúc này Đường Hân mới nhớ Đường Đường vẫn chưa đi, lập tức thù hận quay đầu rống với Đường Đường một tiếng, "Cô câm miệng."

Đường Đường vui vẻ, "Tôi dựa vào cái gì mà phải câm miệng, trường học là của nhà cô?"

"Cô!", Đường Hân không thể nào nghĩ ra, mới rời khỏi nhà ba tháng mà thôi tại sao tính tình của Đường Đường lại thay đổi 180 độ như vậy. Trước kia khi ở nhà cô ta căn bản không dám tranh luận với cô và mẹ.

Đường Hân chỉ cần nhìn thấy Đường Đường thì lý trí sẽ bị ném một nửa. Sau khi tức muốn học máu trừng mắt nhìn Đường Đường cô mới giật mình nhớ tới đây không phải là lúc để cãi nhau với Đường Đường. Vì thế trong nháy mắt Đường Hân lại khôi phục bộ dáng đáng thương.

Phong Khinh Dương nhìn Đường Hân, sau một lúc mới nặng nề nói, "Lúc trước tớ hỏi cậu Đường Đường vì sao lại biết chuyện tuyển chọn, cậu đã nói Đường Đường vì theo dõi cậu mà biết, lại nói bởi vì quan hệ của tớ với cậu tốt nên có ý đoạt vị trí của tớ. Cho nên, tất cả những gì cậu nói đều là lừa gạt?"

Ánh mắt Đường Hân run lên, cô không nghĩ tới Khinh Dương lại nói ra trước mặt Đường Đường như vậy, một chút cũng không chừa lại mặt mũi cho cô.

Chuyện này so với tưởng tượng của cô còn muốn nghiêm trọng hơn.

Phong Khinh Dương là thật sự tức giận... Bởi vì cô ấy từng nói cô ấy ghét nhất là những kẻ nói dối..

Đường Hân rút cuộc cũng bình tĩnh.

Khinh Dương ghét nhất là bị lừa, vì thể hiện tại nếu tiếp tục lừa dối sẽ khiến Phong Khinh Dương càng thêm tức giận. Sau khi nghĩ thông suốt, Đường Hân không hề báo trước rơi nước mắt, thút tha thút thít khóc nức nở, "Khinh Dương, thật xin lỗi."

"Vì thế đúng là cậu vẫn luôn gạt tớ?"

"Tớ không có ý!" Đường Hân vội vàng ngẩng đầu muốn khóc lóc giải thích, nhưng lại vì Đường Đường vẫn đứng bên cạnh nên trong lúc nhất thời cảm thấy khó có thể mở miệng, oán giận trừng mắt nhìn Đường Đường, "Tôi và Khinh Dương nói chuyện, cô không thể đi lên sao?"

"Tôi đi lên để cô tiếp tục tính kế tôi?"

Đường Hân hận không thể nhào lên xé rách miệng Đường Đường, trong lòng nảy sinh ác độc, chờ sau khi giải quyết xong Phong Khinh Dương cô nhất định sẽ không bỏ qua cho Đường Đường. Hít một hơi vào thật sâu sau đó nắm chặt tay tiếp tục nói với Phong Khinh Dương, "Khinh Dương, thật sự xin lỗi, tớ không hề muốn cô ta đoạt vị trí của cậu, tớ chỉ là... Chỉ là... Ngày đó cãi nhau với cô ta, nhớ tới mọi người vẫn luôn khen cô ta xinh đẹp, nói cô ta sau này sẽ làm minh tinh, lúc đấy tớ nhất thời tức giận nói lời miệng..."

"Không đúng, không nói lời miệng", Đường Hân nói xong lại sợ Đường Đường phá đám, lập tức sửa lời, "... Là tớ cố ý muốn làm cô ta tức giận, muốn mĩa mai cô ta, cho nên..."

Đường Đường gạt đầu, "Cho nên lấy Phong Khinh Dương làm mẫu như?"

Đường Hân:..... Cô thật sự muốn tìm đường chết sao?

Đường Đường xem náo nhiệt đủ rồi, những gì Đường Hân nên nói cũng đã nói, vì thế vẫy vẫy tay, "Được rồi, hai người các cậu chậm rãi nói chuyện, tớ đi lên trước."

Đường Hân rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, kết quả không đợi mọi thứ hòa hoãn xuống Phong Khinh Dương cũng xoay người đi lên, "Tớ cũng đi lên."

"Khinh Dương!"

Đường Hân lại rơi nước mắt, vội vàng muốn bắt lấy tay áo Phong Khinh Dương, kết quả đám người Đồng Ngọc thấy các cô chậm chạp không lên, vì thế cũng xuống dưới tìm người. Đường Hân lập tức ngậm chặt miệng, xoay người sang chỗ khác gạt nước mắt.

Đồng Ngọc phát giác mọi người không thích hợp, "Đây là làm sao vậy?", Đường Đường và Phong Khinh Dương còn tốt nhưng Đường Hân sao lại khóc thành ra như vậy.

"Không có việc gì", Đường Hân cúi đầu, sợ Đường Đường và Phong Khinh Dương đem chuyện này nói cho những người khác. Đám người Đồng Ngọc tuy rằng có quan hệ không tệ với cô nhưng thật ra họ vẫn luôn nhìn sắc mặt của Phong Khinh Dương.

Đường Hân chưa từ bỏ ý định lại nhìn Phong Khinh Dương một cái, thấp giọng nói, "Khinh Dương... Tớ đi trước."

Phong Khinh Dương vẫn luôn không nhìn cô, nước mắt Đường Hân lại rơi xuống, trong lòng vừa vội lại vừa sợ, nhanh chóng lau nước mắt chặt vật rồi khỏi tòa chung cư.

Đồng Ngọc ở lại liên tiếp hỏi Đường Đường và Phong Khinh Dương sao lại thế này. Phong Khinh Dương ngậm miệng không nói, Đường Đường không khỏi nhìn cô gái này nhiều thêm một chút.

Một khi đã như vậy, Đường Đường cười cười, trả lời câu hỏi qua loa cho có lệ.

Phong Khinh Dương ở một bên chơi điện thoại, thấy thế kinh ngạc nhìn Đường Đường một cái, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra vài phần cân nhắc và do dự.

Một lát sau, Phong Khinh Dương làm bộ vô tình ngồi bên cạnh Đường Đường, lấy điện thoại ra đưa cô, "Thêm Wechat đi."

Đường Đường nhìn bộ dáng chột dạ nhưng vẫn mạnh mẽ của Phong Khinh Dương, đột nhiên có chút buồn cười, đến chết vẫn sĩ diện, nhưng rất đáng yêu.

Lấy điện thoại ra quét mã của Phong Khinh Dương, Đồng Ngọc đã sớm thêm Wechat của Đường Đường, bây giờ lại thấy quan hệ giữa Đường Đường và Phong Khinh Dương đã hòa hoãn, tâm tình vô cùng tốt nhìn qua, "Chúng ta lập một nhóm phòng ngủ đi."

Phong Khinh Dương theo bản năng từ chối, "Đều có Wechat hết rồi còn lập nhóm làm gì nữa."

"Tớ cảm thấy lập nhóm rất tốt", đến Dương Đào ngày thường ít nói cũng lên tiếng, "Nói chuyện một với một rất nhàm chán, hơn nữa phòng chúng ta có bốn người mà, về sau có đặt com thì cũng thuận tiện."

"Đúng đúng đúng", Đồng Ngọc gật đầu, quẹt quẹt hai ba cái liền kéo mọi người vào nhóm.

Đường Đường nhìn tên nhóm -- Nhóm trò chuyện trực tuyến của nữ sinh cao trung thanh thuần.

"Tên hay", Đường Đường đột nhiên muốn cười, cười không dứt miệng. Đồng Ngọc thấy Đường Đường nể tình như vậy rất vừa lòng, một cánh tay đặt trên vai Đường Đường, mèo khen mèo dài đuôi, "Đừng nói giỡn, nói đến đặt tên thì không ai có thể đặt tên tao nhã hơn tớ đâu..."

Vừa nói vừa nhìn điện thoại Đường Đường, dường như nhớ tới gì đó mà hiếu kỳ hỏi, "Hình nền của cậu vậy mà không phải Bách Thần?"

Vì sao hình nền điện thoại của cô phải là Bách Thần??

Đường Đường ngăn người sau đó mới từ trong kho ký ức đào ra cái tình tiết Đường Đường điên cuồng theo đuổi Bách Thần.

Là một người theo đuổi thần tượng, hình nền điện thoại hay các loại avatar khác đều phải để ảnh chụp của thần tượng, đây chính là biểu hiện cơ bản nhất.

Dương Đào và Phong Khinh Dương cũng nhìn cô chằm chằm, xem ra vấn đề này đối với họ vô cùng có hứng thú, Đường Đường trầm mặc hai giây sau đó thay đổi sắc mặt, thở dài, "Bởi vì có thích cũng vô dụng."

m thanh Đường Đường nhẹ nhàng, trên mặt mang theo một tia khổ sở khiến người ta vừa thấy liền đau lòng, "Tớ thích anh ấy như vậy, nhưng trong lòng anh ấy chỉ có một người. Cho dù tớ có làm gì đi nữa anh ấy cũng sẽ không thích, chẳng những không thích còn cảm thấy phiền phức."

Ba người Đồng Ngọc nghe được, lại nhìn thần sắc bi thương của Đường Đường... Nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Đồng Ngọc theo bản năng muốn nói chỉ bằng vẻ ngoài này của cậu, Bách Thần chóng mắt thì anh ta là kẻ mù, nhưng lại nhớ đến trên mạng nói người Bách Thần thích chính là ảnh hậu vừa mới nhận giải ảnh hậu quốc tế Nhan Nghiên, vì thế lời sắp nói ra lại nghẹn trở về.

Dù không phải là fan Nhan Nghiên cũng không thể không thừa nhận, Nhan Nghiên nhất định là diễn viên vô cùng tài giỏi, tuy rằng không đẹp bằng Đường Đường nhưng thật sự cô ấy rất có thực lực và mỹ lực.

Nghĩ đến chuyện đó lại cảm thấy Đường Đường càng ủy khuất, vỗ vỗ bả vai Đường Đường an ủi, "Vẫn là câu nói kia, thiên nhai hà xứ vô phương thảo [1], đàn ông tốt hơn so với Bách Thần còn rất nhiều."

"Kỳ thật tớ vẫn luôn không thấy Bách Thần đẹp trai", Dương Đào đột nhiên mở miệng, "fans nhà bọn họ mỗi ngày đều thổi phồng vẻ đẹp của anh ta, có điều về mảng ca hát anh ta thật sự lợi hại."

Đường Đường trầm nghĩ, thật ra cô cũng nghĩ như vậy, nhưng lời nói không thể nói ra, miễn cho OOC [2], "Thật ra tớ cảm thấy tớ cũng không thích Bách Thần đến như vậy", Đường Đường cảm thấy mình vẫn nên tìm cách phù hợp sạch quan hệ với Bách Thần, "Trường học lúc trước của tớ không tốt lắm, vì thế xung quanh có rất ít nam sinh tài giỏi. Vào đoạn thời gian đó... Tớ thật sự quá khó khăn nên rất dễ bị cảm động. Sau này tớ tham gia chương trình, Bách Thần lại là huấn luyện viên của chúng tớ, anh ấy thấy nền tảng của tớ kém nên thường xuyên phụ đạo tớ, khi đó tớ cảm thấy anh ấy rất tốt."

Tốt cái gì mà tốt, Phong Khinh Dương cười lạnh.

Nhà cô và giới giải trí có chút liên quan, hơn nữa bởi vì vẫn luôn chú ý đến chương trình nên cô có biết một ít nội tình.

Lúc Bách Thần mới quen Đường Đường cũng đối với cô rất có hảo cảm, không hề có thái độ giống như sau này mà luôn dung túng Đường Đường, thậm chí đối xử với cô ấy rất tốt. Khi đó cũng xuất hiện một đồng fans couple, nhưng sau này Bách Thần cảm thấy lợi dụng đủ rồi liền không chút lưu tình đập

Đường Đường xuống.

Đúng là ngu ngốc, Phong Khinh Dương kéo kéo khoe môi, thỉnh thoảng mở miệng, "Ngã một lần khôn hơn một chút, sau này cách xa Bách Thần một chút."

Rõ ràng lời nói ra rất hay nhưng tại sao lại nghe thấy kỳ lạ như vậy, nếu không phải biết tính cách của Phong Khinh Dương, Đường Đường cảm thấy nhất định cô sẽ hiểu lầm.

"Đương nhiên", Đường Đường làm bộ như lòng còn sợ hãi mà gật gật đầu, "Một lần như vậy là đủ lắm rồi, hơn nữa bây giờ tớ đã hết thích anh ấy rồi."

"Nên sớm như vậy", Đồng Ngọc hét lớn một tiếng, "Ai quay đầu lại người đó làm con cẩu."

Bốn người đều cười, vì thế đề tài này liền dừng lại, Đồng Ngọc hưng phấn thay đổi tên nhóm một lần nữa -- Thôn quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp.

Khoe mắt Đường Đường gật gật theo bản năng quay đầu nhỏ giọng hỏi Phong Khinh Dương, "Cô ấy trước đây gặp phải tra nam sao?"

Phong Khinh Dương lắc đầu, "Không phải chỉ gặp một tra nam, mà là tất cả đều là tra nam."

Đường Đường.....

Đây là cái vận khí mà quý gì vậy?

Trách không được mong muốn tất cả bạn trai cũ đều chết hết.

Như có gì đó tác động, Đường Đường đột nhiên nhớ hình như cô vẫn còn lưu Wechat Bách Thần, vì thế lấy điện thoại ra quyết đoán xóa đi, sau đó thuận tiện xóa luôn những người mà cô không biết khác.

Xóa xong vừa lòng lên giường ngủ.

Cùng lúc đó, ở một phía khác của thành phố S, người đàn ông có vẻ ngoài hơi nữ tính khó hiểu nhìn cây rụng tiền của mình, "Bộ phim này thật sự không tệ, em xác định không đi thử vai?"

Cô đương nhiên biết bộ phim này không tệ, trong mắt Nhan Nghiên buồn bã, kịch bản tốt, đạo diễn tốt, còn đặc biệt tìm cô đóng vai nữ chính.

Cô cũng muốn diễn nhưng lại không dám.

Nghĩ như vậy Nhan Nghiên đột nhiên có chút oán hận tác giả viết truyện, vốn Nhan Nghiên trong thế giới thật cũng không quá xuất sắc vì sao khi viết truyện lại viết thành một người phi nhân loại như vậy.

Tinh thông mười hai ngôn ngữ, kỹ thuật diễn hoàn mỹ, kỹ thuật diễn của cô ta thật sự hoàn mỹ như vậy sao?

Bây giờ cô làm sao mà diễn, cô vừa mới xuyên thành Nhan Nghiên còn chưa đầy hai tháng.

Sợ bị người đại diện phát hiện, Nhan Nghiên chỉ có thể dùng ngữ khí bình tĩnh nói, "Một bộ phim phải quay chụp rất lâu, em muốn nghỉ ngơi thêm một thời gian."

Người đại diện muốn học máu, "Bảo bối nhỏ, chúng ta còn chưa nổi tiếng đến vậy đâu, cần phải xuất hiện trước công chúng nhiều hơn!"

"Vậy nhận một chương trình giải trí nào đó đi", Nhan Nghiên rũ lông mi nói.

Người đại diện sững sốt, "Em không phải nói em sẽ không bao giờ nhận chương trình giải trí sao?"

"Gần đây xem xét một chút cảm thấy rất có ý tứ."

Người đại diện an tĩnh nhìn xuống, anh lúc trước vẫn luôn muốn Nhan Nghiên tham gia chương trình giải trí. Lấy một thân bản lĩnh của Nhan Nghiên, tham gia chương trình giải trí nhất định sẽ có thêm một lượng lớn fans, hơn nữa đầu năm nay, giá cả khi tham gia chương trình giải trí còn cao hơn phim điện ảnh không biết bao nhiêu lần. Ngày thường khuyên cô đều không có kết quả, không nghĩ tới lần này Nhan Nghiên lại chủ động nhắc tới, vì thế anh cũng không tức giận chuyện kịch bản nữa.

"Vậy nhận cái chương trình giải trí đi, gần đây chương trình tìm đến chúng ta thật sự không ít."

"Ừm", Nhan Nghiên gật đầu.

Nhan Nghiên trong truyện tinh thông mười hai ngôn ngữ, đàn dương cầm hay violon đều biết, hình như còn biết nhảy ba lê, loại người này cũng chỉ có thể tồn tại trong tiểu thuyết, căn bản không có trong hiện thực. Cô tin rằng so với mình tinh trong giới giải trí cô nhất định cũng đủ ưu tú.

Nhận một cái chương trình giải trí, không chỉ có thể hút thêm fans mà còn có thể kéo dài thời gian. Cô gần đây đều luôn lên học tập diễn xuất, vị giáo viên kia còn nói cô tiếp thu rất tốt. Cô nhớ lần đầu tiên hợp tác với Bách Thần là nửa năm sau, bộ phim kia Bách Thần còn bối vì cô mà nhận.

Nhớ đến mấy hôm trước Bách Thần nhận được giải thưởng, cô gửi thư chúc mừng cho Bách Thần. Bộ đáng vui sướng của cậu ấy khiến mặt Nhan Nghiên nóng lên.

Bách Thần vì cô mà có thể đóng phim, vậy nếu cô nhận chương trình giải trí thì Bách Thần có thể cũng tới tham gia hay không.

Hắn là sẽ đi, nói như vậy... Bọn họ có thể sớm gặp mặt rồi.

Bà chị beta: Covid quay lại rồi nên các nàng giữ sức khoẻ nhé♥️☐

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Từ sau việc bị ném chai nước từ trên cao, tên Đường Đường vẫn luôn nằm trong hot search.

[Đường Đường bị ném chai nước.]

[Fans đồng đội cũ của Đường Đường.]

[Di sản của Đường Đường.]

Đái Na trước chê sau khen, tranh thủ nhận sự đồng tình của người qua đường, nước đi này khiến Đường Đường không thể không phục. Không chế thời gian chuẩn, nhóm thủy quân nói như thật, cuối cùng còn thành công đâm ngược lại fans nhóm nhạc nữ kia.

Đường Đường thật muốn gửi bao lì xì cho Đái Na.

Bởi vì đề tài này, rất nhiều người qua đường mắng đám người nói xấu Đường Đường, nói những người đó mất trí. Thấy thái độ của người qua đường, Đái Na lập tức dẫn dắt họ phát hiện đám người luôn mắng Đường Đường chính là fans của nhóm nhạc nữ.

Thật ra trong đó có một lượng lớn là fans của Bách Thần, nhưng Bách Thần là nghệ sĩ của Đái Na nên fans nhóm nhạc nữ trở thành người chịu tội thay.

Thế là hot search [Fans đồng đội cũ của Đường Đường] liền ra đời.

Có một blogger rất thâm sâu, anh ta thử quay video ném chai nước khoáng xuống miếng gỗ từ tầng tám, kết quả, miếng gỗ bị chai nước làm vỡ thành mấy mảnh.

Người này kinh ngạc cảm thán, "Nếu Đường Đường thật sự bị ném trứng, gãy cánh tay còn nhẹ, nếu bị ném trứng đầu..."

Người đó viết đến đây liền dừng lại, nhưng phía dưới lại có bình luận trả lời,

[Sợ là sẽ bị mất mạng.]

Một đồng người điên cuồng lao vào tag công an.

Lướt xuống một chút, một lượng lớn các fans dùng các tài khoản marketing, chụp những bình luận mắng mỏ, bảo Đường Đường đi chết đi, sau đó lại chụp chứng cứ chỉ ra đó là bình luận của fans đồng đội trước.

[Đường Đường bị ném, hóa ra người mắng chửi thậm tệ nhất là fans của đồng đội trước. Lần này mọi người đứng về phía sai đây?]

Nhìn mấy bình luận tục tĩu này, đứng về phía ai còn phải hỏi?

Fans của Đường Đường lần này đã thông minh hơn, khi thấy hot search lần này, một đám lập tức lao vào kẻ khổ.

[Lúc trước tôi chỉ nói một câu cổ lên đã bị nhóm fans đó mắng một đồng câu.], nói xong còn đăng kèm hình chụp làm bằng chứng.

[Đường Đường đã không được xuất đạo nữa, mấy người còn muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết sao?]

Người qua đường đều cảm thấy những lời nói này không hề sai, không được debut, ở trường học còn bị ném chai nước. Tính ra cô gái này cũng đâu làm ra chuyện gì quá đáng đến vậy.

Còn không phải là lúc trước tuổi nhỏ không hiểu chuyện nên nói sai mấy câu thôi sao?

Có nhất thiết phải đẩy người ta vào chỗ chết không?

Sự việc phát triển đến mức này đã nằm ngoài dự kiến của mọi người, trong đó sót ruột nhất chính là chín cô gái và các fans của bọn họ.

Họ chỉ là tân binh, yêu cầu cấp thiết nhất là có fans, cũng chính là có được sự yêu mến của mọi người.

Nhóm vừa mới thành lập, còn chưa kịp ra mắt ca khúc đầu tay, người hâm mộ đã tặng cho bọn họ món quà đầy tai ương này.

Trên Weibo lập tức xuất hiện một cái hot search đơn giản súc tích gọi là,

[Nhóm fans dơ bẩn của HP]

Đây là nhóm nhạc nữ chín người, tên gọi là Highness Princess, tên viết tắt là HP, tiếng Trung gọi là Công chúa điện hạ, mấy ngày trước vừa được công bố debut.

Chín cô gái, người có nhân khí cao nhất cũng chỉ có hơn ba vạn bình luận dưới Weibo. Lượng tương tác còn thấp hơn một câu nói vu vơ của Đường Đường trên Weibo đến bốn năm vạn bình luận. Hiện tại tài khoản chung của cả nhóm càng ít hơn.

Đến các tài khoản marketing mắng fans nhóm HP dơ bẩn, phía dưới đ cũng có hai ba vạn bình luận.

Công ty quản lý của nhóm HP hoàn toàn không ngờ Đường Đường rồi đi còn có thể làm ra mọi việc như vậy, nhóm quản lý cấp cao tức muốn chết.

Người bên ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem bước đi tiếp theo của công ty quản lý HP.

Tuy fans của nhóm HP đáng bị mắng nhưng cũng không đến mức bị mắng đến thế này. Nếu nói sau lưng không có người ngấm động tay động chân bọn họ có chết mới tin!

Chẳng lẽ sau lưng Đường Đường không phải là cái công ty nhỏ sắp phá sản kia?

Gọi điện hỏi công ty quản lý cũ của Đường Đường, công ty kia trả lời không rõ Đường Đường thế nào. Còn người đại diện trước kia của Đường Đường nhắc tới cô là mắng không ngừng, nói cô cánh cứng liền không biết trời cao đất dày.

Vậy là không phải công ty này làm ra những chuyện kia, hơn nữa họ cũng không có thủ đoạn tốt như vậy.

Không lẽ là Thánh Ngu?

Sao có thể.

Người đại diện lập tức phủ nhận, Thánh Ngu đúng là lợi hại, nhưng đó là công ty quản lý của Bách Thần. Huống chi Thánh Ngu có tiếng là không ký hợp đồng với binh hoa, cho nên là công ty nào thì cũng không thể là Thánh Ngu được.

Vậy rốt cuộc là kẻ nào?

Không đúng, những chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là phải nhanh chóng đè Đường Đường xuống, giữ được nhóm HP mới đúng!

Dù ồn ào lần này đều do fans làm ra, nhưng fans xấu tính chính là một yếu tố quan trọng khiến người qua đường mất hảo cảm.

Có điều fans là một quần thể khó khống chế nhất trong tất cả quần thể, mà không thể khống chế lại càng khó xử lý.

Nhóm quản lý thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định tiếp tục bôi đen Đường Đường để giải quyết.

Fans xấu tính dù khó xử lý, nhưng cũng may các cô gái trong nhóm HP tạm thời chưa có bê bối gì. Bọn họ không có lịch sử đen tối, còn Đường Đường lại có một đồng dầy.

Hai ngày nay, cư dân mạng đều nói thật ra Đường Đường cũng không có làm gì sai, chẳng qua là nói mấy câu không đúng.

Bọn họ có phải đã quên cái gì không?

Tồn một bọn tiền bối [Fans HP dơ bẩn] ra khỏi hot search, lại thuê thủy quân điên cuồng tình lọc các khu bình luận, cùng lúc đó, đem đề tài đẩy về phía Đường Đường.

[Tài sản thừa kế của Đường Đường.]

Một blog có dấu tích V công bố,

[Rất nhiều người qua đường bảo vệ Đường Đường, tôi cảm thấy không thể tin nổi. Tạm thời không bàn về chuyện Đường Đường si nhục tiền bối, lẽ nào mọi người đã quên chuyện Đường Đường bịa ra chuyện bị mẹ nuôi bạo hành, hiện tại nhân lúc nổi tiếng muốn cướp tài sản của mẹ nuôi?]

Nói xong còn đính kèm một đoạn video. Trong video một người phụ nữ khóc đến tê tâm liệt phế mắng Đường Đường có lương tâm hay không.

Mọi người đều nói việc Đường Đường si nhục tiền bối là vấn đề đạo đức, vậy việc chiếm đoạt tài sản liệu có phải là vấn đề pháp luật?

Chuyện này được khơi ra, dư luận lại đổi hướng lần nữa.

[Nếu người ném bình nước kia phải ngồi tù, mọi người đoán xem Đường Đường có phải ngồi tù hay không?]

[Bởi vậy mới nói cư dân mạng đúng là có bệnh hay quên, mới có mấy ngày đã quên hết rồi?]

[Đau lòng cho mẹ nuôi, nuôi Đường Đường lớn như bây giờ, quay đầu liền bị cô ta cắn ngược một cái.]

Đái Na nhìn dư luận xoay chiều chỉ cảm thấy buồn cười. Gương mặt tuấn lãng của Minh Thiếu Diễm nhăn lại, lạnh lùng nói,

"Tất cả hạng mục hợp tác với công ty quản lý HP, ngừng hết cho tôi."

Đái Na hoảng sợ, trước đây Bách Thần tham gia chương trình kia, bây giờ nhóm HP ra mắt, Bách Thần vẫn hợp tác chung với họ. Thế mà Minh Thiếu Diễm nói ngừng là ngừng.

Sự quan tâm của Minh Thiếu Diễm với cháu gái còn hơn tượng tượng của cô.

Nếu ông chủ đã nói vậy, Đái Na không thể từ chối. Hơn nữa đến khi Thánh Ngu tuyên bố ký hợp đồng với Đường Đường thì Bách Thần cũng sẽ phân rõ giới hạn với nhóm HP thôi.

Trên mạng huyền não ồn ào, năm mươi cái hot search đều liên quan đến Đường Đường và nhóm HP.

Tại trường trung học phụ thuộc, học sinh không chỉ theo dõi Weibo mà còn có Tieba. Chuyện Đường Đường chiếm đoạt gia sản nhà Đường Hân lại được nhắc đến lần nữa.

Có điều so với nhóm người qua đường gió chiều nào theo chiều ấy trên Weibo thì thái độ của học sinh lại không cực đoan như vậy.

Trên mạng mọi người đều mắng Đường Đường, còn trên Tieba chỉ tập trung thảo luận xem việc Đường Đường cướp tài sản có thật không.

Bởi vì chỉ cần là người đã gặp Đường Đường sẽ dần dần thay đổi cái nhìn về cô, thậm chí có vài học sinh trong lớp còn ủng hộ Đường Đường.

Một vài bạn học có quan hệ không tồi với Đường Đường thật sự muốn hỏi cô có phải như vậy không, nhưng lại cảm thấy chuyện này quá nhạy cảm không thể hỏi, vì thế cả đám quay sang hỏi Đường Hân.

Dù sao thái độ của Đường Hân thoải mái hơn Đường Đường nhiều.

Mấy ngày nay, Đường Hân luôn sợ Phong Khinh Dương sẽ giận cô. Hôm sau mang tâm trạng nom nớp lo sợ tới trường thấy Phong Khinh Dương vẫn không đổi chỗ ngồi.

Đường Hân lập tức cảm thấy như đang sống lại.

Tuy thái độ của Khinh Dương không tốt như trước đây, nhưng chắc chắn Khinh Dương giận cô lắm, chuyện này vốn là cô đã sai.

Đường Hân cẩn thận nói chuyện với Phong Khinh Dương, thái độ Phong Khinh Dương vẫn lạnh nhạt. Đường Hân cắn môi, viết giấy đưa cho Phong Khinh Dương.

Đường Hân vô cùng chân thành xin lỗi Phong Khinh Dương.

"Khinh Dương, cậu biết quan hệ giữa tớ với Đường Đường không tốt mà. Lúc ấy tớ chỉ định khích cô ta, ai ngờ cô ta đi thật, cũng không biết cô ta sẽ giành được vị trí cuối cùng."

Nôn nóng chờ đợi, cuối cùng cũng nhận được câu trả lời của Phong Khinh Dương.

"Tại sao cậu lại nói dối tớ?"

Cuối cùng Khinh Dương cũng nói chuyện với cô rồi! Đường Hân kích động muốn khóc,

"Bởi vì tớ sợ cậu tức giận, cậu muốn tham gia chương trình như vậy mà cuối cùng bị cô ta cướp đi. Cô ta lại là chị tớ, tớ sợ cậu sẽ giận tớ. Khinh Dương, cậu biết không, cậu là người bạn quan trọng nhất của tớ."

Phong Khinh Dương im lặng.

Thật ra chuyện này cũng dễ hiểu.

Trời xui đất khiến Đường Đường lại được nhận, Đường Hán quá sợ hãi nên gạt cô.

Nhưng cô thật sự ghét kẻ nào nói dối cô.

Đang không biết trả lời thế nào thì nghe thấy tiếng nước nở bên cạnh, Phong Khinh Dương quay đầu liền thấy Đường Hán khóc.

Phong Khinh Dương thở dài, "Được rồi."

Đường Hán ngẩng đầu, "Khinh Dương, tớ thật sự xin lỗi."

"Chuyện này dừng ở đây thôi", Phong Khinh Dương thở dài, "Cậu cũng có sự khó xử của cậu."

Đường Hán vội vàng gạt đầu.

"Cậu biết tớ rất ghét bị người khác lừa gạt, cho nên tớ không muốn có lần tiếp theo."

"Tuyệt đối sẽ không có", Đường Hán thề với trời.

Phong Khinh Dương gạt đầu, "Còn chuyện tài sản trên mạng đang đồn kia..."

"Cô ta thật sự tới nhà tớ đòi 40% di sản, tớ tuyệt đối không lừa cậu", Đường Hán bảo đảm, nói xong lại do dự bổ sung, "Khinh Dương, tớ sống chung với cô ta mười mấy năm, tớ hiểu cô ta hơn ai hết, chuyện này cậu phải tin tưởng tớ..."

Vừa dứt lời, Đồng Ngọc như phát điên kịch liệt nhấn tin trong nhóm ký túc xá.

[Fuck fuck fuck, Đường Đường, cậu ký hợp đồng với Thánh Ngu sao?]

[Địch, cậu thật sự là có quyền thừa kế tài sản này!]

Tay Phong Khinh Dương run lên, vội vàng mở hot search ra.

Công ty Thánh Ngu đích thân lên tiếng thay Đường Đường, công bố Đường Đường đã ký hợp đồng với công ty, nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, phía bài công bố có kèm theo một bức ảnh, là di chúc được đóng dấu bởi toà án, bên đó viết giấy trắng mực đen nói rõ để lại tài sản cho con gái cả - Đường Đường.

Không nhiều cũng không ít, chính xác là 40%!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Đây là một bản di chúc.

Trong phần mở đầu, chủ nhân bản di chúc, cũng chính là cha nuôi Đường Đường, công bố vì lý do thân thể, ông không thể tự mình xử lý các thủ tục tương quan nên đã đặc biệt ủy thác luật sư XX làm người đại diện pháp lý cho ông. Luật sư XX có quyền thay ông xử lý các hạng mục công việc tương quan.

Trong di chúc, cha nuôi đã viết rõ tất cả những tài sản mà ông sở hữu, một căn phòng, một chiếc xe và một công ty nhỏ có giá hơn ngàn vạn.

Nhưng những chuyện đó không phải là trọng điểm, trọng điểm ở phần sau. Cha nuôi đã viết người được phân chia tài sản nhiều nhất, không phải vợ cả, cũng không phải con gái ruột, mà là con gái nuôi Đường Đường! Đường Đường sau khi trưởng thành sẽ được hưởng 40% di sản, còn trước đó sẽ do mẹ nuôi tạm thời bảo quản.

Chữ viết có nề nếp, có con dấu của tòa án. Một bản di chúc giấy trắng mực đen rõ ràng được đăng lên cho mọi người xem, đến lúc này ai dám nói phần di chúc này là giả?

Ai dám giả mạo con dấu của tòa án!

Ảnh chụp di chúc được đăng lên đã đủ để những người bịa đặt Đường Đường cướp đoạt tài sản phải câm miệng.

Các fans Đường Đường, bọn họ chưa từng ôm hy vọng Đường Đường sẽ giành được công ty nhỏ sắp phá sản kia, cũng không ngờ cô có thể chống lại

công ty quản lý của HP. Lúc trước, nhìn một đám antifans đông đến che trời lấp đất kia họ tuyệt vọng vô cùng.

Kết quả, ai có thể ngờ đến lại có chuyển biến lớn như vậy!!!

Thật muốn khóc!

Khi Weibo này của Thánh Ngu vừa được đăng lên, bình luận bên dưới lập tức vượt hơn một ngàn. Bình luận hàng đầu đều được fans Đường Đường chiếm lĩnh, kích động để lại bình luận thét chói tai.

[A a a a a a mẹ ơi!!!!!!]

[ĐMMM, bảo bối nhỏ vậy mà ký hợp đồng với Thánh Ngu!!!! Ma ma kích động muốn khóc!!!]

[Đều lần lại đây mà xem này! Đoạt đi sản em gái mí, là mẹ nuôi Đường Đường đoạt đi sản của cô ấy được không!!]

Nhìn sơ qua những bình luận hàng đầu, khắp nơi đều là a a a và dấu chấm than. Có quý mới biết bị bôi đen lâu như vậy, từ chứng cứ đến muộn này khiến người ta ngửa ngáy biết bao nhiêu!

Chỉ ngần ngừ nửa giờ, hot search [Đường Đường oan uổng] trực tiếp được đưa lên top một hot search, theo sát đó lần lượt là [Di sản của Đường Đường], [Đường Đường, Thánh Ngu], [Mẹ nuôi Đường Đường], thậm chí còn cái hot search không thể hiểu được [Đường Đường và Bách Thân].

Gần như mỗi phút mỗi giây đều có một Weibo mới tag tên Đường Đường, có thể thấy nhiệt độ khủng khiếp đến mức nào.

Các fans vẫn luôn hâm mộ Đường Đường khóc bù lu bù loa. Những fans biến thành antifans do vụ lùm xùm với mẹ nuôi nhìn bài thanh minh này liền trở thành fans một lần nữa. Ngay cả nhóm người qua đường gió chiều nào theo chiều ấy cũng phải phải ngậm miệng.

[Hạn không thể tát vào mặt mình một cái, Đường Đường bị oan uổng đã đủ khó chịu rồi, lúc trước tôi còn không tin tưởng cô ấy.]

[Lại lần nữa trở thành fan, thề sẽ không rời khỏi fandom nữa!]

[Tôi chỉ là người qua đường cũng thấy đau lòng cho Đường Đường. Người mẹ nuôi này có mặt mũi nào để nói Đường Đường không có lương tâm?]

Tuồng diễn này xoay qua bên này lại xoay qua bên kia, mọi người xem gần nửa tháng, cuối cùng cũng lựa chọn đứng về phía Đường Đường!

Nhưng, Thanh Ngu vẫn không định thu tay lại.

Sau khi tung ra bản di chúc có công chứng này, Thánh Ngu lập tức đăng Weibo thứ hai. Trong Weibo, Thánh Ngu tỏ ý sẽ kiên quyết bảo vệ cho nghệ sĩ dưới quyền công ty, vì thế những tài khoản lúc trước chưa từng điều tra rõ chân tướng đã tung lời đồn thất thiệt sẽ bị Thánh Ngu gửi đơn tố cáo với tòa án.

Lúc trước những người thu tiền để bôi đen Đường Đường, hay những người nhân dịp làn gió bôi đen này nổi lên để cọ nhiệt, tất cả đều luống cuống tay chân.

Bọn họ sau khi xem bài thanh minh này đã lập tức xóa bài Weibo mắng Đường Đường, nhưng họ không ngờ Thánh Ngu lại cương quyết như vậy!

Cả đám thấy tình hình thay đổi liền vội vàng đăng mấy bài Weibo khen Đường Đường, cho Thánh Ngu thấy thái độ của họ, kết quả đơn kiện của luật sư còn chưa gửi tới, họ đã bị cư dân mạng chỉ trích.

Cộng đồng mạng liên tục khen Thánh Ngu làm tốt, những tài khoản marketing đã sớm nên dẹp bỏ! Mỗi ngày chỉ biết gió chiều nào theo chiều đó, giấy trước còn mắng Đường Đường không tìm không phổi, giấy sau đã bắt đầu khen người ta về ngoại xinh đẹp tính tình tốt?

Vì vậy, dù có vài tài khoản marketing vẫn nhận được tiền để tìm cách tiếp tục bôi đen Đường Đường, nhưng họ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Thánh Ngu có địa vị gì? Chống đối cùng Thánh Ngu, sau này làm sao có thể lẫn lộn trong giới được nữa?

Huống chi, hiện tại bôi đen Đường Đường, quả thật chính là muốn tìm mắng.

Lật ngược thế cờ, lại triệt để chặn miệng của đám tài khoản marketing, sau đó Thánh Ngu tung ra con bài cuối cùng.

Trước kia bôi vì một đoạn chửi rửa của mẹ nuôi mà Đường Đường bị mắng lâu như vậy. Chỉ là một video không có tiếng mà không có hình, ai chẳng có?

Lần trước có người muốn hại Đường Đường nên chỉ cắt ra một đoạn bên trong. Lấy một đoạn thì có bản lĩnh gì, muốn tung thì bọn họ liền tung toàn bộ.

Phần nửa trước đoạn ghi âm mọi người đều rất quen thuộc, đó là đoạn mẹ nuôi chửi rửa, mắng Đường Đường lòng lang dạ sói, mắng cô không phải con người. Ngay sau đó là tiếng hàng xóm khuyên can, trong đó trộn lẫn tiếng mẹ nuôi luôn miệng than trách.

Chờ đến khi âm thanh yên tĩnh hơn, tiếng của Đường Đường mới xuất hiện trong video, "Rốt cuộc cha có để lại di sản cho tôi hay không, dĩ chính là

người rõ nhất. Dĩ không nhận cũng không sao, nhưng tôi luôn có cách để chứng minh những gì tôi nói đều là sự thật. Tôi không cùng đi tranh giành tài sản... Tôi và Đường Hân có giống nhau hay không, các cô đi chú bác hàng xóm đều có mắt, biết phân ra đâu là tốt đâu là xấu..."

Sau khi Đường Đường nói xong câu này, hình như mấy người hàng xóm có chút dao động. Sau đó đột nhiên một tiếng hét chói tai vang lên, âm thanh của mẹ Đường rống lên muốn đâm thủng màng nhĩ: "Cánh cứng rồi đúng không? Cô còn biết rất nhiều đúng không, cô ngứa da rồi? Còn không mau cắt vào nhà cho tôi..."

Video như vậy là kết thúc.

Sự bắt lức của Đường Đường hoàn toàn đối lập với sự đánh đá ngang ngược của mẹ nuôi. Những người nghe xong video này trong nháy mắt chỉ nghĩ muốn giết chết mẹ nuôi.

Lại nhớ đến khi còn trong chương trình Đường Đường đã ả ý nói trước đây cô sống không quá tốt, khi đó bọn họ còn cho rằng Đường Đường muốn lấy lòng thương cảm của mọi người, hiện giờ ai còn hoài nghi nữa.

Theo như những lời của mẹ Đường nói thì rõ ràng bà ta thường xuyên vừa đánh vừa mắng Đường Đường, nếu không sao còn mở miệng kêu cô chút tôi đây, lại mắng cô ngứa da. Mắng ngứa da thì làm gì nữa, đánh Đường Đường sao?

Các fans đã biến thành anti lúc trước đã hoàn toàn trở lại, chẳng những ở lại mà càng đau lòng cho Đường Đường hơn.

[Không dám tưởng tượng trước đây Đường Đường đã trải qua cuộc sống như thế nào.]

[Cha nuôi Đường Đường để lại bốn mươi phần trăm di sản lại cho cô ấy, việc đó chứng tỏ khi ông ấy còn sống nhất định đối xử rất tốt với Đường Đường. Không phải hồi đó có cái tin nói hiện tại mẹ nuôi đang dựa vào công ty cha nuôi để duy trì cuộc sống à? Bà ta sao có thể mặt dày đến nỗi chiếm luôn tiền của cha nuôi lại còn ngược đãi Đường Đường như vậy chứ?]

[Mẹ nuôi như người đàn bà chanh chua vậy, thế mà Đường Đường vẫn tốt tính như thế. Tôi từ một người qua đường quyết định thành fan.]

Từ một người căm ghét biến thành người hâm mộ, đó chính là vũ khí sắc bén nhất.

Mình tình càng thâm, các fans càng đau lòng hơn, fans trung thành thì tình cảm sẽ càng sâu. Nếu so sánh với những minh tinh khác, ai có thể thâm như Đường Đường?

Nhưng có một vài antifans vẫn chưa từ bỏ ý định, trong một đồng bình luận ủng hộ Đường Đường lại đăng lên một câu, [Chỉ là một đoạn băng không có hình ảnh mà thôi, cũng không nhất định đó là sự thật.]. Vừa mới đăng xong đã bị mọi người phản bác.

Trước kia khi Đường Đường bị cư dân mạng mắng, tại sao các người không nói đoạn băng đó là giả mà đã liên tục mắng Đường Đường?

Có người còn bàn luận sang chuyện khác, [Tại sao cha nuôi lại để lại di sản cho con gái nuôi nhiều hơn con gái ruột? Cái quái gì vậy?]

[Huyết thống cũng không đại biểu hết tất cả, đến kẻ ngốc cũng không muốn trả lời bạn!]

Fans Weibo Đường Đường bắt đầu tăng lên, trong phần đầu trang, lúc trước đều là bình luận mắng mỏ của antifans, số bình luận cũng đã vượt qua năm mươi vạn. Hiện tại con số đó vẫn tăng lên không ngừng, chẳng qua không giống với trước kia nữa, tất cả đều là đau lòng cô, bảo vệ cô, cổ vũ cô kêu cô cổ lên.

Thánh Ngu và ba phát liên tục tiếp xoay chuyển hướng gió trên mạng, mà giờ phút này trong trường trung học phụ thuộc đã hoàn toàn nổ tung.

Ngay cả những học sinh thích học tập cũng không muốn nghe giảng nữa, chỉ muốn chạy đến xem Đường Đường thảm thương.

Bỗng nhiên Đường Hân nhận ra ánh mắt Phong Kinh Dương đột ngột thay đổi, cô hoang mang sợ hãi, nơm nớp lo sợ nhỏ giọng gọi Kinh Dương một tiếng.

Phong Kinh Dương buông điện thoại trong tay nhìn Đường Hân, trên mặt đều là vẻ châm chọc, "Tôi còn tin câu nào của cô nữa thì đầu óc tôi đúng là có bệnh!"

Đường Hân đã từng nói với cô, bởi vì Đường Đường có vẻ ngoài xinh đẹp nên từ nhỏ Đường Hân đã bị người ta khinh thường, ở nhà cũng thường xuyên bị bắt nạt. Đường Đường được nhận nuôi mà chẳng những không biết cảm ơn còn hay chọc mẹ cô ta tức giận.

Mẹ cô ta cầm tiền của người khác còn đối với người ta không đánh chính là mắng, lại còn muốn Đường Đường cảm ơn?

Cô ta cho rằng thế giới này đều vây quanh cô ta à?

Lại nói đến trước đây, Phong Kinh Dương chưa từng nặng lời với Đường Hân, cho dù là mấy ngày nay, cũng chỉ là lạnh nhạt hơn một chút mà thôi. Nhưng vừa rồi, Phong Kinh Dương lại dùng ánh mắt chán ghét kia nhìn Đường Hân, còn nói với cô một câu như vậy.

Đường Hân ngây ngốc, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng muốn kéo ống tay áo Phong Kinh Dương.

Đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên, Phong Khinh Dương không thèm nhìn tới cô đã nhấc chân rời đi. Đường Hân lập tức muốn đuổi theo, vừa ngừng đầu mới phát hiện, không biết vì sao các bạn học đều dùng ánh mắt vô cùng không tốt liếc nhìn cô.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Hân càng ngày càng hoảng loạn, cường chế bất an trong lòng, miễn cưỡng nở một nụ cười tươi hỏi nam sinh bên trên có quan hệ không tệ lắm, "Có chuyện gì vậy?"

Nam sinh cười lạnh một tiếng xoay đầu lại, "Tự cậu xem Weibo đi."

Đường Hân cứng đờ lấy điện thoại ra, chưa kịp Weibo ra đã thấy một tin tức trực tiếp hiện lên màn hình, thấy hai chữ Đường Đường quen thuộc, Đường Hân theo bản năng ấn mở.

Bàn di chúc giấy trắng mực đen rõ ràng, sau khi Đường Hân nhìn rõ chữ viết bên trên tay không nhịn được run rẩy, đầu óc trống rỗng đứng lên, "Chuyện này không có khả năng!"

"Thấy rõ không, đó là con dấu của tòa án", một nữ sinh lên tiếng cười nhạo, "Không lẽ tòa án lại đổ oan cho cậu?"

Chuyện này không có khả năng!

Không có khả năng, Đường Hân căn bản không tin, "Mẹ tớ nói chắc chắn không..."

"Mẹ cậu?"

"Mẹ cậu từ nhỏ đã ngược đãi Đường Đường, bây giờ cầm tiền của người ta còn không thừa nhận, đúng là kẻ không biết xấu hổ..."

Đầu óc Đường Hân nóng lên, cả giận nói, "Cô dám mắng mẹ tôi?"

Người bạn học kia bị cô làm hoảng sợ, tiện đà càng không giữ lại mặt mũi cho Đường Hân, "Mẹ cô làm chuyện không giống người như vậy, tôi mắng bà ta thì làm sao?". Nói xong liền dừng lại một chút, sau đó tiếp tục châm biếm, "Hiện giờ còn cùng tôi cãi nhau, không bằng các người sớm ngày trả tiền cho Đường Đường người ta đi, nếu không mẹ cô có thể sẽ phạm tội đó."

Một đám người xung quanh đều nở nụ cười, cả người Đường Hân phát run.

Cô không biết vì sao, cũng không nghĩ ra vì sao, ánh mắt từ từ rời khỏi ánh nhìn trào phúng của những bạn học khác, cuối cùng dừng trên Đường Đường đang được mọi người vây quanh. Đường Hân chợt xông tới, "Đều tại cô!"

"Là cô làm giả di chúc, cô ức hiếp mẹ con tôi..."

Đồng Ngọc túm cổ áo Đường Hân đem cô kéo về, "Cậu đang đùa à?"

Mọi người vừa thấy tư thế này của Đường Hân, dù những người vốn không tin Đường Hân và mẹ Đường Hân bạo lực với Đường Đường thì giờ phút này cũng tin.

Từ khi Đường Đường chuyển trường đến đây, cô ấy vẫn luôn tốt tính, chưa từng tức giận với ai. Thay vào đó là Đường Hân, ngay từ đầu đã bắt hòa không muốn ngồi cạnh Đường Đường, sau lưng còn hay nói xấu cô ấy, bây giờ còn muốn xông tới đánh người?

ĐM, trước kia sao lại cảm thấy cô ta thủy mị nét na chứ, đây đúng là cùng người mẹ đánh đá kia của cô ta chung một đức hạnh!

Đường Đường nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn bộ dạng tức giận của Đường Hân, nhàn nhạt nói, "Trở về đọc nhiều sách vào, xem xem con dấu của tòa án có thể làm giả hay không."

Đường Hân cái gì cũng không tin, nước mắt rơi xuống, chạy ra khỏi phòng học gọi điện thoại cho mẹ Đường.

Sau khi Đường Hân rời khỏi đây, các bạn học liền tụ lại, mồm năm miệng mười hỏi Đường Đường sao lại không nói sớm, nói Đường Hân diễn kịch cũng thật giỏi, trước đây hoàn toàn không thể nhìn ra cô ta là loại người này. Điểm chú ý của Đồng Ngọc tương đối kỳ quái, chen qua ngồi bên cạnh Đường Đường, "Đột nhiên tớ nhớ tới một chuyện. Đường Đường à, hiện giờ cậu ký hợp đồng với Thánh Ngu, vậy không phải là cùng một công ty với Bách Thần sao?"

Đường Đường:.....

Chẳng những là cùng một công ty mà còn cùng một người đại diện.

Không chừng hiện tại Bách Thần đã sắp tức chết rồi.

Bách Thần xác thật đã tức chết rồi, ngoại trừ nỗi giận còn có kiếp sợ nhiều hơn.

"Đường Đường ký hợp đồng với công ty chúng ta?", Bách Thần cảm thấy thế giới sụp đổ, "Còn cùng một người đại diện với em???"

Đái Na liên tục gạt đầu ba cái, "Cùng một công ty, cùng người đại diện, không hỏi lại nữa."

Bách Thần như thế nào cũng nghĩ không ra, trong cảm nhận của anh Minh Thiếu Diễm anh minh thần võ, trước nay đều ỏn trọng nghiêm khắc, luôn chú ý với những binh hoa chỉ có khuôn mặt, thế mà bây giờ lại ký với Đường Đường.

"Minh đồng điên rồi sao?", Bách Thần cảm thấy hình tượng của Minh Thiếu Diễm trong lòng đã sụp đổ. Ngài ấy lại thật sự ký với Đường Đường, ngài ấy lại thật sự đụng vào quy tắc ngầm, đây không phải là Minh đồng mà anh quen thuộc!

Đái Na lập tức gõ một cái lên đầu Bách Thần, "Em mau ngậm miệng đi, về sau tuyệt đối không được nói xấu Đường Đường."

"Em nói đó", Bách Thần ngẩng cao đầu, "Em không tin Minh đồng có thể vì Đường Đường mà bỏ em."

"Em đừng không tin, thật sự có khả năng đó", Đái Na nhìn về mặt muốn điên mất của Bách Thần, cuối cùng chậm rãi mở miệng, "Biết Đường Đường có thân phận gì không?"

Có thể có thân phận gì, còn không phải là mình tinh nhỏ được bao dưỡng? Bách Thần khịt mũi coi thường.

"Đường Đường là cháu gái Minh đồng."

"Ruột."

+++

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Bách Thần có nghĩ thế nào cũng không ngờ Đường Đường chỉ lấy mình một cái đã trở thành cháu gái ruột của ông chủ.

Là anh đã trách oan Minh đồng rồi. Minh đồng vẫn là ông chủ tốt không bị sắc đẹp dụ dỗ, nhưng kết quả thế này, anh thật sự không thể cao hứng nổi!

Hiện tại Đường Đường đã ký hợp đồng với Thánh Ngu rồi, càng đáng sợ hơn là Đường Đường và anh có cùng người đại diện, đây chẳng phải là vì đuổi theo anh mà đến sao? Trước kia anh còn có thể trốn đi, dù Đường Đường có bám chặt anh vẫn có thể tỏ thái độ với cô, nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ?

Không chừng anh mới tỏ thái độ không tốt với Đường Đường một chút, sau lưng cô ta liền mách với Minh đồng.

Càng nghĩ Bách Thần càng tuyệt vọng, càng nghĩ càng phiền. Anh thấy Minh Thiếu Diễm đưa Đường Đường cho Đái Na quản lý, rõ ràng là tạo cơ hội để Đường Đường dễ dàng tiếp cận anh.

Sau này phải làm đây, cuộc sống này sao lại khó khăn như vậy?

Bách Thần nằm im trên sofa, không dám đăng Weibo mà chỉ đăng trên nhóm bạn bè, cũng không dám đăng quá trắng trợn táo bạo, sợ Minh Thiếu Diễm biết lại không tốt. Bách Thần sống không còn gì lý thú, rồi rắm một hồi liền đăng một bức ảnh.

Đó là một ảnh chụp tự sướng, thoát nhìn rất thảm thương, Bách Thần lại thêm mấy chữ trông hợp với bức ảnh:

[Tôi, Bách Thần, một người đàn ông cực kỳ thâm trầm]

Đăng xong mới nhớ ra chưa chặn Đường Đường. Nhớ Đường Đường thấy lại hỏi anh có chuyện gì thì phải làm sao! Nếu cô ta tìm anh khóc thì làm sao! Hiện tại anh có nên làm lơ, không quan tâm đến cô ta như trước đây không?

Bách Thần cầm điện thoại, đang nghĩ ngợi xem có nên xóa hay không thì thấy trong đồng like lại có like của Nhan Nghiên!

Nhan Nghiên chẳng những like cho anh mà còn có bình luận nữa!

Có Nhan Nghiên bình luận sao Bách Thần nỡ xóa đi, thậm chí Đường Đường thấy thì kệ, Nhan Nghiên vẫn quan trọng hơn.

Bách Thần trả lời bình luận của Nhan Nghiên, hai người anh một câu tôi một câu nói bình luận một đồng câu, cuối cùng chuyển thành trò chuyện riêng. Nhìn tin nhắn Nhan Nghiên gửi tới Bách Thần hưng phấn suýt chút nữa là nhảy tung tung.

Bách Thần không dám trước mặt Nhan Nghiên nói những chuyện không vui, sợ nói ra cô sẽ thấy chán. Đúng lúc Nhan Nghiên hỏi anh đang làm gì, Bách Thần vỗ đùi một cái, anh biết nên nói gì rồi.

Bách Thần trả lời,

[Em đang xem phim « Ách Nữ » của chị nè.]

*Ách nữ có nghĩa là cô gái câm. Mình thấy dễ hán viết hay hơn nên mình xin phép để Ách Nữ nhé.

« Ách Nữ » là tác phẩm giúp Nhan Nghiên giành được giải ảnh hậu Kim Mã khi mới mười chín tuổi. Trong nhiều cuộc phỏng vấn, Nhan Nghiên không dưới một lần nói rằng đó là bộ phim cô yêu thích nhất. Có thể thấy cô thích bộ phim này đến mức nào.

Mà Bách Thần cũng từ sau bộ phim này mà trở nên cực kỳ thích Nhan Nghiên. Mấy năm trôi qua tình cảm vẫn không hề giảm đi thậm chí là càng ngày càng thích.

Vốn tưởng đã nắm được cơ hội tốt để nói chuyện, không ngờ Nhan Nghiên bên kia trả lời rất chậm, qua một lúc lâu Nhan Nghiên mới đáp,

[Em thật sự thích bộ phim sao?]

[Đương nhiên!], Bách Thần lập tức trả lời.

[Em đã xem nó mười ba lần rồi!]

Bên kia lại im lặng.

Bách Thần chưa bao giờ cảm thấy lo lắng như vậy, ngó trái ngó phải xem có phải cũng không cảm thấy mình nói sai cái gì. Hay là Nhan Nghiên đang bận? Vì thế Bách Thần lại hỏi Nhan Nghiên, [Gần đây chị có kế hoạch gì không?]

Lần này trả lời thật nhanh,

[Chị đang chuẩn bị tham gia một chương trình tạp kỹ.]

Chương trình tạp kỹ? Nhan Nghiên lại đồng ý tham gia chương trình tạp kỹ! Bách Thần từ trên sofa nhảy lên, tìm một vòng không tìm được Đái Na nên anh trực tiếp nhắn tin.

[Chị Na, hay là chúng ta nhận một chương trình tạp kỹ đi.]

Nhắn tin xong lại trò chuyện với Nhan Nghiên một buổi. Cuối cùng Bách Thần nỡ mất buông điện thoại xuống. Lúc này anh mới nhớ hình như Đường Đường không tới tìm anh, thế là không nhận được mở vòng bạn bè ra, kết quả phát hiện Đường Đường thậm chí còn không thêm like cho anh.

Bách Thần cảm thấy kinh ngạc, nhất thời cảm thấy kỳ quái vô cùng, nhưng sau đó lại cảm thấy, không quan tâm thì không quan tâm, tốt nhất là đừng có làm phiền anh, anh không muốn Nhan Nghiên hiểu lầm.

Lại nói đến Đường Đường đang ở trong trường, mấy hôm trước cô mới xóa WeChat của Bách Thần, có quý mới biết anh đăng cái gì.

Thủ đoạn của Đái Na, Đường Đường xem như đã lĩnh giáo được. Từ trong khó khăn lật ngược tình thế một cách ngoạn mục. Video kia tung ra được mấy ngày bây giờ trong mắt các bạn học đều xem cô như một cô gái đáng thương.

Sau tiết hai, khi tất cả mọi người xuống sân tập thể dục, có nam sinh đột nhiên chạy tới trước mặt Đường Đường, hô to một tiếng,

"Đường Đường, cậu chịu khổ rồi!"

Đường Đường giải thích "... Thật ra tớ rất tốt..."

Nam sinh nghiêng mặt thờ dài, "Không, cậu không cần giải thích đâu. Bọn tớ đều biết mà."

Nói xoay liền xoay người đi.

Đường Đường:.....

Chỉ có thể nói hiệu suất làm việc của Đái Na quá cao.

Từ lúc Đường Hân ra ngoài gọi điện cho mẹ, cũng không thấy cô ta quay về. Buổi chiều sau khi tan học, Phong Thiên Dương và cậu bạn mét chín mấy đứng chờ ở cửa, thấy Đường Đường đi ra, Phong Thiên Dương liền nhảy xuống từ cửa sổ đi theo.

Từ lần đầu tiên thấy đồng hồ trên tay Đường Đường cậu đã cảm thấy sự mọi chuyện không như những gì mọi người biết, nhưng cậu thật sự không ngờ trước kia Đường Đường khó khăn như vậy.

Phong Thiên Dương nghĩ nguyên nhân trong đó.

Có lẽ là vì trước đây quen Đường Hân, trông cô ta ngoan ngoãn hiểu chuyện, ai có thể nghĩ sau lưng cô ta lại là người như vậy, ngay cả cậu cũng bị lừa!

Mất công trước đây cậu có hảo cảm với Đường Hân, thậm chí còn định phát triển thành tình cảm kia.

"Đường Đường à", Phong Thiên Dương cảm thấy cái tên Đường Đường này thật tốt, cậu chiếm tiện nghi kêu cô là Đường Đường, cô cũng không nhận ra cậu đang gọi thân mật.

"Hử?", Đường Đường ngẩng đầu. Phong Thiên Dương đối diện với ánh mắt của Đường Đường liền khẩn trương quên mất điều định nói, kết quả không chú ý đã bị cậu bạn mét chín cướp mất đề tài. Cuối cùng đến công trường, Phong Thiên Dương chỉ có thể đăm một mét chín một cái, rầu rĩ nói, "Ngày mai gặp."

"Ngày mai không được", Đường Đường cười nói, "Ngày mai tôi không đi học."

"Không đi?" Phong Thiên Dương nhảy lên, "Vì sao?"

"Tôi mời gia sư đến nhà, phải học thêm", Đường Đường nói xong đứng bên đường đợi xe, chào tạm biệt muốn đi. Phong Thiên Dương đột nhiên gọi cô một tiếng, về mặt rồi rầm hỏi, "Người mỗi ngày đón cô là ai?"

"Là người nhà tôi."

Người nhà sao?

Phong Thiên Dương nhìn chiếc xe Bentley ngênh ngang rồi đi, đem chữ người nhà lặp lại lần nữa.

Khi thân thể của Đường Đường lộ ra, người tội nghiệp cô có thêm cả tá người, nhưng người nói xấu cô cũng càng nhiều.

Phong Thiên Dương không nghe dưới một hai lần có người thắc mắc rốt cuộc chỗ dựa hiện tại của Đường Đường là ai. Học sinh có gia thế tốt trong trường quá nhiều, ai cũng nhìn ra Đường Đường thường xuyên mang giày đeo cặp hàng hiệu, mỗi ngày đều có siêu xe đưa đón cô.

Mọi người thấy vậy liền khó tránh khỏi tò mò, hướng chi về ngoài của Đường Đường quá xinh đẹp.

Nhưng Phong Thiên Dương không tin, bởi vì Đường Đường không có vẻ kiêu kỳ chuyện đó, cô thoải mái ra vào trường học, cũng chưa bao giờ ý giầu điểm...

Thiên kim thất lạc bên ngoài, xác suất xảy ra chuyện này là quá nhỏ, Phong Thiên Dương chưa bao giờ nghĩ đến nguyên nhân này. Bấy giờ đột nhiên nghe hai chữ "người nhà" từ miệng Đường Đường, trong lòng cậu liền cảm thấy sợ hãi.

Có khi nào Đường Đường tìm bạn trai có tiền có thế không?

Hôm nay hơi kẹt xe nên khi Đường Đường đến nhà thì Minh Thiệu Diễm đã về rồi. Hần vừa mới thay quần áo, lúc này đang ngồi trên sofa nói chuyện với dì Trình, nghe được tiếng bước chân liền quay sang nhìn Đường Đường.

Không hiểu sao, Đường Đường cảm thấy ánh mắt Minh Thiệu Diễm hôm nay có chút kỳ lạ, chưa kịp nghĩ nhiều, dì Trình đã lau mặt vọt đến, nhìn cô từ trên xuống dưới một lần,

"Đứa trẻ đáng thương của ta, tại sao không nhận về sớm một chút chứ?" Dì Trình khóc đỏ cả mắt, vừa khóc vừa nằng nặc mẹ nuôi, "Đồ đàn bà độc ác, cô ta còn có chút lương tâm hay không? Bình thường cô ta đều không cho cháu ăn cơm hả? Cháu nhìn xem cháu gầy này..."

"Dì Trình, cháu đói bụng", Đường Đường làm nũng nói, dì Trình lập tức lau nước mắt, "Có cơm ngay, dì làm toàn những món cháu thích ăn."

Nói xong liền vọt vào phòng bếp, Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, theo bản năng nhìn Minh Thiệu Diễm. Minh Thiệu Diễm nhìn cô, đột nhiên nói, "Bối phận sai rồi."

Đường Đường nhất thời nghe không hiểu, "Sai bối phận gì?"

"Chú gọi là dì Trình, cháu cũng gọi dì Trình, chẳng lẽ không phải sai?"

Đường Đường:.....

Cô vẫn luôn gọi như vậy, sao tự nhiên giờ lại làm khó dễ cô.

"Mọi người đều gọi như vậy", Đường Đường đi tới ngồi cạnh Minh Thiệu Diễm, vô cùng nghiêm túc định giải thích, kết quả vừa ngẩng đầu liền thấy khoe môi Minh Thiệu Diễm giật giật.

Tuy rằng rất mau gần như không thấy được, nhưng Đường Đường vẫn nhìn kịp!

Minh Thiếu Diễm đang cười!

Trời ạ, Đường Đường đầu tiên là kinh ngạc, không ngờ Minh Thiếu Diễm cũng biết cười, nhưng sau đó mới nhận ra, Minh Thiếu Diễm mới nói đùa.

Vấn đề này không có gì vui để đùa đâu! Nội tâm Đường Đường điên cuồng mẩn. Nếu không phải chính mắt cô nhìn thấy, cô thật sự tưởng Minh Thiếu Diễm đang dạy dỗ cô!

Đường Đường thật muốn chỉ vào Minh Thiếu Diễm lên án hăn hủ người khác, nhưng cuối cùng cô không có can đảm, chỉ dám thở dài, "Chú nhỏ, cháu đi lên thay quần áo trước."

"Đi đi, tâm tình Minh Thiếu Diễm khó có lúc vui vẻ, "Thay đồ xong xuống ăn cơm."

"... Dạ." Đường Đường lên lầu, đi đến chỗ ngoặt ở tầng hai thì dừng lại, quay xuống nhìn thoáng qua bên dưới, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Ấu trĩ.

Sau khi thay quần áo xuống lầu, trong phòng bếp đã dọn cơm xong, dì Trình vui vẻ kéo cô ngồi xuống ăn cơm.

Minh Thiếu Diễm không thích nói chuyện trên bàn ăn cơm, cho nên Đường Đường cũng chạm vào tối kị của hăn, nhất thời xung quanh chỉ nghe tiếng âm thanh bát đĩa va vào nhau.

Trước đây khi đóng phim, cô đã luyện thành thói quen ăn cơm thật nhanh, thỉnh thoảng còn quên ăn thức ăn, chỉ ăn cơm. Minh Thiếu Diễm vừa nhắc mắt đã thấy Đường Đường nhanh chóng ăn hết nửa bát cơm.

Gần nhất cùng nhau ăn cơm, Minh Thiếu Diễm đã chú ý tới tật xấu này của Đường Đường, vì thế liền gấp một miếng sườn vào bát cô.

Đường Đường ngẩng đầu, Minh Thiếu Diễm lãnh đạm nói, "Ăn nhiều đồ ăn vào."

"Vâng", Đường Đường gật đầu, thầm nghĩ tâm tình Minh Thiếu Diễm hôm nay thật tốt, chẳng những nói đùa mà còn gấp đồ ăn cho cô!

Có điều tay nghề dì Trình thật sự rất tốt, Đường Đường không khỏi thả chậm tốc độ ăn cơm. Vừa gắp xong miếng xương sườn, trong bát lại có một con tôm.

"... Cảm ơn chú nhỏ."

Minh Thiếu Diễm ừ một tiếng, chờ Đường Đường ăn xong lại gắp rau xanh.

Minh Thiếu Diễm lại còn giải thích một câu, "Chay mặn phối hợp."

Ăn xong một bát cơm, Đường Đường cảm thấy như chính mình đã ăn gấp hai lần mọi ngày. Mắt thấy Minh Thiếu Diễm vẫn định gấp đồ ăn cho mình, cô vội vàng lắc đầu, "Chú nhỏ cháu ăn no rồi!"

Về mặt dì Trình đau lòng, "Mới ăn có một miếng đã no rồi?"

"Ăn nữa sẽ béo mất."

"Có 45 kg, béo cái gì mà béo", Minh Thiếu Diễm nhìn cô một cái, "Nếu ăn không nổi nữa thì uống canh đi."

Dì Trình nhanh chóng đem chén canh đặt trước mặt Đường Đường.

Đường Đường: "... Chú nhỏ, cháu là nghệ sĩ mà..."

Còn có, làm sao chú biết cháu nặng bao nhiêu?

Minh Thiếu Diễm thở dài, "Chút nữa đi tập thể dục với chú."

Kệ đi, Đường Đường bụng chén canh lên uống. Thật ra vẫn có thể ăn tiếp, chỉ là trước kia cô đã tập thói quen không dám ăn quá no.

Mới ăn cơm xong không thể tập thể dục, đặc biệt là ăn no như vậy. Đường Đường trước tiên lên phòng đọc sách gần một tiếng, sau đó mới xuống tầng hai vào phòng tập thể dục.

Minh Thiếu Diễm đã tới trước một lúc. Hăn không mặc đẹp giống đàn ông khác, mà mặc mộ bộ đồ thể thao rộng thùng thình thoải mái, bộ dạng vẫn chính tề như vậy, nếu không nói ra chắc không ai nhận ra hăn đi tập thể dục.

Không có quấy rầy Minh Thiếu Diễm, Đường Đường đi sang thiết bị bên trái phòng tập, chuẩn bị kéo duỗi.

Chú cháu hai người ai làm việc nấy, không ai quấy rầy ai. Minh Thiếu Diễm chạy bộ, vô thức lại nhìn sang Đường Đường.

Đường Đường mặc trang phục thoải mái, cũng không ngăn, nhưng lúc này ngay chỗ sườn eo, cô nâng cánh tay lên thì áo cũng bị kéo lên theo, lộ ra vòng eo thon xinh đẹp.

Thật ra cũng không có gì, nhưng đây là cháu gái, vì thế Minh Thiếu Diễm ra khỏi phòng tập.

Đường Đường đang gấp người xuống thì nghe tiếng cửa bị đẩy ra, lúc đứng lên thấy Minh Thiếu Diễm đang ra ngoài. Không biết có chuyện gì nhỉ?

Đường Đường tưởng Minh Thiếu Diễm có việc nên không nghĩ nhiều, kết quả hai phút sau, Minh Thiếu Diễm trở lại. Đường Đường muối hỏi hần ra ngoài làm gì thì Minh Thiếu Diễm đã gọi cô qua, sau đó đưa cho cô một bộ đồ thể thao.

"Mau đi thay quần áo đi."

+++

Sau bao ngày cày cuốc thì em gái editor đã edit xong chính văn rồi mọi người ơi, còn ngoại truyện và beta nữa là xong. Mọi người chờ đợi một chút xíu nữa thôi nhé. Cố lên nào!!!

Mấy nay dịch bệnh nên mọi người ra ngoài nhớ đeo khẩu trang, giữ gìn sức khỏe nha. Yêu mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

* Xin lỗi mọi người nhé, đáng ra là đăng hôm qua nhưng mạng lại lỗi nên sáng nay đăng nhé, tôi có tiếp nha.

Đây là... Muốn làm gì?

Đường Đường không theo kịp.

Cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, không ngăn cũng không bó sát, không gọi cảm cũng không lộ thịt. Đường Đường nói nhỏ, "Cháu mặc cái này là được rồi..."

Minh Thiếu Diễm mặt không cảm xúc đem quần áo nhét vào trong tay Đường Đường, "Sợ cháu lạnh."

Bây giờ là tháng 11, nhiệt độ ở thành phố S đang ở mức gần hai mươi độ, tuy rằng không đến mức quá nóng, nhưng cũng chắc chắn không lạnh đến nỗi phải mặc nhiều áo, hơn nữa đang vận động thì sao lại lạnh được?

Thấy Đường Đường không có động tĩnh, Minh Thiếu Diễm liền giữ áo khoác thể thao ra trực tiếp khoác lên vai Đường Đường, "Gần đây dễ mắc bệnh cảm, mặc dày một chút tránh cảm mạo."

Đường Đường:.....

Đường Đường nhìn Minh Thiếu Diễm được bọc kín mít, lại nhìn áo khoác gần như dài khuất hông trên người mình.

Thật sự, ngài ảm áp một mình là được rồi, tôi không cần đâu!

Nhưng rốt cuộc cô không dám cời ra.

Đây là do Minh Thiếu Diễm đích thân mặc cho cô.

Đường Đường đem cánh tay xỏ vào trong tay áo, kéo khóa kéo lên, sau đó quay ngược lại với Minh Thiếu Diễm tiếp tục làm động tác kéo đuôi.

Minh Thiếu Diễm tập xong các động tác sau đó nhìn thoáng về phía Đường Đường, thấy cô cháu gái dù động như thế nào cũng không lộ eo rớt cuộc vừa lòng.

Giữa chú cháu nên tôn trọng và quan tâm lẫn nhau.

Hần quả là người chú tốt không lúc nào là không suy nghĩ cho cơ thể cháu gái.

Đường Đường tập luyện xong, đi tắm rồi lại thấy hơi khát, chuẩn bị xuống lầu uống nước. Đến khi mở cửa ra lại nhớ tới chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Minh Thiếu Diễm, Đường Đường do dự. Nói không chừng xuống lầu lại gặp hần, vì thế cô ngoan ngoãn làm khô tóc, khoác thêm quần áo lên người.

Biệt thự cũng chỉ có vài miệng người, nhưng khéo thế nào mà những người khác không gặp lại gặp phải Minh Thiếu Diễm. Đường Đường thở dài nhẹ nhõm, còn may là lúc này cô thông minh mặc thêm vài kiện quần áo. Kêu một tiếng chủ nhỏ, Minh Thiếu Diễm quay lại đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, "Sao lại mặc dày như vậy, bị cảm?"

Đường Đường???

Không phải chủ kêu tôi mặc dày chút sao?

Minh Thiếu Diễm theo bản năng muốn duỗi tay nhưng trong nháy mắt lại rút về, "Tôi bảo dì Trình tìm ít thuốc."

"Không cần không cần", Đường Đường vội vàng kêu Minh Thiếu Diễm lại, "Cháu không bị cảm, cháu chỉ là... Chỉ là gần đây dễ bị cảm mạo nên muốn dự phòng thôi."

Đường Đường cảm thấy trong giờ phút này có khả năng đầu óc cô xảy ra vấn đề rồi, đây là cái đoạn đối thoại thiếu năng gì vậy chứ.

"Đây đúng là ý thức tốt", Minh Thiếu Diễm gật gật đầu, "Chỉ là mặc quá dày dễ ra mồ hôi, ra mồ hôi càng dễ cảm lạnh, mặc vừa đủ là được rồi."

Đường Đường.....

Sao người đàn ông này trước sau không thống nhất như vậy?

Vì sao một chút cũng không theo lẽ thường vậy chứ?

Lúc trước ngại cô mặc ít, hiện giờ lại ngại nhiều, lòng dạ đàn ông như mò kim đáy biển. Đường Đường cảm thấy cô hoàn toàn không thể hiểu được Minh Thiếu Diễm đang nghĩ gì, chỉ có thể gật gật đầu, "vâng"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm buông ly nước, đang muốn lên lầu lại đứng lại, "Sáng mai học thêm toán?"

"Đúng vậy, thứ bảy học toán, chủ nhật học địa lý."

Trường trung học phụ thuộc cũng phải đi học thứ bảy, nhưng chương trình học lại khác ngày thường, chủ yếu là ba môn chính văn toán ngoại ngữ. Đường Đường học kém nhất là môn toán, vậy nên thời gian học ngữ văn và tiếng Anh cô hoàn toàn có thể cống hiến cho toán học, do đó cô đã xin cô chủ nhiệm nghỉ ngày thứ bảy để mời gia sư tới nhà dạy thêm.

Gia sư là Jason tự mình mời, là một sinh viên từ một trường đại học danh giá thành phố S, nghe nói năm đó thi đại học cậu ta chính là thủ khoa của tỉnh.

Gia sư dạy rất nghiêm túc cũng rất tận tâm, đôi khi Đường Đường không hiểu lắm còn được dạy thêm miễn phí. Đường Đường rất vừa lòng với vị gia sư trẻ tuổi này, hầu như mọi phương diện cậu ta đều rất tốt, ngoại trừ một thứ, chính là có chút thẹn thùng.

Đường Đường thầm nghĩ vì sao Minh Thiếu Diễm lại hỏi việc này, nhưng Minh Thiếu Diễm chỉ trầm mặc không nói thêm, "Nếu còn muốn học thêm thì nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được", Đường Đường gật đầu, "Chủ nhỏ ngủ ngon."

"... Ngủ ngon."

Thẳng đến khi lên lầu, Đường Đường mới hậu tri hậu giác nhớ tới, hình như đây là lần đầu tiên Minh Thiếu Diễm nói với cô ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, khi Đường Đường đang ăn sáng thì Đái Na gọi điện thoại đến.

Giới giải trí bên kia đã có Đái Na phụ trách, hiện tại Đái Na chỉ có một yêu cầu duy nhất với cô, đó chính là trong năm cuối cấp này cô ngàn vạn lần đừng làm chuyện gì quái lạ nữa.

"Quản suy nghĩ của em, quản cái miệng của em", Đái Na luôn luôn nhắc nhở cô, hiện giờ chỉ mới hoàn thành bước đầu tẩy trắng, nếu muốn được như trước kia, Đường Đường cần thiết giữ gìn một hình tượng tốt đẹp.

"Còn có", Đái Na lại nói, "Minh đồng nói em muốn thi học viện Hí Kịch S?"

Đường Đường gặm bánh mì gật đầu, "Ừm ừm"

"Khoa diễn xuất."

"Không phải", Đường Đường uống ngụm nước, "Khoa đạo diễn."

Đái Na:.....

"Khoa đạo diễn? Em không phải nói em muốn đóng phim sao?"

Đương nhiên muốn đóng phim, nhưng không cần phải hao phí mấy năm thời gian.

Năm mười lăm tuổi Đường Đường bắt đầu đóng phim, sau này thi đại học cũng chọn khoa diễn xuất. Vào năm hai đại học thành công giành được giải ảnh hậu Kim Mã, ở trường bốn năm, Đường Đường nhất định là học sinh thành công nhất trong trường suốt mấy năm gần đây. Vì thế nếu đã học qua một lần thì không cần phải học lại lần nữa. Hiện tại, kỹ thuật diễn đối với Đường Đường mà nói đã không còn đơn giản là chuyện chỉ cần học tập là có thể tăng lên.

Còn việc làm đạo diễn, năm Đường Đường 26 tuổi đã bắt đầu nảy sinh ý tưởng quay chụp một bộ điện ảnh. Vì thế ra sức học khoa đạo diễn và sau đó trở thành một nghiên cứu sinh của khoa. Đáng tiếc việc học mới được nửa năm đã bị một giấc ngủ biến thành cái dạng này, bây giờ lại có cơ hội học đại học lại một lần đương nhiên Đường Đường sẽ chọn khoa đạo diễn năm đó vẫn học chưa xong.

Có điều chuyện này tuyệt đối không thể nói với người ngoài, Đường Đường cắn bánh mì trả lời Đái Na, "Rất nhiều diễn viên đều không hề xuất thân chính quy sao, hơn nữa diễn xuất còn đặc biệt tốt, có những người chính quy so ra còn kém hơn không chính quy."

Đái Na:.....

Lời này nói không sai nhưng những người này chắc chắn sẽ không bao gồm em!

Dù đã phát hiện Đường Đường không phải người không có đầu óc như hiểu biết của cô lúc trước nữa, nhưng kỹ thuật diễn là thứ dựa vào thiên phú và linh khí. Trên người Đường Đường, Đái Na không cảm thấy bất kỳ thiên phú diễn xuất nào trên đó.

Đái Na có chút đau đầu, "Em đề nghị lại đã."

Sau khi ngắt điện thoại liền quay đầu trực tiếp xin chỉ thị của lãnh đạo Minh Thiệu Diễm. Cuối cùng Minh Thiệu Diễm chậm rãi đem nút thắt đó gỡ ra, ném cho Đái Na hai chữ, "Tùy con bé."

Đem Đường Đường cho Đái Na trông giữ là vì Đường Đường nói muốn vào giới giải trí. Đái Na có năng lực, hần rất yên tâm, hơn nữa hần cũng không trông cậy vào việc Đường Đường nổi tiếng kiếm tiền cho công ty, vậy nên tùy suy nghĩ của cô, cô muốn làm gì thì làm đó.

Muốn đóng phim thì đóng phim, muốn học đạo diễn thì học, đối với Minh Thiệu Diễm mà nói thì những chuyện đó cũng không có gì khác nhau.

Nhưng đối với Đái Na mà nói lại khác nhau rất lớn!

Nội tâm Đái Na điên cuồng chửi mắng, Minh Thiệu Diễm làm cách này đúng là vô lại. Hần không quản Đường Đường diễn cái gì, học cái gì, đợi đến khi Đường Đường diễn không tốt bị chửi mắng, lúc đấy hần sẽ quản. Nói cho cùng, sau này khi Đường Đường xảy ra vấn đề, Minh Thiệu Diễm nhất định sẽ tìm cô hỏi tội.

Đái Na ở đầu dây bên kia thật sự muốn mắng mẹ.

Được rồi, cùng lắm thì sao này chọn kịch bản thì chọn những vai bình hoa không cần kỹ thuật diễn, đến lúc đó hần là diễn xuất cũng không quá kém.

... Hần là.

Ăn xong buổi sáng, đúng tám giờ rưỡi anh chàng gia sư đến nhà.

Tên anh ấy là An Kiệt, vóc dáng không cao nhưng lớn lên thanh tú. An Kiệt vốn dĩ hay thẹn thùng, hôm nay lại không biết vì sao còn thẹn thùng hơn cả lúc trước.

Đường Đường nhắm lúc này là thời gian rời giường của Minh Thiệu Diễm nên đang pha một ly cà phê cho hần, thấy An Kiệt tới liền thuận tay giúp An Kiệt pha một ly.

An Kiệt luôn miệng nói cảm ơn, lúc này mới ngồi ở phòng khách trên sofa pha nhấp ly cà phê, ánh mắt anh lâu lâu lại nhìn thân ảnh bận rộn trong bếp của Đường Đường. Chờ Đường Đường ra ngoài lại vội vàng thu ánh mắt đứng lên.

"Được rồi", Đường Đường nói, "Chúng ta lên thôi."

An Kiệt nhìn bộ dáng cười rộ lên của Đường Đường, lỗ tai đỏ lên, vội vàng gật đầu.

Cầm giáo án đã chuẩn bị tốt theo Đường Đường lên tầng, vừa lúc gặp Minh Thiệu Diễm vừa bước ra khỏi phòng ngủ.

Đường Đường chào buổi sáng với Minh Thiệu Diễm, "Cà phê vừa mới pha xong", Đường Đường nói, "Chú nhỏ bây giờ xuống dưới uống là vừa lúc."

Minh Thiệu Diễm nhàn nhạt ừ một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người An Kiệt, nhìn đến An Kiệt cả người cứng đờ, sau đó bình tĩnh dời đi nói với Đường Đường, "Học một chút rồi lại nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi."

Khó được Minh Thiệu Diễm ôn nhu lại sẵn sàng như vậy, Đường Đường lập tức đưa cho Minh Thiệu Diễm một nụ cười vô cùng sáng lạng.

Minh Thiệu Diễm gần như không thể nghe thấy cười khẽ một tiếng, "Đi lên đi."

Chờ Đường Đường và nam sinh nhỏ lên tầng học, Minh Thiếu Diễm trong nháy mắt lại khôi phục lạnh nhạt ngày thường, đi xuống lầu nhìn thấy cà phê trên bàn khách, mày nhíu lại.

Chờ đi đến phòng bếp, di Trình vừa lúc bùng ly cà phê Đường Đường vừa mới pha xong đặt trước mặt Minh Thiếu Diễm.

"Đến vừa lúc, Đường Đường vừa chuẩn bị xong", di Trình nói xong lại vội vàng dọn bữa sáng cho Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm nhìn cà phê trước mắt, rõ ràng vẫn là mùi hương quen thuộc. Nhưng nhớ tới ly cà phê ở phòng khách kia, Minh Thiếu Diễm không biết vì sao đột nhiên cảm thấy ly cà phê này mất đi lực hấp dẫn.

Di Trình lại bùng thêm một món ra, phát hiện Minh Thiếu Diễm đọc tạp chí, trước mắt là ly cà phê một ngụm cũng chưa chạm vào.

"Đây là làm sao vậy?", di Trình buông mâm khó hiểu.

Minh Thiếu Diễm cũng không ngẩng đầu lên, "Lạnh."

Di Trình bùng ly cà phê, sờ sờ một chút, cũng không lạnh mà. Nhưng Minh Thiếu Diễm đối với cà phê yêu cầu cao, miệng lại kén, di Trình đã sớm thành thói quen, cũng không nghĩ nhiều liền đem ly cà phê dọn xuống.

Minh Thiếu Diễm buông tạp chí, cầm cái muỗng ăn bữa sáng. Điện thoại vang lên, Minh Thiếu Diễm nhìn hàng chữ trên màn hình, vốn sắc mặt đã không dễ nhìn lại càng thêm khó coi.

Điện thoại vang lên gần một phút Minh Thiếu Diễm mới nhấc máy, lãnh đạm kêu một tiếng chú hai.

Di Trình nghe thấy xưng hô này, bước chân lập tức ngừng lại, biểu tình ngưng trọng.

Đầu dây bên kia nói không ngừng nhưng Minh Thiếu Diễm chỉ đơn giản "Ừ" vài tiếng, sau đó nói, "Con bé rất bận."

"Dù bận cũng phải về gặp người nhà không phải sao? Thật vất vả mới tìm về, bọn ta ai cũng muốn gặp cháu gái một chút", chú hai Minh gân cổ lên nói, "Hôm nay vừa lúc chú và chú ba cậu đều rảnh, nếu không cậu đưa Đường Đường lại đây ăn cơm. Cậu bận thì bảo chú Lý đưa con bé lại đây là được."

"Không cần", đôi mắt Minh Thiếu Diễm tựa như đang bốc lên một cô luồng khí đen dày đặc, "Chiều nay tôi sẽ đem con bé đến."

Chú hai Minh ở đầu dây bên kia có chút đáng tiếc, nhưng nếu đã thuyết phục Minh Thiếu Diễm mang Đường Đường tới cũng xem như đã đạt được mục đích. Lại nói thêm vài câu, Minh Thiếu Diễm lạnh nhạt ứng phó vài tiếng sau đó ngắt điện thoại.

Đường Đường đang làm một đề giải phương trình, có người gõ cửa.

Minh Thiếu Diễm vừa mở cửa liền thấy nam sinh dạy toán cho Đường Đường gần như ngồi sát bên cô, khi thấy hấn lập tức đứng lên.

Đường Đường thấy sắc mặt Minh Thiếu Diễm không hề dễ nhìn, vội vàng buông bút trong tay, "Chú nhỏ, làm sao vậy?"

Minh Thiếu Diễm nhìn về phía An Kiệt, "Hôm nay học tới đây thôi."

An Kiệt bị Minh Thiếu Diễm nhìn đến cứng đờ cả người, tuy rằng có chút luyến tiếc nhưng lại không dám làm trái lời Minh Thiếu Diễm. Cậu nhanh chóng đứng lên thu dọn cặp sách rồi rời khỏi.

Đường Đường cất sách vở, thật cẩn thận hỏi Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Làm sao vậy? Phải nói như thế nào với Đường Đường đây?

Nhớ tới lời nói vừa nãy của chú hai lại nhớ tới ý đồ khi đón Đường Đường về nhà trước kia. Trong lòng Minh Thiếu Diễm bức bối không nói nên lời, ném xuống một câu liền xoay người rời đi.

"Sắp xếp một chút, cùng chú trở về nhà chính Minh gia."

Nhà chính Minh gia?

Đường Đường nhớ trong tiểu thuyết viết, giữa Minh Thiếu Diễm và chú hai, chú ba luôn không ngừng đấu tranh chống chọi nhau. Cô lập tức hiểu vì sao sắc mặt Minh Thiếu Diễm lại khó coi như vậy.

"Chú nhỏ", Đường Đường đuổi theo ra ngoài gọi Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm đứng lại, "Cái gì?"

Đường Đường tỏ rõ lập trường của mình, "Chú mới là người thân của cháu."

Minh Thiếu Diễm quay đầu lại nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Đường Đường lại một lần nữa kiên định tỏ thái độ, "Đúng vậy, là người thân duy nhất!"

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Chú, cảm động không!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

* May quá sáng nay dò dò lại đăng được nè

Hồi tưởng một chút cốt truyện của tiểu thuyết, Đường Đường không hề chịu chút ủy khuất nào từ Minh Thiếu Diễm.

Bây giờ cũng giống vậy, Minh Thiếu Diễm biết mình còn có cháu gái, lập tức bảo chú Lý đi đón người trở về. Cho dù không thích hay thậm chí oán hận cha mẹ của Đường Đường, nhưng vì không cho chi thứ hai và chi thứ ba nhúng tay vào, vẫn luôn là đáp ứng mọi nhu cầu của Đường Đường, cho dù là Đường Đường muốn cái gì.

Tuy rằng mục đích nhận Đường Đường trở lại không đơn thuần là ý tốt, vào giai đoạn đó Đường Đường vừa về Minh gia, hẳn đã giúp Đường Đường rất nhiều. Nhưng sau này, Đường Đường lại bị chi thứ hai và chi thứ ba lôi kéo, cuối cùng thậm chí còn đem chuyện Bách Thần không thích cô đổ tội lên người Minh Thiếu Diễm, cuối cùng hai chi còn lại bắt đầu chiếm sự nghiệp của Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm chịu nhiều ủy khuất nha.

Đều làm mọi thứ mà không cần lời hỏi đáp, vậy mà lại nuôi dưỡng lên một con sói trắng. Minh gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì truyện không đề cập sâu, nhưng quan hệ giữa Minh Thiếu Diễm cùng chú hai và chú ba là thật sự kém, hiện giờ Đường Đường đứng bên phía Minh Thiếu Diễm, đương nhiên muốn duy trì khoảng cách với hai chi còn lại.

Đường Đường là người thân duy nhất của Minh Thiếu Diễm, cô tỏ thái độ như vậy nhưng thanh âm của Minh Thiếu Diễm cũng chỉ nhu hoà một chút, cũng không hơn gì.

Vài giây sau, Minh Thiếu Diễm trầm mặc nhìn Đường Đường, nhàn nhạt ừ một tiếng rồi đi xuống lầu.

Đường Đường thờ dài nhìn Minh Thiếu Diễm, để có được mối quan hệ tốt với Minh Thiếu Diễm, cô cần thêm nhiều thời gian nữa.

Hôm nay cuối cùng cũng đi gặp mọi người, Đường Đường mặc váy màu trắng quá đầu gối, lại tùy ý trang điểm nhẹ nhàng. Đi xuống lầu, di Trình nhìn thấy cô ánh mắt liền sáng ngời, vốn dĩ mọi khi đã rất đẹp, hôm nay trang điểm một chút lại càng xinh đẹp hơn.

Di Trình ngắm Đường Đường, càng ngắm càng thích, cũng vì rất yêu quý nên không ngăn được sự sợ hãi, mắt thấy Minh Thiếu Diễm còn chưa xuống tầng, liền lôi kéo Đường Đường xuống phía dưới chân cầu thang, lần nữa nói cho Đường Đường.

"Đường Đường à, trên đời này cháu chỉ có chú nhỏ là người thân duy nhất, thiếu gia đối xử rất tốt với cháu."

"Cháu biết", Đường Đường lập tức gật đầu.

Nhìn Đường Đường ngoan ngoãn như vậy, di Trình cũng hơi yên tâm gật đầu, nghe thấy tiếng động Minh Thiếu Diễm đang xuống lầu, vội vàng nói một câu,

"Nếu có người nói với cháu cái gì, cháu vạn lần không được tin, biết chưa."

"Cháu biết rồi", Đường Đường sửa sang lại đầu tóc, "Di Trình yên tâm đi."

Không rõ Đường Đường trong truyện thế nào, nhưng cô biết rằng hiện nay Minh Thiếu Diễm là "bắp đùi" duy nhất của cô, Đường Đường hoàn toàn biết mình muốn gì và nên làm thế nào.

Nói nữa, hôm nay nếu thuận theo Minh Thiếu Diễm, Đường Đường cảm thấy quan hệ của Minh Thiếu Diễm và cô sẽ tiến nhanh hơn.

Tiếng vang từ cầu thang tới, Minh Thiếu Diễm hôm nay mặc một bộ trang phục màu đen.

Minh Thiếu Diễm ngày thường hay mặc trang phục màu xám, màu xám sẽ làm sự nghiêm túc của hắn hơi giảm đi, cũng có phần trầm ổn, nhưng hôm nay bộ trang phục màu đen làm Minh Thiếu Diễm già đi không ít tuổi, tăng thêm sự sắc bén cho hắn.

Chẳng qua, bộ Armani màu đen đã làm nổi bật lên dáng người hoàn hảo của Minh Thiếu Diễm, vai rộng eo nhỏ chân dài, ngón tay thon dài sửa lại nút cài tay áo, từ cảm giác của Đường Đường, đây chính là đang biểu diễn thời trang nhà.

Đường Đường vội vàng theo đi lên.

Minh Thiếu Diễm đi xuống lầu, ánh mắt dừng lại trên người Đường Đường, động tác sửa nút tay áo không hề dừng lại, tiện đà nói,

"Đi thôi."

Di Trình tiễn hai người ra tận cửa, nhìn theo bóng hai người ngày càng xa, lúc này mới phát hiện ra hôm nay Minh Thiếu Diễm và Đường Đường một đen một trắng, dáng người cả hai đều hoàn hảo, nhìn sau lưng càng thấy giống một đôi...

Phi!

Suy nghĩ vớ vẩn gì đâu!

Di Trình tát nhẹ mình một cái, bà đang nghĩ cái gì vậy, đây chính là chú cháu, họ có cùng huyết thống.

Kì quái, hai người này sinh ra đều đẹp như vậy.

Đường Đường không biết suy nghĩ rối loạn của di Trình, cô đang ngồi lên chiếc Maybach quen thuộc.

Chú Lý lái xe rất ổn, nhưng thường ngày người đưa đón Đường Đường là moth anh lái xe nói nhiều, đặc biệt hôm nay có Minh Thiếu Diễm nên thật áp lực, trong xe yên tĩnh đến kỳ cục.

Đường Đường không nhiều chuyện, lại cảm thấy không khí quá khó chịu, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe đang lướt qua, ngẫm nghĩ quay ra hỏi Minh Thiếu Diễm,

"Chú nhỏ, nhà chính Minh gia đang do ai quản lý?"

Lúc trước Đường Đường cho rằng nhà cũ của Minh gia nếu không do Minh Thiếu Diễm quản lý chắc để không, nhưng Minh Thiếu Diễm nói bọn về nhà chính Minh gia, cho nên hiện tại biệt thự là của chi hai hay chi ba!

Minh Thiếu Diễm liếc mắt nhìn Đường Đường nói,

"Ông sau khi qua đời để biệt thự lại cho chi ba."

Đường Đường trầm nghĩ, quả nhiên quan hệ kém đến mức một chữ chú ba cũng không gọi. Chi ba là còn út, Minh lão gia để lại nhà cũ cho chi ba, hẳn là rất coi trọng họ, nhưng sản nghiệp lớn nhất của Minh gia lại nằm trong tay Minh Thiếu Diễm, cũng chính là con cả.

Đường Đường nhủ mảy.

Ở đây, Đường Đường cũng không rõ nhưng cũng biết đại khái nguyên nhân chi thứ ba khó chịu với Minh Thiếu Diễm.

Đến nỗi chi thứ hai...

So sánh ra kém cả Minh Thiếu Diễm về tài sản, trước kia cũng không được Minh lão gia sủng ái, cuối cùng lại chọn đứng về phía chi thứ ba.

Một nhóm trưởng bối tìm mọi cách để tính kế cháu trai, cuối cùng lại không tính kế thành công.

Đường Đường cười nhạt về năng lực của họ.

Giữa 12 giờ trưa, xe đứng giờ dừng lại ở nhà của ông ba.

Đường Đường nghĩ thầm chốc nữa muốn kêu chú ba, đột nhiên phản ứng lại Minh Thiếu Diễm gọi là chú ba còn mình gọi là ông ba, vừa nghĩ vừa xuống xe liền thấy Minh Thiếu Diễm đang chờ cô.

Đường Đường vội vàng tiến lên đi theo bên người Minh Thiếu Diễm.

Sân nhà cũ của Minh gia so với biệt thự cô đang sống hoàn toàn khác biệt, ở đây đa số đều là những cây to đã được trồng từ lâu, đồng thời cũng cảm nhận được thời gian rất lâu về trước.

Trên sân bên ngoài biệt thự, mấy đứa nhỏ đang chơi, đột nhiên thấy Minh Thiếu Diễm và Đường Đường đi tới, nhanh như chớp chạy vào biệt thự, chỉ lát sau có một nhóm người đi ra.

Thật sự là một nhóm người, nhìn thoáng qua cũng thấy ít nhất hai ba mươi người, nhìn thấy Đường Đường tựa như nhìn thấy một miếng thịt nướng vậy.

Rõ ràng là chưa từng gặp qua nhưng giờ phút này rất nhiệt tình với Đường Đường, tựa như đã gặp cô từ rất lâu rồi, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi

nắm lấy tay cô, thân mật kêu "Đường Đường", rồi lôi kéo cô vào trong nhà.

Đường Đường rút tay ra, Minh Thiếu Diễm nhìn cô một cái, lúc này mới nhìn về phía người phụ nữ lôi kéo Đường Đường nói, "Đây là cô cả của cháu."

Đường Đường ngoan ngoãn chào cô cả, nhưng sắc mặt cô cả đột nhiên cứng đờ một giây rồi mới nhiệt tình trở lại.

Mọi người vào phòng.

So với ở biệt thự chỉ có mình Minh Thiếu Diễm, ở đây có nhiều người khiến Đường Đường phiền lòng, từ hơn năm mươi tuổi cho tới ba hay bốn tuổi, còn có một đám người đang tò mò đánh giá Đường Đường, nếu không phải Đường Đường đã quen với ánh đèn thì bây giờ biểu cảm nhất định sẽ cứng đờ.

Các đại nhân nhìn về phía Đường Đường với ánh mắt đánh giá, những người cùng tuổi hoặc ít hơn cũng đang tò mò nhìn chằm chằm vào cô, đánh giá từ chân tới đầu.

Đường Đường miễn cảm phát hiện ra, có một cô gái gần tuổi cô, ánh mắt không có thiện cảm lắm.

Đường Đường bắt đầu nhận ông hai, ông ba, chào hỏi nhóm người mất gần ba phút, cuối cùng cũng chào hỏi mọi người xong, theo bản năng quay đầu lại nhìn Minh Thiếu Diễm một cái.

Minh Thiếu Diễm thấy cô biểu lộ gương mặt cuối cùng đã xong, đột nhiên cảm thấy rất đáng yêu.

"Ăn cơm trước đi", Minh Thiếu Diễm quay đầu nói với chú hai.

Chú hai Minh ngẩn người, vội vàng tiếp đón, "Ăn cơm ăn cơm, đã sớm đợi sẵn rồi."

Tới phòng ăn, Đường Đường trực tiếp ngồi cạnh Minh Thiếu Diễm, Minh Thiếu Diễm không biểu lộ sắc mặt gì, bên cạnh là hai người cô liếc nhìn nhau, sắc mặt có chút không tốt. Thời điểm ăn cơm, Minh Thiếu Diễm vẫn như cũ thuận tay gấp đồ ăn cho cô, mà Đường Đường càng tự nhiên ăn đồ ăn Minh Thiếu Diễm gấp, lúc này cả ông hai và ông ba đều có chút không bình tĩnh.

Nhìn Minh Thiếu Diễm từ nhỏ đến lớn, trừ người mẹ đã mất kia, chưa ai có thể sống hài hoà với Minh Thiếu Diễm như vậy. Cho nên khi Minh Thiếu Diễm dành mang Đường Đường về nuôi nhóm người chú hai không hề lo lắng, tính tình Minh Thiếu Diễm như vậy sao có thể chung sống tốt với cháu gái.

Huống chi, họ biết rằng Minh Thiếu Diễm có bao nhiêu chán ghét với Minh Thiếu Phạn.

Nếu không phải lo lắng bọn họ, Minh Thiếu Diễm căn bản sẽ không đem Đường Đường tiếp trở về.

Cho nên bọn họ chậm rì rì, không vội để qua gần một tháng, mới gọi điện thoại làm Minh Thiếu Diễm mang người qua đây.

Nhưng hiện tại, nhìn hai chú cháu ở chung như vậy, nhóm người không chỉ kinh ngạc, mà còn có chút hối hận.

Sớm biết rằng..

Hiện tại hối hận cũng không kịp, đánh chết họ cũng không tin, Minh Thiếu Diễm có thể nhiệt tình với Đường Đường đến vậy.

Đường Đường mới chỉ có mười mấy tuổi, nếu ép buộc cô cũng không khó lắm,

Một bữa cơm tưởng chừng rất hài hoà, thật ra ẩn chứa rất nhiều nhiều tâm tư, sau khi ăn xong, Minh Thiếu Diễm bị các chú kéo vào thư phòng. Hắn không muốn cách xa Đường Đường, Đường Đường không tiếp xúc với trường hợp này nhiều nên hắn cố ý muốn ở cùng Đường Đường.

Nhưng mối quan tâm giữa đàn bà và đàn ông luôn có sự khác biệt, chú hai chú ba cuốn lấy Minh Thiếu Diễm nói chuyện kinh doanh, mà Đường Đường bị một nhóm các cô các dì không quen biết nói chuyện nhà cửa.

Một nhóm trẻ con chạy ra bên ngoài, cô cả kéo Đường Đường khóc ầm lên,

"Con thật đáng thương, chúng ta nên sớm chút đem con trở về."

Đường Đường không ngờ sẽ như vậy, sau đó nháy mắt cũng làm bộ bi thương, "Cô cả, không có việc gì, hiện tại bây giờ quay về cũng chưa muộn."

"Con lớn lên vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện", cô cả Minh gia lôi kéo Đường Đường, những người khác cũng vội vàng gật đầu.

Nhóm người cô cả lại kéo cô khóc một lúc, liên tiếp khen cô lớn lên xinh đẹp, Đường Đường vẫn luôn gật đầu theo lời mọi người nói, chờ một lúc trò chuyện xong, cuối cùng cũng tới vấn đề chính.

Cô cả do dự một lát, chần chừ hỏi cô,

"Đường Đường à, chú nhỏ đối xử với con... có tốt không?"

"Đương nhiên", Đường Đường trả lời ngay, "Chú nhỏ đối với cháu rất tốt".

Nhóm các cô nhìn nhau khó xử, Đường Đường nhìn thấy, mở miệng ra về chần chừ, "Cô cả có gì muốn nói sao?"

"Cái này", cô cả Minh gia nhìn Đường Đường, thờ dài, "Chúng ta vốn là người một nhà, người một nhà vốn không nên nói những lời này, có thể... Nhưng cháu chính là cháu gái của ta, ta thật sự không thể lừa gạt cháu, chú nhỏ của cháu..."

"Chú nhỏ làm sao vậy?"

Cô cả Minh gia nghiêm túc nhìn cô, "Hắn không tốt như cháu tưởng tượng.. Cháu phải cẩn thận chú của cháu."

Đường Đường kinh ngạc nhìn cô cả, ánh mắt kinh ngạc, cắn cắn môi, sau một lúc nói, "Lời cô cả nói, có ý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Cô cả Minh gia kể cho Đường Đường một câu chuyện xưa.

Trong câu chuyện, "Cha" Đường Đường, Minh Thiếu Phạn là đại thiếu gia chi thứ nhất Minh gia. Ông ấy được cha mẹ thương yêu nhận hết sự quan tâm, mà Minh Thiếu Diễm, hẳn chỉ là một đứa trẻ ngoài ý muốn, chẳng những là ngoài ý muốn thôi, từ nhỏ hẳn đã có tính tình vừa xấu xa vừa ngang bướng. Trong nhà ngoại trừ mẹ Minh Thiếu Diễm thì hầu như không ai thích hắn.

Vì thế Minh Thiếu Diễm ghen tỵ với anh trai mình, nhưng anh trai hắn vẫn vô cùng yêu thương em trai. Thậm chí, khi em trai rơi xuống nước, Minh Thiếu Phạn còn không màng tính mạng, bất chấp nguy hiểm cứu em trai, nhưng Minh Thiếu Diễm lại không chút cảm kích việc anh trai đã cứu mình. Sau này Minh Thiếu Phạn gặp được mẹ Đường Đường, vừa gặp đã thương bà ấy, muốn đem bà ấy cưới về làm vợ, nhưng ông biết người nhà sẽ không đồng ý nên vẫn luôn che dấu. Minh Thiếu Diễm trong lúc vô tình biết được chuyện này lập tức đi cáo trạng với cha.

Quả nhiên, Minh gia tuyệt đối không đồng ý, họ cũng lên ép buộc mẹ Đường Đường phải rời khỏi Minh Thiếu Phạn, vì thế khi đó mẹ Đường Đường mang theo giọt máu của Minh gia mà rời đi. Minh Thiếu Phạn biết được liền bị phần muốn đuổi theo người yêu, kết quả bất hạnh xảy ra tai nạn, mà Minh phu nhân, cũng chính là mẹ ruột của hai anh em Minh gia, bởi vì không yên tâm cho con trai mà đuổi theo cũng gặp tai nạn, cứu chữa không thành công.

"Hắn ta còn nhỏ tuổi nhưng tâm địa đã xấu xa như vậy, nếu không phải do hắn thì cha mẹ cháu cũng sẽ không..."

Cô cả ghen ngào hai tiếng, "Cha cháu đã chết, Minh Thiếu Diễm còn trách do cha cháu mà chị dâu qua đời, cô muốn nói cho cháu, hắn vẫn luôn ghi hận nhiều năm như vậy... Cháu là con gái Minh Thiếu Phạn, hẳn sao có thể thật sự đối tốt với cháu. Hiện tại hắn đối đãi cháu tốt nhất định là muốn làm gì đó, ai biết được, cô cô thật sự lo lắng cho cháu..."

Nếu không phải đã biết được nửa chân tướng, Đường Đường cảm thấy có lẽ cô đã tin cái câu chuyện cầu huyết này rồi.

Rốt cuộc vẫn là thật giả lẫn lộn, có vài lời trong đó cô vẫn nên cân nhắc một chút.

Đường Đường sau khi nghe xong, sắc mặt trắng bệch, môi run nhè nhẹ, đại cô Minh gia xem trong mắt, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Dù sau thì cũng chỉ là một đứa trẻ chưa trải việc đời, dễ dàng tin vào lời người khác nói, huống chi bà còn là một người trường bối, quả nhiên cô ta sẽ tin tưởng.

Hơn nữa chỉ mới một tháng trời qua, Minh Thiếu Diễm thật sự có thể cùng cháu gái bồi dưỡng ra cái loại tình cảm gì chứ?

Đường Đường nắm chặt nắm tay, cắn môi trầm mặc thật lâu mới nói, "Nếu là như vậy, vậy chú nhỏ vì sao lại muốn đón cháu trở về..."

"Còn không phải bởi vì hắn luôn đề phòng người trong nhà sao", Cô cả Minh gia về mặt phần nộ, "Chúng ta khi biết được tin tức của cháu liền muốn đem cháu đón về nhà, còn hắn ở bên kia lại cho rằng bọn ta dụng tâm kín đáo. Con nói xem, mọi người đều họ Minh, đều là người một nhà, tại sao hắn lại đề phòng bọn ta như cướp như vậy."

Cô cả Minh gia tức giận mắng Minh Thiếu Diễm một hồi lâu, một đám cô di bên kia cũng cùng chung kẻ địch, một người lại một người đều mắng Minh Thiếu Diễm không hiểu chuyện.

"Đường Đường à", cô cả cuối cùng cũng mắng xong, thờ dài ôn nhu nói, "Tri nhân tri diện bất tri tâm, Minh Thiếu Diễm đón con về là bởi vì đề phòng bọn ta. Bây giờ hắn đối với cháu tốt là muốn để con ngoan ngoãn nghe lời, không muốn con nhớ thương cô phần của Thánh Ngu..."

"Cô phần Thánh Ngu?", Đường Đường kinh hô ra tiếng.

"Cô biết mà, cháu chắc chắn không hề biết chuyện này", đại cô Minh gia đau lòng nhìn cô, "Lúc trước ông nội cháu đã để lại Thánh Ngu cho cha cháu, hiện giờ cháu đã trở về, là con gái duy nhất của Minh Thiếu Phạn, cháu có thể lấy ít nhất hai mươi lăm phần trăm cổ phần Thánh Ngu. Cháu đứa nhỏ ngốc này, thật đúng là cái gì cũng không biết..."

Khó trách trong truyện Đường Đường động tâm

Hai mươi lăm phần trăm cổ phần Thánh Ngu, ai thấy mà không đỏ mắt.

Nhưng nói lại, Minh Thiếu Phạn đã chết, lão gia Minh gia cũng không biết đến Minh Thiếu Phạn còn có đứa con gái bên ngoài, vậy sao còn để lại cho Đường Đường nhiều cổ phần như vậy. Dù Minh lão gia không thương Minh Thiếu Diễm nhưng ông chỉ còn lại đứa con trai này, gia sản không giao cho hần còn giao cho ai.

Vậy mà Đường Đường vẫn thật sự tin, thật sự cảm thấy Minh Thiếu Diễm giành lấy cổ phần của cô, cuối cùng còn hợp lại với chi thứ hai và thứ ba đối nghịch với Minh Thiếu Diễm.

Nhóm phụ nữ ở Minh gia nhìn Đường Đường đáng vẻ im lặng liếc nhau một cái, trong mắt chứa ý cười.

Lúc trước các cô còn lo lắng Đường Đường nhay bén, không dễ lừa, nhưng sau này điều tra về Đường Đường phát hiện cô ta là một tên côn đồ đến chương trình học cấp ba cũng không theo kịp. Lại sau đó tham gia chương trình, phát hiện thêm cô ta chỉ là kẻ ngu dốt, nói chuyện không dùng não.

Không thông minh lại còn nghĩ nhiều, vậy càng dễ lừa.

Đường Đường chắc chắn đã mê mị rồi.

Nhóm đại cô Minh gia thấp thỏm bất an dẫn Đường Đường ra ngoài, sau đó vui vẻ mang Đường Đường trở lại.

Minh Thiếu Diễm đang ngồi trên sofa uống trà, liếc mắt một cái liền thấy ý cười trên mặt đại cô Minh gia, phía sau còn có vài người bao quanh Đường Đường.

Đường Đường do dự nhìn hần một cái, tay cầm chén trà của Minh Thiếu Diễm run lên, tâm dần dần trầm xuống.

Thật ra hần có thể từ chối chú hai không mang cô tới đây, hần cũng đã sớm đoán được. Nhưng vì sao trong lòng hần vẫn tồn tại một tia hy vọng, cho nên hần vẫn mang theo Đường Đường tới.

Nhưng hiện tại nhìn đại cô Minh gia vẫn luôn lôi kéo Đường Đường, lại nhớ đến ánh mắt không rõ kia của cô. Minh Thiếu Diễm cầm chén trà trong tay, từng chút từng chút siết chặt.

Thất vọng.

Không nhiều lắm nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng.

Biểu tình của những người khác trong nháy mắt tốt lên.

Phản ứng lúc này của Đường Đường cùng với lúc mới đến đây hoàn toàn bất đồng.

Chú hai Minh vừa lòng cười, hần đã nói mà, Đường Đường chỉ là một cô nhóc mười mấy tuổi, căn bản không cần phải lo lắng.

Cô cả Minh liếc nhìn Minh Thiếu Diễm một cái, nói với Đường Đường, "Thật vất vả mới tới được một lần, hay là ở đây lát nữa rồi đi", dứt lời lại nói với Minh Thiếu Diễm, "Thiếu Diễm, nếu có việc thì cậu về trước đi, đến lúc đó tôi bảo tài xế đưa Đường Đường về."

"Không cần", Minh Thiếu Diễm bung chén trà đứng lên, "Con bé cuối tuần còn phải học thêm."

Cô cả Minh bất mãn, "Học cái gì thêm chứ, vất vả cả tuần mới được nghỉ ngơi, cậu quản cũng thật chặt. Được rồi được rồi, nhìn Đường Đường khó xử như vậy tôi cũng không đành lòng, phải về thì về đi, sau này rảnh rồi lại đến chơi."

Nói xong lại nheo nheo gương mặt Đường Đường.

Đường Đường cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, một giây cũng không chịu nổi nữa, vội vàng gật gật đầu theo sau Minh Thiếu Diễm đi ra ngoài.

Chờ bóng dáng hai người biến mất, khuôn mặt đại cô Minh lập tức nở nụ cười nói với chú hai và chú ba Minh, "Con nít con nôi, đúng là cái gì cũng tin."

"Vốn dĩ sống trong một căn nhà bình thường, chưa trải qua việc đời, sao cô ta có thể hiểu biết nhiều được."

Một chàng trai hơn hai mươi tuổi nói, "Có điều lớn lên thật sự rất xinh đẹp."

"Lớn lên xinh đẹp thì có ích gì?", cô gái vẫn luôn không có thái độ tốt với Đường Đường tròng anh chàng kia nói, "Xinh đẹp có thể kiếm cơm ăn sao?"

"Không thể không thể", mọi người đều cười, đỡ dành cô gái kia một hồi lâu mới sôi nổi trở về biệt thự.

So sánh với bên kia náo nhiệt thì bên Minh Thiếu Diễm thật sự vô cùng an tĩnh.

Mặc dù trước kia Minh Thiếu Diễm cũng rất yên lặng, nhưng so với sự yên lặng lúc này thì có chút khác biệt. Khó khăn lắm quan hệ giữa bọn họ mới tốt hơn chút, hiện tại quả thực hết như đóng băng.

Đường Đường cẩn thận quan sát sắc mặt Minh Thiếu Diễm, gọi hắn một tiếng. Minh Thiếu Diễm dựa vào ghế ngồi nhắm hai mắt lại, "Có việc gì về nhà lại nói."

Được rồi, Đường Đường ngồi yên, cũng tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Khi về đến nhà, dì Trình khăn trương đi ra đón. Sắc mặt Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt lên lâu, dì Trình miễn cảm phát giác không thích hợp nhưng không dám trực tiếp hỏi.

Đường Đường lên tầng thay bộ quần áo, sau đó lại xuống, dì Trình nôn nóng hỏi cô, "Đây là làm sao vậy?"

"Cái gì làm sao vậy?"

"Sao mới trở về lại đi ra ngoài rồi", dì Trình lo lắng nói, "Hơn nữa còn tự mình lái xe ra ngoài."

Đi ra ngoài?

Minh Thiếu Diễm?

Đường Đường ngẩn ngơ.

Sau đó không xác định nghĩ, hẳn là hắn có việc gấp, có lẽ không liên quan đến cô đâu...

Cô còn chưa đủ để làm Minh Thiếu Diễm tức giận như vậy...

Hơn nữa cô là cố ý diễn kịch trước mặt cô cả Minh gia nha!

Minh Thiếu Diễm cũng không rõ tại sao hắn lại ra ngoài.

Không phải tức giận, chuyện cũng không nghiêm trọng đến vậy, khi đang lái xe, Minh Thiếu Diễm mới suy nghĩ cẩn thận. Hẳn thật ra là không muốn đối mặt với Đường Đường lúc này.

Dáng vẻ vừa nãy của Đường Đường, vừa nhìn đã biết đã xảy ra chuyện gì đó, Minh Thiếu Diễm thậm chí có thể đoán ra cô đã nghe được những gì.

Đường Đường lúc trên xe muốn nói chuyện với hắn, hắn lại nhắm mắt, thật ra lúc đó hắn đã nghĩ cô muốn nói gì với mình.

Hắn có rất nhiều lý do để phủ nhận, nhưng một chút hắn cũng không muốn phủ nhận. Ví như chuyện hắn chán ghét cha mẹ Đường Đường, lại ví như mục đích ban đầu khi đón cô về chính là để đối phó với chú hai và chú ba.

Hắn không muốn phủ nhận nhưng cũng không muốn nói cho Đường Đường.

Quen biết cô cháu gái này hơn một tháng, đến hôm nay Minh Thiếu Diễm mới hậu tri hậu giác phát hiện, hẳn vậy mà sẽ để ý đến suy nghĩ của cô, hẳn sẽ đối với cô cảm thấy thất vọng.

Đương nhiên những chuyện này đều không quan trọng. Quan trọng là một khi đã thất vọng, một khi Đường Đường thật sự đã có suy nghĩ khác, vậy cô cháu gái này, hẳn phải suy xét có nên tiếp tục giữ lại bên người.

Điện thoại vang lên, Minh Thiếu Diễm bắt máy, là một người bạn có quan hệ không tồi tìm hắn đi uống rượu.

Xe dừng lại bên lề một chút, sau đó chậm rãi chuyển hướng.

Đường Đường ở nhà, đọc xong sách toán, lại làm một đồng bài tập, cuối cùng còn ghi nhớ một bức bản đồ, kết quả hơn nửa ngày sau, đến giờ ăn cơm chiều Minh Thiếu Diễm vẫn chưa trở lại.

Vì thế cô ra ngoài chạy bộ một lát, đến khi lên lầu tắm rửa xong đi xuống lầu lần nữa, lần này rốt cuộc Minh Thiếu Diễm đã quay lại.

Đường Đường lập tức xông lên tầng lung tung sấy tóc, thay đổi quần áo sau đó đi xuống. Khi đứng trước cửa phòng Minh Thiếu Diễm, Đường Đường bất giác cảm thấy khăn trương.

Cô chưa từng vào phòng ngủ Minh Thiếu Diễm lần nào.

Đường Đường gõ gõ, không có động tĩnh.

Đợi một lát lại gõ mạnh hơn, vẫn không có động tĩnh gì, hay là đã xảy ra chuyện gì. Đường Đường đang chuẩn bị trở về gọi điện thoại thì răng rắc một tiếng, cửa mở.

Minh Thiều Diễm khó có khi không ăn mặc chỉnh tề, tóc đang ướt lại mặc áo tắm, sắc mặt không tốt mở cửa ra, "Có chuyện..."

Lời còn chưa dứt đã thấy người gõ cửa không phải di Trình mà là Đường Đường. Phản ứng đầu tiên chính là đem bộ ngực lộ ra phân nửa che kín lại, hít sâu một hơi, "Chuyện gì?"

Đường Đường không nghĩ tới việc Minh Thiều Diễm đang tắm, xấu hổ rút tay về ngượng ngừng nói, "Chú tắm tiếp đi, chút nữa cháu quay lại."

Minh Thiều Diễm nhìn chằm chằm mặt Đường Đường, sự nóng nực vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, có thể là có chuyện gì đó sốt ruột muốn nói cho hắn, có thể là gõ nhưng cửa không mở nên sốt ruột. Minh Thiều Diễm hít mắt nhìn cô chằm chằm, đột nhiên lui về sau hai bước, "Vào đây trước đi."

Sau đó lại vào phòng tắm, "Chờ chú năm phút."

Đường Đường vội vàng gạt đầu, "Được!"

Đường Đường vào phòng ngủ, phong cách trang trí đều mang màu sắc lạnh, vừa tiến vào đã cảm giác nhiệt độ xung quanh thấp đi mấy độ, từ sofa đến cái bàn, toàn bộ đều ngay ngắn gọn.

Năm phút sau, Minh Thiều Diễm đứng giờ ra khỏi phòng tắm, áo tắm dài trên người đã thay đổi, tóc cũng đã khô, hiện tại đang rũ xuống che khuất trán, cả người trẻ ra vài tuổi, khí chất cũng ôn hòa hơn nhiều.

Minh Thiều Diễm nhíu mày nhìn cánh cửa đang mở ra phân nửa liền đi qua đóng cửa lại. Sau đó mới trở về ngồi ghế sofa bên cạnh Đường Đường, "Tối đây làm gì?"

Hỏi hắn có phải có phải ngay từ đầu đã không muốn đón cô về? Hay hỏi hắn rốt cuộc suy nghĩ thế nào về Minh Thiều Phạn? Minh Thiều Diễm trầm mặc suy nghĩ.

Đường Đường mới lạ nhìn một hình tượng khác của Minh Thiều Diễm, a một tiếng, ho nhẹ sau đó nghiêm túc nói với Minh Thiều Diễm, "Tối mật báo."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

* Một chương này tui beta chưa tốt, có gì mọi người góp ý tôi nhé

Mật báo?

Minh Thiều Diễm khó có khi nghe không được rõ.

Đường Đường ghé sát vào Minh Thiều Diễm nói, "Chú nhỏ, hôm nay cô cả kể cho cháu thật nhiều chuyện trước kia."

"Chuyện cầu huyết, rối loạn lung tung ngày xưa", Đường Đường nói, "Dù sao cháu cũng không tin."

Ngực Minh Thiều Diễm nhẹ nhàng run lên, hắn dựa lưng vào sofa, nhìn thẳng vào Đường Đường, "Vì sao không tin?"

Bởi vì quá không logic quá cầu huyết.

Chẳng qua lời này không dám nói với Minh Thiều Diễm, "Chú nhỏ mới là người thân của cháu, so với bọn họ, cháu còn tin chú nhỏ hơn."

Ánh mắt Minh Thiều Diễm hơi run.

Đường Đường nắm chặt cơ hội không ngừng cố gắng, "Chú nhỏ, các cô... Các cô đối xử không tốt với chú, về sau chú nên đề phòng các cô."

Cho nên ánh mắt làm hắn canh cánh ngày hôm nay, thật ra cháu đang giả vờ?

Minh Thiều Diễm hít vào 1 hơi, bình tĩnh nhìn cô, "Vậy cháu cô ý diễn cho họ xem?"

"Đúng vậy", Đường Đường nâng khoe môi, "Cháu đi vào cùng các cô, liền cảm thấy không đúng, cho nên tương kế tựu kế giả tin lời các cô nói, cháu muốn xem các cô ý muốn làm gì."

Nói xong còn chớp mắt, "Cháu diễn không thật sao?"

Quá thật.

Ngay cả hấn cũng bị lừa đi.

Đường Đường nói xong, cảm thấy thái độ Minh Thiếu Diễm mềm mại hẳn đi, trong lòng thờ nhẹ ra liền nở nụ cười, đang định nói gì thì ngửi thấy mùi rượu.

"Chú nhỏ, chú uống rượu sao?"

Mùi còn rất thính nha.

Minh Thiếu Diễm "Ừ" một tiếng, "Uống một chút", sau khi nói xong liền bỏ sung câu, "Ngày mai là cuối tuần nên không phải đến công ty, không có vấn đề gì."

Kỳ thật chú là giám đốc, không đi làm không có nghĩa là không làm việc, Đường Đường thầm nghĩ.

Nói xong chuyện kia, Đường Đường không có ngược đãi mình nữa, đứng lên từ sofa, "Kìa... Chú nhỏ, cháu lên tầng trước?"

"Đi đi", Minh Thiếu Diễm gật đầu, nói với Đường Đường, "Trước khi đi ngủ nhớ sấy khô tóc, để tóc ướt đi ngủ cẩn thận đau đầu."

Kỳ thật đã sấy một nửa, không nghĩ tới Minh Thiếu Diễm cư nhiên chú ý tới.

"Vâng", Đường Đường tâm tình rất tốt cười ra cửa, sau đó cẩn thận giúp Minh Thiếu Diễm đóng cửa cho kỹ.

Di Trình đi từ tầng dưới lên, vừa vặn nhìn thấy Đường Đường đi ra từ phòng Minh Thiếu Diễm, hoảng sợ, vội hỏi cô sao lại thế.

"Không có việc gì, chỉ là cháu nói chuyện chút với chú nhỏ."

Di Trình cẩn thận nhìn biểu cảm của Đường Đường, nhìn theo Đường Đường trở về phòng, lại không yên tâm gõ cửa phòng Minh Thiếu Diễm.

Lần này Minh Thiếu Diễm mở cửa rất nhanh, Di Trình cảm thấy mình có chút hoa mắt, trên môi Minh Thiếu Diễm mang ý cười.

Di Trình cảm thấy không cần hỏi.

Thoạt nhìn hai chú cháu đều cao hứng, còn gì phải hỏi.

Bà nói này, đứa nhỏ Đường Đường này tuyệt đối không phải đứa vô tâm đâu, bây giờ có thể yên tâm rồi.

Đường Đường trở lại phòng, nhận được tin nhắn từ gia sư toán, Wechat của An Kiệt.

An Kiệt hỏi cô ngày mai có thời gian không, nói mấy ngày nay không có học, nếu chiều ngày mai rảnh, hấn sẽ qua dạy.

Đương nhiên có thể, Đường Đường nhanh chóng trả lời.

Giáo viên nguyện ý dạy, cô sao từ chối được.

Sáng ngày hôm sau, tưởng rằng Minh Thiếu Diễm uống rượu sẽ dậy muộn, không nghĩ tới hấn còn dậy sớm hơn cô.

Đường Đường vốn đang muốn pha cà phê sáng cho Minh Thiếu Diễm, nhưng bây giờ lại chậm rồi.

Nhưng Đường Đường vẫn đi pha cà phê, trên tay cầm cà phê, Đường Đường đột nhiên nghĩ đến chính mình sớm hay muộn cũng phải rời đi, thuận miệng nói với Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ, nếu không cháu dạy chú pha cà phê nhé."

Di Trình tưởng thiếu gia sẽ nói không, không nghĩ tới Minh Thiếu Diễm lại nói, "Được."

Sự việc phát triển ngày hôm qua nằm ngoài dự kiến của Minh Thiếu Diễm.

Vốn tưởng người cháu gái này không được, lại không nghĩ cô lại giúp hấn.

Năm Minh Thiếu Diễm chín tuổi, mẹ hấn qua đời, tình cảm của bố thì lạnh nhạt, trên đời này ngoại trừ Di Trình, Minh Thiếu Diễm không cảm thấy mình còn người thân.

Ngay cả khi Đường Đường quay về, Minh Thiếu Diễm cũng không cảm thấy gì.

Nhưng ngày hôm qua, Minh Thiếu Diễm đã nhận ra, hấn thật sự còn có một người thân.

Suốt từ khi chín tuổi, hẳn ngoài ý muốn lại có cháu gái.

Hiện tại nhìn thế nào cũng thấy cháu gái mình thuận mắt.

Vì thế khi Đường Đường nói muốn dạy hẳn pha cà phê, Minh Thiếu Diễm đang chuẩn bị đứng lên, chuẩn bị xem cách Đường Đường pha cà phê thì lại thấy Đường Đường nói, "Về sau lúc cháu không còn ở đây nữa, nhờ không có ai pha cà phê hợp khẩu vị của chú, chú nhỏ vẫn có thể tự pha cà phê uống, chính mình vẫn hiểu rõ khẩu vị của mình."

Minh Thiếu Diễm lại có chút không muốn học.

Cái gì kêu về sau liền không còn nữa?

Chạy đi chỗ nào mà chẳng là cháu gái của Minh Thiếu Diễm?

Chả lẽ đã tính chuyện lấy chồng...

Bây giờ đã tính chuyện lấy chồng, bây giờ mới có 18 tuổi, 28 tuổi còn chưa muộn.

Vì thế Minh Thiếu Diễm một lần nữa cầm lấy tạp chí kinh tế tài chính, "Hôm khác đi."

Đường Đường chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới Minh Thiếu Diễm lại đồng ý học, cho nên dù Minh Thiếu Diễm nói hôm khác học, căn bản nghe cũng không khác mấy.

9h sáng ăn sáng xong thì cô giáo đến.

Cô giáo mới hơn hai mươi tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học hàng đầu liền đi dạy, tuy rằng tuổi trẻ nhưng dạy rất tốt, lớn lên còn xinh đẹp.

Tiến vào nhà cẩn thận nhìn Minh Thiếu Diễm một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, đang muốn cùng Đường Đường lên tầng thì Minh Thiếu Diễm đột nhiên nói, "Học ở phòng khách đi."

Hai người đều ngạc nhiên, Minh Thiếu Diễm cũng không ngần đầu lên nói, "Không ai quấy rầy nên rất yên tĩnh, di Trình đưa trái cây cũng tiện hơn chút."

Cái này lý do thực gượng ép, nhưng Đường Đường chưa bao giờ từ chối Minh Thiếu Diễm, chính là có chút không nghĩ ra vì cái gì, cô giáo đang đứng bên cạnh vội nói, "Vậy ở phòng khách đi, ánh sáng càng tốt."

Đường Đường theo bản năng nhìn giáo viên, thấy cô giáo đang e lệ ngượng ngùng nhìn về phía Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường???

Chuyện gì đang xảy ra đây???

Minh Thiếu Diễm không phải toàn bắt bẻ phụ nữ sao?

Tuy cô giáo lớn lên cũng rất ưu tú, nhưng không hẳn là đạt tiêu chuẩn của Minh Thiếu Diễm chứ...

Bất quá, chuyện này cũng thật không chừng.

Rốt cuộc cô cũng không hiểu, vì sao lại muốn học ở phòng khách.

Vì thế hôm nay cô giáo dạy địa càng ôn nhu, càng thêm tận lực, kết quả cả buổi sáng Minh Thiếu Diễm ở trong thư phòng, đến khi cô giáo đi về mới chậm rì rì đi xuống lầu.

Nếu thật sự Minh Thiếu Diễm có ý với cô giáo, điều này thật quá đáng.

Đường Đường cảm thấy đáng tiếc.

Minh Thiếu Diễm không có gì đáng tiếc, đi tới cầm lấy bài thi của Đường Đường,

"Chiều cháu học toán?"

"Vâng."

"Cố gắng học tập tốt."

"Vâng ạ."

Đây lại là cuộc đối thoại nghèo nàn.

Thời gian nghỉ trưa qua đi, Jason tới mang theo một bàn học đặt trong phòng khách. Chờ giáo viên toán học An Kiệt tới, Đường Đường ôm sách vở xuống tầng, chỉ vào cái bàn nói, "Liên học ở chỗ này đi."

An Kiệt nhìn Minh Thiệu Diễm ngồi trên sofa không có ý rời đi.

Minh Thiệu Diễm...

Hắn nom nớp lo sợ lấy ra giáo án.

Khí thế của Minh Thiệu Diễm quá lớn, cảm giác tồn tại thật sự quá mạnh mẽ, An Kiệt liên sợ hãi hắn, hiện tại Minh Thiệu Diễm ngồi một bên, vì thế càng luống cuống.

Đường Đường phát hiện ra là An Kiệt nói lắp, nguyên nhân là do Minh Thiệu Diễm.

Vì thế cô thương lượng cùng với Minh Thiệu Diễm, "Chú nhỏ, chú không bận việc gì sao?"

Minh Thiệu Diễm...

Chú nhỏ tận lực làm việc của một người lớn tốt, không nói ra nhưng đều vì cháu mình, nhưng cháu mình một chút cũng không hiểu?

Như thế nào không nhìn ra chàng trai này có cảm tình với mình, không biết ngại?

Đường Đường thật không nghĩ ra.

Đại khái là trước đây người thích cô quá nhiều, nhiều hơn nữa cô cũng vậy.

Rốt cuộc Minh Thiệu Diễm cũng lên lầu, An Kiệt cuối cùng cũng thở nhẹ ra, chờ bóng dáng của Minh Thiệu Diễm biến mất, lúc này mới giống hôm trước, không dấu vết ngồi sát vào Đường Đường hơn.

"Chúng ta nghe giảng tiếp đi, tiếp tuyến..."

Nửa giờ sau Minh Thiệu Diễm xuống tầng, liền thấy giáo viên hận không thể dán chặt người lên người cháu mình, bước chân xuống lầu ngày càng lớn.

An Kiệt giật mình một cái, bút trong tay thiếu chút rơi xuống.

Minh Thiệu Diễm uống cốc nước, tự mình đưa cho Đường Đường một cốc rồi lại đi lên lầu.

Một giờ sau, Minh Thiệu Diễm lại xuống tầng, kết quả lại thấy hai cái đầu chụm thật gần, đột nhiên cảm thấy tay thật ngứa, nói chuyện với dì Trình một chút, vừa quay đầu lại thì thấy tay trái An Kiệt luôn ra phía sau của Đường Đường, tay phải cầm bút Đường Đường viết gì đó.

Từ sau lưng nhìn lại, Đường Đường quả thực giống như là bị ôm ở trong lòng.

Chú Minh không chịu nổi nữa.

Lập tức lên tầng gọi điện thoại, đổi giáo viên.

Jason ngạc nhiên, không phải tiểu thư nói An Kiệt giảng khá tốt sao?

"Ta không cảm thấy giáo viên thích học sinh là tốt."

Jason trầm mặc một lát, nói "Có khả năng An Kiệt có tình cảm, nhưng tiểu thư xinh đẹp như vậy, khẳng định không có..."

"Không được có tình cảm, đổi giáo viên nữ."

"... Vâng."

"Cậu không có con gái, cậu không hiểu đâu."

Đúng vậy, tôi không hiểu, Jason nghĩ thầm.

Đợi sau khi điện thoại tắt, Jason mới phản ứng lại.

Minh đồng không phải cũng không có con gái đi!

Cho nên, anh thì hiểu cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Đường Hân đến bây giờ cũng không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Hôm đó cô âm thầm đi náo loạn với Đường Đường, chờ đến khi về nhà mới bình tĩnh lại, cắn cắn môi mở ra phần di chúc trên mạng kia.

Dù không học qua pháp luật nhưng trong giờ phút này Đường Hân cũng không thể lừa mình dối người bản di chúc này là giả.

Cha thật sự để lại bốn mươi phần trăm di sản lại cho Đường Đường, đây là sự thật, mà mẹ đã sớm biết chuyện này lại không nói cho cô, đây cũng là sự thật.

Đường Hân nắm chặt điện thoại, nước mắt yên lặng rơi xuống hốc mắt.

Thật ra cô nên sớm tin tưởng, tin cha để lại cho Đường Đường nhiều di sản như vậy. Bởi vì khi cha còn sống, người cha thương nhất là Đường Đường mà không phải cô.

Cha thương Đường Đường như vậy sao có thể không để lại tiền cho Đường Đường, là do cô nhiều năm như vậy vẫn không muốn tin, vậy nên khi mẹ bảo đảm cô liền không chút suy nghĩ đã tin tưởng.

Nhưng là vì sao chứ?

Rõ ràng cô mới là con gái ruột của cha, vì sao cha đối với cô ta còn muốn tốt hơn cô?

Đường Đường không phải chỉ là một kẻ được nhận nuôi thôi sao?

Đường Hân đem mặt chôn trong đầu gối, nhớ tới ánh mắt trào phúng của các bạn học vừa rồi, lại nhớ tới hành động vây quanh che chở cho Đường Đường của bọn họ, trong lòng lại bốc lên cỗ hận ý không thể ngăn được.

Càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng thương tâm, bỗng dưng cô nhớ tới câu nói ngày đó của Đường Đường. Đường Hân đột nhiên tròn tròn mắt, khi xuống xe liền vội vàng vàng chạy vào trong nhà.

Mẹ Đường cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh ra chuyện này, bà còn cho rằng chuyện di chúc chỉ cần bà không nói, vị luật sư kia không nói thì chuyện này sẽ vĩnh viễn được chôn trong bụng, nhưng là hiện tại tất cả mọi người đều đã biết.

Hôm nay khi đến công ty, ánh mắt mọi người nhìn bà đều kỳ kỳ quái quái, em trai vội vàng chạy tới cho bà xem tin tức, lúc này mẹ Đường như bị sét đánh ngốc tại chỗ.

Lúc trước sau khi chồng mất đã để lại công ty cho bà, mẹ Đường uy phong nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cảm thấy mất mặt như thế này, mặt mặt đến mức bà thậm chí còn không dám đi xuống công ty.

Vội vàng vàng trở về nhà, lại gặp mấy bà già đang đánh bài ở lầu dưới, bọn họ đều mang bộ dạng âm dương quái khí mà nhìn bà.

Mẹ Đường tức giận đến xanh cả mặt, vội bước lên lầu mở cửa. Đưa con gái vốn nên ở trường khóc sưng đỏ hai mắt, thấy bà đi vào liền gấp gấp vọt lên hỏi bà sao lại thế này.

Ở trước mặt con gái so với trước mặt người ngoài còn mất mặt hơn. Mẹ Đường quần bách không biết nên giải thích như thế nào, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của con gái với bà, "Mẹ, ngày đó Đường Đường có nói một câu."

Nhắc tới Đường Đường, mẹ Đường hận đến ngứa răng, "Nói cái gì?"

"Cô ta nói...", Đường Hân do dự trong chốc lát nói, "Cô ta bảo con hãy hỏi mẹ một câu, lúc trước cha vì sao mà kết hôn với người, còn có... còn có mẹ rút cuộc thế nào... mà sinh ra con..."

Mẹ Đường chỉ cảm thấy như rơi vào động băng, còn bị người ta dội vào đầu một xô nước lạnh, dưới chân lão đảo hai bước, trong đầu chỉ có một suy nghĩ.

Đường Đường làm sao mà biết!

Những việc này, ngay cả em trai ruột của bà cũng không biết!

Bà vẫn luôn nói với con gái là bà lúc trước coi trọng cha Đường, sau này cha Đường cũng thích bà nên bọn họ thuận theo tự nhiên kết hôn.

Thật ra căn bản không phải, mà là bởi vì lúc trước Đường Duẩn Đức không thể chăm sóc nổi Đường Đường mới nửa tuổi nên bà đã nói muốn gả cho ông ấy để giúp đỡ ông chăm sóc Đường Đường, từ đây Đường Đường trở thành con ruột của bọn họ, vì thế Đường Duẩn Đức mới đồng ý kết hôn với bà.

Mà Đường Hân...

Đây là bí mật mà ngay cả Đường Duẩn Đức cũng không biết. Đường Duẩn Đức rõ ràng đến chết còn áy náy chuyện lúc trước ông uống say đã... Đôi tay mẹ Đường phát run, rớt cuộc vì sao Đường Đường lại biết?!

Đường Hân nhìn sắc mặt mẹ ngày càng khó coi thậm chí còn bắt đầu trở nên dữ tợn, theo bản năng lui về sau hai bước, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không nói nên lời.

"Đều do con tiểu tiện nhân này", mẹ Đường đột nhiên mắng to một tiếng, thờ hỏn hển, hận không thể đem tên của Đường Đường cắn nát trong miệng.

Một con tiện nhân chưa kết hôn đã mang thai, một con tiện nhân không biết từ đâu tới, còn có con tiểu tiện nhân không ai nuôi, cả hai khi dễ bà nửa đời người. Câu nói vừa rồi của Đường Hân đã xé rách mặt nạ tô son trát phấn nhiều năm của mẹ Đường, giờ phút này gương mặt kia hoàn toàn dữ tợn, lý trí mẹ Đường quả thật đã bị thiêu rụi.

Đường Đường, con tiểu tiện nhân này, bám vào kẻ có tiền, bây giờ còn trở về chọc vào cái gai trong lòng bà. Mẹ Đường trong nháy mắt có suy nghĩ muốn cá chết lưới rách với Đường Đường.

Bà sẽ nói cho mọi người biết, nói cho tất cả truyền thông đại chúng, Đường Đường là con ả không biết xấu hổ đeo bám kẻ có tiền, mẹ ruột Đường Đường là kỹ nữ, bụng mang con của người đàn ông này còn hủy hoại gia đình của người đàn ông khác, con ả Đường Đường này căn bản là đã chùng không ai muốn không ai quan tâm...

Bà chính là không trả tiền đó, không lẽ Đường Đường còn dám đi kiện bà?

Đường Hân nhìn mẹ trước mắt, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Ngay trong giờ phút này, bỗng nhiên bên ngoài có người gõ cửa.

Đường Hân vội vàng chạy tới gõ cửa, bên ngoài đứng ba người, đứng đầu là một người phụ nữ cao gầy lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén dừng trên người Đường Hân. Đường Hân theo bản năng lui về sau một bước, "Các người là ai?"

"Tôi là người đại diện của Đường Đường, Đái Na", mẹ Đường cả người cứng đờ quay đầu lại. Đái Na đơn giản nhanh chóng giới thiệu xong chính mình, ánh mắt dừng trên người mẹ Đường, "Hôm nay tôi có ý mời luật sư đến đây để giải quyết một vài vấn đề về quyền sở hữu di sản."

Hàng năm, cuộc thi kiểm tra năng lực diễn ra vào cuối tháng hai và đầu tháng ba, bây giờ đã bắt đầu thi tháng lần thứ hai, cũng chính là cuối tháng mười một, Đái Na tính tính thời gian, càng ngày càng tuyệt vọng.

Rất nhiều học sinh đều muốn thi khoa điển xuất, đến khi thi không đậu khoa điển xuất lại muốn chuyển sang thi khoa đạo điển. Nhưng chỉ có những người hiểu rõ về ngành mới biết được, thi khoa đạo điển khó khăn không hề thua kém khoa điển xuất, thậm chí yêu cầu càng hà khắc hơn.

Đáng tiếc đại đa số học sinh đều không nghĩ vậy, Đái Na cảm thấy, Đường Đường chắc chắn cũng nghĩ như vậy.

Vì thế mới dám nói thẳng cô muốn thi khoa đạo điển.

Nhưng quá đáng nhất chính là Minh Thiếu Diễm lại đồng ý!

Hai chú cháu này vẫn đậm phong khinh bất tay nhau làm loạn, căn bản không nghĩ đến bên trong có bao nhiêu khó khăn, toàn quãng đời khó cho cô giải quyết. Lấy mức độ nổi tiếng của Đường Đường hiện tại, mặc kệ có làm cái gì cũng nhất định sẽ chịu sự chú ý đến từ khắp nơi. Sau này còn phải thi xét năng khiếu, thi đại học, lúc đấy đều sẽ có vô số nhà truyền thông không có lúc nào không nhìn chăm chăm.

Tuy rằng Minh Thiếu Diễm hoàn toàn có thể dùng tiền trực tiếp đưa Đường Đường vào học viện Hí Kịch S, nhưng việc đơn giản mà thô bạo như vậy, Đường Đường nhất định sẽ bị chỉ trích. Vì thế cho đến khi vạn bất đắc dĩ, Đái Na vẫn hy vọng Đường Đường có thể tự mình thi vào mà không cần phải đi cửa sau.

Hiện tại mỗi ngày Đường Đường đều học thêm, hy vọng đến lúc đó có thể vượt qua điểm của các thí sinh khác, không đến nỗi quá mất mặt, hơn nữa còn phải chuẩn bị một ít cho cuộc thi tuyển khoa đạo điển, Đái Na thật sự cảm thấy hy vọng không lớn...

Rất nhiều học sinh đều chuẩn bị cho cuộc thi kiểm tra năng lực từ rất sớm, mà Đường Đường lại thay đổi giữa chừng như vậy.

Nói một câu khó nghe, nếu Đường Đường có thể thi đậu thì bảo những học sinh ôn tập trong thời gian một hai năm nghĩ thế nào?

Thôi, Đái Na lắc đầu đem chuyện này loại bỏ sạch sẽ, sau đó nhanh chóng lập cho Đường Đường một bảng kế hoạch những việc phải làm.

Sau buổi cơm trưa, Jason tới trường học đưa cho cô một bảng kế hoạch, bên trên rậm rạp chương trình học khiến Đường Đường xem đến da đầu tê dại.

Khoa đạo diễn tuyệt đối không dễ hơn khoa diễn xuất. Đường Đường nhớ rõ có tổng cộng bốn cuộc thi, sơ khảo, sau đó lại phải thi vòng thứ hai, thứ ba và thứ tư. Trong đó theo thứ tự lần lượt là đọc diễn cảm, năng khiếu, biểu diễn và cuối cùng là phần thi viết phỏng vấn.

Vì thế bảng kế hoạch của Đái Na đều đề cập hết tất cả các phương diện, vô cùng phong phú.

Hiện tại chớp mắt cái đã vào tháng mười hai, cuộc thi năng khiếu diễn ra vào tháng ba năm sau, cũng khó trách tại sao Đái Na cứ gấp gấp như vậy. Dựa theo kế hoạch của Đái Na thì cuối tuần của Đường Đường không những phải học thêm toán và địa lý mà còn phải bắt đầu học các khóa học diễn xuất.

Cuối tuần sau là bắt đầu học phần đọc diễn cảm và ca hát.

Mỗi ngày ngoại trừ thời gian học tập thì những thời gian rảnh rỗi khác đều phải xem phim ảnh, bình luận phim ảnh, đọc báo, đọc càng nhiều tin tức giải trí càng tốt. Nếu vẫn còn dư thời gian thì đọc nhiều sách vào để nâng cao trình độ sáng tác.

Bởi vì khi thi vòng ba của khoa đạo diễn, thí sinh phải viết bình luận phim điện ảnh, biên kịch một câu chuyện, và còn phải quan sát để phân tích ngôn ngữ.

Đường Đường cảm thấy, nếu không phải Đái Na điên rồi thì nhất định cô ấy muốn bức cô đến điên rồi.

Trừ khi cô một ngày hai mươi bốn tiếng không ăn không ngủ, nếu không căn bản không thể đạt tới yêu cầu như vậy. Cô, một người đã tốt nghiệp cấp ba mười năm, vì đề thi đại học không quá mất mặt mà mỗi ngày đều lao đầu vào học toán, đến một chút thời gian dư ra cũng không có!

Ngay cả thời gian buổi sáng để pha cà phê cho Minh Thiếu Diễm cũng cạn kiệt.

Đường Đường yên lặng lấy ra bút đỏ bắt đầu đánh dấu X lên bảng kế hoạch của Đái Na.

Học đọc diễn cảm, X.

Những phần này đều đã từng là môn học bắt buộc ở đại học, cô mỗi lần thi đều đạt điểm cao nhất.

Học hát, X.

Trước kia cô từng quay một bộ phim truyền hình, vì đề thu âm bài hát mở đầu phim nên cô đã học qua. Hướng chỉ vòng này là thi tài năng, không thể ca hát thì cũng có thể đàn dương cầm, violon, nếu không nữa thì khiếu vũ.

Còn có học diễn xuất, xem điện ảnh, xem bình luận điện ảnh, từng cái từng cái đều đánh dấu X.

Nếu ngay cả diễn xuất vòng thi tuyển cũng không qua được vậy Đường Đường cũng không có mặt mũi nào lấy nhiều giải ảnh hậu như vậy. Thân là diễn viên, cô đương nhiên đã thưởng thức rất nhiều phim ảnh, sau khi xem xong còn xem bình luận phim ảnh, đó đều là những việc cô làm hằng ngày, thế nên cũng không cần dành ra quá nhiều thời gian để chuẩn bị.

Vì vậy, cuối cùng chỉ còn lại đọc báo, đọc sách để nâng cao khả năng hành văn, ngoài ra trên bảng kế hoạch đều đầy dấu X đỏ tươi.

Đường Đường đem bảng kế hoạch đã sửa tốt chụp lại gửi cho Đái Na.

Cô hoàn toàn đoán được khi Đái Na thấy bức ảnh này sẽ có phản ứng gì, nhất định sẽ điên cuồng gọi điện thoại cho cô, cho nên khi vừa gửi tin nhắn qua cô lập tức tắt điện thoại, bắt đầu ngủ trưa.

Hiện tại không cần nghỉ nhiều như vậy, chờ đến buổi chiều ngủ dậy rồi nói sau.

Đái Na ở một đầu khác nhận được bảng kế hoạch đã được Đường Đường sửa lại, tâm tình thật sự muốn hòng mất.

Đọc diễn cảm X, ca hát X, ngay cả xem điện ảnh, bình luận phim ảnh cũng X, em đây là muốn làm ông trời sao? Đến khi phải tham gia cuộc thi, em lấy cái gì ra để thi?

Lập tức lấy điện thoại ra muốn gọi cho Đường Đường, gọi qua lại là tắt máy, Đái Na yên lặng nhìn điện thoại chằm chằm nửa phút.

Từ khi ký hợp đồng với Đường Đường, tóc cô rụng càng ngày càng nhiều.

Đái Na tuyệt vọng ngã mình trên sofa, nhắm mắt lại, dường như cô đã có thể tưởng tượng ra khung cảnh Đường Đường bị toàn mạng chỉ trích vào ngày công bố điểm thi, sau đó Minh đồng sẽ bắt đầu trừ tiền lương của cô, trừ tiền thưởng của cô...

A, cuộc đời sao lại bi ai như vậy.

Quả thực muốn khóc.

Đường Đường trong phòng ngủ an ổn đánh một giấc, chờ khi tỉnh dậy mở điện thoại ra, quả nhiên thấy Đái Na đoạt mệnh liên hoàn gọi.

Tán thưởng chính mình vì đã kịp thời tắt máy một cái, sau đó Đường Đường mới nhấn tin lại cho Đái Na.

Cô biết Đái Na lo lắng chuyện gì, tuy rằng có một số việc không thể giải thích với cô ấy, nhưng tóm lại để cô ấy an tâm thì vẫn hơn.

Đái Na gửi cho cô một hàng dấu ba chấm biểu thị cô ấy không còn luyến tiếc gì nữa.

Thật sự là trước đây Đường Đường tính tình quá tùy hứng, thành tích kém, cái gì cũng không biết, vì thế lấy thân phận của Đường Đường để làm Đái Na yên tâm, hoàn toàn không hề có chút thuyết phục nào. Đường Đường nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu.

[Nếu thật sự thì không đâu, mọi vấn đề sẽ do em gánh, không liên lụy đến chị. Nếu chú nhỏ trách tội, em sẽ giúp chị cầu tình.]

Đái Na rút cuộc cũng hồi phục chút sức sống.

[Đây là do em nói, chị đã chụp lại màn hình rồi!]

Chụp thì chụp đi.

Bài thi kiểm tra năng lực cô không lo lắng lắm, tốt xấu gì trước đây cô cũng từng được mời làm giáo viên chấm thi năng lực. Hơn nữa cho dù thật sự kém cỏi thì không đâu thì lấy quan hệ hiện tại của cô và Minh Thiếu Diễm, có lẽ khi cầu tình giúp sẽ được.

Hiện giờ làm cô phát sầu không phải là cuộc thi kiểm tra năm sau mà là cuộc thi tháng lần thứ hai vào cuối tuần. Tuy rằng cô đã dùng thời gian nhanh nhất đọc hết sách toán qua một lần, cũng đem tư liệu lịch sử và địa lý xem qua hết, đến những chỗ nhỏ nhất nhất cũng không bỏ qua. Những câu hỏi đọc hiểu thì còn ổn nhưng ở khoa văn có rất nhiều câu hỏi đều phải đòi hỏi phải học thuộc lòng, Đường Đường còn phải tham gia lớp chính trị tư tưởng bắt buộc cho học sinh.

Làm sao thi đây?

Đường Đường hận không thể mỗi ngày không ngủ để đọc sách.

Đồng Ngọc nhìn Đường Đường đến đi trên đường cũng cảm phiền sách tổng hợp kiến thức để xem liên nghĩ đến tin nóng lúc trước nói Đường Đường không phải là người thích đọc sách, quả thật cô cảm thấy đó đều là những lời nói lung tung.

Người ta cũng đã làm tới như vậy rồi, sao có thể nói là không thích đọc sách, nếu vậy thì cô ấy cũng không cần sống nữa!

Đường Đường vẫn như cũ, đi đến chỗ nào thì trở thành tiêu điểm chụp hình chỗ đó. Có người đứng lúc chụp được cảnh Đường Đường vừa đi trên đường vừa đọc sách, người đó ngay lập tức đăng lên Tieba, bức ảnh này lại dẫn tới một đồng người vây xem.

Chủ nhà kinh ngạc cảm thán quả nhiên chỉ cần là người lớn lên xinh đẹp thì chụp thể nào cũng đẹp.

Bài đăng chỉ cần có liên quan đến Đường Đường đều luôn vô cùng nhanh chóng được hưởng ứng. Trong nháy mắt xoẹt xoẹt một bình luận lại một bình luận nữa, những bình luận đầu tiên đều cảm thán chân và vẻ ngoài của Đường Đường quá đẹp, một lát sau mới chậm rãi xuất hiện nội dung chỉ trích.

[Gần đây lên Tieba đều là khen Đường Đường, nhưng tôi thật sự nhìn không được nhỏ giọng bb một câu, trước kia tin nóng không phải nói Đường Đường không thích đọc sách sao? Bây giờ cô ta đang dần dần tẩy trắng nên lại bắt đầu tạo hình tượng làm một học sinh giỏi sao?]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mấy ngày nay vì chuyện Đường Đường bị chiếm đoạt tài sản và ngược đãi được lộ ra, hình tượng của cô rút cuộc cũng xoay chuyển một chút.

Vậy nên sau khi xuất hiện bình luận như vậy khiến rất nhiều học sinh đã chuyển thành fan Đường Đường tức giận, họ lập tức phản bác những bình luận này.

Đường Đường ham học thì sao? Hiện tại đã là lớp mười hai, Đường Đường nghiêm túc đọc sách thì cũng chẳng có gì kỳ quái. Chủ nhà còn nói đó là người ta đọc sách là để tạo hình tượng, có phải là cậu sống quá âm u rồi không?

Lớp mười hai đúng thật là phải chăm chỉ đọc sách, nhưng nếu đặt chuyện này lên người Đường Đường...

Có người yên lặng đăng lại tin nóng trước kia. Trong tin nóng kia, có người tự xưng là bạn học cùng trường cấp ba của Đường Đường, người này nói có

một lần Đường Đường thi tiếng Anh chỉ được hai mươi điểm.

Thấp nhất toàn lớp.

Không, thấp nhất toàn khối.

Bài viết này được đăng trên đây làm tất cả mọi người rơi vào im lặng.

Những người đã bắt đầu hơi hơi hâm mộ Đường Đường và những người không có thành kiến với Đường Đường đều không biết nói thay cô thế nào. Nhưng vẫn có người lên tiếng nói tin này chỉ là báo lá cải, cũng không nhất thiết là thật. Kết quả người đó bị ném cho một đoạn video.

Đoạn video này rất kinh điển, bởi vì đây là một phân đoạn lúc trước khi Đường Đường còn tham gia chương trình tuyển chọn.

Khi ấy Đường Đường mới bị tung tin thi tiếng Anh được hai mươi điểm. Lẽ ra lúc ấy cũng không có ai tin vào chuyện đó nhưng lại khéo thế nào Đường Đường được phân cho hát một ca khúc tiếng anh trong chương trình. Đến khi Đường Đường thu âm ca khúc đã hát sai từ đơn.

Từ đơn kia cũng không tính là quá khó.

Vì thế mọi người đều tin Đường Đường thật sự kém tiếng anh.

Sau đó trên mạng ngày càng xuất hiện nhiều bạn học và giáo viên Đường Đường. Họ nói Đường Đường thường xuyên đánh nhau, trốn học, những tin tức bôi đen cô cũng lần lượt tăng lên. Từ những tin tức đó cùng biểu hiện của Đường Đường trong chương trình khiến phần lớn mọi người đều tin là thật.

Cho nên nói người toàn đi trốn học, thành tích kém đột nhiên lại bắt đầu có ý chí vươn lên, ngay cả đi đường cũng xem bài...

Thì thật sự rất đáng nghi.

Tuy nói Đường Đường vẫn là học sinh, nhưng cũng ở trong giới giải trí hỗn loạn, hiện tại còn ký hợp đồng với Thánh Ngu. Lấy bản lĩnh của Thánh Ngu thì khả năng tạo một hình tượng đẹp cho Đường Đường đúng là không khó.

Vì thế hướng gió trong bài đăng dần dần thay đổi.

[Thật ra sau khi xảy ra những chuyện lúc trước, tôi vẫn rất thích cô ý nhưng hiện giờ tâm tình lại cảm thấy có chút khó nói.]

[Gần đây hảo cảm của tôi với cô ý +1, nhưng nếu không tham gia vào giới giải trí hỗn loạn thì tốt rồi.]

[Mọi người tha thứ không phải là muốn nhìn cô ấy lặp lại những chuyện trước đây. Dù sao bây giờ muốn tạo lại một hình đẹp thì đợi đến khi thành tích thi tháng được công bố cũng chỉ càng có càng xấu hổ thêm.]

[Lâu trên hoàn toàn không cần lo lắng ha ha, tôi cảm thấy cô ấy có lẽ sẽ không tham gia kỳ thi đâu. Kết quả kém thi đã có công ty quản lý áp xuống, cậu nghĩ rằng công ty quản lý chỉ để trưng ra ư?]

Sau đó tình hình trong bài đăng càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người bàn từ lúc ban đầu chỉ bàn chuyện thành tích của Đường Đường cho đến bắt tri bắt giác bàn đến mấy vị minh tinh và bộ mặt phía sau tấm màn của giới giải trí.

Có người đột nhiên nhắc tới Nhan Nghiên, vì thế bình luận của mọi người đều dừng lại chuyển sang trang khác.

Từ khi xuất đạo đến bây giờ, Nhan Nghiên gần như là ảnh hậu toàn năng, không có bất cứ lời chỉ trích nào với cô ấy. Cho dù không thích cô thì cũng không thể nói ra được lời nào chê trách.

[Năm đó Nhan Nghiên có điểm thi xét tuyển năng lực cao nhất trường Nortel, đến bài kiểm tra văn hoá và bài thi chuyên ngành đều cũng như vậy.]

[Nhắc tới Nhan Nghiên thì thật sự không thể không phục. Trước đây xem cô ấy phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải đã cảm thấy ngữ điệu khi nói tiếng Anh của cô ấy thật dễ nghe. Nhưng nghe nói ngoại trừ tiếng Anh cô ấy còn có thể nói thêm được vài ngôn ngữ khác nữa.]

[Người như Nhan Nghiên, cho dù không tham gia vào giới giải trí hỗn loạn thì nhất định cũng sẽ nổi tiếng trong một lĩnh vực khác. Cho nên nói lúc trước Đường Đường thật sự vì sao lại lẩn quẩn trong lòng muốn ăn vạ Nhan Nghiên để phải chịu thâm như vậy.]

Mọi người không mắng Đường Đường, vì thế bắt đầu bị ai thay cho Đường Đường.

Nữ sinh ngồi phía trước Đường Đường, yên lặng rời khỏi bài đăng.

Quay đầu lại cẩn thận nhìn thoáng qua Đường Đường vẫn đang cúi đầu học bài, cô lại nhớ đến bài văn tiếng Anh lưu loát lần trước thấy, thầm nghĩ muốn nói thay cho Đường Đường trong bài đăng, nói cô ấy thật sự rất khắc khổ học tập, nhưng rồi cuộc cô vẫn ngừng lại.

Trong bài đăng bây giờ đã sớm không còn thảo luận chuyện hình tượng đẹp hay không đẹp nữa, nếu nói ra thì cũng chẳng ai quan tâm.

Hơn nữa quan sát gần một tháng, cô phát hiện thành tích môn toán học và các môn khác của Đường Đường đều ở mức trung bình.

Cho nên, vẫn là chờ đến kỳ thi tháng sau khi thành tích được công bố ra mọi thứ đều sẽ sáng tỏ.

Nhưng lại nhớ tới trong bình luận có người nói Đường Đường có khả năng không tham gia thi tháng nên chờ sau khi tan học cô liền hỏi Đường Đường mấy ngày nữa có tham gia thi tháng hay không.

"Đương nhiên muốn rồi cho nên hiện tại đang liều mạng học bài đây", Đường Đường buông sách giáo khoa thở dài, "Hy vọng sẽ không quá kém, nếu không thì thật mất mặt."

Nữ sinh nghe xong không hề nghĩ ngợi nắm tay cổ vũ Đường Đường, "Cố lên!"

Đường Đường cười cười, dư quang nhìn thoáng qua phía, vị trí của Đường Hân đến bây giờ vẫn luôn trống.

Đã ba bốn ngày trôi qua, từ sau khi chuyện tài sản bị phanh phui ra Đường Hân vẫn chưa đến trường học.

Đường Đường đã hỏi qua Đái Na, Đái Na nói vì mẹ Đường vẫn không thừa nhận việc mình chiếm đoạt tài sản của Đường Đường nên cuối cùng Đái Na cho mẹ Đường ba ngày, nếu sau ba ngày vẫn không thừa nhận vậy cô sẽ khởi tố.

Cũng khó trách Đường Hân không đi học, trong nhà gà bay chó sủa thành như vậy, sao còn có tâm tình đi học. Huống chi Đường Hân tính tình ngạo mạn và sĩ diện, hiện tại đương nhiên không muốn đi học.

Không nghĩ nữa, vẫn là đọc sách quan trọng.

Kỳ thi tháng được ấn định vào thứ hai tuần sau.

Vì lần thi tháng này, Đường Đường đã chăm chỉ ôn tập mỗi ngày, ngay cả khi ngồi trên ô tô thì lỗ tai Đường Đường cũng cảm tai nghe nghe giáo trình lịch sử, chờ đến buổi tối về nhà ăn xong cơm chiều gia sư sẽ đúng giờ đến nhà dạy thêm.

Điều đáng nói chính là người vẫn luôn dạy toán tại nhà cho Đường Đường, An Kiệt từ sau buổi học cuối tuần trước đã không đến dạy nữa mà đổi thành một giáo viên dạy toán khác.

Đường Đường hỏi Jason sao lại đột nhiên thay đổi giáo viên, Jason trầm mặc hơn nửa ngày,

"Gần đây An Kiệt có nhiều việc ở trường nên không tới được."

Thì ra là như vậy, Đường Đường cũng không nghĩ nhiều, buổi tối khi cô nói chuyện này với Minh Thiếu Diễm, Minh Thiếu Diễm chỉ nhàn nhạt nói,

"Thời gian học của sinh viên có nhiều lúc thay đổi thất thường, chúng ta vẫn nên mời giáo viên đã có tuổi thì ổn hơn."

Đường Đường gật gật đầu, rất có đạo lý.

Vì vậy cùng ngày, Đường Đường chào đón giáo viên dạy toán mới, đó là một cô giáo mặt lạnh gần 50 tuổi, nghe nói cô ấy là chủ nhiệm ở trường đại học nào đó, hơn nữa cô ấy còn bị học sinh gọi là Diệt Tuyệt sư thái.

Tốc độ giảng bài của Diệt Tuyệt sư thái rất nhanh, mỗi lần giảng lý thuyết xong liền lập tức làm bài. Làm đúng thì cô sẽ không lên tiếng mà bắt đầu giảng đến bài tiếp theo, còn nếu làm sai, đôi mắt cô ấy sẽ biểu lộ ra, thậm chí Đường Đường còn cảm thấy ánh mắt của Diệt Tuyệt sư thái như là hận không thể đánh tay cô.

Tuổi tâm lý của Đường Đường cũng đã là hai mươi mấy nhưng khi thấy cô ấy Đường Đường vẫn cảm thấy đầy áp lực tâm lý rất.

Nhưng, áp lực lớn là áp lực lớn, Đường Đường không thể không thừa nhận, cô giáo này dạy thật sự rất tốt.

Không hổ danh là giáo viên ưu tú hơn 30 năm đi dạy, đối với kiến thức lẫn trọng tâm bài học cô đều nắm chắc, so với An Kiệt chỉ có hơn chứ không kém. Hơn nữa tính tình cô nóng nảy, cho nên tốc độ dạy học rất nhanh, chỉ ba ngày ngắn ngủi nhưng Đường Đường cảm thấy còn hiệu quả hơn cả một tháng trước.

Đợi sau khi cô giáo đi về, Đường Đường thở ra một hơi thật dài, dưới cái nhìn chăm chăm của Diệt Tuyệt sư thái tay phải của cô đã cứng đờ mất rồi.

Minh Thiếu Diễm đi xuống từ tầng hai, nhìn thấy Đường Đường một mồi gục trên bàn, liền đi tới,

"Rất mệt?"

Đường Đường ngẩng lên, chậm rãi thu gọn sách vở, gật đầu.

Minh Thiếu Diễm nhìn đồng hồ, đã là mười giờ rưỡi tối,

"Trước kia chú đã nói cháu có thể học trường quốc tế, không cần tham gia thi đại học cũng có thể vào được học viện Hí Kịch S."

"Không giống nhau", Đường Đường nói, nói xong lại không nghĩ ra có chỗ nào khác nhau. Bị toán học làm mệt mỏi cả tối khiến cô không kịp phản ứng. "Nếu cháu không thi đại học mà vẫn đỗ đại học, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người cười nhạo, hơn nữa Nhan Nghiên cũng tự thi đại học."

Sau khi nói xong ôm sách đứng lên, "Chú nhỏ, cháu lên trước."

"Ừ."

Thăng đến khi Đường Đường lên tầng, Minh Thiệu Diễm mới nhớ tới lời Đường Đường mới nói.

Không hiểu sao lại đề cập tới Nhan Nghiên làm gì?

Mối quan hệ giữa Đường Đường với Nhan Nghiên toàn bộ đều liên quan đến nghệ sĩ của hần, Bách Thần. Minh Thiệu Diễm lúc này mới nhớ ra, Bách Thần hình như có tình cảm với Nhan Nghiên?

Cho nên bởi vì năm đó Nhan Nghiên thi được điểm cao nhất khoa nên cô cháu gái ngoan của hần mới nói nhất định phải thi đại học, sau đó dùng cách đó vào học viện Hí Kịch S?

Minh Thiệu Diễm cảm thấy hình như bản thân đã phát hiện ra chân tướng.

Mà cái chân tướng này khiến hần một chút vui vẻ cũng không có.

Mỗi ngày Đường Đường đều nỗ lực như vậy, thật ra là vì Bách Thần?

Bách Thần tuy là thế hệ mới có nhân khí cao nhất trong công ty, lớn lên không tồi, ca hát hay viết nhạc cũng đều xuất sắc, nhưng tính cách quá kiêu căng, không trầm ổn, lại còn đặc biệt nói nhiều...

Không được.

Đường Đường hoàn toàn không biết Minh Thiệu Diễm vừa mới bỏ não tưởng tượng ra một vở kịch. Sau khi cực cực khổ khổ học thêm hết mấy khoá bổ túc, cuối cùng cô chuẩn bị chào đón cuộc thi đầu tiên sau khi xuyên qua.

Tác giả có lời muốn nói: Bách Thần thật ủy khuất, không hiểu sao lại bị ông chủ ghét, hu hu hu, muốn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Gemist

Đường Đường thân là người đi thi mà trông di Trình còn khản trương hơn cả cô.

Chiều hôm ấy sau khi học xong, Đường Đường thu dọn sách vở của mình chuẩn bị lên lầu, bỗng thấy di Trình đã đập khá nhiều hạt óc chó, vứt vỏ lấy nhân rồi đưa cho cô, bảo Đường Đường ngày nào cũng dùng não quá độ, cần bồi bổ thêm.

Đường Đường cười cười rồi nhận lấy, di Trình cầm sách, cùng cô lên tầng, dọc đường còn an ủi cô, "Cháu yên tâm, thi rớt cũng không sao, có chú cháu ở đây về sau thích trường nào thì vào trường đó, không sợ."

Đường Đường: "...."

Di Trình an ủi thế này thì chẳng thà không an ủi còn hơn, Minh gia có quyền có thế, nhưng đó không phải của cô, vả lại cô cũng không phải Minh tiểu thư thật sự.

Đái Na cũng gọi vài cuộc, uyển chuyển hỏi xem cô có thật sự muốn thi hay không. "Nói thật nếu em không muốn thi thì thôi, liên hệ với trường đấy là được, không nhất thiết phải ngoan ngoãn thế..."

Đường Đường hiểu ý tốt của Đái Na, tuy nói điểm số phải bảo mật, nhưng nếu có người nhắm vào cô, chuyện dò được bảng điểm rồi tung lên mạng cũng không phải là không thể.

Như lần trước có người tung hot search Đường Đường thi tiếng Anh được hai mươi điểm chẳng hạn.

"Em muốn thử." Đường Đường nói, gần đây cô điên cuồng cắm đầu học bù, cũng có chút tò mò xem mình sẽ thi được bao nhiêu điểm

Aiz, thử cái gì, lần trước thi tiếng Anh được hai mươi điểm, thử xem lần này có lên hai mốt không à?

Nhưng Đường Đường quyết tâm đi thi, Đái Na cũng bỏ cuộc, dự tính can ngăn Đường Đường thất bại, cô đành đi ứng phó chỗ khác, liên hệ trường học yêu cầu tăng cường bảo mật, đừng để phiếu điểm rò rỉ ra ngoài.

Chăm như chăm con, aiz.

Bên kia Đái Na đang lo lắng phát sốt, bên này sinh viên trong trường lại tìm được lạc thú mới, mở bài đăng bỏ phiếu, tí như đoán thử xem Đường Đường có tham gia thi không; hay thử tính xem Đường Đường sẽ đạt bao nhiêu điểm, năm thang điểm 100-200, 200-300, 300-400, 400-500, 500-600 được đưa ra, song sau đó lại nghĩ thi vẫn không đến 200 thì quá cùi, nên thang 100-200 bị xóa.

Trước đó bài dự đoán Đường Đường có tới thi hay không, chênh lệch giữa tới và không tới dao động vào khoảng 50%.

Sau đó là tới bài tính toán điểm thi của Đường Đường, phần lớn người cho rằng điểm sẽ vào khoảng 200-300 điểm, chiếm tới 85%, từ 300-400 chiếm 10%, chỉ có duy nhất một người cho rằng Đường Đường có thể thi được hơn 400 điểm.

Còn từ 500 trở lên, không thể nào.

Bài thi trường trung học rất khó, có thể đạt được 500 điểm trong khi thi đại học nước quá mông mới động vào quyển toán?

Đường Đường ư, sao có thể?

Sáng thứ hai, Đường Đường mới bước vào cổng đã nghe tiếng đám bạn học gào rú trong đầu khổ, cô kỳ quặc hỏi người phía trước đã xảy ra chuyện gì, nữ sinh kia cười dài hơn nửa ngày mới đáp, rất nhiều người đã cá hôm nay cô không tới, thậm chí còn cược một châu com.

Trình tự thi của trường trung học khá giống so với thi đại học, mất tới hai ngày để thi, và để ngăn chặn việc coi cốp, đem những đồ vật không cần thiết mang ra ngoài. Đường Đường cầm giấy báo thi, tìm được chỗ ngồi của mình trong phòng rồi bước tới. Ánh mắt đám người trong lớp dính chặt lên cô.

Bởi vì tò mò, cũng bởi vì quá xinh đẹp.

Rõ ràng đều là con gái, tóc đuôi ngựa, mặt mộc không trang điểm nhưng lại khiến người ta không rời mắt được. Cả bộ đồng phục kia, rộng thùng thình nhưng khoác lên người cô lại xinh đẹp vạn phần, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tỉ lệ ưu việt.

Vị trí của Đường Đường ở ngay bàn đầu, dưới mí mắt giáo viên, không tồn tại khả năng khả năng quay cốp, vài bạn xung quanh hưng phấn nhìn nhau một cái, nhỏ giọng thì thầm, chỉ đến khi giám thị cầm đề bước vào mới im lặng.

Buổi sáng thi ngữ văn, Đường Đường không lo lắm, ngoại trừ phần viết thuộc lòng bài thơ cổ, phần còn lại chủ yếu vẫn phải dựa vào năng lực lý giải.

Đường Đường cầm đề thi nhìn qua một cái rồi cúi đầu làm bài, mấy người xung quanh không nhận được ngó qua, chỉ thấy cô đang nghiêm túc giải đề, sống lưng thẳng và sừng mặt tĩnh xảo.

Ngữ văn đã xong, nhưng buổi chiều còn toán, Đường Đường còn chưa thi đã bắt đầu lo ngay ngáy.

Chiều hôm qua thầy giáo đã lấy nhiều ví dụ làm mẫu cho cô, còn sử dụng ngữ khí nghiêm túc dị thường để nói, chỉ cần cô giải được mấy cái đề này là có thể đạt điểm tiêu chuẩn trong kỳ thi.

Đường Đường soát lại cách giải đề trong đầu một lần, hít sâu một hơi chờ giám thị đi vào.

Sau khi nhận được đề, Đường Đường đơn giản nhìn một cái rồi mắt hạnh tròn tròn.

!!! Câu cuối cùng là phép tính góc, y hệt đề cô làm hôm qua!

Số liệu đã thay đổi, nhưng kiểu đề và ba câu hỏi đều y hệt!

Không ngờ hôm nay thi sẽ có bất ngờ lớn thế, niềm tin trong người dâng cao, Đường Đường tức khắc không còn thấy hoảng loạn.

Giáo viên đã dặn Đường Đường đừng tốn thời gian với một câu hỏi, không làm được thì bỏ qua, đừng lãng phí thời gian, chỉ cần lấy điểm là được. Câu dễ làm trước, câu khó làm sau, quá trình thi của Đường Đường diễn ra tương đối thuận lợi, sau khi làm nốt câu tính góc thì còn dư tận mười phút, bắt đầu nghiền cứu những câu khó còn lại.

Hai câu trắc nghiệm kia quá hack não, Đường Đường lựa chọn buông tha, mắt thấy sắp đến giờ nộp bài, cô không do dự khoanh bừa, phó mặc cho số phận.

Thi xong cái nhẹ nhõm hẳn, hôm sau chữa vẫn có khá nhiều kiến thức cô thiếu, nhưng Đường Đường tự tin vào khả năng lập luận của mình, viết dài mấy trang giấy. Cũng trong buổi chiều hôm đó thi tiếng anh, Đường Đường tốn chưa tới một giờ đã làm xong.

Sau mười lăm phút mới được ra khỏi phòng thi, Đường Đường ngồi check lại bài, quả nhiên tìm ra hai lỗi nhỏ.

Cô bạn bên Đường Đường đang làm đến trang thứ nhất, liếc qua đã thấy cô bắt đầu sửa sai, làm đến trang thứ ba, phát hiện Đường Đường đã viết xong phần câu, bắt đầu trả lời câu hỏi trắc nghiệm.

Má ơi, Đường Đường còn làm nhanh hơn cả mình?

Nhưng nghĩ một lúc liền sáng tỏ, là xem không hiểu nên giả vờ cầm cúi viết chữ gì, giám thị thấy còn tưởng cô đang làm bài nghiêm túc ấy chứ.

Chắc chắn Đường Đường đang tỏ vẻ thôi, chứ sao có thể làm nhanh vậy được? Đề lần này còn khó như thế.

Hai ngày thi căng thẳng đã qua, sẽ có một ngày để giáo viên chấm bài, kết quả sẽ được công bố vào thứ năm. Trên đường về nhà Đường Đường nhàm chán, đột nhiên nhớ ra trường còn có tài khoản trên Tieba, liền móc điện thoại ra, tìm kiếm tên Trường Trung học Thành Đại, vừa bấm vào kết quả liền giật mình.

Đám học sinh này thật sự mở bài cá cược xem điểm số của cô được bao nhiêu?

Tiền cược có đủ loại từ một bữa sáng, bao que cay cho đến lọ Wahaha*, Đường Đường càng xem càng thấy buồn cười, đặc biệt là ở phía dưới còn có người được cho là giúp cô đoán trước điểm cực kỳ chuẩn xác.

Đường Đường nhìn số điểm dự đoán Anh hai bảy to oạch của mình, tức cười đóng Tieba.

Người khác có thể không biết Đường Đường được bao nhiêu điểm, nhưng bản thân cô có thể đại khái tính ra.

Sau khi thi xong, thầy cô giáo bắt đầu chữa bài, cứ mỗi câu hỏi lại nghe tiếng hò reo hòa lẫn khóc lóc. Kết thúc tiết học còn không ít người cầm giấy đi bàn luận, tính điểm, vô cùng náo nhiệt, vô cùng ồn ã.

Nhưng văn học mang tính tương đối, trừ Tiếng Anh và Toán có thể đoán đại khái, những môn khác vẫn mơ hồ khó đánh giá, văn đã không tự chấm được, Đường Đường chỉ có thể đoán ra điểm anh và toán.

Đối chiếu đáp án giáo viên đưa ra với đáp án của mình, hình như không sai nhiều lắm.

Vậy coi như bù vào điểm văn đi.

Còn hai câu trắc nghiệm toán khó kia thế mà đúng tất, Đường Đường thật sự muốn đi mua vé số thử xem.

Lần đoán bữa này đúng rồi, Đường Đường vui vẻ tính ra điểm của mình... hình như là đã đạt tiêu chuẩn?

Chiều tan học về nhà hôm ấy, Phong Thiên Dương mang một đám người cao mét chín đi ra, hỏi cô có làm được bài không.

Đường Đường nghĩ tới số điểm đã tính ra, nói: "Cũng ổn lắm."

"Không sao đâu không sao đâu." Phong Thiên Dương bày ra bộ dạng người từng trải an ủi cô, "Thành tích chưa bao giờ là tiêu chuẩn để đánh giá một người, ngày xưa tớ thi toán được có bốn mươi bốn điểm"

Đường Đường nhìn thiếu niên cười lộ ra răng nanh, tự dưng lại thấy buồn cười.

Sao lại đáng yêu thế, toán bốn mươi bốn điểm cũng có thể nói đến rung động tâm can như vậy.

"Nên là, đừng lo lắng, thành tích không tốt thì chúng ta còn có chỗ khác tốt hơn!" Phong Thiên Dương vỗ vai người đàn ông mét chín đứng cạnh, "Đúng không Giai Kỳ!"

Nam nhân hùng dũng oai vệ như thế lại có cái tên đáng yêu là Giai Kỳ.

Bạn trai cao cao đáng yêu ấy nghe xong cũng gật đầu tán đồng, "Đúng đúng đúng, thành tích học tập của em không tốt nhưng đánh nhau thì rất lợi hại, thành tích Phong thiếu không ra làm sao nhưng lại rất nhiều tiền, chị Dương Đường càng không nên lo lắng, chị xem chị xinh đẹp như thế, nếu thành tích mà tốt nữa thì người khác hết sống nổi! Không phải à!"

Ha ha ha, Đường Đường chính thức bị bạn nam đáng yêu này chọc, cô như bị điểm huyết cười vậy, lăn lóc cười hơn nửa ngày mới ngừng được. Tuy rằng cô cảm thấy mình thi không tốt lắm, nhưng toán thì chắc chắn trên bốn mươi bốn rồi, Đường Đường rất mong chờ, ngày mai sau khi Phong Thiên Dương nhìn thấy kết quả sẽ có vẻ mặt gì.

Thứ năm đang tới gần, tinh thần của đám học trò cũng đang căng chặt, đợi chờ thầy giáo vào lớp. Tiết đầu là ngữ văn, thầy văn đem bài thi tới lớp, đặt lên bàn học sinh đầu rồi phân cho bàn dưới.

Tuy đã sớm chắc chắn về điểm thi, lúc trả bài cô cũng không khỏi khẩn trương.

Câu trắc nghiệm có vẻ sai, phần viết không bị thiếu ý, nhưng phần chính tả thơ cổ cô không ôn kỹ...

Đột nhiên thấy bạn phát bài thốt ra một tiếng ngạc nhiên.

Đường Đường theo bản năng nhìn lên, lại thấy người kia đang nhìn cô, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của các bạn khác, đưa bài thi đang cầm trên tay cho Đường Đường.

Đường Đường nhận bài thi, trên có viết ba con số rành mạch.

127.

Môn ngữ văn này rất khó, bài thi thường đã khó, thi cao còn khó hơn, học sinh khá thi toán với tiếng anh có thể là 140+ hay thậm chí là full điểm, nhưng ngữ văn được 120+ đã là cực kỳ tốt!

Bài thi phát ra cao nhất là 118 điểm, đột nhiên lại nhảy ra hơn 120 điểm, còn tưởng sẽ là Phong Khinh Dương, ai ngờ,

Lại là Đường Đường!

Đám người ngồi cạnh quay qua nhìn bài thi của cô, Đường Đường lật bài, mọi người thấy con số năm mươi bảy phần viết, đồng thời trầm mặc.

Trước kia Đường Đường học ngành đạo diễn, để nâng cao năng lực lý giải và sáng tạo, từng đọc không ít sách bình luận phim, xem ra công sức không uổng phí rồi.

Đám bạn ngồi phía trước không biết đã xảy ra chuyện gì, tò mò rì rầm thảo luận, thầy giáo cười liếc nhìn Đường Đường một cái mới từ tốn nói, "Ban ngữ văn chúng ta có tổng cộng năm người trên 120 điểm, đứng đầu vẫn là Phong Khinh Dương, 136 điểm, chẳng những cao nhất lớp mà đồng thời cao nhất trường, tiếp đến là vị trí thứ hai, Đường Đường, với số điểm 127!"

Vãi chương!

Cả lớp lập tức bùng nổ, Phong Khinh Dương cũng bị dọa sợ, theo bản năng quay xuống nhìn Đường Đường.

Đường Đường cười xán lạn, sau đó cộng thêm mười bảy điểm vào điểm dự đoán, bởi lúc đó cô đã ước toán của bản thân được 110 điểm.

136 của Phong Khinh Dương không ai để ý, ngược lại mọi người chỉ hứng thú với con số 127 của Đường Đường, vừa hết tiết liền xán lại bàn cô, một vài đứa có quan hệ tốt còn cầm bài cô lên xem rồi cảm thán,

"Mẹ ơi, phần văn được tận năm mươi bảy điểm!"

"Chữ đẹp quá đi..."

Đu loại âm thanh kinh ngạc thốt ra, chỉ là cô chưa kịp nói gì thì đã thấy đại diện lớp toán bước vào, mọi người ủa lên, bắt đầu tranh nhau đoạt bài.

Nửa phút sau, Đường Đường đón ánh mắt kinh ngạc của đại diện, nhận bài thi 107 điểm của mình.

107, không quá cao, trong ban hơn nửa bạn học đều vượt qua số điểm này.

Nhưng! Chủ nhân bài thi là Đường Đường áaaa! Trước kia mọi người lên Tieba bình chọn số điểm toán của cô, chỉ vồn vện bốn mươi áaaaa!

Kết quả điểm người ta không chỉ gấp đôi bốn mươi đâu kìa!!!!

Văn 127, toán 107, điểm dự đoán tổng các môn của Đường Đường có 200, giờ chỉ hai môn thôi mà người ta hơn 200 rồi.

Tất cả học sinh lớp Ba đã bắt đầu lộn xộn.

Đến nỗi sau khi tổng điểm môn Văn 177 của Đường Đường xuất hiện, mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm.

Tổng môn văn 177 không quá cao, ít nhất hơn phân nửa học sinh trong lớp đều từ 200 trở lên.

m thậm chí toán một chút, $127 + 107 + 177$, đã hơn 400 điểm.

Nhưng nó hẳn đã là cực hạn.

Mọi người lại nhớ tới hot search lần trước, Đường Đường thi Anh được vồn vện hai mươi điểm, nhưng không nhắc tới những môn khác nên bọn họ mới chắc mẩm hai tám điểm thi Đường Đường thi môn khác chắc chắn cũng chả ra làm sao.

Giờ đã vượt ngưỡng 400, tiếng anh dù có hơn hai mươi đến ba mươi điểm, vẫn là hơn 400.

Đám người trong trạng thái lơ mơ chờ giáo viên anh bước vào, cô vẫn trang điểm xinh đẹp như thường lệ, cầm bài thi đứng bực giảng, tươi cười nói,

"Đề tiếng anh lần này rất khó, mọi người cũng biết đấy, nhưng cho dù vậy thì thành tích ban chúng ta vẫn rất không tồi, đặc biệt là có người đã được điểm tối đa, mau đoán xem đó là ai?"

Đám học trò lú lú bần luận, suy đoán vị kia là ai, phần lớn người cho rằng hẳn là Phong Khinh Dương, bởi dù là tiếng Anh hay ngữ văn, cô luôn đứng đầu khối.

Cô giáo đề mọi người tùy ý bàn luận một hồi mới cười đầy ý vị, đưa tay chỉ,

"Sai hết rồi, người duy nhất đạt điểm tối đa..."

Sau khi kéo dài một hồi, cô trình trọng cao giọng nói,

"Chính là cô bạn mới của chúng ta, Đường Đường!"

- - - - -

Chú thích:

*Wahaha:

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: Gemist

- - - - -

Thời khắc đó, một sự yên lặng đột ngột bao trùm toàn bộ lớp học.

Một số người còn đang cho rằng giáo viên đang đùa, đang ngồi chờ mọi người xung quanh cười để hòa theo.

Nhưng không hề, giáo viên tiếng anh cầm bài thi của Đường Đường, vui mừng gọi cô lên nhận bài, lúc Đường Đường rời khỏi chỗ ngồi, toàn bộ ánh nhìn sáng quắc xung quanh lập tức dính chặt lên cô.

Sau khi phát bài thi, giáo viên còn tán thưởng Đường Đường một hồi lâu mới tiếp tục phát bài.

"Hôm qua chúng ta còn chưa kịp chữa nốt phần viết luận, sau khi hoàn thành xong việc trên thì cùng xem qua mấy bài thi đạt điểm cao nhé."

Hơn nửa sĩ số không thể lọt tai những lời giảng của giáo viên trên bục, một số còn không kìm được nhìn sang Đường Đường, thế này là sao chứ, mới nói 20 điểm sao giờ lại vọt lên tối đa luôn rồi?

Cô giáo còn nói đề lần này không đơn giản tí nào cơ mà!

Thôi thì chờ chữa bài xong thì tính vậy, cô giáo bắt đầu nói tới ba bài đạt điểm tối đa, lúc chiếu tới bài thi của Đường Đường, đám học sinh lập tức ngồi thẳng lưng nghiêm túc lắng nghe, trợn to hai mắt, chuẩn bị tinh thần thưởng thức phần thi viết văn full điểm của Đường Đường, không chừng là do cô chăm nhâm hoặc thiên vị mà thôi!

Nhưng mọi người phải thất vọng rồi.

Đám bạn hồ thẹn phát hiện, toàn bộ bài văn trước mắt không hề có một lỗi sai ngữ pháp nào, giọng văn linh hoạt lại bay bổng, thậm chí còn xuất hiện những từ mà họ chưa gặp bao giờ!

Mọi người dám cam đoan, đây chắc chắn không phải loại từ vựng thuộc giáo trình cấp ba!

Tóm lại một câu, nếu để cho bọn họ viết, họ tuyệt đối không hoàn thành được!

Đề so sánh, hai bài đầu tiên còn hoàn toàn xứng được trọn điểm, có sao bài này không đạt?

Nhưng bố cục và giọng văn hay như vậy... có thật là do Đường Đường viết ra không?

Ngoại trừ hai nữ sinh ngồi phía trước Đường Đường trong phòng thi, ngay cả Đồng Ngọc, Dương Đào có quan hệ không tệ lắm với Đường Đường cũng không dám tin đây là sự thật.

Sau khi màn trình chiếu kết thúc, cả lớp lại khôi phục tiết tấu lúc trước, bắt đầu làm bài sau đó luyện nói, giáo viên tiếng anh chia mỗi người một tờ đề đã sắp sẵn, để mọi người làm trước.

Trước làm phần trắc nghiệm, để ra mười phút phút để điền câu, làm xong thì bắt đầu nói, từ bạn bàn thứ nhất, mỗi người nói một bài.

Đường Đường rất nhanh đã điền đầy đủ đáp án vào chỗ trống.

Phần trắc nghiệm và đọc hiểu thường không giống nhau, giáo viên thường cho một bạn làm, bạn tiếp theo sẽ nhận xét. Bây giờ Đường Đường vừa lúc hoàn thành xong phần trắc nghiệm, đứng lên đã thu hút toàn bộ sự chú ý, ngay cả những người ngày thường không thích nghe giảng cũng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào đáp án của cô và chăm chú nghe.

"a toronto man offering a free round the world air ticket the right apply, câu bốn điền C, căn cứ vào câu nội dung you must named elizabeth gallagher and have a canadian là biết xin miễn phí vòng quanh trái đất lữ hành là có điều kiện hạn chế, yêu cầu là tên là elizabeth gallagher là có Canada hộ chiếu nữ tử, cho nên lựa chọn restrictions, hạn chế..." (cái quái?)

*Phần này chém nha các chị em, vì không hiểu cv ghi gì hết, khuyến khích bỏ qua.

Giọng nói của Đường Đường rất êm tai, sau khi cô cất giọng đọc tiếng anh, lại càng thêm dễ nghe.

Cô giáo không bảo Đường Đường dừng lại, chứng tỏ cô đang làm đúng, thế nên Đường Đường tiếp tục đọc, đề 42, 43, tận cho đến khi đọc xong đáp án đề cuối cùng, cô giáo mới vừa lòng cho cô ngồi xuống, "Đúng hết, mỗi đề đều nói đúng trọng tâm, mọi người nghe có hiểu không?"

Đám bạn: "..."

Nghe hiểu.

Nếu trước đó nhìn bài thi 150 điểm kia vẫn còn thấy hư cấu thì hiện tại, chứng kiến màn này, dựa vào cái gì để tiếp tục hoài nghi đây?

nhìn mà xem, người ta nói một lèo 20 câu không sai câu nào, mỗi đáp án Đường Đường nói đều đúng trọng tâm, còn giải thích nguyên nhân nữa. Không biết đề thi, không có đáp án, mọi người lại cùng làm bài với cô, chuyện này gian lận thế nào được?

Lại nhìn bài thi sai tứ tung của mình, sao có thể không biết xấu hổ mà nói thành tích tiếng anh của cô là giả?

Hồi tưởng một chút, khẩu âm vừa rồi của cô quả thật rất dễ nghe.

Vậy nên, trình độ tiếng anh cao như vậy, lần thi 20 điểm trước đó chẳng lẽ là một trò đùa ư???

Mọi người không hề nghi ngờ, mãi mới chờ tiết học kết thúc liền vọt tới bàn Đường Đường, vỗ vai cô một cái: "Chết tiệt, Đường Đường, tiếng anh của cậu tốt như thế, thế quái nào lần trước thi được 20 điểm bọ vậy?"

Đúng thế, dọa chết bọn họ rồi.

"Thật ra", Đường Đường cười cười, "thật ra tớ cũng không biết tại sao mình lại thi được 20 điểm ấy, cái hot search lần trước mà mọi người nói, tớ không tài nào nhớ ra được."

Không có chứng cứ xác thực, cái tin lần đó chắc chắn là tin vịt.

Chắc, truyền thông đúng là nguy hiểm!

Giới giải trí cũng quá khôn lường!

Tự xưng bị phao tin đồn nhảm, mọi người vui vì có trò để xem nhưng bản thân Đường Đường lại phải chịu không ít châm chọc mỉa mai, oan ức cho cô rồi!

Người ngoài như bọn họ còn con cảm thấy oan ức gì nữa mà!

Sau khi trường công bố thành tích thì bắt đầu xếp hạng, chỉ cần lên website trường là có thể tra thành tích của từng người từng ban một, thế nhưng sau khi bảng xếp hạng được công bố, tìm được đúng ban rồi, người ta kéo xuống cuối trang lại không tìm được tên của Đường Đường.

? Sao lại không thấy đâu?

Lại kéo lên trên nhìn lại một lượt, điểm số xếp theo thứ tự đã hơn 400, sắp được 500, vẫn còn phải kéo tiếp?

Không thể nào!

Chẳng phải Đường Đường có tham gia thi sao, hay là xuất hiện tình huống đặc thù phải che giấu thành tích?

Tiếp ngay sau đó là một trận hít vào, hô to một tiếng "Vãi chưởng!", cuối cùng mọi người cũng tìm thấy tên của Đường Đường.

Đường Đường, lớp mười bảy, tổng điểm, 561.

Lau mắt, 561, lau mắt lần hai, 561, không phải 261! mọi người hoảng loạn nhìn thành tích bên cạnh.

Toán không cao lắm, ngữ văn tạm tạm, tổng điểm ngữ văn bình thường, nhưng cmn tiếng anh, trọn điểm.

Tieba lập tức bị oanh tạc.

[Đường Đường thi tiếng anh được 150? WTF?]

Sau đó là hàng loạt comment dấu chấm hỏi, có người trực tiếp hỏi thẳng, chắc là giả rồi?

Trùng hợp có một bạn cùng lớp với Đường Đường đi ngang qua thấy được, nói em gái nhà mày ấy, ai cho mày nghĩ oan Đường Đường hả?

Sau đó lớn tiếng một trận, trực tiếp công khai thân phận, tôi, bạn cùng lớp với Đường Đường, đảm bảo thành tích Đường Đường hoàn toàn không có vấn đề, bọn bay không thi được trọn điểm nên ghen ghét à?

Bình luận đó vừa xuất hiện, ngay lập tức có hàng loạt comment tự nhận là bạn cùng lớp đứng ra bảo chứng cho thành tích của Đường Đường, nói trình độ tiếng anh của cô ở một đỉnh cao không một ai có thể so sánh được.

Mọi người nhìn một màn trước mắt, không khỏi tự hỏi Đường Đường đã cho bọn họ ăn thuốc gì thế này? Lũ hết cả lũ rồi à?

Nhưng cho dù đã có người đứng ra làm chứng, điểm số tối đa vẫn khác biệt quá lớn so với con số 20 lần trước kia, lượng nghi ngờ tăng cao, chỉ 2 giờ sau khi công bố bảng thành tích, đã có rất nhiều học sinh giỏi tiếng anh trong ban lập tức tới thẳng phòng hiệu trưởng, yêu cầu điều tra rõ, còn nghi ngờ Đường Đường đã copy bài.

Diễn biến cực kỳ nghiêm trọng.

Cô Lưu dẫn Đường Đường còn đang mơ màng không hiểu chuyện gì tới phòng giáo vụ, thấy vài nữ sinh đang đứng đó nói mục đích tới đây, Đường Đường còn chưa kịp mở lời, cô Lưu đã nổi giận,

"Tôi và tất cả học sinh của tôi đều có thể đứng ra làm chứng, mỗi ngày Đường Đường học tập nỗ lực khác khổ thế nào tôi cũng biết, thành tích này hoàn toàn nhờ sự nỗ lực của em ấy!" nói xong, còn cố tình liếc mắt nhìn nữ sinh kia một cái, "Tôi tuyệt đối sẽ không để học trò của mình bị oan ức, một khi đã thế này, thì xem camera đi"

Sau đó nhìn Đường Đường một cái, thần sắc Đường Đường nhàn nhạt gật đầu, "Vâng ạ."

Không khó để tìm ra đoạn băng ghi hình lần đó, vừa bấm phát, đập vào mắt toàn bộ mọi người là hình ảnh Đường Đường đang ngồi nghiêm túc làm bài ở bàn đầu, dưới mí mắt giáo viên và camera, còn có thể gian lận được sao?

Đám nữ sinh luống cuống, nhấp môi, mắt không chớp chăm chú theo dõi hình ảnh, nhưng để bọn họ thất vọng rồi, Đường Đường không hề để lộ bất cứ hành vi khả nghi nào

Khả năng sao chép bài lập tức bị loại bỏ.

Sắc mặt các nữ sinh lập tức trắng bệch, không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn có người nhỏ giọng, "hắn là trước đó cô tiếng anh đã biết đề..."

Trong ban ai cũng nói Đường Đường có ô dù, không chừng...

Lời còn chưa dứt, hiệu trưởng đã giận dữ đập bàn.

"Sau khi in đề, tôi giáo viên còn không biết nó là gì, các em nghĩ một học sinh như em ấy mà cũng biết được sao?"

"Nhưng trước đó bạn ấy chỉ thi được đúng 20 điểm..."

"Xin hỏi trước đó các cậu chính mắt nhìn thấy tờ thi được 20 điểm sao?" Đường Đường này giờ trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Cô nàng kia lập tức sững sốt, ngẩng phắt đầu nhìn cô.

"...Không", cô tiếng anh dừng một chút rồi tiếp, "Nhưng bạn cùng lớp với cậu bảo thế..."

"Ai có thể chứng minh đó là bạn cùng lớp với tớ? Tớ thậm chí không biết đó là ai." Đường Đường bình tĩnh nhìn cô, "Nói thật tớ không hiểu, tại sao cậu tin tớ thi được 20 điểm lại không chịu tin tớ thi được điểm tối đa? Tại sao có người nói tớ thi không tốt các cậu liền không chút nghi ngờ, mọi người nói tiếng anh tớ thi tốt các cậu lại một mực không nghe? Chúng ta không quen biết, tại sao các cậu lại dùng sự ác ý lớn đến thế để đánh giá tớ? Thành tích

hiện tại của tớ, băng ghi hình cũng đã chứng minh, thầy cô giáo đã làm chứng, tại sao các cậu vẫn không tin?"

Nữ sinh kia ngậy người.

Đúng vậy, chính là bởi cô ta một mực cho rằng Đường Đường thi được 20 điểm nên mới không chấp nhận việc hiện tại Đường Đường có thể lấy được trọn điểm.

Đúng như Đường Đường nói, tại sao bọn họ lại hoàn toàn không nghi ngờ một cái tin vịt Đường Đường được 20 điểm không có chứng cứ chứ?

Đám nữ sinh lập tức trầm mặc.

Tiếp đó, nhưng bài đăng tuyên bố muốn tìm giáo viên làm rõ lập tức biến mất không một dấu vết, nhưng sự hoài nghi của mọi người không những không giảm bớt, mà còn sâu hơn.

Đồng Ngọc nhìn đồng bài mới đăng đó, không nhận được chửi tục.

Đường Đường không nói gì thêm, chỉ có biểu tình so với thường ngày đã ngưng trọng không ít, như đang tự hỏi.

Buổi chiều khi tan học về nhà, mấy người Phong Thiên Dương thường ngày sẽ cố tình chờ về cùng đã đi đâu mất, Đường Đường cho là họ có việc nên không nghĩ nhiều.

Mà bên kia Phong Thiên Dương đang ở trong lớp hoài nghi nhân sinh.

Không phải là cậu không muốn về cùng Đường Đường, mà là....quá mất mặt!

Cậu còn đang muốn đi khuyên Đường Đường, nói thành tích tốt cũng không mài ra ăn được, nói điểm toán của cậu mới có 44, cùng nhau làm học sinh dốt, cùng nhau học tiếng anh cũng không sao.

Hiện tại, người ta thêm vào thi được 44 điểm như cậu ấy!

Người ta thi được trọn điểm, có điên rồi mới đi làm học sinh kém cùng cậu.

Phong Thiên Dương sống trên đời đã mười bảy năm, trước nay không hề để tâm tới thành tích của mình, cậu đẹp trai, nhiều tiền, hơn khối đũa một sách thành tích tốt, gái vẫn theo hàng đàn.

Nhưng sau khi đã biết thành tích của Đường Đường, lần đầu tiên Phong Thiên Dương thấy mất mặt, mất mặt tới nỗi không dám về nhà cùng cô.

Phong Thiên Dương ngồi ngốc một phút đồng hồ, cuối cùng suy sút cảm cấp lên, ra khỏi phòng, đi được mấy bước đã nghe thấy giọng thì thầm nghị luận.

"Nghe nói băng ghi hình không có vấn đề."

"Ai biết có phải thật không, người ta có ô dù, mua được đề thi thì sao, có giỏi thi đại học cũng tốt như thế xem, đúng rồi, bọn mày đoán xem hậu đài phía sau Đường Đường là ai, tao còn nghe nói trước đó họ gặp cô tiếng anh còn đi biếu tận 5-60 vạn không biết chừng..."

Sắc mặt Phong Thiên Dương lập tức trầm xuống.

Mấy nữ sinh kia đang nói hăng, mới ngẩng mặt lên đã thấy gương mặt khó ở của Phong Thiên Dương, lập tức sợ hãi ngậm miệng.

Sao bọn họ quên được Phong Thiên Dương với Đường Đường ngày nào cũng quấn lấy nhau cơ chứ!

Cũng vì sự tình hôm nay mà Đường Đường yên lặng hơn ngày thường rất nhiều, mới vào tới cửa đã bị dì Trình ôm chặt một cái.

"bảo bối của chúng tiếng anh thi quá tốt luôn!" dì Trình vui sướng nói, "hôm nay dì làm món con thích nhất! Nhớ ăn nhiều một chút!"

"Vâng." Đường Đường cũng ôm lại dì Trình, sau đó quay đầu liền thấy Minh Thiếu Diễn đang ngồi trên sofa.

Đường Đường cười cười, đi qua ngồi sang một bên: "Chú nhỏ."

Minh Thiếu Diễn ngẩng đầu, nhìn cô một cái, lâu hơn ngày thường một chút rồi dời tầm mắt, "Thi không tệ."

Chỗ nào không tệ?

Quả thật tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

"Muốn thưởng cái gì?"

Đường Đường ngược mắt, "khen thưởng gì cơ?"

Minh Thiếu Diễm rất hào phóng, đặc biệt là đối với người nhà, "Thì tốt đương nhiên phải có thưởng, muốn gì không?"

Muốn à?

Đường Đường nghĩ nghĩ, hình như không có, nên lắc đầu, "Cái gì cháu cũng không thiếu."

"Vây nghĩ kỹ rồi nói cho chú." Minh Thiếu Diễm đứng lên, vỗ đầu Đường Đường, "Giờ lên thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Minh Thiếu Diễm đáp ứng cho cô một phần thưởng.

Đường Đường trong lúc nhất thời thật đúng là không nghĩ ra cô muốn cái gì.

Đơn giản như Minh Thiếu Diễm nói, không thể nghĩ ra được thì từ từ nghĩ, không chừng có ngày lại đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Dù sao Minh Thiếu Diễm cũng sẽ không nói mà khất lời.

Đến khi buổi tối trở lại phòng ngủ, Đường Đường phát hiện Đái Na đã gọi cho cô rất nhiều cuộc, vừa rồi cô ở dưới tầng nên không nghe thấy. Đái Na không gọi điện được nên gửi tin Wechat cho cô, Đường Đường mở ra Wechat, phát hiện đó là một bức hình.

Sau đó Đái Na dùng ngữ khí không thể tin tưởng hỏi cô.

[Báo bối nhỏ, nói cho chị nghe, Đường Đường đạt điểm tuyệt đối môn tiếng anh, thật sự là em sao?]

Đường Đường trực tiếp gọi điện thoại qua, Đái Na gần như bất máy ngay lập tức.

Hôm qua khi trợ lý cho cô xem hot search này, Đái Na quả thật bị dọa đến muốn tắc nghẽn cơ tim. Quả nhiên như dự đoán của cô, nhất cử nhất động của Đường Đường gần như đều có người nhìn chăm chăm. Dù cô đã áp chế rất nhiều nhà truyền thông, nhưng vẫn có một vài truyền thông nhỏ lẻ không thể nào áp chế hết được.

Dường như trong Tieba của trường trung học phụ thuộc có người nói Đường Đường thi tiếng anh được điểm tuyệt đối.

Còn lại mấy môn khác thì lại không biết.

Nhưng tình cờ thế nào lại là môn tiếng anh, môn học lần trước bị đồn thổi chỉ thi được 20 điểm.

Đái Na lung tung xoa đầu, "Điểm tuyệt đối là chuyện thế nào, học sinh có ý tạo ra đề tài hấp dẫn sao?"

"Không phải", Đường Đường xiên một khối dưa hấu, "Tự em làm được."

"Báo bối à, chúng ta đừng nói giỡn."

"Không nói giỡn với chị", Đường Đường đột nhiên nhớ đến một chuyện, tất cả mọi người đều nghi ngờ, vậy tại sao Minh Thiếu Diễm lại hoàn toàn không?

Đái Na vẫn không tin, Đường Đường có giải thích nửa cũng vô dụng bèn dứt khoát không nói tiếng Trung nữa mà chuyển sang tiếng Anh.

Sau khi nói xong, đầu dây bên kia yên tĩnh.

Lại qua gần mười giây nữa, Đái Na cũng dùng tiếng Anh đối thoại với cô, vì thế hai người cứ như vậy mà bất tri bất giác dùng tiếng Anh nói chuyện gần mười phút.

Mười phút sau, Đái Na đã hoàn toàn tin.

"Vây chuyện lúc trước là như thế nào?" Đái Na không giống như học sinh, nào dễ bị lừa như vậy, cô đã xem qua tư liệu của Đường Đường, chuyện thi tiếng Anh 20 điểm thật sự tồn tại.

"..."

Chuyện này nên giải thích như thế nào đây?

Đường Đường suy nghĩ nửa ngày, hơi hơi có chút thấp giọng nói, "Chị cũng biết, mẹ nuôi và em gái đều không thích em. Nếu thành tích của em tốt, nói không chừng đến cơm cũng không có mà ăn."

Đái Na:.....

Thảm như vậy sao?

"Vậy nên những gì người khác thấy, có vài thứ là giả?"

Lời nói nghe có vẻ giả nhưng Đái Na lại thật sự tin.

Không nói những cái khác, chỉ bằng đoạn tiếng Anh lưu loát vừa rồi, Đái Na đã cảm thấy hình tượng Đường Đường trong lòng cô dường như đã thay đổi từng chút từng chút một.

Thời gian quen biết không lâu, cũng chỉ hơn một tháng nhưng Đái Na nhận ra một điều, Đường Đường mà cô biết hiện tại không như những lời đồn mà cô biết trước đó.

Khi mới nghe tin tức Đường Đường thi tiếng Anh đạt điểm tuyệt đối Đái Na thật sự muốn nổ đầu.

Tuy rằng trước đây tung ra hoàn cảnh khó khăn của Đường Đường để tẩy trắng đã thu được rất nhiều fans, Đường Đường cũng không còn bị mắng như trước đây nữa. Nhưng lần này, tin tức vừa thấy đã biết là giả, ngay cả cô cũng không tin nổi, giải thích không rõ ràng nhất định sẽ bị chỉ trích.

Quả nhiên, bình luận phía dưới đã thăm không nở nhìn.

Căn bản không ai tin, thái độ với Đường Đường không tệ lắm, nhiều nhất chỉ nói một câu giả dối, nói đây là tin của người khác cũng không thể nào hot bằng tin của Đường Đường được.

Còn thái độ đối với Đường Đường không tốt chính là những fan nói xấu cô bị phản bác lại lúc trước, hiện tại họ lại bắt đầu điên cuồng phản công.

Họ nói Đường Đường đang bắt đầu tẩy trắng bản thân, nhưng tẩy trắng lại không có trình độ. Mọi người ai mà chẳng nhớ trước kia Đường Đường thi được 20 điểm tiếng Anh? Cô ta đang muốn làm trò cười cho cái giới này sao? Thành tích tốt, tiếng Anh tốt?

Dù hoàn cảnh lúc trước của Đường Đường rất đáng thương, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô muốn nói gì thì nói.

Lần đầu tiên Đái Na xem những bình luận đó cũng phát sầu không biết phải làm sao. Cô có nên làm rõ nói đó chỉ là tin đồn có người bịa đặt hay không, nhưng hiện giờ Đái Na đã có quyết định.

Sau khi treo điện thoại của Đường Đường thì Bách Thần gấp gấp gọi cho cô.

Gần đây mỗi ngày Bách Thần đều quán lấy cô đòi tham gia một chương trình giải trí, còn chỉ tên nói họ phải tham gia chương trình đó. Đái Na nghĩ nghĩ một chút liền cảm thấy có điểm nghi ngờ, quay đầu lại tra xét một chút, quả nhiên.

Chương trình giải trí này vậy mà mời được Nhan Nghiên tới.

Bách Thần thích Nhan Nghiên, lúc trước khi mới dẫn dắt Bách Thần, Đái Na đã biết.

Đái Na không từ chối thẳng, cô nói cô sẽ suy xét.

Thật ra cũng không phải suy xét gì, Bách Thần tham gia chương trình này nhất định là có lợi hơn hại. Lấy nhân khí hiện tại của Nhan Nghiên, chắc chắn nằm trong top một những nữ minh tinh có nhân khí cao nhất. Chỉ một chút gió thổi cô lay cũng có thể lên hot search. Bởi vì Nhan Nghiên người ta quá nổi tiếng lại vừa có tài có sắc nên dù có thường xuyên xuất hiện cũng sẽ không khiến người khác phản cảm.

Nhan Nghiên từ khi xuất đạo đã nổi tiếng, đến bây giờ vẫn chưa hết nổi, nhưng cô ấy chưa từng tham gia gameshow. Nghe vài vị đạo diễn lên nói, Nhan Nghiên thật sự chỉ muốn chuyên tâm đóng phim.

Đái Na cảm thấy đây không phải tệ xấu gì, người ta chỉ bằng việc đóng phim đã có thể nổi tiếng như vậy thì cần gì phải tham gia gameshow.

Sau này gameshow nổi lên càng lúc càng nhiều, các fans của Nhan Nghiên cũng thường xuyên khóc lóc kể lể cô ấy không tham gia chương trình nào. Lúc trước có một cuộc bình chọn, người được hy vọng tham gia chương trình giải trí nhất, kết quả người được chọn nhiều nhất chính là Nhan Nghiên.

Đến bây giờ, vậy mà Nhan Nghiên thật sự nhận một chương trình giải trí.

Nhan Nghiên có thể coi trọng chương trình kia, vậy nhất định ban tổ chức cũng thuộc dạng cao cấp nhất, vậy nên ratings nhất định sẽ không kém, mà nay còn có Nhan Nghiên gia nhập, chương trình này chỉ có thể càng bùng nổ hơn.

Bách Thần là tiểu thịt tươi mới nổi trong thế hệ này, cậu ấy có thể tham gia chương trình kia vậy chắc chắn có thể thu hút thêm một số lớn fans.

Chuyện duy nhất làm Đái Na lo lắng đó là, trước đây đã có tin đồn Bách Thần thích Nhan Nghiên. Cô sợ các fans lão bà sẽ phản đối, cũng lo lắng fans Nhan Nghiên nói Bách Thần hút máu Nhan Nghiên.

Tuổi Bách Thần còn quá trẻ, sớm như vậy đã tạo couple, như vậy không tốt lắm.

Rốt cuộc Bách Thần lại bắt đầu điên cuồng gọi điện thoại cho cô, làm nũng bán manh chiêu gì cũng dùng, cuối cùng thậm chí còn nói với Đái Na, "Tạo couple thì sao? Em đòi này cũng chỉ muốn tạo couple với cô ấy!"

Đái Na:.....

Được rồi, Đái Na rốt cuộc cũng thỏa hiệp.

Bách Thần cao hứng thiếu chút nữa đã nhảy lên.

Chương trình kia là chuyến du lịch của những mình tình với nhau kéo dài một tháng. Lúc đó anh có thể ở bên Nhan Nghiên một tháng, trời ạ, anh vui vẻ muốn điên rồi.

Đái Na liên hệ với đạo diễn gameshow, đạo diễn nào có đạo lý từ chối. Nhân khí Bách Thần cao, lại có Nhan Nghiên thêm vào, rất dễ tạo đề tài vì thế đương nhiên là vô cùng hoan nghênh.

Chương trình sẽ bắt đầu quay trong kỳ nghỉ đông, cho nên cũng chỉ còn lại thời gian vừa đủ một tháng. Tổ tiết mục hiện tại đã bắt đầu công bố khách mời.

Trước đó có vài vị khách mời, đều là lão tiền bối, mọi người đều hưởng ứng không cao, thẳng cho đến một ngày, rốt cuộc tổ tiết mục tung ra một nhân vật nặng ký.

Ngôi sao điện ảnh quốc tế mới, ảnh hậu Nhan Nghiên, và đây chính là chương trình giải trí đầu tiên mà cô tham gia!

Toàn mạng xã hội đều bị oanh tạc.

Các fans Nhan Nghiên kích động muốn khóc, hầu hết tất cả các bình luận đều là a a a, a a a nữ thần của tôi rốt cuộc cũng tham gia chương trình giải trí, toàn bộ kỳ nghỉ đông này đều có hy vọng rồi.

Đến người qua đường cũng rất có hứng thú.

Không hổ là nữ minh tinh có nhân duyên tốt nhất, cả nhóm người qua đường đều tỏ vẻ vô cùng chờ mong biểu hiện của Nhan Nghiên.

Lúc trước bởi vì Bách Thần nói có cảm tình với Nhan Nghiên, khi đó đã nảy sinh một lượng lớn fans couple.

Fans Bách Thần nữ nhiều, phần lớn đều rất bài xích chuyện thần tượng nhà mình tạo couple, nhưng nếu người này đổi thành Nhan Nghiên, một vị ảnh hậu thực lực gần như không hề có tai tiếng hay lời đồn xấu nào, địa vị hoàn toàn nghiền nát Bách Thần thì có rất nhiều fans Bách Thần đều tỏ vẻ đứng về phía couple này.

Mà fans Nhan Nghiên, đã nhiều năm như vậy rồi mà nữ thần nhà mình đến một vị bạn trai tin đồn cũng không có, kết quả xuất hiện một Bách Thần. Lớn lên đẹp trai như vậy, tuổi còn trẻ đã có thể viết ra bài hát nổi tiếng phổ biến khắp nội địa, thực lực và giá trị nhan sắc cùng tồn tại rất giống với nữ thần nhà mình, hơn nữa trông anh còn rất mạnh.

Vì thế các fans couple của Bách Thần và Nhan Nghiên cũng bùng nổ, một đám đều đang nói thật hy vọng Bách Thần cũng có thể tham gia chương trình này, thật muốn nhìn bọn họ ở chung một khung hình.

Nhưng họ cũng chỉ dám ám chỉ nói giỡn mà thôi.

Kết quả, kinh hi tới.

Vài ngày sau, gameshow lại tuyên bố thêm một vị khách mời.

Đúng là Bách Thần.

Vì thế Weibo lại bị oanh tạc một lần nữa.

Đường Đường phát hiện hôm nay rất nhiều bạn học không biết vì sao đều mang vẻ mặt đáng thương nhìn cô. Khi tan học Đường Đường lướt Weibo một lát, lập tức hiểu rõ sao lại thế này.

Thì ra là Nhan Nghiên và Bách Thần cùng nhau nhận một chương trình giải trí.

Trước đây Đường Đường theo đuổi Bách Thần quá rầm rộ, vậy nên mọi người đều biết. Hiện giờ nhìn Nhan Nghiên và Bách Thần đều cùng tham gia một chương trình, nói xem Đường Đường có thảm hay không?

Đường Đường một chút cũng không cảm thấy thảm.

Hiện tại cô càng thêm xác định, Nhan Nghiên này tuyệt đối không phải Nhan Nghiên gốc trong tiểu thuyết, bởi vì trong truyện Nhan Nghiên tuyệt đối sẽ không nhận bất kỳ chương trình giải trí nào.

Đường Đường không nghĩ đến chuyện tham gia chương trình giải trí nhưng lại rất thường xuyên xem. Vừa ăn cơm vừa xem chương trình, khi đó cô còn cảm thấy rất nhiều chương trình giải trí cũng rất có ý tứ.

Trước kia Đường Đường không tham gia gameshow là bởi vì một mặt cô cảm thấy mình không đủ thời gian, mặt khác là không cần thiết.

Phim cô nhận đều là đại chế tác, một bộ quay chụp đến bốn năm tháng là bình thường, một năm hai bộ, quay qua quay lại lịch trình một năm đều kín cả. Hơn nữa lúc đó cũng có rất nhiều minh tinh hoặc người mới dành hết thời gian để tham gia chương trình giải trí, hy vọng dựa vào đó mà nổi tiếng, nhưng đối với Đường Đường thật sự không cần thiết. Cô mà đi tham gia chương trình giải trí, hoàn toàn là bị hút máu.

Lại nói người đại diện của cô tạo cho cô một hình tượng hoàn mỹ toàn năng, nên nếu tham gia chương trình giải trí, không cần thận OOC vậy có thể sẽ bị mất nhiều hơn được.

Nhưng là hiện tại, Đường Đường có chút động tâm.

Trước kia rõ ràng là thi được điểm tuyệt đối, nhưng vẫn như cũ không có người tin, Đường Đường đột nhiên phát giác, nhu cầu cấp bách hiện tại của cô là một nền tảng vững chắc, một nền tảng thô bạo và trực quan nhất để chứng tỏ bản thân mình.

Trước đây Đường Đường vốn muốn đợi khi thi đại học xong thì mọi người cũng sẽ tin, nhưng hiện tại nhìn tin tức Nhan Nghiên tham gia chương trình giải trí, Đường Đường đột nhiên phát hiện ra con đường khác càng dễ đi hơn.

Nhan Nghiên có hình tượng hoàn mỹ, chỉ sơ xuất một chút mọi người sẽ thất vọng về cô ấy, còn Đường Đường lại là nữ minh tinh bị toàn mạng xã hội trào phúng bôi đen, vậy nên chỉ cần tốt một chút, mọi người đều sẽ thấy cô không tệ lắm.

Cô trước kia sao lại không nghĩ tới chiêu tốt như vậy?

Trong nháy mắt Đường Đường cảm thấy thế giới trở nên rộng mở thông suốt.

Hơn nữa cô còn có thể quan sát Nhan Nghiên hiện giờ ở khoảng cách gần.

Đường Đường càng nghĩ càng muốn đi.

Đợi khi buổi chiều về đến nhà cô liền gọi cho Đái Na.

Đái Na còn tưởng rằng có chuyện gì, kết quả nghe Đường Đường nói xong lại tròn mắt, ngây người một lúc lâu mới kiên quyết phản đối, "Không được!"

"Vì sao?", Đường Đường hỏi, hỏi xong lại cẩn thận suy nghĩ lại một chút, vì thế lập tức đảm bảo với Đái Na, "Em đã sớm không thích Bách Thần nữa. Em muốn tham gia chương trình này không hề liên quan gì đến Bách Thần cả."

Cô nói như vậy càng khiến Đái Na cảm thấy Đường Đường chính là vì Bách Thần mà muốn đi, vẫn một mực phản đối.

"Vì sao lại phản đối?", Đường Đường nâng giọng lên, "Tuy rằng em có địa vị thấp nhưng là dựa theo những chuyện lúc trước của em, Bách Thần và cả Nhan Nghiên, chỉ cần em đi thì sẽ có đề tài, đạo diễn nhất định sẽ đồng ý. Hơn nữa em cũng muốn mượn chương trình này làm thay đổi cái nhìn của mọi người với em."

Đái Na gần như bị Đường Đường thuyết phục.

Quen biết Đường Đường một tháng, Đái Na phát hiện Đường Đường không như trong tưởng tượng, không thể chịu nổi như vậy. Mà cô ấy còn bày ra một mặt rất tốt, có lẽ thật sự rất nhanh thôi là có thể tẩy trắng.

Nhưng là, ai biết được khi Đường Đường gặp lại Bách Thần có thể lại mất trí giống như trước kia hay không?

Đái Na không tiện nói thẳng, "...Không phải do chuyện này."

"Vậy do chuyện gì?"

Em muốn chị nói thế nào đây, nói sợ em thấy Bách Thần và Nhan Nghiên bên nhau sẽ ghen ghét đến mất trí?

Đái Na không nói nên lời, vì thế liền ném nan đề cho ông chủ nhà mình, "Thật ra là chú nhỏ của em không cho em thân cận Bách Thần quá. Nếu em có thể thuyết phục Minh đồng, chị tuyệt đối sẽ không thành vấn đề!"

Đường Đường cầm điện thoại, trong lúc nhất thời không phản ứng lại kịp.

Minh Thiếu Diễm không đồng ý?

Sao có thể? Trong tiểu thuyết, Minh Thiếu Diễm chính là tìm mọi cách để Đường Đường có thể gần gũi với Bách Thần, sao bây giờ lại muốn cô cách xa Bách Thần một chút?

Đường Đường nghĩ nghĩ xuống tầng, gõ gõ cửa phòng ngủ Minh Thiếu Diễm.

Vài giây sau Minh Thiếu Diễm mở cửa, kinh ngạc nhìn cô một cái sau đó bảo cô vào trong ngồi. Đợi khi cô ổn định ngồi xuống mới thần sắc nhàn nhạt hỏi cô, "Đã trẻ thế này còn có chuyện gì quan trọng sao?"

Đường Đường gật gật đầu, nhẹ giọng gọi chú nhỏ.

Minh Thiếu Diễm gật gật đầu ý bảo Đường Đường nói tiếp. Đường Đường hít sâu một hơi nói, "Chú nhỏ, cháu muốn tham gia một chương trình giải trí."

"Chương trình giải trí?", Minh Thiếu Diễm nghĩ nghĩ, "Muốn đi thi đi, bảo Đái Na an bài là được."

"Nhưng Đái Na nói chú không đồng ý."

Hắn không đồng ý? Minh Thiếu Diễm hơi hơi nhíu mày, sau đó trong nháy mắt hiểu rõ, "Cháu muốn tham gia chương trình giải trí có Bách Thần kia?"

Đúng đúng!

"Không được", Minh Thiếu Diễm không chút suy nghĩ từ chối, "Chuyện này không cho thương lượng."

"Vì sao chứ?" Đường Đường gấp giọng nói, "Chương trình này đầu tư rất không tồi."

"Không vì gì cả, chính là không được", sắc mặt Minh Thiếu Diễm trầm xuống, một bộ không muốn cùng cô nói lý nữa.

Đường Đường im lặng nửa này, Minh Thiếu Diễm cho rằng Đường Đường rốt cuộc cũng từ bỏ thì nghe cô cháu gái tốt nhà mình nói, "Chú nhỏ, chú còn thiếu cháu một phần thưởng. Hiện tại cháu nghĩ kỹ rồi, cháu muốn tham gia chương trình giải trí."

Tác giả có lời muốn nói:

Minh thiếu: Cháu gái vì Bách Thần mà đe dọa tôi, khó chịu!!!

Em gái editor: Chú Minh thiệt là đáng thương a~~~

Bà chị beta: Chúc mọi người Quốc Khánh vui vẻ nhaaaa, tui đang phải học bài này. Hic

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

* Mai Quốc Khánh nên đây là chương chúc mừng nhá♥□♥□

Sống hai mươi bảy năm, đây là lần đầu tiên Minh Thiếu Diễm bị ghen không còn lời nào để nói.

Mới cách đây ba ngày trước, hắn còn phát ra lời thề son sắt cho Đường Đường, cô muốn cái gì liền cho cái đó, chỉ cần hắn có thể đều cho.

Kết quả ba ngày sau, Đường Đường đến để nhận phần thưởng của mình, chỉ một chương trình giải trí mà thôi, Đường Đường nếu muốn đi thi tùy tiện đi.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ đến.

Hắn cho cô phần thưởng không phải để cô lấy nó ra mà theo đuổi người đàn ông khác!

Những suy nghĩ này thật sự có chút kỳ quái, nhưng kỳ quái ở chỗ nào Minh Thiếu Diễm lại không thể nghĩ ra được. Hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ đến việc cháu gái muốn theo đuổi Bách Thần, sau đó trong đầu hắn tự động đào ra đủ loại tật xấu của Bách Thần ra ngoài.

Tự cao tự đại, tính tình kém, nói nhiều, chủ nghĩa đàn ông, tuổi còn nhỏ không biết săn sóc, nhiều tật xấu như vậy, rốt cuộc vì sao cô lại thích? Hơn nữa quan trọng là hình như Bách Thần đã có người trong lòng, vì sao cô cháu gái này lại vội vàng muốn đi tìm ngược như vậy?

Nhưng dù suy nghĩ của Minh đồng có phong phú như thế nào thì ngoài miệng vẫn không nói ra được nhiều chữ, vẫn bảo trì hình tượng người đàn ông lãnh khốc. Vào giờ phút này, đối mặt với Đường Đường, hẳn như cũ chỉ ném ra hai chữ, "Không được", nói xong còn bổ sung thêm một câu, "Đổi cái khác."

Đường Đường thật sự không hiểu được.

Chuyện này và miêu tả trong sách không giống nhau.

Đường Đường hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này sẽ khó khăn như vậy, trong lúc nhất thời mê mang, "... Chú nhỏ, vì sao chứ?"

Còn hỏi hắn vì sao???

Minh Thiếu Diễm cảm thấy mặt nạ của mình sắp không không giữ được nữa, cố gắng không chế hỏi cô, "Cháu vì Bách Thần nên mới muốn tham gia chương trình này?"

"Đương nhiên không phải", Đường Đường không chút nghĩ ngợi lắc đầu.

Minh Thiếu Diễm nheo nheo mắt, "Vậy cháu vì sao nhất định phải tham gia chương trình này?"

"Từ khi thi xong bài thi tháng lần này, cháu đã suy nghĩ đến", Đường Đường nghĩ nghĩ nói, "Mọi người đều cảm thấy cháu rất kém cỏi cho nên cháu muốn nỗ lực chứng minh bản thân mình. Lần này mặc dù có thể thi được điểm không tồi, nhưng mà không mấy ai tin tưởng, tất cả đều vì cháu đã để lại ấn tượng quá kém cho mọi người. Nhưng mà cháu cảm thấy, cháu không hề kém như trên mạng nói như vậy... Đúng không chú nhỏ?"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm gật gật đầu, lại nói thêm, "Cháu rất tốt."

Nghe được những lời này từ Minh Thiếu Diễm, Đường Đường thật sự có chút thụ sủng nhược kinh, vì thế Đường Đường càng thêm hăng say nói, "Vậy nên cháu chỉ muốn chứng minh bản thân mình một chút mà thôi, cháu muốn mọi người đều biết thật ra cháu còn có thể làm những việc khác. Chuyện này và Bách Thần hoàn toàn không hề liên quan đến nhau."

"Chúng ta có thể chọn chương trình khác mà", Minh Thiếu Diễm tiếp tục nghĩ ra biện pháp khác, "Sắp đến nghỉ đông rồi, gameshow cũng không phải chỉ có một cái này."

"Nhưng ratings cao nhất chắc chắn là chương trình này", Đường Đường nghiêm túc nói, "Hơn nữa, cháu vẫn luôn muốn gặp Nhan Nghiên một lần."

"Gặp Nhan Nghiên?"

"Bởi vì cô ấy thật tài giỏi! Thật ra cháu vẫn luôn đối với cô ấy cảm thấy rất hứng thú nên cháu muốn gặp người thật một lần", Đường Đường nói.

Minh Thiếu Diễm lại trầm mặc.

Đường Đường đối với Nhan Nghiên cảm thấy hứng thú còn không phải bởi vì Bách Thần thích Nhan Nghiên sao?

Nói đi nói lại, còn không phải vì Bách Thần?

Minh Thiếu Diễm cảm thấy chính mình như người cha già đang liều mạng ngăn cản con gái gả cho tên tiểu tử nghèo rớt mùng tơi, rầu thúi ruột.

Minh Thiếu Diễm sao lại không đồng ý, Đường Đường nhớ lại tiểu thuyết, Bách Thần vì Nhan Nghiên đi quay phim truyền hình, Đường Đường lại vì Bách Thần mà đuổi theo tới đoàn làm phim. Chuyện này trong tiểu thuyết viết Minh Thiếu Diễm hoàn toàn không phản đối, Đường Đường chân trước vừa nhắc tới, chân sau Minh Thiếu Diễm liền đưa Đường Đường vào đoàn phim.

Như thế nào mà đến trên người cô lại không được?

Lo lắng cô sẽ quán lấy Bách Thần rồi làm hỏng thanh danh anh ta, làm ảnh hưởng đến nhân khí của Bách Thần?

Đường Đường nghĩ nghĩ, sau đó lập tức tỏ thái độ với Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ, cháu thề với chú. Chờ khi đến chương trình, cháu tuyệt đối không chủ động nói với Bách Thần lời nào, vĩnh viễn cùng Bách Thần bảo trì khoảng cách một mét trở lên."

Minh Thiếu Diễm...

"Điện thoại cũng nhất định không liên hệ."

Nói xong lại dường như nhớ đến gì đó, lấy điện thoại ra ấn mở thông tin cho Minh Thiếu Diễm xem, "Chú nhỏ người xem, số điện thoại Bách Thần cháu đã sớm xóa rồi, còn có Wechat, bạn tốt cháu cũng xóa bỏ. Hiện giờ cháu và anh ta một chút quan hệ cũng không có, cháu một chút cũng không thích anh ta nữa. Thật sự! Cho nên chú hoàn toàn có thể yên tâm."

Minh Thiếu Diễm vốn dĩ không yên tâm, nghe xong lời này của Đường Đường, Minh Thiếu Diễm đột nhiên có chút đau lòng.

Tên tiểu tử Bách Thần này rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng thì Đường Đường mới thương tâm đến nỗi xóa sạch phương thức liên lạc như

vậy?

Nhìn Đường Đường trước mắt vẫn luôn chờ mong hần đáp ứng, Minh Thiểu Diễm thờ dài, sau một hồi mới nói, "Cháu còn nhỏ tuổi, đặc biệt là ở độ tuổi này, luôn luôn chú ý một vài thứ hay một vật nào đó, từ đó mà đột nhiên kiên trì hơn rất nhiều. Cháu có lẽ không nhìn ra những chú nhỏ là người từng trải, chú không muốn cháu đi đường vòng nên vẫn muốn nhắc nhở cháu."

Đường Đường không kịp phản ứng lại, đang nói chuyện chương trình mà sao đột nhiên lại bắt đầu nói về súp gà cho tâm hồn rồi, nhưng cô chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu nghe.

Minh Thiểu Diễm tiếp tục nói, "Bách Thần trẻ tuổi, đẹp trai, cũng có tài năng. Cháu chỉ là cô gái nhỏ ở tuổi này thích hần thật ra cũng là chuyện bình thường."

... Không, cháu thật sự không thích hần.

"Nhưng là trên thế giới này, người tài giỏi có rất nhiều, còn người chân chính yêu quý cháu lại không được bao nhiêu, chú là chú nhỏ của cháu, là người thân duy nhất của cháu, chú hy vọng cháu có thể gặp được người toàn tâm toàn ý đối tốt với cháu. Đương nhiên chú cũng tin tưởng, trong tương lai cháu nhất định sẽ gặp một người như vậy, nhưng người này, chắc chắn không phải Bách Thần."

Đường Đường ngậm ngẩn cả người.

Bởi vì Minh Thiểu Diễm chưa bao giờ nói nhiều như vậy, cũng bởi vì Đường Đường từ trong lời nói của Minh Thiểu Diễm cảm nhận được một phần lo lắng và quan tâm.

Không phải vì sợ cô ảnh hưởng đến sự nghiệp của Bách Thần, chỉ là đứng trên cương vị của người nhà, hần nói cho cô biết Bách Thần không phải là người mà cô nên thích.

Chưa có ai nói những lời như vậy với Đường Đường.

Lúc trước, cha mẹ ly hôn, cô đi theo mẹ, được mẹ nuôi lớn lên. Hầu như mỗi ngày cô đều nghe mẹ quở trách cha thất bại nên bảo cô sau này nhất định phải gả cho một người có năng lực và sự nghiệp. Khi lớn lên cô rời xa mẹ, một mình về nước, sự nghiệp càng ngày càng thành công, tất cả mọi người đều cảm thấy cô hẳn là nên tìm một người xứng đôi vừa lứa với mình.

Nhưng chưa từng có ai nói với cô, cô chỉ cần thích một người thích con người của cô.

Mà những lời này, cuối cùng cô lại nghe được từ miệng của người đàn ông lãnh khốc không tin vào tình yêu Minh Thiểu Diễm.

Đường Đường đột nhiên có suy nghĩ, nếu sau này Minh Thiểu Diễm có vợ, hần nhất định là một người chồng tốt, nếu hần có một người con gái đáng yêu, vậy hần nhất định cũng sẽ là một người cha tốt.

Đường Đường cảm thấy trong lòng hơi lạnh, nhưng vì sao lại lạnh, cô không biết.

"Chú nhỏ..."

"Chương trình giải trí, nếu muốn đi vậy đi đi", Minh Thiểu Diễm không kiên trì nữa, hần tâm bình khí hòa nói với Đường Đường, "Có điều chú vẫn đáp ứng cháu thường một phần quà khác, giống như lần trước đã nói, chờ khi cháu suy nghĩ xong muốn cái gì thì lại nói cho chú."

Dứt lời, Minh Thiểu Diễm đứng lên, sờ sờ mái tóc còn chưa làm khô hết của cô, "Thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi học, mau lên nghỉ ngơi đi", tựa như cảm nhận được độ ẩm nơi đầu ngón tay, hần lại dừng bước chân, "Phải rồi, đừng quên làm khô tóc."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Một người có thể tương phản lớn được bao nhiêu? Đêm nay, sau khi nói chuyện với Minh Thiểu Diễm, Đường Đường cảm thấy cô đã cảm nhận được.

Đường Đường chưa từng nghĩ tới, Minh Thiểu Diễm lại ôn nhu như vậy.

Đúng vậy, ôn nhu, một từ mà Đường Đường cho rằng hoàn toàn không hề liên quan đến Minh Thiểu Diễm, hơn nữa còn là đối với cô!

Sau khi bị Minh Thiểu Diễm sờ soạng đầu, Đường Đường mơ mơ hồ hồ đi lên lầu. Chỉ chốc lát sau Đái Na đã gọi điện thoại sang hỏi Đường Đường sao có thể thuyết phục được Minh Thiểu Diễm.

Bởi vì cô đã nói nhất định sẽ bảo trì khoảng cách với Bách Thần, hơn nữa cô cũng đã xóa Wechat của Bách Thần?

Nhưng dường như không phải như thế, Đường Đường vẫn luôn nhớ rõ, Minh Thiếu Diễm đã nói, hắn là người nhà của cô, là người thân duy nhất của cô.

Hiện tại nhớ lại, Đường Đường đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Vì cô thật sự không phải người thân của Minh Thiếu Diễm.

Tiến vào Minh gia tạo quan hệ tốt với Minh Thiếu Diễm đều chỉ vì không muốn để Minh Thiếu Diễm ghi hận, và muốn mượn thân phận của Minh Thiếu Diễm để nhanh chóng tạo chỗ đứng cho bản thân.

Đường Đường khó có khi không bình tĩnh mà đi vào giấc ngủ.

Sau khi kết thúc kỳ thi tháng thứ hai thì học kỳ này chỉ còn lại kỳ thi cuối kỳ, thời gian so với trước đây nhiều hơn không ít. Đường Đường rất cuộc có thể không giống như lúc trước thời thời khắc khắc đều khẩn trương nữa, cô cũng không cần đi trên đường mà cầm theo sách tự học.

Trong lớp, người có thứ hạng cao nhất vẫn là Phong Khinh Dương, Đường Đường với số điểm 561 được lên đến hạng mười bảy trong lớp. Một nửa học sinh trong trường đều tin vào chuyện này, nửa còn lại vẫn không tin, có điều hầu như toàn thể học sinh lớp chín khối mười hai đều đã hoàn toàn tin tưởng và tiếp nhận Đường Đường.

Vào lúc tan học, Đường Đường và đám người Đồng Ngọc cùng nói chuyện phiếm. Bỗng nhiên Đồng Ngọc lại nhắc đến Phong Thiên Dương, "Thiên Dương mấy ngày nay sao vẫn không đến đây nhỉ?"

Bởi vì biết được thành tích Đường Đường tốt hơn nó quá nhiều chứ sao, vậy nên nhất thời không có mặt mũi nào đối mặt với Đường Đường. Nhưng lý do mặt mũi như vậy, Phong Khinh Dương vẫn quyết định chờ lại cho em trai chút mặt mũi.

"Bạn lúc nhỏ của nó vừa mới chuyển đến đây, đúng lúc chuyển vào cùng lớp với Thiên Dương. Hai ngày này chắc hai người đã cùng nhau chơi đến điên rồi!"

Tuy rằng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu, nhưng cũng là nguyên nhân hợp lý nhất đi.

Không bao lâu nữa là hết năm học mới chuyển trường, chuyển vào lúc này nghe ra có chút kỳ quái, nhưng cũng không phải là không thể, hơn nữa trong lòng mọi người đều đã có suy đoán, bạn thuở nhỏ của Phong Thiên Dương đại khái chắc cũng là kẻ có tiền nhiều không kém gì so với gia cảnh của Phong Thiên Dương.

Lại qua hai ngày, Đường Đường nghe thấy bạn học nói đi siêu thị gặp đám người Phong Thiên Dương, trong đó có một tiểu soái ca chưa từng thấy qua. Một đồng nữ sinh cười hi hi nói tiểu soái ca lớn lên rất đẹp trai, vóc dáng cũng rất cao, cũng không biết tên là gì.

Đường Đường nghiêng đầu, nhìn các cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi cùng nhau thảo luận nam sinh sinh nào đẹp trai liền không tự chủ được giờ lên khoe môi. Phong Khinh Dương ngồi bên cạnh nhìn Đường Đường một cái, không hiểu được nói, "Cậu cười cái gì."

"Tuổi trẻ thật tốt a", Đường Đường cảm thán nói.

Phong Khinh Dương: "....."

Đương Đường người này thật sự rất kỳ quái, Phong Khinh Dương nghĩ thầm. Cô chưa từng thấy Đường Đường tức giận, hơn nữa cũng không biết vì sao, Phong Khinh Dương cảm thấy khi Đường Đường nói chuyện với các cô đều mang theo dáng vẻ người lớn nhân nhượng với bọn trẻ con.

Rõ ràng đều là bạn cùng lứa tuổi.

Đang muốn nói gì đó với Đường Đường thì điện thoại Đường Đường rung lên. Đường Đường cúi đầu nhìn tên trên màn hình, vừa thấy mày đã nhấn lại.

Đường Hán gọi điện thoại cho cô làm gì?

Nghĩ nghĩ sau đó ra khỏi phòng học, "Tớ đi ra ngoài một lát."

Đợi sau khi ra khỏi lớp, đến một nơi vắng vẻ, Đường Đường mới nhận điện thoại, "Có việc gì?"

Đường Hán đã tự chuẩn bị tâm lý lâu như vậy, ép buộc bản thân phải ôn tồn với chuyện với Đường Đường. Kết quả, ngữ khí nói chuyện của Đường Đường làm cô suyết chút nữa đã bùng nổ.

Đường Hán hung hăng cắn môi, cố gắng đem hỏa khí áp xuống, lúc này mới thấp giọng nói, "Tôi muốn cùng cô nói chuyện."

"Nói chuyện gì?", chuyện liên quan đến Đường Hán và mẹ nuôi đều do Đái Na phụ trách. Đường Đường tin tưởng Đái Na nên cũng chưa hỏi, vì thế khi Đường Hán gọi đến, cô thật sự không biết cô ta muốn làm gì, "Có chuyện gì thì nói nhanh lên, sắp đến giờ học rồi."

Vừa nghe hai chữ vào học, Đường Hán lại nắm chặt nắm tay.

Cô đã rất nhiều ngày không đến trường học, cô không dám đi cũng không thể đi.

Nhưng dù có bao nhiêu oán hận, giờ phút này Đường Hân cũng không thể nói ra. Giọng Đường Hân có chút ngập ngừng, nghe như đang khóc, "Đường Đường, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cùng nhau sống mười mấy năm, thật ra em vẫn luôn xem chị là chị..."

Đường Đường: "....."

Đường Hân ép chính mình nói ra những lời thế này, không lẽ cô ta không cảm thấy ghê tởm sao?

Đường Đường thở dài, "Được rồi, có việc nói thẳng, chúng ta đã quen nhau mười mấy năm, còn cần phải khách sáo như vậy sao?"

Đường Hân sao không thể nghe ra Đường Đường đang châm chọc mình. Tức giận thầm mắng Đường Đường mấy trăm lần, sau đó mới nói tiếp, "Em muốn nói, niệm tình chúng ta ở cùng nhau mười mấy năm. Đường Đường, chị buông tha cho em và mẹ đi."

???

Cô ta đang nói mê sảng gì vậy?

Đường Đường nghe xong cũng không hiểu được, "Cái gì mà kêu tôi buông tha các người? Tôi đã làm gì sao?"

Đường Hân tức giận đến sắc mặt xanh mét, cô chưa bao giờ thấy Đường Đường mặt dày như thế bao giờ. Cô ta bức mẹ cô phải xử lý công ty mà ba cô để lại, thậm chí đến căn phòng hiện tại cũng có khả năng phải bán đi. Đường Đường đã bức bọn họ đến tình trạng này vậy mà cô ta còn hỏi cô, cô muốn cái gì?

Đường Hân hít sâu một hơi, an ủi bản thân không được tức giận, sau đó vô cùng đáng thương nói, "Gần đây mẹ bị bệnh..."

Đường Đường ở đầu dây bên kia chỉ nhàn nhạt nói, "A, vậy đi khám bệnh đi."

Cô ta bức đến mẹ tức giận phải nhập viện, bây giờ lại còn vân đạm phong khinh nói một câu đơn giản như vậy. Đường Hân thật sự không thể hiểu được Đường Đường sao lại có thể thế này. Đường Hân rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

"Mẹ bởi vì cô mà nằm viện, cô đến một chút cũng không áy náy sao? Hiện giờ công ty không thể làm việc nữa, tôi cũng không đến trường được, tất cả những điều này là thứ cô muốn sao?", Đường Hân hét lớn, "Cô sao lại nhẫn tâm như vậy, cô không phải bây giờ rất có tiền sao? Cô không phải đeo đồng hồ đến mấy chục vạn sao? Vì sao cô còn muốn cướp chút tiền này của chúng tôi chứ? Cô một hai phải bức tử chúng tôi mới vừa lòng à. Đường Đường, cô sao có thể nhẫn tâm đến mức này!"

Đường Hân người này thật sự giống mẹ như đúc, rõ ràng là cô ta đuổi lý nhưng lời nói ra lại làm như cả thế giới đều mắc nợ mình.

Chỉ là một cô gái nhỏ, còn đang ở độ tuổi thanh xuân tốt nhất, vì sao cô ta lại có thể vô lý như vậy?

Đường Đường sắc mặt trầm xuống, "So với mẹ con hai người, tôi còn chẳng được xem là nhẫn tâm. Đường Hân, là cô và mẹ cô thiếu tiền tôi chứ không phải tôi muốn cướp tiền của các người. Hơn nữa cô phải rõ điều này, tôi có tiền hay không thì cũng không liên quan một chút nào với các người."

"Cô!"

Uổng công cô ăn nói khép nép lâu như vậy, Đường Đường căn bản không cảm kích. Đường Hân vừa hối hận vừa tức giận. Gần đây luật sư luôn đến thúc giục bọn họ, mẹ cô lại sinh bệnh, hàng xóm xung quanh cũng hùa nhau mà xàm ngôn toái ngữ. Cô hàng đêm đều không thể an giấc, cuối cùng mới quyết định gọi điện thoại cho Đường Đường.

Nhưng không ngờ lại có kết quả như vậy.

"Còn không phải chỉ leo lên được kẻ có tiền thôi sao, mới như vậy đã ngoắc đuôi lên tận trời rồi. Cô có mặt mũi nào mà ở đây ngang ngược, cô dựa vào tiền của ai để đi học, lại còn đem tôi và mẹ bức đến mức này. Cô không cảm thấy mất mặt sao, rốt cuộc cô có biết xấu hổ hay không!"

"Nói những lời khó nghe thuận miệng như vậy. Đường Hân, tôi thật sự hoài nghi, sách cô đọc trong nhiều năm qua có phải đều bị cô quăng ra sau đầu hết rồi không. Cha nếu biết cô biến thành cái dạng này không biết sẽ có bao nhiêu thất vọng."

Các cô gái ở độ tuổi này đều rất đáng yêu, nhưng không hiểu sao lại sớt một Đường Hân có chịu không nói lý như vậy. Bởi vì tuổi thật của Đường Đường lớn hơn Đường Hân rất nhiều nên cô vẫn luôn không muốn làm khó dễ cho Đường Hân, nhưng giờ phút này, đến một tia mềm lòng cô cũng không có.

"Luật sư bên kia tôi sẽ thúc giục bọn họ giải quyết nhanh chóng, có chuyện gì thì liên hệ với luật sư đi."

"Đường Đường, cô đừng hối hận!" Đường Hân hét lên nhưng Đường Đường đã trực tiếp ngắt điện thoại đi về lớp học.

Đường Hân còn chưa đủ bản lĩnh để làm ra việc có thể khiến cô hối hận.

Buổi tối khi về nhà, Đường Đường gọi cho Đái Na dò hỏi xem tình huống bên phía mẹ Đường. Đái Na tức giận nói mẹ Đường giống như miếng kẹo

mạch nha, mặt dày mày dạn không chịu thừa nhận, dù đặt bằng chứng trước mặt bà ta cũng không thừa nhận. Gần đây bọn họ chuẩn bị trực tiếp để pháp luật giải quyết, kết quả mẹ Đường lại lập tức sinh bệnh.

Rốt cuộc là bệnh thật hay là giả bệnh, ai biết được, có lẽ bà ta muốn dùng hết tất cả biện pháp có thể kéo dài được bao lâu thì kéo.

Khó trách trong truyện viết dù Đường Đường là người có lý nhưng khi đấu với mẹ Đường vẫn không giành được chỗ tốt nào. Hơn nữa lúc đó hoàn cảnh của Đường Đường chính là tứ cố vô thân, không nơi nương tựa, dưới tình huống đó sao có thể đấu với mẹ Đường.

"Em không cần lo lắng, bà ta không phải bị bệnh sao? Vậy chúng ta đưa bà ta đến bệnh viện, kê một đồng thuốc, sau đó để bà ta tự mình trả tiền thuốc và tiền nằm viện."

Đường Đường thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Chị thật là.

"Loại người này à, em không thể giảng đạo lý với bà ta được. Bà ta muốn chơi lưu manh, vậy chúng ta phải càng lưu manh hơn. Chuyện này em không cần lo lắng", Đái Na nói xong lại bổ sung thêm, "Tổ tiết mục bên kia chị đã liên hệ rồi, đạo diễn Nhạc bên đó đúng là hận không thể lập tức tuyên bố em tham gia chương trình, giá cả tham gia cũng cao hơn nhiều so với dự đoán lúc trước. Chờ khi em thi cuối kỳ xong là có thể trực tiếp tiến vào tổ tiết mục."

Đái Na lại dặn dò một đồng thứ mới chịu treo điện thoại.

Sau khi treo điện thoại, Đường Đường lại nhận được điện thoại của chú hai Minh, không, phải là điện thoại của ông hai Minh mới đúng. Vừa nhận máy đã nghe đầu dây bên kia một tiếng lại một tiếng cháu gái, vô cùng thân thiết. Bên cạnh cũng không biết là em họ nội hay em họ ngoại nào nhưng mở miệng ngọt ngào cũng kêu cô là chị gái ngọt sớt. Đường Đường mang vẻ mặt hoang mang một mình ứng phó với bọn họ.

Cuối cùng cũng ngắt điện thoại, Đường Đường ngay lập tức đi tìm Minh Thiếu Diễm, thông báo chuyện ông hai Minh vừa gọi điện thoại cho cô.

Minh Thiếu Diễm ngừng lại một chút, chỉ nói câu đã biết rồi bảo cô không cần để ý nữa.

Ngày hôm sau, Đường Đường giúp Minh Thiếu Diễm pha cà phê xong liền đi học. Trong giờ ra chơi Đồng Ngọc kéo cô đi siêu thị mua ít đồ. Đợi sau khi hai người mua nước xong chuẩn bị trở về thì nữ sinh ngồi phía trước Đường Đường gọi cho cô, bảo cô nhanh chóng trở về.

"Làm sao vậy?" Đường Đường kinh ngạc.

"Đường Hân đến trường!"

Đường Đường và Đồng Ngọc nhìn nhau, nhanh chóng chạy về lớp học.

Đường Hân đã mười ngày không đến trường, hơn mười ngày không thấy, Đường Hân giống như đã gãy đi không ít. Vừa rồi cũng không biết xảy ra chuyện gì mà hai mắt khóc đến sưng đỏ. Khi Đường Đường vừa đi vào phòng học cũng đúng lúc xem được cô ta và bạn học cùng thảo luận về chuyện gì.

"Đường Đường", Đường Hân sợ hãi gọi Đường Đường một tiếng.

Ngày hôm qua còn luôn miệng mắng cô được người ta bao dưỡng, hôm nay vừa đảo mắt đã giả bộ đáng thương. Đường Đường vẫn còn nhớ câu nói hôm qua của Đường Hân, "Đường Đường, cô đừng hối hận!"

Tôi thật nhanh, bây giờ là đang muốn làm cho cô hối hận sao?

Đường Đường đem mấy chai nước trong tay đưa cho Phong Khinh Dương, sau đó rất có hứng thú nhìn Đường Hân, "Đã trở lại rồi à?"

"Ừm", Đường Hân nức nở thút tha thút thít gạt đầu, "Em hôm nay đến đây là muốn xin lỗi chị."

Một đám bạn học muốn xem náo nhiệt khi nghe lời này đều hưng phấn cả lên.

"Đường Đường, trước đây em thật sự không biết cha có để lại tiền cho chị. Nếu em biết được, em nhất định sẽ trả tiền cho chị."

Đường Đường cười cười, "Bây giờ đã biết thì trả lại cho tôi cũng không muộn."

Đường Hân lại bắt đầu khóc.

"Em vẫn luôn không nói với chị, thật ra việc kinh doanh của công ty mấy năm nay đều không tốt lắm. Tiền cha để lại lúc trước cho chị không thể nào gom góp đủ nên mẹ nghĩ lại qua một thời gian nữa, khi công ty làm ăn tốt hơn sẽ trả lại hết cho chị. Thật sự không phải như chị nghĩ đâu, mẹ gần đây vì công ty mà ngã bệnh, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện..."

Đường Hân thoát nhìn đáng thương vô cùng, hiện tại vì những lời này mà trông cô ta càng thêm đáng thương. Bạn học trong lớp vốn dĩ đều đứng về phía Đường Đường nhưng khi thấy bộ dạng này của Đường Hân, họ lại có chút mềm lòng. Xác thật Đường Đường có chút bức người quá đáng.

Dù sao cũng là chị em cùng nhau lớn lên, cô ấy làm vậy đúng là có chút tàn nhẫn.

Đường Đường vẫn không nói gì.

Thật ra là cô muốn nhìn xem Đường Hân còn có chiêu gì phía sau.

Đường Hân xoa nhẹ đôi mắt lại tiếp tục vừa khóc vừa nói, "Mẹ đang nằm bệnh viện, em thật sự không có cách nào nữa mới đến tìm chị. Người đại diện của chị mỗi ngày đều thúc giục mẹ, luật sư còn nói nếu không trả sẽ phải bán căn hộ đang ở... Chị từ nhỏ đã có vẻ ngoài xinh đẹp, dù có thể nào cũng sẽ có người giúp chị, nhưng em và mẹ đều không giống vậy, nếu không còn nhà ở nữa thì em và mẹ cũng không còn chỗ nào để đi. Đường Đường, niệm tình chúng ta ở cùng nhau từ nhỏ đến lớn, chị lại cho em và mẹ thêm một khoảng thời gian nữa được không? Dù sao hiện tại chị cũng không cần sốt ruột cần số tiền này..."

Đường Hân càng khóc càng thương tâm, "Chị còn nhớ khi còn nhỏ, mẹ mang chúng ta cùng nhau đi ra ngoài chơi không? Mẹ đã mua ly kem cho chúng ta cùng nhau ăn..."

Đoạn lời nói này của Đường Hân nhìn như lung tung rối loạn, không chút hợp lý, nhưng sau khi nghe xong mọi người lại có chút manh mối.

Người đại diện của Đường Đường bức Đường Hân và mẹ Đường Hân đến nỗi suýt chút nữa là phải bán nhà, thậm chí bây giờ còn phải vào bệnh viện.

Mẹ Đường Hân trước kia hình như đối xử với Đường Đường cũng không tệ lắm, cũng không đến nỗi xấu xa hết chỗ chê.

Hơn nữa... chuyện mà mọi người vẫn luôn suy đoán, vẫn luôn cảm thấy hứng thú đó là, Đường Đường vì sao lại đột nhiên trở nên có tiền như vậy.

Lúc trước mọi người đều suy đoán có phải là do ký với công ty hay không, nhưng dù là ký với công ty thì một người mới cũng không thể mang nhiều hàng hiệu như vậy được, đến đi học, tan học cũng có người tới đón đưa. Trong trường có rất nhiều người suy đoán có phải Đường Đường đã leo lên kẻ có tiền hay không? Dù sao cũng là giới giải trí hỗn loạn, huống hồ Đường Đường còn lớn lên xinh đẹp như vậy.

Kết quả lần này Đường Hân ngấm ngầm hại người như cố ý vô tình mà xác nhận chuyện này.

"Chị từ nhỏ đã có vẻ ngoài xinh đẹp, dù có thể nào cũng sẽ có người giúp chị."

Câu này gần như đã nói rõ Đường Đường dựa vào gương mặt để leo lên kẻ có tiền, có phải không?

Trước đây chuyện này không có chứng cứ chắc chắn nên mọi người cũng không đào sâu hơn, nhưng hiện tại đã có câu nói của Đường Hân... Ngay lập tức ánh mắt của mọi người nhìn Đường Đường đều có chút không thích hợp.

Trong mắt nam sinh có nhiều phức tạp nhưng trong mắt nữ sinh, tất cả đều là khinh thường.

Một vài học sinh vốn dĩ không thích Đường Đường hiện giờ đều hưng phấn xem Đường Đường sẽ có phản ứng gì.

Đường Đường cũng không hoảng loạn, sắc mặt cũng không quá khó coi, cô vẫn luôn lẳng lặng chờ Đường Hân nói hết, sau đó cô mới nói, "Tôi không nhớ rõ."

Đường Hân ngăn người, "Cái gì?"

"Tôi nói tôi không nhớ mẹ cô đã mua ly kem cho chúng ta. Tôi chỉ nhớ khi bà ta dẫn cô và tôi ra ngoài, còn dẫn theo cả đám chị họ anh họ của cô. Lúc đó bà ta đều mua kem cho tất cả mọi người, chỉ duy nhất có tôi là không có. Chị họ của cô còn si nục tôi là kẻ không có ai nuôi, dựa vào cái gì mà tôi được ăn kem, mà khi cô ta si nục tôi, tất cả những người khác đều đang cười."

Cả người Đường Hân cứng lại.

Thật ra khi đó Đường Hân còn rất nhỏ, căn bản không thể nhớ được. Nhưng là chuyện này cô nghe mẹ nói vào mấy hôm trước, mẹ còn vừa nói vừa máng Đường Đường đến một chút cũng không nhớ mẹ đã tốt với cô ta thế nào.

Kết quả vừa mới nói ra đã bị Đường Đường hủy đi sạch sẽ.

Đường Đường thật sự phải cảm tạ tiểu thuyết tác giả có viết một ngoại truyện về Đường Đường. Ngoại truyện đã diễn tả lại cuộc sống hơn hai mươi năm không hề tốt đẹp gì của Đường Đường, chỉ có khoảng thời gian Đường Dẫn Đức còn sống, có lẽ đó chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất cả đời cô, sau khi Đường Dẫn Đức mất từ đó Đường Đường cũng không còn cảm nhận được tình cảm chân thành nào nữa.

Tác giả đối với nhân vật này đã rót vào rất nhiều tình cảm, từ lúc ban đầu là một cô bé tốt bụng xinh đẹp, cho đến sau này biến thành đáng ghét xấu xa kia, mỗi một chi tiết tác giả đều miêu tả rất rõ ràng.

"Tôi chưa từng có quần áo của mình, đều là mặc lại những thứ cô không cần nữa. Đến nhà vệ sinh cũng là do tôi dọn dẹp", Đường Đường từ trong ký ức nhớ lại những chi tiết kia, từng chữ gấn lại, "Mẹ cô mua đàn dương cầm về, còn mời giáo viên đến dạy cô. Lúc đó tôi chỉ chạm vào một chút cũng bị đánh tay. Khi học tiếng học chẳng qua thi điểm tốt hơn cô một chút thì tôi liên tục vài ngày đều không có cơm tối để ăn, cho nên sau này đến thi tôi cũng không dám thi tốt."

Lời nói giả giả thật thật, chuyện đương cầm là thật, chuyện điểm thi là giả, nhưng Đường Đường đem chúng ghép lại với nhau, lưu loát trôi chảy, hoàn toàn không nghe ra được đó là giả.

Cô cũng không muốn khi dễ một cô gái nhỏ chỉ mới mười mấy tuổi, nhưng nhường nhường nhịn nhịn lại dễ người ta khi dễ đến trên đầu, Đường Đường chưa bao giờ là người có tính tình tốt đến như vậy.

Mọi người sau khi nghe xong đều ghen hòng nhìn trôn trối.

Chuyện này cũng quá thâm rồi.

Đường Hân ngược lại nghe xong câu này đã thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Cô vốn dĩ đã có thành tích kém, lại còn nói cái gì mà đến thi tốt cũng không dám..."

Nói xong liền phát hiện tự mình nói sai.

Hiện tại cô phân bác câu này không phải là chứng minh cho nhưng lời nói phía trước của Đường Đường đều là thật sao. Đường Hân vội vàng giải thích, lại phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn cô đều quái dị.

Đường Hân hoàn toàn không biết điểm thi tháng của Đường Đường rất tốt.

Đường Đường nói xong những lời này đã vừa lúc xác minh khó hiểu lúc trước của mọi người. Thì ra là bởi vì như vậy nên Đường Đường mới làm bộ thi không tốt?

Bên cạnh có vài bạn học lên tiếng nghị luận, "Trách không được trước đây thành tích của Đường Đường không tốt."

"Đúng vậy, đây cũng thật là đáng thương, chính bởi vì như vậy mà sau này khi thi được điểm tốt mọi người đều không tin."

"Mẹ nuôi của Đường Hân cũng thật là đáng sợ."

"Mẹ Đường Hân thật là đáng sợ."

"Nhưng tớ vẫn tò mò, Đường Đường hiện tại rốt cuộc là dựa vào ai nhỉ?"

"Không biết", nữ sinh xem náo nhiệt đối với tình trạng này có chút không hài lòng, khó tránh khỏi lại hơi ác ý nhỏ giọng nói, "Loại chuyện này sao chúng ta có thể biết được, nói không chừng đã kết... Đúng là không biết ghê tởm."

"Đường Hân và mẹ cô ta hiếp người quá đáng, nhưng hiện giờ Đường Đường leo lên được chỗ cao liền trở về thị uy lại, đúng ra rất có phong cách nha..."

Khi mọi người đều đang nhỏ giọng nghị luận thì bên ngoài chen tới vài người. Nhưng học sinh xem náo nhiệt thấy là đám người Phong Thiên Dương đều vội vàng chừa ra một con đường, vừa tránh ra vừa tiếp tục nghị luận, "Bên cạnh Phong Thiên Dương chắc là học sinh mới chuyển trường gần đây."

"Thật đẹp trai, nghe nói đó là bạn thuở nhỏ của Phong thiếu."

Phong Thiên Dương vội vội vàng vàng chen vào, đang chuẩn bị nói chuyện đã thấy người bạn thân của mình đã hoan thiên hỷ địa mà gọi Đường Đường một tiếng, "Chị."

Đường Đường nhìn sang, gương mặt kia dường như cô đã gặp qua rồi, nhưng gặp qua ở đâu thì cô thật sự không nhớ rõ.

Những người còn lại đều ngây ngốc.

Phong Thiên Dương vẻ mặt không hiểu chuyện gì bước qua, chuyện gì vậy?

Minh Lăng vỗ lên vai Phong Thiên Dương một cái, sau đó chỉ vào Đường Đường, "Làm quen một chút đi, đây là chị họ của tôi, lúc trước bị thất lạc bên ngoài gần đây mới đón về", nói xong lại nhìn về phía Đường Đường, vẻ mặt bị thương nói, "Chị, chị có phải không nhớ em không, em là Minh Lăng đây."

Đường Đường vẫn không nhớ được, nhưng cũng không sao.

Đường Hân sau khi nghe Minh Lăng nói sắc mặt đã triệt để thay đổi.

Tác giả có lời muốn nói: Minh Lăng không xấu, cậu ấy là tiểu khả ái duy nhất trong Minh gia.

Đội sau khi giúp Đường Đường tẩy trắng xong, Đường Hân sẽ lập tức hoàn toàn offline~

Bà chị beta: Thích Minh Lăng ghê mà đất diễn hơi ít à...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Khó trách Đường Đường không nhớ được, lần trước khi đến Minh gia gặp một đám người, những em họ có độ tuổi không khác lắm so với Minh Lăng cũng có đến năm sáu người. Lúc đó cô chỉ đơn giản chào hỏi nên thật sự không hề nhớ kỹ.

Nhưng cũng không sao.

Đường Đường như bừng tỉnh đỗi ngộ, "Đương nhiên nhớ rõ, là Minh Lăng à, em mới chuyển đến đây?"

"Đúng vậy đúng vậy", Minh Lăng gật đầu, "Em vừa chuyển đến đây mấy ngày, vốn định hai ngày nữa sẽ đến nhà chú nhỏ thăm chị. Kết quả hôm nay nghe Phong Thiên Dương nói bên này có chuyện xảy ra nên em và cậu ấy liền chạy tới đây xem. Vậy chuyện này là sao?"

Chuyện này là sao?

Mọi người đồng thời nhìn về phía Đường Hân.

Sắc mặt Đường Hân lúc này đã trắng bệch.

Cô hôm nay có ý đến trường kể lể để tranh thủ sự đồng tình của mọi người, khiến mọi người cảm thấy Đường Đường chính là ý thế hiếp người. Đường Đường là nhân vật công chúng, nếu truyền ra tin đồn cô ta hùng hổ dọa người sẽ gây hại cho cô ta.

Hơn nữa, Đường Hân càng muốn làm cho Đường Đường xấu mặt.

Vì Đường Đường mà mọi người đều cảm thấy cô là kẻ lừa đảo, cô là thủ phạm ức hiếp Đường Đường. Các bạn học có quan hệ thân thiết với cô lúc trước đều quay sang trào phúng, chế nhạo cô. Đường Hân thật sự không chịu được nữa, vậy nên cô muốn khiến Đường Đường cũng phải nếm thử tư vị này.

Cô ta còn không phải là leo lên kẻ có tiền mới dám đắc ý mà ương ngạnh sao? Nói khó nghe một chút chính là một con ả chỉ biết bán thân thì lấy cái gì để nhận được sự yêu thích của mọi người, được mọi người ngưỡng mộ?

Có những nam sinh thích cô ta còn gọi cô ta là nữ thần, không lẽ họ không cảm thấy ghê tởm sao?

Vậy nên khi cô cố ý nói hết ra, sau đó như ý nguyện Đường Hân nghe được tiếng nghị luận rầm rì bên tai, thấy được ánh mắt không giấu được sự khinh thường của các bạn học dành cho Đường Đường. Cuối cùng Đường Hân cũng cảm thấy thoải mái trong lòng, nhưng không đợi cô hưởng thụ được một phút đồng hồ, thế giới đã bị thay đổi.

Cô không biết nam sinh này là ai, cũng không biết vì sao cậu ta lại đi bên cạnh Phong Thiên Dương, cô chỉ chú ý đến lời nói của nam sinh này.

Cậu ta nói Đường Đường là chị họ của cậu ta.

Trước đây vẫn bị thất lạc bên ngoài gần đây mới nhận trở về.

Cho nên vì sao Đường Đường đột nhiên mang nhiều hàng hiệu như vậy, vì sao mỗi ngày đi học tan học đều có siêu xe đưa đón, toàn bộ đã có nguyên nhân.

Những học sinh đến xem náo nhiệt hôm nay đều cảm thấy những chuyện vừa xảy ra tựa như một bộ phim truyền hình. Con gái nuôi từ nhỏ đã bị ngược đãi, còn bị cô con gái ruột điều võ giương oai cố tình ức hiếp, kết quả sau khi lớn lên mới phát hiện, thì ra cô con gái nuôi thường bị mắng là con hoang kia căn bản không phải được bao dưỡng như lời Đường Hân nói mà là thiên kim nhà giàu bị thất lạc bên ngoài?

ĐM, chuyện này thật là kích thích!

Hơn nữa vận khí của Đường Đường cũng thật tốt!

Không đúng, phải nói là trước đây Đường Đường quá khó khăn, hiện giờ rốt cuộc vận khí thay đổi?

Tin tức này quả thật so với chuyện Đường Đường thi tiếng Anh đạt điểm tuyệt đối còn khiến người ta kích động hơn.

Tiếng nghị luận xung quanh vang lên không dứt, chỉ có Đường Hân lẻ loi đứng giữa mọi người tựa như một vai hề đang nhảy nhót.

Khiếp sợ, không thể tin nổi.

Sao có thể có chuyện đó được?

Đường Hân chỉ vào Đường Đường thét chói tai, "Chuyện này không có khả năng, nếu là thật vậy bọn họ vì sao không sớm tới tìm cô. Cô gạt tôi, tôi... Tôi biết rồi, nhất định là cô cảm thấy thân phận hiện giờ quá khó coi nên cô ý an bài một thân phận mới để gạt tôi..."

Phong Thiên Dương không thể tin nổi nhìn Đường Hân, dù biết bản tính thật sự Đường Hân không phải như bộ dáng mà cậu thường thấy, nhưng cậu tuyệt đối không nghĩ đến cô ta sẽ nói ra lời khó nghe như vậy!

"Đường Hân, cô thật quá đáng..."

Minh Lăng bên cạnh Phong Thiên Dương sờ sờ đầu mở miệng, nghe không hiểu, "Cái gì mà thân phận quá khó coi? Thân phận người Minh gia chúng tôi rất khó coi sao?"

Phong Thiên Dương:.....

Cậu cảm miệng đi, thật sự không biết Minh gia có một đám người đều thành tính hết nhưng sao lại lôi ra một Minh Lăng vô cùng ngốc bạch ngọt như vậy.

Đường Đường không hề đoán được Minh Lăng sẽ xuất hiện, nhưng không thể không nói, Minh Lăng xuất hiện vừa vặn rất tốt. Đường Hân muốn đem ý nghĩ dơ bẩn của cô ta áp đặt lên người cô, còn chắc chắn những gì cô ta nghĩ là đúng.

Đáng tiếc kết cục chính là tự bẽ mặt đập chân mình.

Lúc này nhất định sẽ không còn ai tin lời cô ta nói nữa.

Đám học sinh cũng không phải là kẻ ngốc, bây giờ nếu nghĩ lại sẽ cảm thấy rõ ràng là Đường Hân đã cố ý dẫn đường để bọn họ nghĩ theo hướng bại hoại kia, cố ý để bọn họ hiểu lầm Đường Đường. Một cô gái, nếu bị người khác bịa đặt cho cái danh được bao dưỡng, chuyện này đối với thanh danh của cô ấy có bao nhiêu tệ hại?

Huống chi Đường Đường còn là người của công chúng.

Nếu hôm nay không phải anh chàng tiểu soái ca vừa mới chuyển đến này đúng lúc xuất hiện vậy có phải Đường Đường thật sự đã bị hiểu lầm?

Nội tâm của Đường Hân thật sự quá độc ác.

Về ngoài ngọt ngào như vậy, ai có thể nghĩ đến cô ta là loại người như thế này?

Đường Hân nghĩ ở đây nhiều người, có lẽ cô sẽ tìm được một người tin tưởng cô, nhưng là, đến một người cũng không có.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía cô đều là chán ghét, cô nhìn ra đám người bọn họ không hề hoan nghênh cô, cô thậm chí còn nghe được suy nghĩ trong lòng họ.

Cút đi!

Đường Đường nhàn nhạt mà nhìn cô, "Cô còn có gì muốn nói không?"

Đường Hân mở to mắt nhìn mọi người đều vây quanh Đường Đường, gương mặt cô ta trở nên vụn vỡ, tựa như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói chỉ cúi đầu ra khỏi phòng học.

Đám học sinh nhìn bóng dáng chật vật của Đường Hân, đều tự lại nghị luận sôi nổi, "Tri nhân tri diện bất tri tâm, Đường Hân thật là khủng bố."

"Cô ta và mẹ cô ta đều khủng bố như nhau. Mẹ cô ta bởi vì Đường Đường thi tốt hơn Đường Hân mà không cho cô ấy ăn cơm. Khó trách trước đây có thông tin Đường Đường học tập kém. Hiện giờ cô ấy được đón về nhà rồi chắc là mới dám thật sự bộc lộ hết khả năng của mình..."

Mọi người dần dần tan rã, chỉ có Phong Thiên Dương và Minh Lăng cùng nhau tiến tới nói chuyện với Đường Đường. Đường Đường cười nói cảm ơn với Minh Lăng.

Lúc này Minh Lăng mới hậu tri hậu giác hiểu ra, hình như cậu đã giúp tránh Đường Đường tránh một rắc rối nào đó.

Minh Lăng có chút vui vẻ.

Trước đây khi xem chương trình, cậu đã thích Đường Đường. Không còn cách nào khác, cô gái ở độ tuổi này có vẻ ngoài và vóc người xinh đẹp như vậy, cậu hoàn toàn không có sức chống cự.

Nhưng chị ruột cậu lại nói cậu có ánh mắt kém, thích một mình tính như Đường Đường thì thật là quá low, vì thế sau đó cậu cũng không nhắc tới nữa.

Kết quả, trời xui đất khiến thế nào mà Đường Đường lại trở thành chị họ của cậu, cậu còn có cơ hội được nhìn gần cô.

Sau khi gặp xong cậu phát hiện, Đường Đường so với trên TV còn đẹp hơn.

Cậu nhớ người anh em tốt Phong Thiên Dương của mình hình như học cùng trường với Đường Đường, vậy nên cậu ăn vạ với cha nói muốn chuyển đến trường trung học phụ thuộc. Vốn cho rằng còn phải hao chút miệng lưỡi, kết quả không ngờ cha cậu lại không hề suy nghĩ đã lập tức đồng ý.

Còn bảo cậu phải ở chung với Đường Đường thật tốt, cố gắng xúc tiến tình cảm chị em.

Vừa tới trường học mấy ngày, lung tung rối loạn một đống việc, hơn nữa cậu còn phải tụ tập với anh em tốt Phong Thiên Dương. Sau khi hai người chơi chán rồi hôm nay mới đến tìm Đường Đường, kết quả không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ lại giúp đỡ được Đường Đường.

Nice.

Nói chuyện được một lát, mắt thấy thời gian nghỉ giữa giờ đã sắp hết, Phong Thiên Dương và Minh Lăng cũng chuẩn bị rời đi. Trước khi đi Minh Lăng còn quay đầu nói với Đường Đường, "Chị, hôm nay em đi theo chị về nhà chú nhò ăn cơm."

..... Gì?

Việc này tôi không thể làm chủ được!

Ai biết Minh Thiệu Diễm có đồng ý cho cậu vào nhà hay không, cậu không thấy Minh Thiệu Diễm đến gọi cha cậu là chú hai cũng không muốn sao?

Nhưng Minh Lăng đã khoác bả vai Phong Thiên Dương vui vui vẻ vẻ đi xuống lầu.

... Thôi được rồi, gửi tin nhắn báo cho Minh Thiệu Diễm biết một tiếng.

Trải qua sự việc ngày hôm nay, ánh mắt của bạn học trong lớp nhìn về phía Đường Đường đều không quá giống nhau, mà cùng lúc đó trên Tieba cũng bùng nổ.

[Hàng hiệu, siêu xe,... Thì ra Đường Đường thật sự có hậu phương phía sau, người đó là...]

Tiêu đề như vậy thật dự khiến người ta muốn chửi thề, nhưng đám học sinh vẫn bị mùi bát quái thu hút mà nhấn vào.

Chủ nhà là một người đứng xem lúc sáng, hiện giờ cậu ta diễn tả lại những gì xảy ra cho mọi người nghe. Cậu ta diễn tả âm thanh và diễn biến tình cảm vô cùng phóng phú, cuối cùng còn dùng ngữ khí vô cùng khiếp sợ nói cho mọi người một sự thật.

—— Đường Đường lại là thiên kim nhà giàu bị thất lạc bên ngoài.

Đó là sự thật, không phải nói giỡn.

Chân tướng rõ cuộc đã rõ ràng.

Những bạn học vẫn luôn tin tưởng Đường Đường tỏ vẻ, từ này về sau ai còn nói xấu Đường Đường câu nào lão tử sẽ giết hần!

Phong Thiên Dương kích động lướt Tieba một lát, quay sang nhìn cậu bạn từ nhỏ đang vui vẻ rạo rực bên cạnh. Đến lúc này Phong Thiên Dương vẫn cảm thấy không chân thật.

"Người anh em", Phong Thiên Dương cất điện thoại, "Đường Đường thật sự là con gái của nhà cậu à?"

"Cũng không phải nhà tớ, là nhà chú tớ. Nhưng cũng tính là người Minh gia đi."

"Vậy tại sao cậu không nói sớm?"

Minh Lăng chớp chớp mắt, "Tớ chưa nói à, tớ không phải đã nói nhà tớ vừa mới nhận một người chị gái về hay sao?"

"Nhưng mà cậu không nói đó là Đường Đường", Phong Thiên Dương muốn đấm Minh Lăng một phát. Cậu đối với chị gái Minh Lăng một chút hứng thú cũng không có, cho nên khi Minh Lăng nhắc đến cậu cũng không hỏi. Kết quả ai có thể nghĩ đến người đó lại chính là Đường Đường?

"Chuyện này... quan trọng sao?" Minh Lăng nhận ra cậu bạn mình tức giận, lúng túng hỏi.

"Không quan trọng sao?"

Phong Thiên Dương gần như tức giận mà rống lên.

Minh Lăng rút cổ, lúc này mới đem chuyện trong nhà làm sao phát hiện ra Đường Đường, lại làm sao đón Đường Đường về nhà nói cho Phong Thiên Dương nghe.

Phong Thiên Dương lại muốn nổi giận.

Trách không được xe đưa đón Đường Đường cậu lại cảm thấy quen thuộc như vậy, thì ra là xe của chú Minh sao?

Minh Thiếu Diễm, người này quá nghiêm túc. Mỗi khi Phong Thiên Dương nhớ đến bộ dạng lạnh lùng của Minh Thiếu Diễm đều có chút sợ hãi, nhưng hiện tại cậu lại cảm thấy có chút vui vẻ, bởi vì quan hệ giữa cha cậu và Minh Thiếu Diễm thật sự rất tốt!

Phong gia làm ăn ở vùng khác, mấy năm này nhà bọn họ chậm rãi tiến vào lĩnh vực giải trí, việc này đều do Minh Thiếu Diễm ở phía trước giúp đỡ dẫn đường.

Bây giờ Đường Đường lại là cháu gái của Minh Thiếu Diễm, duyên phận, đúng là duyên phận.

Mà Đường Đường ở bên kia khi vừa tan học liền gửi tin nhắn cho Minh Thiếu Diễm nói Minh Lăng lại chuyển tới trường trung học phụ thuộc, còn nói hôm nay cậu ấy muốn đi theo cô cùng nhau về nhà ăn cơm.

Một lát sau Minh Thiếu Diễm hồi âm.

[Đã biết.]

Đường Đường đã xếp bọn người của chú hai và chú ba Minh là người xấu cần phải đề phòng, cho nên không khỏi hoài nghi mục đích của Minh Lăng khi tiếp cận cô. Vốn dĩ cô muốn bàn luận với Minh Thiếu Diễm một chút, nhưng đối lại Minh Thiếu Diễm chỉ đơn giản đáp hai chữ thế này.

"Đã biết" là có ý gì, rốt cuộc là muốn cho Minh Lăng tới hay không tới?

Thẳng đến buổi chiều sau khi tan học, Đường Đường cũng không hiểu được. Sau khi cùng bọn người Đồng Ngọc tạm biệt rồi mở cửa xe, Đường Đường mới phát hiện Minh Lăng đã sớm ngồi chờ trên xe, khi thấy cô cậu liền vui tươi hơn hờ kêu cô một tiếng, "Chị."

Đột nhiên Đường Đường cảm thấy cậu ta cũng có chút đáng yêu, vì thế thuận miệng đáp một tiếng, "Ừm."

Minh Lăng làm như rất quen thuộc, không cần Đường Đường chủ động đã bùm bùm nói một đống chuyện, "Đã lâu rồi không đến nhà chú nhỏ, thật nhớ món tô muối tiêu của dì Trình. Cũng không biết hôm nay dì Trình có làm hay không... Aiii, không đúng, em đã quên nói cho dì Trình biết rồi. A a a, bây giờ gọi điện thoại có phải là chậm rồi hay không..."

Đường Đường:..... Sao lại lảm nhảm như vậy?

Đường Đường chỉ có thể gọi lên đề tài để đánh gãy Minh Lăng lải nhải đáng tiếc, "Chị thấy em và Phong Thiên Dương rất thân thiết, trước đây các em đã quen nhau rồi sao?"

"Đương nhiên là quen rồi", ánh mắt Minh Lăng sáng ngời nhìn Đường Đường. Đường Đường lập tức có chút hối hận vì sao lại chủ động gọi đề tài, còn chưa kịp cản, Minh Lăng đã khai hết ra, "Phong gia và Minh gia vốn dĩ có quan hệ trong việc làm ăn, mọi người đều rất thân nhau. Thật ra từ nhỏ em và Phong Thiên Dương không có quan hệ tốt đâu. Khi còn học tiểu học cậu ấy còn cướp bạn gái của em. Em và cậu ta suýt chút nữa đã đánh nhau một trận."

Tình sử ngây thơ của những đứa trẻ học tiểu học, Đường Đường nghe được liền cười ra tiếng, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó cậu ấy vì muốn xin lỗi em nên đã tự động đóng phí tài khoản trên QQ cho em một năm, vậy nên em liền tha thứ cho cậu ấy."

Đường Đường:.....

Cô dường như đã hiểu lầm Minh Lăng rồi.

Chú hai Minh dù thật sự muốn cho người tiếp cận cô thì cũng tuyệt đối sẽ không chọn tên ngốc không có tâm nhãn như vậy.

Đợi khi tới Minh gia, sau khi Minh Lăng thấy dì Trình liền như chim nhỏ lao vút sang, làm nũng hỏi dì Trình có làm món tô muối tiêu hay không. Dì Trình nheo khuôn mặt của Minh Lăng, "Thiếu Diễm nói buổi tối cháu sẽ đến nên dì đã cố ý làm rồi, đợi chú nhỏ về là có thể ăn ngay."

Minh Lăng hoan hô một tiếng theo vào phòng bếp, Đường Đường vẻ mặt hoang mang, nghe tiếng bước chân liền lập tức quay đầu, là Minh Thiếu Diễm đi vào.

Minh Thiếu Diễm nhìn vẻ mặt khó hiểu của Đường Đường, đi tới giải thích, "Minh Lăng và bọn họ không giống nhau."

Là rất không giống nhau, Đường Đường xem như đã nhìn ra.

Khi đến buổi cơm chiều, bởi vì có Minh Lăng ở đây nên quy tắc lúc ăn và ngủ sẽ không nói chuyện của Minh Thiếu Diễm đều trở thành đề bài trí. Minh Lăng lải nhải đến căn cứ căn không được, có điều cậu biết Minh Thiếu Diễm không thích nhiều lời, cho nên cậu không dám nói chuyện với Minh Thiếu Diễm, thế là Đường Đường vinh dự trở thành người bị hại.

"Chị, chị ăn nhiều một chút. Chị xem chị gầy như vậy rồi."

"Mau ném thử món tù của dì Trình này", nói xong liền gấp một còn tô muối tiêu cho Đường Đường.

Động tác ăn cơm của Minh Thiếu Diễm ngừng lại một nhịp, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Minh Lăng. Minh Lăng hoảng sợ, lắp bắp nói, "Sao, sao vậy?"

"Không có gì."

"À", Minh Lăng vuốt vuốt ngực sau đó lại chuẩn bị nói chuyện với Đường Đường, kết quả vừa mới mở miệng đã nghe Minh Thiếu Diễm nói, "Đến com cũng không chặn cái miệng của cháu lại được sao?"

Minh Lăng ừm khuất.

Chú, ngày thường chú đều mặc kệ cháu mà? Hôm nay là làm sao vậy?

Nhưng rốt cuộc vẫn là sợ Minh Thiếu Diễm, rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói với Đường Đường, "Chỉ ném thử đi, thật sự ăn rất ngon", vừa nói vừa nhìn trộm Minh Thiếu Diễm một cái.

Đường Đường: "..... Cảm ơn."

Di trình rất thường xuyên làm món này ăn, cô mỗi ngày ở nhà, đã ăn qua không biết bao nhiêu lần rồi, thật sự không cần cậu giới thiệu như vậy đâu. Vì vậy khi Minh Lăng hứng thú bưng bưng muốn gấp thêm cho cô một con tôm, Đường Đường liền từ chối, "Em thích ăn thì ăn nhiều một chút, không cần phải gấp cho chị đâu."

"Được rồi", Minh Lăng đem con tôm trên đũa nhét vào trong miệng, sau đó lại liếc nhìn Minh Thiếu Diễm một cái. Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng cậu thấy hình như chú nhỏ không còn đáng sợ như lúc này nữa.

y da, sao lại nghĩ như vậy, chú nhỏ từ trước đến giờ vẫn đáng sợ mà, Minh Lăng trong lòng trộm nói thầm, sau đó đột nhiên nhớ tới gì đó mà nhìn Đường Đường một cái.

Mỗi ngày cùng sinh hoạt với chú nhỏ dưới một mái hiên, Đường Đường thật là thâm quá đi.

Sau khi com nước xong, Đường Đường có chút trướng bụng, vốn dĩ muốn đợi lát nữa sẽ đi đến phòng tập luyện một chút, nhưng bởi vì có Minh Lăng ở đây nên cô quyết định ra ngoài chạy bộ.

Chạy xong trở lại phòng khách, lúc này Minh Thiếu Diễm đang đọc báo, còn Minh Thiếu Lăng đang cầm điện thoại chơi. Đường Đường nhìn thoáng qua phát hiện Minh Lăng đang chơi game, nhìn qua rất có đáng dấp, đáng tiếc chiến tích chỉ đạt 0-8.

Đúng thật chỉ biết có ăn còn chơi game lại tệ như vậy, cô cho dù có nhắm mắt cũng không thể nào đánh tệ thế.

Đường Đường lắc đầu, ngồi trên sofa bên cạnh Minh Thiếu Diễm. Lúc này cô mới phát hiện Minh Thiếu Diễm lại đeo mắt kính!

Loại kính được xem là chuẩn mực của khí chất cấm dục, kính gọng vàng.

Kính gọng vàng rất kén người mang. Nếu mang hợp sẽ khiến người đó trở nên đẹp hơn, mị lực tăng lên vô số lần, ngoài ra nó cũng tăng thêm khí chất cấm dục của người mang. Nhưng nếu ngược lại, nó sẽ chìm khuôn mặt của người mang đến cực điểm.

Mà Minh Thiếu Diễm thuộc vào loại người mang đẹp, khi hấn mang cặp kính gọng vàng này thật sự là vô cùng đẹp.

Minh Thiếu Diễm vốn dĩ ít lời, vẻ ngoài quá lạnh lùng khiến cả người hấn tán ra loại khí chất người sống chớ gần. Nhưng sau khi đeo kính lên, sự lạnh lùng đã được cọ rửa không ít, lại nhiều thêm vài phần nho nhã và khí chất cấm dục trên người.

Đây thật sự là quá đẹp.

Cô rất thích những người như thế này, vậy nên Đường Đường không nhịn xuống được mà nhìn nhiều thêm hai mắt.

Minh Thiếu Diễm sao lại không nhận ra ánh mắt của Đường Đường, buông sách ra hơi hơi híp mắt, "Sao vậy?"

Mày nhú lại càng khắc họa rõ khí chất văn nhã cấm dục trên người hấn, thậm chí Đường Đường còn muốn kiến nghị Minh Thiếu Diễm nên mang mắt kính nhiều hơn, nhưng cô không dám nói.

"Chưa thấy chú nhỏ mang mắt kính bao giờ", Đường Đường nói, "Có chút lạ."

Minh Thiếu Diễm nhú mày, "Khó nhìn?"

"Không không không", Đường Đường vội vàng nói, "Rất đẹp."

Minh Thiếu Diễm giương mắt nhìn Đường Đường một cái, lại rừ lông mi xuống, khóe môi như có như không cong lên một chút.

Đường Đường không dám nói chuyện với Minh Thiếu Diễm nữa. Cô vừa mới chạy xong, hiện tại cảm thấy có chút nóng, Đường Đường vô ý kéo kéo cổ áo ra một chút, dùng tay phẩy phẩy gió, nghĩ thầm chờ chút nữa liền đi lên tắm.

Minh Thiếu Diễm nhấc đầu lên, từ chỗ ngồi của hấn có thể nhìn dọc theo hướng cổ áo sơ mi xuống dưới, trượt qua xương quai xanh xinh đẹp của Đường

Đường.

Làn da thiếu nữ cực kỳ trắng, cần cổ tinh tế, xương quai xanh gợi cảm. Minh Thiếu Diễm lập tức quay đầu, kết quả nhìn thấy Minh Lăng cũng đang nhìn Đường Đường. "Chị, chị nóng không?"

"Nóng..."

Đường Đường còn chưa nói xong đã nghe Minh Thiếu Diễm nói, "Hôm nay nhiệt độ thấp, nóng cái gì mà nóng."

Đường Đường vội vàng sửa miệng, "Không nóng."

"Nói không nóng thì mặc quần áo cho tốt lại đi."

??? Quần áo của cô có chỗ nào không tốt sao? Cái hết tất cả các cúc áo rồi mà, nhưng sau đó chợt nhớ ra Minh Thiếu Diễm ngày thường đều ăn mặc kín mít, Đường Đường lại im lặng.

Lặng lẽ đem nút áo trên cùng cài lại.

Minh Thiếu Diễm: "....."

Hắn cũng không phải có ý tứ này, nhưng bây giờ nếu sửa miệng sẽ khiến hai đứa tiểu bối bảo hắn nói không giữ lời, cuối cùng hắn chỉ có thể kêu Đường Đường lên phòng làm bài tập.

Minh Lăng kinh ngạc nói, "Sao còn làm bài tập nữa?"

Minh Thiếu Diễm lạnh nhạt liếc Minh Lăng một cái, "Bởi vì không muốn giống một người chỉ thi toán được ba mươi tám điểm như cháu."

Minh Lăng bị khóa cổ ngậm miệng. Cậu sai rồi, cậu không nên nói giúp Đường Đường. Cho nên nói, sống chung một nhà với chú nhỏ thật là thảm a.

Buổi tối trước khi đi ngủ, cha Minh Lăng gọi điện thoại qua hỏi cậu Minh Thiếu Diễm và Đường Đường ở chung như thế nào. Minh Lăng nghĩ nghĩ nói, "Chú nhỏ rất hung dữ, chị Đường Đường đến nói cũng không dám. Ai, chị Đường Đường thật đáng thương."

Đầu kia điện thoại nghe vậy rất cao hứng, xem ra đứa con trai đến trường trung học phụ thuộc đúng là một lựa chọn chính xác.

Đào mất, học kỳ một của lớp mười hai đã kết thúc.

Đường Hân sau hôm náo loạn kia đã hoàn toàn thôi học, mọi người sau khi nghị luận hai ngày cũng dần dần quên đi người này. Trong xương cốt Đường Hân là một người vô cùng hiếu thắng, cô ta không thể chịu nổi sự châm chọc mỉa mai của mọi người đối với mình, vậy nên nhất định cô ta sẽ không đến trường học. Huống chi bây giờ mẹ Đường thậm chí còn không thể trả nổi tiền học phí kén xù của trường trung học phụ thuộc.

Công ty Đường Dẫn Đức để lại được mẹ Đường quản lý mười mấy năm, việc làm ăn không lớn hơn cũng không nhỏ đi. Nghe ra thì thấy phong cảnh vô hạn nhưng thật ra lại là cục diện rối rắm, nếu mẹ Đường và Đường Hân muốn có những ngày an lành như trước kia, điều đó là không có khả năng.

Vào hôm Giáng Sinh, Đường Đường nhận được rất nhiều quà tào từ cả những người cô biết lẫn không biết. Đến khi buổi tối về nhà, đi Trình buồn rầu nhận lấy một đồng quà tào trong tay Đường Đường, cân nhắc nếu không mang đi ép nước thì nhiều như vậy sao có thể ăn hết.

Đường Đường lại một lần nữa lấy từ trong cặp ra một quả khác, quả này là hôm nay cô có ý đi chọn, đó là quả táo đỏ đẹp nhất cô thấy. Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Đường Đường lập tức đem quả táo đưa cho Minh Thiếu Diễm.

"Chú nhỏ, Giáng Sinh vui vẻ", đừng thấy Đường Đường trong ngày Giáng Sinh chỉ tặng một quả táo rẻ tiền cho Minh Thiếu Diễm, thật ra cô muốn tặng món đồ quý giá hơn nhưng lại nghĩ đến những món đó Minh Thiếu Diễm không thiếu, vì thế cuối cùng cô chỉ đi cùng bạn học ra ngoài đi mua táo.

Minh Thiếu Diễm cũng không ghét bỏ, "Đi lên phòng xem thử đi."

"Hử?"

"Quà Giáng Sinh."

Đường Đường chạy về phòng ngủ, trên tủ đầu giường phát hiện một chiếc chìa khóa xe, bên trên là logo một cây đinh ba.

Trong nháy mắt Đường Đường cả kinh suýt chút nữa đã đem chìa khóa ném ra ngoài.

Một quả táo lại đổi được một chiếc xe Maserati của Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường hỗn loạn.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu nhận thì cô sẽ thiếu một cái nhân tình rất lớn, hơn nữa cô căn bản không phải cháu gái ruột của Minh Thiếu Diễm, loại quà tặng như thế này cô thật sự không thể nhận lấy.

Đường Đường chạy xuống tầng hai gõ cửa phòng ngủ Minh Thiếu Diễm.

"Chú nhỏ, cái này cháu thật sự không thể nhận được."

"Tại sao?"

"... Quá đắt."

"Không đắt", Minh Thiếu Diễm đi về phía phòng ngủ, "Đừng cảm thấy có gánh nặng."

Sao có thể không có gánh nặng!!!

"Cháu thật sự không cần đâu. Chú nhỏ, cháu đến bằng lái cũng không có."

"Có thời gian thì học dần dần đi. Còn xe, đợi sau khi học xong rồi thì chạy."

Tặng quà rồi cũng như bát nước đổ đi, mặc kệ Đường Đường có nói gì Minh Thiếu Diễm cũng không có ý định lấy lại quà. Mắt thấy Minh Thiếu Diễm sắp tức giận, Đường Đường không dám nói nữa, chỉ có thể cầm chìa khóa lên tầng ba.

Còn không quay về...

Vậy cô phải kiếm tiền thật nhanh, kiếm tiền thật nhiều, sau đó mua một chiếc xe cho Minh Thiếu Diễm..

Nếu không lương tâm cô sẽ bất an.

Nghĩ đến kiếm tiền Đường Đường liền gọi điện thoại cho Đái Na, hỏi cô ấy xem đại khái khi nào thì gameshow bắt đầu.

"Ngày thứ ba sau khi em thi xong. Tổ tiết mục chuẩn bị sẽ công bố tin tức em tham gia chương trình cuối cùng, cũng chính là trước một ngày em tiến tổ."

"Vậy thù lao đóng thế nào?"

Em quan tâm thù lao làm gì, không lẽ Minh đồng còn thiếu tiền tiêu vặt của em. Đái Na không rõ nhưng cũng không nghĩ nhiều, "Em là người mới, cho nên so với những người khác thấp hơn không ít. Tạm thời thì em được năm trăm vạn một tập."

Không đủ, Đường Đường ngắt điện thoại.

Xe của Minh Thiếu Diễm gần như đều có đến tám chữ số.

Buồn.

Xem ra sau khi thi đại học xong cô phải đóng phim thật nhiều để kiếm tiền, nếu không đến tiền mua chiếc xe cho Minh Thiếu Diễm cũng không có.

Có mục tiêu liền có động lực, nhất thấy sắp đến kỳ thi cuối kỳ, cũng đồng thời sắp đến lúc tham gia chương trình tạp kỹ, Đường Đường càng ngày càng muốn sớm một chút đến ngày tiến tổ tiết mục để kiếm tiền. Minh Thiếu Diễm yên lặng nhìn bộ dáng hưng phấn của cháu gái.

Lại còn nói không phải tham gia vì Bách Thần.

Cháu nhìn xem cháu đã kích động thành bộ dáng gì kia.

Rất cuộc cũng thi xong, lần này Đường Đường lại tăng thêm mười phần trăm công lực cho kỳ thi này vậy nên cô giành được thứ hạng thứ mười hai toàn khối. Lần này các bạn học cũng không còn hoài nghi thành tích của Đường Đường nữa.

Hai ngày sau là thời gian cô tham gia tổ tiết mục, cho nên khi về đến nhà Đường Đường liền đem cái va li to tưng ra bắt đầu sửa sang lại quần áo, mà cùng lúc đó, tổ tiết mục cũng tung ra danh tính của vị khách mời cuối cùng.

Đường Đường.

Cái tên Đường Đường yên lặng một tháng qua lại một lần nữa oanh tạc Weibo.

Mà Bách Thần đáng hơn hờ chuẩn bị cùng nữ thần vui vẻ đi du lịch sau khi xem được tin tức này liền hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh biết mà, Đường Đường nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Anh sao có thể thảm như vậy chứ!

Bà chị beta: Mai khai giảng rồi, chúc mọi người một năm học đầy thành công nhé, cũng chúc cô bé editor Alicia_Mai học thật giỏi nhá ~~~~~

Chương 33

"Lữ hành hoa lệ" là show thực tế quy mô lớn được ra mắt vào năm ngoái với nội dung là ghi hình những hoạt động tự cấp tự túc của minh tinh trong chuyến đi du lịch. Những minh tinh khi tham gia chương trình đều không có người đại diện đi theo, cũng không được mang trợ lý, hơn nữa tiền sinh hoạt mỗi ngày đều bị hạn chế, bọn họ ở nơi trời xa đất lạ, thậm chí còn đến những quốc gia có ngôn ngữ hoàn toàn xa lạ để hoàn thành một đoạn quay về balo du lịch.

Tập đầu tiên của năm ngoái, danh tiếng lẫn ratings đều không hề kém, mà đặc biệt, chỉ trong vòng một tháng đã thành công tích góp đủ lợi nhuận. Trong mùa này, những minh tinh được mời tới đều hot hơn so với các minh tinh của mùa đầu, cũng càng có nhiều đề tài bàn luận hơn, vì thế nhân số khách mời ở quý đầu tiên là sáu người thì hiện tại đã tăng đến tám người.

Tổ tiết mục cứ cách mấy ngày sẽ công bố một vị khách mời, sau khi chương trình công bố Nhan Nghiên gia nhập, nhiệt độ của "Lữ hành hoa lệ" đã tăng lên rất nhiều, sau này có thêm tin Bách Thần gia nhập lại càng khiến mọi người thêm chờ mong. Sau đó lại công bố thêm một lão tiền bối có tư lịch thâm hậu và một tiểu thịt tươi nổi tiếng trong mảng phim truyền hình thì rốt cuộc cũng công bố người cuối cùng.

Đường Đường.

Nếu chương trình này không mời Nhan Nghiên, không mời Bách Thần thì tin Đường Đường tham gia chương trình đều chỉ khiến các cư dân mạng nghĩ rằng Đường Đường có tài nguyên rất tốt, một người mới không có bất cứ tác phẩm nào lại có thể tham gia chương trình tụ tập nhiều nghệ sĩ lớn như vậy.

Cuối cùng sẽ chỉ trào phúng cô vài câu, nói cô cái gì cũng không hiểu không biết, tới tham gia những chương trình thế này đều chỉ khiến cho bản thân mất mặt.

Nhưng nếu đã có Nhan Nghiên và Bách Thần tham gia thì sự tình sẽ lập tức trở nên cực kỳ cực kỳ kích thích. Đặc biệt là Đường Đường được thông báo tin tham gia sau tin của Bách Thần và Nhan Nghiên, chắc chắn đây chính là cố ý đuổi theo Bách Thần.

Fans Bách Thần là những người bùng nổ nhất sau tin này, hay nói đúng hơn đó là fans couple của Bách Thần và Nhan Nghiên. Một khi đã nhắc đến thần tượng của mình thì các fans nhất định sẽ lập tức tụ họp mắng Đường Đường, còn mắng cả đại diện của Đường Đường, Đái Na.

[Xin Đường Đường tránh xa anh trai nhà tôi! Xin cô tự chơi lóa một mình đi, đừng kéo theo Bách Thần, có được không?]

[Não của Đái Na bị mất rồi à? Vì để tạo đề tài mà đến tiết tháo cũng bỏ?]

[Anh Thần đã từ chối rõ ràng như vậy, Đường Đường rốt cuộc có cảm thấy thẹn chút nào không? Anh nhà chúng tôi thật sự một chút cũng không thích Đường nữ sĩ*, xin cô tự trọng một chút, ok?]

[Vốn cho rằng có thể thấy Nhan Nghiên và Bách Thần chúng một khung hình, trước đó tôi còn có bao nhiêu cao hứng, còn bây giờ, cảm thấy thật ghê tởm.]

[Câu nói "Con sâu làm rầu nồi canh" là cảm giác gì rốt cuộc tôi đã hiểu được. Một chương trình đầy chất lượng như vậy vì có Đường Đường mà trở nên thật low.]

Các fans Nhan Nghiên thật ra không cực đoan như vậy, các fans không ủng hộ couple nghe việc Đường Đường tham gia ngược lại cảm thấy có chút buồn cười, cũng có chút hưng phấn.

[Thật sự không rõ ý đồ tham gia chương trình của Đường Đường là gì. Khi đứng chung khung hình với Nhan Nghiên nhất định sẽ hiện ra sự đối lập, không lẽ cô ấy không cảm thấy mất mặt sao?]

[Tôi chưa gì đã bắt đầu đau lòng cho Đường Đường, muốn so với Nhan Bảo nhà cùng ta thì thật hmmm]

[Ha ha ha, tôi thật sự là gấp gáp không chịu nổi muốn xem chương trình, thật muốn xem Đường Đường được Nhan Bảo dạy dỗ cách làm người thế nào quá, phải nói cho cô ấy biết cái gì gọi là toàn phương vị treo lên đánh.]

Đến nỗi người qua đường cũng không thể không cảm thán, tập này của "Lữ hành hoa lệ" rất đáng xem.

[Tam giác đại Tu La tràng*, kích thích kích thích. Phải theo dõi mới được.]

[Thích một người không có gì sai, nhưng nếu quá đề tâm vào những chuyện vụn vặt thì có chút phiền phức. Hành động này của Đường Đường thật sự phá hư ấn tượng của người xem.]

[Đường Đường nhảy như kẹo mạch nha vậy, làm thế có ý nghĩa gì sao?]

[Đường Đường là muốn chuẩn bị nổi tiếng theo kiểu tai tiếng sao? Trước đây tôi vừa mới cảm thấy có chút hảo cảm với cô ấy, kết quả bây giờ lại bắt đầu muốn tìm chết...]

Rất nhiều fans Đường Đường cũng không thích cô tham gia chương trình này, bởi vì có ảnh hậu toàn năng Nhan Nghiên ở đó thì cho dù Đường Đường có làm cái gì cũng sẽ kém người ta, hơn nữa các fans còn sợ nếu Đường Đường gặp Bách Thần sẽ lại giống như trước kia.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, chương trình này rất nổi tiếng trong khi Đường Đường chỉ là một người mới không có bất kỳ tác phẩm nào, bọn họ căn bản không dám nghĩ Đường Đường có thể đến tham gia.

Vừa có lợi vừa có hại, các fans trong lúc nhất thời không biết nên gọi đây là tốt hay xấu, nhưng khi thấy fans Bách Thần và các antifans của Đường Đường nói những lời khó nghe kia liền lập tức gia nhập cuộc chiến bàn phím.

[Chương trình là của Bách Thần à? Fans nhà Bách Thần cũng thật lớn mặt, lợi hại như vậy thì trực tiếp cho Đường Đường ra khỏi chương trình đi. Nếu không làm được thì cảm miệng lại, được không?]

[Bây giờ nói không muốn xem thì xin các người ngàn lần vạn lần đừng xem. Chương trình này low như vậy xem không chừng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình các ngài đó~]

Trên mạng loạn thành một đồng, có năm mươi cái hot search thì có đến mười mấy cái có liên quan đến "Lữ hành hoa lệ". Tổ tiết mục lúc này vô cùng cao hứng, bọn họ còn chưa tiêu tiền để tuyên truyền thì tin tức Đường Đường tham gia đã khiến mọi thứ bùng nổ lên rồi.

Chỉ tốn năm trăm vạn đã mời được Đường Đường, đúng là quá có lời!

Mà Bách Thần lúc này, vốn dĩ anh cho rằng Đường Đường an tĩnh một tháng đã hoàn toàn từ bỏ ý định không quấy rầy anh nữa, những ngày sau đó Bách Thần rút cuộc cũng cảm thấy cuộc sống yên ổn.

Một tháng qua, anh vui vui vẻ vẻ viết ca khúc mới, một bên tìm cơ hội kéo gần quan hệ với nữ thần, một bên chờ mong gameshow mau chóng bắt đầu. Thật vất vả chờ đến ngày ghi hình, kết quả lại như sét đánh giữa trời quang.

Vốn dĩ chờ mong một kỳ nghỉ đông đầy sáng lạng, trong nháy mắt lại trở nên không thấy ánh mặt trời.

Anh đã tạo nghiệt gì chứ, vì sao lại bị một người như vậy thích. Đường Đường thích anh ở điểm nào, anh lập tức sửa có được không?

Bách Thần tuyệt vọng nhớ đến Đường Đường khi còn trong chương trình tuyển chọn ngôi sao lúc trước.

Khi đó nếu Đường Đường theo đuổi anh quá kinh khủng, Bách Thần thấy phiền còn có thể quảng sắc mặt hoặc nói chuyện khó nghe chút, nhưng bây giờ? Người chống lưng cho Đường Đường chính là người lãnh đạo trực tiếp của anh, là ông chủ của anh. Anh chỉ là một con tép riu có cũng được mà không có cũng không sao, nếu anh không cho Đường Đường sắc mặt tốt thì nói không chừng Đường Đường sẽ quay đầu cáo trạng với Minh Thiếu Diễm.

Mình phải làm sao bây giờ?

Bách Thần phát hiện Minh Thiếu Diễm đối xử với Đường Đường rất tốt. Trước đây khi Đường Đường và nhóm HP nháo loạn Minh Thiếu Diễm đã trực tiếp ra lệnh cho những nghệ sĩ dưới trường công ty Thánh Ngu không ai được phép hợp tác với HP.

Điều Bách Thần không thể tin nổi đó là Minh đồng lòng lại bên vực người mình như vậy.

Hiện giờ Minh đồng lòng trực tiếp nhét Đường Đường vào bên cạnh anh, điều này nói rõ chính là ngài ấy muốn tạo cơ hội cho Đường Đường. Anh nên làm sao đây?

Làm sao bây giờ!

Bách Thần cào tóc, hung hăng hét lớn một tiếng, suy nghĩ nửa ngày cũng không có chỗ để phát tiết. Cuối cùng gọi điện oán giận với Đái Na, "Chị Na, Đường Đường cũng tham gia tiết mục này vậy sao chị không nói cho em biết."

"Chị nói thì cậu sẽ không tham gia nữa?"

Bách Thần ghen hòng, chỉ cần Nhan Nghiên có ở đó thì cho dù thế nào đi nữa anh vẫn sẽ đi, dù có cục đá Đường Đường ngáng chân anh cũng mặc kệ.

"Đường Đường tham gia chương trình này sẽ trực tiếp tăng độ hot của chương trình lên. Em nhìn xem, chương trình còn chưa bắt đầu ghi hình đã lên biết bao nhiêu cái hot search rồi kia. Nhiệt độ đại biểu cho lợi ích, chị có lý nào lại từ chối một cơ hội tốt như vậy", đầu óc Đái Na rất rõ ràng, "Đương nhiên ban tổ chức chương trình càng cao hứng hơn."

Bách Thần không dám mắng Đái Na nên chỉ có thể mắng ban tổ chức không có tiết tháo, vì ratings mà đến mặt mũi cũng không cần.

"Người ta cần mặt mũi làm gì, có tiền là đủ rồi. Thù lao tham gia của Đường Đường thấp nhưng tính dư luận lại cao như vậy, nếu chị là đạo diễn chương trình, chị cũng muốn mời con bé."

Đái Na lại nói vài câu với Bách Thần, sau khi nói xong còn không tiếc lời an ủi, "Chị biết em không thích Đường Đường, nhưng thân phận hiện tại của Đường Đường không còn như trước kia nữa, em dù không thích cũng phải khống chế cảm xúc lại một chút. Hơn nữa, thật ra..."

Nhớ đến biểu hiện gần đây của Đường Đường, Đái Na nói, "Thật ra Đường Đường người ta cũng không có kinh khủng không chịu nổi như chúng ta vẫn nghĩ, con bé là một cô gái tài giỏi không tồi chút nào..."

Bách Thần: "... Chị Na, chị điên rồi sao?"

Chị hiểu sai ý nghĩa của từ tài giỏi à, toàn thân trên dưới của Đường Đường, ngoại trừ khuôn mặt và dáng vóc kia thì dù có moi cũng không thể moi ra được một chút ưu điểm nào! Từ tài giỏi này chỉ có thể xứng với nữ thần Nhan Nghiên, còn Đường Đường, làm sao mà xứng?

Bách Thần sau khi oán giận một hồi liền không tức giận như ban đầu nữa mà trở nên có chút uể oải.

"Dù sao em nói trước, tổ tiết mục dám gán ghép em và Đường Đường thành một couple, còn bảo em phải chủ động phối hợp với Đường Đường thì... không có cửa đâu, còn có, nếu Đường Đường trong chương trình có hành động khác người quá đáng nào, em cũng sẽ không để cô ta để sống đâu. Chị Na, chị giúp em chuyển những lời này với Đường Đường đi."

"Được rồi", Đái Na đau đầu gãi gãi mũi treo điện thoại.

Cô nên nói như thế nào với Đường Đường đây, nói thẳng ra bảo Đường Đường cách xa Bách Thần ra một chút?

Đái Na rồi rầm gọi điện thoại cho Đường Đường, sau khi nói một đống những việc cần chú ý thì giả vờ thuận miệng nhắc đến Bách Thần.

"Đường Đường à, em cũng biết trên mạng mọi người đều không thích em ở cạnh Bách Thần, cho nên..."

"Yên tâm, em đảm bảo tùy thời tùy chỗ đều cách xa anh ấy một mét", Đường Đường mở vali ra sắp xếp quần áo, mở loa ngoài của điện thoại, "Yên tâm đi."

"...Ừ, yên tâm,"

Vừa mới ngắt điện thoại thì đi Trình gõ cửa.

Đi Trình một lòng nghĩ Đường Đường trước giờ chưa ra khỏi nhà bao giờ, hiện tại lại dùng một cái muốn xuất ngoại, ở nơi trời xa đất lạ, đi ra ngoài cũng không ai chăm sóc, đi Trình nghĩ như thế nào cũng không yên tâm nổi nên lên đây xem Đường Đường. Vừa vào phòng đã thấy Đường Đường đã sắp xếp quần áo xong, "Sao lại đều là quần áo mùa hè thế này, sẽ lạnh đó."

"Con ở nam bán cầu, sẽ không lạnh đâu" đi Trình không đọc sách nhiều nên không hiểu những chuyện này lắm, Đường Đường cười cười giải thích với đi Trình.

Bây giờ là tháng 1, ở Trung Quốc trùng vào thời điểm mùa đông lạnh nhất trong năm, cho nên ban tổ chức chọn nơi đặt chân của bọn họ đều ở nam bán cầu châu Đại Dương. Điểm đến đầu tiên chính là thủ đô New Zealand, Wellington.

Đi Trình vốn nghĩ Đường Đường chưa từng xa nhà, đứa trẻ nhỏ như vậy nói không chừng không biết sắp xếp hành lý như thế nào, nhưng nhìn vali hành lý của Đường Đường, chỉnh chỉnh tề tề, đi Trình cũng không biết nói gì nữa. Vali của con bé cũng không giống như trong tưởng tượng của bà, không có nhiều đồ vật dư thừa không cần thiết. Ban đầu đi Trình còn sợ Đường Đường giống như những nữ sinh nhỏ tuổi khác, còn mang theo mấy món đồ chơi như thú bông, vừa vô dụng vừa chiếm chỗ nhưng thật sự không có, vẫn là Đường Đường nhà bà vừa thông minh vừa hiểu chuyện.

Nhất định là trước đây đã chịu khổ quá nhiều, vậy nên bây giờ mới hiểu chuyện như vậy, trong lòng đi Trình có chút khổ sở, lặng lẽ lau nước mắt ra khỏi phòng.

Minh Thiều Diễm đang ngồi trong phòng khách xem tin tức tài chính liền thấy đi Trình lau nước mắt xuống lầu, hẩn giật mình. Lại một lát sau, Đường Đường sau khi sắp xếp hành lý xong xuôi cũng xuống lầu.

Minh Thiều Diễm nhìn Đường Đường nhảy nhót xuống lầu, trong lòng có chút phức tạp. Chờ khi Đường Đường từ trong phòng bếp cầm ly nước ra ngồi bên cạnh hẩn, lúc này Minh Thiều Diễm mới nói, "Dọn hành lý xong rồi?"

"Xong rồi", Đường Đường gật đầu.

"Chút nữa kiểm tra lại một lần nữa, đừng bỏ sót món đồ nào."

Đường Đường đã chậm rãi bắt đầu quen với loại quan tâm lạnh băng này của Minh Thiều Diễm, nhưng cô thật sự vẫn không nhận được muốn lái nhái, rõ ràng là quan tâm, vậy vì sao luôn trưng ra một biểu cảm lạnh nhạt như vậy.

"Cháu biết rồi", Đường Đường cười cười, "Thật ra rất nhanh mà thời gian chỉ có một tháng thôi."

Minh Thiếu Diễm không tiếng động cảm thán, bây giờ người trẻ đúng là không tìm không phổi, phải rời nhà tận một tháng lại nói nhẹ nhàng như một ngày vậy.

Một tháng rất ngắn sao?

Tận ba mươi ngày, một chút cũng không ngắn.

Đặc biệt nhìn bộ dáng gấp gáp muốn nhìn thấy Bách Thần của cô, tư vị trong lòng Minh Thiếu Diễm càng không nói nên lời, thậm chí hần còn bắt đầu hồi hận, lúc trước sao lại đáp ứng yêu cầu này của Đường Đường chứ.

Nhưng là hiện giờ kết cục đã định, Minh Thiếu Diễm cũng không còn cách nào khác.

Cho dù có không cao hứng thì tới bây giờ cũng chỉ còn dư lại quan tâm.

"New Zealand bên đó nhiệt độ chênh lệch ngày đêm rất lớn, cháu nhớ mang thêm quần áo dày vào. Đừng cảm thấy mình còn trẻ liền làm xằng làm bậy", Minh Thiếu Diễm tắt TV nói, "Di Trình đã chuẩn bị thuốc cho cháu, mang theo hết đi, đừng ngại phiền toái."

Cô cũng không ngại phiền toái. Khi đi Trình đem thuốc đưa cho cô, Đường Đường lập tức đem bỏ vào hành lý.

Tốt xấu gì thực tế cô cũng đã là người trưởng thành, sau khi trải qua tuổi 25, Đường Đường càng bắt đầu chú ý đến thân thể. Hiện tại tuy rằng cô trở về tuổi mười tám nhưng việc quan tâm với thân thể chưa bao giờ là sai.

Đường Đường ngoan ngoãn nghe lời, không có một chút không kiên nhẫn, rốt cuộc tâm tình Minh Thiếu Diễm cũng tốt hơn chút.

Một người đàn ông lãnh khốc ít nói bây giờ lại ra dáng của một người cha già, từng câu từng chữ đều dặn dò Đường Đường phải chú ý cái gì. Bộ dạng này nếu để những người làm việc trong Thánh Ngu thấy nói không chừng đến trông mắt cũng muốn rớt ra ngoài. Đáng tiếc Minh Thiếu Diễm một chút cũng không phát hiện hình tượng của mình đã hoàn toàn sụp đổ mà vẫn tiếp tục dạy dỗ.

"Khách mời của chương trình này phần lớn đều là người trẻ tuổi, nhưng bọn họ đều là tiền bối của cháu. Thái độ đối với tiền bối phải cung kính nhưng cũng đừng tỏ ra sợ hãi để người khác khi dễ mình."

Đường Đường có chút cảm động, mỗi người đều khuyên cô phải ăn nói cho cẩn thận, ngàn vạn lần đừng tùy hứng như trước đây, chỉ có Minh Thiếu Diễm nói với cô đừng để người khác khi dễ mình.

Đường Đường cảm thấy Minh Thiếu Diễm người này tựa như một bảo vật được chôn sâu dưới đất, càng đào càng có ý tứ.

Đường Đường gật đầu như gà con mổ thóc nghe Minh Thiếu Diễm tiếp tục dặn dò, cuối cùng thậm chí còn bảo cô nhớ phải đem theo kem chống nắng, nói bên kia có tia tử ngoại rất mạnh.

"Có mang theo, cháu mang theo ba lọ", Đường Đường nói.

"Ừ", Minh Thiếu Diễm trầm mặc một lát, rốt cuộc không còn gì bỏ sót nữa, "Không còn sớm, cháu đi lên nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải ngồi máy bay cả ngày."

"Một lát liền đi lên", Đường Đường cảm thấy cô đã bị Minh Thiếu Diễm ảnh hưởng, lúc này cũng trở nên dong dai, "Chú nhỏ, người mỗi ngày cũng nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức khuya làm việc nữa. Hơn nữa, buổi tối cố gắng đừng uống cà phê..."

Nói đến đây lại đột nhiên nhớ đến, cô đi rồi vậy Minh Thiếu Diễm không còn người pha cà phê nữa, vì thế cô nghĩ nghĩ nói, "Chú nhỏ, bảo Jason tìm một chuyên gia pha chế đến đi."

Minh Thiếu Diễm thật có lệ ừ một tiếng, thầm nghĩ bản thân đã lớn đến như vậy còn bị cháu gái dạy dỗ.

Nhưng là một chút hần cũng không chán ghét.

Sau khi nói xong cô cũng đi lên phòng, Đường Đường nhìn vali hành lý trước mắt đột nhiên cảm thấy cô và Minh Thiếu Diễm đúng là có bệnh.

Cũng chỉ là ra khỏi nhà một tháng nhưng cô và hần lại làm như cô sẽ đi nhiều năm không trở lại vậy.

Lại kiểm tra hành lý một lần nữa, không có sót món nào, cuối cùng Đường Đường cũng an tâm đi ngủ. Sáng hôm sau Đái Na đến nhà đón cô.

Minh Thiếu Diễm vừa lúc đến giờ đi làm nên cùng Đường Đường và Đái Na ra khỏi cửa, hần lại như nhớ đến gì đó bảo Đường Đường chờ một chút. Sau khi quay vào nhà trở ra, trên tay hần cầm một tấm thẻ cho Đường Đường.

Đường Đường kịp thời mở miệng, "Chú nhỏ, tổ tiết mục nói không được mang theo tiền của chính mình..."

"Tổ tiết mục không cho mang liền không mang? Cháu giấu đi là được rồi."

Đái Na:.....

Là ai từng nói quy củ chính là quy củ, hẳn nói ghét nhất chính là người không tuân thủ quy củ.

Hiện giờ chủ động đánh vỡ quy củ lại là ai!

"Ồ bên đó muốn mua cái gì thì mua cái đó, đừng để bỏ lỡ lại cảm thấy hối hận."

Đường Đường ầm ập trong lòng, cầm lấy tấm thẻ, "Cảm ơn chú nhỏ."

"Ừ", Minh Thiếu Diễm vừa lòng nhìn Đường Đường nhận lấy tấm thẻ, rút cuộc cũng an tâm lên xe.

Đái Na nhìn chăm chú theo bóng dáng đã đi xa của Minh Thiếu Diễm, lúc này mới vỗ ngực cảm thán, đây không phải là Minh đồng mà cô biết.

Đái Na đi theo Đường Đường ra sân bay, "Hôm nay Bách Thần còn có buổi tuyên truyền nên ngày mai mới xuất phát, em đi trước cậu ấy một ngày."

Thật ra đây là do ban tổ chức cố ý an bài.

Họ để cho những khách mời trẻ tuổi nhất đến trước để hai người phụ trách tìm chỗ ở cho mọi người, sau đó lại hướng dẫn cho những khách mời khác an toàn đến chỗ ở.

A, Đái Na nhìn Đường Đường không có hứng thú gì, cô ấy còn cho là bởi vì Đường Đường không thể gặp Bách Thần trước nên có chút thất vọng.

Đau đầu dòi đi đề tài, lại dẫn dò Đường Đường một số việc thì rút cuộc xe cũng đến sân bay. Nhóm camera của chương trình đã sớm chờ ở sân bay, Đái Na vừa định kêu Đường Đường chú ý không chệch biểu cảm trên mặt liền thấy Đường Đường trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt.

Nhiều năm đối diện với máy quay đã hình thành thói quen, Đường Đường lập tức đem khuôn mặt hoàn mỹ nhất của mình ra trước máy ảnh, những chuyện nhỏ nhặt thế này sao còn cần người khác chỉ giáo cô.

Đái Na vẫn luôn bên cạnh Đường Đường, thẳng đến khi Đường Đường lên máy bay Đái Na mới bắt đầu khăn trương.

Tốt quá, còn không có ai nhìn chăm chăm, aiiii, cũng không biết sau này sẽ phát sinh những chuyện gì. Đái Na cảm thấy bản thân như một kẻ đánh bạc, mà Đường Đường chính là người phát bài.

Bài tốt hay bài xấu đều mặc cho số phận.

Đường Đường ngồi trong khoang hạng nhất giống như nữ minh tinh lần trước tham gia "Lữ hành hoa lệ", nhưng khác ở chỗ Đường Đường không hề trang điểm.

Nhóm tiếp viên hàng không không khỏi nhìn Đường Đường nhiều thêm vài lần, sau đó cùng nhau ghé lại riu rít nghị luận, "Nhan sắc của Đường Đường thật sự quá đẹp, người thật so với trên TV còn xinh đẹp hơn. Trông cô ấy hình như không hề trang điểm, đến mặt mộc cũng đẹp như vậy."

"Hẳn là cũng phải đánh một chút phấn chứ", một tiếp viên khác nói, "Đầu năm nay có minh tinh nào lại để mặt mộc đi ra ngoài đâu."

"Đúng vậy, tôi nhớ trước đây khi còn tham gia chương trình kia Đường Đường chưa từng để mặt mộc trước ống kính..."

Nhóm tiếp viên hàng không vẫn hăng say thảo luận chuyện bát quái, còn Đường Đường mở điện thoại xem tập đầu tiên ở mùa một của chương trình "Lữ hành hoa lệ". Tuy cô đã diễn rất nhiều bộ phim nhưng lại chưa từng tham gia gameshow, vì thế hai ngày này cô đều chuyên chú xem các chương trình giải trí.

Từ thành phố S đến New Zealand dài đến mười hai tiếng. Khi bay được một nửa hành trình, Đường Đường lấy ra một miếng mặt nạ trực tiếp đắp lên khuôn mặt sau đó tiếp tục xem điện thoại, cô tiếp viên đứng lúc đi lại thấy như vậy liền hoảng sợ.

Đường Đường thật sự để mặt mộc!

Nếu không thì làm sao lại trực tiếp đắp mặt nạ lên như vậy.

Nhóm tiếp viên lúc này đã thật sự bội phục, dù không phải rất thích Đường Đường thì cũng không thể nào chê giá trị nhan sắc của Đường Đường.

Các cô làm cái nghề này có thể gặp được không ít minh tinh, Đường Đường nhất định là người đẹp nhất, hơn nữa người ta chỉ để mặt mộc thôi.

Chuyến bay xuất phát lúc hai giờ trưa, đến khi tới Wellington đã là chín giờ sáng hôm sau. Đường Đường đến phòng vệ sinh ở sân bay rửa mặt sau đó đi lấy hành lý, khi cô đang chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống để xem xét những nơi cho thuê phòng ở liền nghe được tiếng ai đó hô to tên cô, tiếng nói kích động càng ngày càng gần.

Đường Đường hoảng sợ thầm nghĩ không lẽ cô lại có fans ở nước ngoài. Vừa quay đầu đã thấy một nam sinh đẹp trai đang hướng về phía cô chạy tới, biểu cảm tựa như gặp lại người thân đã lâu rồi không thấy, "Tôi rút cuộc cũng chờ được cậu~~~~"

Âm cuối bởi vì quá mức kích động mà phát ra run run.

Đường Đường từ trong ký ức nhớ lại người này, đây chính là một vị khách mời trong chương trình "Lữ hành hoa lộ". Đường Đường vẫn nhớ tên của cậu ấy, bởi vì họ của cậu ấy rất hiếm thấy, họ Mễ.

Tên cũng rất dễ nhớ bởi vì cậu ấy trùng tên với một nhân vật nữ chính một bộ phim truyền hình, đều tên là Mễ Việt.

Mễ Việt là một diễn viên, năm ngoái bởi vì một bộ phim chiếu mạng mà nổi tiếng, từ đó trở thành một tiểu thụ mười chín tuổi nhanh chóng tiến vào tầm mắt mọi người. Lớn lên đẹp trai, kỹ thuật diễn cũng không tệ lắm, hiện tại mặc dù nhân khí Mễ Việt còn thua Bách Thần nhưng cũng không tính là quá kém.

Ấn tượng đầu tiên của Đường Đường đối với Mễ Việt không tồi, bởi vì Mễ Việt cười rất đáng yêu, khi cười lên còn có cái lúm đồng tiền.

Từ lúc 8 giờ rưỡi Mễ Việt đã đến Wellington, vừa đến liền nhận được nhiệm vụ phải giúp mọi người tìm khách sạn.

Mễ Việt học tập không giỏi, trước đây cũng chỉ học ở trường hạng ba, sau này lại trời xui đất khiến thế nào mà nhận một bộ phim chiếu mạng, kết quả không nghĩ đến một lần đã nổi tiếng. Sau đó cậu cũng nhận vai phụ trong một số phim khác, bây giờ sự nghiệp cũng phát triển không ngừng, hơn nữa còn may mắn được tham gia chương trình toàn tụ tập những lão nhân trong nghề thế này.

Trước khi tin tức Đường Đường gia nhập thì Mễ Việt chính là khách mời có tuổi nghề thấp nhất trong chương trình, sau này tin tức được tung ra khiến Mễ Việt thờ dài nhẹ nhõm, sau đó lập tức cảm thấy mình và Đường Đường chính là đồng bọn nhỏ cùng trận doanh.

Học tập đều không tốt, tiếng Anh cũng không giỏi, vừa mới đến Wellington, quả thật cậu như đi ra ngoài không gian. Nghe tổ tiết mục nói một tiếng sau Đường Đường sẽ đến, Mễ Việt lập tức quyết định trước tiên chờ Đường Đường đến trước rồi lại nói.

Muốn mất mặt thì cùng nhau mất mặt, hai người thợ đánh giày nói không chừng còn có thể thành một nửa Gia Cát Lượng*.

*Câu gốc là "Ba người thợ đánh giày gộp lại thành một Gia Cát Lượng" ý chỉ nhiều người đồng tâm hiệp lực tìm ra cách thì có thể tìm ra biện pháp tốt. Ở đây bởi vì chỉ có hai người là Mễ Việt và Đường Đường nên Mễ Việt mới sửa câu gốc lại hai người thợ đánh giày bằng với một nửa Gia Cát Lượng.

Mễ Việt giống như rất quen thuộc, còn Đường Đường cũng không phải là người sợ người lạ, vậy nên hai người nói vài câu đã trở nên quen thuộc. Mễ Việt thuận tay giúp Đường Đường cầm hành lý sau đó hai người ghé vào nhau bắt đầu nghiên cứu đi tìm khách sạn.

Tuy rằng không nghe hiểu tiếng Anh nhưng những việc đơn giản như tìm tòi, nhìn xem giá cả và hình ảnh thì Mễ Việt vẫn làm được. Một giờ sau Mễ Việt đã tìm được vài chỗ cho thuê.

Đường Đường nhận lấy điện thoại của Mễ Việt, cô phát hiện trông Mễ Việt thoạt nhìn không đáng tin cậy chút nào nhưng thật ra vẫn rất không tồi.

Những nơi Mễ Việt chọn là những biệt thự nhỏ cho thuê tương đối độc lập, giá cả cũng không cao lắm, nhìn biệt thự qua ảnh chụp xem ra cũng không tệ.

Đường Đường đem mấy nơi ở xa bỏ bớt đi, sau đó lại thương lượng với Mễ Việt lược bớt thêm hai nơi giá cả tương đối cao nữa, cuối cùng cũng xác định được một căn.

"Trước đó tôi cũng thích nhất căn này", Mễ Việt vỗ vỗ tay, "Hai ta thật là quá ăn ý, vậy... bây giờ gọi điện thoại đặt chỗ sao?"

"Đặt đi", Đường Đường nói, "Bây giờ đặt xong rồi chúng ta gọi xe đến đó nhìn xem một chút."

Mễ Việt còn sợ Đường Đường bảo cậu đặt, vốn nghĩ muốn nói thế nào để không quá mất mặt thì Đường Đường đã giành trước gọi điện thoại. Sau đó...

Một chuỗi tiếng Anh lưu loát, trong trẻo cậu hoàn toàn nghe không hiểu được Đường Đường nhẹ nhàng nói ra.

Mễ Việt nhìn Đường Đường đã vui vẻ dò hỏi, giao lưu, cuối cùng ngắt điện thoại.

Đường Đường nhìn cậu, "Làm sao vậy?"

Không có gì... Mễ Việt bụm mặt.

Những gì trên mạng nói đều là giả.

Thì ra, bọn họ căn bản không giống nhau!

Tác giả có lời muốn nói:

Mình thiếu: Ngày đầu tiên cháu gái rời khỏi nhà có chút không quen, aiii

Bà chị beta: Các cô nương hôm nay khai giảng vui hông????

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

* Tối nay tôi bận nên đăng sớm cho các nàng nhá. Chúc mọi người có tinh thần thật tốt để chào đón buổi học đầu tiên hen♥️❏♥️❏

Mễ Việt không nhận được, "Tiếng Anh cậu... Tốt như vậy à..."

"Trước đây tôi thi tiếng Anh được điểm tuyệt đối, tin đó còn lên hot search mà, anh không xem sao?", Đường Đường cất điện thoại cười tủm tỉm hỏi anh. Thấy chứ.

Nhưng là anh căn bản không hề tin.

Vốn dĩ cho rằng bọn họ là đồng bọn nhỏ cùng một cấp, nhưng kết quả người ta vừa mở miệng đã phát hiện thì ra không phải cùng một đẳng cấp.

Mễ Việt có chút u buồn, nhưng đảo mắt một cái lại cao hứng lên, vừa rồi anh còn phát sầu, hai người mà tiếng Anh như bọn họ không thể tìm phòng được thì làm sao bây giờ, nhưng hiện giờ thì một chút cũng không lo!

Mễ Việt vô cùng không ngại đi theo phía sau Đường Đường, còn rất trượng nghĩa giúp Đường Đường xách hành lý, sau đó hai người cùng lên xe đi đến căn biệt thự nhỏ đã được đặt trước đó. Nhìn đồng bọn nhỏ vừa mới quen được mở miệng ngậm miệng đều là tiếng ngoại ngữ lưu loát, có lẽ anh vì anh nghe không hiểu nên càng thấy Đường Đường nói tiếng Anh rất dễ nghe, càng nghĩ càng thấy đồng bọn nhỏ đúng là trâu bò ngoài dự đoán.

Hai người cùng nhau bàn luận xem ở Wellington có nơi nào có thích hợp để tham quan, sau khi xem xong Đường Đường lại hỏi tài xế ngồi phía trước.

Tài xế rất nhiệt tình, blablabla nói với Đường Đường một đồng thứ, Mễ Việt nhìn Đường Đường vừa nghe vừa nhanh chóng viết lên giấy, nét chữ tiếng Anh vô cùng xinh đẹp.

Aiii, khi nào anh mới có thể giỏi tiếng Anh như vậy đây?

Giá cả khách sạn quá đắt, hơn nữa phòng ở cũng quá riêng lẻ cho nên Mễ Việt đều tìm những căn hộ cho thuê. Sau khi Mễ Việt và Đường Đường hai người đến biệt thự, chủ nhân biệt thự nhiệt tình hoan nghênh bọn họ. Hai người nhanh chóng đem phòng ở đánh giá một lần, một biệt thự nhỏ hai tầng, tổng cộng có bốn tầng, một phòng tắm và một phòng bếp, tất cả mọi thứ đều không có vấn đề.

Tổ tiết mục không sắp đặt các đại tiền bối lớn hướng dẫn du lịch mà để cho hai người trẻ tuổi nhất, bởi vì họ trẻ tuổi không có kinh nghiệm nên đôi khi có thể gây ra sai lầm tạo cao trào chương trình. Nhưng đây là lần đầu tiên Đường Đường tham gia chương trình tạp kỹ thế này, hơn nữa nguyên nhân cô tham gia là để mượn chương trình này tẩy trắng bản thân vậy nên mỗi hành động của cô đều phá lệ cẩn thận. Còn Mễ Việt, nhìn anh như không đáng tin cậy nhưng trên thực tế là người rất tinh tế, lại bởi vì anh là người mới, lo lắng các tiền bối không hài lòng nên anh càng vô cùng vô cùng có trách nhiệm.

Sau khi cẩn thận xác nhận không có vấn đề gì nữa hai người mới mã bắt đĩnh đề đi sân bay đón nhóm khách mời đến sau.

Ngoại trừ Nhan Nghiên còn một buổi tuyên truyền ngày mai mới đến được thì tất cả những khách mời còn lại đều phân thành hai chuyến mà đến trong hôm nay, buổi chiều lúc bốn giờ một chuyến và buổi tối lúc mười giờ.

Hai người không định cùng nhau đi đón người bởi vì vừa phiền lại vừa chiếm chỗ nên Đường Đường và Mễ Việt thương lượng hai người sẽ chia ra đón chuyến bay.

Mễ Việt lấy thời gian biểu chuyến bay từ tổ đạo diễn, thấy Bách Thần đến chuyến lúc mười giờ, nhớ lại những tin đồn trên mạng kia anh trầm nghĩ nhất định Đường Đường sẽ chọn đón chuyến bay lúc mười giờ.

Nhưng những lời này cũng không thể nói trực tiếp với Đường Đường được nên Mễ Việt vẫn hỏi qua Đường Đường, "Chúng ta chia ra đi đón người vậy cô chọn chuyến nào?"

"Bốn giờ đi", Đường Đường vừa nhìn thoáng qua lập tức quyết định, "Được không?"

Thấy Đường Đường không chút do dự chọn chuyến bốn giờ, Mễ Việt ngược lại không phản ứng kịp, anh còn suy nghĩ nữa đã hỏi thẳng Đường Đường không lẽ cô không muốn đón Bách Thần, nhưng thấy xung quanh vây đầy camera anh vẫn trong nháy mắt kìm lại được, "Đương nhiên có thể."

Đường Đường gạt đầu, cầm lấy điện thoại ra cửa.

Cô chọn chuyến bốn giờ trước nhất là bởi vì không có Bách Thần, mắt không thấy tâm không phiền, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu chính là Đường Đường không muốn ra ngoài vào buổi tối. Cô không thích kéo dài, trước kia khi cô còn học cấp ba, tất cả bài tập nghỉ đông cô đều dành ra vài ngày làm hết toàn bộ bài tập, sau đó mới bắt đầu thư giãn.

Đón người sớm thì nghỉ ngơi sớm.

Hơn nữa, trong chuyến bay này có một vị khách mời có quan hệ vô cùng tốt với cô.

Đương nhiên đó là thân phận trước đây của cô.

Năm Đường Đường hai mươi lăm tuổi đã nhận một bộ phim điện ảnh, nhờ bộ phim đó mà cô thành công giành lấy giải ảnh hậu Kim Mã lần thứ hai, trong phim cô đóng vai một cô gái đi lạc đường lạc lối. Cốt truyện của bộ phim kia chủ yếu nói về sự cứu rỗi của hai mẹ con giành cho nhau, lúc ấy người đóng vai mẹ Đường Đường là một nữ diễn viên tên là Trương Nhã Trúc.

Tuổi của Trương Nhã Trúc đúng lúc lớn gấp đôi tuổi Đường Đường, Đường Đường năm đó được hai mươi lăm tuổi thì Trương Nhã Trúc đã năm mươi, hai người cùng nhau đóng phim gần nửa năm, tình cảm cũng rất sâu, cuối cùng sau khi quay xong bộ phim Trương Nhã Trúc liền nhận Đường Đường làm con nuôi.

"Lữ hành hoa lệ" đúng lúc mời Trương Nhã Trúc, Đường Đường có lý nào lại không đi đón.

Diễn biến mà tổ tiết mục muốn chính là Đường Đường không biết phải làm sao, bởi vì không hiểu tiếng Anh cho nên có khả năng sẽ tương đối lúng cuống tay chân, nhưng kết quả một đường quay chụp, gần như họ không bắt được lúc chập vạt nào của Đường Đường.

Cô hoàn toàn không giống một người mới, một chút cũng không sợ hãi máy ảnh, một chút cũng không giống một người rất ngốc nghếch, toàn bộ quá trình hỏi đường, hỏi nơi tham quan đều vô cùng quen thuộc.

Mọi người dự đoán Đường Đường sẽ đi đón Bách Thần, kết quả Đường Đường chủ động đi đón người khác.

Trương Nhã Trúc và Trần Vũ vừa mới đẩy hành lý đi ra liền thấy Đường Đường đang đứng ở phía xa giờ cao tám bảng. Cô đứng trong một đám người da trắng như phát sáng lên, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp khiến những người xung quanh đi ngang qua đều nhìn nhiều hơn một chút, vậy nên muốn không chú ý đến cô cũng khó.

Hai người đều biết tên cô gái này, biết cô dính vô số scandal, chỉ là họ trước giờ đều chưa chú ý xem cô trông như thế nào, bây giờ thấy cũng không thể không cảm thán, dù là giới giải trí cũng ít có ai xinh đẹp được như vậy.

Trương Nhã Trúc cũng đã gần năm mươi tuổi, dù trong lòng không phải rất thích Đường Đường nhưng khi gặp mặt vẫn là một bộ chị cả hiền từ, sau đó vui vẻ ôm Đường Đường một chút.

Đường Đường theo bản năng thiếu chút nữa đã trực tiếp hô một tiếng mẹ nuôi nhưng lời nói bên miệng lại vội vàng đổi thành, "Chị Nhã Trúc."

Lại chào hỏi với Trần Vũ bên cạnh một chút, lúc này cô mới lấy sữa bò nóng trong tay đưa cho Trương Nhã Trúc.

Trương Nhã Trúc hơi sững sốt.

Thật ra cô có chút say máy bay vậy nên vô cùng không thích ngồi máy bay, đặc biệt lần này còn là ngồi gần mười hai tiếng. Lúc này vừa xuống máy bay cả người đều không thoải mái, trước đây người đại diện hoặc trợ lý sẽ giúp cô chuẩn bị sữa nóng nhưng lần này lại không có, cô thật sự không nghĩ đến Đường Đường vậy mà chuẩn bị.

Đường Đường cười cười, "Nghe nói chị Nhã Trúc bị say máy bay, uống một chút sữa bò sẽ thoải mái hơn."

Lúc này Trương Nhã Trúc thật lòng ôm Đường Đường thêm một cái, một ly sữa nóng đã nhanh chóng kéo gần khoảng cách của hai người.

Đường Đường không thuộc dạng người ai cũng có thể thân nhưng Trương Nhã Trúc chính là mẹ nuôi cô, còn Trần Vũ và cô cũng từng hợp tác qua một lần, cho nên đối với Đường Đường mà nói hai người đều là người quen, đã là người quen thì nào có đạo lý mới lạ được.

Chờ khi ba người lên xe hàn huyên một hồi lâu, lúc này Trương Nhã Trúc mới phát hiện, một cô gái nhỏ mới mười tám tuổi vậy mà khi nói chuyện phiếm với hai người họ không có chút ngăn cách nào.

Đường Đường thuận lợi đem người đón về. Mễ Việt đang dựa lưng trên sofa chơi game, nghe thấy động tĩnh liền sợ tới mức trực tiếp thoát trận chạy ra ngoài, sau một hồi gọi anh anh chị chị thì đã quen thuộc hơn không ít.

Đến tối, khi Mễ Việt định ra ngoài không biết lại nghĩ nghĩ cái gì mà vòng về ghé vào bên tai Đường Đường nhỏ giọng nói, "Cô thật sự không muốn cùng tôi đi?"

"Không đi", Đường Đường quyết đoán lắc đầu, "Tôi sẽ phụ trách chờ các người về nhà."

Sau khi nói xong lại nhú nhú mày, "Hay cậu sợ không dám đi một mình?"

"Đương nhiên không phải!"

Nói giỡn cái gì vậy, còn không phải là bởi vì ngôn ngữ anh không thông sao?

Anh không sợ gì hết, được không?!

Đường Đường cười cười nhìn bộ dáng hiền ngang lẫm liệt đi ra ngoài của Mễ Việt hơn nửa ngày. Rốt cuộc cô cũng rảnh rồi, Đường Đường lập tức lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Minh Thiếu Diễm.

[Cháu đã an toàn có chỗ ở rồi, cháu cho chú xem nơi cháu ở này.]

Cầm điện thoại chụp một vòng xung quanh nhà, sau khi gửi đi vẫn không thấy Minh Thiếu Diễm hồi âm. Đường Đường nhìn thời gian, là chín giờ tối. Bên này nhanh hơn bên kia bốn giờ, cho nên hiện tại thành phố S đang năm giờ, xem ra Minh Thiếu Diễm vẫn đang làm việc.

Vì thế Đường Đường lấy ipad ra bắt đầu tìm tòi những nơi mà vị tài xế lúc sáng đã giới thiệu cho cô.

Mà Bách Thần bên kia, một bên cùng nói chuyện với hai người nghệ sĩ khác cũng tham gia chương trình này, một bên thấp thỏm bất an xuống máy bay.

Tổ tiết mục nói đã sắp xếp cho khách mời khác đến đón người, loại chuyện như đón người này không thể nào giao cho tiền bối được, vậy nên chỉ có thể là Mễ Việt hoặc là Đường Đường.

Bách Thần căn bản không suy xét đến Mễ Việt mà đã có kết luận, người này chắc chắn là Đường Đường.

Lát nữa nếu Đường Đường chủ động muốn tiếp cận anh, anh nhất định phải trốn xa ra một chút, phải bảo trì khoảng cách với Đường Đường hết mức có thể, tuyệt đối không dính dáng một chút nào với Đường Đường.

Thế là Bách Thần một bên suy nghĩ một bên ra khỏi sân bay, thấy xa xa có bốn chữ thật lớn "Lữ hành hoa lệ", trong lòng Bách Thần nhất thời căng thẳng, hít sâu một hơi hướng về phía tầm mắt đi đến.

Chờ khi đến gần, thấy người cầm tấm bảng là Mễ Việt đang nở nụ cười như ánh mặt trời. Bách Thần ngo trái ngo phải cũng không thấy những người khác.

Đường Đường... vậy là không có tôi?

Sao có thể, có lẽ là có việc, ví như mắc đi vệ sinh linh tinh.

Mễ Việt nói ngọt, vì chính mình là người nhỏ tuổi nhất nên liền thấy nam gọi anh, thấy nữ gọi chị. Cậu chủ động chào hỏi Bách Thần, "Anh Thần, người thật so với trên TV còn đẹp hơn."

"... Cảm ơn, cậu cũng rất tuần tú."

Lời tán thưởng của Mễ Việt là từ nội tâm phát ra, Bách Thần là một ca sĩ nhưng lại đẹp trai đến mức quá đáng, sau này nếu anh không tiến vào giới điện ảnh thì thật đáng tiếc.

Hai vị khách mời khác cũng được Mễ Việt nói ngọt đến cười không dứt miệng, Mễ Việt giúp một nữ khách mời xách hành lý, "Xe đã chờ ở bên ngoài, chị theo sát phía sau đừng để lạc. Anh Thần, anh đang tìm gì vậy, rốt thứ gì sao?"

"... Không có."

Như vậy là lên xe?

Cho nên Đường Đường thật sự không đến đây?

Bách Thần có chút mê mang.

Khi lên xe, Bách Thần im lặng ẩn trong bóng tối nghỉ ngơi nhưng Mễ Việt ngược lại cứ riu rít không yên.

"Vốn là em và Đường Đường cùng nhau đến đón nhưng Đường Đường nói hai người đi cùng nhau thì quá phiền phức nên tách ra mỗi người đi một chuyến. Cô ấy đón chuyến lúc bốn giờ, chuyến đó có chị Trúc Nhã, còn có anh Vũ..."

Càng ngày Bách Thần càng cảm thấy mê mang.

Đường Đường không đến đón người là bởi vì cô cố ý chọn như vậy?

Nhớ đến trước đây Đường Đường tựa như hận không thể mỗi thời mỗi khắc dính lấy bên cạnh anh, vậy bây giờ Đường Đường đây là...

Là giả.

Không đúng, nói không chừng chính là lạt mềm buộc chặt.

Nếu đối với anh không có ý đồ gì vậy sao còn đến chương trình này? Bách Thần cảm thấy anh đã hiểu ra được vấn đề rồi, hiện tại thân phận của Đường

Đường đã thay đổi biến thành cháu gái ruột của Minh đồng, cho nên bắt đầu tự cao tự đại muốn chờ anh chủ động?

Đường Đường đúng là nằm mơ.

Khỏe môi Bách Thần kéo kéo, nhắm hai mắt lại.

Anh thật muốn xem, Đường Đường có thể giả bộ đến khi nào.

Ban đầu chương trình chỉ có mình Đường Đường và Mễ Việt đến New Zealand, diễn biến cũng thật bình tĩnh, không có cao trào gì, thẳng đến bây giờ rốt cuộc

Bách Thần đến rồi, nhóm nhân viên công tác vốn dĩ thật nhàm chán trong nháy mắt đầy máu trở lại.

Cao trào rốt cuộc cũng tới rồi!

Sau khi Nhan Nghiên và Bách Thần tuyên bố gia nhập tổ tiết mục đã chuẩn bị nội dung chủ chốt trong chương trình chính là về couple này, nhưng là đến khi Đường Đường cũng gia nhập, cả tổ tiết mục phải thức suốt đêm để sửa lại kịch bản chương trình.

Thứ chủ chốt trong quý này chính là ba người này.

Cô thích anh, anh thích cô ấy, tình tay ba, Đường Đường và Nhan Nghiên thuộc nhóm tình địch, Đường Đường và Bách Thần thuộc nhóm cầu mà không được. Ba người cho dù là tạo thành tổ hợp nào thì tất cả đều là điểm nóng của chương trình!

Động tác của các cameramen đều nhất trí nhắm ngay về phía Đường Đường vừa nghe được động tĩnh muốn xuống lầu. Thậm chí ngay cả Mễ Việt và các khách mời khác cũng bắt đầu tò mò muốn nhìn xem biểu cảm của Đường Đường khi nhìn thấy Bách Thần là thế nào, vui vẻ, kích động?

Nhưng, cái gì cũng không có.

Đường Đường và Trương Nhã Trúc cùng nhau nói cười đi xuống, chờ khi các tiền bối đã thả lỏng mới bắt đầu chào hỏi với Lưu Lâm, người có tư lịch thâm hậu nhất. Dù sao cô là người nhỏ nhất, phải học theo bộ dáng của Mễ Việt, nam gọi anh, nữ gọi chị. Cuối cùng đến Bách Thần, Đường Đường chỉ không mặn không nhạt gọi một tiếng "Anh Thần", sau đó đến ánh mắt cũng không nhìn Bách Thần một cái.

Bách Thần:.....

Mọi người:???

Mễ Việt là người không giấu được biểu cảm nhất, Đường Đường vừa quay đầu liền thấy bộ dạng xem bát quái kia của Mễ Việt, cô đưa tay vỗ lên đầu cậu một cái nhỏ giọng nhắc nhở, "Toàn bộ camera đều đang mở kia, thu liếm thu liếm lại."

A a a, Mễ Việt vội vàng thu lại biểu cảm xem náo nhiệt của mình, trong lòng càng thêm tò mò chuyện của Đường Đường và Bách Thần. Muốn thò lại gần Đường Đường kể tai nói nhỏ một câu nhưng nghĩ đến lúc này không thích nên cậu vẫn từ bỏ.

Đường Đường nghiêm túc làm theo ước định với Minh Thiểu Diễm lúc trước, ngồi bên cạnh Trương Nhã Trúc, cách Bách Thần một khoảng rất xa. Mễ Việt thân với cô nhất nên tự nhiên ngồi cạnh Đường Đường.

Bách Thần vừa nhắc mắt là có thể thấy bộ dáng nói chuyện của Đường Đường, trên mặt mang theo tươi cười, lúc này cô đang phân chia phòng ngủ tối nay.

Bách Thần vốn dĩ có chút không tập trung nhưng vừa nghe thấy tên Nhan Nghiên anh đột nhiên nghiêm túc lên.

Hiện tại Đường Đường là hướng dẫn du lịch, Bách Thần sợ Đường Đường ghi hận Nhan Nghiên, thừa dịp chị ấy không có ở đây liền phân chia hỗn loạn. Dựa theo nhân phẩm của Đường Đường thì chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

"Chúng ta có tổng cộng bốn phòng ngủ, ý của em là để phòng lớn nhất cho thành viên nam, em và chị Nhã Trúc ở một phòng, chị Lâm và chị Sở một phòng, còn lại một phòng để cho chị Nhan Nghiên, dù sao chị Nhan Nghiên còn chưa đến đây, mọi người cảm thấy thế nào?"

..... Anh đúng là nghĩ nhiều.

Sắp xếp này đối với Nhan Nghiên đúng là không thể tốt hơn.

Đường Đường vậy mà lại không giống như suy nghĩ của anh, lúc này Bách Thần càng thêm mơ hồ. Xách hành lý lên phòng trên tầng hai, sau khi rửa mặt xong thì camera cũng chịu tắt, hôm nay Bách Thần đã ngủ trên máy bay cả một ngày cho nên lúc này không mệt lắm, cảm thấy không có chuyện gì làm nên muốn đi hít thở chút không khí, kết quả vừa ra ngoài liền thấy Đường Đường trên ban công.

Khi đến gần thì thấy Đường Đường đang gọi điện thoại, ánh đèn mờ tối đánh vào người cô đúng lúc chiếu đến khoe môi đang giơ lên của cô.

Gọi điện thoại cho ai mà cười vui vẻ như vậy?

Bách Thần kéo kéo khoe miệng, không phản ứng với Đường Đường mà đi xuống lầu, lung tung đi dạo một vòng, khi trở về cũng vừa lúc Đường Đường mới ngắt điện thoại, trên mặt vẫn động lại nụ cười chói mắt nhưng khi vừa thấy anh liền lập tức bùn xin thu lại.

Bây giờ đến cả chữ anh Thần cũng không gọi, mặt vô biểu tình gật đầu một cái sau đó rời khỏi, trên đường vào nhà cô còn vô tình gặp Mẹ Việt đang mê mê hoặc hoặc ra ngoài liền vui vẻ chúc ngủ ngon.

Bách Thần sùng sốt hơn nửa ngày.

Nổi giận.

Mẹ kiếp!

Đường Đường thật sự quá đáng.

Cô ta xem lão tử là virus sao? Thấy anh liền hận không thể núp sát vào tường mà đi?

Hơn nữa, khi vừa thấy anh là lãnh lãnh đậm đậm gật đầu một cái, còn thấy Mẹ Việt chính là chúc ngủ ngon?

Dù cố ý giả bộ cũng giả bộ quá mức rồi.

Bách Thần đã sống tới chừng này vẫn chưa bị ai làm lơ lần nào, nhưng hôm nay Đường Đường liên tiếp khiến anh ở trước mặt mọi người phải mất mặt, cô không lẽ không biết, cô càng làm như vậy chỉ càng khiến anh thêm chán ghét sao?

Đợi khi trở lại phòng, nghĩ trái lo phải thế nào cũng không thoải mái, Bách Thần cảm thấy anh cần phải nói chuyện với Đường Đường, nếu không thời gian quay chụp một tháng anh sao có thể chịu nổi?

Bách Thần lấy điện thoại mở Wechat ra bắt đầu tìm người, kéo lên kéo xuống tìm vài lần vẫn không tìm thấy Đường Đường.

Sao lại không có? Anh đã xóa mất rồi sao?

Có sao? Bách Thần không có quá nhiều ấn tượng.

Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, Bách Thần lại đi tìm số điện thoại của Đường Đường, nghĩ đến đã muộn rồi nên anh không dám gọi điện thoại vì thế chỉ gửi tin nhắn.

[Cô rốt cuộc muốn làm gì?]

Rốt cuộc muốn làm gì? Lạ mềm buộc chặt, đừng cho là làm vậy sẽ có thể quay anh đi vòng vòng. Càng nghĩ Bách Thần càng cảm thấy anh cần nói rõ ràng với Đường Đường.

Màn hình sáng lên, Đường Đường trả lời tin nhắn của anh, Bách Thần thậm chí có thể đoán được Đường Đường sẽ trả lời cái gì, nhất định cô ta sẽ nói "Tôi không muốn làm gì cả."

Hừ, anh đến dùng đầu gối cũng có thể đoán được...

Kết quả câu trả lời của cô là,

[Bạn là ai?]

Bách Thần choáng váng.

Mẹ kiếp!

Anh, vậy mà bị Đường Đường xóa số điện thoại?

Tác giả có lời muốn nói:

Bách Thần: Bắt đầu hoài nghi cuộc đời...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Edit: Gemist

Anh bị xóa sổ.

Anh - Bách Thần, lại bị người ta đơn phương xóa sổ.

Anh - Bách Thần, lại bị chính Đường Đường đơn phương xóa sổ?

Đây không phải sự thật, Bách Thần ngo ngắc nhìn chằm ba chữ "Anh là ai" gần một phút đồng hồ.

Sau đó giật mình tỉnh lại.

Bách Thần buông điện thoại xuống hừ một tiếng, sút nửa thì bị lừa..

Anh thiếu chút quên mất lần ghi hình tiết mục trước đó Đường Đường đã nói chuyện phiếm với mình, còn xin sổ, nói đây là sổ duy nhất cô nhớ được từ sổ của bản thân. Có lẽ lúc đó cô ta muốn theo đuổi anh, nhưng đáng tiếc, Bách Thần một chút cũng không thấy cảm động, ngược lại hình như cô ta chỉ đang tự cảm động trước bản thân mình thôi.

Trước đó đọc thuộc vanh vách, bây giờ còn hỏi ngược lại anh là ai?

Đừng coi thường trí nhớ của anh thế chứ.

Mới đầu Bách Thần còn ko tin, sau nghĩ một chút thì hiểu ra. Có tình lạnh lùng, có tình giả bộ không biết anh là ai, này là muốn anh chủ động ư?

Bách Thần có chút hối hận, vừa rồi bị úng não à mà lại đi chủ động nhắn cho Đường Đường, chẳng phải vừa đúng ý cô ta sao? giờ phút này chắc hẳn cô ta đang đắc ý lắm?

Nhưng lại không thấy hồi âm.

Bách Thần lập tức đóng giao diện tin nhắn, anh cứ không trả lời đấy, xem Đường Đường có sốt ruột không, anh càng ko tin Đường Đường không đợi được lời hồi âm của anh mà vẫn còn có thể tiếp tục ngồi chờ chết được.

Vậy là Bách Thần lên quét weibo, thử search tên bản thân, kết quả thấy khá nhiều comment nhận xét anh cùng Nhan Nghiên và Đường Đường, một đồng người nói Đường Đường tham gia tiết mục đó là để theo đuổi anh, lại có fan couple cho rằng Nhan Nghiên và anh mới chân chính xứng lứa vừa đôi..

Vừa xem vừa đợi hồi âm, cuối cùng đợi đến hai tiếng mà di động vẫn không báo tin nhắn mới.

Mà bên kia trước khi đi ngủ tự dung Đường Đường nhận được một tin nhắn kỳ quặc, hỏi đối phương là ai thì không thấy trả lời, chắc là gửi nhầm, Đường Đường nghĩ vậy cũng không để trong lòng.

Mới rồi gọi điện cho Minh Thiệu Diễm, ở đây đã hơn mười một giờ mà hiện thành phố S mới có 8 giờ sáng, Minh Thiệu Diễm đang chuẩn bị đi tập GYM. Lấy lý do không quá rầy hấn thể hình, cô dự định ngủ sớm.

Sợ quấy rầy giấc ngủ của Trương Nhã Trúc, cô còn cẩn thận đặt điện thoại sang một bên.

Thật ra Trương Nhã Trúc vẫn thức, thấy dáng vẻ cẩn trọng của người bên cạnh mà chỉ muốn nhoen miệng cười. Quen biết Đường Đường chưa tới mấy giờ mà cô đã cảm thấy Đường Đường là một cô gái rất tinh tế, không giống một thiếu niên chút nào. Con cô lớn hơn Đường Đường hai tuổi mà còn chẳng hiểu chuyện bằng.

Mấy người đó nói Đường Đường không thông minh lại thiếu tinh tế, đúng là nói láo hết mà.

Đường Đường và Mễ Việt đã mệt mỏi cả ngày, đặt lưng xuống là ngủ ngon lành. Đường Đường vẫn duy trì thói quen mười năm như một, vừa dậy sớm chuẩn bị chạy bộ thì đúng lúc gặp Mễ Việt cũng đang tập thể dục buổi sáng.

Mễ Việt rất ngạc nhiên.

Thật ra trước khi đóng phim cậu không có thói quen dậy sớm chạy bộ, chỉ sau khi đám cháy bùng phát, người đại diện chê dáng cậu quá yếu ớt mới bắt đầu rèn luyện. Ở đây không có phòng tập, sáng dậy sớm chạy bộ cũng tốt.

Cậu nói nhiều lại năng động, lần nào chạy bộ cũng lôi trợ lý đi cùng để nói tám, đang lúc nhàm chán vì trợ lý không có ở đây thì lại thấy Đường Đường mặc áo thể thao tóc đuôi ngựa đứng đó, gặp đồng bọn cùng sở thích ai lại ko vui chứ.

"Chạy chung đi."

Đường Đường ra dấu ok, "Bọn mình chạy xung quanh, sau đó tiện thể vào siêu thị mua đồ ăn sáng đi."

Hai người nhanh chóng nhất trí.

Thế là sau khi đám khách quý lẹch múi giờ mới đến hôm qua rồi giường đã thấy hai thanh niên tinh thần phơi phới đang thảo luận lộ tuyến du lịch ngày mai, tay cầm bánh mì với hộp sữa bò chờ ăn sáng.

Bách Thần cào tóc xuống lầu, liếc mắt đã thấy Đường Đường đã chạy bộ về đứng đó, sức sống khỏe khoắn trẻ trung bắn tứ phía, cô mới rèn luyện xong nên khí sắc rất tốt, khác hoàn toàn so với bộ dáng lo lắng cả đêm không ngủ trong tưởng tượng của hắn.

Trương Nhã trúc đã rán xong mấy quả trứng, bước tới trêu Đường Đường, "Tuổi trẻ tốt quá nhỉ, không như chị chạy tí đã mệt.", quay đầu thấy Bách Thần đã xuống, "Mau mau, ăn nhanh chút, Tiểu Thần, hôm qua em mất ngủ à, sắc mặt khó coi thế?"

Bách Thần: "...Hôm qua trên máy bay ngủ nhiều quá."

Thế quái nào Đường Đường ngủ sớm dậy sớm, còn anh ngược lại chờ một cái tin nhắn mà mất ngủ đến nửa đêm?

Không, chắc chắn là do ban ngày anh ngủ nhiều quá, lại lẹch múi giờ nên mới thế, Bách Thần cương quyết không cảm thấy chuyện này liên quan tới Đường Đường.

Sau khi mọi người tụ tập xong, hai vị hướng dẫn viên du lịch bắt đầu thương lượng về hành trình, Mễ Việt không biết từ khi nào đã lấy Đường Đường là chủ, Đường Đường cũng không ngại nói ra, "Máy bay của chị Nhan Nghiên hạ cánh lúc bốn giờ chiều, phải có người đi tiếp, em một mình đi cũng hơi chán, thêm một người cũng đc."

Nói xong còn nhìn về phía Bách Thần.

Bách Thần thấy đối phương nhìn mình theo bản năng định hỏi cô nhìn tôi làm gì, sau nhớ ra đây là tới đón Nhan Nghiên, anh tất nhiên phải đi, vậy chẳng nhẽ đây là ý của cô ta?

Đường Đường hào phóng như thế bao giờ?

Không đúng, cô ta nói đi một mình cũng khá buồn, có phải là muốn anh ta đi cùng? tới đón Nhan Nghiên?

Không! Anh từ chối! Hắn không muốn Nhan Nghiên thấy anh đứng cạnh Đường Đường, khiến cô ấy hiểu lầm.

Đường Đường đúng là muốn Bách Thần đi, để anh ta cam tâm tình nguyện tới đón nữ thần đời mình, quá hoàn hảo rồi còn gì.

"Thế Bách Thần với Tiểu Mễ cùng đi đi." Một câu đánh gãy đồng suy nghĩ linh tinh của Bách Thần, cô quay đầu hỏi Mễ Việt, "Tiểu Mễ muốn đi không?"

"Tất nhiên rồi." Mễ Việt đương nhiên thấy không thành vấn đề, cậu vừa là hướng dẫn viên lại là nam, tuổi vừa nhỏ kiến thức lại rộng, đi là đúng rồi. tuy rằng có chút kinh ngạc. Mễ Việt còn cho rằng Đường Đường muốn đi cùng Bách Thần chứ.

Đường Đường không thử nghĩ tới thời gian riêng bên cạnh anh ta (Bách Thần) à?

Hơn nữa Bách Thần đang mang tư tưởng kháng nghị, sao Đường Đường lại chỉ hỏi mễ Việt có muốn đi hay không, còn anh ta thì sao? Hôm qua mới gặp còn lú ra lú rú Thần ca Thần ca, vừa rồi nếu không nghe lầm thì Đường Đường đã gọi thẳng tên anh ta rồi?

Cứ cố tình không nhận không nhận thế là ý gì?

Đáng tiếc mọi người đều ko có ý kiến, thậm chí còn nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thâm ý, cho anh cơ hội tiếp xúc với nữ thần rồi đây còn không vui à?

Bách Thần. "..."

Hắn là anh nên vui, nhưng tại sao lại thấy hậm hực trong người vậy nhỉ?

Mặc kệ Bách Thần thấy vui hay không, việc đón máy bay đã quyết định xong rồi, sau khi ăn cơm trưa, hai người Bách Việt và Mễ Thần sẽ xuất phát.

Bạn nhỏ Mễ Việt này tâm tư chân thành, nếu tới tiết mục gặp được nhiều người, chắc chắn sẽ kết được rất nhiều bạn, cậu ta cũng không ngốc, có thể nhìn ra giữa Đường Đường và Bách Thần có bí mật gì đó, cậu dám hỏi Đường Đường nhưng Bách thần thì không, thế nên đề tài được vòng lên Nhan Nghiên đang ở New Zealand.

Chỉ cần liên quan tới Nhan Nghiên Bách Thần liền tràn đầy sức sống, thế là hai người tám đù chuyện từ bộ phim đầu tay của Nhan Nghiên cho tới giải thưởng gần đây. Từ thiên phú tính thông thạo hai ngôn ngữ của Nhan Nghiên cho tới tin tức giải trí hàng ngày, nghe nói trước đó còn có tin nóng Nhan Nghiên rất đam mê một trò chơi, hơn nữa còn chơi rất giỏi.

Bá đạo.

Đàn ông luôn thích game, vừa dòi chủ đề tới game quan hệ đã kéo gần không ít, Mễ Việt và Bách Thần thi nhau khoác lác, "Thật ra em đánh cũng giỏi lắm, cấp xx đó."

"Hạng xx của anh cũng không vừa đâu, xác suất thắng 58%." Bách Thần cũng không yếu thế.

"Lợi hại." Mễ Việt không kéo kiệt khen, "Nhưng cũng chưa giỏi bằng chị Nhan Nghiên, khi nào có cơ hội phải thử solo với chị ấy mới được, hường thụ chút cảm giác thăng giã tạo vậy."

Bách Thần gật đầu, ý tưởng này anh ta đã sớm có rồi!

Đàn ông luôn dễ dàng thân nhau qua mấy đề tài nhỏ nhặt như thế, tới được sân bay đã thấy khoác vai nhau xưng huynh gọi đệ. Hai người soái khí bức người đứng đó thu hút không ít ong bướm vây quanh, thậm chí còn có Hoa Kiều hải ngoại nhận ra Bách Thần, hét lên muốn chụp ảnh cùng anh mới lưu luyến rời đi.

Nhan Nghiên từ xa đã thấy Bách Thần bị vây ở giữa, lòng đột nhiên nhảy dựng.

So với lúc trước lại càng đẹp trai, càng hoàn hảo.

Cái người lúc trước muốn cũng không thể chạm tới hiện tại lại ra sân bay đón cô, tim Nhan Nghiên đập bình bịch, tới nỗi tay cũng run rẩy không thể kiềm chế.

Thậm chí có lúc cô còn nghĩ phải chăng đây là mơ.

Là một nữ cường nhân thành công với trình độ học vấn cao như cô vậy mà trong thoáng chốc, lại yêu một người kém hơn mình vài tuổi như thế đấy.

Trước kia cô luôn khinh thường giới giải trí dơ bẩn, giả dối, tràn ngập một đám vô văn hóa cả trai lẫn gái. Bởi vì nguyên nhân công tác mà vẫn phải tiếp xúc, càng về sau càng phát hiện lòng người giả dối, buồn cười nhất là có những diễn viên đi cửa sau, lại dám giả dạng mình là thành phần trí thức cao.

Nhưng cô lại yêu một mình tinh nhỏ, một ca sĩ mới nổi. Mới đầu là ngạc nhiên, sau đó càng tìm hiểu lại càng yêu mến, rồi vào lúc không ngờ đến nhất, cô đã thành fan Bách Thần lúc nào chẳng hay.

Trong mắt cô, Bách Thần hoàn toàn khác so với những ca sĩ ngoài kia, cậu không những đẹp trai còn tài hoa. Hơn nữa bộ dáng cậu đánh guitar hát mê người tới vậy, tình ca cậu viết còn vô cùng cảm động đến mức cô phải rơi lệ.

Sau này, cô vô tình biết tới một cuốn fanfiction Bách Thần, thứ được xưng là huyền thoại trong fandom, cô đã tò mò đọc thử và mất tới hai ngày để hoàn thành nó, hoàn thành một quyển fanfiction miêu tả tình yêu của Bách Thần với người khác.

Mà người khác đó, nữ chính trong cuốn tiểu thuyết ấy cũng là mình tinh, được xưng là ảnh hậu - ảnh hậu Nhan Nghiên.

Cô thử xem bộ truyền hình cô ta từng đóng, diễn xuất không dập khuôn, ngoại hình càng ko phải gu tiêu chuẩn của mọi người lúc đó.

Chà, vận khí cô ta tốt thật đấy, mới vào nghề đã nhận được kịch bản tốt thế, một đám biên kịch tạo nên một ảnh hậu Nhan Nghiên; nhan Nghiên cũng không tính là đẹp xuất sắc, dáng người cũng không cực kỳ hoàn mỹ, chỉ là nhiều người cho rằng khí chất cô ta rất đặc biệt, vậy thôi.

Rồi cô lại nhớ tới những người trong ngành giải trí đó, khịt mũi coi thường.

Đương nhiên thứ này ko quan trọng, quan trọng nhất là cô ta hơn Bách Thần tận năm tuổi!

Mà cô chỉ hơn Bách Thần có hai tuổi mà thôi.

Cho đến khi một lần phỏng vấn nọ, Bách Thần có nhắc tới diễn viên anh thích nhất là Nhan Nghiên trong bộ "Ách Nữ", rồi cả trong lần phỏng vấn từng nói qua hẳn cũng không ngại tình chị em, và tính cách thành thực hấp dẫn hẳn.

Rất nhiều người cho rằng anh thích Nhan Nghiên, nhưng cô không tin, cô ta dựa vào đâu mà đòi xứng đôi với anh chứ?

Vậy mà ngay đúng lúc cô từ giã vò bản thân nhất, lại biến thành người phụ nữ cô ghét nhất trên đời.

Cô trở thành Nhan Nghiên!

Hơn nữa ko phải trong hiện thực, là Nhan Nghiên mà Bách Thần yêu tới tận xương cốt, Nhan Nghiên mà cuối cùng hai người sẽ về bên nhau.

Cô trở thành nhan nghiên, bắt đầu hưởng thụ hào quang mình tinh, nhanh chóng tiếp nhận thân phận mới cùng việc bị người vây quanh hét chói tai.

Cô là một sinh viên tài năng, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng. Cô thông thạo tiếng anh, trước kia cũng có rất nhiều người theo đuổi, cô có thể trở thành nhan nghiên.

Cô rất tự tin vào bản thân, thế nên đã đăng ký tham gia gameshow.

Như dự đoán, Bách Thần cũng tham gia.

Tuy rằng lúc trước có nói chuyện phỉếm trên wechat, nhưng đây là lần đầu tiên họ thật sự tiếp xúc với nhau, sao có thể không vui chứ?

Dù có khá nhiều vật cản đường, ví như Đường Đường, nhưng cô không quan tâm lắm.

Đường Đường thích bách thần, vì bách thần mà dấn thân vào ngành điện ảnh. bách thần tham gia gameshow cùng cô, Đường Đường cũng vào theo, hiển nhiên rồi.

Nhưng con này quá ngu ngốc, Đường Đường đích thực là một con ngu ngốc thất học, tham gia loại tiết mục, không phải bị nhục mặt thì sao nữa?

Loại nhân vật như Đường Đường, cô chẳng cần đích thân ra tay, cần bản vì nó không có gì uy hiếp.

Huống chi cô là người đã đọc qua nguyên tác, cô biết thế lực sau lưng đường đường là ai, cũng biết bí mật lớn nhất của Đường Đường, cô ta không phải Minh gia tiểu thư.

Cơ mà không gặp, Đường Đường tạm thời chưa uy hiếp tới cô.

Chờ cơ hội thích hợp nói cho mình điểm thiếu gia sự thật cũng không sao, cô nhớ trong truyện Minh Thiếu Diễm rất yêu Nhan Nghiên.

Nói đi cũng phải nói lại, xuyên tới lâu như thế mà chưa thấy mặt hai nam phụ Minh Thiếu Diễm với Thẩm Minh Vũ kia đâu.

Dù sao thì trong truyện Nhan Nghiên cũng là nữ chính.

Nhan Nghiên đeo kính mắt lên nhìn bách thần, tìm bắt chọt đập mạnh hơn trước.

Cô cố tình mặc một bộ khá nổi bật, lại vừa mới trang điểm trong buồng vệ sinh, giờ đây cô cực kỳ hoàn mỹ, thậm chí còn loáng thoáng nghe thấy âm thanh nghị luận.

Nhan nghiên nhếch môi, cố tình chờ tới khi bách thần gọi to tên mình mới giả vờ vui mừng đi qua.

Mẽ việt nhìn người phụ nữ đeo kính râm đang tới gần, quả nhiên là ảnh hậu, khí chất không đùa được đâu.

Sau khi Nhan Nghiên xuất hiện, ánh mắt Bách Thần liền không rời được khỏi người cô, nội tâm điên cuồng gào thét, ngày thường ra vẻ là thế mà giờ đây khấn trương một cách kỳ cục.

Nhan nghiên tháo kính hỏi: "cậu tới lâu chưa?"

" Không, vừa tới thôi."

Hai người lại nói vài câu vô vị, Mẽ Việt đứng cạnh như người vô hình, mãi mới có cơ hội tự giới thiệu, nhan nghiên lúc này mới nhớ ra còn có người đứng cạnh

" Chị nhan nghiên, em là Mẽ Việt." Mẽ Việt nhiệt tình chào hỏi.

Lúc này Nhan Nghiên mới nhớ ra, Mẽ Việt là một diễn viên mới nổi gần đây nhờ một bộ phim truyền hình chiếu mạng.

Gật đầu, "xin chào, tôi là Nhan Nghiên."

Rồi không nói gì nữa.

Mẽ Việt: "... " Có hơi xấu hổ.

Quả nhiên thân phận khác biệt không thể giao lưu mà, Đường Đường vẫn tốt nhất, tuổi sêm sêm mà thân phận cũng không cao quá.

Đã có đàn ông ở đây thì làm gì có chuyện việc đến tay phụ nữ, hai người cảm hành lý của nhan nghiên rồi mang ra sa sân bay, dọn lên xe.

Đặt va li cuối cùng vào cốp, vào trong xe đã thấy Bách Thần và Nhan Nghiên ngồi phía sau, cậu rất tự giác lên ngồi ghế phó lái.

Mẽ Việt tuy hay nói, nhưng không gặp được đồng bọn thì cũng chịu, hơn nữa cậu thấy, hình như Nhan Nghiên không thích nói chuyện với cậu.

Lại lịch cậu dù nhỏ nhưng cũng chẳng phải loại ngu ngốc, Nhan Nghiên đã không muốn thì cậu chẳng sẵn vào làm gì.

Không có kì đá Mẽ Việt này, Nhan Nghiên thoải mái giả vờ làm nữ thần trước mặt Bách Thần, mà Bách Thần gặp Nhan Nghiên lại khấn trương, thế là không khí trong xe ngoài xấu hổ cũng chỉ có khó xử.

Camera màn còn nghĩ trong xe sẽ có một đồng trò hay để xem, kết quả liền thất vọng ngồi im một chỗ.

Khác biệt hoàn toàn so với không khí Mẽ việt Bách Thần lúc trước.

Nhìn bằng mắt thường có thể thấy Nhan Nghiên đang căng thẳng, điều này khiến nhóm quay phim hết sức khó hiểu, theo lý thuyết Nhan Nghiên đã đóng phim 10 năm, sớm quen cảm giác đứng trước máy quay rồi chứ, vốn dĩ còn cho rằng cô sẽ rất tự nhiên, nhưng nhìn hiện tại thì trông Nhan Nghiên chẳng

khác gì người mới.

Thật kỳ lạ.

Và cũng thật nhàm chán.

Chờ mãi mới tới khu biệt thự đã thuê trước đó, Mễ Việt hít một hơi thật sâu rồi vọt khỏi xe, chạy vào trong nhà.

Thật sự khó chịu, cậu sẽ không bao giờ ở cùng Bách Thần và Nhan Nghiên nữa, cậu cần Đường Đường giải cứu cái suy nghĩ tui thân này, kết quả vọt vào đã không thấy ai đâu.

Nhan Nghiên và Bách Thần bước vào cũng không tìm được ai khác.

Mễ Việt lại ra khỏi nhà, thấy tài xế đối diện cậu đang điên cuồng vẫy tay, Mễ Việt khó hiểu bước tới thì nhìn thấy ông ta đang chỉ vào đồng hành lý đằng sau.

Hành lý Nhan Nghiên vẫn nguyên trên xe.

Mễ Việt theo bản năng quay đầu nhìn Nhan Nghiên, nhưng cô ta đã vào phòng, hình như không hề có ý định ra lấy.

Trong lòng Mễ Việt chợt nảy sinh một cảm giác khó nói, rất khó chịu nhưng cũng chẳng nói gì thêm, chỉ cười cười nhắc hành lý ra khỏi xe. chờ tới khi dọn gần hết ra mới thấy Bách Thần tới giúp, Nhan Nghiên cũng theo ra nhưng chỉ đứng nhìn, không hề động tay.

Mễ Việt nhìn đôi giày cao gót cao xx cm của Nhan Nghiên một lúc rồi yên lặng dời tầm mắt.

.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Edit: Gemist

Tám người cuối cùng cũng tập kết đầy đủ trong "Hoa Lộ Lữ Hành"

Đám người Đường Đường ở nhà chán quá nên tập kết đi dạo bên ngoài, Nhan Nghiên và Bách Thần sau khi về liền đứng dưới lầu nói chuyện phiếm, Mễ Việt nghe được âm thanh rộn rã của mọi người vọng từ tầng hai xuống, cực lực khống chế bản thân không sung sướng gào to: "Rốt cuộc cậu cũng về rồi!"

Bách Thần thấy năm người kia về, lòng không hiểu sao như trút được gánh nặng.

Không ổn rồi, đây chẳng phải nữ thần đời anh sao, trước đó anh còn hết sức trông mong thế giới riêng của hai người kia mà!

Khả năng là vẫn chưa quen, Bách Thần tự an ủi bản thân,

Đường Đường bỏ đồng hồ linh kinh trong tay xuống, ánh mắt dừng trên người Nhan Nghiên đang đứng cạnh sofa.

Gương mặt quen thuộc nhìn hơn 20 năm trong gương, hiện tại lại xuất hiện chói lọi trước mắt, cảm giác này thật mới lạ, nhưng cũng thật lúng túng. Linh hồn trong thân xác này, rốt cuộc là ai?

Mọi người ngăm đánh giá nhau vài lần, Nhan Nghiên là diễn viên có tiếng lẩn lộn trong giới đã nhiều năm nên cô quen khá nhiều khách quý, đặc biệt là một vị nữ diễn viên tên Sở Sam, hai người bằng tuổi, đều 23 nên bị nói gộp tương đối nhiều.

Đường Đường nhớ rõ lúc mình còn là Nhan Nghiên, chưa từng nói với Sở Sam một câu nào.

Quan hệ hai người rất tệ, fans hai bên đều nhìn ra.

Vậy nên lần tham gia "Hoa Lộ Lữ Hành" này của Nhan Nghiên, mục đích ngoài muốn để mọi người chú ý tới mối tình tay ba, còn muốn thử biết quan hệ hiện tại của "Nhan Nghiên" với Sở Sam ra sao.

Ấn tượng của Nhan Nghiên đối với Sở Sam chẳng có gì đặc biệt, chẳng lẽ trong sách cũng không có gì nổi bật, nữ phụ có sức tồn tại mạnh mẽ nhất chính là Đường Đường.

Trong truyện miêu tả Đường Đường khá chi tiết, nên sau khi biến thành Nhan Nghiên và tìm được ảnh chụp của Đường Đường, cô không thể không cảm thán gương mặt này thật đẹp, thậm chí còn hơi tiếc nuối nhan sắc kém vài phân của Nhan Nghiên hiện tại.

Giờ đã được gặp mặt trực tiếp rồi, ngũ quan sắc sảo hơn nhiều so với video đánh mạnh vào thị giác, càng khiến cho Nhan Nghiên sinh tâm ghen ghét.

Nhưng sau khi nghĩ tới thái độ của các vị nam phụ trong truyện với Đường Đường và kết cục của cô ta, Nhan Nghiên liền khoan khoái hơn hẳn, đẹp thì sao, nữ phụ cũng chỉ là nữ phụ mà thôi.

Lại nhìn Bách Thần đứng cạnh đang hận không thể cách xa Đường Đường, lòng Nhan Nghiên càng thêm yên tâm.

"Phòng tôi ở đâu?" Nhan Nghiên theo bản năng quay qua hỏi Trương Nhã Trúc, dù sao ở đây Trương Nhã Trúc cũng lớn tuổi nhất.

"Đường Đường." Trương Nhã Trúc gọi một tiếng, Đường Đường chậm rãi tiến tới nhìn Nhan Nghiên: "Chị Nhan Nghiên, em đã sắp xếp để lại một gian phòng cho chị, mời chị qua xem thử ạ."

"Không cần." Nhan Nghiên dời tầm mắt khỏi ngũ quan hoàn mỹ của Đường Đường, "Tôi tự đi."

Đường Đường gật đầu, "Phòng ở trên lầu hai, vị trí thứ hai sau khi rẽ trái ạ."

Nhan Nghiên nói tự đi nhưng vẫn bỏ ba túi hành lý to bự phía sau, Bách Thần rất tự giác giúp Nhan Nghiên khuôn lên, lòng Mễ Việt bức bối nhưng vẫn tiến tới giúp đỡ. Bách Thần và Trần Vũ mỗi người chọn lấy cái túi nhỏ nhất, để lại một cái lớn nhất cho Mễ Việt, Đường Đường không đành lòng nhìn đành xắn tay khuôn giùm, Mễ Việt ngẩng đầu thấy Đường Đường, lòng bỗng ảm áp lạ,

Vẫn là đồng bọn của mình tốt nhất.

Nhan Nghiên đã xem qua phòng của mình, rất vừa lòng, quay qua thấy Bách Thần đang khệ nệ giúp cô xách đồ, lòng nhảy dựng một cái, vội hô: "Cảm ơn."

Mễ Việt và Đường Đường tro mắt nhìn hai người nói mấy câu khách sáo nhằm chán, cậu không nhịn được ngắt lời, "Chị Nhan Nghiên, hành lý của chị đây."

"Cảm ơn." Nhan Nghiên thấy Đường Đường liền cô tình đứng gần Bách Thần một chút, cười nói, "Các em mang vào phòng cho chị đi."

Mễ Việt: "...."

Cất công mang lên tận đây rồi mà chị không thể tự mang vào được à?

Cậu cảm thấy bản thân không phải người keo kiệt, nhưng lúc này cũng không nhịn được tức giận, một cô gái gầy yếu như Đường Đường còn giúp tôi nâng túi kia kia, hai người lại cứ thích đứng đó chỉ huy như đứng rồi, bộ mấy người nghĩ bọn tôi là trợ lý riêng của hai người à?

Nhưng Nhan Nghiên là tiền bối, Mễ Việt có không vui cũng phải nhịn, bảo Đường Đường đứng đợi cậu một lát, sau khi đẩy túi vào xong liền vỗ vai cô, hai người cười nói đi xuống lầu.

Đội bóng Đường Đường đã khuất Nhan Nghiên mới chịu thu hồi tầm mắt, quay đầu lại phát hiện Bách Thần đang nhìn chằm chằm phương hướng vừa rồi đi của Mễ Việt và Đường Đường, lòng không vui hỏi: "Sao thế?"

Bách Thần vội thu hồi tầm mắt, "không có gì", đưa túi trong tay cho Nhan Nghiên, "chị Nhan Nghiên, chị cứ sửa sang lại đi nhé, em xuống dưới lầu tìm cái gì ăn một chút."

Nói xong không thèm nhìn biểu tình Nhan Nghiên liền quay người xuống lầu.

Nhan Nghiên ngẩn người, nhìn Bách Thần đang vội vàng rời đi bèn gục đầu cắn môi.

Bữa tối hôm đó, tám người cùng nhau làm com chiều.

Đường Đường biết pha cafe, nhưng cô mù nấu nướng, nên đành đứng bên cạnh hỗ trợ Trương Nhã Trúc.

Trước kia sống một mình, chuyện gì cũng có trợ lý lo thay, Đường Đường không cần tự mình nấu com, càng không cần phải học ai nấu nướng, nhưng khi nhìn Trương Nhã Trúc bận rộn làm bở bít tét, cô không nhịn được ngứa ngáy chân tay.

Đội sau khi về nấu thử cho Minh Thiếu Diễm một bữa xem.

Mễ Việt tuy ai cũng quen, nhưng vẫn thân với Đường Đường nhất, thích nhất là lượn lờ xung quanh cô khi Đường Đường đứng cạnh giúp Trương Nhã Trúc nấu ăn. Đám Bách Thần ghé vào nhau chơi bài, vừa ngẩng đầu liền thấy Mễ Việt đang tựa cửa cười vui vẻ, hớn hớn nói chuyện với đường đường, đôi khi có thể nghe thấy tiếng cười to của cô và Trương Nhã Trúc vọng ra.

Bách Thần lại không khỏi nghĩ tới tin nhắn tối hôm qua, cùng với thái độ lạnh như băng của Đường Đường với anh.

Mẽ Việt mới quen Đường Đường được mấy ngày, sao quan hệ lại tốt như thế được chứ?

Chờ cho tới lúc Mẽ Việt quay về bàn, Bách Thần mới làm bộ vô tình hỏi cậu, "Em và Đường Đường quen nhau lâu lắm rồi à?"

"Không." mẽ việt lắc đầu, "mới có hai ngày thôi."

"Ồ." Bách Thần nhàn nhạt đáp một tiếng, "chỉ là hai người trông thân nhau quá."

Mẽ Việt cười sang sảng, "hahaha, đúng rồi đấy, bọn em chẳng khác gì tri kỷ lâu năm cả, tại đề tài chung có rất nhiều."

Bách Thần: "..."

Đường Đường mới mười tám, Mẽ Việt mười chín, Bách Thần anh cũng mới tròn hai mươi tuổi, chênh lệch tuổi tác lớn lắm chắc? Đã thế anh đây đã từng cùng Đường Đường tham gia chung một chương trình, đề tài chung lại không nhiều bằng hai người à?

Mẽ Việt thu hết những biểu hiện bức bối của Bách Thần vào mắt, chờ ăn tối xong mới lặng lẽ tới nói nhỏ bên tai Đường Đường, "này Đường Đường, nãy tôi với thần ca nói chuyện, mà anh ta chỉ hỏi mỗi cậu thôi đấy."

Hỏi tôi làm gì? Bị chấp mạch à?

Đường Đường chả mấy hứng thú, "Ồ."

"Thần ca có ý hỏi cậu đấy,, sao chả thấy cậu kích động gì vậy?" Mẽ Việt tròng mắt.

"Sao tôi phải kích động?" Đường Đường ngẩng đầu, liếc Mẽ Việt một cái, "tôi chả có quan hệ gì với anh ta cả.."

Mới dứt lời, chuông điện thoại liên reo, Đường Đường đưa mắt nhìn di động, khóe môi vô thức kéo lên, "nói chung tôi không có quan hệ gì với anh ta hết, giờ tôi có việc rồi, lên trước nhé."

Không có quan hệ gì với Bách Thần? Chẳng phải Đường Đường rất thích Bách Thần sao?

Mới vừa nãy cậu thấy Đường Đường nhận được tin nhắn thì mỉm cười, chẳng lẽ...là bạn trai mới của đường đường sao?

!!!

Mẽ Việt càng nghĩ càng thấy có lý, khó trách Đường Đường không chú ý tới Bách Thần, lại còn thấy tin nhắn đã cười toe toét,

Ngày ghi hình thứ hai của chương trình, Mẽ Việt tự thấy đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa, cậu khẩn trương che miệng, ngó nghiêng xung quanh xem có camera không.

Đây là bí mật lớn, nhất định phải giữ kín.

Trên lầu, Đường Đường không hay biết Mẽ Việt đang tự tạo những kịch bản trong đầu, chuyên tâm trả lời tin nhắn của Minh Thiếu Diễm.

Hôm nay cô thử học kỹ thuật làm bò bít tết của Trương Nhã Trúc, còn tự mình làm một chút, không tệ lắm. Đường Đường chọn trong đồng hình cô chụp tối nay chụp, lựa ra một tấm thật đẹp gửi cho Minh Thiếu Diễm.

Trong lúc làm việc Minh Thiếu Diễm không có thói quen mở wechat, tới khi tan tầm cô mới nhận được hồi âm.

[Cháu làm?]

Tuy Minh Thiếu Diễm kiếm lời, hần cũng rất ghét nói những lời vô nghĩa, Đường Đường chưa có nói đó là do cô làm, hần đã đại khái đoán ra.

[Hôm nay cháu học chị Nhã Trúc, cũng không tệ lắm.]

[Không tồi.]

Có thể nói hai chữ tuyệt đối sẽ không có chữ thứ ba, Đường Đường thở dài, tuy cô đã quen phương thức nói chuyện của minh thiếu diễm, nhưng mà...

Đường Đường nhấn lại, [chú nhỏ, chú không thể nhấn nhiều hơn một câu được à?]

Tin mới gửi, lập tức có hồi âm, Minh Thiếu Diễm quả nhiên nói nhiều hơn một chút.

[Nhìn chung không tồi, nhưng tiêu mặt ngoài hơi đã hơi ngả nâu, chú đoán cháu chiên hơi lâu rồi phải không]

Đường Đường.....

[Cháu cố ý chiêm lâu đấy, cháu thích ăn chín toàn phần thì sao!]

[Không sao cả]

Mình Thiếu Diễm nhìn cháu nhỏ đang xù lông tức muốn học máu, cười khế.

[Chú cũng thích ăn chín toàn phần]

Đường Đường cầm di động, lòng tự dung lên xúc động muốn trở về.

Cô không có tức giận, vốn dĩ trước đó cũng không ít lần bị chọc cho xù lông.

Nghĩ một lúc liền gửi tin cho Minh Thiếu Diễm,

[Đợi cháu trở về sẽ làm cho chú ăn.]

Được thôi, Minh Thiếu Diễm cắt điện thoại, lát sau lại bỏ ra, bấm gọi cho dì Trình, " hôm nay làm bò bít tết đi."

Dì Trình vui muốn chết vì không phải nấu cơm, tưởng gì chứ làm bít tết thì dễ không áy mà, " Được, vẫn chín bảy phần sao?"

" Không." Minh Thiếu Diễm cười nhếch, " Hôm nay làm chín toàn phần đi."

Chờ đến khi Đường Đường bước ra khỏi cửa, bỗng nhận được một ánh mắt khó hiểu của Mễ Việt, đôi khi Đường Đường thật không hiểu được đường nào của Mễ Việt là thế nào nên chẳng để tâm, cứng nhắc lấy ra tờ giấy thương lượng với Mễ Việt về hành trình ngày mai.

Kế hoạch của họ là buổi sáng đi dạo thủ đô Wellington, ngồi xe điện thưởng thức cảnh quan đô thị, chiều thì tới viện bảo tàng quốc gia New Zealan, sau đó là tới hạng mục Mễ Việt vô cùng hứng thú.

Nhảy bungee.(*)

Nói theo lời Mễ Việt thì là, tới tận new zealand rồi mà không chơi nhảy bungee, thì coi như không đến rồi.

Nhưng là khu nhảy bungee ở new zealand có hơi xa so với ở đây, nên nếu muốn tới đó chơi thì sẽ hơi mệt, hơn nữa điều Đường Đường do dự là, "không phải ai cũng muốn chơi cái này, tìm chị Nhã Trúc không tốt lắm, chắc chắn không tham gia được rồi."

Trương Nhã Trúc cũng vừa lúc đi xuống, nghe thấy lời đó liền hỏi, "cái gì không thể tham gia cơ?"

"Nhảy bungee." Mễ Việt nhảy dựng lên, " chơi vui cực, chị Nhã Trúc muốn thử không?"

"Chị cũng muốn thử." Trương Nhã Trúc vui vẻ, " nhưng chơi xong có khi nhập viện mất."

Xung quanh cười rộ lên, Lưu Linh cũng giơ tay, " chị cũng không muốn chơi đâu, trò này ghê lắm."

Mễ Việt sợ hoạt động này bị hủy bỏ, vội quay sang nhìn Đường Đường hỏi làm sao đây, Đường Đường nghĩ nghĩ nói, " mai chúng ta ngồi xe điện ăn, cơm trưa xong, chiều đi tận hai nơi sợ không kịp thời gian, hơn nữa không phải ai cũng chơi được. Hay là như vậy đi, người muốn chơi bungee một tổ, muốn đi bảo tàng với vườn bách thảo một tổ, định ra thời gian rồi đồng thời quay về, chơi vui mới quan trọng nhất, chị Nhã Trúc thấy sao?"

"Cũng được đó." Trương Nhã Trúc cười liếc Đường Đường một cái.

Cô gái này càng quen lâu càng thích, mới 18 tuổi mà rất thành thực, mọi việc đều có thể làm chủ. Sau khi thông báo cho phía dưới về đề nghị này, mọi người bắt đầu lựa chọn tổ của mình.

Người trẻ yêu kích thích, Bách Thần mới nghe xong, đang định không chút suy nghĩ chọn nhảy bungee, kết quả chưa kịp mở miệng thì nghe Nhan Nghiên muốn đi viện bảo tàng.

Bách Thần tức khắc ngậm miệng.

Điểm chết người chính là sau đó Nhan Nghiên còn quay sang liếc anh một cái, Bách Thần nhìn gương mặt gần sát trước mắt, hít sâu một hơi, " tôi cũng đi viện bảo tàng."

Mễ Việt cho anh một ánh mắt thật không thể tin nổi, nhưng lại nghĩ tới nữ thần nhà người ta liền không nói gì nhiều, quay đầu hỏi Đường Đường, " cậu đi đâu?"

Bách Thần cũng nhìn sang đây.

Đường Đường đáp không chút suy nghĩ, " đương nhiên là nhảy bungee, tôi cũng muốn đi thử một lần."

" Anh em tốt có khác!"

Mẽ Việt hưng phấn đập vai Đường Đường, xong như nghĩ ra cái gì liền nhìn Bách Thần một cái, quả nhiên thấy anh ta đang rối rắm và kinh ngạc.

Bách Thần nhớ rõ vào tiết mục lần trước, tổ tiết mục đã tổ chức một chuyến đi chơi tới công viên trò chơi cho ba mươi người cuối cùng trong một ngày, lúc đó các cô gái đều thấy kích thích, từ nhảy đồng hồ quả lắc tới nhảy sào, trò gì cũng dám chơi, chỉ riêng Đường Đường nhất gan chọn chơi ngựa gỗ cả ngày, nói cô sợ.

Cái người trước đó gì cũng không dám chơi, sao đột nhiên muốn tới thử nhảy bungee làm gì?

Là trước đó cô ta giả vờ sợ, hay bây giờ đang cố tỏ ra không sợ hãi?

Trước đó là tưởng mình thích bộ dáng thực nữ yếu ớt nên mới cố ý, còn bây giờ thì sao? Là đang thả sợ còn hơn là chung một tổ với anh sao?

Bách Thần mê man.

Dù sao cũng đã quyết định rooftop, bốn người đi bảo tàng, bốn người nhảy bungee, Mẽ Việt vui cực kỳ chạy lên lầu ngủ, nói là để giữ tinh thần để mai còn đi chơi.

Nhan Nghiên biết rõ Bách Thần muốn đi nhảy bungee, nhưng vì cô nên từ bỏ, lòng giãn ra không ít.

Đêm nay Bách Thần vẫn là người mất ngủ.

Cuối cùng không nhận được gửi tin nhắn cho Đường Đường.

Đường Đường đang chuẩn bị đi ngủ thì lại nhận được một thông báo có tin nhắn mới, kì quặc, lại là tin nhắn từ cái tên dờ hơi đó.

[Thực ra cô không cần cố ý làm thế đâu]

Thật không thể hiểu nổi, hôm qua hỏi cô muốn làm gì, hôm nay lại nhắn nói không cần làm vậy đâu.

Cố ý cái gì hả? Tôi còn không biết anh đang cố ý làm gì đâu?!

Đường Đường nhanh chóng phản hồi lại [??????]

[Sao cô cứ nhất thiết phải như vậy chứ?]

Tôi cứ nhất thiết phải làm cái gì cơ? thần kinh à!

[Rốt cuộc anh là ai?]

[Rõ ràng lần đó là cô hỏi bằng được số điện thoại của tôi, giờ hà tất phải giả bộ không quen biết?!]

Ok, xác định rồi, người này đúng là bị thần kinh.

Đêm không tìm được ai để cãi nhau nên phải quấy rầy cô nghỉ ngơi, Đường Đường đen mặt kéo số điện thoại vào danh sách đen.

Phiền chết mất, đi ngủ!

Bách Thần chờ lúc lâu, mãi không thấy Đường Đường trả lời, trong lòng chửi cô một trận, nói người này ngày càng quá phận, không biết chừng mực, dám không để ý tới anh?

Bách Thần then quá hóa giận.

Anh đánh chữ như muốn đập luôn điện thoại,

[Đường Đường, thời gian chúng ta phải hợp tác cũng vẫn còn rất nhiều, nhưng hết cách rồi, thẳng thắn đi... một người vì mọi người, đặc biệt chúng ta là người của công chúng, cúi không thấy ngẩng không thấy, hà tất phải làm xấu mặt nhau, chúng ta có thể làm bạn mà...]

Bấm gửi.

Kim chìm đáy biển.

[Không nhận được à?]

[Ngủ rồi sao?]

Vẫn không có hồi âm.

Bách Thần không ngủ nổi nữa, anh bấm gọi số máy của Đường Đường, hôm nay phải làm cho rõ mới được.

Lặng lẽ rời phòng, kết nối điện thoại, tút tút hai tiếng liền nghe giọng nữ nhắc nhở, "Thuế bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau. the number you..."

Đờ mờ cô!

Đường Đường vừa làm gì với cái điện thoại vậy hả?

Tin nhắn không gửi được, điện thoại cũng không nhận, Bách Thần cuối cùng từ bỏ, héo rũ đi về phòng.

Hôm sau, Bách Thần nhìn sức sống bắn từ phía của Đường Đường, lại nhìn quảng thâm dưới mắt mình, cầm giẻ trụng mắt cô một cái, sau đó lấy kính mắt đeo lên, vượt lên trước cô.

Hậm hực dậm chân đi ra ngoài,

Đường Đường bị đụng vào vai lão đảo một cái, sờ sờ cánh tay.

Phiền chết mất, lại thêm một tên thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Một nhóm người ngồi trên xe điện tham quan toàn bộ thành phố, mọi người đều là tuần nam mỹ nữ nên dẫn tới rất nhiều người vây xem.

Trước đây bộ phim giúp Nhan Nghiên giành được giải ảnh hậu tại liên hoan phim Đông Kinh được công chiếu trên toàn thế giới, vậy nên hiện giờ khi nhiều người nhìn vây xem như vậy đúng thật là có người nhận ra Nhan Nghiên.

Người nhận ra Nhan Nghiên là ba anh chàng người ngoại quốc, bọn họ vui vẻ dùng tiếng Anh nói bọn họ đã từng xem qua phim Nhan Nghiên đóng, họ cảm thấy cô diễn vô cùng vô cùng tốt.

Nhan Nghiên lưu loát dùng tiếng Anh trò chuyện với ba người họ, vì thế bọn họ lại khen cô nói tiếng Anh thật tốt.

Huyền thuyên nói một hồi lâu bọn họ lại chụp tấm ảnh làm kỷ niệm, Bách Thần và Mễ Việt, hai kẻ phé tiếng Anh nhưng vẫn làm ra vẻ nghe hiểu, lâu lâu còn gật gật đầu, đặc biệt là Bách Thần, cổ anh gật như muốn rớt ra ngoài.

Bách Thần cảm thấy sau chương trình này trở về anh phải học tiếng Anh thật tốt. Tiếng Anh của nữ thần tốt như vậy, nếu tiếng Anh cơ bản nhất anh cũng không biết thì rất mất mặt.

Mễ Việt cảm thấy có khả năng anh có thành kiến với Nhan Nghiên, nếu không vì sao anh lại cảm thấy tiếng Anh của Đường Đường còn dễ nghe hơn của Nhan Nghiên?

Bởi vì chuyện này mà Nhan Nghiên càng lộ rõ sự nổi bật khi đứng cùng mọi người. Tuy Nhan Nghiên còn trẻ nhưng cũng là ảnh hậu quốc tế, cô và mọi người đều đến một đất nước khác nhưng chỉ có cô được người khác nhận ra.

Sở Sam vốn không thích Nhan Nghiên, hiện tại dù đã dùng kính râm che lại nhưng không giấu được sắc mặt xấu của cô ấy.

Sau chuyện này Nhan Nghiên càng tận lực duy trì tư thái hoàn mỹ của mình, Đường Đường xem ở trong mắt chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu.

Cô đã quan sát hai ngày, bây giờ cô đã kết luận được, Nhan Nghiên hiện tại trong cơ thể này trước đây hẳn là không làm việc trong giới giải trí.

Bởi vì người được tiếp xúc với máy ảnh trong thời gian dài tuyệt đối sẽ không phải là dạng này.

Cô đương nhiên cũng đem gương mặt hoàn mỹ nhất của mình hiện ra trước màn ảnh nhưng lại không để cho người khác phát giác ra. Cô cũng sẽ cười đùa nhưng lại cố gắng hết khả năng để mỗi một biểu cảm, mỗi một xử lý đều khiến mọi người vui vẻ để tiếp thu.

Là một người nghệ sĩ là phải làm như vậy chứ không phải chỉ cao lãnh ngồi ở một bên mượn chương trình để thể hiện sự ưu việt của bản thân.

Đợi đến lúc ăn trưa, Mễ Việt hưng phấn lập một nhóm chat sau đó đem mọi người kéo vào.

Bách Thần tìm được tài khoản của Đường Đường trong nhóm, khi nhấp vào trang chủ anh liền thấy ba chữ thật lớn trong khung màu xanh —— thêm bạn tốt.

Vậy nên là anh thật sự không có Wechat của Đường Đường nên mới không tìm thấy.

Bách Thần nghĩ đến ngày hôm qua không nhận được tin nhắn trả lời, lại nhìn avatar của Đường Đường một cái, cảm thấy trong lòng bị ghen một bụng lửa, oán hận tắt Wechat, ăn thêm một miếng thịt.

Sau khi ăn cơm trưa thì rốt cuộc cũng tới thời gian Mễ Việt mong chờ nhất, hai đội vừa được thông báo sẽ tách ra, Mễ Việt liền kéo Đường Đường đi về hướng khác. Cùng đi nhảy bungee có tổng cộng bốn người, Đường Đường, Mễ Việt, còn có Sở Sam không muốn cùng một nhóm với Nhan Nghiên và người tuổi không tính là nhỏ nhưng vẫn muốn thử một lần, Luru Linh.

Bách Thần nhìn theo bóng dáng của bốn người hận không thể cùng đi theo, Nhan Nghiên vừa lúc thấy, cười cười hỏi anh, "Cậu cũng muốn đi nhảy sao?"

"Không có", Bách Thần vội vàng lắc đầu, "Em muốn đi viện bảo tàng."

"Không muốn", anh đâu có hiểu người ta nói gì thì đi viện bảo tàng làm gì, dù người ta có đứng giảng giải anh cũng không hiểu họ nói gì.

Vốn dĩ tâm tình đã không tốt, hiện giờ càng tệ hơn.

Cho dù có nữ thần bên cạnh cũng giống như không có chút động lực nào.

Nhảy bungee rất kích thích, nghe nói nhảy bungee ở New Zealand càng kích thích hơn.

Gần đây Mễ Việt dường như đặc biệt thích quấn lấy Đường Đường, vừa rồi còn trực tiếp túm lấy cô kéo đi.

Đường Đường, cô ta là con rối gỗ sao? Không biết phản kháng một chút à?

Mơ mơ hồ hồ đi theo những người kia vào viện bảo tàng, hướng dẫn viên du lịch nhiệt tình dào dạt giới thiệu, nhưng nó không liên quan chút nào với anh.

Bởi vì anh nghe, không, hiểu.

Mà bốn người kia càng hài hòa hơn nhiều, Đường Đường thân với Mễ Việt nhất, còn Sở Sam lại vì không thích Nhan Nghiên nên cô ấy đối với Đường Đường cảm thấy rất có hứng thú.

Đối với điểm này, Đường Đường thật sự không biết nói gì.

Sở Sam đúng là e sợ thiên hạ không loạn, trên mặt hận không thể viết mấy chữ cô ấy muốn xem náo nhiệt, tận dụng mọi thứ châm ngòi để cô và Nhan Nghiên nháo lên.

Còn lại Luru Linh, cô ấy năm nay đã 41 tuổi, là ca sĩ dưới trướng của Thánh Ngu, vì cùng chung một công ty quản lý nên cô ấy gọi Bách Thần là sư đệ, gọi Đường Đường là sư muội.

Đường Đường cũng một chữ lại một chữ sư tỷ, thoát nhìn hài hòa vô cùng.

Một đường nói nói cười cười cuối cùng cũng đến đích. Mễ Việt thấy vách đá đến trăm mét liền có chút lúng túng, trước đó còn tuyên bố sẽ nhảy trước để làm gương cho mọi người nhưng hiện tại lại lòi kéo Đường Đường muốn nhảy chung.

Sở Sam bên cạnh cười muốn điên rồi, "Mọi người đều nói chỉ có người yêu mới nhảy hai người!"

"Em mặc kệ!", Mễ Việt lắc đầu như trống bỏi, "Đường Đường, nếu cô không nhảy với tôi, tôi liền..."

"Anh liền làm gì?", Đường Đường cũng vui vẻ.

"Tôi liền khóc."

Ha ha ha ha ha, Đường Đường thật sự bị anh chàng này làm có cười chết, thật ra cô có hơi sợ, kết quả bị câu nói kia của Mễ Việt làm cho một chút cũng không sợ nữa.

Thật ra kiểu nhảy bungee này không phải kiểu trói chặt chân nhảy xuống mà là kiểu có một bàn đu dây song song nhau, người chơi sẽ ngồi lên bàn đu dây sau đó trực tiếp bị ném xuống [1]. Đường Đường đáp ứng phải cùng nhảy với Mễ Việt, lúc này Mễ Việt mới vừa lòng. Đợi khi nhân viên đã cột chắc đai an toàn, kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần thì Mễ Việt mới vỗ vỗ bả vai Đường Đường, "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Đường Đường... Tôi không sợ, là anh sợ có được không?

"Một lát nữa nếu cô sợ thì gọi tên tôi", Mễ Việt liền tiếp dẫn dò Đường Đường, kết quả lời còn chưa nói xong nhân viên bên cạnh đã thả bọn họ xuống âm thanh của Mễ Việt tức khắc nâng lên quãng tám, "A a a, Đường Đường, cô đừng sợ, a a a a!!"

Bàn đu dây bị thả xuống, sau đó lấy tốc độ 170 km trên giò thẳng tắp rơi xuống.

Khi cô còn chưa kịp thích ứng cảm giác rơi tự do đã bị tiếng hét chói tai của Mễ Việt hấp dẫn lực chú ý. Mễ Việt thật sự muốn điên rồi, trước đó bảo Đường Đường kêu tên cậu nhưng hiện giờ thì cái gì cũng mặc kệ, ngược lại còn bắt đầu gọi Đường Đường, chẳng những kêu tên Đường Đường thôi mà còn có những người khác.

"Đường Đường a a a, má ơi!!! Mẹ ơi!!!"

Đường Đường thật sự không bị nhảy bungee hù chết mà là bị Mễ Việt làm thiếu chút nữa cười chết.

Rốt cuộc khi dây bắt đầu chậm rãi bay lên, lúc này Mễ Việt mới không sợ như vậy nữa nhưng vẫn ôm chặt lấy cánh tay Đường Đường không buông. Thẳng đến khi lên trên rồi mới lưu luyến buông tay ra, sau đó hít một hơi thật sâu làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh.

Lưu Linh và Sở Sam có chút sợ hãi hỏi trò này có đáng sợ không, Đường Đường chưa kịp mở miệng thì Mễ Việt đã đảm bảo, "Không đáng sợ. Một chút cũng không đáng sợ, so với tưởng tượng của em thì khá hơn nhiều."

Đường Đường.....

Cậu có mặt mũi nào lại nói ra những lời như vậy!

Rõ ràng còn sợ đến mức kêu mẹ kia.

Mễ Việt tích cực chỉ đạo hai người còn lại chơi, còn cô lại mở điện thoại lên phát hiện trong nhóm chat của tám người bọn họ có tin nhắn.

Vừa rồi Sở Sam đã quay lại quá trình cô và Mễ Việt cùng nhau chơi nhảy rồi gửi vào trong nhóm.

Bách Thần và vài người rời khỏi viện bảo tàng liền tìm một quán cà phê, mọi người ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

Bốn người đang ngồi, ngoại trừ Bách Thần ra thì toàn bộ đều là diễn viên, cùng nhau hàn huyên vài câu liền khó tránh nhắc tới chủ đề điện ảnh, mà gần đây vấn đề hấp dẫn nhất chính là chuyện tác phẩm mới của Nhan Nghiên đoạt giải.

Trương Nhã Trúc cực kỳ thích bộ điện ảnh này, đặc biệt có một đoạn ngắn, Trương Nhã Trúc còn xem đến vài lần. Trong đoạn đó kỹ thuật diễn của Nhan Nghiên thật sự là đến rất nhiều diễn viên lão làng khác cũng khó có thể diễn ra được.

Đúng đúng đúng, chính là đoạn đó, ánh mắt Bách Thần sáng rực lên, "Em cũng thích đoạn đó nhất. Vốn dĩ XX chết em không hề đau lòng lắm, kết quả khi chị Nhan Nghiên khóc em lập tức không thể chịu nổi..."

Khuôn mặt Nhan Nghiên cứng đờ, cô chỉ xem bộ phim đó một lần, hơn nữa còn là vì để ứng phó nên cô xem rất qua loa.

Bây giờ Trương Nhã Trúc và Bách Thần đều nói về đoạn ngắn nào đó, cô gần như là không có ấn tượng gì, đến nỗi bên trong có mấy vai phụ cô cũng chẳng nhớ.

Trương Nhã Trúc thật sự rất thương thức Nhan Nghiên. Nhan Nghiên đúng là diễn viên trời sinh, ngộ tính rất cao, người ngoài chỉ thấy được bề nổi bên ngoài nhưng cô lại có thể nhìn ra tình túy bên trong.

Cô đã diễn hơn hai mươi năm, cũng không thể không cảm thán Nhan Nghiên diễn tốt, hiện giờ cô là thật lòng muốn nói chuyện với Nhan Nghiên, muốn bày tỏ cảm xúc của bản thân trong đoạn ngắn đó.

Kết quả khi nhắc đến chủ đề này Nhan Nghiên lại giống như không có ý muốn nhắc đến, chẳng những không muốn nhắc đến mà còn cố ý tránh đề tài này.

Mày Trương Nhã Trúc không thể thấy được nhắn lại, sau đó nhẹ nhàng băng quơ dời đi đề tài, nhưng thái độ đã không như vừa rồi.

Bách Thần phát hiện không khí không hiểu sao lại trở nên xấu hổ, bây giờ có tiền bối ở đây, anh cũng không thể bênh vực Nhan Nghiên quá rõ ràng, vì thế dựa theo sở thích của Trương Nhã Trúc mà nhắc đến mấy bộ phim nhựa không tồi khác.

Đừng thấy anh là ca sĩ thì không biết, thật ra anh vì Nhan Nghiên nên phàm là tác phẩm nào Nhan Nghiên đã từng đề cử anh đều xem qua, hiện giờ muốn nói tiếp cũng là đạo lý rõ ràng.

Trương Nhã Trúc ngược lại rất kinh ngạc, Bách Thần dường như đối với phim ảnh cũng có chút hiểu biết. Hơn nữa cô nhìn ra được Bách Thần đang muốn giảm bớt bầu không khí nên cũng nguyện ý cho Bách Thần mặt mũi. Bách Thần một bên hàn huyên với Trương Nhã Trúc một bên thường xuyên gọi chuyện với Nhan Nghiên. Anh gần như đã nhắc đến tất cả các bộ điện ảnh trước đây của Nhan Nghiên nhưng dường như cô hoàn toàn không muốn nhắc đến.

Bách Thần không biết có phải bản thân đã nhìn lầm hay không.

Anh vậy mà lại thấy, biểu cảm của Nhan Nghiên tựa như có chút không kiên nhẫn.

Bách Thần đột nhiên không còn hứng thú ba phải tiếp nữa.

Vì thế tình hình trở thành Trần Vũ và Trương Nhã Trúc hai người thảo luận một vài việc lật vật khi đóng phim, Bách Thần ở bên thất thần nghe. Đột nhiên Nhan Nghiên hỏi anh, gần đây chuẩn bị album thế nào.

Nếu Nhan Nghiên đã hỏi thì Bách Thần cũng không giấu diếm. Sau khi anh nói một đồng lớn liền nghe Nhan Nghiên nói cô thích phong cách một bài hát trước đây của anh.

Bách Thần rút cuộc cũng lên chút tinh thần, cuối cùng hai người cũng có chung đề tài.

Trương Nhã Trúc bắt động thanh sắc đem ánh mắt thu về.

Ban đầu cô cho rằng là do Nhan Nghiên không muốn nghị luận về tác phẩm của mình, nhưng sau đó lại phát hiện dường như Nhan Nghiên đối với phương diện điện ảnh không hề có hứng thú, khi nói đến công việc của mình liền hiện ra một bộ không có kiên nhẫn, còn nói đến việc Bách Thần hát lại thật ra nói đến đâu ra đó rõ ràng.

Trương Nhã Trúc là một người có tình yêu cuồng nhiệt với nghiệp diễn, cô yêu công việc này, cũng thích các tác phẩm của những diễn viên khác.

Nhưng là Nhan Nghiên vừa có tố chất tốt, vừa có thiên phú vậy mà cô ấy một chút cũng không thích công việc này.

Trương Nhã Trúc thừa nhận, cô thật sự thất vọng.

Trước đây cô còn nghĩ sẽ mượn cơ hội này để tâm sự một vài ý tưởng tâm đắc với Nhan Nghiên, bây giờ đã biến mất sạch sẽ.

Lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua một chút, đúng lúc thấy Sở Sam gửi qua một video, Trương Nhã Trúc sau khi xem xong vỗ ngực cười cười, "May là tôi không đi nhảy, thật quá dọa người."

Trần Vũ nhìn thoáng qua, "Có điều nhìn qua đúng thật là rất kích thích."

Trong nháy mắt Bách Thần bị dời đi lực chú ý.

Có quý mới biết vừa rồi khi ở viện bảo toàn, anh có bao nhiêu ý nghĩ muốn vọt tới bên kia cùng nhau chơi nhảy bungee.

Ba người kia còn nghe được mùi ngon nhưng bản thân Bách Thần lại chán muốn điên rồi.

Dọc đường đi anh luôn thất thần nghĩ đám Đường Đường bên kia chơi thế nào, hiện giờ vừa nghe có video liền không chút nghĩ ngợi mở ra.

Kết quả không xem còn tốt hơn, trong video, anh phát hiện Mễ Việt lại quần lấy Đường Đường muốn cùng nhau chơi, nhưng quan trọng hơn, Đường Đường vậy mà đồng ý với Mễ Việt!

Sau đó anh liền trở mắt nhìn hai người họ rớt xuống. Cho dù chỉ xem video thôi nhưng cũng có thể cảm giác được cảm giác kích thích khi chọt rơi xuống.

Chơi thật vui a.

Thật kích thích a.

Thật mẹ nó hồi hận a.

Bách Thần ừ ừ, đến tâm tình thảo luận về ca khúc mới cũng không còn.

Mọi người ở bên kia chơi nhảy bungee còn anh chỉ có thể ở đây ba phải, cố gắng thể hiện cái gì cho ai xem!

Trương Nhã Trúc thấy một đám người trẻ tuổi chơi vui nên tâm tình cũng vui theo. lát sau Trương Nhã Trúc lấy điện thoại ra gọi cho Đường Đường, "Thời gian không sai biệt lắm, gọi điện thoại kêu bọn họ đến đây, chút nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm."

Mọi người không có gì dị nghị, Trương Nhã Trúc gọi điện thoại cho Đường Đường, đơn giản nói hai câu liền cắt đứt, "Chúng ta đi trước đi, lát nữa bọn họ sẽ đến."

Bách Thần đột nhiên nghĩ đến gì đó, lấy điện thoại ra gọi cho Đường Đường.

Mới rồi còn nhận được điện thoại của Trương Nhã Trúc, kết quả bây giờ đổi thành anh gọi qua lại trở thành tạm thời không nói mấy được.

Tin hiệu không tốt?

Sao có thể, một phút đồng hồ trước còn tốt, bây giờ lại đột nhiên không tốt?

Bách Thần không muốn tin nhưng cũng không thể lừa chính mình.

Anh đây là bị Đường Đường kéo đen.

Sau khi nhận ra sự thật này, tâm tình của Bách Thần trong nháy mắt kém đến mức không thể kém hơn.

Nhan Nghiê không rõ, vừa rồi Bách Thần còn tốt mà vì sao trong nháy mắt sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi như vậy. Cô có chút lo lắng đi qua hỏi anh làm sao vậy, Bách Thần cất điện thoại bọc vội mở miệng, "Không có chuyện gì."

Nhan nghiê ngăn người, Bách Thần chưa từng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với cô.

Bách Thần cũng sau một khắc phát hiện bản thân ngữ khí không tốt vì thế vội vàng xin lỗi, lại giải thích với Nhan Nghiê, "Vừa rồi xảy ra chút việc nên tâm tình không tốt."

Nhan Nghiê đi bên cạnh anh, ôn nhu nói, "Có thể nói với chị không?"

"... Xin lỗi, không thể."

Tươi cười trên mặt Nhan Nghiê cứng lại, có lẽ là không nghĩ đến Bách Thần sẽ từ chối. Cô há miệng thở dốc muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Không khí bên này kỳ quái bao nhiêu thì không khí bên kia tốt bấy nhiêu, bốn người chơi vui vẻ, dọc đường nói cười không ngừng.

Buổi tối trong giờ ăn, bởi vì hôm nay bốn người chơi một môi nên ăn uống cũng vô cùng ngon miệng.

Bách Thần oán niệm nhìn chằm chằm Đường Đường đang ăn thịt uống nước trái cây, anh càng ngày càng không muốn ăn uống.

Khi không ăn uống lại nghĩ tới chính mình bị người ta xóa Wechat, bị kéo số điện thoại vào sổ đen, trong lòng càng thêm một bụng lửa giận.

Bách Thần thề, hôm nay anh phải tìm cơ hội nói chuyện với Đường Đường.

Đường Đường hoàn toàn không chú ý đến Bách Thần, cô vừa mới nhận tin kể cho Minh Thiếu Diễm nghe chuyện hôm nay cô đi nhảy bungee, còn bây giờ thì cô đang ăn cơm. Đáng tiếc Minh Thiếu Diễm còn đang làm việc nên không hỏi âm.

Chờ khi mọi người ăn uống no nê trở lại biệt thự, Đường Đường và Mễ Việt cùng nhau ngã trên ghế sofa thương lượng hành trình ngày hôm sau. Điện thoại Đường Đường rung lên một chút, cô ngay lập tức mang dép lê vào, "Tôi đi ra ngoài một chút."

Chắc chắn.

Mễ Việt quảng cho Đường Đường một cái ánh mắt "tôi hiểu", sau đó nhỏ giọng nói, "Đi đi, tôi nhất định sẽ giúp cô giữ bí mật!"

Bí mật cái gì?

Tên tiểu tử này lại nghĩ ra cái gì xấu xa nữa không biết.

Đường Đường cười lác lác đầu, lên lầu gửi tin nhắn trả lời Minh Thiếu Diễm.

Bách Thần ngồi ở bên kia thấy Đường Đường lên lầu, qua một phút sau cũng đi lên theo.

Cả người Mễ Việt lập tức cứng ngắc, khăn trương lên, sau đó nghĩ nghĩ cũng đi lên.

Chờ khi lên lầu, quả nhiên thấy Bách Thần muốn đến ban công, mà trên ban công là Đường Đường đang gọi điện thoại.

Trong lòng Mễ Việt la lên một tiếng, mình biết mà!

Hôm nay khi ăn cơm cậu đã thấy không thích hợp, từ đầu đến cuối bộ dạng của Bách Thần chính là muốn đánh Đường Đường. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng Mễ Việt cảm thấy chính mình phải đi can thiệp lại Bách Thần một chút.

Xông lên giữ cánh tay Bách Thần khiến anh sững sốt, "Làm sao vậy?"

"Anh Thần", Mễ Việt nhỏ giọng nói, "Anh muốn đi tìm Đường Đường sao?"

"... Có liên quan gì đến cậu không?"

"Đúng là không liên quan gì đến em" Mễ Việt gỡ gỡ tóc, "Thật ra em cảm thấy lời này không thích hợp, nhưng là em cảm thấy gạt anh thì không tốt lắm."

Bách Thần nhìn thoáng về phía Đường Đường, không kiên nhẫn nói, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Em không rõ anh và Đường Đường đã xảy ra chuyện gì, nhưng là anh Thần, anh không phải thích Nhan Nghiê sao? Hiện giờ Đường Đường đã có bạn

tra mới rồi, tình cảm của hai người cũng khá tốt, anh có thể dừng..."

"Cậu nói cái gì?"

"A", Mễ Việt sững sốt, ngơ ngác nói, "Em nói anh có thể đừng quấy rầy..."

"Trước một câu."

"Tình cảm hai người họ khá tốt."

"Lại trước đó một câu!"

"A, Đường Đường đã có bạn trai."

Bách Thần đột nhiên nắm chặt điện thoại, hít sâu một hơi, "Cô ấy nói cho cậu?"

"Cần gì phải nói cho em. Anh xem mỗi ngày Đường Đường đều nấu cháo điện thoại, vừa có điện thoại đến là cười không ngừng, bộ dạng đó vừa nhìn đã biết là đang yêu đương rồi."

Bách Thần:.....

"Cho nên anh Thần, anh đừng trợn lẩn..."

"Ai mẹ nó trợn lẩn", Bách Thần đột nhiên hét lên một tiếng, sau khi nói xong lại nghĩ đến còn đang trước máy quay, "Thật xin lỗi."

"A, không có việc gì", Mễ Việt vẫn ngơ ngác gãi gãi đầu, nhìn chăm chú đang phui tay Bách Thần đi xuống lầu.

Đường Đường hoảng sợ ngắt điện thoại đi tới, "Đây là làm sao vậy?"

Mễ Việt cười hắc hắc đi qua nói nhỏ với Đường Đường, "Sao vậy, nói chuyện với bạn trai xong rồi à?"

Đường Đường vẻ mặt hoang mang, "Cái gì bạn trai?"

"Chính là cái người gọi điện thoại cho cô đó", biểu tình Mễ Việt khi nói câu này chính là "Cô đừng hòng qua mặt được tôi."

"Mỗi ngày cô đều gọi điện thoại, không phải là bạn trai thì là cái gì?"

Đường Đường dờ khóc dờ cười, "Là chú của tôi."

"Hà?"

"Chú tôi, chú nhỏ", Đường Đường quả thật tức cười, "Làm gì có bạn trai."

Lần này đến phiên Mễ Việt ngốc.

Không phải bạn trai sao?

ĐM, cậu đã có hiểu lầm lớn rồi!

[1] Nhảy bungee tác giả miêu tả chỗ này có lẽ là Nevis Swing ở New Zealand, trò chơi này khá giống với nhảy bungee. Hơn nữa Nevis Swing kích thích cũng không thua gì nhảy bungee đâu. Nếu mọi người muốn tìm hiểu thêm thì hãy lên google nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Vậy mà không phải bạn trai?

Mễ Việt thật sự cảm thấy quá mức tưởng tượng, vẻ mặt "cậu đừng có lừa tôi" nhìn Đường Đường, "Cậu và chú nhỏ cậu mỗi ngày đều gọi điện thoại?"

"... Đúng vậy", Đường Đường đột nhiên có chút nói lắp.

Không đứng chỗ nào sao?

"Tôi và cha mẹ một tuần nhiều nhất chỉ gọi điện một lần, mỗi lần cũng chỉ nói vài phút, cậu sao lại có thể nói chuyện với chú nhỏ lâu như vậy", Mẹ Việt càng nghĩ càng thấy thần kỳ, "Với chú, với trường bối thì có gì để nói? Chú cậu bao nhiêu tuổi? Ba mươi mấy? Bốn mươi?"

"Chú nhỏ tôi chỉ mới hai mươi bảy, cảm ơn."

Miệng Mẹ Việt kinh ngạc há thành hình chữ "o", còn trẻ như vậy sao?

"Chú nhỏ cậu nhất định chưa kết hôn", Mẹ Việt thò đầu qua nhô giọng, chớp chớp mắt với Đường Đường. Đường Đường hỏi cậu vì sao.

Mẽ Việt liếc xéo cô một cái, "Có người đàn ông nào kết hôn rồi còn nấu cháo điện thoại với cháu gái? Cậu có phải ngốc hay không?"

Đường Đường.....

Ngày hôm sau, tập thể tám người cùng nhau đến Queenstown.

Đường Đường trả phòng sau đó lên xe cuối cùng, khi lên xe cũng vừa lúc xe khởi động, Đường Đường không đứng vững đứng phải Bách Thần trùng hợp đứng bên cạnh. Đường Đường lập tức nói thật xin lỗi, cô điều Bách Thần còn không thêm phản ứng với Đường Đường mà vẫn trò chuyện với Nhan Nghiên bên cạnh như cũ.

Trước đây không biết là "Đường Đường" coi trọng người này ở chỗ nào, cô thật sự không rõ.

Không lẽ phép, tính tình kém, cảm hận không thể nâng lên tận trời, lớn lên đẹp trai thì muốn làm gì là làm sao. Huống chi Bách Thần đúng là một chút cũng không phù hợp với sở thích của Đường Đường. Bách Thần mà so với bộ dạng mang kính gọng vàng của Minh Thiếu Diễm thì thật đúng là kém xa.

Minh Thiếu Diễm cũng đã lớn đến như vậy rồi nhưng cũng không có đức hạnh thối như Bách Thần.

Nếu không phải Bách Thần là nam chính của quyển tiểu thuyết này vậy lấy tính cách thối của cậu ta thì nữ chính mất mà mới coi trọng nổi.

Bách Thần đúng thật không muốn quan tâm đến Đường Đường nữa.

Ngày hôm qua, sau khi biết chuyện Đường Đường có bạn trai, Bách Thần không biết vì sao lại có cảm giác bị người khác phản bội.

Nhưng là nghĩ lại, Đường Đường sao có thể xem là phản bội anh được?

Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng Bách Thần đem tất cả phần nộ của chính mình quy kết cho một nguyên nhân duy nhất. Mới chưa được bao lâu vậy mà chớp mắt cái Đường Đường đã thích người khác, thậm chí còn cùng người khác ở bên nhau?

Lúc trước còn nói thích anh như vậy, nói nhất định sẽ luôn ở bên anh, bây giờ lại thay đổi thất thường. Tình yêu của cô thật sự rẻ tiền như vậy sao? Cho nên gần đây luôn đối với anh lãnh đạm, trốn tránh anh, tất cả đều là vì có bạn trai mới?

Bách Thần không muốn phản ứng với Đường Đường, thậm chí còn cố ý trước mặt cô thân mật nói chuyện với Nhan Nghiên, nhưng chờ khi cô đi rồi Bách Thần lại có chút hối hận.

Bản thân mình như vậy có phải có chút quá đáng không?

Chờ khi xe chạy được một hồi lâu Bách Thần mới tháo tai nghe xuống làm bộ như vô tình quay đầu lại nhìn phía sau. Đường Đường, Mẹ Việt còn có Sở Sam ba người cùng ngồi hàng cuối, hiện giờ bọn họ đang chơi đấu địa chủ, còn chơi vô cùng vui vẻ.

Lúc anh quay đầu vừa lúc Đường Đường đang cao hứng phấn chấn hét lớn lên một tiếng.

"Vương tặc*!"

*Trong bài đấu địa chủ, người ta sử dụng cả hai lá Joker. Nếu trong bài có được đôi Joker thì người ta gọi nó là vương tặc. Và vương tặc cũng được xem là quân lớn nhất trong bài đấu địa chủ.

Bách Thần:.....

Quá đáng cái rắm!

Người ta căn bản là không để ý.

Bách Thần cảm giận quay đầu lại, một lần nữa cầm tai nghe vào nhắm mắt, ngủ!

Kết quả một bài hát vừa hết anh lại nhin không được quay xuống lần nữa, vừa lúc ba người cũng kết thúc một ván bài. Ván này Mẹ Việt lại thua nên Đường Đường đang hưng phấn đem giấy ghi chú dán lên mặt cậu ta.

Từ góc độ của Bách Thần nhìn qua khoảng cách của hai người là cực kỳ gần gũi.

Mẹ kiếp!

Bách Thần càng bức bối.

Mẽ Việt rốt cuộc có ý tứ gì? Ngày hôm qua chủ động nói với anh Đường Đường có bạn trai, bảo anh cách xa Đường Đường một chút, kết quả bây giờ xem cậu ngược lại không có chút kiêng kỵ nào.

Nhan Nghiên ngồi một bên, khoảng cách với người mình thích gần như vậy, nhưng cô vẫn lặng yên không một tiếng động chỉ là mỗi giây mỗi phút đều chú ý nhất cử nhất động của Bách Thần. Vậy nên ngay từ lúc đầu, cô chú ý thấy Bách Thần đối với Đường Đường lãnh đạm trong lòng liền sinh ra vài phân đắc ý, nhưng không chờ đắc ý được bao lâu liền phát hiện khi Bách Thần nói chuyện phiếm với cô ngày càng thất thần, không đến một lát đã lấy tai nghe ra bắt đầu nghe nhạc.

Nghe nhạc thì cũng thôi đi đằng này Bách Thần cứ chốc lát là đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đường Đường. Ban đầu Nhan Nghiên không để ý lắm, bởi vì bà người ở phía sau đang chơi đầu địa chủ vô cùng náo nhiệt, tuổi Bách Thần còn trẻ nên có lẽ cũng muốn chơi chung.

Kết quả mỗi lần Bách Thần quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt đều trở nên khó coi muốn chết.

Lúc này Nhan Nghiên mới ý thức được, Bách Thần không phải muốn đi chơi mà là cậu chỉ đơn thuần muốn nhìn Đường Đường mà thôi.

Ý cười bên môi Nhan Nghiên trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Vì thế hai người Bách Thần và Nhan Nghiên dưới tình huống hết chỗ chê thế này nhưng đến một câu cũng không nói. Người quay phim theo sau hai người này vài ngày không thể không thừa nhận, diễn biến cặp này thật sự nhàm chán.

Buổi tối khi nghỉ ngơi, người phụ trách quay chụp Đường Đường và người phụ trách quay chụp cho Mẽ Việt đều nói khi quay hai người kia, tiếng cười vang lên không ngớt. Bây giờ nhìn đôi đang áp suất thấp bên này, lại nhìn về phía ba người vui vẻ ở sau, người quay phim quyết đoán cũng chuyển hướng máy quay sang khung cảnh ở phía sau.

Lúc này trên mặt Mẽ Việt đã không còn chỗ để dán giấy ghi chú.

Mẽ Việt có thể nói là một dân cờ bạc chính hiệu, mặc kệ là bài tốt hay bài xấu cũng phải đem địa chủ cướp đến tay. Mẽ Việt còn nói, "Địa chủ còn chưa thắng mà, sợ gì chứ!"

Trò chơi quy định, trên người còn trống chỗ nào thì dán chỗ đó, vậy nên kết quả là một lát sau Mẽ Việt liền biến thành giấy ghi chú di động.

Mẽ Việt không chơi nổi nữa, đổi người chơi thành Lưu Linh. Lúc này Mẽ Việt lại ngồi cạnh chỉ đạo cho Đường Đường. Sau khi chỉ đạo Đường Đường đánh loạn xạ một hồi đã biến người chưa từng bị dán miếng giấy nào - Đường Đường bị dính vài miếng.

Mẽ Việt không áy náy chút nào còn vui vẻ tự mình dán giấy lên mặt Đường Đường khiến cô tức giận đánh đấm muốn vài cái đem người này đuổi đi.

Nhóm camera bên cạnh đều phì cười, có quý mới biết khi bắt đầu họ vốn hạ quyết tâm muốn tạo một chuyện tình tay ba thế nào, còn bây giờ ý tưởng đó đã hoàn toàn bị ném qua một bên.

Tình tay ba là cái gì, nó có vui như Đường Đường và Mẽ Việt hai người đùa giỡn lẫn nhau không.

Chỉ sau mấy ngày, đạo diễn đã có kết luận, chờ khi tiết mục được phát sóng couple Đường Đường và Mẽ Việt nhất định sẽ bùng nổ.

Đến Queenstown, nói đây có rất nhiều khách du lịch.

Tất cả mọi người đều có giá trị nhan sắc cao, phía sau còn có camera đi theo khó tránh khỏi khiến mọi người chú ý.

Mẽ Việt đợi đến khi xuống xe mới phát hiện cậu quên mang kính râm, vì thế lại tìm Đường Đường xin kem chống nắng, sau đó tự mình lấy kem chống nắng bôi lên xung quanh mắt một vòng lại một vòng.

Đường Đường thật cạn lời, từ trước tới giờ cô chưa từng gặp qua người nào chỉ thoa kem chống nắng mắt cả. Mẽ Việt thật sự có rất nhiều hành vi lạ ngớ ngẩn, cô không thể hiểu nổi.

Ngồi xe cả buổi sáng nên hiện giờ mọi người đều quyết định đi ăn cơm trước. Chờ khi tới nhà hàng, những khách nhân trong đó đều khó tránh khỏi nhìn bọn họ nhiều hơn một cái.

Nhan Nghiên ngồi giữa Bách Thần và Trương Nhã Trúc, bởi vì có chút tức giận với Bách Thần nên cô cố ý làm lơ anh, vì thế chỉ có thể nói chuyện phiếm với Trương Nhã Trúc bên cạnh. Kết quả Trương Nhã Trúc luôn trung ra bộ dạng không mặn không nhạt khiến Nhan Nghiên cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Vì vậy mà trong lòng càng thêm tức giận, hận không thể đá vào chân Bách Thần dưới gầm bàn.

Đáng tiếc lúc này ánh mắt Bách Thần chỉ dừng lại trên người Mễ Việt và Đường Đường.

Chuyện này không trách Bách Thần được bởi vì thời gian hai người kia làm chuyện ngớ ngẩn thật sự quá nhiều.

Lưu Linh sau khi đi vệ sinh trở về đúng lúc phát hiện phần lưng áo sơ mi trên người Đường Đường không biết khi nào đã bị rách một lỗ. Vết rách ngay trên áo sơ mi lớn gần bằng nửa bàn tay, trông vô cùng đáng sợ.

Cũng may Đường Đường không cảm thấy đau, cũng không có bị thương.

Nhưng là phần áo đã bị hỏng, bây giờ trở về thay quần áo thì quá phiền phức, Đường Đường thật ra không cảm thấy có vấn đề gì, huống chi phần bị rách cũng không phải trùng nơi đáng xấu hổ. Chỉ là không biết Mễ Việt từ chỗ nào mà móc ra hai miếng băng keo cá nhân, nhiệt tình dán lên lưng Đường Đường, ý đồ muốn đem lỗ hỏng dán lại.

Đường Đường.....

Mọi người thiếu chút nữa là bị cười chết, thế mà Mễ Việt còn rung đùi đắc ý khen chính mình thông minh.

Đường Đường hết chỗ nói, cũng cười như mọi người.

Nhìn Đường Đường và Mễ Việt vừa cười vừa nói, còn giúp đỡ dán băng keo cá nhân, Bách Thần càng nghĩ càng cảm thấy những lời ngày hôm qua Mễ Việt nói với anh chính là đánh rắm.

Mọi người vô cùng náo nhiệt thưởng thức bữa ăn, khi ăn xong đang chuẩn bị rời khỏi thì lại có ba anh chàng ngoại quốc đẹp trai tiến đến.

Nhớ tới lần trước Nhan Nghiên được người ngoại quốc nhận ra nên lần này mọi người đều theo bản năng cho rằng lại có người nhận ra Nhan Nghiên, muốn chụp ảnh với Nhan Nghiên, vì thế mọi người đều tự giác lui về sau hai bước.

Nhan Nghiên cũng tưởng là đến tìm mình, trong lòng thầm nghĩ may mắn ban nãy cô vừa mới thoa thêm chút son. Khóe môi gợi ra một nụ cười hoàn mỹ chuẩn bị chụp ảnh chung với đám người sắp lại đây.

Kết quả khi ba người đi tới đều có chút thẹn thùng cười cười, sau đó anh chàng da trắng dẫn đầu xấu hổ đi đến trước mặt Đường Đường dùng tiếng Anh hỏi cô có thể chụp cùng họ một tấm hình hay không.

Nhan Nghiên:.....

Sở Sam lập tức hiện ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía Nhan Nghiên. Nhan Nghiên cũng cảm thấy mất mặt, dứt khoát quay đầu ra khỏi nhà hàng.

Anh trai nhỏ kia nói anh ấy chưa từng gặp cô gái Châu Á nào đẹp như vậy, cho nên muốn chụp một bức ảnh với Đường Đường. Cấu trúc câu này rất đơn giản, dù là Bách Thần hay Mễ Việt đều nghe hiểu. Bách Thần nghĩ đến trước đây trên mạng nói Đường Đường chỉ thi tiếng Anh được 20 điểm, nói không chừng cô đến câu đơn giản thế này cũng nghe không hiểu.

Nhưng sau đó liền nghe Đường Đường vui vẻ nói có thể, sau đó còn ngược lại khen nam sinh kia một câu, cậu cũng rất đẹp trai.

Đẹp trai cái rắm!

Ở đây bọn họ nhiều người đẹp trai như vậy, người này cũng có thể xem là đẹp sao?

Đáng tiếc không ai chú ý đến anh. Anh chàng người da trắng sau khi chụp hình với Đường Đường xong liền làm như rất quen thuộc hỏi Đường Đường xem có phải cô cũng tới đây du lịch hay không, còn giới thiệu bản thân là từ Mỹ tới. Đường Đường không hề xấu hổ mà tự nhiên trò chuyện với anh chàng kia một hồi lâu, cuối cùng mới tạm biệt.

Bách Thần dựa vào trình độ tiếng Anh gà mờ của mình nghe hiểu được một nửa, nghe được anh chàng kia trước khi đi còn muốn xin phương thức liên lạc của Đường Đường, may là Đường Đường không cho.

Sau khi chăm chú nghe được một hồi, lúc này Bách Thần mới phát hiện ra. Tiếng Anh của Đường Đường từ khi nào mà trở nên tốt như vậy?

Nhưng là không có ai giải đáp cho anh.

Hơn nữa đến bây giờ anh mới hậu tri hậu giác phát hiện, hình như Nhan Nghiên đã sớm rời khỏi rồi?

Vì sao a, Bách Thần suy nghĩ nửa ngày cũng không suy nghĩ ra, bỗng nhiên Sở Sam bên cạnh âm dương quái khí nói, "Còn không phải chỉ là không tìm cô ta chụp ảnh thôi sao? Cậu xem mặt cô ta đã đen như đáy nồi rồi."

Bách Thần nhú nhú mày, "Chị Nhan Nghiên không phải loại người này."

"Ha ha", Sở Sam cười lạnh một tiếng, "Cũng chỉ có cậu là xem cô ta như bảo vật thôi."

Tổ tiết mục tự có chừng mực, có gì có thể chiếu cái gì không thể chiếu, ví dụ như những lời này là không thể phát lên được, nhóm khách mời cùng rõ ràng chuyện này cho nên có đôi khi họ nói chuyện cũng không quá kiêng kị.

Bách Thần bị Sở Sam trực tiếp vạch trần như vậy, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ. Nhưng nghĩ nghĩ vẫn là đuổi theo muốn đi cùng với Nhan Nghiên.

Nhan Nghiên thẳng đến khi thấy Bách Thần đuổi theo tới lúc này mới cảm thấy trong lòng không quá tức giận nữa, nhưng cô vẫn không muốn cho Bách Thần sắc mặt tốt. Bách Thần có chút không thể hiểu được nhưng rốt cuộc cô là Nhan Nghiên nên cuối cùng anh cũng không quá để ý.

Lung tung rối loạn nói một đồng lời với Nhan Nghiên, nhưng cô vẫn luôn đáp lại một cách hời hợt.

Trong thâm tâm Bách Thần luôn là một người cao ngạo, lại không thể chịu được cảnh người khác làm lơ mình, anh không thể nào đối với một gương mặt lạnh băng mà còn vác mặt đến đùa giỡn. Hơn nữa quan hệ của anh và Nhan Nghiên cũng không thân mật đến mức anh bắt buộc phải an ủi dỗ dành làm cho Nhan Nghiên vui vẻ.

Bách Thần không thể không thừa nhận, sau mấy ngày ở chung Bách Thần phát hiện, con người của Nhan Nghiên dường như không hấp dẫn như trong tưởng tượng của anh.

Hơn nữa không biết vì sao mà thái độ của Nhan Nghiên đối với anh rất kỳ quái, cô luôn luôn vô cớ mà giận dữ anh, còn khi anh đối với cô tốt, cô luôn cảm thấy đó là đương nhiên.

Loại cảm giác này, Bách Thần vô cùng không thích.

Nhan Nghiên vẫn luôn chờ Bách Thần mềm xuống dỗ dành cô, kết quả chờ lại chờ, Bách Thần vẫn không tới dỗ cô mà ngược lại nói chuyện với một thẳng nhóc không biết từ chỗ nào chui ra.

Nhan Nghiên tức giận siết chặt nắm tay, nhưng là nhìn họ trong chốc lát lại phát hiện có gì đó không đúng, vì vậy hướng về phía hai người kia đi đến.

Bách Thần cũng không biết cậu bé này từ đâu tới, trong cậu bé chỉ khoảng bảy tám tuổi, đại khái là không tìm thấy người nhà. Bách Thần biết như vậy bởi vì anh nghe được khi cậu nhóc này khóc luôn miệng gọi ma ma.

Bách Thần vội vàng hỏi cậu bé làm sao vậy, kết quả khi cậu bé vừa mở miệng Bách Thần liền choáng váng.

Anh có thể nghe hiểu được chữ ma ma này nhưng lại không hiểu được những chữ khác mà cậu bé này nói, dù tiếng Anh của anh kém cũng nghe ra được đây không phải là tiếng Anh.

Mất thấy cậu bé lại muốn khóc, trên đầu Bách Thần cũng đổ đầy mồ hôi. Anh chỉ có thể thử dùng tiếng Anh lắp bắp của mình hỏi cậu bé, kết quả hỏi được vài câu cuối cùng cậu bé cũng nói hai chữ mà anh nghe hiểu.

Bách Thần hỏi cậu bé đến từ đâu, cậu bé nói ra một từ đơn, Bách Thần dùng vốn từ ít ỏi của bản thân suy nghĩ hơn nửa ngày.

Portuguese?

Hình như anh có chút ấn tượng, là Bồ Đào Nha hay là Tây Ban Nha nhỉ?

Chắc là Tây Ban Nha.

Bách Thần gọi Nhan Nghiên lại, sau khi nói những chuyện anh hỏi được thì đột nhiên sắc mặt Nhan Nghiên cứng đờ, nhưng khi nghe Bách Thần nói thẳng nhóc này là người Tây Ban Nha cô lại nhẹ nhàng thở ra.

Trong tiểu thuyết, cô tinh thông mười hai loại ngôn ngữ, nhưng không bao gồm tiếng Tây Ban Nha.

Vì thế Nhan Nghiên ôn nhu an ủi cậu bé vài câu, cậu bé nói một đồng lớn nhưng hai người họ không hiểu được từ nào.

Bách Thần thật sự không đành lòng bỏ rơi một cậu bé thế này, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng quyết định sẽ mang anh bạn nhỏ này đi tìm cha mẹ, "Chị Nhan Nghiên, chị về trước tụ họp với mọi người đi. Em giúp cậu bé này tìm được mẹ liền trở về tìm mọi người."

Nhan Nghiên cũng muốn đi nhưng nhớ tới chuyện vừa nãy, lại sợ gặp phải người nước ngoài nào đó cô không biết, vì thế chỉ có thể đáp ứng.

"Vậy cậu chú ý an toàn, sớm trở về một chút."

"Được", Bách Thần sang sang gạt đầu, hẹn gặp lại Nhan Nghiên sau đó bắt đầu đi tìm mẹ với cậu bé. Trên đường đi được mười phút, anh đột nhiên hậu tri hậu giác phàn ứng lại.

Portuguese không phải là Tây Ban Nha mà là Bồ Đào Nha!

Nhưng mà, không đúng, chị Nhan Nghiên không phải biết tiếng Bồ Đào Nha sao, nếu là tiếng Bồ Đào Nha vậy sao chị ấy lại nghe không hiểu?

Bách Thần lắc lắc đầu.

Nhất định là anh nhớ nhầm.

Vẫn là lát nữa đi tra từ điển đi.

Aiii, tiếng Anh thật là kém.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

* Xin lỗi các nàng nha, hôm nay tôi bận quá...

Những người lúc trước đến nhảy bungee một lần cũng không muốn bây giờ lại đều muốn thử nhảy dù một lần.

Đường Đường có chút không hiểu được mọi người suy nghĩ như thế nào, nhưng nó cũng không ảnh hưởng đến cô, hơn nữa vì để nhóm "Chị gái" yên tâm chơi, cô còn chơi đầu tiên làm mẫu cho mọi người.

Chờ sau khi kết thúc trở về, vừa lúc gặp được Nhan Nghiên từ đằng xa đi tới.

Nhan Nghiên thấy Đường Đường đã trực tiếp muốn tránh đi, kết quả Đường Đường lại gọi cô tới. Nhan Nghiên không có chỗ trốn nên chỉ có thể thuận miệng nói vài câu với Đường Đường, "Sao không chơi đi?"

Đường Đường rất có hứng thú nhìn Nhan Nghiên, mỗi lần cô nhìn khuôn mặt này trong lòng đều có cảm giác không giống nhau.

"Em đã chơi xong rồi", Đường Đường cười cười, "Chị Nhan Nghiên muốn thử không?"

"... Đợi lát nữa đi."

Cô vẫn nên đợi Bách Thần rồi lại chơi.

Đường Đường lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, Bách Thần không đi theo bên cạnh Nhan Nghiên, không lẽ hai người cãi nhau?

Nhưng là căn cứ theo quan sát của cô, hai người này còn chưa bắt đầu yêu đương mà hay là bởi vì ở trước camera nên không dám quá mức ái muội. Nếu quan hệ của hai người còn ở mức bình thường vậy có cái gì để cãi nhau?

Đường Đường cảm thấy có chút kỳ quái nhưng dù sao cũng không phải là chuyện của cô, vì thế cô cũng không nghĩ nhiều. Cùng Nhan Nghiên nói tạm biệt sau đó đến nơi nghỉ ngơi tìm nước uống.

Đường Đường cầm chai nước ra ngoài liền thấy Mễ Việt đang ngồi xổm trên mặt đất chơi điện thoại.

"Làm gì vậy?" Đường Đường đưa cho cậu chai nước.

Trong tay Mễ Việt vẫn kịch liệt bấm bấm, nhanh chóng liếc Đường Đường một cái, "Đang giao tranh. A, tôi đang muốn uống nước đây, Đường à, có thể vận giúp tôi không, tôi không có tay để mở."

Đường Đường:.....

Người ta đều là nam sinh giúp nữ sinh mở chai nước, sao đến lượt cô lại trái ngược thế này.

Nhân viên quay chụp cũng không nhìn được cười lên, Đường Đường lắc đầu mở chai nước, "Bây giờ uống luôn?"

"Từ từ... A a a bây giờ uống", Mễ Việt buông điện thoại tiếp nhận chai nước, "Đúng lúc tôi mới chết."

Người trẻ tuổi, nghiện chơi game quá nặng.

Có điều nghĩ lại Đường Đường cảm thấy rất bình thường, khi trò chơi này được ra mắt cô cũng chơi có chút điên cuồng, sau này cô vẫn để trò chơi đó không xóa, tính ra cô cũng chơi 3, 4 năm rồi.

Cầm lấy điện thoại Mễ Việt nhìn thoáng qua, Mễ Việt đi rừng, chiến tích không nhiều cũng không ít, giết 2 - chết 5 - hỗ trợ 0.

Đường Đường thật sự muốn cười lời nói của cậu ta, nhìn Mễ Việt khàn trương như vậy còn tưởng rằng cậu ta rất lợi hại, kết quả là cô nghĩ nhiều rồi.

Mẽ Việt vội vàng uống nước xong, lại cầm lấy điện thoại bắt đầu chơi, vừa đánh vừa lẩm bầm lẩm bầm, "Mặt trời quá nắng, độ sáng của điện thoại không đủ, tôi luôn thấy không rõ lắm", nói xong lại đột nhiên nghĩ đến gì đó liền giữ nguyên tư thế ngồi xồm, như con vịt xê dịch chỗ ngồi.

"Cậu làm gì nữa?" Đường Đường quay đầu hỏi.

"Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Cứ đứng như vậy đi", Mẽ Việt vừa lòng, "Cậu đứng chặn như vậy đi, rốt cuộc tôi cũng có thể thấy rõ rồi."

Đường Đường:.....

Thằng nhóc này.

Chơi với cậu đúng là sai lầm!

Thâm tình lời kéo tôi là muốn thôi che nắng cho cậu, để cậu có thể chơi game?

Đường Đường tan vỡ nhìn về phía đại ca đang quay phim, "Anh trai, đến lúc làm hậu kỳ, anh phải gắn thêm mấy chữ ở đoạn này, sau này nhất định sẽ có đơn đến cuối đời."

Cameraman ra dấu ok, Mẽ Việt ừm khua tay giả bộ, "Quan hệ của hai ta là cái gì? Sao cậu có thể nói như vậy? Này này này, người anh em, anh quay phim, đừng đi a a a, tôi lại chết nữa rồi."

Đường Đường tháo kính râm xuống đặt trên mũi Mẽ Việt, "Cậu tự chơi đi, tôi đi tìm chị Nhã Trúc."

Mẽ Việt mang kính râm lên, trước mắt lập tức không chói nữa, quân lính trên màn hình cũng thấy rõ hơn nhiều, "Ai da", Mẽ Việt vui vẻ, "Ta nói, Đường, cậu cũng thật thông minh. Tôi sao lại không nghĩ đến chữ."

Đường Đường bắt đầu đi lắc lắc đầu, để lại vị thiếu niên nghiện game, đi tìm Trương Nhã Trúc.

Qua gần một giờ, mọi người cơ bản đều chơi xong rồi, chỉ có Trương Nhã Trúc lớn tuổi nhất và Nhan Nghiên vẫn luôn chờ Bách Thần là chưa chơi.

Nhan Nghiên chờ mãi chờ mãi cũng không thấy Bách Thần trở về.

Thật ra cô muốn cùng Bách Thần hai người chơi chung, loại vận động kích thích này hai người chơi cùng nhau sẽ dễ xúc tiến tình cảm hơn, kết quả Bách Thần không trở lại, hứng thú của Nhan Nghiên cũng không có. Nhưng là đến bây giờ cuối cùng Trương Nhã Trúc cũng chịu chơi, nếu cô nói không chơi sẽ có vẻ có chút làm ra vẻ, đặc biệt là Sở Sam vẫn luôn ở một bên khích cô.

Nhan Nghiên cắn cắn môi, quay đầu lại cười nói với Trương Nhã Trúc, "Chị Nhã Trúc, em chơi một mình có hơi sợ, hay là chúng ta cũng nhau nhảy đi."

"Được", cho dù Trương Nhã Trúc không phải rất thích Nhan Nghiên nhưng cô đã là lão nhân lặn lội trong giới này lâu rồi, sao có thể để cảm xúc không thích hiện lên mặt, "Chị còn đang phát sầu, một người thì làm sao nhảy đây."

Sở Sam tại nơi camera không quay tới trốn trắng mắt, dư quang thấy Đường Đường đang tiến lại phía này liền chen qua kê tai nói nhỏ với Đường Đường, "Em có thấy Bách Thần không?"

"Không thấy", Đường Đường lắc đầu.

Sở Sam liếc nhìn Đường Đường nhiều hơn một chút.

Khi cô tới chương trình này, cô vẫn luôn muốn mượn Đường Đường để khi dễ Nhan Nghiên, kết quả cô gái nhỏ Đường Đường này, tuổi không lớn nhưng thật ra rất cẩn trọng, một lần cũng không mắc lừa. Mỗi lần cô cố ý nhắc đến Bách Thần, Đường Đường đều tỏ thái độ hơi hệt.

Sở Sam dè dặt giọng, "Vừa rồi Nhan Nghiên và Bách Thần cùng nhau rời đi, bây giờ Nhan Nghiên đã quay trở lại, tại sao Bách Thần lại không thấy?"

"Ai biết được", Đường Đường sao lại không rõ ý đồ của Sở Sam.

Sở Sam oán giận cắn chặt răng, Đường Đường đúng thật là một chút cũng không bị mắc lừa. Không phải trước đây nói là đặc biệt thích Bách Thần sao, hay là đó chỉ là hiệu ứng của chương trình?

Sở Sam lại nhìn Đường Đường nhiều hơn, nhìn ánh mắt đậm đặc của Đường Đường, cô thật sự có chút không thể xác định.

Rốt cuộc mọi người cũng nhảy dù xong, khi tập hợp lại đã là năm giờ chiều, đến bây giờ Bách Thần vẫn chưa trở về,

Lúc này Đường Đường không thể mặc kệ nữa, dù sao cô cũng là hướng dẫn viên du lịch.

"Bách Thần đâu?" Đường Đường hỏi.

Sở Sam vội vàng tiếp lời, "Buổi sáng không phải là cùng Nhan Nghiên đi ra ngoài sao, đến giờ cậu ấy vẫn chưa về?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên người Nhan Nghiên.

Ban đầu Nhan Nghiên còn cảm thấy chuyện này không có gì nghiêm trọng, dù sao Bách Thần cũng đã lớn rồi, không lẽ còn có thể đi lạc, vậy nên cô không quá để ý. Hôn nữa vừa rồi chơi nhảy dù, tìm cô đến bây giờ vẫn còn đập rất nhanh sao có thể nhớ tới Bách Thần. Đợi đến khi Đường Đường nhắc tới, lúc này Nhan Nghiên mới nhớ tới Bách Thần còn chưa trở về.

Trong lòng Nhan Nghiên lập tức khẩn trương, lúc này mới đem chuyện Bách Thần gặp được một cậu bé đi lạc nên muốn giúp cậu bé đi tìm cha mẹ nói cho mọi người.

Gặp loại chuyện thế này, mọi người đương nhiên sẽ không trách Bách Thần.

"Gọi điện thoại xem cậu ấy ở đâu", Trương Nhã Trúc nói, "Thời gian không còn sớm cũng nên trở về rồi chứ."

Mễ Việt vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Bách Thần, kết quả gọi vài lần đều không thể nối máy được.

Mọi người vốn dĩ có chút yên tâm lúc này lại có chút luống cuống.

Điện thoại không phải tắt máy, có nghĩa điện thoại vẫn còn pin, nhưng không nối máy được là do tín hiệu không tốt? Hay là Bách Thần đi đến chỗ nào không có sóng?

Mọi người nhìn nhau, Sở Sam không xác định được, do dự mở miệng, "Cậu ấy hẳn là sẽ không lạc đâu, dù sao bên cạnh còn có cậu bé và cameraman bên cạnh mà."

"Tổ tiết mục sẽ không quản chuyện này", Đường Đường nói, "Chúng ta lại chờ thêm nửa giờ nữa đi, nếu nửa giờ sau vẫn không liên lạc được vậy đi ra ngoài tìm người."

Mọi người không có dị nghị.

Trong nửa tiếng, Mễ Việt và Trương Nhã Trúc, Nhan Nghiên vẫn luôn gọi điện thoại cho Bách Thần, nhưng là vẫn không thể nối máy.

"Đi ra ngoài tìm người đi", Trần Vũ vẫn luôn trầm mặc đứng lên, "Trời sẽ rất nhanh tối, để nữ ra ngoài không an toàn, để tôi và Tiểu Mễ ra ngoài thôi. Mọi người ở lại chờ tin tức của chúng tôi."

"Em cũng phải đi", Nhan Nghiên đứng dậy.

Trần Vũ lập tức muốn từ chối nhưng Đường Đường lại nói, "Em cũng đi."

Mấy ngày nay Đường Đường chưa từng quan tâm đến Bách Thần, tổ tiết mục cũng đã có ý định bỏ qua kế hoạch tình tay ba ban đầu, kết quả hiện tại Đường Đường rút cuộc nhận không được nữa?

Nhan Nghiên theo bản năng muốn cản Đường Đường nhưng là lời nói đến bên miệng lại không có cách nào mở miệng. Không lẽ cô phải trước mặt nhiều người, còn có trước camera nói cô không thích Đường Đường thân cận với Bách Thần.

"Em là hướng dẫn viên du lịch, không sớm phát hiện việc có thành viên mất tích, đó là do em thất trách", Đường Đường đứng lên, "Như vậy đi, chị Nhan Nghiên và anh Vũ một nhóm, em và Mễ Việt một nhóm, chúng ta cùng nhau tìm. Mặc kệ có tìm được hay không thì trước chín giờ mọi người đều phải trở lại đây."

Đường Đường chủ yếu lo lắng Mễ Việt không biết tiếng ngoại ngữ sẽ thành một kẻ chạy loạn khắp nơi, nói không chừng đến Bách Thần cũng chưa tìm được cũng bị lạc mất.

Nhan Nghiên dù không cao hứng cũng không có cách nào, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Trong lòng hy vọng cô có thể mau chóng tìm được Bách Thần, không để cho Đường Đường đoạt trước.

Hai ngày nay Đường Đường luôn đối với Bách Thần lạnh nhạt, Nhan Nghiên cũng không muốn vạch trần. Trong tiểu thuyết Đường Đường có bao nhiêu chấp nhất với Bách Thần, Nhan Nghiên là người rõ ràng nhất.

Gần đây nói không chừng là do chiếm không được nên muốn sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt đây mà, kết quả là đến hôm nay không nhận được nữa.

Nhớ tới trong tiểu thuyết có nói Bách Thần từ đầu đến cuối vẫn không có cảm giác gì với Đường Đường, vốn dĩ Nhan Nghiên không nên lo lắng, nhưng là cô không tránh khỏi nhớ đến chuyện sáng nay ở trên xe, Bách Thần thường xuyên quay đầu lại nhìn Đường Đường.

Trong lòng Nhan Nghiên lại có chút bất an.

Dù Đường Đường có như thế nào thì gương mặt kia đúng là quá hoàn mỹ. Nghĩ đến đây Nhan Nghiên lại cảm thấy buồn bực, vì sao tác giả tiểu thuyết lại phác họa nữ phụ đẹp như vậy? Trong tiểu thuyết không phải đều là nữ chính đẹp đến mức áp chế được hết đám hoa thơm cỏ lạ sao?

Gương mặt này của Nhan Nghiên nếu có thể đẹp hơn chút thì tốt rồi.

Thật là đáng tiếc.

Mang theo oán niệm trong lòng, hai nhóm bắt đầu phân công hành động.

Mễ Việt sợ bị camera quay đến nên nhỏ giọng kể tai nói với Đường Đường, "Đường à, cậu nói thật với tôi, cậu có phải vẫn còn lo lắng cho Bách Thần hay không? Tình cũ khó quên gì đó... Cậu yên tâm, cho dù như thế nào, anh em vẫn vĩnh viễn ủng hộ cậu!"

"... Tôi là lo lắng cậu nghe không hiểu tiếng Anh nên bị lạc thôi, vậy nên mới có ý đi với cậu."

Đường Đường quả thật không biết nên nói gì, "Cậu động não một chút đi, được không?"

Mễ Việt thụ sủng nhược kinh la lên một tiếng, "Bối vì tôi?"

Anh trai camera ở phía sau bị hoảng sợ, không biết vừa rồi hai người nói cái gì. Mễ Việt lại đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, sau đó cao hứng phấn chấn hoan hô, "Ai da, người anh em, là tôi hiểu lầm cậu rồi. Cậu quả nhiên là yêu tôi nhất!"

Tuy rằng không biết trước đó Đường Đường và Mễ Việt nói chuyện gì, nhưng chỉ có một câu này là đủ rồi.

Đến lúc hậu kỳ cắt ghép một chút nhất định sẽ đem đến cho fans couple một cục đường lớn.

Hai người vừa đi tìm vừa hỏi thăm, có thấy một người đàn ông Châu Á trẻ tuổi dẫn theo một cậu bé nhỏ hay không, mỗi phút họ đều gọi điện thoại cho Bách Thần. Tìm gần một giờ, hai người đã đi rất xa, gọi điện thoại không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không nổi mấy được, Mễ Việt có chút hoài nghi cuộc đời, "Rốt cuộc là bị sao vậy, như thế nào mà một chút tín hiệu cũng không có. Hay là điện thoại của tôi có vấn đề, Đường, cậu gọi điện thử xem."

Được rồi.

Đường Đường lấy điện thoại ra, "Đọc số điện thoại Bách Thần cho tôi."

Mễ Việt:???

"Cậu không có số điện thoại của anh Thần sao?"

"Xóa rồi."

Mễ Việt tròn tròn mắt, giơ ngón tay cái lên, "Ngầu lắm!"

Nói xong lại đọc số Bách Thần cho Đường Đường.

Đường Đường nhập dãy số vào gọi qua, kết quả vậy mà không gọi được đổi lại cô nhận được nhắc nhở của điện thoại, số điện thoại này đã bị kéo đen.

Cái quỷ gì?

Đường Đường ngốc, cô chỉ xóa số điện thoại và Wechat của Bách Thần, không hề kéo đen Bách Thần nha. Gần đây cô chỉ kéo đen số điện thoại của tên bệnh tâm thần nào đó nửa đêm còn gửi lộn tin nhắn...

Bệnh tâm thần...

Đường Đường đột nhiên há mồm kinh ngạc.

Không phải đâu...

Đường Đường tìm lại tin nhắn bị cô chặn lần trước, lại nhìn dãy số Mễ Việt vừa đưa, nhìn một lần lại một lần.

Đường Đường:.....

Cô thật sự không muốn tin, nhưng là không thể không tin. Người lúc trước gửi tin nhắn cho cô vậy mà là Bách Thần!

Hơn nữa hôm đó sau khi chặn xong, Đường Đường cũng không nhận được tin nhắn tiếp theo, hiện giờ mở ra tin nhắn bị chặn rốt cuộc cũng thấy được một chuỗi văn tự dài.

Nếu Đường Đường có thể nhận được tin nhắn này thì nhất định sẽ lập tức đoán ra người kia chính là Bách Thần.

Nhìn Bách Thần nói một đồng lớn, khuyên cô đừng giả bộ lãnh đạm nữa, nói hai người sau này còn phải ở chung hơn mười ngày, hơn nữa bọn họ cũng cùng một người đại diện. Cho dù ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu thấy, làm xấu hổ như vậy thì không tốt. Cuối cùng còn nói thật ra chúng ta vẫn có thể làm bạn.

Đường Đường xem xong liền cười.

Não Bách Thần bị chạm mạch sao?

Trước kia người lãnh đạo không phải là anh ta sao, hận không thể cách cô mấy chục mét cũng là anh ta, không muốn dính dáng một chút nào với cô cũng là anh ta. Kết quả hiện giờ ngược lại chỉ trích cô không lễ phép, nói thái độ của cô quá đáng.

Thái độ hiện tại của cô so với thái độ lúc trước của Bách Thần cũng phải gọi bằng sự phụ.

Trước kia, khi Bách Thần đối với Đường Đường một chút kiên nhẫn cũng không có, thậm chí còn nói những lời rất khó nghe, thế mà khi những người cùng tham gia chương trình với cô nếu có lên tiếng chào hỏi thì anh ta sẽ chào lại.

Bách Thần có tư cách gì chỉ trích cô?

Anh ta có công bằng không? Hay là tóm lại có như thế nào thì anh ta đều là người có lý?

Hơn nữa cô không hề giả bộ lãnh đạm với anh ta, mà là một chút hứng thú cũng không có, còn nói cái gì mà có thể tiếp tục làm bạn? Lấy những chuyện trước kia của Đường Đường và Bách Thần, bọn họ sao có thể làm bạn?

Thật buồn cười.

Nếu lúc trước cô thấy cái tin nhắn vô lý này, Đường Đường tuyệt đối sẽ không đi tìm Bách Thần.

Nếu Bách Thần biết cô cố ý tới tìm còn không nhìn được lại hiểu lầm thêm?

Bây giờ Đường Đường chỉ mong đám người Nhan Nghiên bên kia có thể mau chóng tìm được Bách Thần, thuận tiện nhờ đó mà giúp hai người họ xúc tiến một chút tình cảm. Kết quả còn chưa cầu nguyện xong, Mễ Việt đã lôi kéo tay áo cô, "Đường Đường, Đường Đường!! Cậu xem chỗ đó có phải có người hay không?"

Ở nơi này có rất ít người qua lại, Đường Đường theo hướng tay Bách Thần nhìn qua, bên kia dường như có một vầng sáng nhàn nhạt phát ra.

Đường Đường hít sâu một hơi, được rồi, mặc kệ những chuyện kia đi, "Chúng ta qua đó nhìn xem."

Chờ khi đến gần, Đường Đường nghe thấy âm thanh quen thuộc của Bách Thần, bên cạnh rõ ràng còn có thể nghe được giọng trẻ con.

Mễ Việt cao hứng chạy vội qua, "Anh Thần!"

Bách Thần lập tức từ trên đất đứng lên, Mễ Việt vọt qua, "Bọn em cuối cùng cũng tìm được anh."

Bọn em?

Lúc này Bách Thần mới thấy Đường Đường, trong bóng đêm xuất hiện một hình dáng người thiếu nữ đơn bạc. Bách Thần nhìn gương mặt này, trong nháy mắt lồng ngực không thể không chế được nhẹ nhàng nháy lên.

Nhưng nhanh chóng bị thay thế bởi cảm giác cuối cùng cũng có người tìm thấy anh.

Sống hai mươi năm, Bách Thần chưa bao giờ biết được thì ra bản thân là một kẻ mù đường, anh chỉ đi một chút thôi cũng có thể lạc đường!

Anh vốn dĩ muốn mang cậu bé đi tìm cha mẹ, kết quả tìm tới tìm lui, người không tìm được mà bản thân cũng đi lạc.

Điện thoại không có tín hiệu, cameraman tỏ vẻ kiên quyết không giúp đỡ. Bách Thần thật sự muốn phát điên, may mắn trên người cameraman có mang theo chút đồ ăn mới không để anh bạn nhỏ này bị đói.

Nhưng là anh không thể hiểu được cậu bé này nói cái gì, cậu bé cũng không nghe hiểu anh nói gì. Cuối cùng Bách Thần không còn biện pháp nào, mắt thấy cậu bé muốn khóc, đột nhiên anh nhớ đến trong điện thoại của mình hình như có lưu rất nhiều phim "Tom and Jerry".

Bộ phim hoạt hình này Bách Thần đã xem từ nhỏ đến lớn, nội dung mỗi một tập đều nhớ, nhưng anh vẫn rất thích nó.

Bây giờ rốt cuộc cũng có tác dụng.

Đây là bộ phim không cần nghe cũng hiểu, già trẻ lớn bé, toàn thế giới ai cũng có thể xem hiểu, vì thế Bách Thần một bên chờ mọi người tới tìm anh, một bên cùng anh bạn nhỏ xem hơn mười tập "Tom and Jerry".

Bây giờ Đường Đường và Mễ Việt đến, Bách Thần quả thật tựa như thấy người thân, anh cuối cùng cũng có thể rời khỏi đây rồi.

Đường Đường nhìn phim hoạt hình trong điện thoại Bách Thần, khóe miệng không nhịn được mà run run.

"Chúng ta mau trở về thôi", Bách Thần tinh thần phấn chấn kiến nghị.

Đường Đường nhìn cậu bé ăn mặc đơn giản, "Chúng ta vẫn nên đưa cậu bé trở về trước."

"Tôi cũng nghĩ vậy", Bách Thần nói, "Nhưng chúng ta không nghe hiểu cậu bé nói gì, hay là trước tiên mang cậu bé về đã, sau đó tìm công an địa phương."

Nghe không hiểu, Đường Đường giương mắt, "Cậu bé này từ đâu tới."

"Tây Ban Nha, có lẽ vậy", Bách Thần nói.

Tiếng Tây Ban Nha à, cô thật sự không biết, chỉ có thể nghe hiểu vài câu thôi.

Đường Đường ngồi xồm xuống, âm thanh thả chậm, ý đồ muốn dùng tiếng Anh giao lưu một chút, nhờ đâu cậu bé có thể nghe hiểu.

Cậu bé nghe được mê mê hoặc hoặc, lắp bắp trả lời lại vài câu tiếng Anh, sau đó quyết đoán nói tiếng mẹ đẻ của mình. Kết quả vừa mở miệng Đường Đường liền hết chỗ nói.

Tiếng Tây Ban Nha gì chứ, đây rõ ràng là tiếng Bồ Đào Nha mà!

Bách Thần đứng là chỉ biết kéo chân, Đường Đường quay lại liếc Bách Thần một cái. Bách Thần bị trừng đến không thể hiểu được, đang muốn hỏi cô sao lại trừng mình thì đột nhiên Đường Đường nói một chuỗi dài ngôn ngữ gì đó mà anh hoàn toàn nghe không hiểu.

Bách Thần và Mễ Việt đều choáng váng, bằng vào trình độ tiếng Anh nghèo nàn của họ chỉ có thể biết được đây không phải là tiếng Anh.

Nhưng là mặt cậu bé vẫn luôn buồn bã sau khi nghe Đường Đường nói liên vui vẻ hoan hô một tiếng, lập tức tuôn ra một chuỗi dài ngôn ngữ dường như không khác lắm.

Bách Thần ngốc lạng nhìn Đường Đường và cậu bé nói chuyện, lúc này anh mới hoang mang mở miệng, "Cô cô cô sao lại biết tiếng Tây Ban Nha?"

"Tiếng Tây Ban Nha mà biết nó bị hiểu lầm như vậy nhất định sẽ khóc chết" Đường Đường lôi kéo anh bạn nhỏ đứng lên.

"Đây là tiếng Bồ Đào Nha, cậu bé người ta là người Bồ Đào Nha."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

* Hôm nay tôi cũng bận thế nên đăng vào giờ này, các nàng thông cảm nha ♡□

Vậy cô vì sao lại biết tiếng Bồ Đào Nha?

Bách Thần lại muốn hỏi.

Nhưng vào lúc muốn mở miệng, sắc mặt anh lại đột nhiên biến đổi. Anh nghĩ tới một chuyện càng quan trọng hơn.

So với việc Đường Đường vì sao lại biết tiếng Bồ Đào Nha thì hiện giờ anh việc anh càng để ý hơn chính là, nếu đó là tiếng Bồ Đào Nha vậy vì sao vào lúc nói chuyện phiếm với cậu bé, Nhan Nghiên không hề nghe hiểu?

Thậm chí cô còn không nghe ra được đây là tiếng Bồ Đào Nha?

Tâm Bách Thần trong nháy mắt lại bay tới một nơi khác, bộ dạng thất thần mất hồn mất vía.

Đường Đường không phản ứng với Bách Thần. Cô hỏi rõ ràng xem cậu bé sao lại lạc mất cha mẹ, lại hỏi cậu bé xem có nhớ số điện thoại cha mẹ hay không; một bên nói chuyện với anh bạn nhỏ, một bên tìm người. Dù sao thì cũng thông được ngôn ngữ, mọi chuyện liền trở nên đơn giản hơn phần nửa, Đường Đường dẫn theo anh bạn nhỏ đi ở phía trước, còn hai vị nam sĩ kia đi ở phía sau, một người mất hồn mất vía, một người tìm gan cùn cào, nghẹn một bụng nghi vấn.

Mọi người đi được một lát cuối cùng cũng có tín hiệu. Trước tiên Đường Đường thông báo tin tức cho phía Trần Vũ nói đã tìm được Bách Thần, sau đó nói khi dẫn cậu bé tìm được cha mẹ cô và hai người kia sẽ quay về.

Cặp vợ chồng trẻ tuổi kia bị lạc mất con trai, sốt ruột tìm nửa ngày đã muốn điên rồi, bây giờ rốt cuộc cũng tìm được đứa trẻ, bọn họ kích động khóc lên, còn liên tiếp nói cảm ơn với đám người Đường Đường.

Đường Đường ở phía trước nói chuyện với bọn họ, còn hai kẻ ngốc ở phía sau chỉ biết gật đầu cười cười. Chờ khi rút cuộc chỉ còn ba người, Mễ Việt liền trực tiếp nhảy tới trước mặt Đường Đường, "Đường à, cậu từ khi nào thì biết tiếng Bồ Đào Nha?"

"Cái này à", cô phải giải thích như thế nào đây, Đường Đường nghĩ nghĩ nói, "Lúc trước tôi thích xem bóng đá, xem nhiều lại cảm thấy có chút hứng thú cho nên tôi học."

Trâu bò như vậy sao!

Tên nhóc đơn thuần như Mễ Việt vừa nghe vậy đã tin, hoặc là nói từ khi phát hiện Đường Đường rất tài giỏi không phải như trên mạng nói Mễ Việt đã cảm thấy dù Đường Đường nói gì cậu cũng tin tưởng.

Hơn nữa Đường Đường không có lý do gì để nói dối cả.

Mễ Việt một bên cảm thán Đường Đường lợi hại, một bên cảm thán nói mình sao lại không có thiên phú như vậy, "Tôi đặc biệt thích xem Harry Potter, cả cái series đó tôi đã xem mấy lần rồi. Khi tôi còn học cao trung lúc đó tôi đã thề phải học tiếng Anh thật giỏi, sau đó mua nguyên tác bộ sách đó về xem"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó bộ sách kia đã bị giấu chặt dưới đáy hòm nhà tôi", Mễ Việt thở dài, "Quá khó."

Đường Đường.....

Rõ ràng là do cậu quá lười.

Hai người nói nói cười cười, còn Bách Thần phía sau vẫn luôn không nói một tiếng. Đường Đường từ sau khi biết đây số kia là của Bách Thần, cô đã quyết định không phản ứng với Bách Thần câu nào nữa. Mễ Việt nhìn ở trong mắt, lúc này đã thật sự tin, Đường Đường chắc chắn không còn chút ý nghĩ nào với Bách Thần. Bộ dạng đáng thương của Bách Thần bây giờ đến cậu cũng thấy mềm lòng vậy mà sắc mặt Đường Đường không hề thay đổi.

Đường Đường không muốn quan tâm Bách Thần, vậy Mễ Việt – con người hiền lành này sẽ đi chiều cổ Bách Thần.

Lôi kéo Đường Đường để cô đi chậm hơn chút, cố ý chờ Bách Thần, sau đó trái một câu phải một câu nói chuyện phiếm với Bách Thần, ví như nói chuyện hôm nay bọn họ ra biển chơi, buổi chiều lại đi nhảy dù, kết quả Bách Thần không ở đó để chơi.

Bách Thần vừa nghe, trong lòng càng thêm khổ sở.

Vốn dĩ tâm tình đã không tốt, bây giờ mới lại nghĩ đến mình không được chơi trò chơi, cả người càng chán nản.

Lần trước không được chơi, đến lần này cũng vậy.

Ngày mai đã phải rời New Zealand đến Australia, cho dù anh có muốn chơi cũng chơi không được.

Bách Thần cảm thấy lần này anh đến tham gia chương trình đúng là bị dính lời nguyền rồi, tâm tình từ đầu đến cuối đều không tốt nổi, những trò chơi anh muốn chơi, từ đầu tới cuối đều hoàn toàn không chơi được.

Vốn dĩ Mễ Việt muốn điều tiết không khí một chút, kết quả điều tiết xong liền phát hiện trông Bách Thần càng chán nản hơn. Về mặt Mễ Việt sợ hãi ngậm miệng lại không nói nữa.

Chờ khi trở lại chỗ ở thì thời gian còn kém năm phút nữa là đến 9 giờ, Đường Đường thông báo cho mọi người biết đã đem cậu bé đưa về nhà rồi, mọi người hãy yên tâm. Lúc này những người ở lại mới ai bận việc nấy.

Nhan Nghiên đã trở về đây hơn nửa tiếng, khi mới nhận được tin nhắn của Đường Đường cô còn buồn bực một hồi lâu, tại sao không phải là cô tìm thấy Bách Thần trước chứ?!

Nhưng mọi việc đã thành như vậy, Nhan Nghiên cũng không có cách nào, chỉ có thể cùng Trần Vũ về trước.

Buổi chiều vốn dĩ còn có chút tức giận với Bách Thần nhưng bây giờ bị chuyện kia dọa một trận nên Nhan Nghiên một chút tức giận cũng không còn nữa, trong lòng chỉ dư lại sự lo lắng. Cô chủ động đi qua hỏi tình huống của Bách Thần, hỏi cậu có đói bụng không hay muốn ăn chút gì đó.

Sở Sam "Ha" một tiếng, khó có dịp nhìn bộ dạng Nhan Nghiên chủ động lấy lòng người khác như vậy. Vốn dĩ cô định chê cười hai người họ có thể đứng làm trò khoe khoang trước mặt mọi người hay không, nhưng kết quả, cô thấy một màn khiến người ta phải trợn mắt há hốc mồm.

Bách Thần vào lúc Nhan Nghiên muốn đi lên lại lui về sau một bước, không phản ứng với lời nói của Nhan Nghiên mà nhìn chằm chằm vào mặt cô ấy, một hồi sau liền lạnh nhạt dời đi ánh mắt.

"Em đi lên trước."

Những người còn chưa rời đi đúng lúc thấy được khoảnh khắc này, tất cả đều há hốc mồm.

Đường Đường như có gì đó suy tư nhìn hai người, chờ mọi người đều tan rã ra cô liền lên lầu gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm.

Tâm Bách Thần lúc này rất loạn.

Anh lấy điện thoại ra tìm kiếm hai chữ Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, nhìn chăm chăm vào chữ portugese hơn nửa ngày, cuối cùng anh cũng tìm lời Đường Đường nói.

Không phải Đường Đường lừa anh, cậu bé ngày hôm nay đúng là người Bồ Đào Nha.

Mà người được xưng là tinh thông tiếng Bồ Đào Nha - Nhan Nghiên, nữ thần của anh, Nhan Nghiên lại có thể nghe không hiểu.

Không cần phải hỏi vì sao anh cũng có thể hiểu được, đều là người trong giới giải trí, anh đương nhiên hiểu được cái gọi là hình tượng của nghệ sĩ là chuyện như thế nào. Có rất nhiều nghệ sĩ, hình tượng của họ đều là giả, nhưng từ đầu tới bây giờ Nhan Nghiên nhất định không có trong hàng ngũ đó. Chỉ là hiện tại, Bách Thần không thể không thừa nhận, hình tượng ảnh hậu toàn năng của Nhan Nghiên, dường như có chút giả.

Ảnh hậu đương nhiên là thật, là khoảng thời gian trước cô tự mình đoạt lấy giải ảnh hậu Đông Kinh.

Nhưng mà hai chữ toàn năng này, cô gánh không nổi.

Cảm giác niềm tin sụp đổ thế này, thật khó chịu.

Hình tượng của Nhan Nghiên trong lòng Bách Thần quá tốt đẹp, nhưng bây giờ lại từng chút từng chút một dần dần tan vỡ. Bách Thần cảm thấy rất mệt mỏi.

Anh nằm trên giường, đến động một chút cũng không muốn.

Sau một hồi lâu phát ngốc nằm trên giường, lúc này Bách Thần mới hậu tri hậu giác nhớ tới chuyện vì sao Đường Đường lại biết tiếng Bồ Đào Nha.

Anh lập tức muốn tìm Đường Đường hỏi một chút, nhưng là khi cầm lấy điện thoại anh lại nghĩ đến chuyện Đường Đường kéo đến anh, vì thế Bách Thần không dám gửi tin nhắn.

Từ sau khi tới chương trình này, cảm nhận về Đường Đường trong anh càng ngày càng khác xa. Cô không hề dính lấy anh, thậm chí còn không thèm liếc anh một cái; cô có thể nói lưu loát tiếng Anh và tiếng Bồ Đào Nha, hơn nữa dù tuổi cô nhỏ nhưng lại đem những việc trong chuyến du lịch này xử lý rất hoàn mỹ thỏa đáng.

Hôm nay thậm chí còn tìm được anh khi anh lạc đường.

Đường Đường, cô đã từng là người anh vô cùng kính trọng, anh còn dùng ánh mắt miệt thị để nhìn cô, còn tự cho mình là kẻ trên cao, không quan tâm đến bất cứ lời nói nào của cô, nhưng là hiện tại...

Bách Thần phát hiện, bản thân mình như không hề có tư cách.

Đột nhiên anh nhớ đến một câu hát, "Người được yêu quá nhiều thì luôn hồ hững [1]."

Bởi vì lúc trước được thiên vị quá nhiều nên anh chưa bao giờ kiêng kị điều gì khi đối xử với Đường Đường, nhưng là hiện tại, trái tim của Đường Đường đã đặt lên người khác, còn anh, đến tư cách sợ hãi cũng không có.

Ngực Bách Thần co rút từng chút một, khó chịu không kể xiết nhưng nhiều hơn chính là cảm giác không cam lòng mà anh không hiểu được.

Ngày hôm sau, mọi người vẫn bình thường như không có chuyện gì. Sau khi Bách Thần đi xuống lầu, anh khẽ nhìn về phía Nhan Nghiên đang mang bộ dạng phờ phạc trên sofa.

Sắc mặt cô có chút tiều tụy, đôi môi mím lại lộ ra vẻ quật cường khiến Bách Thần đột nhiên nghĩ tới năm Nhan Nghiên mười chín tuổi quay bộ phim "Ách nữ" kia.

Đó là phim điện ảnh mà anh thích nhất, cô gái cầm trong đó không hề có lời thoại nào, nhưng cô lại có thể dùng vẻ mặt đầy chân thành tha thiết làm đá động đến một cậu nhóc đang còn học cấp ba như anh.

Sau đó vì đuổi theo cô mà anh tiến vào giới giải trí.

Bây giờ nhìn đến biểu cảm này, thấy bên môi là độ cong quen thuộc, trong nháy mắt Bách Thần mềm lòng.

Thật ra, loại hình tượng giống với Nhan Nghiên, tinh thông mười hai ngôn ngữ gì đó đúng là có chút khoa trương. Nếu cô ở phương diện ngôn ngữ thật sự có thiên phú như vậy thì cô tham gia vào cái giới giải trí này đúng là không lãng phí.

Thứ hình tượng này đều do công ty và người đại diện một mình ôm lấy mọi việc, có đôi lúc nghệ sĩ cũng không thể làm chủ. Có lẽ là một tay người đại diện tạo hình tượng như vậy cho Nhan Nghiên, chứ thật ra cô ấy không hề liên quan gì đến?

Bách Thần không hề phát hiện, bản thân sau một khoảng thời gian đã không chịu nổi khổ chế mà biện giải cho Nhan Nghiên rất nhiều, thậm chí còn tự thuyết phục bản thân mình.

Đợi đến khi lên xe chạy tới sân bay, Bách Thần đã không một tiếng động mà ngồi trở lại bên cạnh Nhan Nghiên.

Ở nơi mọi người không nhìn thấy, Nhan Nghiên trong nháy mắt muốn rơi nước mắt.

Cả đêm qua cô đều không ngủ ngon, cô không biết vì sao đột nhiên Bách Thần lại tức giận, vì sao lại đột nhiên nổi giận với cô. Cô vốn dĩ nghĩ sẽ đúng lý hợp tình hỏi cậu, nhưng là trong lòng cô cất giấu quá nhiều bí mật. Người trong lòng có quỷ luôn là không có cách nào để đúng lý hợp tình chất vấn người khác.

Vậy nên cô không hỏi.

Thẳng đến lúc này thấy Bách Thần một lần nữa trở về bên cạnh, Nhan Nghiên mới cảm thấy trái tim về đúng vị trí của nó.

Mấy ngày tới mọi người đều yên bình sinh hoạt tại Australia, sau đó ba ngày, mọi người cũng phải từ giả Australia để khởi hành đến đảo Saipan.

Lần này tổ tiết mục vô cùng nể tình mà đặt khách sạn trước, hơn nữa còn là khách sạn cấp bậc rất tốt. Đường Đường nằm trên giường gọi điện thoại cho Di Trình, Di Trình nói thành phố S có tuyết rơi, lúc này Đường Đường mới phản ứng lại bây giờ trong nước đang là mùa đông.

Di Trình nói gần đây mọi người đều chuẩn bị ăn tết, trong ngữ khí khó tránh khỏi mang chút thất vọng, bởi vì Đường Đường không thể trở về ăn tết.

Trong lòng Đường Đường vừa động, "Di Trình, bình thường nhà chúng ta ăn tết như thế nào?"

"Nhà chúng ta ít người khi ăn tết cũng chỉ gói sủi cào, nếu không phải đi lôi kéo Thiệu Diễm thì nó đến Xuân Văn cũng không xem mà giống như bình thường đọc sách xong sau đó ngủ", Di Trình nói nói lại cảm thấy có chút thương cảm, "Thiệu Diễm nói từ nhỏ nó đã có thói quen một mình nên không cảm thấy quạnh quẽ, nhưng là đi thấy đau lòng. Di mong sau này Thiệu Diễm có thể tìm người một người tri âm để khi đến tết nó không phải ở một mình nữa."

Trong lòng Đường Đường dâng lên cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Năm mười lăm tuổi cô về nước, mười mấy năm sau đó cô cũng chỉ là một người ăn tết.

Cả cha lẫn mẹ đều có gia đình riêng của mình, cô không muốn đi quấy rầy bọn họ nên đều an ủi nói với họ cô sống rất tốt, bản thân không hề thấy cô đơn.

Nhưng là mỗi khi đến giao thừa, nhìn căn phòng trống rỗng như vậy, cô sao có thể không thấy cô đơn.

Chờ khi treo điện thoại của Di Trình, cô liền gọi cho Minh Thiệu Diễm.

Dù đã sắp tới tết nhưng trong giọng nói của Minh Thiệu Diễm cũng không có chút không khí vui mừng nào, nghe cô nói hiện tại cô đang ở đảo Saipan hẳn cũng chỉ bảo cô chơi cho tận hứng.

"Chú nhỏ, tết đến chú có tính toán gì không?"

Có lẽ là cũng phải có nhỉ?

Trong suy nghĩ của Minh Thiệu Diễm đột nhiên nhớ tới năm nay trong nhà hẳn có nhiều thêm một người, rốt cuộc cũng có thể nào nhiệt hơn so với năm ngoái rồi.

Kết quả Đường Đường tham gia chương trình tạp kỹ kia, đến thời gian ăn tết cũng không thể về nhà.

Vậy nên tết năm nay và năm ngoái có khác gì nhau?!

"Không có tính toán gì", Minh Thiệu Diễm nhận nhạ nói, "Chú không thích âm ỉ."

Đường Đường.....

Thật cứng đầu.

"Đừng lo lắng cho chú, cháu chăm sóc tốt bản thân mình là được rồi", Minh Thiệu Diễm ở đầu dây điện thoại kia nói, "Phong cảnh đảo Saipan không tệ lắm, chơi tận hứng đi. Thời gian đã không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút."

Đợi khi ngắt điện thoại, Đường Đường nằm trên giường yên lặng thật lâu, sau đó chạy ra khỏi phòng tìm tổng đạo diễn.

Bởi vì nhà Mễ Việt là gia đình đơn thân nên cậu đã xin nghỉ với đạo diễn về nước rồi, Trương Nhã Trúc tuổi lớn luôn muốn ở cùng người nhà nên cũng xin nghỉ.

Còn có Đường Đường, không ai biết nguyên nhân cũng bay về nước.

Mọi người đối với thân thể Đường Đường đều có chút tò mò, chỉ có Bách Thần và Nhan Nghiên biết hiện tại Đường Đường là cháu gái của lão tổng Thánh Ngu, Minh Thiếu Diễm.

Nhan Nghiên suy tư nghĩ gì đó, mà Bách Thần cũng đồng dạng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Đường Đường là do Minh Thiếu Diễm mới nhận về, Bách Thần không cảm thấy Minh đồng và Đường Đường có bao nhiêu cảm tình, cho nên Đường Đường về nước nhất định không phải vì Minh Thiếu Diễm. Vậy nên cô về nước có lẽ là vì tên bạn trai mới quen gần đây?

Người khác về nhà là vì người nhà nhưng Đường Đường về nhà là vì gặp bạn trai.

Vậy cô đã nói gì để đến đạo diễn cũng đồng ý?

Thật là quá đáng.

Đường Đường đúng thật là quá đáng, đến Đái Na cũng mới biết được tin này từ đạo diễn.

Đái Na thật sự không hiểu Đường Đường vì sao lại một hai phải chạy về đây, "Hôm nay chạy về sáng sớm ngày mai lại lên máy bay, em lại có ý gì?"

"Chú nhỏ một mình ở nhà ăn tết, rất thảm nha", Đường Đường nói, "Em trở về cũng chú ấy trải qua năm mới."

Đái Na:.....

Không nói hai lời, đồng ý.

Cháu gái người ta vì chú nhỏ, cô có lý nào để ngăn cản, hơn nữa nói không chừng khi Minh Thiếu Diễm cao hứng cô còn được thưởng thêm tiền.

"Đái Na, chuyện này chị đừng nói cho chú nhỏ."

"Được được được", Đái Na bảo đảm không nói ra khỏi miệng, chẳng những không nói cô còn cố ý ra sân bay đón người trở về.

Một lần nữa trở lại thành phố S, lại lần nữa cảm nhận không khí ẩm ướt lạnh lẽo quen thuộc, Đường Đường nhìn thời gian, 11 giờ 10 phút tối, hy vọng cô có thể về trước lúc 12 giờ.

Đường Đường gửi cho Minh Thiếu Diễm một tin nhắn, hỏi xem hắn đang làm gì.

[Đọc sách.]

Minh Thiếu Diễm trả lời rất mau.

Không có chuyện gì làm đương nhiên trả lời mau.

Di Trình làm một bàn đồ ăn, bây giờ đang xem Xuân Vãn. Năm rồi Minh Thiếu Diễm còn cùng đi xem, nhưng năm nay không biết vì sao một chút hứng thú hẳn cũng không có, vì thế lên lầu tìm sách đọc.

Thất thần lấy ra một quyển sách thì tin nhắn của Đường Đường gửi đến.

Sau khi trả lời đọc sách xong Minh Thiếu Diễm còn hỏi cô xem cô có xem Xuân Vãn hay không.

[Có, mọi người đều đang cùng nhau xem Xuân Vãn này.]

Nhiều người, náo nhiệt, rất tốt.

Hai người câu được câu không hàn huyên trong chốc lát, thật ra đoạn nhắn tin không có dinh dưỡng gì, nhưng có lẽ hôm nay có chút đặc biệt nên Minh Thiếu Diễm không hề cảm thấy phiền.

Khi thời gian gần đến lúc 12 giờ, đột nhiên Đường Đường hỏi hắn,

[Chú nhỏ, bây giờ chú đang ở đâu?]

[Phòng ngủ.]

[Chú đến ban công xem một chút đi.]

Để làm gì? Minh Thiếu Diễm nhú nhú mày, thầm nghĩ không lẽ Đường Đường dặn dò Di Trình sắp đặt cái gì?

Người trẻ tuổi đúng là thích làm loạn mà, Minh Thiếu Diễm lắc lắc đầu, khoác thêm cái áo lên người sau đó mở cửa ra đi đến ban công.

Cô gái vốn dĩ hần nghĩ không thể trở về kia đang đứng trên nền tuyết, khi cô thấy hần liền vui mừng vẫy vẫy tay.

Điện thoại trong khoảnh khắc đó rung lên, tiếng chuông báo hiệu 12 giờ vang lên, dưới ánh đèn sáng chói, một hàng chữ thật lớn đâm vào lòng Minh Thiếu Diễm.

[Chú nhỏ, năm mới vui vẻ ~]

[1] "Người được yêu quá nhiều thì luôn hờ hững" là một câu từ trong bài hát Hoa Hồng Đỏ của Trần Dịch Tấn, chính là bài hát bọn mình đã chèn ở đầu trang đó!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

* Xin lỗi các nàng, chiều nay tôi phải đón xe lên trường nên bây giờ tui đăng nhé!

Cô sao lại ở chỗ này?

Cô gái đứng trên nền tuyết, ánh đèn chiếu rọi lên ngũ quan của cô, ấm áp mà lại xinh đẹp kinh người.

Một giây trước Đường Đường còn ở đầu dây điện thoại kia nói cô đang ở nơi cách hần hơn nửa cái địa cầu cùng các thành viên chương trình "Lữ hành hoa lệ" bên nhau ăn tết. Vậy mà giây tiếp theo lại xuất hiện ở gần hần như vậy, còn cười nói năm mới vui vẻ với hần.

Trong lòng như có thứ gì đó, từng chút từng chút ấm lên, Minh Thiếu Diễm nở nụ cười.

Hần rất ít khi cười, dù là giờ phút này nụ cười của hần cũng không hề rõ ràng, nhưng đúng là hần đã cười.

Lúc này Minh Thiếu Diễm mới hiểu ra, vừa rồi rõ ràng là Đường Đường cố ý lừa hần, tạo bất ngờ cho hần.

Cái kẻ lừa đảo này.

Đường Đường đi vào biệt thự, khi Minh Thiếu Diễm mở cửa xuống lầu liền nghe thấy âm thanh hưng phấn vui vẻ của di Trình. Hần từ chỗ ngọt của lầu hai đi xuống xem, di Trình và Đường Đường hai người đang phấn khích cười đùa, sau đó cùng nhau bày lên bữa cơm đoàn viên. Bây giờ, trên TV cũng vang lên tiếng reo hò hoan hô chúc mừng của nhóm MC. Cuối cùng năm mới vô vị trong lòng hần cũng đã nhuộm thêm chút sắc màu.

Minh Thiếu Diễm cảm thấy tim hần tựa như đang đập nhanh hơn vài phần, nhưng hần vẫn như cũ duy trì khuôn mặt ung dung bình tĩnh, âm thanh ổn định, "Sao lại đột nhiên trở về thế này?"

"Bởi vì cháu còn phải ăn tết nữa", Đường Đường cười cời bao tay, "Ăn tết đương nhiên là phải ở cùng người nhà rồi."

Di Trình kích động khóc lên liên tiếp lôi kéo tay Đường Đường, "Đứng đứng đứng, ăn tết là phải tề tựu về nhà mới đúng. Cháu đã ăn gì chưa? Nào, mau mau đi thay quần áo đi, đi đi hâm lại sủi cào."

"Được", Đường Đường ngồi trên máy bay sáu tiếng đồng hồ, lại ngồi xe thêm một giờ, lúc này đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi. Nhanh chóng lên phòng thay đổi quần áo rồi chạy xuống. Rõ ràng buổi chiều hần đã ăn sủi cào, nhưng có lẽ là do bầu không khí gây ra nên nhìn Đường Đường vui vẻ ăn như vậy, Minh Thiếu Diễm cũng cầm lấy đũa ăn mấy cái.

Di Trình nhìn Minh Thiếu Diễm lại nhìn Đường Đường, trong đôi mắt ngập tràn cảm động.

Cả đời bà không có đứa con nào, nhưng nhìn hai đứa nhỏ nhà Minh gia cùng nhau lớn lên bà cũng chậm rãi xem chúng như con của mình. Đáng tiếc sau này Thiếu Phạn bất hạnh xảy ra tai nạn nên còn lại một mình Minh Thiếu Diễm cô đơn lớn lên.

Lúc trước bởi vì Đường Đường là con gái Minh Thiếu Phạn nên bà vô cùng thích Đường Đường. Nhưng sau này bà thích Đường Đường không chỉ vì suy nghĩ đó nữa mà là đứa nhỏ Đường Đường này thật sự rất làm người khác yêu thích.

Một ngôi nhà lạnh lẽo thế này vì có Đường Đường tiến vào mà trở nên không còn như trước nữa.

Đội khi cơm nước xong, di Trình dọn dẹp bàn ăn sau đó đi phòng bếp bận việc. Bây giờ hai chú cháu mới có thời gian hỏi thăm tình hình gần đây như thế nào. Một câu "Cũng không tệ lắm" của Minh Thiếu Diễm đã khái quát xong tình hình gần đây của hần, sau đó hần tự nhiên mà đem đề tài chuyện đến trên người Đường Đường.

Thật ra gần như bọn họ mỗi ngày đều gọi điện thoại, hàng ngày cô làm gì hay chơi cái gì Minh Thiếu Diễm đều biết, Đường Đường sợ Minh Thiếu Diễm cảm thấy nhàm chán nên vắt hết óc suy nghĩ, có cái gì cũng nói hết cho Minh Thiếu Diễm.

Ví như cô và bọn Mễ Việt cùng nhau chơi đấu đĩa chủ, còn thắng được rất nhiều tiền, lại ví như bọn họ cùng lặn xuống biển chơi. Cô còn kể cả chuyện Bách Thần không cẩn thận đi lạc được cô tìm thấy cho Minh Thiếu Diễm nghe.

Mày Minh Thiếu Diễm nhủ lại gần như không thể thấy được, "Đi lạc?"

Đường Đường đem những chuyện hôm đó xảy ra kể cho Minh Thiếu Diễm nghe, Minh Thiếu Diễm nghe xong liền trực tiếp quảng cho Bách Thần hai chữ, "Ngu ngốc."

Đã hơn hai mươi tuổi rồi lại còn lạc đường.

Nhớ tới Bách Thần hôm đó, Đường Đường cũng rất đồng ý, đúng là ngu ngốc.

Minh Thiếu Diễm phê bình Bách Thần xong lại chuyển lên người Đường Đường, mày nhủ lại, "Cháu đi tìm người? Bọn họ để cho một cô gái như cháu tôi muộn còn ra ngoài tìm người?"

"Bởi vì cháu là hướng dẫn viên du lịch mà, đương nhiên phải phụ trách an toàn của các đội viên. Hơn nữa cũng không phải chỉ mình cháu tìm mà là chị Nhan Nghiên và anh Vũ một nhóm, cháu và Tiểu Mễ một nhóm."

Không phải một người, cuối cùng Minh Thiếu Diễm cũng cảm thấy tạm ổn. Hắn không hỏi lại chuyện của Bách Thần nữa mà quay qua chú ý đến Tiểu Mễ này.

Thời điểm hắn nói chuyện điện thoại với Đường Đường, cô sẽ thường xuyên nhắc tới Mễ Việt, xem ra quan hệ rất không tồi.

Minh Thiếu Diễm nghe Đái Na nói, tuổi Mễ Việt và Đường Đường không sai biệt lắm, khó trách dễ ở chung.

Mễ Việt đối với Đường Đường tốt, quan tâm Đường Đường khiến Minh Thiếu Diễm tự nhiên cũng có ấn tượng không tồi đối với Mễ Việt. Hắn gật đầu hỏi cô, "Ngoại trừ cháu còn có ai về nhà ăn tết nữa?"

"Chị Nhã Trúc nói muốn bên cạnh con gái nên về sớm nhất. Tiểu Mễ cũng vậy, nhà cậu ấy là gia đình đơn thân, trong nhà chỉ có một mình mẹ cậu ấy, nên cậu ấy về nhà đón tết cùng mẹ."

Còn rất hiểu thuận.

Minh Thiếu Diễm rất nguyện ý để cho Đường Đường và cậu nhóc có gia giáo kia ở chung nhiều hơn.

"Cháu xin nghỉ được bao lâu?"

Vừa nói đến cái này, Đường Đường lập tức nhụt chí, dựng thẳng một đầu ngón tay lên, "Chỉ có một ngày."

Mày Minh Thiếu Diễm nhủ lại, "Một ngày."

Hôm nay trở về ngày mai liền đi?

Không nói đến thời gian dài hay ngắn, nhưng bỏ qua thời gian ngồi máy bay thì Đường Đường còn thời gian để nghỉ ngơi không? Ban tổ chức không sợ khách mời không chịu đựng nổi?

"Chị Nhã Trúc là tiền bối nên đạo diễn cho chị ấy ba ngày, còn cháu và Tiểu Mễ đều là một ngày", thật ra Đường Đường cũng hiểu được. Tổ tiết mục vẫn còn đang tiếp tục làm việc, chỉ cần một ngày còn mở camera thì ngày đó vẫn phải tiêu hao tài chính. Tổ tiết mục muốn cố gắng tiết kiệm tiền như vậy cũng không sai.

Hơn nữa, nói trắng ra, chương trình này không có Đường Đường, không có Mễ Việt thì tính giải trí liền trực tiếp giảm hơn một nửa.

Hôm nay sau khi xuống máy bay, đạo diễn liền gửi Wechat cho cô báo cô sớm trở về chút, còn gửi cho cô một đồng biểu tượng khóc lóc. Ngai ấy còn nói chỉ còn lại năm khách mời, đúng là muốn có bao nhiêu nhàm chán liền có bấy nhiêu.

Đường Đường vội vàng về nhà cùng hắn ăn tết, Minh Thiếu Diễm thừa nhận hắn rất cảm động, nhưng bỏ qua cái đó thì nghĩ đến việc cô chỉ có một ngày nghỉ khiến cảm động của Minh Thiếu Diễm đều bay biến hết.

Hiện tại đã là rạng sáng 1 giờ, ngày mai 12 giờ trưa là cô đã phải lên máy bay, có nghĩ là thời gian Đường Đường ở nhà còn chưa đến mười hai tiếng?

Liên tục hai ngày ngồi máy bay bay tới bay lui như vậy thì dù trẻ tuổi cũng không chịu nổi.

Nếu Trương Nhã Trúc có thể nghỉ ba ngày vậy đương nhiên Đường Đường cũng có thể. Minh Thiếu Diễm lập tức muốn bảo Đái Na gọi điện thoại cho tổ tiết mục, nhưng Đường Đường đã lạnh tay lẹ mắt nhào lên ôm cánh tay Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ, đừng đừng!"

"Cháu đã mua vé máy bay khứ hồi rồi, cũng cùng một chuyến với Tiểu Mễ, đúng lúc cùng nhau bay đến đó."

"Nói câu ta quay lại trước."

"Cháu chỉ là một người mới sao có thể làm như vậy", Đường Đường rút điện thoại trong tay Minh Thiếu Diễm đặt qua một bên, sau đó mới buông tay Minh Thiếu Diễm ra, ngồi xuống một lần nữa, "Hơn nữa cháu một mình ngồi trên máy bay rất nhàm chán, có người nói chuyện cùng thì tốt hơn."

Minh Thiếu Diễm mặt lạnh không nói lời nào.

Nhưng là hẳn không cần lại nữa.

Qua một hồi lâu, Minh Thiếu Diễm mới nói, "Chú là lo lắng cháu bốn ba qua lại thân thể sẽ không chịu nổi."

"Cháu còn trẻ mà", Đường Đường nhảy lên. Trước kia khi cô đóng phim có đôi khi phải quay chụp sáng đêm suốt mười ngày, lúc đó mỗi ngày cô ngủ không đến bốn giờ. So với trước kia thì bây giờ một chút cũng không vất vả, cùng lắm thì chút nữa trở về đắp mặt nạ rồi thoa chút kem mắt là được rồi.

Tuy rằng tuổi trẻ nhưng vẫn nên coi trọng bảo dưỡng.

Lại nói chuyện với Minh Thiếu Diễm thêm vài câu, Đường Đường liền lên lầu tắm rửa một cái. Tìm một miếng mặt nạ chuyên dùng để dưỡng da dành cho người thức đêm cần thận đắp lên, sau đó cô lác lác lư lư đi tìm Minh Thiếu Diễm.

Cô mang theo vài món quà nho nhỏ khi mua được trong khoảng thời gian du lịch tặng cho Minh Thiếu Diễm, còn có di Trình.

Gõ gõ cửa phòng Minh Thiếu Diễm. Đến khi Minh Thiếu Diễm ra mở cửa liền bị gương mặt đang đắp mặt nạ của Đường Đường làm cho hoảng sợ.

Bất đắc dĩ lui về sau hai bước, kêu Đường Đường đi vào.

"Không phải nói tuổi cháu còn trẻ sao?", đột nhiên Minh Thiếu Diễm trêu chọc Đường Đường, "Đắp mặt nạ làm gì?"

"Dù tuổi trẻ nhưng việc thức đêm vẫn rất có hại với làn da nha, làm da thiếu nước này, còn làm da bị thiếu dưỡng chất nữa. Hơn nữa thức đêm còn khiến làn da bị thô ráp dẫn đến lão hóa sớm. Đặc biệt là ở phần mắt", nói đến chuyện dưỡng da, Đường Đường hoàn toàn có thể xem là chuyên gia, "Cho nên, chăm sóc da thì không cần nhìn tuổi, có điều kiện thì bảo dưỡng da sớm một chút. Vậy nên, chú nhỏ, chú cố gắng đừng đem công việc về nhà nữa, mỗi ngày nghỉ ngơi sớm một chút. Đừng thức đêm! Nếu chú có thời gian thì cũng nên chăm sóc da đi..."

Nói đến đây Đường Đường lập tức dừng lại, tròn mắt vừa chuyển liền hưng phấn nói, "Chú nhỏ, hôm nay chú cũng thức đêm. Hay là chú cũng đắp một cái mặt nạ đi."

"Không đắp", Minh Thiếu Diễm không hề suy nghĩ, từ chối.

Đại nam nhân thì đắp mặt nạ cái gì.

"Mặt nạ không phải là thứ chỉ có phụ nữ dùng đâu, Tiểu Mễ. Bách Thần mỗi ngày còn cần mẫn chăm sóc da hơn cháu nữa", Đường Đường nói, "Đắp mặt nạ là để làn da không khô già đi. Chú nhỏ, ngày thường chú nên chăm sóc nhiều hơn. Chú cũng sắp ba mươi rồi, mặc dù thoát nhìn vẫn giống như hai mươi mấy tuổi, lại còn đẹp nữa, nhưng sao chú lại không coi trọng gương mặt mình như vậy."

Minh Thiếu Diễm:.....

"Chú nhỏ, chăm sóc da để không già..."

Một chữ "già", kích thích dây thần kinh của Minh Thiếu Diễm.

Hắn chỉ mới 27 tuổi, một chút cũng không già, thậm chí còn rất trẻ, nhưng là so với một Đường Đường mới 18 tuổi, Minh Thiếu Diễm cảm thấy dường như hẳn có chút già.

Sau một lúc trầm mặc thật lâu Minh Thiếu Diễm cũng nhận thua, "Đắp."

"Yeah", Đường Đường cao hứng từ sofa nhảy lên, "Chú nhỏ, chú chờ cháu nha, cháu lấy mặt nạ cho chú."

Nói xong lập tức chạy ra khỏi phòng, chỉ chốc lát sau đã mang theo một miếng mặt nạ chạy về, "Chú nhỏ, chú rửa mặt trước đi, rửa xong thì đắp cái này. Mười lăm phút sau thì lấy xuống, đợi sau khi hấp thu xong rửa mặt lại sạch sẽ là được."

Minh Thiếu Diễm nhìn cô cháu gái vẫn luôn miệng lái nhai, trong lòng không nhịn được nghĩ thầm. Không lẽ hẳn còn có thể trốn không đắp mặt nạ?

Lúc hắn định xoay người đến phòng vệ sinh, dường như nhớ tới gì đó Minh Thiếu Diễm quay đầu nói với Đường Đường, "Chú tự mình làm là được, cháu mau trở về ngủ đi."

Hắn có thể đắp mặt nạ nhưng đắp mặt nạ mà còn để Đường Đường thấy, vậy thì không thể.

Mất mặt.

Đường Đường còn chưa phản ứng lại đã bị Minh Thiếu Diễm đẩy ra ngoài.

... Không phải, cháu còn chưa chỉ chú đắp xong còn phải bảo dưỡng như thế nào nữa mà.

Được rồi, chờ sau khi đắp xong lại nói sau.

Đường Đường về phòng rửa sạch đường chất trên mặt mình, lại dưỡng ẩm rồi thoa kem mắt. Nhìn thời gian không sai biệt lắm, lúc này Đường Đường lại đem theo một đồng chai lọ vại bình đi xuống lầu tìm Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm đứng là vừa mới rửa mặt sau khi đắp mặt nạ xong.

Không thể không thừa nhận, đắp xong lại sờ sờ, xúc cảm hình như tốt hơn trước một chút?

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Minh Thiếu Diễm bất đắc dĩ mở cửa ra, "Đã đắp xong rồi..."

Lời nói còn chưa dứt hẳn đã thấy đồng chai lọ vại bình trong tay Đường Đường. Minh Thiếu Diễm theo bản năng muốn đuổi người nhưng Đường Đường đã tay mất lạnh lẽo nhảy vào, "Đắp xong còn phải thoa thêm vài món nữa..."

Lần này Minh Thiếu Diễm như thế nào cũng không đồng ý.

Hơn nữa, những món mỹ phẩm dưỡng da kia đều là dành cho nữ phải không? Hẳn là đàn ông thì dùng thế nào?

Lần này dù Đường Đường nói cái gì cũng không chịu dùng.

Mất thấy Minh Thiếu Diễm lại muốn đuổi người, Đường Đường hết cách đành phải lui một bước, "Vậy chỉ dùng kem mắt thôi! Cái khác đều không dùng!" Sau đó chỉ vào khóe mắt không có chút nếp nhăn nào của Minh Thiếu Diễm mà trợn mắt nói dối, "Chú nhỏ, chú xem khóe mắt chú đều có nếp nhăn rồi này, bây giờ không chú ý thì sau này càng rõ hơn."

Minh Thiếu Diễm ngừng lại, ngón tay hơi hơi vuốt phần khóe mắt, "Thật sự?"

"Thật!", Đường Đường đẩy Minh Thiếu Diễm ngồi trên sofa, "Chú nhỏ, chú đừng làm thằng nam thấy mỹ phẩm dưỡng da liền trốn tránh. Đàn ông dưỡng da cũng rất bình thường nha, hiện tại cũng có rất nhiều sản phẩm dưỡng da nam. Loại kem mắt này nam hay nữ đều dùng được, chú dùng thử xem"

Minh Thiếu Diễm vốn muốn tự mình làm nhưng Đường Đường đã mở nắp chai, quét một ít kem bên trong đi đến trước mặt hắn.

Cô chợt đến gần như vậy làm Minh Thiếu Diễm theo bản năng dựa ra sau, tay trái Đường Đường đè lại bả vai hắn, đặt ngón tay dính kem nhẹ nhàng xoa lên phần bọng mắt của Minh Thiếu Diễm.

Kem được tay nhỏ thoa lên, động tác mát xa phần dưới mắt nhẹ nhàng kéo dài từ phần đầu đến đuôi không hề dùng sức, thẳng cho đến khi kem mắt hoàn toàn được hấp thụ.

Đường Đường rất nghiêm túc, Minh Thiếu Diễm chỉ có thể cảm nhận được lực trên vai cùng ngón tay ôn nhu xoa xoa quanh mắt hắn.

Sống lưng Minh Thiếu Diễm có chút cứng đờ, cũng không dựa ra sau nữa. Minh động, người chưa bao giờ tiếp xúc gần với phụ nữ, giờ phút này đến một cử động nhỏ cũng không dám, bị động để cháu gái ấn trên sofa mà thoa kem mắt.

Thoa mắt trái xong lại đến mắt phải, rốt cuộc cũng xong, thân thể Đường Đường chợt cách xa ra.

"Được rồi", Đường Đường vỗ vỗ tay, "Chú nhỏ, chú có thể không dùng những món khác nhưng kem mắt là nhất định phải thoa. Mỗi ngày phải thoa hai lần, không quan trọng sớm hay muộn, tối đa là nửa phút."

Minh Thiếu Diễm không biết vì sao lại cảm thấy có chút không muốn nhìn mặt cháu gái.

Hoặc là nói không dám nhìn.

"... Biết rồi, mau đi lên đi, ngày mai còn phải lên máy bay."

Lại bắt đầu đuổi người! Đường Đường bất đắc dĩ thở dài, một lần nữa ôm đồng lớn chai lọ vại bình muốn rời khỏi, trước khi đi còn ngoái lại dặn dò, "Chú không được quên đâu đó."

"Biết rồi, bà quản gia nhĩ", Minh Thiếu Diễm rút cuộc cũng đem Đường Đường đuổi ra ngoài. Đợi khi cửa đóng lại, Minh Thiếu Diễm liền giơ tay sờ sờ vị trí vừa thoa kem mắt lúc này, đi vào phòng vệ sinh.

Nhìn bản thân trong gương hơn nửa ngày cũng không phát hiện ra một nếp nhăn nào.

Cái kẻ lừa đảo chuyên gạt người này.

Nhưng, Minh Thiếu Diễm nhìn kem mắt Đường Đường để lại nghĩ nghĩ, vẫn là nên thử xem.

Hắn là chú nhỏ, không thể để đến một ngày nào đó biến thành chú già được.

Ngày hôm sau, Minh Thiếu Diễm cuối cùng cũng có thể uống cà phê Lam Sơn đã lâu không uống, còn Đường Đường sau khi pha cà phê xong cũng lên đường đến sân bay.

Mễ Việt đã ở sân bay đợi hơn nửa tiếng, thấy cô liền cao hứng vẫy vẫy tay, gần cô lên hô một tiếng.

Một người đàn ông cao một mét tám, không kêu đã làm người ta chú ý, bây giờ kêu lên một tiếng làm mọi người lập tức nhận ra. Mễ Việt nhận ra còn không nói, đành này đến Đường Đường cũng bị phát hiện.

"Trời ạ, đó là Mễ Việt và Đường Đường phải không? Sao bọn họ lại đi cùng nhau vậy?"

"Không phải bọn họ đang cùng nhau quay "Lữ hành hoa lộ" à?"

"Vậy Bách Thần đâu, có phải cũng ở gần đây không? Còn có Nhan Nghiên nữa?"

Xung quanh lập tức có chút hỗn loạn, người đại diện của Mễ Việt hận không thể cho cậu một cái tát, vẻ mặt xấu hổ nhìn Đường Đường, sau đó vội vàng che chở để hai người vào lối đi đặc biệt.

Chờ khi lên máy bay, đại khái buổi tối hai người đều ngủ không ngon nên vừa ngồi vào chỗ liền bắt đầu ngủ. Bọn họ hoàn toàn không biết hai người đã được đưa lên hot search.

Từ khi "Lữ hành hoa lộ" được quay chụp tới này đều không có tin tức gì, thật vất vả hôm nay Mễ Việt với Đường Đường mới xuất hiện, huống chi có người chụp được ảnh Đường Đường và Mễ Việt nói nói cười cười, bộ dạng rất thân mật.

Fans Mễ Việt, thứ nhất là không nhiều bằng Bách Thần, thứ hai là không mạnh mẽ như fans Bách Thần, cho nên bây giờ nhìn thấy hai người đi cùng nhau họ hoàn toàn không hề giống như fans Bách Thần lúc trước đối xử với Đường Đường không khách khí.

Lúc trước fans Bách Thần nói thẳng Đường Đường không xứng với Bách Thần, nói cô chỉ biết dát vàng lên mặt.

Nhưng fans Mễ Việt không dám ngông cuồng như vậy mà chỉ liên tục làm sáng tỏ, nói hai người chỉ là bạn, mọi người đừng đoán mò.

Dù "Lữ hành hoa lộ" còn chưa phát sóng, nhưng đã được miễn phí cho một vé lên hot search. Còn tại đảo Saipan, mọi người lướt xem hot search đều cười nói hai người này vậy mà hẹn cùng nhau tới, Bách Thần nhìn ảnh chụp trên điện thoại, nhìn một hồi lâu sau cũng tắt Weibo đi.

Từ khi tới chương trình này, Đường Đường chưa bao giờ xuất hiện trước mắt anh cười vui vẻ như vậy.

Mễ Việt và Đường Đường trở về được hai ngày thì Trương Nhã Trúc cũng trở lại, mọi người lại tiếp tục chiến đấu ở nơi khác.

Lần này tổ tiết mục thuê một chiếc RV [1] cho mọi người, điều kiện chiếc RV cũng không tệ lắm, ngoại trừ Đường Đường không có bằng lái thì những người còn lại đều có thể thay nhau lái xe.

Thật ra cô biết lái xe, nhưng "Đường Đường" thì lại không biết nên cô chỉ có thể an an tĩnh tĩnh ngồi ở phía sau.

Ngồi trên xe, thời gian mọi người ở cùng nhau trong nháy mắt tăng lên rất nhiều, ngay cả những người không ai nghĩ đến sẽ chơi đấu địa chủ như Lưu Linh và Trương Nhã Trúc cũng vì trên xe quá nhàm chán mà gia nhập đội quân chơi.

Mà Mễ Việt, rốt cuộc cũng có thời gian chơi game, còn lôi kéo thêm được một vị tiểu ca quay phim chơi game rất lợi hại chơi cùng.

Bách Thần nhìn nhìn cũng thấy ngứa tay, vì thế đội chơi game tăng thêm một thành viên nữa.

Chơi một hồi lâu, đột nhiên đạo diễn đưa ra một kiến nghị, xét thấy mọi người đều thích chơi game cho nên sao đội khách mời và tổ tiết mục không mở ra một cuộc so tài, năm trận thắng ba, chỉ cần thắng được tổ tiết mục thì khách mời sẽ có được 10 ngàn Euro, ngược lại thì đội khách mời phải đưa lại 10 ngàn Euro cho tổ tiết mục.

Mễ Việt vừa nghe thấy 10 ngàn Euro liền không chút suy nghĩ đồng ý, "Thành giao!"

Bách Thần vội vàng bịt miệng cậu lại, "Đánh không lại làm sao? Bên đó có anh Phong chơi lợi hại như vậy."

Anh Phong chính là người quay phim mà mỗi ngày Mễ Việt đều lôi kéo chơi cùng, đặt cấp cao thủ, biệt danh là thích khách thích thể hiện.

Mễ Việt ngăn người, sau đó liền nói không có chuyện gì, "Sợ cái gì, trước đây không phải có người nói chị Nhan Nghiên chơi đến cấp cao thủ 88 sao đứng thứ ba toàn khu sao, nhất định so với anh Phong lợi hại hơn nhiều."

Bách Thần lúc này mới nhớ tới, Nhan Nghiên cũng biết chơi trò này.

Đúng nha.

Động tác hai người cùng nhất trí nhìn về phía Nhan Nghiên, "Chị chơi chung không?"

Sắc mặt Nhan Nghiên có hơi trắng, nhưng vẫn gật gật đầu.

Có một khoảng thời gian cô chơi game này cùng bạn bè thân thiết, lúc đó cô thường chơi mấy tướng thuộc dạng anh hùng hay pháp sư. Trước đây bởi vì hình tượng Nhan Nghiên biết chơi game nên cô cũng download về chơi vài lần, hẳn là... hẳn là còn chơi tốt đi.

Bách Thần và Mễ Việt hoan hô một tiếng, "Nhưng thêm chị ấy vào vẫn không đủ, phải cần đến năm người. Em nhớ anh Vũ hình như có chơi, thêm anh Vũ nữa là bốn người. Còn chị Sở Sam, chị chơi không?"

Sở Sam xua tay, "Chị chỉ chơi Ngôi Sao Thời Trang."

"Đường!"

Mễ Việt cao giọng gọi Đường Đường đang ngồi ở ghế phó lái phía trước, Đường Đường quay đầu lại, Mễ Việt rống to, "Cậu biết đánh Vương Giả không?"

"Biết a."

"Đến đây đến đây, đủ năm người rồi, chị Nhan Nghiên chị giỏi nhất, cho chị đi rừng."

Nhan Nghiên:.....

"Cầu che chờ."

Tay Nhan Nghiên run lên, ấn chọn một con tướng đi rừng mà cô chưa chơi lần nào.

Khóa.

Trước mắt Nhan Nghiên tối sầm.

Không còn đường lùi nữa.

--

Tác giả có lời muốn nói:

Nhan Nghiên: Tuyệt vọng, muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Trò chơi này rất lâu rồi cô không chơi nên Đường Đường đối với nó đã không còn nhiệt tình quá lớn nữa, vì thế đã nhiều ngày trôi qua như vậy, cả Bách Thần và Mễ Việt đều thường xuyên chơi nhưng Đường Đường chưa bao giờ gia nhập với bọn họ.

Cũng chính vì vậy mọi người mới cho rằng Đường Đường không biết chơi. Nhưng nói đi thì phải nói lại, hiện giờ đúng là thời điểm phổ biến nhất của trò chơi này, từ học sinh tiểu học đến những người đã đi làm, hầu như bọn họ đều chơi, thế nên Mễ Việt mới cảm thấy Đường Đường hẳn là biết chơi một chút.

Bây giờ đúng là Đường Đường biết chơi thành ra đội hình đã đủ năm người.

Mễ Việt tích cực chỉ đạo mọi người chọn tướng.

Cậu đem nhiệm vụ thích khách đi rừng khó khăn nhất phân cho Nhan Nghiên, người lợi hại nhất trong đội. Sau đó tự mình cảm thấy tốt nhất rồi chọn một con tướng bậc C để đi Mid, Bách Thần cũng chọn một con tướng xạ thủ bậc C. Còn Trần Vũ, anh thuộc dạng có thời gian là chơi một chút nên anh chỉ biết đánh tướng hỗ trợ đơn giản.

Mề Việt vốn dĩ muốn cho Đường Đường chơi trợ thủ, còn là một tướng trợ thủ đặc biệt đơn giản, cô chỉ việc đi theo sau người khác là được, kết quả Trần Vũ chơi trợ thủ, Đường Đường chỉ còn vị trí trên Top.

Đường Đường chọn tướng Hoa Mộc Lan.

Bách Thần có chút luống cuống, anh biết đại khái trình độ của Mề Việt, còn Đường Đường khá nhất thì cũng chỉ ở hạng vàng lại dám chọn Hoa Mộc Lan nằm trong top năm tướng có thao tác khó nhất! Đây là cô ta muốn tìm đường chết sao?

Mấy anh trai trong tổ tiết mục đều chơi không tệ lắm, bên họ còn có một cao thủ gánh team. Bách Thần cảm thấy 10 ngàn Euro của bọn họ có khả năng muốn bay.

"Không sao đâu", Mề Việt rất tự tin, bên kia có cao thủ thì sao, bọn họ còn có cao thủ cấp bậc cao hơn đây, đánh đánh vài cái là thắng trận.

Nhìn cái cách chị Nhan Nghiên tự tin chọn Hàn Tín kia, thần thắng lợi đúng là đang gọi tên ta.

Trò chơi bắt đầu, thao tác của Mề Việt cẩn thận điều khiển tướng của mình, còn không yên tâm dặn dò Đường Đường, "Đường Đường, đánh không lại thì trốn ở trong tháp đi, đừng ra ngoài. Chờ tôi diệt lính ở đường giữa xong sẽ lên giúp cậu..."

Đường Đường nhìn tiểu Đát Kỷ ở Mid đang chậm rì rì diệt lính, một trái tim nho nhỏ bắn ra lại đến một trái tim nho nhỏ. Cô cạ lời nói, "Không cần..."

"Ai nha, sao Đát Kỷ diệt lính chậm như vậy? Đường à, cậu vẫn là chờ chị Nhan Nghiên đi cứu cậu đi."

Đường Đường lại kéo giao diện một chút, thấy Nhan Nghiên thao tác luống cuống điều khiển Hàn Tín, kỹ năng tầm thường, có khi còn phóng chiêu ngược.

Vẫn là thôi đi.

Cái người xuyên vào sách không biết tên này, kỹ thuật so với Mề Việt còn gà hơn, cô vẫn nên không hy vọng vào bọn họ.

Cũng may đối thủ của cô chỉ là một Lỗ Ban nho nhỏ, không có chiêu dịch chuyển, máu cũng không trâu, khi Đường Đường chơi Hoa Mộc Lan cô thích nhất là khi dễ Lỗ Ban.

Đội khi ổn định lên tới cấp bốn, Nhan Nghiên mới gian nan diệt xong đám dã quái bên rừng mình, có khi còn thiếu chút nữa là bị dã quái đánh chết, chỉ có thể về nhà hồi máu, nhưng bỗng nhiên hệ thống game vang lên tiếng thông báo.

"First blood."

Hoa Mộc Lan ở đường trên giết chết Lỗ Ban.

Mề Việt hô to một tiếng, "Trâu bò!"

Tay Bách Thần run lên, thao tác điều khiển Tôn Thượng Hương suýt chút nữa là lặn vào trụ của đối phương.

Không phải Lỗ Ban giết Hoa Mộc Lan mà là Hoa Mộc Lan giết Lỗ Ban!

ĐM, trùng hợp phải không?

Lỗ Ban chỉ có một người, bên cạnh cũng không có trợ thủ, nói không chừng là không cẩn thận bị giết chết?

Trần Vũ cười ha ha nói, "Không tệ nha."

Về phần Nhan Nghiên vừa về té đàn hồi máu, lượng vàng của cô còn ít hơn trợ thủ. Nhan Nghiên cắn cắn môi không chịu thua, điều khiển Hàn Tín chạy xuống đường dưới.

Chuẩn bị giúp đường dưới gank một đợt.

Bách Thần vốn dĩ đã có trợ thủ bảo vệ, bây giờ còn tới thêm một đi rừng nữa, hơn nữa còn là tướng đi rừng đạt cấp S! Bách Thần lập tức tự tin tràn trề, đánh bạo dẫn đầu đi lên dụ dỗ tướng bên kia ra.

Đối phương quả nhiên bị lừa vọt ra!

"Lên!"

Bách Thần vọt lên, bây giờ chỉ chờ Hàn Tín của Nhan Nghiên đi lên là có thể trực tiếp diệt tướng của đối phương.

Bách Thần nghĩa vô phản cố* xông lên, trợ thủ của Trần Vũ phía sau cũng vọt lên, nhưng, bóng dáng của Nhan Nghiên lại không thấy.

*Nghĩa vô phản cố:

Vốn dĩ định ba người cùng lên là có thể trong nháy mắt hạ gục đối thủ, kết quả bây giờ vẫn bị thương tổn nặng, còn may trụ chưa vỡ, Bách thần cũng chạy kịp thời bảo toàn mạng sống.

Nhưng là tướng bên kia không chết, còn trợ thủ nhà mình lại bỏ mạng.

Đáng chết.

Bách Thần tức giận muốn mắng người nhưng lời nói đến bên miệng lại nhớ đây là Nhan Nghiên mới nhìn xuống được, "Nhan Nghiên, chị ở đâu?"

Nhan Nghiên:.....

Chiều của Hàn Tín đúng là có bệnh! Vì sao chiều hai lại giật ngược về sau? Cô chơi những con tướng khác đều là nhảy về phía trước, vì thói quen đó và vừa rồi cô khẩn trương nên thuận tay nhảy về phía sau.

Phải, là nhớ nhầm.

Vốn dĩ muốn vọt lên đánh nhau kết quả lại vì chiều hai mà trực tiếp rời khỏi chiến trường.

"Chị..." Nhan Nghiên muốn giải thích, kết quả còn chưa kịp làm gì thì từ rừng đối diện đối thủ đã chạy tới, đúng lúc bắt được Hàn Tín đang luống cuống tay chân.

Trực tiếp đánh chết.

Một đợt gank không thành lại còn bị Double kill.

Bách Thần, Mễ Việt và mọi người:.....

Mặt Nhan Nghiên nóng lên.

Mà Lỗ Ban đang đấu với Đường Đường có lẽ là nghĩ kỹ năng của cô cũng không tệ lắm nên kêu trợ thủ vẫn luôn phụ trợ cho đi rừng lên bảo vệ bản thân.

Đường Đường yên lặng trốn trong bụi cỏ.

Vừa mới giao chiến xong, Lỗ Ban phía đối phương có trình độ thế nào Đường Đường đã đánh giá được, cao lắm thì cũng chỉ đến trình độ kim cương thôi. Cô từng chơi trò này trong 4, 5 năm, mỗi mùa giải đều ổn định nằm trong hạng cao thủ, khi chuyên tâm đánh còn lên đến cao thủ bạc ba [1], hiện giờ lại đi khi dễ một người chơi chỉ trình độ bạch kim thì thật ra có chút ngượng ngùng.

Nhưng là ngượng ngùng thì ngượng ngùng, vì 10 ngàn Euro Đường Đường vẫn xuống tay không chút lưu tình.

Lỗ Ban đối diện vừa mới chết lúc này vẫn không hề phòng bị đi lên diệt lính, kết quả còn chưa phản ứng lại đã bị liên hoàn chiêu của Hoa Mộc Lan làm cho câm nín, trong lúc nhất thời đến chiêu gì cũng chưa kịp phóng ra.

Không chống đỡ quá ba giây, lại chết.

Mà trợ thủ bên cạnh Lỗ Ban vội vã đi lên cứu cũng bị Đường Đường trực tiếp đẩy về trụ phòng ngự. Tuy máu của trợ thủ so với Lỗ Ban hơn không ít nhưng cũng không chống đỡ quá ba giây, ngã xuống.

Đường dưới ba người đánh một người bị Double kill.

Đường trên một người đánh hai người được Double kill.

Thời gian trước sau chưa quá mười giây, đúng là muốn có bao nhiêu và mặt liền có bấy nhiêu.

Nhan Nghiên cắn môi nhìn chỉ số của mình 1-0-1, lại nhìn Đường Đường 3-0-0, điện thoại cô cầm trên tay nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Yếu chết được, tướng Hàn Tín này đúng là yếu, sát thương thấp như vậy, ai có thể chơi giỏi được!

Khi chơi game có một cái quy củ bất thành văn, giúp ưu không giúp kém, bên kia càng có ưu thế thì đi rừng càng giúp cho bên kia tạo ưu thế hơn, cho nên lựa chọn tốt nhất của Nhan Nghiên lúc này là lên trợ giúp Đường Đường ở đường trên, tiến thêm một bước mở rộng ưu thế.

Đáng tiếc kinh nghiệm chơi của Nhan Nghiên quá ít, cô căn bản không hiểu được cách nói giúp ưu không giúp kém. Đương nhiên suy nghĩ thật trong đầu cô chính là không muốn để Nhan Nghiên có chỉ số đẹp như vậy thế nên có chết cũng không chịu lên đường trên mà liên tiếp chạy xuống chỗ đường dưới đang hoàn cảnh khó khăn.

Chỉ trong chốc lát, Bách Thần đã biến thành 0-2-0, trợ thủ của Trần Vũ và Hàn Tín của Nhan Nghiên đều biến thành 0-3-0.

Anh Phong đi rừng phía đối phương chơi rất tốt, ban đầu anh còn kiêng kỵ Nhan Nghiên, kết quả đánh được một lát liền phát hiện trình độ của Nhan Nghiên nói không chừng chỉ đến hạng vàng, vậy nên rừng của Nhan Nghiên đã thành nơi anh Phong độc chiếm.

Anh Phong đã bắt được Nhan Nghiên trong rừng đến ba lần nên chưa được bao lâu chỉ số của Nhan Nghiên đã trực tiếp biến thành 0-6-0.

Mọi người lúc trước còn chờ Nhan Nghiên gánh team, kết quả nhìn chỉ số và lượng vàng không nở nhìn kia của Nhan Nghiên, lại nhìn Đường Đường một người đem Lỗ Ban bên đối phương xoay vòng vòng, còn hủy đi ba trụ của đường trên.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Toàn đội tổng cộng có được chín cái đầu người, trong đó bảy cái là Đường Đường lấy, dư lại hai cái là Đường Đường giúp Mễ Việt lấy. Mà đường dưới của bọn họ, thêm đi rừng nữa là ba người nhưng trong suốt trận vẫn thay nhau ngã xuống.

Bách Thần từ lúc bắt đầu chỉ cảm thấy Nhan Nghiên chơi không tốt cho đến dần dần hoài nghi Nhan Nghiên căn bản không phải là đánh không tốt mà là đánh dở, còn bây giờ anh đã thật sự không còn lời nào để nói.

Nhan Nghiên thật sự là không biết chơi.

Không trông cậy vào việc Nhan Nghiên tới đường dưới giúp anh bắt người nữa, vì quá bi phần mà rốt cuộc Bách Thần cũng nhận ra, anh chỉ có thể dựa vào chính mình.

Một trận đấu đáng lẽ phải kết thúc trong sáu phút, nhưng nhìn Đường Đường một đường hung mãnh như vậy khiến xạ thủ phía đối thủ bị cô đánh tới hoài nghi cuộc đời. Mỗi khi nhìn thấy Đường Đường liền co đầu trốn đi.

Trò chơi này lấy chiến tích mà nói chuyện, nhìn Đường Đường đã giết được mười ba đầu người nên mọi người đều yên lặng lấy lời nói Đường Đường làm chuẩn, Đường Đường bảo đánh như thế nào liền đánh như thế đó.

Mọi người đau khổ giữ nhà. Theo ý tứ của Đường Đường, cô muốn bắt lấy cơ hội toàn diệt đội đối phương. Đó là bước ngoặt duy nhất.

Kết quả Nhan Nghiên không muốn nghe theo Đường Đường mà cứng đầu cứng cổ đi lấy bùa xanh. Đường Đường vội vàng kêu cô trở về nhưng còn chưa nói xong, Nhan Nghiên đã bị đối phương đột kích.

Đường Đường:.....

Lần này Đường Đường không còn lời nào để nói, Bách Thần rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, cá giận nói, "Chị đi ra ngoài làm gì vậy!"

Từ lúc bắt đầu đã bị Nhan Nghiên liên lụy chết mấy lần đến lúc sau vẫn không thể nào tốt hơn nổi. Mọi ưu thế đều bị Nhan Nghiên diệt sạch sẽ, còn bây giờ là lúc phải vất vả bảo vệ nhà, kết quả Nhan Nghiên lại đi dâng mạng cho người ta.

Nhan Nghiên bị hoảng sợ, có ủy khuất trả lời anh, "Chị chỉ muốn đi lấy bùa."

"Đường Đường bảo chị ở nhà đừng ra ngoài, chị không nghe thấy sao?"

Nghe thấy chứ.

Nhưng mà cô ta nói không đúng a...

"Còn không phải chỉ là chết một lần thôi sao, đợi chị sống lại bảo vệ là được rồi." Nhan Nghiên cũng có chút tức giận. Bách Thần ở trước mặt nhiều người không chừa cho cô chút mặt mũi nào, đợi khi cô sống lại nhất định...

Bên đối thủ thừa dịp bọn họ chết hết một người mà xông lên. Đường Đường dù có lợi hại thì hiện giờ cũng ngăn không được, bị Đông Hoàng Thái Nhất của bên kia cắn chết.

Trận đầu tiên, thua.

Bách Thần ném điện thoại xuống, tức giận đến một câu cũng không muốn nói.

Nhan Nghiên vốn dĩ có chút ủy khuất nhưng nhìn kết quả thua cô lại không dám nói gì. Dù là người không biết chơi cũng hiểu được vừa rồi nếu cô không chết thì cũng sẽ không thua nhanh chóng như vậy.

Ánh mắt của Mễ Việt nhìn Nhan Nghiên đều thay đổi, tràn đầy nghi hoặc, chờ khi nhìn về phía Đường Đường lại hận không thể ôm đùi cầu che chở.

"Không sao không sao, năm trận thắng ba mà. Lại làm một trận nữa nào."

Trận tiếp theo, không ai dám để Nhan Nghiên đi rừng nữa. Nhan Nghiên nói cô ấy chơi Mid giỏi vì thế mọi người liền nhường vị trí đường giữa cho cô. Đường Đường là người cuối cùng chọn tướng, nhìn phía đối thủ không có tướng nào thuộc dạng khổng lồ, cô liền chọn Luna có khả năng giết năm.

Luna rất khó nhưng do Đường Đường chọn tướng này nên mọi người đều không phản đối.

Chỉ cần đối thủ không có khổng chế thì Luna chính là vị tướng có thể tỏa sáng nhất. Qua một trận chặt vật như vừa rồi, cuối cùng mọi người cũng cảm giác được một người đi rừng tốt sẽ mang lại bao nhiêu hiệu quả và lợi ích.

Một người chơi Luna giỏi thì chỉ cần đạt đến cấp bốn là có thể nói với đối thủ, game over.

Hoa mắt nhìn Đường Đường bay tới bay lui, bay đến chỗ nào quân địch chết chỗ đó. Đối thủ đến một chết một, đến hai chết hai, ba người đến cũng không sợ. Mề Việt lúc này hận không thể ném điện thoại xuống kêu 666*.

*666: lợi hại, trâu bò, giỏi thật, cừ thật,...

Trận này đánh vô cùng thuận lợi. Đường Đường tính thời gian không sai biệt lắm liền về nhà muốn lấy bùa xanh, kết quả bùa xanh không có. Đường Đường theo bản năng ấn mở tướng của Nhan Nghiên, quả nhiên dưới chân tướng là cái vòng tròn màu xanh.

"Em cần bùa xanh", Đường Đường bắt đầu đã nói.

Nhan Nghiên ngẩng đầu, "Nhưng mà chị cũng cần nha."

Mề Việt muốn mắng người, 1-5-0 còn lấy bùa xanh làm gì, nhưng cậu không dám nói. Chỉ có Bách Thần không sợ liếc Nhan Nghiên một cái, "Chị cần làm gì? Cầm cũng đưa cho người ta thôi."

Nhan Nghiên không phục, solo với Mid bên kia một đợt, kết quả là bị hạ gục.

Cả một cái bùa xanh còn chưa kịp phát huy tác dụng đã dâng cho đối thủ.

Mọi người:.....

Bách Thần hít sâu một hơi khổng chế bản thân không mắng người.

Tuy rằng đôi lúc có những tình huống nhỏ phát sinh nhưng vì Đường Đường quá lợi hại nên trận này vẫn là thắng. Điểm chung cuộc của Nhan Nghiên là thấp nhất.

Trận đầu tiên Nhan Nghiên bị đuổi giết toi bời, mọi người đều tin tưởng là do cô không biết chơi sát thủ, cho nên đến khi Nhan Nghiên nói mình có thể chơi Mid tốt mọi người cũng thuận theo cho rằng sẽ được Mid gánh team. Kết quả Nhan Nghiên vẫn bị giết toi bời.

Bây giờ mọi người đã hiểu, Nhan Nghiên không phải là không biết chơi sát thủ mà là cô không biết chơi trò này.

Nếu không phải có Đường Đường thì nói không chừng bọn họ đã thua rồi.

Tổ tiết mục đã bắt đầu nhắm vào Đường Đường. Đường Đường không dám lơ là, cũng không dám để Nhan Nghiên đảm nhiệm vị trí trọng tâm nữa nên bèn chọn một chỗ nào đó cho đứng làm cảnh.

Mặt Bách Thần không cảm xúc nhìn Nhan Nghiên, "Chị đi theo phía sau đi."

Đôi mắt Nhan Nghiên nóng lên muốn khóc.

Nhưng Bách Thần cũng không quan tâm cô.

Nhan Nghiên đã không còn kéo chân sau nữa, những người còn lại thì trình độ không tồi. Hơn nữa Đường Đường chơi giỏi hơn đối phương quá nhiều, nên cuối cùng hai trận sau, toàn thắng.

Tổ tiết mục hào phóng cấp cho mọi người thêm 10 ngàn Euro.

Mấy Người Trương Nhã Trúc không chơi nhưng nghe lại có thêm 10 ngàn Euro nữa thì ai mà không cao hứng. Nghe mọi người nói là công lao của Đường Đường liền luôn miệng khen cô làm tốt.

Trần Vũ cười tươi hơn hờ khen Đường Đường chơi hay. Còn Mề Việt lúc này đã hoàn toàn biến thành fan của Đường Đường, "Đường à, cậu chơi trò chơi giỏi vậy mà không nói cho tôi! Cậu vậy mà không mang theo tôi đi leo rank! Cậu có nhớ tình anh em giữa hai ta không! Cậu dạy tôi chơi Luna và Lý Bạch được không? Vừa rồi cậu đánh ngẫu tới nỗi chân tôi cũng không khép lại được..."

Đường Đường:.....

"Cậu là đàn ông, rụt rè chút có được không?"

Đồng bọn nhỏ lợi hại như vậy sao có thể rụt rè?

Cái gì gọi là rụt rè, không biết!

Mẽ Việt mặc kệ lời kéo Đường Đường dạy cậu chơi. Bởi vì cũng không có chuyện gì làm nên Đường Đường không hề từ chối, rất kiên nhẫn dạy Mẽ Việt chơi.

Mà Bách Thần ngồi bên kia nhìn Mẽ Việt và Đường Đường chơi náo nhiệt như vậy cũng có chút hâm mộ.

Nhưng càng nhiều hơn chính là cảm giác hoài nghi cuộc đời.

Nỗi thất vọng lại từng chút một gia tăng.

Sau khi vô tình biết được Nhan Nghiên không biết tiếng Bồ Đào Nha, khi đó Bách Thần vẫn nhin xuống. Có đôi khi anh cũng làm bộ như không có việc gì mà thử Nhan Nghiên vài lần.

Thình thoảng anh cố ý vô tình lấp bắp nói vài câu tiếng Pháp mới học được, hoặc là hát mấy câu tiếng Đức, nhưng tất cả Nhan Nghiên đều không nghe ra.

Nhiệt tình của Bách Thần đối với Nhan Nghiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng giảm xuống.

Hình tượng nữ thần từng chút một sụp xuống.

Giờ phút này càng sụp đổ lợi hại hơn.

Dù sao ngoại ngữ rất khó, hướng chỉ còn là nhiều tiếng ngoại ngữ như vậy, thế nên sau khi hình tượng tiếng tài ngôn ngữ của Nhan Nghiên sụp đổ Bách thần còn có thể an ủi bản thân. Nhưng là hiện tại, chỉ ấy sao đến chơi trò chơi cũng bắt đầu OOC*?

*OOC: (out of character)...

Đến chơi game cũng có thể lấy ra gạt người vậy còn thứ gì là thật?

Lúc này Bách Thần là thật sự một câu cũng không muốn nói với Nhan Nghiên.

Còn Nhan Nghiên, cô sao có thể nhìn không ra thái độ của Bách Thần đối với cô sau khi chơi xong biến đổi như thế nào.

Cô có chút không thể hiểu nổi, đó chỉ là một trò chơi khiến người ta mê muội mất trí thôi, vậy mà tại sao bây giờ Bách Thần đến nhìn cũng không muốn? Chỉ bởi vì cô đã thua mấy lần à?

Chơi trò chơi đánh đánh giết giết như vậy thì có gì để khoe ra? Giống như Đường Đường, một kẻ thất học cái gì cũng không biết nhưng biết chơi game, vậy là rất lợi hại sao?

Nghĩ như vậy Nhan Nghiên lại bắt đầu oán trách tác giả tiểu thuyết.

Vì sao lại xây dựng hình tượng cho nữ chính biến thái như vậy, diễn xuất hay, giỏi ngoại ngữ cô có thể hiểu được nhưng vì sao lại thêm chi tiết chơi game giỏi vào?

Từ trước đến giờ Nhan Nghiên chưa từng phải chịu ghen ghét như lúc này.

Trong thế giới thực, cô có gia cảnh hùng hậu, có tấm bằng đại học ở trường danh giá, sau khi đi làm người thích cô cũng không ít. Sau khi xuyên thành Nhan Nghiên, tài sản cô cũng lên tới trăm triệu, có trợ lý bên cạnh hầu hạ, càng có vô số người sùng bái cô.

Nhưng, từ sau khi tham gia chương trình này, những người chơi đều không thân thiết với cô, tổ tiết mục cũng không thấy cô là Nhan Nghiên mà cố ý đặc biệt chăm sóc cô.

Bây giờ thì lại vì một trò chơi còn con con mà Bách Thần giận dữ cô.

Nhan Nghiên cảm thấy những gì cô đã học được đều không hề hữu ích chút nào, lúc này cô vô cùng ủy khuất muốn khóc.

Khóe mắt Đường Đường liếc về phía Nhan Nghiên đang xụ mặt đằng kia, cô đem nghi vấn trong lòng chậm rãi đề xuống.

Đối với cô mà nói, chuyện xuyên qua này vốn là chuyện ly kỳ, cô có thể xuyên thành Đường Đường thì người khác cũng có thể xuyên thành Nhan Nghiên thôi.

Nhan Nghiên không hề có lỗi gì với cô, cho nên dù biết Nhan Nghiên của lúc này không phải là Nhan Nghiên trong tiểu thuyết thì Đường Đường cũng không có suy nghĩ muốn nhắm vào cô ấy.

Cô chỉ là tò mò muốn biết thêm về người trong thân thể Nhan Nghiên kia.

Nhưng là trải nhiều ngày sinh hoạt cùng nhau Đường Đường phát hiện Nhan Nghiên đối với cô rõ ràng có địch ý.

Đặc biệt là ban này khi chơi game, Nhan Nghiên là cô ý nhằm vào cô, rõ ràng đến mức Mễ Việt cũng phát hiện.

Nhưng nhằm vào cô làm gì? Bởi vì cô ấy xuyên vào nữ chính nên tự động căm thù nữ phụ? Đúng vậy thì quá vô lý rồi.

Đường Đường cảm thấy cô nên cách xa Nhan Nghiên ra một chút.

Miễn cho lại liên lụy đến người khác.

Thời gian từng ngày trôi qua, "Lữ hành hoa lộ" cũng sắp đến lúc kết thúc.

Tổ tiết mục còn phải quay chụp thêm một tuần nữa thì tổ hậu kỳ đã bắt đầu khẩn trương cắt nối biên tập. Theo như lời đạo diễn nói, ý tưởng tạo tình tiết tình tay ba đã hoàn toàn xóa bỏ, cho dù là ai cũng đều nhất trí quý này nên tập trung vào Đường Đường và Mễ Việt hai người.

Để hai người phụ nữ tranh giành nhau đúng là rất hấp dẫn người xem, nhưng thứ mà fans thật sự muốn chính là nội dung thú vị và kết cục màu hồng.

Đường Đường và Mễ Việt hai người kia tuổi không chênh lệch nhiều, tư lịch cũng không khác nhau mấy, còn có vẻ ngoài cả hai đều đẹp như vậy khi đặt trên màn ảnh nhất định là cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa trong thời gian một tháng này, gian tình của hai người đã nhiều đến không thể đếm xuể.

Người quay phim chịu trách nhiệm quay hai người này bây giờ còn đang cắt nối biên tập hậu kỳ, anh ta đã hoàn toàn biến thành fan couple của hai người rồi. Anh ấy còn nói thẳng, đợi khi chương trình phát sóng tên tuổi của Đường Đường và Nhan Nghiên nhất định sẽ nóng lên lần nữa.

"Đường Đường đúng là không nghĩ tới a", đạo diễn cảm thán, "Tôi đến bây giờ vẫn không hiểu, tại sao cô gái xuất chúng thế này lại bị cái chương trình trước kia biến thành một kẻ thiếu năng như vậy?"

Tổn 500 vạn ký kết với Đường Đường kết quả lại cho mọi người niềm vui lớn như vậy.

Mọi người vô cùng cao hứng nghị luận, không hề chú ý đến Nhan Nghiên đứng lúc đi ngang qua, những gì họ nói cô đều rành mạch rõ ràng.

Đường Đường đem đến bất ngờ vui vẻ cho mọi người làm mọi người đối với ngày chương trình phát sóng lên vô cùng chờ mong. Nhưng nếu nói đến ảnh hậu Nhan Nghiên được mọi người chú ý nhất thì qua khoảng thời gian một tháng này đều khiến mọi người thất vọng triệt để.

Quá tự phụ, lại còn hay giả vờ, thứ nhất là mất đi tính giải trí, thứ hai là không có sức hấp dẫn người xem.

Càng nghiêm trọng hơn chính là mọi người đều hết lần này đến lần khác chứng kiến hình tượng của Nhan Nghiên sụp đổ.

Ngay từ đầu đã không biết nói tiếng Bồ Đào Nha, chuyện này quả thật khiến tất cả mọi người trong tổ tiết mục sợ ngây người. Sau này Bách Thần trong tối ngoài sáng thủ cô, camera đều quay lại được. Nhìn Bách Thần ngày càng thất vọng, nhân viên công tác cũng ngày càng thất vọng theo.

Ngắm lại những người vẫn luôn chờ mong biểu hiện của Nhan Nghiên trong chương trình, đến nhân viên công tác cũng thấy đau lòng.

Đương nhiên ngoại trừ thất vọng, thì thứ khó nhất bây giờ chính là làm sao để xử lý video của Nhan Nghiên.

Nếu dựa theo nguyên bản mà cắt ghép thì đợi sau khi chương trình được công chiếu Nhan Nghiên sẽ bị mọi người mắng chết. Sau lưng Nhan Nghiên có công ty lớn, bọn họ cũng không dám cắt nối biên tập.

Nhưng muốn đem cô cắt nối đến xuất sắc thì đúng là làm khó hậu kỳ.

Đang trong lúc khó xử, đạo diễn nhận được điện thoại của nhà sản xuất, nhà sản xuất nói thẳng bảo ông phải nâng suất chiếu của Nhan Nghiên lên.

"Nhan Nghiên nhất định là tâm điểm hút người xem nhất trong quý này. Độ chờ mong của người xem cao bao nhiêu, chắc không cần tôi nhắc nhở đâu. Đừng lẩn lộn đầu đuôi, ông nên biết người nào nên nâng lên, người nào không nên nâng."

Tâm đ*o diễn chùng xuống, "Câu này là có ý gì."

Nhà làm phim thờ dài, "Bên đầu tư gọi cho tôi, tôi cũng không có cách nào. Cảnh quay của Đường Đường ông xem mà làm, có thể ít được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, đừng để nhiều quá."

+++

[1] Theo như minh hiểu thì bậc cao thủ trong Vương Giả Vinh Diệu được chia làm sáu bậc:

Bậc 6: cao thủ từ 0 - 10 sao

Bậc 5: cao thủ từ 11 - 20 sao

Bậc 4: cao thủ từ 21 - 50 sao

Bậc 3: cao thủ từ 51 - 100 sao

Bậc 2: cao thủ từ 101 - 150 sao

Bậc 1: cao thủ từ 151 - 9999 sao

Đường Đường chơi đến cao thủ 88 sao nên cô ấy nói cô ấy chơi được đến cao thủ bậc ba.

Em gái editor: Bởi vì mình không chơi Vương Giả Vinh Diệu nên một số chỗ có thể mình hiểu sai, với trong chương này mình cũng khá dựa vào game Liên Quân để edit nên nếu có gì sai sót mọi người hãy vào góp ý giúp mình nhé!

Bà chị beta: Tôi cũng không chơi game đâu, nên beta mông lung lắm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Ở cái giới này, ai có tiền có quyền thì người đó có thể xưng vương.

Nhan Nghiên là nghệ sĩ của công ty giải trí Á Tinh, tuy rằng sức ảnh hưởng so ra vẫn kém hơn Thánh Ngu nhưng cũng là công ty lớn số một số hai trong giới. Mà Nhan Nghiên chính là nghệ sĩ thành công nhất từ khi Á Tinh thành lập đến nay.

Chương trình tạp kỹ "Lữ hành hoa lệ" này cũng do Á Tinh đầu tư.

Mọi người trong giới đều nói có vài lời không cần phải nói quá rõ ràng mà chỉ cần nói một chút là có thể hiểu. Nhà sản xuất nói bên phía đầu tư đã yêu cầu, còn điểm tên nói họ muốn cắt bớt phân cảnh của Đường Đường nâng cảnh của Nhan Nghiên lên. Nói tới đây, nhà đầu tư là ai thì mọi người đều có thể đoán được.

Chương trình đã quay hơn hai mươi ngày, khách mời nhìn như ở chung rất hòa hợp nhưng thật ra mâu thuẫn bên trong vẫn luôn tồn tại.

Bởi vì trước kia thanh danh của Nhan Nghiên quá tốt nên nhân viên tổ tiết mục đều suy đoán, có lẽ Đường Đường sẽ ngậm ngáng chân Nhan Nghiên. Nhưng đã qua hai mươi ngày, người lặng lẽ ngáng chân người khác lại biến thành người không ai nghĩ đến, Nhan Nghiên.

Tăng phân cảnh của Nhan Nghiên lên để Nhan Nghiên hút fans.

Nói thật dễ nghe nhưng lấy biểu hiện mấy ngày nay của Nhan Nghiên, tăng phân cảnh lên cho cô nói không chừng fans không hút được bao nhiêu mà ngược lại còn mất fans.

Đáng tiếc nói những lời này với bên đầu tư, họ không hề tin.

Nhan Nghiên nổi tiếng nhiều năm như vậy, cô ấy gần như là nghệ sĩ toàn năng không có một bình luận tiêu cực nào. Nhà sản xuất luôn luôn tin tưởng, cảnh quay có Nhan Nghiên nhất định sẽ rất hay, mà Đường Đường, một người chỉ mới xuất đạo không bao lâu, là người mới mà scandal bay đầy trời. Nhà sản xuất tuyệt đối không tin cảnh quay của Đường Đường có thể tốt ở chỗ nào.

Còn có, theo như phía bên sản xuất, đây là chương trình giải trí đầu tiên mà Nhan Nghiên tham gia, ông không biết có bao nhiêu người chờ mong để xem Nhan Nghiên sao?

Đạo diễn thật sự nghĩ muốn đem mấy cuộn ghi hình ném vào mặt mấy người đó, bảo ông ta mở to mắt ra mà nhìn kỹ cái người được xưng là ảnh hậu toàn năng giả tạo tới trình độ nào.

Đáng tiếc, ông không dám.

Đội khi ngắt điện thoại, trong lòng đạo diễn muốn có bao nhiêu nghẹn khuất liền có bấy nhiêu.

Làm đạo diễn, điều đầu tiên ông muốn chính là tạo một chương trình có chất lượng. Nếu thật sự đẩy Nhan Nghiên lên, ông hoàn toàn có thể đảm bảo, quý này ratings nhất định có thể thấp đến mức kỷ lục.

Nhưng mà bây giờ phải làm sao đây?

Số tiền Á Tinh đầu tư vào không tính là nhỏ, nếu Á Tinh quyết tâm muốn tạo áp lực thì dù ông có làm tổng đạo diễn cũng không có cách chống đối.

Ai bảo người ta làm người đầu tư.

Về phần Đường Đường bên này, một người mới nho nhỏ, tuy có thể ký với công ty Thánh Ngu nhưng trong Thánh Ngu, mình tính tuyển hai mợ lên như năm, sao Thánh Ngu có thể vì một người mới mà mâu thuẫn với Nhan Nghiên? Mâu thuẫn với Á Tinh?

Trên đời này, nhất là trong cái giới này luôn có những chuyện ghê tởm khiến người ta phải bất đắc dĩ tuân theo. Đạo diễn nghĩ về ratings sẽ thấp đến kỳ lục, lại nghĩ về Đường Đường đã làm gì để Nhan Nghiên phải chỉnh cô ấy như vậy. Càng nghĩ ông càng thấy vô cùng bị ai.

Khi đạo diễn đem ý tứ bên trên truyền đạt cho nhân viên hậu kỳ, họ đều tức giận đến mức suýt chút nữa đã đập máy tính.

Mỗi ngày cắt ghép cảnh quay, nhìn Nhan Nghiên OOC, còn thường xuyên tính toán chi li tranh giành tình cảm đã khiến họ phản cảm vô cùng. Kết quả hiện giờ lại xảy ra chuyện thế này, chẳng những phải cắt bớt phân cảnh của Đường Đường và Mễ Việt mà bọn họ thích xem nhất mà còn phải tăng cảnh quay của Nhan Nghiên lên. Đây không phải là ép người quá đáng sao?

Hơn nữa bọn họ đã biên tập được ba tập rồi, nếu như dựa theo ý tứ của nhà làm phim vậy không phải ba tập trước phải cắt ghép lại lần nữa sao?

Từ khi sự việc phát sinh tới giờ chỉ có một nữ nhân viên âm thanh vẫn luôn yên lặng, nhưng lúc này cô lại mở miệng, "Hay là chúng ta đợi chút nữa đi."

Về mặt đạo diễn không còn gì luyến tiếc, "Đợi nữa thì có thể làm gì."

Nữ nhân viên không trả lời chỉ là trong lúc mọi người đều không chú ý mà tìm một nơi an tĩnh gọi điện thoại.

Thời điểm Đái Na nhận được điện thoại cô đang vội vàng sắp xếp lịch trình của Bách Thần. Vốn dĩ việc này rất bận nhưng khi vừa thấy tên người gọi trên điện thoại, sắc mặt cô liền trầm xuống nhanh chóng nhắc máy.

Đái Na dự cảm đã xảy ra chuyện gì đó, đợi cô gái kia nói xong, Đái Na cắn chặt răng, sau đó luôn miệng cảm ơn cô ấy.

Ít nhiều đó cũng là một phần tâm ý của cô ấy.

Chương trình "Lữ hành hoa lệ" này không cho phép nghệ sĩ mang theo trợ lý hay người đại diện. Từ khi Bách Thần xuất đạo đến nay đều quen được hầu hạ, còn Đường Đường lại là người mới, Đái Na sao có thể yên tâm. Cho nên cuối cùng cô không còn cách nào khác chỉ đành tìm người trong chương trình lên chiếu cổ hai người kia. Nếu có chuyện gì lớn thì phải báo với cô trước tiên.

Nữ nhân viên kia cũng vì vậy nên mới báo cho Đái Na.

Trước đây Đái Na cố ý phân phó cho cô quan tâm Bách Thần và Đường Đường một chút, đặc biệt là Đường Đường. Sau khi cân nhắc mức độ coi trọng của Đái Na dành cho Đường Đường, cô cảm thấy chuyện cảnh quay này của Đường Đường nói không chừng sẽ có cơ hội chuyển biến.

Chương trình đã quay hơn hai mươi ngày, nữ nhân viên kia chưa từng gọi điện cho Đái Na nên hiện giờ khi có điện thoại gọi qua Đái Na mới coi trọng như vậy.

Sau khi nghe xong mọi thứ Đái Na ngắt điện thoại, tức đến ngứa răng.

Điều cô sợ nhất là hai đứa nhỏ này khi quay chương trình lại đem đến rắc rối cho cô, nhưng cô không hề nghĩ tới biểu hiện của hai người đều không tệ, đặc biệt là Đường Đường. Chuyện này làm cho Đái Na vô cùng vừa lòng.

Kết quả hai đứa trẻ nhà mình đang phấn đấu vươn lên thì bị kẻ khác lên ngáng chân.

Đái Na lẩm bầm tên Nhan Nghiên trong miệng vài lần, thần sắc phức tạp.

Dù là người trong giới hay ngoài giới đều luôn nói tốt về Nhan Nghiên. Kỹ thuật diễn tốt mãn nhãn khán giả, nhân phẩm cao, đồng nghiệp trong nghề cũng đầy thiện ý với cô.

Đái Na đã gặp qua Nhan Nghiên rất nhiều lần, có khi còn nói cùng cô ấy mấy câu. Ấn tượng của cô đối với cô ấy cực kỳ tốt. Thậm chí Đái Na còn rất nhiều lần tỏ ý muốn làm người đại diện của Nhan Nghiên.

Cũng chính vì vậy nên khi Bách Thần nói thích Nhan Nghiên, muốn cùng Nhan Nghiên tạo couple Đái Na cũng không ngăn cản.

Bởi vì Nhan Nghiên, cô ấy không hề có lịch sử đen tối nào, hơn nữa cô ấy đúng thật là rất tài giỏi. Bách Thần thích một người như vậy Đái Na cảm thấy không có gì không tốt.

Nhưng hiện tại, Nhan Nghiên lại ngầm lợi dụng quan hệ trong tay trực tiếp cắt cảnh quay của Đường Đường?

Một tiền bối lẫn lộn trong giới này gần bảy tám năm lại ngầm cản đường một người mới nho nhỏ? Còn muốn cướp phân cảnh của người mới?

Nếu không phải nhân viên kia đã năm lần bảy lượt đảm bảo với cô chuyện này là thật thì Đái Na cũng không tin.

Nhan Nghiên vì sao lại muốn nhắm vào Đường Đường?

Bỗng nhiên Đái Na nghĩ tới trong khoảng thời gian này mỗi lần cô gọi điện với Đường Đường và Bách Thần thì dường như Đường Đường chưa bao giờ

nhắc đến Bách Thần, Nhan Nghiên, những gì cô nói đều là về Mễ Việt và Trương Nhã Trúc. Còn Bách Thần, lúc nào cũng không nhìn được buông lời oán giận, nói bây giờ Đường Đường thấy cậu tựa như chuột thấy mèo. Đái Na lo lắng Đường Đường và Nhan Nghiên ở chung không tốt liền hỏi Bách Thần hai người này thế nào. Bách Thần trả lời không có chuyện đó, hai người này gần như không hề nói chuyện.

Gần như không hề nói chuyện vậy vì cái gì mà Nhan Nghiên phải hạ mình để chèn ép Đường Đường?

Đái Na trầm tư.

Trong đầu Đái Na bất chợt lóe lên, cô nhớ gần đây ngữ khí của Bách Thần khi nhắc đến Đường Đường. Trong lòng Đái Na hiện lên một suy nghĩ không thể tin nổi.

Sau khi đắn đo, cô liền gọi điện thoại cho Bách Thần.

Đái Na làm như bình thường hỏi Bách Thần hai ngày nay trải qua thế nào. Sau đó lại ra vẻ chị cả trêu chọc Bách Thần, "Gần đây được ở chung với nữ thần. Sao? Ở chung thế nào?"

Bách Thần:.....

Từ khi Nhan Nghiên OOC hết lần này đến lần khác thì hứng thú của Bách Thần đối với Nhan Nghiên ngày một giảm.

Nhưng Nhan Nghiên hình như không ý thức được việc này, cô vẫn không có chuyện gì là đến tìm anh.

Bách Thần thật sự rất phiền.

Bách Thần cảm thấy thật sự rất phiền.

"... Có thể đừng nhắc tới chị ấy không?"

Đái Na là ai, cô ngay lập tức nhận ra trong câu nói kia chỗ không thích hợp. Đái Na rũ mi ra vẻ khó hiểu hỏi tiếp, "Sao vậy, cãi nhau à?"

"Em và chị ấy thì có cái gì mà cãi nhau", Bách Thần nhún mày, "Chị Na, chị có việc gì sao?"

Đái Na đã đạt được mục đích liền thu tay, hơn nữa xem như cô đã đoán được hết mọi việc rồi. Đái Na cười cười hỏi tiếp, "Cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi thăm em. Đúng rồi, Đường Đường đang làm gì vậy? Chị gọi cho cô ấy nhưng không được."

Bách Thần nhún mày đứng dậy từ trên sofa, "Em đi tìm cô ấy thử."

"Không cần, không cần", Đái Na nói, "Cũng không phải chuyện gì gấp. Tối chị lại gọi cho cô ấy cũng không muộn."

Nhưng Bách Thần đã đi được hai bước, đúng lúc thấy đám người Mễ Việt đang chơi với Đường Đường. Bây giờ Đái Na nói không cần vậy mà Bách Thần lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Được rồi", Bách Thần tựa vào khung cửa, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài. Anh hoàn toàn không phát hiện, lúc này ngữ khí của anh có bao nhiêu không bình thường.

Bản thân Bách Thần không phát hiện nhưng Đái Na ở đầu dây bên kia lại nhờ mấy câu đó mà khái quát được tất cả mọi chuyện.

Nhắc tới nữ thần thích nhất thì ngữ khí hơi hợt không chút kiên nhẫn, còn khi nhắc đến người trước kia không thích nhất thì ngược lại chủ động ngoài dự đoán. Câu cuối cùng kia của Bách Thần thậm chí còn mang chút tiếc nuối.

Ngay cả Đái Na cũng hết chỗ nói.

Đây đúng là phát triển vừa quý dị vừa cầu huyết mà.

Sau một khoảng thời gian ở chung phát hiện nữ thần không giống như trong tưởng tượng, ngược lại phát hiện cô gái mình ghét hôm nào lại không tệ như suy nghĩ của mình, thậm chí còn cảm thấy có chút hối hận?

Có điều nhớ lại trước đây, Đường Đường mang đến cho cô bất ngờ nên Đái Na cảm thấy chuyện này không có gì khó hiểu.

Ban đầu khi Bách Thần nghe nói Đường Đường muốn tham gia chương trình còn ra vẻ ghét bỏ. Thế mà bây giờ nhìn lại xem, Đường Đường người ta không hề quan tâm đến cậu ta thì cậu ta muốn sát lại gần.

Đái Na một chút cũng không đau lòng, thậm chí còn có cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng vui thì vui, quan trọng nhất vẫn là sau khi nói chuyện với Bách Thần, Đái Na đã gần như đoán được lý do Nhan Nghiên nhắm vào Đường Đường.

Theo phân tích của cô, thường thì những người phụ nữ độc lập, sự nghiệp thành công như Nhan Nghiên đều thích những người đàn ông càng thành thực tài giỏi hơn mình. Mà Bách Thần, tuy rằng hiện giờ nhìn cũng rất thành công nhưng nếu so với Nhan Nghiên vẫn là chênh lệch rất lớn. Vậy nên Đái Na

nghĩ Bách Thần nếu muốn theo đuổi Nhan Nghiên có lẽ phải tốn nhiều công phu.

Trong suy nghĩ của cô, Nhan Nghiên nhất định không thể nhìn trúng Bách Thần được, mà Bách Thần cũng nhất định không dễ dàng để theo đuổi Nhan Nghiên.

Nhưng bây giờ...

Lấy phản ứng của hiện tại, Nhan Nghiên tựa như rất thích Bách Thần, còn Bách Thần ngược lại chút kiên nhẫn cũng không có.

Bách Thần đối với Nhan Nghiên không kiên nhẫn lại biểu lộ sự hứng thú với Đường Đường.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân Nhan Nghiên nhắm vào Đường Đường?

Đái Na luôn luôn cho rằng Nhan Nghiên là một cô gái vừa độc lập vừa tự cường. Nếu cô ấy thật sự như những gì cô nghĩ lúc này thì Đái Na chỉ có thể nói, bản thân cô đúng là nhìn lầm người, còn nhìn lầm nhiều năm như thế.

Sau khi hiểu đại khái mọi việc, Đái Na không chần chờ mà trực tiếp đến văn phòng tìm Minh Thiếu Diễm.

Mà cùng lúc đó người đại diện của Nhan Nghiên cũng tự mình gọi điện thoại cho cô ấy.

Nhan Nghiên gạt anh chủ động gọi cho ông chủ bảo ông ta tạo áp lực với phía chương trình để chèn ép Đường Đường. Tâm tình của người đại diện nghe được tin này đúng là khó nói.

Nghệ sĩ dưới quyền quản lý của mình lại bỏ qua anh mà trực tiếp tìm ông chủ, đây là biểu hiện của việc không tin tưởng anh. Người đại diện hôm nay biết được tin này liền yên lặng thật lâu, đợi sau khi ổn định lại tâm tình mới gọi điện thoại cho Nhan Nghiên.

Anh không trách gì Nhan Nghiên mà chỉ hỏi cô có phải bị tổ tiết mục ức hiếp hay không.

Nhan Nghiên ủy khuất đầy mình, lại đúng lúc uống rượu. Cô oán giận một đồng với người đại diện, tâm tình người đại diện càng thêm khó nói.

Anh đã dẫn dắt Nhan Nghiên gần 5 năm. 5 năm qua bọn họ hợp tác vô cùng hòa hợp, tình cảm giữa bọn họ đã không còn là cộng sự nữa mà trở thành bạn tốt của nhau, thậm chí còn là người nhà.

Nhan Nghiên là một người lạc quan như ánh mặt trời, quen Nhan Nghiên nhiều năm như vậy, cho dù cô vất vả hay mệt mỏi cũng nhất định không buông lời oán trách. Cho dù là anh hay là trợ lý cũng chưa bao giờ cảm nhận được năng lượng tiêu cực từ cô ấy.

Mà bây giờ, Nhan Nghiên bên đầu dây kia mở miệng ngậm miệng đều là oán giận, cô mắng tổ tiết mục và khách mời. Một đồng lời tiêu cực đập vào mặt như vậy khiến người đại diện vô cùng lạ lẫm.

Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, nghe Nhan Nghiên oán giận xong chỉ cho là cô thật sự chịu ủy khuất lớn. Vội vàng an ủi Nhan Nghiên một hồi lâu, đợi cảm xúc của Nhan Nghiên dần bình phục mới nhắc đến chuyện Đường Đường, "Chuyện này thật ra anh không quá tán thành. Em nghe anh nói, em là tiền bối, Đường Đường là người mới, chuyện chèn ép sau lưng người mới nếu truyền ra sẽ không dễ nghe đâu."

"Nếu không phải tổ tiết mục quá đáng em cũng không làm như vậy", Nhan Nghiên đem những lời ngày đó của đám nhân viên nói cho người đại diện, "Bọn họ muốn cắt cảnh quay của em, tăng cảnh của Đường Đường lên. Em thật sự là nhịn không nổi."

Người đại diện:.....

Anh vẫn là không hiểu.

Nhan Nghiên không phải là người để ý những thứ đó.

Hơn nữa có vài lời người đại diện còn chưa hỏi, vì sao đạo diễn lại nói như vậy, em đã làm gì đến nỗi đạo diễn muốn giảm bớt phân cảnh của em?

Nhưng người đại diện không thể mở miệng hỏi chỉ có thể mờ mịt nhắc nhở Nhan Nghiên, "Chuyện này không đơn giản như em tưởng tượng đâu, sau lưng Đường Đường có bối cảnh."

Bối cảnh?

Nhan Nghiên cười.

Người khác không biết nhưng cô sao lại không biết.

Bối cảnh hiện giờ của Đường Đường còn không phải là Minh Thiếu Diễm sao?

Minh Thiếu Diễm nhằm lần nhận Đường Đường làm cháu gái ruột mà đón về nhà, còn để cô ta ký hợp đồng với Thánh Ngu, từ đó Đường Đường mới có chỗ dựa.

Nhưng mọi việc căn bản không phải như vậy.

Đầu tiên phải nói đến Đường Đường không phải là cháu gái ruột của Minh Thiếu Diễm.

Trong tiểu thuyết đã viết giữa Đường Đường và Minh Thiếu Diễm có mâu thuẫn. Minh Thiếu Diễm không phải chủ động muốn đón Đường Đường về nhà. Hắn đối xử tốt với Đường Đường là không có khả năng, bởi vì trên đời này người Minh Thiếu Diễm ghét nhất chính là Đường Đường.

Sau này khi Đường Đường không ngừng tìm đường chết, khi đó Minh Thiếu Diễm cũng ngầm góp một tay vào trực tiếp đẩy cô cháu gái này ngã xuống không ngóc đầu lên nổi.

Dựa theo thời gian trong truyện, lúc này hẳn là Đường Đường đã liên kết với chi thứ hai và thứ ba ở Minh gia rồi, Minh Thiếu Diễm cũng bắt đầu đề phòng cô ta. Cho nên bây giờ Minh Thiếu Diễm sao có thể giúp Đường Đường?

Có lẽ khi Đường Đường gặp xui xẻo hẳn ta còn tiện tay đâm một phát sau lưng cũng không chừng.

Minh Thiếu Diễm?

Chỗ dựa?

Sợ rằng hẳn ta mới chính là con quỷ đích thực.

"Anh yên tâm đi", Nhan Nghiên cười khề một tiếng nói với người đại diện, "Chuyện này nhất định sẽ không có người bảo vệ cho cô ta đâu. Kẻ chống lưng cho Đường Đường, anh căn bản không cần lo lắng."

Người đại diện muốn hỏi vì sao cô biết được, nhưng không biết vì sao, trong lòng anh nổi lên cảm giác xa lạ, đến những việc muốn hỏi anh cũng không thể mở miệng.

Thôi, trong lòng cô ấy tự hiểu là được rồi.

Người đại diện đối với Nhan Nghiên vẫn vô cùng an tâm.

Nhan Nghiên chắc chắn Minh Thiếu Diễm sẽ không quản chuyện này, nhưng đáng tiếc không như mong muốn.

Trong văn phòng cao nhất của Thánh Ngu, Minh Thiếu Diễm nghe Đái Na nói xong, khuôn mặt tuần tú muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu.

Có thật là Đường Đường không ai bảo vệ?

Có thật là Minh Thiếu Diễm là một kẻ tính tình tốt?

Nhan Nghiên, Á Tinh, trong cái giới này còn chưa tới phiên bọn họ một tay che trời. Động ai không động lại động tới trên đầu hắn. Minh Thiếu Diễm lạnh mặt, trực tiếp gọi điện thoại cho nhà sản xuất "Lữ hành hoa lộ".

Nhà sản xuất này hợp tác với Thánh Ngu không ít.

Khi bên sản xuất nhận được điện thoại của Minh Thiếu Diễm, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Gần đây hình như Thánh Ngu không có đầu tư hạng mục lớn nào a, không lẽ là Minh đồng muốn tìm ông hợp tác? Trong lòng nhà sản xuất vui vẻ, tuy rằng tính tình của Minh Thiếu Diễm không tốt nhưng ra tay hào phóng, hẳn ta nhất định chính là đối tác được các nhà sản xuất tranh cướp nhất.

Nhà sản xuất vui vẻ rạo rức nhận điện thoại, "Uy, ai da Minh đồng. Ngài sao lại gọi điện cho tôi..."

"Không có chuyện gì lớn", trong miệng nói không có chuyện lớn nhưng ánh mắt giờ phút này của Minh Thiếu Diễm lại lạnh lẽo vô cùng, "Chỉ là muốn làm phiên chế tác Trương chiếu cổ cháu gái nhà tôi nhiều hơn."

Cháu gái?

Cái gì cháu gái?

"Minh đồng, ngài có phải nhớ lầm hay không.."

"Gần đây cháu gái của tôi đang tham gia chương trình tạp kỹ của chế tác Trương đây."

Trong lòng nhà sản xuất căng thẳng, cẩn thận hỏi, "Minh đồng nói là chương trình nào vậy..."

Minh Thiếu Diễm sao có thể nhớ rõ chương trình đó gọi là gì, "Chính là cái Bách Thần tham gia."

Trong lòng nhà sản xuất đột nhiên nổi lên dự cảm không tốt, "... 'Lữ hành hoa lộ' à. Ai da, thất lễ thất lễ, không biết thiên kim là..."

"Đường Đường."

Nhà sản xuất:.....

Thật quá dọa người rồi.

Minh Thiếu Diễm người này trực tiếp không quanh co lòng vòng, nói ra hai chữ làm bên sản xuất sợ tới mức trong lúc nhất thời không biết nói gì. Bây giờ ông làm sao còn không biết Minh Thiếu Diễm gọi tới vì chuyện gì.

Rõ ràng chính là khởi kinh văn tội!

Ông cho rằng Đường Đường chỉ là người mới nà thôi vậy nên mới nghe lời Á Tinh bên kia cắt bớt cảnh quay có Đường Đường.

Kết quả Đường Đường lại là cháu gái Minh Thiếu Diễm?

So sánh với Minh Thiếu Diễm, so sánh với Thánh Ngu thì Nhan Nghiên và Á Tinh được xem là cái gì chứ!

Nhà sản xuất lúc này quả thật là muốn đâm đầu vào tường.

"... Minh đồng, chuyện này..."

"Đường Đường nhà tôi tuổi còn nhỏ lại không có tư lịch gì. Làm phiền chế tác Trương chiếu cổ nhiều hơn."

"Chuyện này nhất định, nhất định!"

Chế tác luôn mồm đáp ứng. Trong vòng này ai cũng đừng nên đắc tội với Minh Thiếu Diễm, khoan nói đến việc phục hồi cảnh quay của Đường Đường thì chỉ cần Minh Thiếu Diễm muốn cho cô lên hình nhiều hơn cũng có thể.

Minh Thiếu Diễm dọa người xong lúc này mới chậm rì rì ném ra một viên kẹo ngọt, "Chương trình này tôi nghe nói Á Tinh đầu tư không ít?"

"Không có không có, không nhiều lắm..."

"Đến khi bắt đầu tuyên truyền chương trình Thánh Ngu sẽ cấp thêm cho tổ tiết mục phí tuyên truyền."

Nhà sản xuất:!!!

Vốn dĩ ông còn sợ hiện giờ ông nghe lời Minh Thiếu Diễm đắc tội Á Tinh, nói không chừng Á Tinh sẽ rút vốn đầu tư, kết quả Minh Thiếu Diễm tài đại khí thô trực tiếp quảng tiền vào chương trình.

Tuy rằng nói đó là phí tuyên truyền nhưng trên thực tế là trực tiếp quảng tiền để đỡ Đường Đường hết giận.

Cô cháu gái này...

Nhà làm phim cảm thấy kinh ngạc, Minh đồng đối với cô cháu gái Đường Đường này đúng là vô cùng tốt.

"Không biết chế tác Trương có thể báo cho tôi biết bên Á Tinh đầu tư nhiều ít?"

"3000 vạn."

"Vậy Thánh Ngu cho tổ tiết mục nhiều hơn hai ngàn vạn."

Đái Na bên cạnh nghe được hải hùng khiếp vía, 5000 vạn nói cho là cho???

Đợi sau khi ngắt điện thoại, Đái Na ôm ngực, "Ngài không sợ lỗ vốn sao?"

"Sao lại sợ", Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt nói, "Khách mời trong quý này đều không tệ, chỉ cần không cắt ghép hỗn loạn thì không sợ."

Hơn nữa, sợ thì thế nào. Vốn dĩ tiền kiếm được là để tiêu.

Hắn không cha không mẹ, không vợ không con, chỉ có một cô cháu gái, cho cháu gái ít tiền thì có làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Từ khi biết được phải đem trọng tâm chuyển đến trên người Nhan Nghiên, toàn bộ tổ tiết mục, từ đạo diễn cho đến nhân viên hậu kỳ đều giảm hứng thú với chương trình hơn một nửa.

Vậy nên rất nhiều nhân viên khi gặp Nhan Nghiên thậm chí còn không muốn cho cô sắc mặt tốt.

Nhan Nghiên trước mặt Bách Thần đều trong tình trạng rớt chỉ số thông minh, nhưng đối với những chuyện khác cô ngược lại có thể nhìn mặt đoán ý. Thái độ nhân viên công tác thay đổi, ngày hôm sau Nhan Nghiên đã nhận ra.

Phản ứng đầu tiên của Nhan Nghiên chính là tức giận.

Trong dàn khách mời, ngoại trừ Trương Nhã Trúc là người có thâm niên lâu nhất, mà Trương Nhã Trúc cũng chỉ được cái lớn tuổi, nếu nói về sức ảnh hưởng lớn nhất thì nhất định chính là cô. Thời điểm vừa mới xuyên thành Nhan Nghiên, những nghệ sĩ trong công ty hay thậm chí là ông chủ cũng đều đối với cô rất khách khí, trợ lý hầu hạ chu đáo, vậy mà bây giờ, chỉ mấy nhân viên quen trong gameshow cũng dám kinh thường cô?

Bởi vì Nhan Nghiên không thích, càng không muốn Đường Đường đi cô xuống nên vào thời điểm hoạt động riêng lẻ hoặc phân nhóm, Nhan Nghiên tuyệt đối sẽ không cùng nhóm với Đường Đường. Nếu là hoạt động tập thể cô cũng cách Đường Đường rất xa. Xem như mắt không thấy tâm không phiền.

Cho nên nói, dù cùng nhau quay chương trình hơn hai mươi ngày, Nhan Nghiên một chút hiểu biết về Đường Đường cũng không có.

Bởi vì không thích nên cô luôn chường mắt Đường Đường. Lưu Linh khen Đường Đường suy nghĩ chu đáo thì Nhan Nghiên chỉ cảm thấy cô ta phiền phức. Trương Nhã Trúc nói Đường Đường biết quan tâm người thì Nhan Nghiên cảm thấy Đường Đường chỉ biết nịnh nọt, trông rất buồn cười.

Một là không biết gì về Đường Đường, hai là chường mắt nên Nhan Nghiên hoàn toàn không nghĩ ra Đường Đường có chỗ nào đáng giá để đám nhân viên này thích? Thậm chí còn vì cô ta mà không cho cô sắc mặt tốt?

Nhan Nghiên cảm thấy đám nhân viên đó đúng là ngu xuẩn buồn cười.

Mọi người trong đoàn đều không có hứng thú với suy nghĩ của Nhan Nghiên. Một đám uể oải bắt đầu lên kế hoạch cắt nối lại nội dung, kết quả đột nhiên đạo diễn thông báo cho họ một tin tức tốt.

Cảnh của Đường Đường nhất định không thể cắt bớt, chẳng những không cắt bớt mà còn phải nhiều hơn, càng phải thật xuất sắc!

Ngay cả nữ nhân viên phối âm lúc trước gọi điện cho Đái Na cũng giật mình. Cô cảm thấy có lẽ Đái Na coi trọng Đường Đường nhưng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ đến mức này.

Đạo diễn không dám nói quá nhiều, chỉ nói với phó đạo diễn và một vài người tín nhiệm, nói Thánh Ngu vì Đường Đường mà trực tiếp đầu tư năm ngàn vạn.

Thời thế xoay chuyển quá nhanh, mọi người chỉ có thể kinh ngạc cảm thán, Thánh Ngu không hổ là Thánh Ngu.

Đúng là dám quảng tiền.

"Có điều biểu hiện của Đường Đường trong chương trình đúng là không tồi. Chúng ta chỉ cần đừng ác ý cắt nối biên tập thì ratings nhất định sẽ cao ngất", chế tác hậu kỳ tràn đầy tin tưởng nói, "Thánh Ngu không thể nào không nắm chắc đã dám mua bán."

"Tôi dám cam đoan, sau này Đường Đường nhất định sẽ nổi tiếng. Thánh Ngu không hổ là Thánh Ngu, mắt nhìn người đúng là rất chuẩn."

"Cũng không chắc như vậy", đạo diễn đề thấp giọng, "Mình đồng của Thánh Ngu, các cậu biết không?"

Đương nhiên biết, trong giới này ai không biết Minh Thiếu Diễm. Từ ảnh hậu cho tới tiểu hoa đán ai mà không muốn gả cho Minh Thiếu Diễm, tiến vào Minh gia?

Nhưng chuyện đó thì có quan hệ gì với Đường Đường?

Không lẽ...

"Đường Đường là cháu gái ruột của Minh đồng", đạo diễn một câu đã đánh gãy suy nghĩ vớ vẩn của mọi người, "Chế tác Trương nói Minh đồng tự mình gọi điện cho ông ấy bảo ông ấy phải chiếu cố Đường Đường nhiều hơn. Mọi người, đều đã hiểu rồi chứ."

Mọi người trầm mặc trong giây lát.

Sau đó đều giác ngộ.

Đường Đường này đúng là giấu quá kỹ! Cháu gái ruột Minh Thiếu Diễm, thiên kim Minh gia lại một chút cũng không lộ ra! Nhan Nghiên còn muốn chính

Đường Đường, xem ra cô ta quả thật đã phải vách sắt rồi.

Một đám người lúc trước không thích Nhan Nghiên bây giờ đều cảm thấy có chút vui sướng khi người gặp họa.

Nhóm hậu kỳ bình thân ổn định tiếp tục cắt nối biên tập. Bởi vì đã có ý tứ của bên trên nên họ càng không hề kiêng nể mà nâng cảnh quay có Đường Đường.

Nơi cuối cùng mọi người đến là Jalisco, họ có thể cảm nhận trải nghiệm làm cao bồi nguyên thủy, trong trang viên còn có mục trường.

Cười ngựa rất vui, nhưng trang phục cười ngựa vừa soái khí lại không mất ưu nhã càng hấp dẫn mọi người hơn.

Quần bò, giày boot lại thêm áo khoác nhỏ. Về ngoài lập tức biến thành phong cách kỵ sĩ cổ điển. Áo khoác nhỏ có kiểu dáng rất thời thượng, áo sơ mi bên trong có kiểu dáng xếp li tạo điểm nhấn. Kết hợp tất cả lại trong mọi người càng thêm phong trần nhưng không mất đi cá tính.

Đang ngồi ở đây đều là minh tinh, cho dù là diện mạo hay là dáng người đều bắt mắt hơn so với những người bình thường. Nhưng dù dáng vẻ mọi người đều hấp dẫn thì cũng có một người hấp dẫn ánh mắt nhất.

Nhờ phúc của tác giả, về ngoài của Đường Đường chính là khuôn mặt thiên sứ đáng người ma quỷ, cơ thể cao gầy chân dài eo thon, tỉ lệ chung cực kỳ hoàn mỹ. Bao lấy chiếc quần bò chính là đôi boot dài qua gối, phần trên là áo sơ mi và áo khoác phác họa ra vòng eo tinh tế nhỏ gầy. Khi Đường Đường cầm theo roi ngựa đi trong trại, cho dù là ai cũng đều dừng ánh mắt trên người cô.

Mẽ Việt vốn dĩ cảm thấy bản thân ăn mặc cũng không tệ lắm nhưng khi đứng với cô, lòng tự tin lập tức tan thành mây khói.

Mỗi ngày Mẽ Việt đều xưng huynh gọi đệ với Đường Đường nhưng nhìn một thân kỳ trang của Đường Đường... Đây cũng quá mẹ nó đẹp trai, quá mẹ nó hấp dẫn, Mẽ Việt cảm thấy bây giờ cậu đã hiểu được chân chơi năm* có nghĩa gì rồi.

* Lên gg search nhá các bạn iu, nhiều đáp án quá tôi không tiện cop

Cái dáng người này, đúng là...

ĐM, mình đang suy nghĩ cái gì vậy. Mẽ Việt đột nhiên phản ứng lại nhéo đùi cậu một phen, đem những thứ hỗn loạn không sạch sẽ không đầu quẳng đi hết sau đó mới đến chỗ Đường Đường.

Trước đây Mẽ Việt có quay một bộ phim cổ trang chiếu mạng, khi đó cậu thường xuyên phải cười ngựa. Quay chụp được hai tháng cậu xem như đã chấp chừng biết cười ngựa.

Đường Đường chỉ là một học sinh cao trung, trước kia lại không quá tốt chắc chắn cô không biết cười ngựa. Rốt cuộc Mẽ Việt cũng cảm thấy có thứ mình dạy được Đường Đường nên vô cùng chủ động muốn dạy cô.

Đáng tiếc khi còn nhỏ Đường Đường đã biết cười ngựa, sau này vì yêu cầu đóng phim nên cô càng nâng cao khả năng cười ngựa nhiều hơn. Nếu nói đến kỹ thuật thì thật không biết Đường Đường giỏi hơn Mẽ Việt bao nhiêu lần.

Nhưng dư quang thoáng nhìn về phía Nhan Nghiên đứng cách đó không xa, Đường Đường bỗng nhiên nở nụ cười sáng lạn với Mẽ Việt, "Được nha."

Ngày hôm qua khi cô nhận được điện thoại của Đái Na, cô ấy liền nói thẳng bảo cô phải cẩn thận với Nhan Nghiên. Sau đó đem chuyện Nhan Nghiên muốn cắt cảnh quay nói cho cô biết.

Nội tâm Đường Đường vô cùng phức tạp.

Người này cho dù là ai thì thân thể, khuôn mặt kia cũng từng là của cô, vậy nên cho dù cảm nhận được địch ý của Nhan Nghiên, Đường Đường vẫn không thể ghét nổi. Nhưng là hiện giờ, Nhan Nghiên chủ động muốn xuống tay với cô.

Tính tình Đường Đường khá tốt nhưng tính cách của cô không phải loại dễ người ta khinh bỉ.

Đái Na nói Nhan Nghiên có địch ý với cô đại để là vì Bách Thần. Đường Đường nghe được câu nói kia càng cặn lõi, cô thấy Bách Thần liền hận không thể tránh đi, Nhan Nghiên căm ghét cô cái gì chứ?

Đợi sau khi ngắt điện thoại Đường Đường mới chậm rãi ngẫm lại vài chi tiết.

Nhan Nghiên chỉ cảm thấy cô và Bách Thần có quan hệ liên thăng tay chính cô mà không hề lo lắng làm vậy sẽ gây ra nguy hiểm. Xem ra cô ấy chưa phát hiện cô cũng không phải Đường Đường.

Trong suy nghĩ của Nhan Nghiên, cô chính là Đường Đường kia trong tiểu thuyết.

Vậy nên hiện giờ, Đường Đường chỉ đơn giản tương kế tựu kế, Mẽ Việt muốn dạy cô cười ngựa Đường Đường sẽ diễn ra bộ dạng của kẻ không biết cười ngựa.

Đợi đến lúc chương trình phát sóng chắc chắn sẽ hù chết Nhan Nghiên.

Gia cảnh trước kia của Nhan Nghiên không tẻ nên biết cưỡi ngựa, sau khi cô lên ngựa còn cố ý liếc Đường Đường một cái rồi quất roi ngựa nghênh ngang rời đi.

Mẽ Việt tròn trắng mắt nhìn bóng lưng Nhan Nghiên, sau đó quay đầu lại nói với Đường Đường, "Đường, tôi dạy cho cậu cách lên ngựa..."

Nhưng Đường Đường đã lưu loát lên ngựa còn huyết sáo với anh chàng da trắng gần đó một cái.

"Chạy hai vòng không?" Đường Đường nhướn mày với Mẽ Việt.

Mẽ Việt:.....

Người với người không hề giống nhau sao? Lần đầu tiên cậu cưỡi ngựa còn không học nhanh được như vậy nha!

Nhan Nghiên chạy một vòng trở về chuẩn bị xem Đường Đường mất mặt, kết quả vừa liếc mắt một cái đã thấy cô ta đáng người hoàn mỹ ngồi trên lưng ngựa, động tác tự nhiên mà ưu nhã.

Ánh mắt người trong trại nuôi ngựa hơn phân nửa đều dừng trên người cô.

Nhan Nghiên siết chặt roi ngựa trong tay, cô theo bản năng quay đầu tìm thân ảnh Bách Thần, lại vô tình thấy Bách Thần đang cầm điện thoại chụp ảnh. Mà phương hướng của điện thoại rõ ràng là hướng về Đường Đường.

Nhan Nghiên cảm thấy muốn sôi máu, thân thể trong khoảnh khắc này đều run lên. Sở Sam cưỡi ngựa chậm rãi đi đến bên cạnh, "Đường Đường thật là thông minh, học vài phút đã biết cưỡi ngựa rồi."

Nhan Nghiên hung hăng trừng mắt liếc Sở Sam một cái. Sở Sam bị Nhan Nghiên lộ liễu bộc lộ cảm xúc như vậy làm cho hoảng sợ, trong lòng thầm mắng một câu có bệnh sau đó cưỡi ngựa đi xa.

Hứng thú trong nháy mắt đã bị dập tắt, Nhan Nghiên cứng đờ ngồi trên lưng ngựa. Lưu Linh lại gần hỏi cô sao không chạy Nhan Nghiên cũng không cho sắc mặt tốt. Thẳng đến khi Đường Đường chuyển vòng vừa vặn đi ngang qua người cô Nhan Nghiên đột nhiên mở miệng.

"Cô đừng đắc ý."

Đường Đường đang chạy vui lại nghe Nhan Nghiên nói một câu không thể hiểu được như vậy, Đường Đường thật sự không hiểu cô ấy lại làm sao. Nhíu nháu mày, "Đắc ý cái gì?"

Nhan Nghiên mặc kệ câu nói của Đường Đường, cô ấy quay đầu lại, ánh mắt dừng trên mặt Đường Đường, "Không phải cô, hiện tại hay tương lai đều không phải cô. Đường Đường, cô nên biết đủ."

Thiên kim thật sự của Minh gia, không phải cô. Người Bách Thần thích và người bên cuối cùng bên cạnh Bách Thần đều không phải cô. Cô nên thấy rõ vị trí của bản thân, đừng có mà đắc ý vênh vào như vậy.

Đường Đường sau khi nghe xong ngược lại nhẹ giọng cười.

Lời này đúng là rất có đạo lý.

Thân thể này không phải của cô ta, thành tựu Nhan Nghiên có hiện giờ cũng không phải của cô ta. Cho nên Đường Đường trực tiếp đem mấy chữ này trả lại Nhan Nghiên, "Chỉ đúng thật là nên biết đủ. Không phải của chị thì vĩnh viễn cũng không phải. Chị Nhan Nghiên, chị tự giải quyết cho tốt."

Nhan Nghiên tròn tròn hai mắt.

Cô biết mà! Đường Đường căn bản không thể buông tay Bách Thần, giả dạng lãnh đạm như vậy thật ra chính là lạt mềm buộc chặt. Bây giờ cuối cùng cô ta cũng nhận không được nữa?

Cô ta cho rằng cái kẻ nhỏ nhen này của cô ta là có thể dụ dỗ Bách Thần hồi tâm chuyển ý?

Nhan Nghiên cười lạnh một tiếng, "Cô chờ xem, Bách Thần rốt cuộc sẽ chọn cô hay chọn tôi."

Ha?

Ai muốn nói với cô về Bách Thần?

Thì ra nãy giờ đang nói đến một kẻ chẳng liên quan, Đường Đường thật hết nói. Tôi cầu xin cô, mau chóng song túc song phi* với Bách Thần đi, đừng làm phiền cô nữa.

*Làm nhanh thắng nhanh đó, nhanh chóng yêu đương, nhanh chóng kết hôn...

Chờ khi cưỡi ngựa xong, Nhan Nghiên không thể nhận nữa mà gọi cho ông chủ, kết quả gọi hơn nửa ngày cũng không ai nhận.

Thật ra là do ông chủ nổi giận không muốn nhận.

Nhà sản xuất "Lữ hành hoa lệ" vừa gọi điện thoại cho ông nói ông ta sẽ không đem cảnh của Đường Đường cắt bớt. Còn Nhan Nghiên, chương trình của bọn họ đều theo đuổi tính chân thật, phải cho khán giả thấy được mọi mặt chân thật nhất của mình tỉnh nên trong quá trình quay chụp mình tỉnh như thế nào thì trong chương trình sẽ như thế đó.

Giám đốc Á Tinh không hề cao hứng, mấy ngày trước ông ta rõ ràng không nói như vậy.

Vừa tức giận thì lời nói liền không chút lưu tình, "Trước đây chúng ta đã thỏa thuận xong, nếu ông không tuân thủ, vậy đầu tư của Á Tinh..."

Chế tác Trương một chút cũng không mềm xuống, "Vậy ngài rút vốn đi."

Giám đốc Á Tinh:.....

Ông chỉ nói chơi để hù dọa nhưng kết quả là bị hù dọa ngược lại. Rút vốn? Sao có thể rút vốn được, sau khi rút vốn thì phải bồi thường một khoản lớn. Hơn nữa nếu rút vốn vậy cảnh quay của Nhan Nghiên trong chương trình cũng theo đó mà bị tổ tiết mục cắt lộn.

Sắc mặt giám đốc Á Tinh nhanh chóng thay đổi, "Ông nói gì vậy, đang êm đềm rút cái gì vốn chứ..."

Chế tác Trương thở dài, "Có lời này tôi nói thật với ông, cảnh của Đường Đường không thể cắt. Chân trước ông bảo tôi giảm cảnh của Đường Đường thì chân sau Minh đồng của Thánh Ngu đã gọi cho tôi nói tổ tiết mục khi dễ cháu gái cậu ta. Đây không phải là ông hại tôi sao?"

Minh Thiếu Diễm? Cháu gái?

Đường Đường là cháu gái của Minh Thiếu Diễm?

Giám đốc Á Tinh muốn nổ đầu.

Ông hoàn toàn không biết cũng không nghĩ tới, Nhan Nghiên chỉ nhờ ông mở miệng nói một câu, vì niệm tình Nhan Nghiên là nghệ sĩ đầu bảng của công ty nên ông không hề từ chối.

Kết quả bây giờ sau lưng Đường Đường lại là Minh Thiếu Diễm?

Chế tác Trương nói ông hại ông ta liền khiến giám đốc Á Tinh nghĩ đến, đây không phải là Nhan Nghiên hại ông sao?

Dù Nhan Nghiên vừa nổi tiếng vừa kiếm được nhiều thì cũng kém hơn so với đường làm ăn với Thánh Ngu, cái nào nặng cái nào nhẹ chỉ cần nhìn là biết. Chỉ gây lát sau khi ngắt điện thoại Nhan Nghiên liền gọi đến, giám đốc Á Tinh ghen một bùng lửa, xem cũng không xem đã trực tiếp từ chối.

Sau đó lại gọi cho người đại diện Nhan Nghiên hét lên một tiếng, "Nghệ sĩ của cậu có việc không tìm cậu mà đi tìm tôi làm gì? Cậu còn làm được nữa hay không, không làm nữa thì mau từ chức để tôi đổi người!"

Người đại diện thật ủy khuất, cái gì cũng không biết đã bị mắng. Ghen giận trong lòng gọi điện thoại cho Nhan Nghiên vậy mà cô ấy còn oán giận với anh tại sao ông chủ không nghe điện thoại.

Đại diện bộc phát trực tiếp mắng người, "Dưới trướng ông chủ có hàng trăm nghệ sĩ sao có thời gian để mỗi ngày nhận điện thoại của em?"

Á Tinh đúng thật là có hơn trăm nghệ sĩ nhưng là cô không giống nha!

Nhan Nghiên theo bản năng muốn phản bác, có điều người đại diện đã đánh gãy lời Nhan Nghiên, "Em không lẽ còn chưa rõ, lời này là do Trình tổng bảo anh khuyên cáo cho em?"

Nhan Nghiên sững sờ: "... Cái gì..."

"Trước đây anh đã khuyên em nói người sau lưng Đường Đường không hề đơn giản. Em không quan tâm còn nói Trình tổng giúp em ra mặt, bây giờ đắc tội người khác Trình tổng còn phải ra mặt bồi tội", người đại diện bức bối xoa xoa ấn đường. Gần đây Nhan Nghiên rất cuộc làm sao vậy, vì sao luôn khiến người ta không bớt lo, "Hiện tại Trình tổng không muốn nhận điện thoại của em, em cũng an phận chút đi. Quay chụp chương trình xong thì mau chóng trở về, bên đây có mấy kịch bản không tệ lắm."

Nhưng về sau Nhan Nghiên lại nghe không vào, chỉ nghe lọt về trước.

Trình tổng đắc tội người ta?

Minh Thiếu Diễm vậy mà giúp Đường Đường ra mặt?

Sao có thể, trong tiểu thuyết không phải nói Minh Thiếu Diễm vô cùng không thích Đường Đường sao? Vì sao còn giúp cô ta ra mặt?

Nhan Nghiên mơ mơ hồ hồ ngắt điện thoại.

Cục diện rồi rầm cô để lại người đại diện chỉ có thể ra mặt giải quyết. Người đại diện gọi cho tổng đạo diễn của "Lữ hành hoa lộ", ôn tồn thay Nhan Nghiên xin lỗi, cũng không yêu cầu tăng thêm cảnh của Nhan Nghiên, chỉ cần có thể đem một Nhan Nghiên chân thật bày ra cho mọi người thấy là được rồi.

Dù sao con người Nhan Nghiên đúng là rất ưu tú, anh dẫn dắt nhiều nghệ sĩ như vậy nhưng Nhan Nghiên vẫn là người có năng lực và nhân phẩm tốt nhất. Vì thế người đại diện chỉ yêu cầu đạo diễn chiếu lên là được.

Đạo diễn đồng ý liên tục.

Đây là do các người nói, đừng đến lúc đó lại nói chúng tôi bôi đen Nhan Nghiên.

Cuối cùng chương trình cũng kết thúc. Vào ngày đó đóng máy, mọi người ngồi cùng nhau, mặc kệ sâu trong lòng thế nào thì bây giờ cũng hòa thuận vui vẻ ăn cơm, sau cùng chụp chung một tấm ảnh.

Sau đó canh thời gian cùng nhau đăng lên Weibo.

Thời điểm Đường Đường chụp ảnh đứng bên cạnh Trương Nhã Trúc, Mễ Việt cũng tự nhiên mà đứng bên cạnh Đường Đường. Bách Thần vốn dĩ cho rằng anh và Đường Đường cùng chung một công ty nên muốn đứng chung một chỗ, kết quả là không cướp được vị trí nào.

Chẳng những không cướp được còn để Nhan Nghiên đứng cạnh anh.

Vì thế sau khi ảnh chụp được đăng lên, dân mạng liền một bên chúc mừng mọi người quay xong chương trình, một bên biểu thị tình yêu với mình tình mình thích.

Nhan Nghiên nhất định chính là người có nhân khí số một, động tác của các fans nhất trí khen gameshow đầu tiên Nhan Nghiên tham gia, lại khen Nhan Nghiên vừa đẹp vừa có khí chất, còn không quên thúc giục chương trình mau chóng phát sóng.

Fans couple của Nhan Nghiên và Bách Thần đã gần một tháng không có tin tức, bây giờ hình ảnh chụp chung thấy hai người đứng gần như vậy liền hưng phấn hô to couple đáng yêu của bọn họ rồi cuộc cũng phát đường.

[A a a, tôi đã chờ không nổi muốn xem bọn họ phát đường a!]

[Rất xứng, vô cùng xứng, khuôn mặt của bọn họ rất có tướng phu thê!]

[Anh Thần rốt cuộc cũng đứng bên cạnh nữ thần, nhất định là rất vui vẻ.]

Tâm tình Bách Thần lúc nhìn bình luận này vô cùng phức tạp, anh một chút cũng không vui.

Bách Thần không nhìn được lại mở ảnh chụp Đường Đường ở trại nuôi ngựa. Dáng người cô gái trắng tấp ngồi trên lưng ngựa, trong nháy mắt đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Anh biết Đường Đường cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng vào giây phút đó, Bách Thần cảm thấy vẻ đẹp của cô làm tim anh có chút chệch nhịp.

Bách Thần chán muốn chết tiếp tục lướt bình luận, kết quả nhìn thấy tên Đường Đường.

[May mắn Đường Đường còn tự biết thân biết phận, không dán lấy đứng chung với anh Thần.]

[Xin Đường Đường cứ tiếp tục tỏa sáng một mình đi, ngàn vạn lần đừng dính dáng đến anh nhà chúng tôi nữa!]

Thật mẹ nó toàn là fan giả, fan không biết suy nghĩ, không một bình luận nào làm anh hài lòng.

Bách Thần bực bội ném điện thoại xuống. Chẳng đến khi Đái Na gọi điện thoại tới thông báo sẽ đi sân bay đón anh và Đường Đường, lúc này Bách Thần mới tốt lên.

Đúng vậy, anh và Đường Đường đều là nghệ sĩ của Thánh Ngu, còn cùng là nghệ sĩ được Đái Na đại diện.

Bách Thần chưa từng hèn mọn như vậy. Anh chỉ đơn giản là phát hiện rốt cuộc có cơ hội nói chuyện với Đường Đường liền vạn phần chờ mong ngày mai tới.

Ngày hôm sau, mọi người đồng loạt về nước.

Đội sau khi xuống máy bay, Mễ Việt về mặt muốn hồng mắt cầm điện thoại mãi không gọi được, "Người đại diện của tôi làm sao thế này? Vì sao không nhận điện thoại! Tôi phải trở về thế nào đây?!"

"Hay là cậu lên xe chúng tôi đi, thuận tiện đưa cậu về công ty luôn."

Tôi không đồng ý!

Nội tâm Bách Thần hồ hết, hận không thể một chân đem Mễ Việt đá ra.

Đáng tiếc Mễ Việt không phát hiện Bách Thần có bao nhiêu bày xích, "Thật sao? Vẫn là Đường của tôi tốt nhất."

Bách Thần hiện giờ chỉ mong người đại diện của Mễ Việt nhanh chóng gọi điện thoại cho cậu ta, đáng tiếc Mễ Việt vẫn không ai tới đón. Đám người Đường Đường đi lối đặc biệt ra bên ngoài, ở đó trợ lý đã sớm chờ sẵn tiếp nhận hành lý của mọi người. Sau đó mọi người cùng nhau tiến ra xe đã đợi lâu trước mặt.

Ngày thường Đái Na đều chạy chiếc Porsche. Ba người vừa ra khỏi chỗ những thấy chiếc Porsche đẹp đẽ của Đái Na mà còn thấy chiếc Maybach xa hoa càng có giá cắt cổ hơn phía sau.

Ánh mắt Đường Đường sáng lên nói hai chữ đợi chút với Mễ Việt sau đó liền hai ba bước chạy tới trước chiếc xe Maybach. Bách Thần ngăn người cũng đi theo.

Cửa sổ xe sau chiếc Maybach chậm rãi hạ xuống, khuôn mặt tuần tú của Minh Thiếu Diễm lập tức xuất hiện trước mắt Đường Đường.

Ý cười bên môi Đường Đường tràn ra, "Chú nhỏ."

Bách Thần đi theo phía sau, "Minh đồng."

Ý cười trong mắt Minh Thiếu Diễm thu lại, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng rồi nói với Đường Đường, "Lên xe."

Đường Đường vẫy tay với Mễ Việt nói, "Chú nhỏ, đây là Tiểu Mễ mà lúc trước cháu hay nói với chú đó. Chúng ta đưa cậu ấy về một đoạn đi."

Khuôn mặt Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt nhưng không từ chối, vì thế Bách Thần tro mắt nhìn Mễ Việt và Đường Đường cùng lên xe Minh Thiếu Diễm. Đợi khi xe biến mất trước mắt lúc này anh mới nhớ, vừa rồi dường như thái độ của Minh Thiếu Diễm đối với anh có chút không có ý tốt.

Gần đây anh cũng không làm chuyện gì không nên mà.

Bách Thần hoàn toàn không biết, Minh Thiếu Diễm đã đem chuyện Nhan Nghiên ngáng chân Đường Đường toàn bộ đổ lên đầu anh. Nếu không phải Bách Thần không xử lý Nhan Nghiên tốt thì sao cô ta lại ngầm khi dễ Đường Đường như vậy?

Đường Đường và Minh Thiếu Diễm ngồi ở ghế sau, Mễ Việt ngồi trên ghế phó lái. Vốn dĩ cậu là một người nói nhiều nhưng sau khi thấy chú nhỏ của Đường Đường liền ngốc lảng, đến một câu cũng không dám nói.

Khí chất quá mạnh!

Sợ hãi.

Có điều vị này lớn lên thật đẹp trai, hoàn toàn không thua kém mình tính. Cậu nhớ rõ Đường Đường đã nói vị chú nhỏ này chỉ mới 27 tuổi. Còn trẻ đã có siêu xe đắt tiền như vậy, khí tràng mạnh mẽ, đến Bách Thần nhìn thấy cũng tất cung tất kính, không biết đây rốt cuộc là ai.

Thẳng đến khi xe đưa cậu đến công ty Mễ Việt vẫn trốn tránh ánh mắt của Minh Thiếu Diễm mà rụt rè bước xuống. Đi được vài bước bỗng nhiên cậu la lên một tiếng DM.

Cậu có phải là thiếu năng trí tuệ không?

Vừa rồi Bách Thần đã gọi "Minh đồng", là cậu điếc sao?

Minh đồng, giám đốc Thánh Ngu, Minh Thiếu Diễm.

Đậu xanh rau má, cậu rốt cuộc đã hiểu được ánh mắt vừa rồi Minh Thiếu Diễm nhìn cậu là có ý tứ gì.

Ban nãy cậu không biết xưng hô như thế nào vì thế liền gọi theo Đường Đường, kêu Minh Thiếu Diễm là chú nhỏ.

Ánh mắt kia của Minh Thiếu Diễm rõ ràng là, ai mẹ nó là chú nhỏ của cậu.

Mễ Việt bị ai điên cuồng gửi tin nhắn cho Đường Đường, là tôi có mắt không thấy Thái Sơn không nhận ra Minh đồng, tôi thật sự không phải có ý gọi ngài ấy là chú nhỏ đâu.

Đường Đường bị Wechat của Mễ Việt chọc cười, Minh Thiếu Diễm nhìn cô một cái, Đường Đường lập tức đưa điện thoại cho hắn xem, "Tiểu Mễ đang chào hỏi Minh đồng này."

Minh Thiếu Diễm liếc mắt một cái, không quan tâm đến Wechat của Mễ Việt mà dừng trên cổ tay nhỏ gầy của cô, mày nhú chặt, "Lại gầy."

Đường Đường cao hứng ngẩng đầu, "Thật sao!?"

Minh Thiếu Diễm.....

Thâm mý của con gái thật kỳ lạ, Minh Thiếu Diễm bất đắc dĩ, "Quá gầy không tốt cho sức khỏe."

"Gầy với khỏe mạnh thì có xung đột gì với nhau sao?" Đường Đường chớp chớp mắt. Minh Thiếu Diễm nhìn bộ dạng này của cô cảm thấy một chữ cũng không nói được, chỉ trầm nghĩ trong đầu, chờ khi về nhà phải kêu di Trình bồi bổ cho Đường Đường thật tốt.

Hai người nói nói một hồi, Đường Đường liền có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Minh Thiếu Diễm quay đầu, ánh mắt dừng trên đôi mắt đang nhắm lại của Đường Đường, lòng mi dài như vậy. Đột nhiên Minh Thiếu Diễm có xúc động muốn sờ lên đó.

Sau một lúc lâu, Minh Thiếu Diễm bất chợt nhíu nhíu mày, dời đi tầm mắt.

Ngoài cửa sổ đang trút xuống những hạt mưa, Minh Thiếu Diễm thấp giọng kêu chủ Lý tăng nhiệt độ điều hòa lên, lại kêu chủ chạy ổn định một chút.

Đội khi Đường Đường tỉnh lại đã sắp về tới nhà.

Đường Đường xoa xoa đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói, "Trời mưa?"

"Ừ."

Đường Đường mang ba lô ra phía sau lại cột chặt dây giày, Minh Thiếu Diễm hỏi cô đang làm gì. Đường Đường cột xong dây giày ngẩng đầu lên, "Chờ khi xe dừng cháu liền chạy vọt vào."

Minh Thiếu Diễm: "... Trên xe có dù."

"A", Đường Đường ngồi dậy, vừa tỉnh ngủ nên đầu óc có chút không rõ ràng.

Khỏe môi Minh Thiếu Diễm gọi lên thật nhẹ. Khi xe vừa tới cửa Đường Đường nhanh chóng tìm dù mở ra rồi bước xuống xe, chạy đến gần Minh Thiếu Diễm giúp hấn che dù.

Minh Thiếu Diễm bị ghènh trước, nhìn bộ dáng Đường Đường cố hết sức giơ cao dù đây bất đắc dĩ cầm cây dù trong tay cô.

"Đề chú."

Đường Đường ngoan ngoãn trốn dưới dù, lại sợ sẽ làm Minh Thiếu Diễm ướt nên thật cẩn thận dịch ra ngoài một chút.

Đột nhiên cánh tay phải bị người ta nắm lấy, Minh Thiếu Diễm một tay ôm cô kéo trở về.

Cánh tay có lực đem cô cố định dưới dù, ánh mắt vẫn nhìn phía trước như cũ, "Dựa vào đây chút, cẩn thận ướt."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Gemist

Một mùi hương nước hoa thoang thoảng như có như không bay tới, ngay khi Minh Thiếu Diễm chợt sát lại gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo lại sạch sẽ của đối phương.

Tay phải hấn cố định chặt chẽ Đường Đường tận tới khi hai người vào biệt thự mới buông tay. Sắc mặt nhàn nhạt, biểu tình lạnh nhạt cũng khôi phục như cũ.

Đường Đường thu dù, tầm mắt nhìn quanh phòng lập tức phát hiện ra điều gì đó, quay đầu hỏi Minh Thiếu Diễm: "Di Trình không có ở đây à?"

Nếu di Trình có ở nhà, chắc hẳn đã ra đây đón từ lâu, tại sao hôm nay lại vắng nhà vậy.

"Trong nhà di Trình có chút việc, nghỉ nửa tháng." Minh Thiếu Diễm cời âu phục đã ướt nhẹp cả bên tay trái, mày hơi nhíu, dừng một chút rồi nói tiếp. "lên thay quần áo trước đã."

Minh Thiếu Diễm nhớ tới cơ thể mới ôm trong lòng ngực, đơn bạc mà gầy gò, qua lớp áo sơ mi cũng có thể cảm nhận được cánh tay lạnh lẽo của Đường Đường.

Đường Đường đơn thuần cho rằng Minh Thiếu Diễm không thích cô mặc quần áo ướt, ngoan ngoãn "vâng" một tiếng lên lầu, trời hôm nay mưa cũng hơi lạnh. Đường Đường tắm nước ấm xong rồi thay một bộ hoodie, dưới lầu Minh Thiếu Diễm đang cau mày xem gì đó, thấy cô xuống cũng buông điện thoại hỏi, "tôi nay muốn ăn gì?"

Ừm ha, Đường Đường suốt nửa thì quên mất, dì Trình không có ở nhà, Minh Thiếu Diễm lại không thích chốn đông người, càng ghét những bóng dáng lúc ẩn lúc hiện trong nhà. Biệt thự to như thế, thực chất chỉ có hai chú cháu với dì Trình. Từ quét tước vệ sinh cho tới cắt cành cây cảnh trong vườn, hoặc là thanh lọc bể bơi đều có thời gian cố định làm việc, người làm hoàn thành nhiệm vụ thì phải rời đi ngay, không dám nán lại lâu.

Bình thường đều do dì Trình nấu cơm, hôm nay đầu bếp trong nhà cũng mất hút, Minh Thiếu Diễm hỏi cô muốn ăn gì để lát gọi Jason mang tới, Đường Đường đột nhiên nhớ tới tiết mục lần trước khi bản thân học chiến bò bít tết với Trương Nhã Trúc. "Để cháu làm." Cô nóng lòng muốn thử tài nghệ của mình.

Minh Thiếu Diễm buông điện thoại, tựa lưng vào sofa liếc Đường Đường một cái, "Ừm."

Người mới học nấu ăn như cô đang nhiệt huyết bừng bừng trong việc bếp núc, nguyên liệu trong nhà cũng đủ hết, Đường Đường nhớ kỹ cách làm mà Trương Nhã Trúc dạy cô trước đó, lấy bò bít tết với hồ tiêu ra để chuẩn bị, tay vỗ vỗ tạp dề trước ngực động viên bản thân.

Minh Thiếu Diễm vào bếp thì thấy Đường Đường đang vỗ tay, bộ dáng ngờ nghệch thì vô thức cong môi,

Hắn không có hứng thú xem người khác làm cơm, nhưng nếu đó là Đường Đường thì hắn cũng không ngại.

Trước giờ không có kinh nghiệm vào bếp, không biết thành phẩm sẽ là cái dạng gì. Đường Đường đeo tạp dề nhanh chóng thay đổi các loại tư thế, lúc thì nặn thịt lúc rắc tiêu, kết quả vừa quay đầu đã Minh Thiếu Diễm lười nhác dựa vào khung cửa xem cô làm cơm.

Không hiểu sao có chút xấu hổ.

Sao Minh Thiếu Diễm lại đứng đây, bộ dáng lúc này quá mất mặt. Đường Đường ho khan vào tiếng, quay đầu giải thích, "Phải rắc gia vị vào thịt bò mới ngon."

"Ừm." đáy mắt Minh Thiếu Diễm mang theo ý cười, "tiếp đi."

Đường Đường: "...."

Thôi được, cô đành tiếp tục vậy, mong rằng thành phẩm sẽ không quá bết bát. Đứa cháu nhỏ muốn thể hiện trước mặt trưởng bối, lần này Đường Đường làm rất nghiêm túc, cô nhớ rõ lần đó Minh Thiếu Diễm nói hắn thích chín toàn phần.

Nhưng bò bít tết chín bảy phần mới ngon, nghĩ tới ngữ cảnh lần đó, Đường Đường hoài nghi liệu rằng có phải khi đó Minh Thiếu Diễm giữ mặt mũi cho cô mới nói thế không, bèn giả bộ lơ đãng hỏi: "Chú nhỏ, chín bảy phần hay chín toàn phần?"

"Bảy phần."

Biết ngay mà!

Lần đó là Minh Thiếu Diễm nể cô nên mới nói mình thích ăn chín toàn phần mà thôi!

Thừa dịp Minh Thiếu Diễm ra ngoài, cô vội vàng móc điện thoại tra một ít, sau đó cẩn thận không chế lửa, cân nhắc kỹ từng bước làm.

Chiên một mặt hai phần, rắc muối biển, xoay tròn 90 độ tiếp tục chiên nửa còn lại, sau khi chiên hai mặt, lại rắc muối biển, xoay tròn 90 độ tiếp tục chiên nửa còn lại...

Tổng cộng là chiên bảy phút...

Mùi bít tết chín thơm ngào ngạt tỏa ra, Đường Đường cẩn thận hít một hơi, bò bít tết trong lần chiên này đẹp hơn nhiều so với lần trước!

Minh Thiếu Diễm đứng là khá chờ mong, nhưng nhìn bộ dạng tay chân lóng ngóng của cô thì cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng, cho tới khi Đường Đường bung đĩa bò ra, Minh Thiếu Diễm nhìn màu sắc bán nâu trên đó, lòng lập tức cho 10 điểm.

Đường Đường đại loại cũng theo chủ nghĩa hoàn mỹ, trang trí đĩa rất tinh xảo, sau khi đặt dao nĩa cẩn thận trước mặt Minh Thiếu Diễm mới ngồi đối diện, mong chờ nhìn hắn,

Minh Thiếu Diễm bỗng dưng muốn cười.

Hắn không có thói quen cười, cũng không thích cười. nhưng quý mới biết tại sao hắn luôn muốn cười với Đường Đường như thế, Minh Thiếu Diễm chủ động bắt đầu dùng cơm.

Đường Đường nắm chặt dao nữa, căng thẳng lại mong chờ nhìn, như thể cô học trò nhỏ đang chờ thầy giáo trả bài, chờ tới khi thầy giáo ngẩng đầu lên, đánh giá.

"Rất tốt."

Rất tốt!

Ông trời ơi, Minh Thiếu Diễm nói "rất tốt"!

Lần trước cô tự pha một ly cà phê tự nhận là không thể bắt bẻ đưa tới, bị Minh Thiếu Diễm nhân nhậ nói: "Chưa được." Dì Trình làm đồ ăn ngon như vậy mà Minh Thiếu Diễm cũng chỉ nhiều nhất nói một câu: "không tồi."

Mà bây giờ Minh Thiếu Diễm đánh giá rất tốt, Minh Thiếu Diễm đã nói rất tốt, vậy chắc chắn nó phải hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Lòng Minh Thiếu Diễm hơi gọn sóng, chỉ một câu vậy thôi mà cô nhóc cũng vui tới vậy sao.

Đường Đường đúng là đang rất vui, tâm tình cực cực kỳ tốt, đôi mắt xinh đẹp cong cong, vui vẻ tự thưởng cho mình một miếng.

Ừm, rất tốt.

Sao cô lại ưu tú tới vậy chứ!

"Lần sau cháu học thêm vài món cho chú ném thử."

"Ừm." Minh Thiếu Diễm nhìn Đường Đường đang vui vẻ luyện thuyền, lồng ngực dâng lên một cảm giác khó tả.

Ăn xong, Đường Đường lại theo Minh Thiếu Diễm vận động một lát, cũng bởi lần trước Minh Thiếu Diễm đưa cô một bộ quần áo thể thao, nên lần này Đường Đường tự bọc kín mít chạy trên máy chạy.

Minh Thiếu Diễm vẫn mặc bộ quần áo thể thao rộng rãi như thường lệ.

Loại quần áo hần đang mặt thiết kế khá đơn giản, Đường Đường từng thấy hần mặc đúng hai kiểu quần áo, một là tây trang hai là áo thể thao rộng, à đúng rồi, lần đó còn vô tình thấy chú nhỏ đang thay áo ngủ nữa.

Cơ mà lần đó Minh Thiếu Diễm đã nhanh chóng che kín hết rồi, không nhìn thấy cái gì.

Ánh mắt Đường Đường dừng ở tên người Minh Thiếu Diễm.

Quần áo thể thao thì không thấy gì, nhưng những lần Minh Thiếu Diễm mặc âu phục thì có,. Vai rộng eo nhỏ chân dài, ti lệ tốt không nói làm gì, ngày nào cũng chăm tập thể thao thì khẳng định đáng người rất không tồi.

Nói thật, cô có chút tò mò,.

Đáng đẹp sao không phô ra?

Cứ giấu giấu diếm diếm, tiếc thật.

Đường Đường thờ dài lác đầu, sau khi giãn cơ thì Minh Thiếu Diễm hẹn cô ở lầu ba, chờ ở phòng tập. Minh Thiếu Diễm nhíu mày nhìn bên ngoài lúc này đã không còn ai.

Hần rất mãn cảm với ánh mắt của người khác, hướng chi mới này cô cháu ngu ngốc còn trắng trợn táo bạo nhìn hần, Minh Thiếu Diễm chú ý Đường Đường đã rất nhiều lần dùng ánh mắt phức tạp đánh giá bên này,

Cúi đầu nhìn quần áo, không vấn đề, tới trước gương, mặt cũng sạch.

Cho nên Đường Đường mới này nhìn hần làm gì?

Không thể nào hiểu được.

Ngày hôm sau, Minh Thiếu Diễm như thường lệ tới Thánh Ngu. Đường Đường cố gắng tận hưởng mấy ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ đông ít ỏi.

Trên thực tế, cô cũng chẳng có thời gian hưởng thụ, bởi sắp phải thi khảo sát, tuy nói vấn đề này cũng không quá lớn, nhưng Đường Đường vẫn muốn ôn tập thật kỹ.

Hơn nữa, không hiểu sao tin tức lại bị lọt ra, trên mạng có người nói Đường Đường muốn đăng ký hệ đạo diễn của học viện sân khấu S.

Account công bố tin tức là một marketing acccount, nói mình lấy được tin này từ nội bộ nhân viên, tính chân thật rất đáng tin cậy. Không chỉ thế, cái

account này còn tung ra bài phân tích khá chi tiết, gây một làn sóng không nhỏ.

Tuy nói điểm thi khảo sát nghệ thuật văn hóa thấp hơn thi thường, nhưng đứng đầu toàn bộ học viện nghệ thuật, Nhan Nghiên vẫn được đánh giá vô cùng xuất sắc.

Mà ai cũng biết, Nhan Nghiên (Yan Yan) và Đường Đường đều là tên có hai âm lấy, lại cùng có mối quan hệ khó nói với Bách Thần, Đường Đường cũng từng nói muốn trở thành một Nhan Nghiên thứ hai, như vậy hiện tại cô ghi danh vào học viện sân khấu S, chẳng lẽ là do bị ảnh hưởng bởi Nhan Nghiên?

Ảnh hưởng cái đầu bọn bay!

Đái Na phun tục lần thứ n.

Tin tức bị lộ cũng là chuyện bình thường, dù sao Đường Đường cũng đang trên đà nổi tiếng nên bị mọi người chú ý, nhưng lời Nhan Nghiên đổ vào đây làm gì?

Người thông minh nhìn cái là biết là đang có người muốn bôi nhọ Đường Đường, nhưng không phải ai cũng thông minh đúng không, mắt mù không nhìn ra, đặc biệt là fans Nhan Nghiên, đại khái cảm thấy đặt Đường Đường chung với thần tượng của bọn họ quá mất mặt, liền tiếp comment chửi rủa.

[Gần đây Nhan Nghiên đang phải tham gia một bộ phim mới, ủa ai gán mà so đo]

[Nhan Nghiên, chị thật ưu tú, chị đẹp toàn năng của tui!!]

[Tôi mong Đường Đường có thể thi khảo sát thuận lợi, nhưng làm ơn đừng lôi Nhan Nghiên của tôi vào để kéo fame. Cảm ơn]

Cũng có người nhìn Đường Đường không vừa mắt đặt ra nghi ngờ.

[Đường Đường muốn tham gia ngành đạo diễn hả, không ghi nhầm ngành diễn xuất chứ?]

[không phải tôi muốn hắc Đường Đường đâu, nhưng ngành diễn xuất cũng đòi hỏi cao lắm đấy, Đường Đường cô không có khiếu đóng phim đâu]

[Nhiều thí sinh thi ngành diễn xuất trượt thì sẽ chọn ngành đạo diễn, nhưng thân là một sinh viên thuộc ngành này, tôi nói nó không dễ hơn ngành diễn đâu nhé]

Nhận xét này nhanh chóng lên top.

Người ta có thể lý giải tại sao Đường Đường chọn thi diễn xuất, nhưng không một ai hiểu được lý do cô chọn ngành đạo diễn.

Đây lại chẳng phải trò đùa.

Vậy nên chắc chắn người ta thi trượt ngành diễn xuất nên mới chọn làm đạo diễn.

Bình luận vừa đăng, lập tức hàng trăm sinh viên đạo diễn ủa vào, nói ngành này khó bao nhiêu, trước đó chuẩn bị ôn thi mình đã vất vả bao nhiêu.

Cuối cùng cho ra kết luận, một Đường Đường chưa bao giờ tiếp xúc với giới điện ảnh, không có căn bản, tất nhiên càng không có phong phạm chuyên nghiệp như này thì chắc chắn sẽ trượt!

Chắc chắn!

Đường Đường mà thi đỗ thì những sinh viên ngày ngày cực khổ ôn thi như họ biết sống sao!

Đái Na buồn bực ném di động xuống, chờ Đường Đường thi đỗ mà xem, cô chắc chắn không cho đám bôi nhọ Đường Đường kia chốn dung thân!

Nhưng thẻ xong liền nhụt chí.

Nói thật, cô cũng không tin.

Đường Đường chưa tiếp xúc mấy thứ này bao giờ, có khi ngay cả kiến thức cơ bản nhất liên quan tới chiếu phim còn không rõ nữa kia. Thẻ nhưng nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin đó, Đái Na lại không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Minh Thiếu Diễm đã dứt lốt học viện rồi?

Hắn là không phải đâu, nếu thật sự dứt lốt thi đã nói cho cô biết lâu rồi.

Đái Na lại phát sầu, chỉ có thể gọi nhắc Đường Đường ôn cho kỹ, "nếu không thì hai ngày sau em cứ tới công ty, chị dạy em mấy kiến thức cơ bản của ngành này."

"Vâng." Đường Đường đáp ứng rồi cúp điện thoại, mở nhóm Wechat, Đồng Ngọc tìm cô, nói khai giảng sắp bắt đầu. Cô đã quay xong tiết mục rồi, có gì thì đi tụ tập với nhau một bữa.

Không vấn đề.

Đồng ngọc chọn một quán bar mà các cô ấy thường xuyên tụ tập, không giống bề ngoài ồn ào huyên náo, bên trong rất yên tĩnh, bầu không khí khá tốt. Phong Thiên Dương không biết vọt từ đâu ra đánh giá: "không tệ."

Đường Đường giật mình quay đầu thấy Phong Thiên Dương, cười cười: "lâu rồi không gặp."

"Haha, lâu rồi không gặp." sau một tháng, Đường Đường lại xinh lên rồi, cậu lúu rúu kéo Đường Đường tới chỗ mọi người, Đồng Ngọc, Phong Thiên Dương, còn có cả Giai kỳ mét chín, cậu em họ ngọc bạch ngọc Minh Lăng đều ở đây.

Mọi người tụ tập với nhau, không khí rất náo nhiệt.

Chỉ trong chốc lát, chủ đề lại chuyển sang tiết mục gần nhất mà Đường Đường mới tham gia.

Phong Thiên Dương làm bộ bình tĩnh nói: "Hình như gã Bách Thần đó cũng ở trong tiết mục đó thì phải."

"Ừ," Đường Đường gật đầu. "Ba nam khách mời, Bách Thần, Trần Vũ, còn có Mễ Việt."

Xung quanh chần chờ không biết mở miệng thế nào, chỉ có Minh Lăng ngay thơ không để ý, hỏi thẳng: "Em tưởng chị thích Bách Thần cơ mà? Lâu vậy rồi mà không phát triển chút nào à?"

"Tất nhiên là không thích. " Đường Đường quyết đoán lắc đầu, "Chị sớm đổi gu rồi."

Phong Thiên Dương hưng phấn hỏi: "Thế cậu thích loại người như nào?"

"Thành thực." Đường Đường đáp không chút suy nghĩ, vô luận là trước đây hay bây giờ, gu Đường Đường vẫn không thay đổi. Thành thực, ổn trọng, khiến người ta có cảm giác an toàn. Anh bạn Bách Thần này không thuộc phạm vi cần xem xét.

Phong Thiên Dương bên kia nỗ lực đánh giá bản thân xem có thành thực hay không, bên này Minh Lăng vừa cắn hạt dưa vừa hồn nhiên nói: "Thế chẳng phải chú nhỏ vừa đúng gu chị hay sao?"

Đường Đường: "..."

"Chú nhỏ vừa đẹp trai lại nhiều tiền, thành thực, lão đại giới giải trí, chị quen một người đàn ông ưu tú như chú nhỏ thì còn vừa mắt được ai chứ?"

Đường Đường: "...."

"Chị, em nói chị mà cứ như này là ế đến năm 30 tuổi luôn đấy."

Đường Đường: "....Em im đi."

Minh Lăng ngoan ngoãn ngậm miệng, Phong Thiên Dương cố nhớ lại những lần mình gặp Minh Thiếu Diễm, quả thật là khí thế bức người.

Minh Lăng nói không sai, trong nhà có chú nhỏ ưu tú thế này thì rất khó tìm được đối tượng.

So thế nào được với Minh Thiếu Diễm chứ, haiz.

Tuy cậu cũng rất nhiều tiền, nhưng đều là tiền của bố mẹ, có lẽ cũng không thành thực cho lắm, nhỉ?

Phong Thiên Dương ngồi ở góc sofa hoài nghi nhân sinh, bên kia Đường Đường tiếp tục buôn chuyện phiếm với Đồng Ngọc, nói tới lần thi khảo sát sắp tới, Đồng Ngọc liền vỗ vai Đường Đường hô lớn: "Sợ gì! liều chết với nó luôn!"

"Vâng!" Minh Lăng giọng cao chén rượu cộng ly, "liều chết với nó luôn!", nói xong liền ngáp ngừng, "Nếu không làm được thì cầm tiền của chú nhỏ đập vào mặt để thông qua!"

Đường Đường: "..."

Tốt nhất em im đi cho chị, nói câu nào là chị muốn đâm vào miệng.

Mọi người nói chuyện hồi lâu xong liền bắt đầu uống rượu, sau khi đi tản bộ cùng Đồng Ngọc, cô đưa cho Đường Đường một tấm danh thiếp: "cửa hàng nhà mình, lúc nào thích thì ghé qua nhé."

Chắc chắn, người trẻ có tiền, Đường Đường cất danh thiếp.

Sau khi họ ra khỏi quán bar, đã có một chiếc siêu xe đỗ sẵn ở đó, vậy nhưng nổi bật hơn cả màu đỏ rượu của chiếc Aston Martin là một người đàn ông đang ngồi trên đó, cánh môi hồng nhuận khẽ cong lên.

Diện mạo tuy có trang điểm nhẹ, ngũ quan xuất sắc lại tôn lên phần cao quý.

Tuyệt đối là đại thần trong giới giải trí.

Đường Đường không khỏi đánh giá sâu hơn.

Lại đúng lúc người này hết hứng dồi mắt, vẫy tay: "Thiên Dương."

Phong Thiên Dương quay đầu, vui vẻ nhảy tới: "anh Minh Vũ."

Minh Vũ?

Cô đang tự hỏi tại sao cái tên này lại quen thế thì Phong Thiên Dương đã mở miệng: "Thẩm Minh Vũ, Thẩm gia cũng coi như gia thế giao nhà các cậu đó."

Thẩm Minh Vũ!

Hỏi sao nghe quen tai tới vậy.

Này không phải nam chính thứ ba trong truyện ngoại trừ Bách Thần và Minh Thiếu Diễm đó sao?

Nhớ tới nội dung truyện, cô liền tổng kết một câu ---- phong tao.

Lại nói tiếp quan hệ giữa Thẩm Minh Vũ với Đường Đường. Thẩm gia và Minh gia đều thế gia, sau khi nhận Đường Đường, bác hai đã nhanh chóng kéo tơ hồng cho cả Minh Thiếu Diễm lẫn Đường Đường.

Thẩm Minh Vũ là dạng phong lưu lãng tử gặp dịp thì chơi, Đường Đường xinh đẹp như vậy đã lọt mắt xanh của gã ngay từ cái nhìn đầu tiên, đáng tiếc, lúc đó Đường Đường lại một lòng với Bách Thần, về sau nhân cách của cô lại không có chiều sâu và thu hút nên Thẩm Minh Vũ nhanh chóng hết hứng.

Chuyển sự chú ý lên người Nhan Nghiên.

Vậy nên gã nam nhân này không chừng còn có không ít liên hệ với mình sao?

Đường Đường theo bản năng kháng cự, ngoảnh đầu sang chỗ khác.

Mà Thẩm Minh Vũ đang ngồi trong xe kia, nhanh như hồ ly xoẹt qua Phong Thiên Dương, dư quang liếc tới Đường Đường.

Ngay cả em gái kia nhà Phong Thiên Dương cũng không tính là gì so với Đường Đường, Đường Đường trước mắt còn lộng lẫy hơn cả trên tivi.

Hừm, hẳn thích những cô gái xinh đẹp như này.

Nghe nói Đường Đường là con nuôi của M

inh gia, không có quan hệ huyết thống với Minh Thiếu Diễm.

Hắn còn rất nhiều cơ hội.

Tác giả: Xem ra chú nhỏ ngày càng có nhiều tình địch rồi, thật mệt tâm~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Ba người đàn ông quan trọng trong tiểu thuyết cho dù là về ngoại hay tính cách đều không hề giống nhau.

Nhưng vì là đều là nhân vật nam được tuyển chọn gắt gao nên cho dù là thành tựu hay diện mạo đều nổi bật nhất. Đường Đường ngồi trên xe nhớ lại vài chi tiết về ba người này, cô vẫn cảm thấy Minh Thiếu Diễm thuận mắt nhất.

Cũng không phải vì hai người ở chung một khoảng thời gian mà cô có cảm tình mà là Minh Thiếu Diễm đúng lúc là loại hình cô thích nhất. Ôn trọng, thành thực, bộ dạng mang kính gọng vàng không hề xấu.

Đột nhiên Đường Đường nhớ tới lời nói vừa rồi của Minh Lăng, cô cảm thấy rất có lý. Đã gặp qua người đàn ông ưu tú như Minh Thiếu Diễm, sau này nếu muốn tìm một người xuất sắc hơn đúng là rất khó khăn.

Đường Đường thờ dài lắc đầu.

May mắn hiện tại cô còn trẻ.

Sau khi xuyên đến đây tuy cô gặp rất nhiều chuyện phiền não nhưng cũng có những chuyện tốt.

Đường Đường lấy điện thoại lướt Weibo một lát, nhìn cư dân mạng mắng cô nói cô tham gia thi năng khiếu đúng là tự rước lấy nhục. Thi năng khiếu chính là cái kính chiếu yêu, người tham gia có mấy cân mấy lượng đến lúc đó đều bị chiếu rành mạch rõ ràng, dù người kia có là nghệ sĩ có chút danh tiếng cũng không khỏi bị cư dân mạng soi mói.

Nếu không phải chưa bắt đầu cuộc thi thì nhìn những bình luận kia tựa như Đường Đường cô đã bị đóng dấu, loại. Lại lướt bình luận một chút, fans Nhan Nghiên nói Nhan Nghiên nhận thêm phim mới không lâu nữa sẽ khởi công. Đường Đường lại tìm kiếm mấy tin tức về Nhan Nghiên, có điều tìm mãi cũng không thấy trang nào nói về nội dung phim mới của Nhan Nghiên.

Vậy những fans kia từ đâu biết được tin tức?

Lúc này cô uống ly rượu kia, mới uống không thấy có cảm giác gì, bây giờ tựa như đã chậm rãi phát tác. Đường Đường ngã vào lưng ghế, nhắm mắt nhớ lại khoảng thời gian cô 23 tuổi. Trước đó nhờ cô giành được giải ảnh hậu Đông Kinh mà độ phủ sóng tăng mạnh, vì thế cô nhanh chóng nhận bộ phim tiếp theo, sau khi quay chụp xong nghỉ ngơi nửa tháng, mùa hè năm đó cô lại nhận thêm một bộ phim truyền hình cổ trang lớn.

Năm đó cô đúng là một chiến sĩ thi đua, quay chụp hai bộ phim điện ảnh lại đến một bộ phim truyền hình, cả năm không hề nghỉ.

Cũng may có cố gắng thì có thành quả, bộ phim truyền hình kia bùng nổ mà cũng nhờ bộ phim đó mà năm sau Đường Đường giành được giải thị hậu*.

*Thị hậu: giống như là nữ diễn viên xuất sắc nhất hay có đóng góp nhiều nhất vậy

Mà hiện giờ Nhan Nghiên vốn nên đóng bộ phim điện ảnh lại tham gia "Lữ hành hoa lộ", còn phim điện ảnh kia cũng đã có diễn viên khác nhận.

Trong lòng Đường Đường tiếc nuối vô cùng, dù sao trong hiện thực đây chính là tác phẩm của cô, hiện tại lại bị Nhan Nghiên dùng hai tay dâng cho người khác.

Bây giờ nghe fans nói phim mới của Nhan Nghiên sắp khởi công, Đường Đường nghĩ phim Nhan Nghiên nhận lần này hẳn là phim truyền hình hoặc phim điện ảnh kia. Có điều trong phim điện ảnh, Đường Đường đóng vai nữ chính bị đa nhân cách, độ khó khăn khi diễn vô cùng lớn. Đường Đường cảm thấy có lẽ Nhan Nghiên sẽ không nhận bộ này.

Bởi vì việc Nhan Nghiên nhận chương trình tạp kỹ kia đã nói thẳng ra là cô ấy đang tránh việc diễn xuất.

Nên bây giờ nếu nhận một bộ vậy nhất định sẽ chọn đối tượng tương đối dễ dàng hơn chút. Thế nên phim truyền hình là lựa chọn tốt nhất, vì nó yêu cầu kỹ thuật diễn thấp hơn so với phim điện ảnh một ít.

Đường Đường thật sự hy vọng Nhan Nghiên có thể diễn tốt một chút.

Dù sao gương mặt kia từng là của cô, bộ phim kia cũng là một tác phẩm mà cô rất thích. Đường Đường không muốn tác phẩm của bản thân bị phá hủy, cũng không hy vọng "cô" ở thế giới này biến thành kẻ bị người ta chê cười.

Đội khi về tới nhà đã là 10 giờ tối, Đường Đường vốn định trực tiếp lên lầu nhưng đi đến lầu hai cô lại nương theo ánh đèn đi đến thư phòng của Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm trước bàn làm việc ngẩng đầu lên nhìn cô một cái rồi tiếp tục đọc sách, "Đã về rồi."

"Đã về rồi", ánh mắt Đường Đường dừng trên kính gọng vàng trên mắt Minh Thiếu Diễm, ngập ngừng một chút, đi vào.

Minh Thiếu Diễm nghe tiếng bước chân lại buông sách xuống, nhướn mày, "Còn có việc?"

"Cũng không có việc gì", Đường Đường đi tới, ngồi xổm xuống nhìn sách Minh Thiếu Diễm đang xem, là quyển sách "Chuông nguyện hồn ai" [1] của Hemingway.

Đừng hỏi chuông nguyện hồn vì ai, chuông nguyện hồn vì anh đấy.

Whom the bell tolls, it tolls for thee.

Trong quãng thời gian cha mẹ còn chưa ly hôn, cha rất thích quyển sách này, khi đó cô đọc không hiểu chỉ nhớ rõ câu cuối cùng này, thẳng cho đến sau này khi lớn lên cô mới hiểu được tác phẩm này.

Minh Thiếu Diễm là người thích làm hơn thích nói, tính cách cũng không quanh co lòng vòng, hẳn thích tác phẩm của Hemingway cũng không có gì kỳ quái.

Đường Đường lắc lắc đầu. Tác dụng của rượu này thật chậm a, thân thể này của Đường Đường đại khái là chưa từng uống qua rượu, so với tự lượng trước kia của cô còn kém hơn. Bây giờ cô cảm thấy có chút đầu nặng chân nhẹ.

Vì thế Đường Đường ghé vào trên bàn đọc sách, hai tay chống lên cằm, "Đái Na kêu cháu ngày mai đến Thánh Ngu, nói cháu ngày lập tức phải mài giữa cho cuộc thi năng khiếu."

Chuyện này Đái Na đã sớm nói cho hần, "Chú biết", Minh Thiếu Diễm vừa nhắc đầu liền thấy đôi tay chống cằm của thiếu nữ. Khuôn mặt tinh xảo vì để sát vào mà càng thêm xuất sắc, đôi con người màu nâu nhạt yêu kiều chuyên chú nhìn hần.

Nhìn vô cùng nghiêm túc.

Trong lòng Minh Thiếu Diễm giật mình ngã về sau, đến khi lưng đập vào ghế sau lưng hần mới phản ứng lại, nhũn mảy nói, "Uống rượu?"

"Cháu có uống một tí."

Đường Đường vươn tay phải ra so một chút, hip mắt cho hần xem, "Chỉ ít như thế này thôi."

Minh Thiếu Diễm... Đờng ra vẻ đáng yêu.

Đường Đường vẫn không cảm thấy cô ra vẻ đáng yêu, ban nãy uống rượu khiến cô cảm thấy có chút khát nên cô đứng lên, "Cháu đi uống nước đây."

Minh Thiếu Diễm thở dài, "Để chú đi lấy nước, cháu lên trước đi."

"Cảm ơn chú nhỏ", Đường Đường sáng lạn cười, ngoan ngoãn lên lầu.

Minh Thiếu Diễm đưa nước xong, trong đầu lại nhớ tới ánh mắt kiêu mị nghiêm túc nhìn hần của cô, còn có mảnh da thịt tuyết trắng đập vào mắt khi Đường Đường cúi người xuống.

Trong bóng đêm, đôi mắt Minh Thiếu Diễm khẽ run lên, hần đem bản thân ngã trên sô pha trống rỗng, cau mày nhắm chặt đôi mắt.

Hồi lâu sau Minh Thiếu Diễm mới mở mắt.

Hôm sau, Đường Đường bị Đái Na đánh thức. Cô mê mê hoặc hoặc bật dậy, nhìn quần áo trên người lại nhìn Đái Na trước mặt, Đường Đường nhất thời không phản ứng kịp, "Sao chị lại tới đây?"

"Chị không tới đây thì em định ngủ tới khi nào", Đái Na lấy điện thoại của cô, "Em xem chị đã gọi cho em bao nhiêu cuộc? Nếu không phải hỏi Minh đồng chị còn cho rằng em đã bị lừa bán rồi."

Đường Đường nhìn tám cuộc gọi nhớ "A" một tiếng, rốt cuộc nhớ tới việc hôm nay phải đến Thánh Ngu.

"Thật xin lỗi, em chuẩn bị ngay đây."

Sau khi com nước với Đái Na xong, khi cô đến Thánh Ngu đã là gần ba giờ chiều.

Từ lần trước Đường Đường đến Thánh Ngu đã là ba tháng trước, nhưng lần này khi cô xuất hiện ở Thánh Ngu vẫn dẫn tới một đồng người vây xem.

Lần trước mọi người không biết Đường Đường vì sao lại đến đây thì lần này thấy công ty rõ ràng có ý bồi dưỡng Đường Đường mà hâm mộ không thôi.

Một người mới là có thể tham gia "Lữ hành hoa lộ", nơi tụ tập của những nghệ sĩ có thâm niên trong nghề? Nhóm nghệ sĩ khi thấy Đường Đường đều khó tránh khỏi cảm thấy hụt hẫng trong lòng, lại nhìn Đường Đường nói nói cười cười với Đái Na nên không ai dám lên khiếu khích.

Địa vị của Đái Na trong Thánh Ngu là gì, mọi người đều hiểu.

Đái Na dẫn theo Đường Đường đến phòng ghi âm của Bách Thần.

Bách Thần là ca sĩ quan trọng đang được bồi dưỡng, công ty đối với Bách Thần rất coi trọng nên trong phòng ghi âm của anh rất đầy đủ, từ các loại nhạc cụ cho đến các thiết bị thu âm, v.v... Đái Na mang Đường Đường trực tiếp đi tìm giáo viên thanh nhạc.

Trong thi năng khiếu có một phần là biểu diễn năng khiếu của thí sinh. Đái Na thật sự nghĩ Đường Đường thì có năng khiếu gì để biểu diễn nên cuối cùng cô chỉ có thể để Đường Đường luyện hát đến đến lúc đó hát vài câu.

Đường Đường nghe xong ý tứ của Đái Na liền có chút ghen lời.

Lúc trước ai cũng nói cô là ảnh hậu toàn năng, trên thực tế cô cũng không phải toàn năng, ví như nói cô ca hát thì thật sự không được.

Không lạc nhịp nhưng thật sự là không hề dễ nghe, nốt cao không thể lên tới, nốt thấp không hạ xuống được. Có lần, một đạo diễn muốn cô hát ca khúc chủ đề phim nhưng lần đó thiếu chút nữa đã làm chuyên viên thu âm khó xử chết.

Có một ca sĩ quan hệ khá tốt với cô, cô ấy từng nói, cô ấy thật sự không thể hiểu được vì sao giọng cô dễ rất nghe nhưng giọng hát lại thảm không nổi như vậy.

Hiện giờ đổi thành thân thể của Đường Đường, thỉnh thoảng cô cũng ngâm nga vài câu nhưng vẫn là trước sau như một không dễ nghe.

Kêu cô ca hát thì đến lúc đó mới thật sự là không được, Đường Đường nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên cây đàn dương cầm trong góc. Đường Đường quay đầu nói với Đái Na, "Chị Na, chị kêu em hát còn không bằng kêu em đánh đàn."

Đái Na kinh hãi, em hát khó nghe đến như vậy sao?

"Chương trình lúc trước, chuyên viên thu âm cho em đã đổi hết mấy người. Nói như vậy chị đã hiểu chưa?" Đường Đường chớp mắt với Đái Na, Đái Na lập tức hết chỗ nói.

Nhưng dương cầm càng khó hơn a, cô nhớ rõ Đường Đường không biết đàn dương cầm. Có điều Đường Đường đã ngồi trước đàn dương cầm, mở nắp đàn ra thử thử vài âm, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Đái Na, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bay lượn trên phím đàn.

Thời điểm Bách Thần đi vào liền nghe được tiếng đàn, anh còn tưởng rằng là giáo viên nào đó đã luyện đàn nên không nghĩ nhiều đã đẩy cửa tiến vào. Nhưng sau khi vào ánh mắt anh liền ngưng đọng trên người đang ngồi trước dương cầm.

Sống lưng thẳng tắp, sừng mặt tinh xảo.

Khúc nhạc rất quen thuộc, là bản hòa tấu Brandenburg, anh cũng biết đàn.

Nhưng Đường Đường sao có thể biết đàn, còn đàn tốt như vậy.

Đái Na nhìn Bách Thần, trên mặt Bách Thần còn kinh ngạc hơn cô. Anh ngây ngốc đứng ở cửa, không đi ra cũng không tiến vào, trên khuôn mặt mang theo vẻ khó hiểu và mê mẩn Đái Na chưa thấy bao giờ.

Nhưng cặp mắt kia lại luôn chặt chẽ khóa chặt trên người Đường Đường.

Sau đó Bách Thần thấy Đường Đường đứng lên, cười nói hỏi Đái Na thấy thế nào, nói xong cô liếc thấy anh ở cửa, nụ cười lập tức thu lại, khách khí gọi anh một tiếng, "Anh Thần."

"Mọi người làm việc tiếp đi, em đi lên tìm chú nhỏ."

Bách Thần:.....

Vì sao anh tới là cô đi?

Đái Na đem thân sắc hai người thu vào trong mắt, cũng không ngăn cản Đường Đường. Đợi khi Đường Đường đi rồi lúc này cô mới liếc Bách Thần một cái, "Hỏi hặn?"

Bách Thần: "... Làm gì có."

Nghiệp quật chết cậu.

Đái Na "À" một tiếng.

Cậu tự khó chịu một mình đi.

Đường Đường lên tầng cao nhất, Jason bảo cô đợi một chút, Minh Thiếu Diễm đang có khách.

Đường Đường gạt đầu, ở bên ngoài đợi một lát. Thời gian trôi qua, cửa văn phòng Minh Thiếu Diễm mở, đi ra là một người phụ nữ trang điểm tinh xảo.

Ngũ quan xinh đẹp phát sáng, dáng người cao gầy, âm thanh giày cao gót đập lên sàn nhà phát ra vô cùng rõ ràng, khi đi ra trên mặt còn treo lên nụ cười, nhưng vào khoảnh khắc chạm mặt với Đường Đường liền khựng lại. Jason đi tới, "Tướng tiểu thư, mời đi bên này."

Tướng Dung mảy cau lại nhưng nhanh chóng giãn ra như bình thường, Đường Đường từ trên sofa đứng lên, cười gạt đầu.

Tướng Dung cứ đứng đó trơ mắt nhìn Đường Đường trực tiếp đẩy cửa văn phòng Minh Thiếu Diễm mà Jason một câu cũng không nói.

Cô không khỏi nhớ tới lời đồn đang lưu truyền trong Thánh Ngu, trước kia Tướng Dung không cảm thấy quá kỳ quái nhưng bây giờ càng nghĩ càng kỳ quái. Vì như người khác nói, dựa theo tiêu chuẩn từ trước tới nay của Minh Thiếu Diễm thì nghệ sĩ như Đường Đường tuyệt đối sẽ không thể tiến vào Thánh Ngu.

Nhưng Đường Đường chẳng những ký được hợp đồng mà còn đi theo Đái Na giành được rất nhiều tài nguyên tốt.

Hiện giờ cô còn tận mắt thấy Đường Đường quen cửa quen nẻo vào văn phòng Minh Thiếu Diễm.

Tường Dung thở dài một hơi nhẹ nhõm, không phải như vậy, cô biết rõ mà.

--

Đây là lần thứ hai Đường Đường vào văn phòng Minh Thiếu Diễm, cô nhớ lần đầu tiên đến đây Minh Thiếu Diễm vô cùng bài xích nói cô phải ngồi ở chỗ xa nhất trên sofa, bây giờ lại muốn ngồi chỗ nào là ngồi chỗ đó.

Đường Đường rất cuộc cũng cảm nhận được phân biệt đối xử là như thế nào. Cô không khỏi cảm thán, công sức tiêu tốn trong mấy tháng nay đúng là không uổng phí.

Đợi qua thêm một khoản thời gian nữa, khi cô đã không cần dựa vào Minh Thiếu Diễm cũng có thể đứng vững thì cô sẽ nói cho hắn biết, cô không phải con gái Minh gia.

Đường Đường nhớ tới người phụ nữ vừa rời khỏi kia, cô vô cùng bất quái ngồi bên cạnh Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ", Đường Đường gọi Minh Thiếu Diễm một tiếng, "Chú định khi nào sẽ kết hôn?"

Bút trong tay Minh Thiếu Diễm ngừng lại, trong lòng khẽ động nhưng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói, "Sao lại hỏi cái này?"

Minh Thiếu Diễm đã 27 tuổi, không lâu nữa đã lên 28 tuổi, tuy rằng lấy điều kiện của Minh Thiếu Diễm thì trẻ vài năm cũng không sao nhưng dường như Minh Thiếu Diễm đến suy nghĩ yêu đương cũng không có.

Đường Đường cũng từng nhắc qua chuyện này với dì Trình, khi đó dì Trình về mặt u sầu nói Minh Thiếu Diễm đã già đầu như vậy nhưng bên người đến một người bạn gái cũng không có.

"Cháu cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi" Đường Đường nói, "Chú nhỏ, chú có đặc biệt thích kiểu người nào không?"

Thích kiểu người nào không?

Không, từ trước đến nay đều không có.

Minh Thiếu Diễm nghĩ thầm nhưng một giây sau đó, trước mắt Minh Thiếu Diễm đột nhiên hiện ra một đôi mắt màu nâu nhạt, trong đôi mắt tràn đầy ý cười kia đều là hình dáng hắn. Minh Thiếu Diễm thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, tầm mắt không hẹn mà gặp ánh mắt Đường Đường.

Đó là ánh mắt quen thuộc vừa hiện lên trong đầu hắn, hô hấp Minh Thiếu Diễm cứng lại, mắt tự nhiên rời đi tầm mắt.

Tay nắm bút siết chặt, âm thanh hần lạnh lùng, "Không có."

Không có thì không có, ngữ khí khó chịu như vậy làm gì, Đường Đường chu chu môi không hỏi. Nhìn thời gian hiện giờ là 5 giờ 10 phút, Minh Thiếu Diễm đến 6 giờ mới tan tầm, "Chú nhỏ, lát nữa chúng ta về cùng nhau đi."

Minh Thiếu Diễm không dám nhìn ánh mắt cô lần nữa, trong cổ họng phát ra một chữ "Ừ."

Ba phút sau, Minh Thiếu Diễm hỏi hận.

Có một suy nghĩ một khi đã có thì không thể không chế không nghĩ đến nó nữa. Minh Thiếu Diễm ghét nhất chính là có người trước mặt làm hắn phân tâm, nhưng bây giờ bản thân hắn lại hết lần này đến lần khác phân tâm.

Đặc biệt là lúc này Đường Đường còn chói lọi ngồi trước mặt hắn.

Sớm biết vậy đã bảo cô về nhà trước.

Đồng văn kiện trước mắt hắn xem không vào nữa. May mắn, Jason gọi điện thoại nội bộ đến nói có đối tác sẽ đến đây trong năm phút nữa.

Minh Thiếu Diễm đột nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Đường Đường ngẩng đầu, "Chú có chuyện cần bàn bạc hả? Cháu ở đây có phải không tốt lắm không? Hay là cháu ra ngoài trước."

Cháu ở chỗ này đúng là không tốt lắm nhưng không phải vì công việc. Minh Thiếu Diễm chỉ chỉ ra phía sau giá sách, "Không cần, sau giá sách là phòng nghỉ ngơi."

Đường Đường đứng lên, từ bên hông giá sách mở ra cửa phòng phía sau. Căn phòng này và phòng ngủ của Minh Thiếu Diễm có phong cách trang hoàng như đúc, giường, phòng tắm, tủ quần áo đều rất đầy đủ.

Minh Thiếu Diễm đúng là người có yêu cầu rất cao với nhu cầu sinh hoạt, chỉ là một gian phòng dùng để nghỉ trưa cũng có tiêu chuẩn cao như vậy.

Phòng không có sofa nên Đường Đường trực tiếp ngồi trên giường.

Cô lướt xem mấy danh mục trong phần thi năng khiếu của mấy năm trước được Đái Na gửi cho. Cúi đầu đọc một hồi làm cổ không thoải mái vì thế Đường Đường nằm trên giường gối đầu lên tay xem tiếp.

Phòng cách âm rất tốt, dù Minh Thiếu Diễm ở bên ngoài nói gì thì trong phòng cũng yên tĩnh không bị ồn chút nào.

Mà Minh Thiếu Diễm bên ngoài, vì cuối cùng Đường Đường không còn lung lay trước mắt nữa nên lòng lung tung rối loạn của hắn rốt cuộc cũng ổn định.

6 giờ chiều, Minh Thiếu Diễm đứng giờ từ trên ghế đứng lên, sửa sang lại tốt cả vạt và ống tay áo, sau đó đẩy cửa phòng nghỉ.

Vừa nhìn vào phòng, trái tim thật vất vả mới ổn định của Minh đồng lại hung hăng nhảy dựng.

Trưa nay hắn đã ở trên cái giường đó nghỉ ngơi 45 phút. Mà bây giờ, Đường Đường cũng nằm trên đó.

Đường Đường nằm trên giường nhìn chăm chú vào máy tính bảng, tay chân thon dài thân mật tiếp xúc với giường. Đường cong hoàn mỹ của thiếu nữ đập thẳng vào mi mắt, vòng eo nhỏ nhắn cong xuống, cổ chân trắng ngần nghịch ngợm nâng lên.

Trong phút chốc, tầm mắt Minh Thiếu Diễm rối loạn.

Đường Đường nghe thấy động tĩnh quay đầu, thân thể xinh đẹp từ trên giường bật dậy nhìn đồng hồ, "A, 6 giờ rồi sao?"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm thở phào, âm thanh vẫn như bình thường, "Về nhà thôi."

Đường Đường tắt máy tính bảng rồi xuống giường. Ánh mắt Minh Thiếu Diễm dừng trên nếp gấp trên giường, chỉ trong nửa giây lại dời đi, "Chú ra ngoài chờ cháu."

"Được", Đường Đường gật đầu, quay sang dọn lại giường, cô cũng không chú ý bước chân Minh Thiếu Diễm gần như là tông cửa xông ra.

Đi ra khỏi phòng nghỉ, Minh Thiếu Diễm ngồi trên ghế ổn định, lát sau hắn mới thở phào một hơi, kéo kéo cà vạt.

Jason vào văn phòng dọn dẹp liền thấy bộ dạng ông chủ không hề giống bình thường. Ngài ấy yên lặng nhắm mắt, cà vạt lỏng lẻo, lỗ tai bên trái đỏ bừng còn hơi ánh hồng.

Jason ngưng ngắn, trong lúc nhất thời anh cảm thấy bản thân chắc là bị mù rồi.

Làm thư ký cho Minh Thiếu Diễm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy Minh Thiếu Diễm đỏ mặt.

[1] "Chuông nguyện hồn ai" là tiểu thuyết của nhà văn người Mỹ, Ernest Miller Hemingway. Tựa đề của tiểu thuyết này được tác giả lấy trích từ câu thơ nổi tiếng của nhà thơ siêu hình John Donne. Nếu các bạn muốn tìm hiểu thì có thể lên google tìm về quyển tiểu thuyết này, còn dưới đây mình chỉ ghi lại bài thơ để mọi người đọc thêm chút thôi.

(*Lưu ý bản dịch bên dưới chỉ là bản dịch thô có lẽ nó không đúng bực lộ được cái hồn của bài thơ nên mọi người thông cảm!)

For whom the bell tolls

No man is an island,

Entire of itself.

Each is a piece of the continent,

A part of the main.

If a clod be washed away by the sea,

Europe is the less.

As well as if a promontory were.

As well as if a manor of thine own

Or of thine friend's were.

Each man's death diminishes me,

For I am involved in mankind.

Therefore, never send to know

For whom the bell tolls,

It tolls for thee.

Chuông nguyện hồn ai

Không ai là một hòn đảo,

Hoàn toàn chỉ riêng mình.

Mỗi người là một mảnh của lục địa,

Một phần của đại dương.

Nếu vùng đất bị xói mòn bởi biển khơi,

Thì Châu u sẽ nhỏ đi.

Cũng như vậy nếu đó là một dải đất nhô ra

Cũng như vậy nếu đó là điền trang của riêng anh

Hay của bạn anh.

Mỗi sự ra đi đều khiến tôi hao mòn,

Vì tôi là một phần của nhân loại.

Thế nên, đừng hỏi

Chuông nguyện hồn vì ai,

Chuông nguyện hồn vì anh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

* Chủ nhật ngày mưa nên tôi đăng chương sáng nha

Ngày ba tháng hai, cuộc thi năng khiếu cả nước bắt đầu.

Đường Đường vì chuẩn bị cho cuộc thi này mà không đến trường. Trước khi cuộc thi diễn ra một ngày, những bạn học trong nhóm đều điên cuồng tag tên cô, đợi khi Đường Đường xuất hiện mọi người liền cùng nhau chúc cô thi thuận lợi.

Đám Phong Thiên Dương và Gia Kỳ đều gửi tin nhắn chúc may mắn, Phong Thiên Dương lời ít ý nhiều, nhắn tin xong là yên lặng.

Đường Đường cảm ơn từng người. Vốn dĩ cô không có áp lực gì nhưng hiện giờ đột nhiên có chút khẩn trương.

Hôm sau, Đái Na tự mình đến đón cô đi học viện Hí Kịch S. Cuộc thi năng khiếu bắt đầu với vòng sơ khảo.

Sơ khảo là phần thi tổng hợp, bao gồm kiến thức xã hội, văn hóa, nghệ thuật thường thức. Trong một trăm câu hỏi thì có đến năm mươi câu được lấy từ sách giáo khoa cao trung hoặc tài liệu tham khảo ở cao trung. Nếu ngày thường học hành nghiêm túc, đồng thời có nhiều sở thích khác nhau thì một trăm câu này không quá khó.

Ngoài ra, đề thi cũng khảo sát hiểu biết của thí sinh với điện ảnh và nghệ thuật.

Trong vòng sơ khảo này chủ yếu là kiểm tra trình độ của học sinh, nếu ngày thường học sinh đọc sách nhiều, xem phim nhiều thì vòng sơ khảo này rất đơn giản. Chỉ là nhân số báo danh thi vào quá nhiều, nội trong năm nay đã có khoảng ba mươi ngàn người nhưng học viện Hí Kịch S là chỉ thật sự tuyển có bốn trăm người. Như thế là có thể thấy được độ cạnh tranh có bao nhiêu kịch liệt.

Sau một hồi kiểm tra giấy báo danh và chứng minh thư nhiều lần, Đường Đường vào trường học.

So với trường cao đẳng, học sinh học viện Hí Kịch càng quen thuộc với giới giải trí hơn. Đường Đường vừa mới xuất hiện ở cổng trường đã có rất nhiều người nhận ra cô.

Chẳng qua nội dung thi khoa diễn xuất và khoa đạo diễn không giống nhau. Khoa đạo diễn trong vòng sơ khảo yêu cầu bút đáp cho nên chỉ chốc lát sau là vào thi.

Gần đây Đường Đường luôn chuyên chú vào vòng sơ khảo.

Đội khi vào phòng thi, bởi vì cô là minh tinh nổi tiếng nên dù là học sinh cùng thi hay là giám thị cũng đều khó tránh khỏi nhìn Đường Đường.

Không ai trông cậy việc Đường Đường có thể thi đậu.

Ngay cả giám thị cũng cảm thấy vậy, giám thị nghĩ rằng Đường Đường chỉ là xuất hiện lên sân khấu chút rồi lặn thôi.

Nhưng là sau khi phát đề thi, nhìn Đường Đường cầm bút khoanh đề vô cùng nghiêm túc, không giống đánh lụi. Giám thị không nhịn nổi đi qua vài lần, vừa thấy liền kinh ngạc.

Đáp án Đường Đường không khác lắm so với những học sinh xung quanh.

Đặc biệt, phần dưới còn có vài câu liên quan đến phần kiến thức chuyên nghiệp, giám thị nhìn qua, toàn bộ đều đúng.

Đây đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Giám thị từ lúc bắt đầu không hề xem trọng bây giờ đã chậm rãi chuyển biến. Đến sau khi Đường Đường thi xong ra khỏi trường thi, lúc này giám thị mới thầm tắc hai tiếng.

Con người, phải tận mắt nhìn thấy mới có thể biết rốt cuộc người đó là như thế nào.

Chờ kết quả vòng sơ khảo có thì một đám học sinh không chuẩn bị đầy đủ sẽ bị loại.

Đái Na ôm ngực hỏi Đường Đường có nắm chắc không, Đường Đường nhớ lại chút cảm giác khi giải đề, "Hắn là không có vấn đề."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi", Đái Na vỗ vỗ ngực.

Cảm giác tựa như người thi không phải là Đường Đường mà là cô vậy.

So với Đường Đường, cô còn khấn trương hơn.

Kết quả sơ khảo có rất nhanh, Đái Na xác nhận Đường Đường qua vòng sơ khảo rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

Nhưng ngay sau đó lại nhớ tới còn vòng hai phải thi, cảm giác khấn trương vừa ép xuống lại có xu hướng đi lên.

Thi vòng hai và sơ khảo không giống nhau, lần này không phải thi cùng nhau nữa mà là một đám xếp hàng dài đợi đến lượt thi của bản thân.

- - -

Hôm trước Đường Đường thi không bị ai chụp thì hôm nay lại bị nhiều nhà truyền thông ủa nhau đến chụp.

Năm nay, minh tinh tham gia thi năng khiếu không phải chỉ mình Đường Đường nhưng cô là người có mức độ nổi tiếng cao nhất, antifans chiếm nửa giang sơn, hiện giờ họ đều chờ Đường Đường xấu mặt.

Chỉ là lần này Đường Đường bị bôi đen tương đối nhẹ, dù sao thành tích cuối cùng còn chưa có hiện tại muốn nói cái gì cũng là quá sớm.

Rất nhiều nhà truyền thông chụp ảnh Đường Đường.

Khoa diễn xuất quy định học sinh phải để mặt mộc khi thi nhưng khoa đạo diễn không có quy định đó, có điều Đường Đường vẫn không hề trang điểm.

Thật sự là không cần, Đường Đường đối với gương mặt này hoàn toàn tự tin, cho dù là mặt mộc cũng vô cùng đẹp.

Vậy nên nhìn đồng ảnh được mấy nhà truyền thông đăng lên mọi người dễ dàng nhận ra trong một đám học sinh trang điểm trong hình chỉ có Đường Đường là để mặt mộc hoàn toàn. Nhưng nhiều đó là đủ nghiền nát hết mọi người xung quanh.

Không khí khu bình luận trên mạng xem như khá bình thản.

[Không phải fan nhưng tôi thật sự cảm thấy giá trị nhan sắc Đường Đường đúng là tuyệt phẩm.]

[Mặt mộc cũng đẹp như vậy, tôi thật đau lòng.]

[Mỗi lần không thích Đường Đường thì chỉ cần thấy gương mặt này là tôi cảm thấy tôi còn có thể thích cô ấy thêm khoảng thời gian nữa.]

Ngẫu nhiên trong đồng bình luận hỗn loạn nảy ra một bình luận, [Nhan sắc của Đường Đường thật sự đẹp đến vậy sao? Mọi người thổi phồng quá rồi.]

Mọi người nhanh chóng trả lời lại.

[Antifan Đường Đường đừng làm như vậy, cậu có thể chê cô ấy không có năng lực, chê cô ấy học dở nhưng đừng chê khuôn mặt cô ấy. Tôi không phải fan còn cảm thấy giá trị nhan sắc cô ấy lên đến đỉnh kim tự tháp giới giải trí đây này.]

[Tôi thật muốn biến thành vẻ ngoài của Đường Đường để thể nghiệm chút xem đẹp là cảm giác gì.]

[Công thức diễn xuất của bình hoa mới giới giải trí chính là trừng mắt dẩu miệng. Bây giờ tôi đã có thể tưởng tượng được bộ dạng đóng phim sau này của Đường Đường rồi.]

Có người hỏi vì sao Đường Đường không thi vào khoa diễn xuất mà là khoa đạo diễn.

[Thi khoa đạo diễn chỉ dễ nguy trang. Đường Đường cho rằng thi khoa đạo diễn dễ hơn khoa diễn xuất, nhưng thực tế, hmmmm. Chờ xem, cô ấy nhất định thì không đậu.]

Nhưng đậu hay không đậu thì còn phải xem biểu hiện của Đường Đường.

Bạn học cũng xếp hàng thường xuyên lại quay đầu nhìn Đường Đường một cái. Sau khi nhìn thấy người thật, suy nghĩ của mọi người đều là, vẻ ngoài đẹp như vậy đi học đạo diễn làm gì, đi học diễn xuất đi!

Hoặc là không cần thi năng khiếu cũng được, dù sao Đường Đường đã ký hợp đồng với công ty lớn như Thánh Ngu. Đám học sinh đều hâm mộ Đường Đường, dù cô không thi đậu thì sau này cũng có thể lăn lộn trong giới, vậy vì sao cô nhất định phải tới thi?

Không ai hiểu được vì sao, có nam sinh gan lớn đi đến hỏi cô. Đường Đường cười cười, "Bởi vì tôi thật sự muốn học đạo diễn."

Đáng tiếc, không ai tin.

Đường Đường thờ ơ sau đó cũng vào phòng thi.

Nội dung vòng hai rõ ràng hơn nhưng cũng là vòng khó phát huy nhất, bởi vì nội dung chính là tự do trần thuật.

Giáo viên sẽ cung cấp đề cho thí sinh, ví dụ như tự giới thiệu, ngày hội và phong tục quê nhà, ngoại trừ làm đạo diễn thì muốn là nghề gì nhất, sở thích, vì sao lại muốn học đạo diễn, v.v... Còn có mấy đề mở như quan sát thí sinh bên cạnh, tưởng tượng một việc từng diễn ra với người đó hoặc một quá khứ của người đó.

Đường Đường bốc trúng một đề mục khá thỏa đáng, kêu cô trần thuật về người đạo diễn mà cô thích.

Đề này không có gì đặc biệt nhưng là loại khó trả lời nhất đối với tân sinh.

Đề mở có thể kiểm tra tam quan, kinh nghiệm sống, v.v của học sinh nhưng đề thể này lại chỉ nhằm một mục đích kiểm tra ngộ tính và độ chuyên nghiệp của học viên.

Các giáo viên thấy đề này đều cười cười. Đôi khi thấy Đường Đường tiến vào, giáo viên giám thị lần trước liền cảm thấy cô đúng là quá xui xẻo.

Học sinh như Đường Đường bốc trúng đề tự giới thiệu hoặc đề mở là tốt nhất, kết quả lại bốc trúng đề này.

Nói đến đạo diễn hay tác phẩm yêu thích thì điểm quan trọng nhất chính là thí sinh phải có hiểu biết sâu rộng, suy nghĩ độc đáo. Nếu bản thân học sinh không đủ kiến thức chuyên nghiệp, cái nhìn và hiểu biết thì rất khó trả lời. Có vài thí sinh còn đem mấy bình luận của các nhà phê bình về các tác phẩm lớn lên thuyết trình, kết quả là một đi không trở lại.

Thí sinh đều chưa từng được chân chính tiếp xúc với phim ảnh, đạo diễn thì căn bản đó chỉ là lý luận suông. Mấy lời nói cũng như cái nhìn chân chính là họ nói, các giáo viên vừa nhìn là có thể nhìn ra.

Nhưng là loại đề này, đối với một người trả trộn trong giới điện ảnh mười mấy năm như Đường Đường mà nói, đúng là quá đơn giản.

Mấy dạng câu hỏi như thích tác phẩm nào, thích đạo diễn nào, Đường Đường đã trả lời trong phòng vấn không biết bao nhiêu lần.

Đường Đường thờ dãi một hơi, trả lời, "Đạo diễn tôi thích nhất chính là, Gee Browniii."

Vừa nghe tên này, ngay cả các giáo viên cũng rung mình.

Gee Browniii là đạo diễn trứ danh Hollywood. Từng có một bộ phim do ông ấy đạo diễn giành được giải phim nhựa xuất sắc nhất Oscar, mà năm đó

ông ấy cũng giành được giải đạo diễn xuất sắc nhất.

Gee Browniii xứng danh là đạo diễn đẳng cấp thế giới.

Hiện tại Đường Đường nói ra tên của một đạo diễn như vậy. Phản ứng trong đầu các giáo viên đều là, Đường Đường chỉ chọn đại tên một đạo diễn nổi tiếng để nói. Bởi vì, mấy đạo diễn lớn thế này là khó miêu tả nhất.

Đường Đường đương nhiên hiểu chuyện này nhưng cô là ăn ngay nói thật, cô thật sự thích đạo diễn này. Cô còn từng mơ ước có thể hợp tác với Gee Browniii một lần, may mắn sau này cô có được cơ hội đó.

Tuy lần đó không phải vai chính nhưng cũng là một nữ phụ có phân lượng không nhỏ. Đường Đường ở đoàn phim đã trò chuyện với Gee Browniii rất nhiều, sau khi nói xong càng khâm phục vị đạo diễn quái tài này.

Tác phẩm điện ảnh Đường Đường thích nhất cũng do ông ấy quay, chẳng qua không phải là bộ vừa đoạt giải mà là một bộ khác của mấy năm trước.

"Lần đầu tôi biết đến Gee Brownii là khi xem bộ phim "Cây sinh mệnh" của ông ấy..."

Các giáo viên kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt cô gái trước mặt sâu thẳm như đã hồi tưởng quá khứ. Tốc độ nói không nhanh không chậm, từng từ từng chữ nói về những thứ cô thích ở Gee Browniii.

Những người đang ngồi đều là người chuyên nghiệp, nghe Đường Đường mở miệng là họ có thể nghe ra rốt cuộc cô có mấy cân mấy lượng.

Bộ điện ảnh "Cây sinh mệnh" này có ý nghĩa rất hay, phần lớn bối cảnh đều nói về nỗi chịu nhục áp bách của nước Mỹ dành cho người da đen. Nhưng nếu muốn từ đây mà đề bàn luận ra thì sẽ dễ dàng nói bàn đến ý tưởng quay phim, chủ đề này rất thâm ảo chỉ là sẽ lệch khỏi đề tài.

Nhưng Đường Đường không chế rất tốt.

Cô hiểu được thứ mình cần nói là vì sao cô thích vị đạo diễn này mà không phải ngụ ý của bộ phim.

Đường Đường là thật sự thích bộ phim này, cũng rất hiểu biết về đạo diễn, bởi vì thậm chí cô có thể nói ra những chi tiết được cài cắm trong phim, sau đó phân tích đạo diễn đã xử lý chi tiết đó ảo diệu thế nào.

Nói xong câu cuối cùng, vài giáo viên còn cảm thấy mê mẩn, vì mấy chi tiết Đường Đường nhắc đến bọn họ đều không phát hiện.

Cũng khó trách bọn họ không phát hiện, thật ra Đường Đường cũng là sau khi trò chuyện với Gee Browniii mới biết được. Vậy nên cô mới biết được thì ra ở đó còn nhiều ẩn dụ như vậy.

Khi đó Gee Brownii thuyết phục Đường Đường thi hiện tại Đường Đường hoàn toàn thuyết phục các giáo viên đang ngồi.

Đến khi phần thi của Đường Đường kết thúc, có một vị giáo viên thậm chí còn chưa đã ghiền.

Không có hiểu biết sâu rộng thì căn bản không thể có cái nhìn rành mạch như thế. Người bọn họ muốn lựa chọn phải là người có thái độ, phẩm chất và tiềm lực cất nổi biên tập. Hiện giờ thấy Đường Đường biểu hiện như vậy, bọn họ còn yêu cầu gì nữa?

Tuy vẫn còn rất nhiều những học sinh phỏng vấn phía sau nhưng bọn họ đã hoàn toàn có thể khẳng định, phần thi hôm nay của Đường Đường chính là phần tốt nhất hôm nay.

Đường Đường thi xong cũng rất vui. Vừa lòng ra khỏi phòng học, cũng thí sinh xung quanh gật gật đầu, kết quả bị paparazzi chụp được lúc cô đang nhảy nhót. Vì thế cùng ngày bình luận Weibo biến thành Đường Đường đang tự động viên bản thân.

Dù thi không đậu cũng không sao, chỉ cần vui vẻ là được.

Hôm sau phải thi vòng ba, thi xong Đường Đường cảm thấy không quá vừa lòng nhưng cũng xem như cô còn vớt được. Vì để chắc chắn hơn chút nên Đường Đường dồn hết 120% công lực vào vòng cuối cùng.

Vòng bốn rất vất vả. Phải thi đến ba ngày để khảo sát năng lực sáng tác và sáng tạo của thí sinh. Ngày cuối cùng còn khảo sát năng lực làm việc nhóm và giao tiếp của thí sinh, bởi vì đó là những tố chất cơ bản cần có của đạo diễn hoặc biên kịch.

Vài học sinh được chia thành một nhóm, buổi sáng tập luyện, buổi chiều diễn xuất. Đường Đường được phân đến một nhóm đều là người hướng nội, lúc diễn xuất cũng thẹn thùng, cũng không chủ động lên tiếng. Bọn họ thấy Đường Đường được phân vào nhóm liền cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Không ai chủ động thì Đường Đường chủ động, hướng chi đóng phim mười mấy năm, bây giờ kêu cô diễn một đoạn ngắn thì đối với cô mà nói dễ như ăn cháo.

Phân công tất cả công việc cho mọi người, ban đầu bọn họ đều có chút bài xích nhưng khi bắt đầu tập diễn họ đều không tự chủ bị Đường Đường dắt đi.

Diễn kịch là phải hợp tác với nhau, có Đường Đường chỉ dẫn, mấy cô gái hướng nội kia đều chậm rãi bắt đầu thả lỏng.

Đến khi giáo viên đến kiểm tra, ông phát hiện nhóm Đường Đường lại là nhóm tốt nhất.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Đường Đường, mọi người thành công kết thúc vòng thi. Nhìn các giáo viên vừa lòng vỗ tay, Đường Đường rớt cuộc hoàn toàn nhẹ nhõm.

Toàn bộ đã kết thúc bây giờ chỉ cần chờ thành tích.

Bận suốt một ngày, lúc này Đường Đường một đến nói không ra hơi. Đái Na tới đón cô, Đường Đường liền nằm liệt trên ghế sau. Đôi mắt lơ đãng thấy cửa hàng Haagen-Dazs, đột nhiên cô có chút muốn ăn.

Đái Na thấy cô mệt mỏi, cũng không cấm, "Chị đi mua."

"Mua hai hộp", Đường Đường giơ hai ngón tay.

"Ăn nhiều như vậy coi chừng đau bụng."

"Cho chú nhỏ một hộp", Đường Đường giải thích.

Đái Na:.....

Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi bộ dạng ăn kem của Minh Thiếu Diễm.

Nhưng mua một hộp là mua, hai hộp cũng là mua, mua nhanh nhanh rồi lái xe về nhà.

Đường Đường đem kem mua cho Minh Thiếu Diễm bỏ vào tủ lạnh, sau đó ăn hộp của mình.

Buổi tối khi Minh Thiếu Diễm về, Đường Đường liền hưng phấn đem kem đưa cho Minh Thiếu Diễm. Minh Thiếu Diễm nhìn hộp kem trước mặt, trên mặt ngập tràn từ chối.

"Thật sự ăn rất ngon, chú ném thử một miếng đi, được không?"

Đường Đường lùi một bước, múc kem đưa qua.

Trước nay Minh Thiếu Diễm đều không ăn mấy thứ hòa hơ lợ lợ. Hắn cau mày nhìn Đường Đường một cái.

Kết quả vừa nhìn thấy đôi mắt Đường Đường, Minh Thiếu Diễm liền bị hạ gục.

Được rồi, ăn một miếng thì một miếng.

Đường Đường đem muỗng đưa qua cho hắn ăn, sau đó lại thấy Đường Đường múc thêm một muỗng kem bỏ vào miệng cô.

Minh Thiếu Diễm tháo cà vạt ra, nhanh chóng lên lầu.

Vừa lên phòng, Minh Thiếu Diễm liền kéo áo khoác ra ngồi xuống sofa, một tay che khuất đôi mắt.

Hắn càng ngày càng kỳ lạ.

Làm sao bây giờ.

Nhịp tim, lại có chút không thể khống chế.

Tác giả có lời muốn nói: Vậy ngài không cần khống chế a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

* Tôi đăng chương này cho ngày mai nhá, mai có hay không thì tôi chưa biết

Đi Trinh gần mười ngày nữa mới trở về, Đường Đường từ hôm trừ tịch đến giờ đã lâu rồi chưa ăn cơm đi Trinh nấu, bây giờ cô thật sự có chút nhớ.

Đường Đường ăn hai hộp kem nên cô không quá đói. Cơm chiều, cô chỉ ăn qua loa vài thứ liền lên phòng sắp xếp lại đồ đạc.

Thi năng khiếu xong, ngày mai cô lại tới trường học tiếp. Đã nhiều ngày bỏ bê việc học hành, Đường Đường nhớ tới môn toán học khiến cô đau đầu không dứt, xem ra ba tháng tiếp theo cô phải liều mạng học rồi.

Lúc trước Đái Na đã nói cô không cần phải cố gắng như vậy, hai lần thành tích của Đường Đường đều vượt mức tiêu chuẩn, càng đừng nói đến thi năng khiếu.

Chuyện này Đường Đường hiểu nhưng cô vẫn cảm thấy tự mình thi vào càng tốt hơn.

Nếu hiện tại là Nhan Nghiên của thế giới này thì cô có thể bỏ qua nhưng bây giờ đã đổi thành một người xa lạ nào đó đối địch với cô khắp nơi. Đường Đường chỉ cần nghĩ, sau khi thành tích đại học công bố, tất cả mọi người đều chê cười cô không bằng Nhan Nghiên liền cảm thấy ghen ghét.

Một lần nữa lấy sách toán ra đọc một lát, đột nhiên bụng nhỏ chậm rãi bốc lên cảm giác đau đớn quen thuộc. Dự cảm xấu đổ ập đến càng ngày càng rõ ràng, Đường Đường cầm điện thoại xem ngày tháng, mặt cô lập tức xanh mét.

Nhanh chóng vọt vào phòng vệ sinh.

Mười phút sau, sắc mặt tái xanh vừa rồi của bạn học Đường thay đổi sang màu trắng bệch.

Cô đúng là hậu đậu.

Mấy tiếng trước khi đi cả đến lại ăn hai hộp kem lạnh, đúng là khiêu chiến quyền uy của đi cả mà.

Bụng nói đau là đau, trong nháy mắt trong bụng nhỏ như có cái máy đánh trứng, nhộn nhạo khiến cả người cô đầu vầng mắt hoa. Đường Đường gian nan lết người lên giường, sau đó đem cái gối ấn chặt lên phần bụng dưới.

Chờ đau đớn hơi đỡ hơn chút, Đường Đường nhanh chóng quấn chăn mê mang tiến vào giấc ngủ.

Đây là phương pháp đối phó đau bụng kinh của cô, ngủ. Khi ngủ rồi thì trong mộng làm gì có đau hay không đau chứ.

Mỗi buổi tối lúc trước khi ngủ Đường Đường đều xuống dưới đi một vòng, kiểm tra xem cửa đã khóa hay chưa, lâu ngày đã thành thói quen tốt của cô. Nhưng hôm nay không biết vì sao cô vẫn không xuống.

11 giờ tối, Minh Thiều Diễm đứng giờ đi ngủ, hần cũng không nghĩ nhiều. Chỉ là ngủ đến nửa đêm, Minh Thiều Diễm bị tiếng động cực nhỏ bên ngoài đánh thức.

Thật ra cách âm trong nhà rất tốt nhưng Minh Thiều Diễm là người ngủ không sâu nên trong không gian yên tĩnh, bên ngoài vang lên chút tiếng động cũng hần tỉnh giấc.

Minh Thiều Diễm nhắc chân xuống giường, chỉnh sửa lại áo ngủ liền mở cửa.

Cửa vừa mở càng nghe âm thanh bên ngoài rõ hơn, theo tiếng động Minh Thiều Diễm xuống lầu. Phòng bếp đang sáng đèn, khi hần đến gần liền thấy cô cháu gái vốn nên đi ngủ đang một tay ôm bụng, một tay lục tung đồ đạc.

Toàn thân viết lên bốn chữ, nửa sống nửa chết.

Mày Minh Thiều Diễm nhăn lại, bước hai bước lại gần cô, "Làm sao vậy?"

Có lẽ do đổ máu quá nhiều nên lúc này thính lực của Đường Đường cũng kém đi, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân Minh Thiều Diễm. Hiện giờ đột nhiên nghe tiếng Minh Thiều Diễm khiến cô bị dọa cho nhảy dựng.

Cô làm ồn làm sao? Đường Đường vô cùng áy náy muốn đứng lên xin lỗi, kết quả vừa đứng lên đã bị đau đến nghiêng trời lệch đất khụy xuống.

Nếu ông trời cho cô một cơ hội, cô nhất định sẽ uống một chén cháo nóng lúc ăn cơm chiều.

Uy lực hai hộp kem lớn hơn cô nghĩ, lúc trước dù rất đau cô cũng có thể ngủ được nhưng lần này đang ngủ lại bị đau đến tỉnh dậy. Có quý mới biết cô khổ cực thế nào mới xuống được đây.

Cô định xuống lầu nấu chút nước ấm, sau đó tìm xem đường đỏ để ở đâu. Kết quả đường đỏ còn chưa tìm thấy cô đã đánh thức Minh Thiều Diễm.

Đường Đường cảm thấy cô đúng là rất lạc quan, bụng đau đến như vậy mà vẫn có thể thương thức bộ dạng tóc rũ xuống của Minh Thiều Diễm.

A đau đau đau, không được. Một tay Đường Đường chống lên tủ lạnh, cả người cuộn thành con tôm. Lúc này cô không còn hơi sức nào lo chuyện Minh Thiều Diễm bị đánh thức nữa, chỉ yếu ớt thều thào nói với, "Chú nhỏ... Chú giúp cháu nấu chén nước đi..."

Tuy ít tiếp xúc với phụ nữ nhưng Minh Thiếu Diễm cũng không đến mức không hiểu tình trạng hiện tại của Đường Đường là thế nào. Nhớ tới buổi chiều cô ăn kem, lại thấy bộ dạng sống dở chết dở của cô, Minh Thiếu Diễm một chút mặt mũi cũng không cho, nổi giận, "Tối ngày đèn đỏ cháu cũng không biết?!"

Còn không phải là do mới thi xong, tâm tình thả lỏng nên lơ quên mất sao.

Đường Đường vốn dĩ đã suy yếu bây giờ còn bị Minh Thiếu Diễm mắng như vậy càng thêm ủy khuất. Đôi mắt vì đau đớn mà rung rung, vô cùng đánh thương nhìn hắn, "Cháu quên mất..."

Mất thấy Minh Thiếu Diễm lại muốn mắng người, Đường Đường liền mềm nhũn nói, "Chủ nhỏ... cháu đau..."

Minh Thiếu Diễm:.....

Tức giận gì đó đều không phát ra nổi. Nghẹn hết trong người.

Hít một hơi thật sâu, "Cháu lên phòng nằm nghỉ đi, để chú làm."

"Được", Đường Đường giãy giụa đứng lên, vừa thẳng người lại đau đến suýt chút nữa ngồi xồm xuống nhưng Minh Thiếu Diễm đang đứng bên cạnh. Đường Đường cố chịu đựng, cắn môi đỡ tưởng tập tễnh di chuyển.

Minh Thiếu Diễm vừa định tìm đường đỏ, hắn không yên tâm quay đầu một cái:.....

Mềm lòng

Đã đau thành như vậy còn thể hiện cái gì.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không nghĩ nhiều mà đi qua đỡ lấy Đường Đường đang lung lay sắp ngã.

"Bám vào chú", âm thanh Minh Thiếu Diễm trầm thấp vang lên bên tai, Đường Đường hoảng hốt ngẩng đầu, hai chân bị chặn ngang ôm lên.

Khuôn mặt Minh Thiếu Diễm lạnh lùng như cũ, nhanh chóng ôm cô lên lầu.

Trong nháy mắt, Đường Đường cả kinh đến bụng cũng quên đau.

Đôi mắt to ngơ ngác nhìn chằm chằm hàm dưới Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm đi rất nhanh, rõ ràng là đang đi trên bậc thang nhưng hắn đi như trên đất bằng. Hai bước làm một, Minh Thiếu Diễm trực tiếp đá văng cửa phòng ngủ Đường Đường rồi nhanh chóng đem cô đặt trên giường.

Động tác gấp gáp tựa như đang ôm một củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

Minh Thiếu Diễm mở thảm điện lên, dùng chân quần Đường Đường kín mít, sau đó liền để lại cho Đường Đường một bóng dáng vội vàng, "Đừng lộn xộn."

Đôi tay Đường Đường rút trong ổ chăn, ngơ ngác gật đầu. Thẳng đến khi Minh Thiếu Diễm rời khỏi, con đau đớn liền ngóc đầu dậy. Đường Đường lập tức không còn sức suy nghĩ đến Minh Thiếu Diễm nữa, ôm bụng cuộn người lại thành con tôm.

Trời ơi, sao không để cô chết đi.

Minh Thiếu Diễm vội vàng rời khỏi phòng Đường Đường, không ai thấy được bước chân lao đảo của hắn.

Một lần nữa xuống phòng bếp, nhìn căn bếp quen thuộc, Minh Thiếu Diễm mê mang vài giây sau đó mở điện thoại lên Baidu tra.

[Con gái tới ngày đèn đỏ đau bụng tôi phải làm sao bây giờ?]

Mở ra một kết quả kêu phải uống nước đường đỏ, xem xong Minh Thiếu Diễm nhú nhú mày lướt xuống đến mấy kết quả bên dưới nữa. Kéo một hồi, Minh Thiếu Diễm đột nhiên như bị điện giật.

[Di cá tới khiến bạn gái đau bụng, tôi nên chăm sóc thế nào?]

[Bạn gái bị đau bụng khi tới ngày đèn đỏ, tôi phải là sao bây giờ?]

Minh Thiếu Diễm:.....

Quản nhiều như vậy làm gì, Minh Thiếu Diễm ấn mở, cuối cùng cũng tìm được đáp án vừa lòng. Trước tiên vẫn là nấu nước gừng đường đỏ.

Minh Thiếu Diễm trực tiếp gọi điện thoại cho dì Trình. Dì Trình mơ màng nhận điện thoại liền nghe Minh Thiếu Diễm hỏi bà đường đỏ và gừng để đâu. Dì Trình còn mơ ngủ nên nhất thời không phản ứng kịp, Minh Thiếu Diễm hỏi cái gì bà trả lời cái đó, sau khi nói xong Minh Thiếu Diễm bên kia liền ngắt

điện thoại.

Sống tới nay, đây là lần đầu tiên Minh Thiếu Diễm cầm dao, còn là vì pha nước gừng cho cháu gái.

Gừng băm, đường đỏ, nước sôi,... Đợi khi đem nước gừng đường đỏ lên, Đường Đường đã ở trên giường vắn mình thành cái bánh quai chèo.

Minh Thiếu Diễm đặt nước đường đỏ xuống, lôi người trong chăn ra. Khuôn mặt Minh Thiếu Diễm trầm xuống đưa nước cho Đường Đường.

Cô nhận lấy cái ly, nước thật nóng. Miệng nhỏ từng ngậm từng ngậm chậm rãi uống hết.

Khuôn mặt tinh xảo bây giờ trắng bệch, giữa trán đều là mồ hôi lạnh. Cô cúi đầu cẩn thận uống nước, đôi lông mi dài dưới ánh đèn mờ hơi hơi rung động.

Minh Thiếu Diễm dời đi tầm mắt, "Uống xong thì để ở đầu giường, lát nữa chú lên lấy."

Đường Đường gạt đầu, "Được." rồi ngẩng đầu nhìn ánh đèn bên trên đem bóng dáng Minh Thiếu Diễm kéo ra thật dài. Lông mi Đường Đường rũ xuống.

Bỗng nhiên cô nhớ vừa rồi khi Minh Thiếu Diễm ôm cô lên lầu. Khi đó tay cô đặt lên khuôn ngực Minh Thiếu Diễm, rắn chắc nhưng rất ấm áp, trong giây phút đó trong lòng cô dâng lên cảm giác an toàn không thể diễn tả được.

Minh Thiếu Diễm xuống lầu mở điện thoại lên, thứ nhất là nước gừng đường đỏ, thứ hai là túi chườm ấm.

Cái này không cần hỏi di Trình, Minh Thiếu Diễm cũng có thể xác nhận, trông nhà hoàn toàn không có cái này. May mắn người viết rất cẩn thận, sau đó còn viết nếu không có túi chườm ấm thì có thể dùng phích nước đựng nước ấm rồi bọc khăn lông chườm lên bụng.

Đường Đường uống nước đường đỏ xong liền về ổ của mình, chỉ lát sau Minh Thiếu Diễm lại đem theo bình nước tự chế lên, còn thuận tiện mang theo thuốc.

"Uống thuốc trước đi", thân ảnh Minh Thiếu Diễm lại gần đem người trong chăn kéo liền chạm đến bàn tay nóng hổi ướt đầm của Đường Đường. Tay trái Minh Thiếu Diễm run lên một chút, ánh mắt dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm thâm trầm.

Đường Đường uống thuốc xong hỏi hẩn, "Thuốc ở đâu vậy?"

Trước giờ trong nhà đều không có người phụ nữ trẻ tuổi, từ đâu ra loại thuốc này.

"Mới mua", Minh Thiếu Diễm cất ly, lại lần nữa đem cô nhét vào trong chăn rồi cẩn thận đưa bình nước cho Đường Đường, "Chườm lên đi, có thể thoải mái hơn một chút."

Ôm lấy bình nước ấm áp, Đường Đường nhắm hai mắt lại.

Rõ ràng là chăm sóc người ta tỉ mỉ như vậy nhưng lời nói lúc nào cũng tiết kiệm cả.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cơn đau đón rớt cuộc cũng giảm đi từng chút, Đường Đường đau đón muốn hồng mắt cũng dần chìm vào giấc ngủ. Khi Minh Thiếu Diễm đi lên lần nữa, cô đã nhắm hai mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng chân mày đã không còn nhíu chặt như trước.

Hai ngón tay chạm vào trán cô, đã không còn đỏ mồ hôi lạnh, độ ẩm cũng bình thường.

Minh Thiếu Diễm ngồi trên mép giường lẳng lặng nhìn Đường Đường, sau một lúc hẩn thở dài đứng lên. Do dự một hồi Minh Thiếu Diễm nhẹ nhàng kéo chăn ra, đem bình nước đã lạnh lấy ra khỏi chăn.

Ôm bình nước lạnh sẽ không thoải mái, Minh Thiếu Diễm còn lo lắng bình nước bị chảy nước.

Bình nước bị lấy đi, Đường Đường trong lúc ngủ mơ giật giật. Vì đêm qua lẫn lộn cả đêm nên cúc áo Đường Đường bị bung ra một cúc, phần xương quai xanh cùng bả vai trắng ngần không hề phòng bị đập vào mi mắt hẩn.

Tay Minh Thiếu Diễm run lên, lập tức dời tầm mắt. Hẩn dùng tốc độ nhanh nhất đem chăn kéo lên.

Cuối cùng hẩn tắt đèn trong phòng Đường Đường rồi rời đi.

Thẳng đến khi ra ngoài, Minh Thiếu Diễm dựa trên cửa, bực bội nhéo nhéo huyết Thái Dương.

Đêm nay có lẽ không thể ngủ ngon rồi.

- - -

Hôm sau, Đường Đường tỉnh lại đã là 9 giờ sáng, thời gian đi học đã qua lâu.

Đái Na gọi điện thoại đến, "Chị đã giúp em xin nghỉ, nghỉ ngơi cho tốt đi. Hôm nay chị có chút bận nên không tới, lát nữa Cầm Cầm sẽ đưa đồ ăn sáng qua."

Cầm Cầm là trợ lý duy nhất của Bách Thần, hiện tại bị sai sử đến đây đưa cơm cho Đường Đường.

Đường Đường ngắt điện thoại, sau đó ôm chân ngồi phát ngốc trên giường.

Trời đã sáng nhưng hình ảnh Minh Thiếu Diễm dưới ánh đèn tối qua chăm sóc cô vẫn không ngừng hiện lên trong đầu. Trong lòng nảy lên cảm giác vô cùng kỳ lạ. Cuối cùng Đường Đường đem chăn cuộn thành một cục rồi vùi mặt vào.

Tuy lúc đầu vẫn mắng cô nhưng sau đó vẫn thật kiên nhẫn, thật ôn nhu...

Đàn ông lạnh lùng một khi đã ôn nhu lên...

Đúng là rất rất rất đòi mạng.

Cầm Cầm đem cháo tới, Đường Đường uống được một chén lớn, buổi chiều tinh thần tốt hơn chút liền lấy bài thi toán ra.

Vừa làm đề vừa cảm thán, cô đúng là một học sinh tốt, đúng là chăm học.

Thù lao tham gia "Lữ hành hoa lộ" rốt cuộc cũng gửi đến, 500 ngàn tiền quay chương trình trừ đi thuế thì còn lại hơn 300 vạn. Nhìn thì rất nhiều nhưng sự thật là không nhiều lắm.

Trước đây Minh Thiếu Diễm tặng cô một chiếc Maserati, Đường Đường không muốn thiếu nhân tình hấn nên cô chuẩn bị đợi đến hôm sinh nhật Minh Thiếu Diễm cô sẽ tặng lại một chiếc.

Nhiều đây tiền căn bản là không đủ.

Hơn nữa lần đó Minh Thiếu Diễm còn đầu tư vào "Lữ hành hoa lộ" năm ngàn vạn.

Hiện giờ Đường Đường chỉ có thể cầu nguyện ratings "Lữ hành hoa lộ" bùng nổ, như vậy Minh Thiếu Diễm mới có thể kiếm lợi nhuận.

Lại nói, sinh nhật Minh Thiếu Diễm là khi nào?

Di Trình giải đáp rất nhanh, ngày tám tháng tám.

Thật dễ nhớ.

Tháng tám, là cung Sư Tử.

Tháng tám...

Bây giờ đã là tháng ba, thời gian không còn dài nữa.

Đường Đường có chút khẩn trương, muốn vào ngày sinh nhật tặng xe cho Minh Thiếu Diễm thì ít nhất tháng sau cô phải đặt xe, vậy có nghĩa là đến tháng sáu cô phải có đủ tiền.

Nhưng, tiền ở đâu?

Tháng sáu cô chỉ mới thi đại học xong.

Đường Đường phát sầu chống cằm.

Xem ra từ bây giờ cô phải nhờ Đái Na giúp cô lưu ý kịch bản mới được, làm việc sớm thì tiền kiếm sớm. Có điều cô phải đợi "Lữ hành hoa lộ" phát sóng đã, nếu chương trình này có thể nổi tiếng thì thù lao đóng phim sẽ cao hơn hiện tại rất nhiều.

Nhưng nếu "Lữ hành hoa lộ" phát sóng lúc nghỉ hè thì làm sao bây giờ?

Đường Đường lấy điện thoại ra gửi Wechat cho đạo diễn "Lữ hành hoa lộ" hỏi thăm xem đại khái khi nào thì có thể phát sóng.

"Nhanh thôi", tâm tình đạo diễn rất tốt. Gần đây tiến độ làm hậu kỳ chương trình thần tốc, đài truyền hình bên kia cũng rất thuận lợi. Ông đã xem trước mấy tập, vô cùng vừa lòng. Vậy nên so với Đường Đường, đạo diễn còn gấp hơn.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tháng sau là có thể phát sóng. Tuần cuối cùng của tháng này sẽ bắt đầu tuyên truyền", đạo diễn vui tươi hơn hờ nói, "Đến lúc đó nhớ phải chia sẻ qua Weibo."

Đương nhiên đương nhiên.

Đường Đường yên tâm.

Tháng sau phát sóng thì đợi đến khi thi đại học xong có lẽ chương trình cũng chiếu đến tập cuối. Đến lúc đó cô có thể tìm vài kịch bản quay phim.

Có kế hoạch liền có động lực, Đường Đường một lần nữa bắt đầu làm đề. Đợi đến tối cô gửi tin nhắn cho Minh Thiếu Diễm hỏi hần xem tối nay hần muốn ăn gì.

Qua một hồi, Minh Thiếu Diễm trả lời.

[Chú về trễ, cháu tự ăn đi.]

Có việc à?

Được rồi. Đường Đường không hề nghĩ nhiều.

Thật ra cô rất muốn ra ngoài ăn lẩu nhưng không dám tự tìm đường chết nữa.

Ban ngày có bảo mẫu tới nhà lau dọn vệ sinh, còn có công nhân tỉa hoa. Nhưng đến tối Minh Thiếu Diễm không về, dì Trinh cũng không ở đây, đột nhiên Đường Đường cảm thấy có chút trống trải, khó chịu đã rất lâu rồi cô chưa có.

Nhìn bầu trời tối đen như mực, lại nhìn điện thoại, đã là 10 giờ tối.

10 giờ, Minh Thiếu Diễm sao vẫn chưa về?

Vậy nhất định là không phải tăng ca mà là đi tiệc rượu.

Nếu dì Trinh ở nhà Đường Đường hoàn toàn có thể yên tâm đi ngủ nhưng hiện giờ trong nhà chỉ có một người, nếu Minh Thiếu Diễm uống say, xảy ra chuyện gì đó thì sao? Dù sao ban ngày cô ngủ nhiều, xem như tối nay ngủ muộn một chút.

Tối 11 giờ 30 phút, bên ngoài rét cuộc cũng có động tĩnh, chú Lý đỡ Minh Thiếu Diễm vào.

Đường Đường mang dép lên xuống lầu, vừa nhìn một cái liền bắt gặp đôi mắt Minh Thiếu Diễm. Đôi mắt hần màu đen như một đầm nước sâu.

Thoạt nhìn rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo.

Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt nhìn Đường Đường một cái, mảy mui lại, "Mấy giờ rồi?"

"11 giờ 43", Đường Đường ngoan ngoãn trả lời.

"Ngày mai phải đi học sao cháu không đi ngủ?"

Ngày mai chú phải đi làm, vậy sao chú còn uống rượu?

Chú sao lại tiêu chuẩn kép* như vậy.

*Tiêu chuẩn kép: là một thuật ngữ có tính phê phán, chỉ sự nhìn nhận cùng một việc có bản chất giống nhau nhưng lại theo các hướng khác nhau và cho ra các kết quả khác nhau, thường là khác hoàn toàn, thậm chí đối lập.

Trong lòng Đường Đường không nhịn được mắng một câu nhưng cô không dám nói ra, "Cháu đi ngủ ngay."

Chú Lý đem người đỡ lên, Đường Đường đứng một lát rồi đi phòng bếp rót ly nước. Chú Lý đứng lúc đóng cửa ra khỏi phòng, Đường Đường nhỏ giọng hỏi chú Lý, "Sao lại uống nhiều như vậy?"

Chú Lý lắc đầu, Minh Thiếu Diễm không thích nói chuyện, trong lòng nghĩ gì không ai có thể đoán ra được.

"Có thể là tâm tình không tốt."

Chà, Đường Đường đặt ly nước xuống tiễn chú Lý ra ngoài. Lúc này cô mới đi lên đẩy cửa phòng Minh Thiếu Diễm ra. Minh Thiếu Diễm nằm trên giường, cơ thể cao dài nằm như vậy trông khá đẹp, tay phải hần đang đặt trên mắt.

Đường Đường đem ly nước đặt trên đầu giường, xoay người muốn đi, đột nhiên điện thoại Minh Thiếu Diễm vang lên.

Đường Đường theo bản năng quay đầu, tìm hơn nửa ngày mới phát hiện điện thoại bị dè dề dưới chân. Đầu gối cô quỳ xuống mép giường, tay vòng qua người Minh Thiếu Diễm muốn lấy điện thoại. Điện thoại vừa cảm được thì Minh Thiếu Diễm bỗng nhiên mở mắt, tay nhanh chóng bắt lấy cổ tay Đường Đường.

Đường Đường sợ tới mức thiếu chút nữa là rút điện thoại đi.

"Cháu lấy điện thoại giúp chú", Đường Đường giải thích.

Minh Thiếu Diễm nhìn chăm chăm cô một lát, tay vẫn nắm lấy cổ tay cô, sau đó chậm rãi nhả hai mắt lại.

Đường Đường.....

Rút ra một chút, rút không ra.

Điện thoại còn vang lên, Đường Đường nhìn màn hình thấy tên người gọi, Tưởng Dung.

Tưởng Dung?

Đây không phải là nữ cường nhân cô gặp ở cửa văn phòng Minh Thiếu Diễm lần trước sao?

Điện thoại tự động tắt, lúc này Đường Đường mới thấy trên màn hình hiện lên thông báo bốn cuộc gọi nhỡ.

Ngay sau đó, điện thoại lại sáng lên. Lần này không phải là cuộc gọi mà là tin nhắn, người gửi vẫn là Tưởng Dung,

[Anh có khỏe không?]

[Hôm nay anh uống có hơi nhiều đó.]

[Khi thấy tin nhắn nhớ trả lời, em có chút lo lắng.]

Đường Đường ngẩn người. Tối nay Minh Thiếu Diễm... bên cạnh Tưởng Dung sao, còn uống nhiều như vậy?

Trong lòng không hiểu sao nổi lên cảm giác rất khó tả. Đường Đường mở tay Minh Thiếu Diễm đem cổ tay rút ra, sau đó đặt điện thoại bên cạnh ly nước rồi tắt đèn, lẳng lặng rời khỏi.

Ngày hôm sau, Đường Đường đến trường sớm, trước khi đi còn gọi Jason bảo anh ấy tới nhà một chuyến. Hôm nay Minh Thiếu Diễm nói không chừng không đi làm nổi.

Khi Jason đến Minh Thiếu Diễm đã dậy. Hắn tắm rửa mặc áo tắm dài vào, dây lưng buộc lỏng, ngồi trên sô pha không biết đang nghĩ gì. Hiếm khi thấy hắn không chỉnh tề như vậy.

Jason gọi Minh Thiếu Diễm một tiếng, Minh Thiếu Diễm không phản ứng, Jason kinh ngạc, lại gọi thêm tiếng nữa. Lúc này Minh Thiếu Diễm mới đáp một tiếng.

"Hôm qua Minh đồng uống hơi nhiều", Jason nói.

Minh Thiếu Diễm ừ một tiếng, "Người nhiều náo nhiệt."

Tối hôm qua đúng là rất nhiều người, nhưng ngài thích náo nhiệt từ bao giờ.

Hơn nữa Minh Thiếu Diễm không phải là người thích uống rượu nhưng tối qua lại uống rất nhiều.

Theo Minh Thiếu Diễm mấy năm, Jason liếc mắt một cái là nhìn ra có gì đó không ổn.

Nhưng rốt cuộc có chuyện gì, Jason cũng không biết. Làm một cấp dưới yên lặng kiếm lời, anh nghĩ nghĩ sau đó nói, "Uống rượu hại thân, Minh đồng vẫn nên uống ít lại."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm tối sầm, một lúc sau lại ừ một tiếng.

Đúng là phải uống ít.

Khi uống rượu hắn không quên những chuyện khi say, cho nên hắn nhớ hôm qua khi Đường Đường tới phòng, hắn đã không nhận được mà nắm lấy cổ tay cô.

Uống rượu xong, não bị ức chế, đôi khi sẽ có những hành động không thể kiểm soát được.

Rượu, đúng là không thể uống bừa.

Lúc thanh tỉnh còn biết bản thân đang làm gì, phân biệt được cái gì nên làm và cái gì không nên, nhưng khi uống say hắn không dám đảm bảo.

Minh Thiếu Diễm thở dài, tay duỗi ra xoa xoa huyệt thái dương, gọi Jason một tiếng.

"Vâng?" Jason quay đầu.

"Lát nữa giúp tôi liên hệ bác sĩ."

Dừng lại một chút rồi nói thêm, "Bác sĩ tâm lý."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

* Mai không có chương đầu các bác ơi, đêm nay có thôi

Bác... Bác sĩ tâm lý?

Tay Jason run lên.

Vì... Vì sao lại muốn liên hệ với bác sĩ tâm lý?

Tuy ông chủ trương đối ít lời, cũng khá hung dữ, lại còn có chút dọa người nhưng thật ra ngài ấy hoàn toàn là một người bình thường.

Cho nên, vì sao đột nhiên lại muốn tìm bác sĩ tâm lý?

Nhưng dù tò mò thế nào Jason cũng không dám hỏi. Sau khi Minh Thiếu Diễm nói xong, anh liền nhanh chóng đi tìm bác sĩ tâm lý.

Minh Thiếu Diễm nửa nằm trên ghế sofa. Men rượu tối qua dường như vẫn còn lưu lại một ít nên đầu có chút đau, thân thể hoạt động cũng không lưu loát. Ánh mắt hắn không biết nhìn chăm chăm nơi nào, cả người chậm chậm không như ngày thường.

Lại im lặng một buổi, Minh Thiếu Diễm mới thay quần áo. Khi hắn đi đến mép giường tìm điện thoại liền thấy nó nằm bên cạnh ly nước.

Ánh mắt ngưng lại một giây, sau đó Minh Thiếu Diễm cầm điện thoại xuống lầu.

Mà Đường Đường bên kia, sau một tháng rưỡi nghỉ, cuối cùng cô cũng quay trở lại trường. Các bạn học thấy Đường Đường trở lại đều nhiệt liệt hoan nghênh. Vì Đường Hân đã thôi học nên nhân số lớp chín lại về con số chẵn lần nữa, nói cách khác mọi người đều có bạn cùng bàn.

Giáo viên căn cứ vào thành tích thi cuối học kì một mà sắp xếp lại chỗ ngồi. Vì từ khi khai giảng đến nay Đường Đường chưa tới trường lần nào nên bạn cùng bàn mới của cô chỉ ngồi một mình, hiện tại cuối cùng cô cũng trở lại, hai người nhanh chóng chào hỏi nhau.

Bạn cùng bàn mới là một nam sinh đeo kính. Rõ ràng lúc trước cậu đã làm công tác chuẩn bị thật tốt nhưng khi Đường Đường thật sự đứng trước mặt, được gần gũi nhìn mặt cô, nam sinh vẫn khần trương đến mặt đỏ bừng.

Đường Đường đối với bạn cùng bàn mới vô cùng vừa lòng.

Nếu cô nhớ không lầm thì đây hình như là cán bộ môn toán của lớp thi phải?

Lớp 11, sau khi phân ban, giáo viên chủ nhiệm sẽ dựa vào thành tích kì thi tháng đầu tiên mà chọn ra cán bộ môn. Đường Đường nhớ rõ, trong lần thi tháng trước hay thi cuối học kì cậu ấy đều đạt điểm cao nhất lớp, thi tháng lần đó thậm chí cậu ấy còn đạt điểm tuyệt đối.

Có điều cậu ấy là một người học lệch khá trầm trọng, môn toán thì có thể thi điểm tuyệt đối nhưng tiếng Anh chỉ đạt tiêu chuẩn, vì thế cuối cùng chỉ xếp thứ mười mấy trong lớp.

Nhưng đối với một người sợ môn toán như Đường Đường thì đã vô cùng, vô cùng lợi hại!

Cậu bạn kia dù sao trước kia cũng chỉ nhìn cô từ xa, bây giờ lại ngồi cùng bàn với cô nên có chút xa lạ. Cậu không biết phải nói chuyện thế nào, kết quả không ngờ Đường Đường rất dễ gần. Chỉ sau một buổi sáng, cậu đã không còn khần trương như trước nữa.

Giữa trưa, đám Đồng Ngọc, Đường Đường cùng nhau ăn cơm, Phong Thiên Dương và Minh Lăng cũng mò tới ăn ké. Mọi người cùng trò chuyện, lại nói đến việc Đường Đường vừa thi xong cuộc thi năng khiếu.

Mấy người Đồng Ngọc cũng không hiểu Đường Đường tại sao lại muốn thi khoa đạo diễn, "Cậu lớn lên xinh đẹp, nếu sau này không đóng phim tớ cảm thấy rất đáng tiếc."

Xem như lời này của cậu là khen vậy.

Đường Đường cười cười, "Học đạo diễn đâu có nghĩa là không đóng phim, hơn nữa còn đỡ mất thời gian."

"Cũng đúng", Đồng Ngọc gật gù đầu, "Sau lưng cậu có chú nhỏ, cậu hoàn toàn không cần lo lắng."

Nụ cười Đường Đường khựng lại, lát sau chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, không tiếp tục đề tài này nữa.

Đợi đến chiều tan học, Jason gọi tới nói buổi tối Minh Thiếu Diễm không về ăn cơm. Đường Đường có chút khó hiểu, vì sao lại là Jason gọi điện tới, nhưng cô chợt nhớ tới tin nhắn Tường Dung gửi cho Minh Thiếu Diễm hôm qua.

Đột nhiên cô không muốn hỏi nữa.

Đường Đường trả lời, "Đã biết" rồi ngắt điện thoại. Trước khi ngắt còn nhớ Jason nói Minh Thiếu Diễm uống ít rượu thôi, rượu không tốt cho thân thể.

Jason treo điện thoại, quay đầu lại nhìn Minh Thiếu Diễm đang đứng bên cửa sổ, "Minh đồng, bác sĩ đang trên đường tới đây. Đúng 5 giờ rưỡi có mặt."

"Ừ", Minh Thiếu Diễm xoay người về bàn làm việc, "Sau khi bác sĩ tới, không ai được phép tiến vào."

"Vâng", Jason gật đầu ra cửa đi xuống lầu. Năm phút sau, Jason mang theo một người đàn ông hơi gầy khoảng 30 tuổi vào văn phòng, sau khi mời người vào thì đóng cửa lại, tận chức tận trách canh giữ bên ngoài.

Bác sĩ là học trưởng học cùng trường với Jason, trẻ tuổi nhưng trình độ chuyên môn rất cao. Khi anh được Jason liên lạc, anh cũng đã suy đoán một chút, người đàn ông như Minh Thiếu Diễm thì rất cuộc có phiền não gì.

Vào văn phòng, chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi, vẻ ngoài xuất sắc ngồi trên sofa phòng khách. Người đó chỉ chỉ sofa trước mặt, nhàn nhạt mở miệng, "Ngồi."

Bác sĩ không mở miệng hỏi Minh Thiếu Diễm, vì anh cảm thấy, đàn ông như vậy thì không cần anh dẫn đường mới nói ra vấn đề của mình.

Quả nhiên, nửa phút sau Minh Thiếu Diễm chủ động nói chuyện, âm thanh hần trầm thấp, ngữ khí bình tĩnh tựa như đang nói đến một chuyện hết sức bình thường.

"Tôi phát hiện", Minh Thiếu Diễm dừng một chút, mày chau lại rồi tiếp tục nói, "Tôi phát hiện tôi đối với cháu gái ruột có ý nghĩ không an phận."

Đúng vậy, là có ý nghĩ không an phận.

Minh Thiếu Diễm cảm thấy gần như hần điên rồi.

Bác sĩ cố gắng không chế kinh ngạc của bản thân, "Mời ngài nói tỉ mỉ."

"Cháu gái tôi vừa được đón về ba tháng trước, con bé là con gái ruột anh trai tôi." Minh Thiếu Diễm chưa bao giờ là người chỉ biết trốn tránh, nếu đã lựa chọn đối mặt với chuyện này thì hần sẽ không dấu diếm bất cứ thứ gì, "Con bé là người thân duy nhất của tôi."

"Từ khi nào thì ngài phát hiện ngài có suy nghĩ không nên có với cháu gái?"

Khi nào?

Chính Minh Thiếu Diễm cũng không biết.

Có lẽ là đêm giao thừa đó, khi hần một mình chuẩn bị đi ngủ thì cô đứng dưới trời tuyết nở nụ cười tươi chúc hần năm mới vui vẻ. Hoặc có lẽ là khi thân cô ở hải ngoại xa xôi vẫn không quên mỗi ngày gọi điện cho hần, cũng hần chia sẻ trải nghiệm mỗi ngày của cô.

Cảm giác thích cứ từng chút, từng chút động lại trong lòng.

"Con bé chỉ mới mười tám tuổi nhưng rất trưởng thành, cũng rất xuất sắc..."

Trong lòng Minh Thiếu Diễm, Đường Đường thật sự rất xuất sắc.

Vì ước mơ, cô luôn kiên trì, tự kỷ luật bản thân. Dù cô ở trong một gia đình hơn hần người khác vẫn cố gắng hết sức để tiến lên. Một cô gái như thế sao có thể không động lòng, đến một người không quan tâm chuyện tình cảm như hần cũng không thể làm lơ nụ cười của cô, không thể kiềm chế trái tim mà đập rộn lên.

Khi Minh Thiếu Diễm nhớ tới Đường Đường, bác sĩ để ý thấy ánh mắt hần trở nên nhu hòa hơn, "Khi tôi chín tuổi, mẹ tôi qua đời. Mười hai tuổi, cha tôi cũng không còn. Từ đó tôi cho rằng đời này tôi không còn người thân nào nữa, cho đến ba tháng trước, tôi biết đến sự tồn tại của con bé. Lúc đem con bé đón về, thật ra khi đó tôi không thích con bé chút nào..."

Thậm chí còn bài xích, chán ghét.

Nhưng sau này, mọi thứ chậm rãi thay đổi. Cô chớp chớp mắt nói cô tới mặt báo cho hần, nói hần là người thân duy nhất của cô, cô còn không hề keo

kiệt mà cho hấn ánh mắt tin cậy. Thế rồi không biết từ bao giờ, cái rẽ trong lòng chậm rãi nảy mầm, cuối cùng thay đổi hương vị.

Bác sĩ lắng lắng nghe Minh Thiếu Diễm nói, khi nghe Minh Thiếu Diễm nói đến gia đình thấy ánh mắt hấn có dừng một chút.

"Có lẽ ngài hiểu lắm tình cảm của ngài rồi, bởi vì từ nhỏ thiếu thốn yêu thương nên ngài mới lắm cảm giác tình thân thành thích..."

"Không", Minh Thiếu Diễm lắc đầu, quyết đoán đánh gãy lời bác sĩ. Hấn bình tĩnh nhìn bác sĩ, hai mắt lộ ra sự nghiêm túc chưa từng có.

"Tôi có thể phân rõ, bởi vì", Minh Thiếu Diễm nói, "Tôi có dự vọng với con bé."

Bút trong tay bác sĩ run lên.

Minh Thiếu Diễm nhìn bác sĩ, trước giờ hấn đều trực tiếp như vậy, hấn không ngại đem những suy nghĩ không nên có nói cho người khác. Ánh mắt Minh Thiếu Diễm rất thâm thúy, tựa như một hồ nước sâu cuốn người ta vào, bên trong quanh quẩn một sự điên cuồng không thể xem nhẹ.

"Tôi qua tôi uống rượu, con bé không yên tâm nên đến phòng tôi."

Trong lòng bác sĩ dựng lên, "Ngài... đã làm gì sao?"

"Không", Minh Thiếu Diễm một lần nữa tựa trên sô pha, "Tôi luyến tiếc."

Trong khoảnh khắc Đường Đường đến gần, Minh Thiếu Diễm bắt lấy tay cô. Đầu óc bị chất cồn ăn mòn chỉ còn lại gương mặt hấn ngày nhớ đêm mong này. Hấn muốn kéo cô cùng ngã xuống giường, muốn đem cô đặt dưới thân, muốn dùng đôi tay, dùng đôi môi cảm thụ phần da thịt tuyết trắng đang ở trước mắt hấn.

Khi đó hấn đầy dự vọng với cháu gái mình, nhưng trong một giây nào đó, Minh Thiếu Diễm cảm thấy hấn đúng là cảm thú ác độc nhất thế giới, hấn còn không bằng tên biến thái.

May mắn hấn nhận được.

May mắn hấn luyến tiếc cô.

Nhưng sau đêm đó, Minh Thiếu Diễm đã không dám tới gần Đường Đường nữa.

"Tôi nên cách xa con bé ra, đúng không?" Minh Thiếu Diễm ngẩng đầu nhìn bác sĩ, câu nói kia không giống như đang hỏi mà là xác định.

Bác sĩ hít sâu vào một hơi, sau đó gật đầu, "Đúng."

"Dù nói thế nào thì đây là loại tình cảm vẩn vơ, không bình thường. Quan hệ của hai người từ luân thường đạo đức cho đến cơ năng cơ thể đều không cho phép xảy ra chuyện này. Theo như lời ngài nói, cháu gái ngài rất ý lại ngài, nhưng cô ấy chỉ mới 18 tuổi, tuổi nhỏ tầm nhìn rất có hạn, ngày ngày cô ấy ở chung với ngài nên dần dần sinh ra tính ý lại với ngài. Mà cũng vì tính ý lại này nên ngài mới sinh ra loại tình cảm không nên có."

"Chuyện tình cảm không thể khống chế nhưng với tình cảm không có kết cục thế này, ngài nhất định phải khống chế nó. Nếu ngài không thể làm được vậy tôi kiến nghị ngài nên rời khỏi cháu gái. Tuy rất khó nhưng đó là cách tốt nhất cho cả hai người."

Minh Thiếu Diễm tựa vào lưng ghế, hai mắt dần nhắm lại.

Thật ra sau ngày hôm qua, hấn đã nghĩ kỹ nên làm thế nào rồi, nhưng trong lòng hấn vẫn ôm một hy vọng xa vời nào đó nên hấn lựa chọn mời bác sĩ tâm lý đến.

Hiện giờ, đến hy vọng xa vời cuối cùng cũng không có.

"Tôi biết rồi", Minh Thiếu Diễm không nhúc nhích, "Hôm nay cảm ơn anh."

"Đó là công việc của tôi", bác sĩ đứng lên ra khỏi văn phòng.

Jason tiễn bác sĩ đi, khi trở về Minh Thiếu Diễm vẫn ngồi nơi đó, ánh chiều tà của hoàng hôn buông xuống vây lấy hấn, từng chút từng chút gặm nuốt hấn.

Ngoài cửa vang lên tiếng lộc cộc của giày cao gót, máy Jason nhúu lại đi ra ngoài. Quả nhiên người đến là Tường Dung.

"Tường tổng", Jason lễ phép gật đầu.

Tường Dung ừ một tiếng, "Minh đồng còn bên trong?"

"Vâng."

"Tôi có việc tìm anh ấy", Tường Dung dương môi cười, "Bây giờ có tiện vào trong không?"

Jason rũ mắt xuống, "Có lẽ là không quá tiện."

Nụ cười Tường Dung dập tắt, không quá tiện.

Là vì Minh Thiếu Diễm không muốn gặp hay là bên trong có người khác?

"Vì sao?"

"Tôi không thể báo cho Tường tổng."

Mây đẹp Tường Dung cau lại, cố nén xúc động muốn mắng Jason. Cô nở ra một nụ cười tươi, "Vậy hôm khác tôi đến."

Chờ Tường Dung rời khỏi, Jason mới về lại công ty. Mầu đen trên trời đỏ sẫm xuống, lúc này Minh Thiếu Diễm đã hoàn toàn hòa với bóng đêm.

"Minh đồng."

"Cậu về trước đi", Minh Thiếu Diễm nói.

"Vậy ngài..."

"Tôi không sao", hắn chỉ muốn an tĩnh một mình.

Hắn không thể về nhà, cũng không dám về nhà. Hiện tại di Trình không ở nhà, trong nhà chỉ có hai người là hắn và Đường Đường.

Hắn có thể nói ra tất cả với một người xa lạ nhưng hắn không có can đảm để đối mặt với Đường Đường.

Tối 11 giờ, Minh Thiếu Diễm về nhà.

Đường Đường xuống lầu xem Minh Thiếu Diễm, không phát hiện dấu vết uống rượu, "Chú nhỏ, gần đây công việc rất bận sao?"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm cời áo khoác, trông hắn vẫn giống ngày thường như đúc, "Không còn sớm nữa, mau ngủ đi."

"Vâng", Đường Đường gật đầu, chạy lên lầu.

Mặc dù Minh Thiếu Diễm vẫn giống bình thường nhưng không hiểu sao cô luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Loại kỳ quái này kéo dài đến mấy ngày sau.

Sáng sớm Minh Thiếu Diễm đã rời khỏi nhà, khi về thì trời đã tối muộn.

Lại là một ngày đến 11 giờ nữa, Đường Đường nói chúc ngủ ngon với Minh Thiếu Diễm sau đó về phòng. Cô cầm bút, có chút thất thần đâm đâm lên vở.

Tuy rất nhạt nhưng mũi Đường Đường vẫn ngửi được.

Cô ngửi được hương nước hoa rất nhẹ trên người Minh Thiếu Diễm.

Hương nước hoa Gucci Guilty Women [1] thoang thoảng. Những nữ cường nhân thành công rất thích mùi nước hoa này, lúc trước cô cũng từng dùng nó một khoảng thời gian.

Ngửi được hương nước hoa này, người đầu tiên Đường Đường nghĩ đến chính là Tường Dung mà cô gặp được lần trước.

Thật ra về ngoài Tường Dung rất xinh đẹp, khí chất xuất chúng, sự nghiệp hắn là cũng rất thành công. Năm nay Minh Thiếu Diễm đã hai mươi bảy tuổi, đến tháng tám là hai mươi tám tuổi, cũng đã đến tuổi nên kết hôn.

Vậy nên sau khi tan làm, hắn gặp mặt hẹn hò với phụ nữ cũng rất bình thường.

Đường Đường rũ lông mi liền thấy mặt giấy nguyên vẹn không biết đã bị cô chọc thành tổ ong từ bao giờ.

Đường Đường:.....

Thật phiền.

Không muốn làm đề nữa.

Ngủ.

Đào mất đã nửa tháng trôi qua, di Trình cuối cùng cũng trở lại. Không khí kỳ quái giữ Minh Thiếu Diễm và Đường Đường rốt cuộc đã giảm bớt không ít,

Minh Thiếu Diễm bắt đầu đứng 6 giờ về nhà như cũ.

Thời điểm ăn cơm chiều, Minh Thiếu Diễm nói với Đường Đường, "Chương trình tạp kỹ kia đã định ngày phát sóng rồi, là ngày chín tháng sau."

"À", Đường Đường nhàn nhạt đáp, đạo diễn đã nói với cô trước rồi.

Dư quang Minh Thiếu Diễm không nhìn được liếc Đường Đường một cái, mày nhíu lại, đây là làm sao vậy?

Chỉ là hần còn chưa kịp mở miệng hỏi thì đi Trình vô cùng cao hứng nói, "Đợi khi chương trình phát sóng chúng ta cùng nhau xem đi. Trong đó có phải có Trương Nhã Trúc hay không? Di rất thích phim của cô ấy. Đúng rồi, còn có cái cậu trẻ trẻ tên Mễ Việt..."

Đường Đường vui vẻ, đi Trình biết Trương Nhã Trúc hay biết Nhan Nghiên đều không có gì kỳ lạ, nhưng không ngờ đi còn biết cả Mễ Việt.

"Đi Trình, đi cũng biết Tiểu Mễ à?"

"Tiểu Mễ?"

Đi Trình sững sờ một chút mới phản ứng lại, cười nói, "Nghe xưng hô này có lẽ cháu và cậu bé ấy có quan hệ rất tốt phải không? Cháu gái đi đặc biệt thích cậu nhóc này, mấy ngày đi về quê, trong phòng con bé dán đầy hình Mễ Việt."

Thì ra là fan Mễ Việt, Đường Đường cười cười, "Hôm nào cháu gặp cậu ấy sẽ xin chữ ký giúp đi. Đến lúc đó, khi nào đi về quê lại mang cho cháu gái đi."

"Vậy đúng là quan hệ hai người rất tốt", đi Trình rất cao hứng, quay đầu nhìn Minh Thiếu Diễm một cái. Đột nhiên đi lo lắng nói, "Làm sao vậy, không ngon miệng sao?"

"... Không có", Minh Thiếu Diễm cảm thừa lên lần nữa.

Chỉ là hần thấy khi Đường Đường nhắc đến Mễ Việt thì trên mặt tràn đầy ý cười không che dấu được nên hần có chút buồn.

Đường Đường quen rất nhiều người, nhưng chỉ khi nhắc đến Mễ Việt, cô mới cười vui vẻ như vậy.

Đúng là khi nhắc đến Mễ Việt, Đường Đường đều luôn không nhìn cười được.

Cô xuyên sách lâu như vậy, cũng quen biết rất nhiều người, trong trường học lẫn trong công ty nhưng nếu nói quan hệ tốt nhất với cô thì chính là người cô quen trong "Lữ hành hoa lộ", Mễ Việt.

Mễ Việt mở miệng đều là xưng huynh gọi đệ với cô, mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì là hỏi cô đang chuẩn bị ôn thi đại học thế nào.

Tối đến, Đường Đường gọi cho Mễ Việt, nói với cậu về chuyện ký tên. Mễ Việt luôn miệng đồng ý, sau đó thần thần bí bí hỏi cô, "Cuối cùng cũng sắp chiếu rồi, tâm tình cậu thế nào?"

Không đợi Đường Đường trả lời, cậu đã không nhìn được nói trước, "Tôi hận không thể chiếu ngay ngày mai!"

Đường Đường: "... Cũng nhanh thôi. Hình như ngày mốt là đăng trailer rồi."

"Tuyệt!"

Mễ Việt hoan hô một tiếng, "Vốn dĩ tôi muốn nhanh chóng trở lại đóng phim, nhưng người đại diện tôi nói đợi chương trình chiếu xong rồi nhận phim mới. Khi đó sẽ nhận tiền nhiều hơn."

Đường Đường tỏ vẻ người đại diện cậu nói rất đúng, "Tôi cũng định như vậy."

"Cậu cũng muốn đóng phim?"

"Đúng vậy", Đường Đường mở loa ngoài rồi đặt điện thoại qua một bên, "Tôi muốn đóng phim kiếm tiền."

"Cậu còn thiếu tiền sao?" Mễ Việt cực kì khinh bỉ, "Chú nhỏ cậu chính là Minh Thiếu Diễm đó!"

"Tôi là tôi, chú nhỏ là chú nhỏ. Tôi lớn rồi, không thể dựa vào chú nhỏ mãi", Đường Đường nói. Đặc biệt là sau khi Minh Thiếu Diễm kết hôn, nếu cô cứ dùng tiền của Minh Thiếu Diễm thì lại càng không thích hợp.

"Cũng đúng", Mễ Việt gật đầu, "Cha ruột mẹ ruột đến khi trưởng thành còn không ở cùng nhau, huống chi đó chỉ là chú nhỏ. Đợi chú cậu kết hôn thì cậu phải dọn ra ngoài..."

Đi Trình đang định gõ cửa đưa trái cây thì vô tình nghe thấy lời này, tay bà vội rút lại.

Đứng ở cửa rồi rảo mắt một hồi, bà xuống lầu tìm Minh Thiếu Diễm, vẻ mặt nhăn nhó nói với Minh Thiếu Diễm, "Thiếu Diễm, Đường Đường là con

gái duy nhất của anh con..."

Minh Thiếu Diễm không thể hiểu được, "Con biết."

"Cho nên con tuyệt đối không được bỏ rơi con bé!"

Minh Thiếu Diễm... Hắn bỏ rơi Đường Đường khi nào?

"Ài", di Trình thờ dài, "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị ngược đãi nên trong lòng không có cảm giác an toàn. Nếu không sẽ không nói mấy lời như không thể mãi dựa vào con như vậy, còn lo lắng con kết hôn thì đuổi con bé ra khỏi nhà nữa..."

Thần sắc Minh Thiếu Diễm khê đôi, trầm mặc một lát rồi nói với di Trình, "Di yên tâm, chỉ cần con bé không đi, con nhất định sẽ không đuổi con bé."

Cũng sẽ không để ai đuổi cô đi.

Di Trình vừa lòng, một lần nữa đem mâm trái cây lên lầu cho Đường Đường. Vừa đi được vài bước liền nghe tiếng điện thoại bàn vang lên, di Trình ai da một tiếng, "Di phải nhận điện thoại. Thiếu Diễm, con giúp di đem lên đưa cho Đường Đường đi."

Minh Thiếu Diễm.....

Nửa phút sau, Minh Thiếu Diễm bưng mâm trái cây đẩy cửa phòng Đường Đường. Từ loa điện thoại phát ra tiếng cười đầy gian xảo của Mễ Việt, âm thanh lớn đến mức màng nhĩ Minh Thiếu Diễm cũng đau.

Đường Đường vội vàng tắt loa nhận mâm trái cây trong tay Minh Thiếu Diễm, "Cảm ơn chú nhỏ."

"Không có gì", dư quang Minh Thiếu Diễm liếc điện thoại một cái, "Làm bài tập xong thì nghỉ ngơi sớm chút."

Đường Đường cảm thấy bản thân như học sinh tiểu học đang chơi game bị giáo viên bắt vậy, bỗng nhiên cô có chút lúng túng. Vội vàng nói vâng dạ hai tiếng, sau đó đuổi Minh Thiếu Diễm ra ngoài.

Minh Thiếu Diễm ra khỏi phòng.

Thì ra Đường Đường đang gọi điện thoại với Mễ Việt.

Đường Đường vậy mà có thể nói cho Mễ Việt nghe những suy nghĩ riêng tư như vậy, quả nhiên quan hệ hai người rất không bình thường.

Nhưng mà, Minh Thiếu Diễm cười trào phúng, như vậy thì có liên quan gì đến hắn.

Hắn có tư cách gì mà không vui hay không thích?

Hắn chỉ là chú Đường Đường, sớm muộn gì Đường Đường cũng rời đi mà thôi.

Cuối tháng ba, "Lữ hành hoa lệ" tung trailer. Sau khi thành viên trong tổ tiết mục chia sẻ thì đến lượt các khách mời thay phiên chia sẻ. Vốn dĩ chương trình đã hot, lại thêm năm ngàn vạn phí tuyên truyền của Minh Thiếu Diễm mà tuyên truyền chương trình càng rầm rộ hơn.

Các trang web lớn cũng chia sẻ trailer, hết trang này đến trang khác, không hề gián đoạn. Tên của vài khách mời chương trình thậm chí có xu hướng ngày càng phổ biến hơn.

Trailer do tổ tiết mục tung ra đúng là vô cùng hấp dẫn người xem.

Ở trong giới lâu năm, mọi người đều thành tình cả.

Tuy tổ tiết mục đã quyết định nội dung chính của chương trình chính là tạo couple của Đường Đường và Mễ Việt. Nhưng nội dung trailer hoàn toàn đón ý nói hòa theo chờ mong của mọi người. Tổ tiết mục đem trọng tâm đặt trên mối tình tay ba của Nhan Nghiên, Bách Thần, và Đường Đường.

Nhân viên hậu kỳ chuyên chọn những cảnh kích thích fans mà đưa lên. Vừa vào đã để cảnh Bách Thần tự mình đi đón Nhan Nghiên, hai người thuận lợi gặp mặt, Mễ Việt trực tiếp sắm vai bóng đèn di động.

Các fans couple của Nhan Nghiên và Bách Thần đều bùng nổ.

Tổ tiết mục còn thấy chưa đủ, cắt cảnh Nhan Nghiên và Bách Thần ra một khung, lại không biết từ chỗ nào đào ra một cảnh Đường Đường tiêu điều đứng một mình. Có hình ảnh đó phụ trợ, trông có muốn có bao nhiêu thể thảm liền có bấy nhiêu.

Nhưng giây sau, phong cách lập tức thay đổi. Bách Thần đi lạc, Đường Đường mặc kệ đêm tối ra ngoài tìm người, sau đó hai người hài hòa cùng nhau trở về. Còn Nhan Nghiên trưng ra biểu cảm vô cùng khó coi.

Vì thế, những người xem náo nhiệt lại bùng nổ lần nữa.

"Lữ hành hoa lệ" chưa chiếu đã hot, hiện tại cư dân mạng đều ngày đêm mong ngóng được xem. Đảo mắt đã mười ngày trôi qua, ngày chín tháng tư, số đầu tiên chương trình "Lữ hành hoa lệ" mùa hai rốt cuộc cũng phát sóng.

[1] Nước hoa Gucci Guilty Women:

□

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Cái tổ tiết mục này, đúng thật là quá đáng.

Tôi việc này mà cũng làm được.

Biết khán giả thích xem cái gì, họ sẽ làm cái đó.

Cho dù nó là giả, thì cũng phải khiến nó cho giống thật.

Muốn xem tình tay ba chứ gì, thế thì tình tay ba, chiều theo ý mọi người, Đường Đường theo đuổi Bách Thần, Bách Thần theo đuổi Nhan Nghiên, tới nỗi người qua đường dù không phải fan đi qua còn không nhận được tò mò mà xem một cái.

Không khác gì một bộ phim truyền hình tay ba đầy máu chó.

Thế nên hiệu quả cực kỳ tốt!

Fans couple Nhan Nghiên và Bách Thần hô hào tung hint, bảo hai người đứng chung khung hình đẹp đôi quá đi thôi, một bên không ngừng ca ngợi thần tượng, một bên điên cuồng chửi rủa Đường Đường.

Người nào tự coi mình là thông minh thì khi nói sẽ không gọi thẳng tên Đường Đường, mà xưng là "ai đó".

[Da mặt ai đó sao có thể dày thế nhỉ?]

[Couple người ta đang đẹp tới hoàn mỹ, ai đó xuất hiện trước ống kính cái đã khiến tôi chỉ muốn chọc mù con mắt]

[Trời đất ơi, anh Thần vừa đi tìm Nhan Bảo kìa, huhu tôi kích động quá]

Đương nhiên vẫn còn một số không được thông minh cho lắm, mà trong đó chiếm đa số fan Bách Thần.

[Đường Đường cut xa khỏi anh nhà tôi ngay lập tức, anh tôi thuộc về Nhan Nghiên!!!]

[Tôi thích tất, trừ Đường Đường! Đúng là con sâu làm ròi nồi canh]

[Hu hu thương anh tôi bị đánh phải keo da chó Đường Đường quá!!]

"Keo da chó" Đường Đường đọc xong cái bài này cũng chịu không biết nên nói cái gì.

Dù trước đó đạo diễn đã đánh tiếng, bảo trailer chỉ là mảnh lời quảng cáo thôi, cô không cần bận tâm!

Nhưng cô không ngờ tổ chương trình lại có thể gian trá tới mức này.

Vậy là sau khi phát hành trailer, Đường Đường một lần nữa bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió, bị fan couple Nhan Nghiên và Bách Thần sỉ vả, fan Bách Thần và người hâm mộ nhóm nhạc kia của HP châm chọc mỉa mai suốt mười ngày qua.

Tận cho tới khi ngày phát sóng chính thức, mừng 9 tháng 4.

Hôm ấy là thứ bảy, Minh Lăng lại tới nhà ăn cơm rồi ở lại chơi sau bữa. Đúng tới 9h35 thì chương trình bắt đầu, dĩ nhiên không mấy theo dõi chương trình giải trí cũng đã chuẩn bị sẵn một đĩa trái cây, sau đó kéo màn chuẩn bị đèn đóm phù hợp rồi mở TV phòng khách lên.

Đường Đường đang xuống xuống cầu thang thiếu chút đã bị dọa sợ bởi cảnh tượng trước mắt, thật là quá khoa trương rồi. Dĩ nhiên mới vừa rồi đã biến phòng khách thành cái rạp chiếu phim mini gia đình.

Minh Lăng đang ngồi thườn trên sofa, trên tay còn mân mê cái Ipad, thấy Đường Đường tới thì nhiệt tình vỗ vào vị trí bên cạnh, "Chị chị chị, mau ra

đây!"

Đường Đường mới nhìn thoáng qua đã trầm mặc, do TV phát sóng trực tiếp nên không có bình luận chạy qua, nên Minh Lăng mới mở video đang phát sóng trực tiếp tại trang web chính, bình luận bay đầy màn hình.

Minh Lăng không thấy gì kỳ lạ, "Không có bình luận bay qua thì xem coi như đã mất một nửa nhả húng rồi còn gì nữa, xem phát sóng trực tiếp sao lại có thể thiếu lần bình luận được?"

Đường Đường. "...Nói phải."

Di Trình nhìn sang bên này hỏi đây là gì, Minh Lăng lại giải thích một hồi sau đó ba người mới ngồi nghiêm túc trên sofa nhìn màn hình đếm ngược.

Đang đếm ngược tới số ba mươi thì có tiếng bước chân từ cầu thang truyền tới, ba người đồng thời quay đầu nhìn liền thấy Minh Thiếu Diễm nhắc đôi chân dài đang chậm rãi đi xuống.

Minh Lăng thấy Minh Thiếu Diễm, nhỏ giọng hỏi theo bản năng, "Chú nhỏ, chú xuống đây làm gì?"

Dư quang Minh Thiếu Diễm lướt tới Minh Lăng, ngồi xuống ghế sofa rồi đáp, "xem tivi."

Minh Lăng: "..."

Theo ấn tượng của Minh Lăng, chú nhỏ xuống đây hẳn là muốn xem tin tức hoặc mấy loại tin tài chính kinh tế, mà không ngờ Minh Thiếu Diễm lại đi xem gameshow.

Mạch não của chú nhỏ không giống người thường, tới chi tiết gây cười liệu chú nhỏ có cười không?

Cậu lớn tới nhường này rồi mà còn chưa thấy chú nhỏ cười bao giờ đâu.

Đường Đường nhìn Minh Thiếu Diễm đang ngồi cạnh sofa, hẳn tới xem tiết mục của cô, có chút ngoài dự kiến, nhưng lại như trong dự kiến.

Nhìn một lúc, cô lại không nhìn được nhìn thêm cái thứ hai.

Ở nhà Minh Thiếu Diễm thường mặc áo sơ mi đen, không phải kiểu dáng đi làm, mà là áo sơ mi rộng, cổ chữ v lộ ra cần cổ thon dài, gọi cảm nói không nên lời, cộng thêm mắt kính mạ vàng tăng thêm khí chất cấm dục.

Vì ánh nhìn của cô quá trực tiếp, Minh Thiếu Diễm cũng nhạy cảm phát hiện được, quay đầu hỏi Đường Đường, "Sao thế?"

"Chú nhỏ, chú bị cận à?" bị bắt quả tang, Đường Đường chột dạ bịa chuyện.

"Hơn một độ." Minh Thiếu Diễm thu hồi tầm mắt, "chú không hay đeo kính. Bắt đầu rồi kìa."

Chương trình đã chiếu đến phần giới thiệu thiệu mở đầu.

Trên tivi đang phát đến đoạn nhạc chủ đề, Minh Lăng tắt âm, bật sóng bình luận lên.

Dù chỉ mới bắt đầu, trên sóng bình luận đã oanh tạc kha khá.

Sau tiết mục chào mừng, sẽ là lời thô lỗ của fans các nhà.

Trong tám khách mời, fans thần tượng phái thực lực chiếm một nửa. Nhan Nghiên là người có nhân khí cao nhất, kế đó là tiểu thiên vương Bách Thần, đám người Mễ Việt, Sở Sam cũng có fan, nhưng so với hai người kia thì có xu thế bị kém cạnh.

Đặc biệt là fans nhà Nhan Nghiên, sau nhiều năm chờ đợi cuối cùng thần tượng cũng comeback, kích động như thế là điều tất nhiên.

Nhìn bình luận chỉ chút trên màn hình đi, di Trình còn phải đeo kính dī sát mới xem được, nhìn được một lúc, liền không vui hỏi, "Này, sao không thấy tên Đường Đường nhà chúng ta đâu?"

"Vì Đường Đường là người mới, không so được với người ta."

Di Trình hừ một tiếng, "Về sau Đường Đường nhà ta khẳng định còn nổi hơn bọn họ!"

Minh Lăng.... Nổi nổi nổi! Về sau khẳng định nổi!

Đường Đường nghe vậy cười cười, vậy cô xin mượn đây lời chúc phúc dành cho cô vậy.

Sau phần giới thiệu, chương trình chính thức bắt đầu, làn sóng bình luận che trời lấp đất cũng cùng cũng rút bớt, màn hình chậm rãi di chuyển, một người đang từ sân bay tiến về đây. Màn ảnh có ý che mờ, nhưng chỉ cần là người quen đều có thể nhận ra đây là Đường Đường.

Cúi đầu nhìn màn hình, fan nhà cô đang bị nhóm fans của Nhan Nghiên chen tới lu mờ cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện.

[Hiệu ứng mosaic cũng không thể cản tôi ngắm nhìn đôi chân dài miên man áyyyy]

[Hú hú, nhìn chân là biết đây là bé Đường nhà ta!]

Nhưng không đợi fan thổ lộ xong, đã xuất hiện vài bình luận ác ý.

[Ai không muốn thấy Đường Đường giờ tay!!]

[Đường Đường là ai? Tôi không biết. Minh tinh tuyến mười tám à?]

[Tại sao Đường Đường lại xuất hiện trong tiết mục này!? Tại sao Đường Đường lại xuất hiện trong tiết mục này!? Tại sao Đường Đường lại xuất hiện trong tiết mục này!?!]

Không những một mà còn là ba lần, đã thế người này còn là VIP, bình luận vàng chói lòa bắt mắt, di Trình đầy kính nhìn thấy liền lập tức khó chịu.

Đường Đường nhà tôi xinh đẹp thông minh, hoàn hảo như thế, sao mấy người cứ mắng con bé? Di Trình không nhịn được nữa, mắng trực tiếp vào màn hình đang chạy đầy bình luận.

Vốn dĩ Đường Đường nhìn thấy bình luận kia cũng có phần không vui, nghe di Trình nói thế tâm tình lập tức tốt lên, chương trình còn chưa bắt đầu mà cô đã bị di Trình chọc cười rồi.

Thái độ của khán giả với Đường Đường quả nhiên rất kém, như có người trong khu bình luận bảo, nếu đây không phải chương trình trực tiếp không thể tua được, thì ai thêm ở lại xem cái người này chứ.

Fans Đường Đường tức chết, nói không thích thì cút, làm như đảng này thích nhìn idol của đảng kia lắm ấy!

Nhìn đôi chân ấy đi, xem khuôn mặt kia đi, dáng người này đi, đứng ở đâu cũng đẹp hết!

Trên màn ảnh, Đường Đường để mặt mộc, đeo kính râm nhưng cũng không che được nhan sắc mỹ miều xinh đẹp. Vừa đáp xuống sân bay New Zealand, bộ dáng bình tĩnh của cô không giống như lần đầu ra nước ngoài, quen cửa nẻo tìm được nơi lấy hành lý, mới chuẩn bị gọn gàng xong thì một bóng hình bỗng vọt tới đây.

"Huỳnh đệ, rốt cục cũng chờ được cậu rồi "

Trên màn hình lập tức spam "ha ha".

Mễ Việt đi tới trước Đường Đường khoảng một giờ, mà tiếng anh cần cỗi quá không nói được gì nhiều nên đành bất chấp tất cả, Mễ Việt nhìn máy quay nói, "Ba anh thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng, tuy rằng tiếng anh của tôi với Đường Đường chẳng ra làm sao, nhưng hai người mắt mắt vẫn hơn, thế nên tôi quyết định chờ cậu ấy."

Lời nói chân thành tha thiết, mặt không đỏ tim không đập.

Tuy không nhiều người biết Mễ Việt là ai, nhưng lời cậu nói tuy thẳng thắn mà đáng yêu, ngoại hình còn trắng trẻo thư sinh, ai mà không thích chứ?

[Ha ha, cười đau bụng. Cậu trai này là ai thế, tôi cho mấy người một phút đồng hồ, đưa toàn bộ tư liệu của cậu ta cho tôi!]

[Ôi Tiểu Mễ, con chọc mẹ cười chết mất]

[Hai đứa dốt Tiếng Anh, tôi bắt đầu tưởng tượng ra thảm cảnh sau đó rồi]

Mọi người đều rõ Mễ Việt với Đường Đường đều không giỏi ngoại ngữ,.. Giờ thì hương xứ người, cái gì cũng đều phải hỏi người phụ trách. Fans Mễ Việt và Đường Đường còn thấy lo lắng cho thần tượng nhà mình, nhưng anti lại vui vẻ thảo luận,

Đặc biệt là antifan của Đường Đường.

[Cái accent này nghe dở tệ!]

[Trình độ thể này mà dám so với Nhan Nghiên à?]

...

Mấy bình luận này Minh Lăng đều đọc hết: "đám người này rõ buồn cười, chưa nói mà sao đã biết là dở rồi, nói dở thì dở thật chắc?"

Chắc là do anti gõ sẵn chữ rồi chỉ chọc cô mở miệng là enter, nhưng nói như vậy là quá sớm rồi?

Mễ Việt và Đường Đường tìm chỗ ở theo yêu cầu, sau khi lựa chỗ thì Đường Đường cầm điện thoại, bắt đầu bấm số. Trong mắt mọi người, cô

đang chuẩn bị nghênh đón một đợt sóng chê bai lớn.

Thế nhưng sau khi điện thoại được kết nối, âm thanh quen thuộc của Đường Đường vang lên bên tai khán giả, nhưng không hề áp úng mấy từ đơn lộn xộn giống như dự đoán của mọi người, mà là một loạt câu tiếng anh nhuần nhuyễn lưu loát.

Không chỉ anti, mà fan và người qua đường cũng đồng loạt đơ luôn.

Màn hình lập tức bùng nổ, dày đặc những dấu chấm hỏi.

[??????]

[Lồng tiếng?]

[Chủ cmt nói lồng tiếng bị chó gặm mất não rồi à?]

Cái quái gì thế này, sao bảo học đốt tiếng anh kia mà?

Chẳng phải hotsearch lần trước nói Đường Đường thi được có 28 điểm tiếng anh thôi sao? 28 điểm mà như này à?

Mề Việt đứng cạnh ngơ ngáo đã chứng minh mọi thứ là thật.

Cậu chẳng hề che giấu biểu tình khiếp sợ, há hốc mồm nhìn Đường Đường, không khác gì đám người sau màn hình kia, chờ cô gọi điện xong mới hỏi câu hỏi mà mọi người mong chờ.

"Sao, tiếng anh của cậu tốt thế?"

Đường Đường nhìn Mề Việt cười cười.

"Chẳng phải tin tôi thi tiếng anh được hai tám điểm lên hot search rồi sao? Cậu không thấy à?"

Thấy chứ.

Ai cũng thấy.

Nhưng ai tin chứ.

Mà hiện tại tất cả đều im lặng.

Sự thật bày ra trước mắt, mới người không thể không tin, tiếng anh của Đường Đường tốt thật.

Không cần biết có đúng là tối đa thật không, nhưng trình độ này tuyệt đối không phải là hai mươi tám điểm.

Cảnh tượng bề mặt đã không xảy ra như dự đoán, fan Đường Đường cuối cùng cũng được một phen huênh hoang.

Sau thấy không đã ghiền, còn lên mạng tỏ lộ.

Vì vậy đoạn thời gian kế tiếp, phần bình luận trào phúng cô sót một mảng lớn. Fan điên cuồng tỏ lộ, người qua đường khiếp sợ. Cụm từ [trình độ tiếng anh của Đường Đường] chiếu lại đoạn đó lập tức bay lên hot search, vút bay như tên lửa leo tới top đầu.

Người không quan tâm tới chương trình, hoặc có ý định xem sau thấy mục này còn tưởng Đường Đường bị mất mặt, háo hức bấm vào xem. Câu châm chọc còn nghĩ cả rồi, kết quả xem xong...

Chết tiệt! tiếng anh của tôi tới cấp sáu rồi mà còn chưa nói được như này!

Đây mà là Đường Đường à? Đường Đường bá đạo thế này từ khi nào vậy? Tiết mục cái gì, xem nào nhiệt thôi!

Màn hình di động Đường Đường luôn bật, vừa mở wechat đã thấy nhóm chat phát rồ, đặc biệt là Phong Thiên Dương đang cười như điên, "Màn mở đầu vừa nãy của cậu thật quá cmn sướng!"

Đường Đường nheo mắt, gương khoe môi.

Thực ra cô cũng thấy sướng lắm luôn.

Minh Thiều Diễm quay đầu liền bắt gặp Đường Đường cười tít mắt, má lúm đồng tiền thoáng ẩn hiện. Bộ dáng trẻ trộm cười hoàn toàn khác so với sự đĩnh đạc trên TV, dưới ánh đèn tối. Đây mắt Minh Thiều Diễm cũng nhiều thêm ý cười nhân nhạ.

Sau một hồi lâu, Đường Đường và Mề Việt cuối cùng cũng tìm được phòng ở, xử lý thỏa đáng hết đồng hành lý, mà trong lúc này, bình luận bôi đen Đường Đường vui hẳn đi. Antifan mới bị và nạt nên hầy còn rất, không dám nhảy nhót qua đây.

Cho tới khi hai người bắt đầu thương lượng về chuyến bay kế.

Một chuyến có Bách Thần, một chuyến không có Bách Thần, tất cả mọi người đều cho rằng Đường Đường sẽ tranh đi đón Bách Thần, dù sao đây cũng là cơ hội tốt để dễ hay dễ người họ có thể ở chung với nhau.

Fan couple Nhan Nghiên cùng Bách Thần vẫn luôn chờ ăn đường nghỉ ngơi vậy rất bất mãn, vốn đã định Bách Thần đi đón Nhan Nghiên rồi, tại sao lại có một Đường Đường xen vào làm gì? Quá đáng lắm rồi đây.

Fans Bách Thần còn khó chịu hơn, anh nhà tôi chán ghét Đường Đường đến thế rồi, chỉ khổ bị anh bị cô ta bám trên người như keo da chó.

Phiên chết mất, tại sao Đường Đường lại xuất hiện trong chương trình này!

Có lẽ bởi đương sự đang ở cạnh, Minh Lăng nhìn màn này cũng có chút sốt sắng, quay đầu hỏi Đường Đường, "Chị, chị định đi đón Bách Thần thật à?"

"Tất nhiên là không"

Đường Đường vừa dứt lời, tivi liền chiếu cảnh Đường Đường đưa ra quyết định lựa chọn chuyến bay lúc bốn giờ.

Mà chuyến bay đó không có Bách Thần.

Vì thế, thêm một trận bùng nổ nữa sau màn nói tiếng anh vừa rồi.

[????????]

[Đường Đường đối tính rồi à? Sao không đi đón Bách Thần]

Fans Đường Đường cảm động rơi nước mắt, trời mới biết bọn họ đã phải kinh qua bao cung bậc cảm xúc khi xem chương trình này, không ngờ Đường Đường của họ lại có ngày hiên ngang tới vậy.

Khi Đường Đường đón được Trương Nhã Trúc, cũng là cô lúc đưa cho Trương Nhã Trúc một hộp sữa bò nóng. Các fan xúc động chấm nước mắt, thiếu nữ nhà ai mà đáng yêu ngoan ngoãn tuyệt vời thế này.

Khu bình luận lại một lần nữa bùng nổ.

[Tự xưng đi mua cho người ta sữa bò? Ai ngồi máy bay xuống lại đi thêm thứ nước uống này?]

[Chắc chắc, giả ân cần.]

Phía di Trình đang xem tivi:....

Người qua đường và số ít fan lý trí:....

Một bình luận VIP lóng lánh ánh vàng lập tức bay qua,

[Thân là fan lâu năm của Trương Nhã Trúc, tôi xin giải thích một chút. Trương Nhã Trúc bị say máy bay, mà mỗi lần như vậy đều cần một ly sữa bò nóng. Cảm ơn Đường Đường đã chăm sóc chị Nhã Trúc thay chúng tôi.]

Đám fan bôi đen Đường Đường mua sữa bò giả ân cần một:....

Thật emn rất mặt.

Minh Lăng "a" một tiếng, "Chị! Sao chị biết Trương Nhã Trúc say máy bay vậy?"

"Chịu khó tra một ít là biết, không có gì bí mật cả."

Minh Thiều Diễm nghe vậy khẽ kéo khóe môi.

Đúng như lời hần nói, Đường Đường tuy tuổi nhỏ, nhưng rất tinh tế, cẩn thận và nghiêm túc.

Fans Bách Thần và anti Đường Đường một mực cho rằng hôm nay Đường Đường không đi đón máy bay hần là có thủ đoạn gì đó phía sau, nhưng chờ mãi chờ mãi, chờ tới khi Mễ Việt đón Bách Thần về, Đường Đường chỉ lãnh đạm chào một tiếng rồi quay mặt đi thẳng, tới một ánh mắt dư thừa cũng không buồn cho.

Cư dân mạng muốn soi xem Đường Đường có diễn kịch không, nhưng soi không ra, bởi Đường Đường vừa xoay đầu đã rủ rì vào tai Mễ Việt, hào hứng kể chuyện.

[sao Đường Đường và Bách Thần lại như thế này?]

[hahahahaha, cười chết mất. Đường Đường quăng bơ Bách Thần, Bách Thần ngay đơ một chập kìa]

[Quá là xuất cmm sắc. Đường Đường nếu cô cứ tiếp tục phát huy tinh thần này, tôi sẽ trở thành fan của cô]

[Bộ mấy người không thấy Đường Đường quá đáng sao? Gì thì gì Bách Thần cũng là đàn anh, đây là thái độ đúng với tiền bối à?]

[Đường Đường lại gần Bách Thần thì kêu Đường Đường không biết xấu hổ, giờ cách xa lại bảo thái độ không tốt, thế mấy người muốn cô ấy làm gì nữa?]

[khó nhất vẫn là Đường Đường, làm gì cũng thành sai]

Lần này một lượng lớn người qua đường bênh Đường Đường.

Fan Bách Thần quả thật rất quá đáng, trước sau gì cũng không hài lòng, sao không lên trời luôn đi?

Đứng từ góc độ của người qua đường, Đường Đường này chả có chút tật xấu nào cả. Hơn nữa từ lúc bắt đầu tiết mục tới giờ, biểu hiện của Đường Đường rất đáng thưởng thức, kỳ thực rất đáng học hỏi.

Nhưng làm mọi người tò mò là, thái độ của cô với Bách Thần.

Có phải là thực sự buông xuôi không? Hay đang chơi chiêu lật mềm buộc chặt. Nếu là về trước, vậy đúng thật tiêu dao soái khí, nhưng về sau thì sao? Ha ha.

Ôm ý nghĩ như thế, cảnh tượng mong chờ nhất bây giờ là mối quan hệ giữa Bách Thần và Đường Đường khi hai người ở chung.

Mà tổ tiết mục cũng không khiến bọn họ thất vọng, hôm sau có chuyến bay của Nhan Nghiên, Đường Đường được chọn làm hướng dẫn viên du lịch chỉ định người tới đón. Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, cô thẳng tay trao cơ hội này cho Bách Thần.

Mọi người lại ngơ.

Sao bảo tình tay ba kia? Mới tập đầu mà đã thành bà mối là thế quái nào?

Quá rõ ràng rồi còn gì nữa? Đường Đường này là đang tạo cơ hội cho hai người kia, đừng tưởng chúng tôi không thấy đôi mắt nhỏ mới híp lại vừa nãy!

Tuy rằng có chút đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Dựa theo biểu hiện trước đây của Đường Đường, hầu hết người xem đều cho rằng hành động của Đường Đường hẳn là sẽ lợi dụng thân phận hướng dẫn viên du lịch của mình mà để khách mời khác đến đón Nhan Nghiên. Cô tuyệt đối không để cho Nhan Nghiên và Bách Thần đơn độc ở chung.

Kết quả, ai có thể nghĩ đến, người ta căn bản không làm như vậy, hơn nữa còn chủ động tạo cơ hội cho Bách Thần làm quen với nữ thần. Dù cảnh này chuyển rất nhanh nhưng dựa vào đôi mắt như kính hiển vi của các fans, mọi người vẫn soi ra biểu tình của Đường Đường.

Sau khi cô tạo cơ hội cho Bách Thần đón máy bay, trên mặt cô rõ ràng đang viết, "nhìn đi, tôi cho anh đủ mặt mũi rồi đó."

Đúng là vô cùng nể tình, nhưng mà, nhưng mà, đây không phải là phản ứng mà cô nên có!

Cô thật sự không sợ cảm tình giữa Bách Thần và Nhan Nghiên phát triển sau đó đến vị trí cho cô cũng không còn sao?

Đường Đường dùng sự thật chứng minh, cô hoàn toàn không sợ. Cô chỉ chuyên tâm phân phó công việc cho Bách Thần và Mễ Việt, từ đầu đến cuối đều không hề xen việc tư vào việc công, tận chức tận trách hoàn thành trách nhiệm của một hướng dẫn viên du lịch.

Khán giả xem náo nhiệt cũng ngây ngốc nhìn những diễn biến tiếp theo. Trong lòng họ đầy hụt hẫng nhìn Bách Thần ngơ ngác đi đón người, may mắn trên đường đi còn có Mễ Việt. Mễ Việt là một cây hài của chương trình, chỉ cần có cậu ở đó thì dù ở đâu cũng đều náo nhiệt. Lúc trước cảnh có Mễ Việt và Đường Đường đã sôi nổi không ngừng thì bây giờ hai chàng trai, Bách Thần và Mễ Việt càng liên thoắng không ngừng.

Hai người nói nói liên nói đến Nhan Nghiên. Là một người chơi đầy trung thực, khi nhắc đến đại danh đình đình Nhan Nghiên, trên mặt Mễ Việt chỉ còn kém không viết hai chữ "Ôm đùi" lên đó.

Sau đó hai người lại hào hứng nói về trò chơi, liên miện nói mình chơi tướng nào giỏi, khoảnh khắc xuất thần nhiều hay ít, tiếp đó không tự chủ được mà bắt đầu điên cuồng chém gió.

"Nghe nói chị Nhan Nghiên đánh tôi cao thủ bậc ba, đúng là trâu bò."

"Có cơ hội nhất định phải đấu với chị Nhan Nghiên mới được..."

Các fans đang xem chương trình vẫn luôn chờ Nhan Nghiên xuất hiện, hiện giờ nghe hai người này liên tiếp tung hô thần tượng mình lên như vậy, trong lòng bọn họ vô cùng cao hứng.

[Ha ha ha, quả nhiên đều là mấy thanh niên nghiện game, hai người này thật buồn cười.]

[Kỹ thuật diễn vừa tốt vừa thông thạo nhiều ngôn ngữ, ngoài ra còn chơi game giỏi. Rốt cuộc Nhan Nghiên là thần thánh từ phương nào đến?]

[Thật ghen tỵ, tôi cũng muốn chơi game với Nhan Nghiên...]

Cùng là một người nghiện game, Minh Lăng cũng tò mò. Cậu quay đầu hứng thú hỏi Đường Đường, "Chị, Nhan Nghiên chơi game rất lợi hại sao?"

.....

Nhớ tới Hàn Tín có chỉ số 0-12 kia, còn có Thái Vân Cơ chỉ có thể đi theo để thừa nước đục thả câu, Đường Đường thật sự là không thể dối lòng mà nói chữ hay được. Vì thế cô uyển chuyển nói với Minh Lăng, "Mấy thứ trên mạng đồn không phải cái gì cũng là sự thật."

Lúc này Minh Lăng rốt cuộc cũng hiểu được ẩn ý bên trong, ánh mắt cậu sáng lên, tự đắc nói, "Em đã nói mà, em chơi trò này lâu rồi mà cũng mới tới hạng bạch kim. Nhan Nghiên ngày thường bận rộn như vậy thì làm sao có thời gian chơi game, hơn nữa còn lên cấp cao thủ. Đầu là nói phét cả!"

Đường Đường:.....

Cậu chơi lâu như vậy mà vẫn hạng bạch kim là do cậu đánh gà, vấn đề nằm ở cậu có được không?!

Có điều cô không cần phải giải thích cho Minh Lăng.

Trên TV, hai cậu nhóc lớn xác gần tuổi nhau sau một hồi bàn luận về trò chơi đã thành công thoát khỏi xấu hổ. Sau khi xuống xe, họ đã kề vai sát cánh làm anh em tốt. Điều buồn cười duy nhất chính là, tiếng Anh của hai người này đều có chút không dám khen tặng.

Trước đây mọi người cho rằng Mễ Việt, Đường Đường chính là tổ hợp học kém, hiện tại đã biến thành Mễ Việt và Bách Thần. Nghe Bách Thần bập bẹ nói từng chữ một, những người không thích Bách Thần không chút lưu tình phê phán.

[Tiếng Anh của Bách Thần làm tôi thật sự cạn lời.]

Fans Bách Thần:.....

Nếu Đường Đường cũng ở trình độ này thì fans Bách Thần đã sớm mắng lại, nhưng trước đó họ đều nghe Đường Đường lưu loát nói tiếng Anh nên hiện giờ không có cách nào giữ lại mặt mũi cho Bách Thần.

A a a thật đáng chết, vì sao đột nhiên trình độ tiếng Anh của Đường Đường lại trở nên tốt như vậy!

Đúng là quá ghen ghét.

Cũng may khi Nhan Nghiên xuất hiện đã kịp thời giải cứu hai tên mù tiếng Anh này.

So sánh với sự xuất hiện lần đầu tiên của Đường Đường, hàng ngàn người chê bai này nọ thì khi Nhan Nghiên vừa lên sân, khu bình luận trực tiếp bùng nổ. Hơn nữa mọi người còn tạo thành một tổ chức đầy quy mô thổ lộ tình cảm của mình. Trong lúc nhất thời, hình ảnh trên màn hình bị che đi, không nhìn thấy gì.

Vừa rồi trên màn hình đều là bình luận khen Mễ Việt đáng yêu thì bây giờ tên Nhan Nghiên phủ kín toàn màn hình. Di Trình xem chương trình được một lúc đã rất thích Mễ Việt, thấy như vậy liền nói, "Chấn cái gì cũng không xem được. Khán giả xem chương trình hay xem mấy người nói chuyện! Mấy người có tổ chất không?!"

Nói xong liền không chịu xem bằng ipad nữa mà ngẩng đầu lên xem TV. Vẫn là TV tốt, sạch sẽ, yên tĩnh.

Cuối cùng Nhan Nghiên cũng lên sân, các fans đau khổ chờ đợi cho đến giờ kích động đến mức suýt chút nữa là rót nước mắt. Các fans điên cuồng thổ lộ với Nhan Nghiên, khen quần áo cô đẹp, khen khí chất cô tuyệt. Đường nhiên cảnh được chờ mong nhất vẫn là màn gặp mặt giữa cô và Bách Thần.

Lúc nào Bách Thần cũng nói bộ phim điện ảnh anh thích nhất là bộ "Ách nữ" do Nhan Nghiên thủ vai chính, diễn viên anh hâm mộ nhất cũng là Nhan Nghiên, tính chất của một fan nam lộ ra không sót chút gì.

Tổ tiết mục còn tạo hiệu ứng cho đặc sắc hơn.

Bách Thần cảm tấm bảng có tên Nhan Nghiên. Vốn dĩ anh đang nói chuyện với Mễ Việt nhưng khi vừa quay đầu liền thấy Nhan Nghiên đang từ xa đến, một tràng hiệu ứng "một cái ngoái đầu nhìn lại đôi lầy ngàn năm tương tư" hiện lên, khung cảnh xung quanh đều biến thành màu hồng phấn. Động tác của Nhan Nghiên trong mắt Bách Thần biến thành một pha quay chậm.

Tổ tiết mục còn mở nhạc nền rất hợp với tình huống —— "Cuối cùng cũng đợi được em" [1]

Trong nháy mắt, trong mắt Bách Thần tựa như chỉ có bóng dáng mình Nhan Nghiên, hận không thể ngưng đọng thời gian trong khoảnh khắc này.

Bách Thần kích động đến mặt đỏ bừng.

Đường Đường nhin cười một chút, thẳng đến khi tổ tiết mục tạo hiệu ứng đỏ mặt cho Bách Thần rồi cuộc cô không nhin được nữa mà cười lên.

Vào thời điểm bắt đầu chương trình, Bách Thần khi thấy Nhan Nghiên đứng thật là bộ dạng ngốc nghếch thế này nhưng không hề tới mức này. Tổ tiết mục đem Bách Thần đắp nặn thành một kẻ si tình, nói không chừng hiện tại Bách Thần đang rất muốn đánh người.

Về điểm này, Đường Đường đoán vô cùng chuẩn xác.

Bách Thần cũng đang xem chương trình, thấy hiệu ứng này, gương mặt đẹp trai nhất thời kéo thành mặt lười. Muốn có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Đầu óc tổ tiết mục có bệnh, hay là não bị úng nước?

Cảnh vừa rồi của anh và Đường Đường một chút đường cũng không có, bây giờ lại gán một đồng thứ hoa hòe lèo lèo vào. Nhìn bộ dạng ngốc nghếch kia trong chương trình, Bách Thần tức giận trực tiếp tắt ipad.

Hừ, không xem nữa!

Thật cay mắt!

Đáng tiếc Bách Thần không xem nhưng người khác đều xem đến thỏa mãn. Một đám khán giả xem chương trình này giờ kích động hô "Ngọt ngọt ngọt".

Tổ tiết mục làm chuyện này đúng là không thể chê được. Giữa Bách Thần và Nhan Nghiên đúng là có chút ái muội, cố ý cắt thành cảnh tình chàng ý thiếp ngọt ngào, còn Mễ Việt cùng tới đón người trực tiếp biến thành bóng đèn. Tổ tiết mục rất hiểu, khung cảnh của Bách Thần và Nhan Nghiên phải là màu hồng phấn, còn Mễ Việt chính là màu xám trắng, trên đầu gán một cái bóng đèn thật lớn.

Đường Đường càng xem càng thấy buồn cười.

Trời ạ, đây đúng là quá thảm. Cô cầm lấy điện thoại chụp cảnh trên TV lại sau đó gửi cho Mễ Việt.

Mễ Việt gần như là trả lời ngay lập tức, cậu gửi cho Đường Đường một biểu cảm khóc thút thít ——

[Tôi là đàn ông, tôi không thể khóc.]

Cậu đúng là tên cuồng diễn, giỏi làm nũng chuyên thể mà.

Đường Đường vui vẻ không ngừng. Công ty Mễ Việt xây dựng hình tượng cho cậu ấy là chàng trai tỏa ánh mặt trời, nhưng đợi khi chương trình này kết thúc không biết hình tượng đó sụp đổ tới mức nào nữa. Động một chút là khóc, có chàng trai lạc quan nào như cậu ta không.

Trên chương trình, mọi người đều đang nói Nhan Nghiên và Bách Thần rất ngọt ngào. Fan nam nhỏ và thần tượng gặp nhau đúng là không thiếu không khí màu hồng phấn. Nhưng cũng có một số ít đau lòng cho Mễ Việt. Trên khu bình luận vô cùng rôm rả, tựa như chương trình cuối cùng cũng đi đến khúc cao trào nhất.

Kết quả, đột nhiên không khí như bị dội cho một chậu nước lạnh, mọi người im bặt.

Trước một giây còn đầy bong bóng màu hồng, vậy mà trong giây tiếp theo không khí trên xe của ba người tẻ ngắt.

Bách Thần và Mễ Việt hai người lộ liễu nói chuyện về Nhan Nghiên, lại cố ý nhắc tới giải thưởng Nhan Nghiên vừa đoạt được cách đây không lâu, còn nói đến một vài vai diễn kinh điển của cô. Tất cả mọi người đều cho rằng ba người sẽ rất náo nhiệt thảo luận về vấn đề này, kết quả Nhan Nghiên lại không hề phản ứng.

Mọi người đều xấu hổ, hai người thân mật muốn gắn bó với nhau hơn, kết quả người ta căn bản không thêm quan tâm.

Mễ Việt xấu hổ, Bách Thần cũng xấu hổ, đương nhiên xấu hổ nhất chính là fans Nhan Nghiên.

Nhan Nghiên làm vậy đúng là quá không chữa mặt mũi cho Bách Thần và Mễ Việt rồi. Tuy hai người này đều là hậu bối, nhưng họ đối với Nhan Nghiên rất tôn kính, Bách Thần người ta còn là fan nam trung thành kia kia.

Khó chịu nhất không ai khác chính là fans nhà Bách Thần, Mễ Việt. Anh nhà thân yêu của bọn họ ôn tồn chủ động nói chuyện với người ta, vậy mà lại bị người ta lạnh nhạt. Bọn họ khi nào thì thấy thần tượng mình bị xem nhẹ như vậy.

Đặc biệt là các fangirl nhà Bách Thần.

Bách Thần trẻ tuổi lại nổi tiếng, trong khoảng thời gian ngắn đã thu hút một lượng lớn thiếu nữ. Các cô ấy một tiếng anh, hai tiếng cũng là anh, một đám nhận làm bạn gái của Bách Thần.

Thời điểm Nhan Nghiên và Bách Thần nổi lên couple, bởi vì thân phận Nhan Nghiên hoàn toàn hơn hẳn Bách Thần, lại không có tai tiếng lần đánh giá xấu nên dù các fans bạn gái không muốn cũng không thể không công nhận Nhan Nghiên rất ưu tú, là anh nhà họ không xứng với người ta, mà không phải là người ta không xứng với Bách Thần.

Vì vậy dù bất mãn đi nữa họ vẫn có thể tiếp thu.

Nhưng hiện tại, trở mắt nhìn Bách Thần tìm đủ mọi cách đến gần Nhan Nghiên, còn Nhan Nghiên lại trưng ra bộ dạng bố thí, các fans sao có thể chịu được.

Bình thường các cô đều nâng niu thần tượng mình, anh ấy sao có thể bị chà đạp như vậy?

Vì chuyện này mà trong nháy mắt, các fan couple của nhà trai đã trực tiếp mất hơn phân nửa.

Mà fans Mễ Việt, tuy cũng có chút buồn bực nhưng địa vị của Tiểu Mễ nhà họ thấp, hơn nữa đã có Bách Thần ở trước hững hờ nên họ không tức giận nhiều. Chỉ là, ngày vui ngắn chẳng tày gang, cảnh tiếp theo nhóm fans nhỏ nhà Mễ Việt cũng bạo phát.

Chuyến đi đầy xấu hổ của ba người rốt cuộc cũng kết thúc. Nhan Nghiên và Bách Thần vào phòng quảng cho Mễ Việt ba cái vali to đựng mấy chục cân.

Mễ Việt:.....

Khán giả:.....

Nhìn Mễ Việt yên lặng đem mấy cái vali đi cất đến khán giả có chút đau lòng cho anh bạn người mới nhỏ này, huống chi là các fans của Mễ Việt.

Cũng may, lúc này những người khác đã trở lại, Bách Thần cũng nhớ đến việc râu ria này. Vì thế Bách Thần và Mễ Việt cùng nhau giúp Nhan Nghiên cất hành lý. Đường Đường bên cạnh nhìn không được cũng lên giúp Mễ Việt cất cái vali lớn nhất.

Sau khi đem hết mấy cái rương lên phòng, bấy giờ Nhan Nghiên đã nhìn xong căn phòng, cô quay đầu lại nói với bọn họ, "Xách vào phòng giúp tôi đi."

Mọi người:.....

Ngữ điệu này, là đang nói chuyện với nhân viên phục vụ khách sạn sao?

Người ta một sống một chết đem lên, tốt xấu gì cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ.

Được rồi, lời nói của Nhan Nghiên chắc là chỉ nói với mình Bách Thần.

Mễ Việt và Đường Đường đã đem hành lý lên tới đây, không thể để mình Bách Thần làm hết. Hai người không còn cách nào khác phải lên giúp đỡ.

Xong việc, nhìn Mễ Việt và Đường Đường, hai người nói nói cười cười tựa như không có việc gì đi xuống lầu. Các fans rất khó chịu.

Ngớ ngẩn.

Quả nhiên là người mới không có địa vị.

Quả nhiên là tiền bối không thể trâu vào.

Tập một chỉ như vậy đã kết thúc.

Rất nhiều người thấy cảnh này đều phản ứng, mẹ nó, mới xem xong một tập đã tức rồi.

Ngay cả Minh Lăng cũng choáng váng, quay đầu lại nói với Đường Đường, "Chị, thì ra Nhan Nghiên cô ấy là loại người như vậy sao?"

Đường Đường nâng nâng mí mắt, "Loại nào?"

"... Bất lịch sự..."

Đường Đường trầm mặc.

Trong quá khứ, cô là Nhan Nghiên, thế nhưng hiện giờ có người hỏi cô, thì ra Nhan Nghiên là loại có đức hạnh thế này sao?

Trong lòng Đường Đường ghen ứ khó chịu. Những gì cô cố gắng tích góp từng thứ từng thứ, bây giờ lại dần dần sụp đổ.

Vì sao người kia không quý trọng những gì đang có?

Đường Đường không hiểu.

Cô biến thành Đường Đường, những cô vẫn quý trọng cơ hội này. Cô muốn thay đổi cái nhìn không tốt của mọi người với Đường Đường, nỗ lực xây dựng cuộc sống mới càng tốt đẹp hơn. Vậy vì sao người kia lại không biết quý trọng nó?

Chương trình kết thúc, di Trình kéo màn ra, phòng khách khôi phục bộ dạng trước đó. Minh Lăng vừa lướt Weibo vừa nói, "Chị, Weibo đều bị "Lữ hành hoa lệ" thầu hết rồi."

Đó đều trong dự kiến cả.

Hôm nay trong chương trình có quá nhiều bất ngờ, sự việc chưa làm rõ cũng có một đồng lớn, không lên hot search mới là lạ.

Hướng chỉ sau lưng các khách mời còn có công ty ngầm điều khiển phía sau. Người khác không nói, chỉ tính riêng Đái Na thôi, hôm nay cô ấy tăng ca đến tối muộn, nhất định là đang điều khiển hướng gió trên mạng.

Chương trình chiếu xong đã hơn mười một giờ. Đường Đường đi tắm rồi nằm trên giường, tay cầm điện thoại mở Weibo ra.

Minh Lăng nói Weibo đã bị "Lữ hành hoa lệ" nhận thầu đúng là một chút cũng không khoa trương.

Điểm duy nhất không chính xác là, chủ yếu chỉ có mấy người trẻ tuổi nhận thầu, tựa như Trương Nhã Trúc, gần như chị ấy không có gọn sóng gì. Có điều top một hot search không phải là Nhan Nghiên mà là Đường Đường.

Đường Đường nói tiếng Anh lưu loát chính là điều cư dân mạng thảo luận kịch liệt nhất. Trong mấy account marketing đứng đầu, phía dưới phần bình luận đã hơn mười ngàn cái, còn bình luận dưới video được đăng lên đã qua năm ngàn.

Cũng vì ánh hào quang của hot search này mà chuyện lúc trước Đường Đường thi tiếng Anh được 20 điểm bị đào lên, hiện tại chủ đề đó cũng chiếm một vị trí trên hot search.

Lần trước bị người đứng chịu mũi sào là Đường Đường nhưng lần này đã đổi thành mấy nhà truyền thông đăng tin lúc trước.

Dù người qua đường cũng cảm thấy quá đáng, cô gái người ta lợi hại như vậy thế mà bị đám truyền thông Tư Mã nói thành kẻ thất học, không học vấn, không nghề nghiệp.

Thất học em gái mi chứ thất học, các người thi tiếng Anh được điểm tối đa thử xem?

Ngoại trừ mục tiếng Anh được thảo luận nhiệt liệt nhất thì còn có những hot search khác liên quan đến Đường Đường, [Đường Đường, Bách Thần], [Đường Đường, Mễ Việt], [Đường Đường mua sữa bò cho Trương Nhã Trúc], [Đường Đường đề Bách Thần đón Nhan Nghiên].

Đường Đường xem hết những hot search. Cô thật sự cảm thấy, rất nhiều người không cần xem chương trình, chỉ xem đám hot search này cũng đủ hiểu được nội dung.

Cho dù trước kia Đường Đường thế nào thì sau tập một chương trình được phát sóng những đánh giá trên mạng đối với Đường Đường đều trở nên tốt hơn.

Làm một người hướng dẫn viên du lịch, đặt khách sạn, lên kế hoạch,... Đường Đường hoàn toàn có đủ tư cách. Đối với các khách mời khác cô đều quan tâm đúng chỗ, cho dù là cố ý giữ lại phòng cho Nhan Nghiên hay lần chuẩn bị sữa cho Trương Nhã Trúc, mỗi hành động của cô đều không moi ra chút tật xấu nào.

Cư dân mạng khen biểu hiện của Đường Đường lại khó tránh khỏi mà nhắc đến chương trình tuyển chọn ngôi sao lúc trước.

[Cho nên nói, Đường Đường tốt như vậy, rốt cuộc cô ấy đã đắc tội với ai để người ta chỉnh cho thành cái hình tượng thiếu năng trí tuệ thế này?]

Có quỷ mới biết lúc trước tại sao cái danh kẻ thất học, nói chuyện không dùng não của Đường Đường bị truyền ra ngoài.

Mắng tới mắng lui, cuối cùng mọi người chỉ có thể đem tội danh này gán cho công ty đang lụi bại của Đường Đường lúc trước.

[Công ty SB suýt chút nữa đã hủy hoại Đường Đường rồi.]

[May mắn Thánh Ngu có mắt nhìn người, ký hợp đồng với Đường Đường.]

Nhìn biểu hiện của người qua đường đối với Đường Đường xoay 180 độ, các fans của cô cảm động rót nước mắt. Còn người trước kia không thích Đường Đường cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Không phải chỉ mới chiếu một tập thôi sao, các người lật mặt có phải nhanh quá rồi không?

Nhưng dù có bất mãn thế nào thì hiện tại họ cũng không rảnh đi quản người khác, đặc biệt là fans Nhan Nghiên.

Nhìn hot search có tên Đường Đường, hầu như ấn vào cái nào cũng là khen cô ấy nhưng nhìn lại hot search nhà mình...

[Nhan Nghiên, Bách Thần ngọt ngào]

[Nhan Nghiên thí cầu vòng*]

*Thí cầu vòng (đánh rắm cầu vòng) là một ngôn ngữ mạng Trung Quốc. Hiểu nôm na thì từ này chỉ các fan hâm mộ thổi phồng thần tượng mình quá mức, dù thần tượng có làm gì thì cũng đúng, trên người điểm nào cũng là ưu điểm. Ngay cả thần tượng đánh rắm cũng có thể văn vẻ mà nói là đánh rắm ra cầu vòng.

[Mễ Việt giúp Nhan Nghiên xách hành lý]

Thoạt nhìn đều rất bình thường nhưng vừa mở ra, bình luận đều là mấy thứ yêu ma quỷ quái.

Ấn mở mục Nhan Nghiên thí cầu vòng, hầu hết mọi người đều đăng đoạn Mễ Việt và Bách Thần thổi phồng Nhan Nghiên, cuối cùng Nhan Nghiên lại cao lãnh xa cách. Còn đăng đoạn Mễ Việt giúp Nhan Nghiên xách hành lý, vốn tưởng rằng đó là một cảnh tiền bối, hậu bối tương thân tương ái. Kết quả, Nhan Nghiên chỉ xem Mễ Việt như nhân viên mà sai sử.

Nếu không phải video không thể lừa người thì không ai dám tin đây là Nhan Nghiên.

Đúng là quá ngạo mạn.

Trương Nhã Trúc người ta không hề giống Nhan Nghiên sai sử người ta như vậy a.

[Tôi có chút đau lòng cho Bách Thần và Mễ Việt, thật là xấu hổ.]

[Vali rất nặng, con trai giúp đỡ xách lên thì tôi có thể hiểu được, nhưng sau đó đến Đường Đường cũng lên giúp, Đường Đường không phải là con gái sao? Hơn nữa cất xong rồi đến một câu cảm ơn cũng không nhận được. Mễ Việt và Đường Đường không xứng để được cảm ơn sao?]

Về mặt fans Nhan Nghiên hoang mang, bọn họ nào biết mọi chuyện sẽ như vậy a.

Nhưng đó là thần tượng của mình, cần rằng cũng phải bảo vệ. Bọn họ chỉ có thể một lần lại một lần giải thích nói Nhan Nghiên không thích trước mặt máy quay đàm luận về tác phẩm của mình. Cô ấy không phải là người tự cao tự đại. Còn chuyện cái vali...

Fans cũng không biết nên nói thay Nhan Nghiên thế nào.

Cuối cùng chỉ có thể ném vũng bùn này lên người tổ tiết mục.

[Không phải tất cả những cảnh quay đều được chiếu lên mà. Nhan Nghiên có nói cảm ơn, chỉ là không được cất nổi biên tập thôi.]

[Tổ tiết mục đúng là có bệnh, ác ý cất nổi biên tập như vậy. Làm hại Nhan Nghiên bị mắng.]

[Tổ tiết mục có thù oán với Nhan Nghiên à? Tôi là một người qua đường cũng không nhìn được.]

Người qua đường chân chính mở Weibo của người này ra liền thấy người này theo dõi tài khoản của Nhan Nghiên. Người qua đường em gái mì, người qua đường mà như vậy sao?

Còn nói cái gì mà Nhan Nghiên không thích trước máy quay đàm luận về tác phẩm của mình?! Trước kia trong phỏng vấn Nhan Nghiên đều không e dè mà nói về tác phẩm của mình có được không? Cô ấy từ khi nào mà có kiêng dè này?

Đúng là không hiểu thì không biết được, hiểu rồi thì bị dọa cho nhảy dựng.

Khó trách Nhan Nghiên trước giờ đều không tham gia chương trình giải trí, kỹ thuật diễn dù có tốt cũng không giấu được tính cách tệ hại.

Người đại diện Nhan Nghiên cũng thật là rộng rãi, dám cho Nhan Nghiên tham gia chương trình tạp kỹ. Để cô ấy chuyên tâm đóng phim không phải là được rồi sao?

Kỳ thật, người đại diện Nhan Nghiên cũng rất phiền. Trong lòng tràn đầy chờ mong tập đầu tiên phát sóng, kết quả vừa mới chiếu xong, bình luận lại kém như vậy.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Nhan Nghiên không phải người như vậy, cô tuy là người kiêu lời nhưng tuyệt đối không phải là người tệ ngắt. Trước kia, khi cô đóng phim, có đôi khi thấy trợ lý mệt cô còn giúp trợ lý lấy đồ. Lần này tại sao đột nhiên không hiểu chuyện như vậy?

Người đại diện nghĩ không ra, cũng làm không rõ. Hắn không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể tìm Nhan Nghiên. Khi đến nhà Nhan Nghiên, hắn phát

hiện trạng thái Nhan Nghiên không đứng lắm.

"Làm sao vậy?" Người đại diện có chút lo lắng.

Môi Nhan Nghiên run rẩy, "Không có gì..."

Trong miệng nói không có gì nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm TV. Trên TV đang chiếu cảnh Đường Đường dùng tiếng Anh nói chuyện với chủ nhà.

Nhan Nghiên lập tức cả kinh.

Người đại diện nhú mày, "Em thật sự không có gì?"

Nhan Nghiên không quan tâm đến hắn, mắt vẫn nhìn người trên TV. Sau hồi lâu, cô hung hăng cắn môi.

Đường Đường căn bản không biết nói tiếng Anh, nhưng hiện tại Đường Đường này biết.

Cô ta không phải là Đường Đường, cô ta cũng giống cô. Đường Đường này cũng là một người xuyên sách!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Khó trách cô ta biết nói tiếng Anh.

Khó trách cô ta không quần lấy Bách Thần.

Lúc trước cô còn không hiểu vì sao ngày giao thừa đó Đường Đường trở về thành phố S thì bây giờ rốt cuộc cũng thông suốt.

Chắc chắn Đường Đường đã sớm phát hiện thân phận của cô nên cô ta cố ý đến tham gia chương trình này, cố ý muốn làm cô chật vật?

Nghĩ đến bình luận mới xem lúc này, sắc mặt Nhan Nghiên liền khó coi.

Đám dân mạng dám nói cô bất lịch sự, ngược lại khen Đường Đường giúp cô cất hành lý.

Còn tổ tiết mục kia, mấy cảnh thể này sao họ cũng cho chiếu lên?

Ban đầu cô không hiểu tại sao Minh Thiếu Diễm lại ra tay giúp Đường Đường, rõ ràng trong tiểu thuyết quan hệ giữa Đường Đường và Minh Thiếu Diễm cực kỳ kém mả. Bây giờ thì rõ rồi, Đường Đường này không phải "Đường Đường" trong tiểu thuyết, cô ta chỉ mượn thân phận cháu gái Minh Thiếu Diễm, thậm chí còn cố ý về nhà hôm giao thừa để kéo quan hệ với Minh Thiếu Diễm.

Vốn dĩ lần này cô có thể khiến Đường Đường không ngóc đầu nổi, nhưng vì Minh Thiếu Diễm nhúng tay vào mà cục diện biến thành cô là người bị mất mặt.

Nhan Nghiên càng nghĩ càng tức giận.

Vì sao Đường Đường muốn đối nghịch với cô?

Người đại diện nhìn Nhan Nghiên đôi sắc mặt liên tục, trong lòng càng hoang mang. Gần đây anh thật sự không thể nắm được suy nghĩ của Nhan Nghiên nữa.

"Em chắc chắn là không có gì?" Người đại diện hỏi lại lần nữa.

"Không có gì."

Thật ra cũng chẳng có gì phải lo lắng. Hiện tại cô đã biết thân phận của Đường Đường, hiểu được tận gốc rễ rồi thì cô sẽ không lo là như trước nữa.

Hơn nữa cô ta vùng vẫy thế nào cũng vô dụng, trong tay cô đang nắm giữ bí mật lớn nhất của cô ta mà.

Dù Đường Đường này là ai thì cô ta cũng không phải thiên kim Minh gia, đây chính là sự thật cô ta có trốn cũng trốn không thoát.

Sau khi đã nghĩ thông, Nhan Nghiên bình tĩnh lại. Lúc này, thứ cô nên làm chính là phải xử lý vấn đề trước mắt, mà nói đến chuyện này thì vẫn cần thảo luận với người đại diện.

Trái với Nhan Nghiên, Đường Đường bên này rất thành thoi.

Tổ tiết mục quả nhiên đáng tin, tuy trailer tung ra khiến cô bị người ta chỉ trích nhưng tập phim được cắt nối chiếu lên thì hiệu quả rất khá.

Đường Đường lướt Weibo nửa buổi tối nên hôm sau cô rời giường trễ hơn chút. Khi xuống lầu, giáo viên địa lý đã tới, cô ấy đang rụt rè ngồi trên sofa nói chuyện với dì Trình.

Đường Đường ngượng ngùng xuống lầu chào cô, sau đó quen cửa quen nẻo đến phòng bếp ăn chút gì đó rồi pha cà phê. Khi Minh Thiếu Diễm chạy bộ về tới nhà, cà phê cũng vừa lúc pha xong.

Cô địa lý kinh ngạc nhìn Đường Đường, "Đường Đường biết pha cà phê hả?" Nói xong lại xấu hổ cười, "Cô cũng muốn học lâu rồi. Minh tiên sinh thích uống cà phê à?"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm buông ly xuống, ngón gòn đáp một chữ xong liền lên lầu thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

Trong lòng Đường Đường vừa động, cô đi qua hỏi hần, "Chú nhỏ, tối nay chú có về nhà ăn cơm không?"

Động tác sửa lại cổ tay áo của Minh Thiếu Diễm dừng lại một nhịp, cũng không quay đầu nhìn Đường Đường mà nói, "Chú có việc nên không về. Cháu ăn với dì Trình đi."

"À."

Minh Thiếu Diễm nghe được tiếng "À" này liền cảm thấy mát mát, tâm tư gợn lên làn sóng nhỏ, rồi lại nhớ đến lời của bác sĩ tâm lý.

"Cháu gái ngài vô cùng ý lại ngài vì ngài là người thân duy nhất của cô ấy."

Hần đang nghĩ cái gì vậy, không phải hắn đã quyết định vứt bỏ mấy ý tưởng đó rồi sao?

Đường Đường nhìn bóng dáng Minh Thiếu Diễm rời đi, sau đó trở lại bàn học chuẩn bị học thêm. Cô địa lý không nhận được hỏi Đường Đường, "Minh tiên sinh có việc sao?"

"Vâng", Đường Đường chợt nhớ đến hình như cô giáo này "mền mọ" Minh Thiếu Diễm thì phải? Trong lòng không biết từ đâu lại sinh ra ác ý, Đường Đường cup mắt xuống nói, "Có thể là đi gặp bạn gái."

Bạn gái?

Sắc mặt cô địa lý biến đổi, khóe miệng nở nụ cười gượng, "Minh tiên sinh có bạn gái?"

"Chú ấy đã hai mươi tám tuổi, giờ tính đến chuyện kết hôn thì không có gì kỳ lạ", Đường Đường lại nghĩ tới gương mặt của Tường Dung, cùng với tin nhắn đêm đó của Tường Dung...

"Chúng ta bắt đầu đi." Đường Đường nói.

"Ừ ừ", cô địa lý lấy lại tinh thần, chẳng qua hứng thú đã không còn như ban nãy.

Thật ra Minh Thiếu Diễm ra ngoài đánh golf với bạn.

Tuy tính tình lạnh lùng nhưng nhân duyên Minh Thiếu Diễm không hề tệ chút nào. Anh em nhà Thẩm gia có quan hệ tốt với Minh gia đều là bạn thân của Minh Thiếu Diễm. Hôm nay cậu hai Thẩm gia Thẩm Minh Vũ mời mọi người ra ngoài chơi.

Năm sáu người đang ngồi đều là những thanh niên tài tuấn đầy danh vọng, ngoại trừ Tường Dung.

Minh Thiếu Diễm nhìn Tường Dung, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Minh Thiếu Diễm không vì người kia là phụ nữ mà mềm lòng, càng đừng nói tới Tường Dung cứ cách vài ngày lại đến quấy rầy hắn. Lần trước cô cố ý làm bộ nói xe hỏng rồi đi nhờ xe hắn, thời gian ngồi chung chỉ ngắn ngủi nửa tiếng nhưng Minh Thiếu Diễm cảm thấy hắn bị mùi nước hoa trên người Tường Dung hun đến choáng váng.

Thẩm Minh Vũ mang đôi mắt đào hoa đi đến, vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Cô ấy cố chấp muốn đến. Tôi cũng không thể không cho cô ấy đến, đúng không?" nói xong lại nhìn Tường Dung một cái, Tường Dung bên kia đang ra vẻ như lơ đãng nhìn qua đây.

"Tường Dung có vẻ ngoài không tệ, gia cảnh cũng xem như xứng với cậu. Cậu thật sự một chút ý tứ cũng không có?"

Minh Thiếu Diễm cười lạnh, "Cậu thích thì cậu theo đuổi đi."

"Đừng, tôi không thích mấy người mạnh mẽ như vậy, hơn nữa người ta cũng chướng mắt tôi", Thẩm Minh Vũ nở nụ cười. Hắn ta nhìn Minh Thiếu Diễm, đột nhiên nhớ đến ngày đó ở cửa quán bar gặp Đường Đường.

Lúc trước Minh Thiếu Diễm có nói với bọn họ hẳn còn một đứa cháu gái, cô cháu gái đó chính là Đường Đường đầy tai tiếng kia. Khi ấy ngay cả hẳn ta cũng giật nảy mình.

Bọn họ đều cho rằng, lấy tính tình Minh Thiếu Diễm chắc chắn không chịu nổi Đường Đường, kết quả gần nửa năm trôi qua hai chú cháu này ở chung với nhau vẫn rất hòa hợp. Khoảng thời gian trước Minh Thiếu Diễm nhờ hẳn ta mua một chiếc xe, nghe nói đó là quà Giáng Sinh cho Đường Đường.

Đây đâu phải là rất hòa hợp nữa, phải là vô cùng hòa hợp mới đúng.

Thẩm Minh Vũ thích mỹ nhân, gần đây người đẹp nhất hẳn ta gặp qua chính là Đường Đường. Gương mặt kia, dáng người kia, thật sự làm trái tim hẳn ta ngửa ngáy, khiến một kẻ không bao giờ xem chương trình giải trí như hẳn ta cũng phải xem để ngắm Đường Đường.

Xem xong càng cảm thấy cô đáng yêu.

Chẳng qua Đường Đường là cháu gái ruột Minh Thiếu Diễm, Minh Thiếu Diễm đối với cô cháu gái này cũng vô cùng để ý. Nếu hẳn ta dám có thái độ với Đường Đường như những người phụ nữ khác thì nói không chừng người hẳn ta còn chưa chạm được đã bị Minh Thiếu Diễm đánh gãy chân rồi.

Cho nên chuyện này hẳn ta không dám manh động.

Trước tiên phải tìm cơ hội ở chung với Đường Đường đã. Thẩm Minh Vũ nghĩ nghĩ rồi nói với Minh Thiếu Diễm, "Đã lâu rồi tôi không đến chỗ cậu, tôi hơi nhớ cơm của dì Trình. Lát nữa đến nhà cậu đi."

Minh Thiếu Diễm theo bản năng muốn từ chối, nhưng bỗng nhiên hẳn ta cảm thấy nếu trong nhà có thêm một người thì có lẽ khi gặp Đường Đường sẽ không quá xấu hổ nữa.

Tuy biết Thẩm Minh Vũ không phải kẻ tốt lành gì, nhưng dù sao Đường Đường mới hơn mười tám tuổi, Thẩm Minh Vũ hẳn là không cảm thú như vậy. Hơn nữa, Minh Thiếu Diễm thật sự không nghĩ Thẩm Minh Vũ dám đánh chủ ý lên người Đường Đường, trừ phi cậu ta không muốn sống nữa.

Vì thế hẳn ta không từ chối.

Không ai biết gần đây khi hẳn ta đối mặt với Đường Đường đã chịu bao nhiêu dày vò.

Buổi chiều học thêm xong rồi, Đường Đường ở nhà chán muốn chết. Cô không có chuyện gì làm liền đi tập thể dục. Thành linh nghe tiếng xe bên ngoài, Đường Đường có hơi kinh ngạc.

Không phải Minh Thiếu Diễm nói không về sao?

Do dự đi xuống lầu, Minh Thiếu Diễm đứng là đã trở lại. Đường Đường đang muốn nói gì đó liền thấy người sau lưng Minh Thiếu Diễm.

Trên người hẳn ta mặc một bộ tây trang màu xám bạc vô cùng đẹp, thân thiết chào hỏi với dì Trình. Sau đó đôi mắt đảo đầy ý cười đặt lên người Đường Đường, "Lại gặp nhau rồi, tiểu Đường Đường."

Tuổi thật của Đường Đường so với Thẩm Minh Vũ còn lớn hơn, cô nghe câu này liền nổi da gà khắp người.

Minh Thiếu Diễm nhủ mày, câu này có ý gì?

"Lần trước khi cháu ra ngoài chơi với Khinh Dương đã gặp qua một lần", Đường Đường chủ động giải thích với Minh Thiếu Diễm.

Tại sao Thẩm Minh Vũ đến đây? Đường Đường không hiểu được, nhưng cô vẫn cảm thấy nên cách tên này xa một chút. Chỉ là vừa quay đầu, Đường Đường lại ngửi được mùi nước hoa như có như không trên người Minh Thiếu Diễm, nụ cười của cô lập tức biến mất.

Đường Đường quay đầu liếc nhìn Thẩm Minh Vũ một cái.

Đội khi Minh Thiếu Diễm lên lầu thay quần áo, Thẩm Minh Vũ liền ngồi bên cạnh Đường Đường. Đường Đường gọi một tiếng Thẩm tiên sinh, vẻ mặt hẳn ta ghét bỏ nói với Đường Đường, "Tôi và chú nhỏ cháu có quan hệ tốt, cháu có thể gọi tôi là chú Thẩm."

Đường Đường:.....

Anh ta đang nằm mơ à.

Đường Đường không phản ứng với đề nghị này của Thẩm Minh Vũ, "Chiều nay Thẩm tiên sinh và chú nhỏ đã đi đâu chơi vậy?"

"Đừng gọi tôi là Thẩm tiên sinh", Thẩm Minh Vũ thật sự ghét xưng hô này, "Nếu không muốn gọi là chú Thẩm thì có thể gọi tôi là anh Thẩm."

Đường Đường:.....

Cô thật sự muốn đánh người!

Thẩm Minh Vũ đem sự không tình nguyện của Đường Đường thu vào mắt. Sao cái gì cô cũng không muốn gọi vậy? Không gọi chứ không sao, nhưng sao đến gọi anh cũng không chịu? Thẩm Minh Vũ cảm thấy Đường Đường đối với hắn ta có chút xa cách.

Có thể do cuộc sống trước kia không tốt nên không có cảm giác an toàn?

Thẩm Minh Vũ cảm thấy có thể hiểu được, hắn ta không hề rối rắm xưng hô nữa mà trả lời câu hỏi của Đường Đường, "Hôm nay chúng tôi đi đánh golf."

"Tôi không biết chơi đánh golf."

"Tiểu Đường Đường có muốn thử không?" Thẩm Minh Vũ ý cười dào dạt.

Anh có thể đừng gọi cái tên tôi như vậy nữa được không? Đường Đường cố nén không mắng ra ngoài, "Tôi đi chung được không?"

"Có gì không được, trong đó cũng có nữ mà", nói xong lại chớp chớp mắt, sát lại nói nhỏ với Đường Đường, "Không chừng đó là thím nhỏ của cháu đó."

Đường Đường:.....

Quả nhiên chính là Tường Dung.

Minh Thiều Diễm lại ra ngoài chơi với Tường Dung. Lòng ngực Đường Đường rầu rĩ.

Minh Thiều Diễm vừa xuống lầu liền thấy Thẩm Minh Vũ đang gần sát nói chuyện với Đường Đường. Nhất thời sắc mặt hắn không được tốt.

Mặc kệ Thẩm Minh Vũ có dám đánh chủ ý lên người Đường Đường hay không nhưng lấy tính tình thấy phụ nữ là chạy đến này của Thẩm Minh Vũ thì lẽ ra hắn không nên để Thẩm Minh Vũ đến đây.

Nếu nhớ không lầm, trước đây có một thiên kim vì Thẩm Minh Vũ mà nháo lên đòi tự sát. Đáng tiếc tên Thẩm Minh Vũ căn bản không nhớ mình đã trêu chọc cô gái đó lúc nào.

Thẩm Minh Vũ không tìm không phôi, Minh Thiều Diễm lo lắng cháu gái nhà mình nhỏ tuổi sẽ bị mắc mưu.

Cô gái hắn luyện tiếc không dám chạm vào nếu bị Thẩm Minh Vũ dụ đi mất... Minh Thiều Diễm hẳn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Vì thế sau khi ăn tối xong, Minh Thiều Diễm không chút lưu tình đuổi Thẩm Minh Vũ đi.

Sau này không cho cậu ta đến nữa mới tốt.

Sau ba ngày phát sóng tập một của "Lữ hành hoa lộ", trên hot search vẫn có thể thấy tên nhóm khách mời như cũ, đặc biệt là Nhan Nghiên.

Bộ phận quan hệ công chúng của công ty Nhan Nghiên bắt đầu phát lực, cố gắng hóa giải tình huống. Họ nói vì đây là lần đầu tiên Nhan Nghiên tham gia chương trình tạp kỹ nên không biết phải nói chuyện thế nào. Còn mấy việc làm giá, sau đó sai người khác dẹp hành lý mà không nói cảm ơn, tất cả những cảnh đó đều đã bị cắt xén nên mới xuất hiện hành vi "bất lịch sự" như vậy.

Có lẽ do hình ảnh trước đây của Nhan Nghiên quá tốt nên mấy câu này được lan truyền nhiều lần đã khiến mọi người dần tin tưởng.

Vì thế những người mắng Nhan Nghiên không lịch sự trước đó đều quay sang nói tố tiết mục lồng dạ xấu xa, cắt nối biên tập một cách ác ý, muốn hại người khác.

Hơn nữa sau đó còn có một tài khoản marketing phân tích nói "Lữ hành hoa lộ" ác ý cắt nối biên tập phần của Nhan Nghiên, còn Đường Đường thì tung hô lên. Chuyện này chỉ có thể trách sau lưng Đường Đường có Thánh Ngu nên đến một người mới như cô cũng có thể chen ép ảnh hưởng.

Vốn dĩ mấy hành động của Nhan Nghiên tố tiết mục đã không thích, bây giờ còn thấy mấy lời này, họ tức giận đến mức muốn lên mạng mắng lại. Nhưng đã cầm lấy ba ngàn vạn của Á Tinh người ta, họ không thể không chịu thiệt được.

Đái Na quả thật bị phía Á Tinh làm cho tức cười.

Bởi vì trước đây Nhan Nghiên muốn cắt cảnh của Đường Đường mà nay Đái Na đối với Nhan Nghiên một chút hảo cảm cũng không có.

Nghe Bách Thần nói hai ngày nay Nhan Nghiên vẫn chủ động liên lạc với cậu ấy. Một bên kéo quan hệ với Bách Thần một bên bôi nhọ Đường Đường, Nhan Nghiên, cô ta đã quên Bách Thần và Đường Đường chung một công ty, chung người đại diện sao? Hiện giờ bên ngoài thì rõ ràng muốn cách mặt với Thánh Ngu, bên trong thì tiếp tục liên lạc, cô ta có thật sự quan tâm Bách Thần không vậy?

Nếu quan tâm Bách Thần sao còn hắt nước bẩn lên Thánh Ngu như vậy.

Vì những tin tức đó trên mạng, vì thế mọi người khó tránh khỏi bắt đầu đặt Đường Đường và Thánh Ngu lên so sánh.

Trước kia vì Đường Đường nói tiếng Anh lưu loát mà hút được rất nhiều fans, nhưng cuối cùng so ra vẫn kém với ảnh hưởng toàn năng. Giờ có mỗi tiếng Anh thì sao có thể so với giới mười hai thứ tiếng, càng đừng nói đến kỹ thuật chuyên môn, lấy chuyện gần đây nhất ra bàn, nghe nói Đường Đường vừa

mới thi năng khiếu xong.

Nhan Nghiên trước đây thi được điểm cao nhất.

Cũng không biết Đường Đường đã thi ra được mấy thứ nhằm nhĩ gì đây?

Ba ngày sau thành tích cuộc thi được công bố.

Thời điểm các fans Nhan Nghiên chuẩn bị chế giễu thi bảng điểm được đăng lên, tên Đường Đường được đặt trên chỗ cao nhất trong khoa đạo diễn của học viện Hí Kịch thành phố S.

Mà cũng vào ngày đó, "Lữ hành hoa lộ" tập hai được phát sóng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Khoa đạo diễn của học viện Hí Kịch thành phố S chỉ tuyển hơn hai mươi học sinh. Hơn một ngàn học sinh cạnh tranh thi vào nhưng chỉ lấy hơn hai mươi người thế mà Đường Đường thi được thành tích cao nhất.

Bởi vì điểm thi chưa công bố nên đối với mấy chuyện trên mạng, Đái Na đều nhìn nhin không lên tiếng, bây giờ rốt cuộc cũng có điểm. Đái Na nhìn bảng điểm của Đường Đường, cô kinh ngạc không khép miệng được, nhưng kinh ngạc xong cô liền nhanh chóng ra tay không chế dư luận.

Sau bao ngày ghen khuất cuối cùng có thể xả.

Học viện Hí Kịch thành phố S được xem là trường nghệ thuật đẳng cấp đứng đầu cả nước. Tin tức Đường Đường được lên bảng vàng của trường, khỏi cần nghĩ cũng biết mọi người nhất định sẽ cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí đến fans Đường Đường cũng cảm thấy như đang nằm mơ.

Giấc mơ quá đẹp, bọn họ một chút cũng không muốn tỉnh lại.

Không thể tin được, nhưng bảng điểm này thật sự là của học viện Hí Kịch S. Hơn nữa nếu muốn làm giả thì chỉ cần nói Đường Đường có thể thi đậu là được, ai lại ngốc đến mức giả làm người có điểm cao nhất chứ.

Vì thế không ai hoài nghi chuyện này là giả.

Huống chi trước đây còn có một đoạn nói tiếng Anh lưu loát, mọi người càng thêm tin tưởng.

Sau khi tin tức công bố không bao lâu, ả vào mục bình luận, hầu như từ trên xuống dưới đều là lời khen. Ngẫu nhiên cũng có vài bình luận nghi ngờ nhưng đã bị các fans đang tràn đầy tự tin dập tắt, ngay cả người qua đường cũng không nhận được nói lại vài câu.

Giới giải trí dù có rất nhiều kẻ có tiền thì cũng không ai dám mua mỹ danh thủ khoa cả. Bạn cho rằng những chuyện này đều là nói giỡn? Càng nói bạn chỉ càng khoe ra sự thiếu hiểu biết của bản thân mà thôi!

Antifans của Đường Đường nhìn nhin mà thêm rầu. Nhưng cuối cùng vẫn vẫn không hiểu tại sao Đường Đường có thể thi được điểm cao nhất chứ?

Buồn cười nhất chính là mấy account marketing đã trào phúng Đường Đường, nói Đường Đường muốn dựa hơi Nhan Nghiên. Bây giờ thì hay rồi, tin tức vừa tung đúng là một cú tát thẳng vào mặt họ.

Mỗi ngày, vốn dĩ các account marketing này đã bị vô số người mắng, hiện giờ họ còn bị thêm nhóm người qua đường mắng mỏ, hung hăng nhất chính là fans Đường Đường.

Trong lòng chủ account marketing kêu khổ. Người ngoài không biết thật ra bọn họ đăng mấy thứ đó đều do nhận được tiền của người khác. Nào có ai quan tâm bọn họ muốn đăng mấy tin đó lên không. Thu tiền thì phải làm việc vậy nên hiện tại sa vào tình cảnh này, đó chỉ là chuyện sớm muộn.

Fans Nhan Nghiên thật sự nhìn không được nữa. Các người mắng account marketing là được rồi, vì sao còn lôi Nhan Nghiên vào? Là Nhan Nghiên bảo account marketing đăng Weibo sao? Hơn nữa Nhan Nghiên thi vào khoa diễn xuất, còn Đường Đường thi vào khoa đạo diễn, hai người căn bản chẳng có gì để so sánh cả. Lại nói, năm nay số học sinh ghi danh vào khoa diễn xuất nhiều hơn năm ngoái rất nhiều, vậy nên khoa diễn xuất so với khoa đạo diễn còn khó hơn.

Chỉ chốc lát sau, bình luận này đã được đưa vào hàng bình luận phổ biến nằm đầu trang. Nằm đầu trang thì càng có thêm nhiều người xem được, trong đó có người trực tiếp quăng ra một bảng số liệu.

Tên chuyên ngành khó trúng tuyển nhất năm nay được lập tỉ lệ như sau:

Ngành đạo diễn điện ảnh, truyền hình (đạo diễn phim) 225: 1

Ngành diễn viên điện ảnh, truyền hình 194: 1

Ngành văn học kịch nói, văn học phim ảnh (Biên kịch) 188: 1

Vâng vâng..

Nói có sách sách có chứng, bạn chỉ biết nói miệng, trực tiếp đưa số liệu ra không phải càng tốt hơn sao? Mở to mắt ra mà nhìn đi, xem rõ cuộc chuyên ngành nào mới khó thi vào nhất.

Không lâu sau, chủ bình luận đã xám xịt mặt mày xóa đi câu nói ban nãy.

Lượng fans Weibo của Đường Đường từ sau khi "Lữ hành hoa lộ" phát sóng liền tăng lên không ngừng. Hôm nay vì chuyện thi năng khiếu mà tốc độ tăng lên càng thêm chóng mặt. Những cô gái tham gia vào chương trình tuyển chọn ngôi sao trước đây xuất đạo được chín người, người nổi tiếng nhất chính là đội trưởng Thẩm Vũ Lâm, nhưng fans của cô chỉ mới hơn năm triệu, còn Đường Đường bên này đã thẳng tắp hướng tới cánh cửa mười triệu mà đi.

Đường Đường mở Weibo. Bài đăng gần nhất trên Weibo là vào bốn tháng trước, cũng chính là khi cô còn chưa xuyên tới. Hôm nay cô vào xem số bình luận đã vượt qua một triệu, những bình luận mới nhất đều là cầu cô mau chóng đăng thêm tin mới.

Đăng Weibo à?

Đường Đường nghĩ nghĩ vẫn không nghĩ ra nên đăng gì. Ảnh chụp khi kết thúc chương trình cô có rất nhiều, cô hoàn toàn không cần phải chụp cái ảnh tự sướng để đăng lên nhưng cô cảm thấy chẳng có chuyện gì thú vị để đăng Weibo cả.

Vậy là, vẫn nên tiếp tục làm con rùa thôi.

Mà lúc này, Nhan Nghiên ở một nơi khác lại không được tốt lắm.

Tuy hiện tại đã biết Đường Đường không phải là "Đường Đường" trong tiểu thuyết nữa nhưng Nhan Nghiên vẫn cho rằng cô và Đường Đường này giống nhau, đều là kẻ ngoài giới nên chuyện thi năng khiếu gì đó cô cảm thấy Đường Đường nhất định sẽ không vượt qua.

Bên Á Tinh đưa ra đối sách hắt nước bắn lên người tổ tiết mục, nói tổ tiết mục ác ý cắt nối biên tập, nhân cơ hội đó mà tẩy sạch bản thân sau đó kéo Đường Đường xuống nước. Nhan Nghiên nghĩ nếu sau này lại có điểm nào không tốt nữa thì cứ đổ lỗi cho tổ tiết mục cắt nối biên tập lung tung mà nguy trạng lừa gạt mọi người là được.

Mặc kệ thế nào, từ lúc bắt đầu thân phận của Đường Đường và Nhan Nghiên đã tồn tại sự chênh lệch, miễn là sự chênh lệch còn tiếp diễn thì Đường Đường vĩnh viễn không phải là đối thủ của Nhan Nghiên.

Kết quả vừa quay đầu, Đường Đường đã thi được điểm cao nhất của khoa đạo diễn.

Không lẽ người xuyên đến trong thân thể Đường Đường cũng là người trong giới giải trí?

Không, không phải có lẽ mà là chắc chắn người này là người trong giới giải trí. Hơn nữa có lẽ người này còn là một đạo diễn hạng nhất, nếu không thì sao lại ghi danh vào khoa đạo diễn, còn thi được điểm cao nhất.

Bởi vì hai người đều là người xuyên sách nên khó tránh khỏi sẽ có so sánh, mà đối với chuyện diễn xuất Nhan Nghiên từ trước đến nay đều không chắc chắn lắm.

Vì thế để có thể diễn tốt hơn, cô đã lùi thời gian tiến tổ để học tập thêm kỹ năng diễn xuất.

Nhưng hiện tại nghĩ đến việc Đường Đường sẽ không đóng phim, Nhan Nghiên lại cảm thấy có chút đáng tiếc, cô học tập lâu như vậy, nói không chừng cô còn diễn tốt hơn Đường Đường.

Mấy việc trên mạng đều giao cho người đại diện của công ty, Nhan Nghiên không quan tâm lắm. Cảm lấy điện thoại gửi Wechat cho Bách Thần.

[Tập tiếp theo sắp bắt đầu rồi, mau chuẩn bị cái ghế nhỏ để ngồi xem nào.]

Một chút nghịch ngợm, một chút đáng yêu khiến Bách Thần phân tâm ra khỏi sự khiếp sợ vì chuyện Đường Đường thi được hạng nhất. Anh nhìn thời gian, đúng là sắp đến rồi.

[Em đang định xem.]

Tâm tình Nhan Nghiên rất tốt, tuy hai người không ở cạnh nhau nhưng cùng nhau xem chương trình thì cũng rất vui vẻ. Hai người có thể vừa xem vừa trò chuyện.

- - -

Tập hai phát sóng.

Đường Đường mở khu bình luận ra.

Tuy khu bình luận rất hưng tàn, thỉnh thoảng còn chần hết màn hình không thấy gì cả nhưng đúng như lời Minh Lăng nói, xem chương trình trực tiếp trên mạng mà không xem bình luận, vậy chương trình đó như mất đi linh hồn.

Trong tập đầu tiên đều nói về quá trình nhóm khách mời tập hợp và làm quen lẫn nhau, tựa như một trang giới thiệu bối cảnh trong tiểu thuyết vậy. Mọi thứ diễn ra ngay ngắn trật tự, khuyết thiếu rất nhiều thứ hấp dẫn. Thứ thật sự hấp dẫn đến tập này mới chính thức bắt đầu.

Trên màn hình, phân cảnh bắt đầu là hình ảnh mọi người lên xe điện đi thăm thú bên ngoài.

Có vài người nước ngoài nhận ra Nhan Nghiên, thổ lộ với Nhan Nghiên, thậm chí còn hy vọng có thể chụp chung. Nhan Nghiên vui vẻ đồng ý, sau khi chụp hình với fans xong lại trò chuyện với nhau một hồi lâu.

Vì thế trong khu bình luận tất cả đều là [Nhan quốc tế], [Tiếng Anh Nhan Nghiên của tôi thật tốt].

Mười phút sau Đường Đường mở ra Weibo, quả nhiên đúng như cô nghĩ, từ khóa [Tiếng Anh của Nhan Nghiên] đã được đưa lên hot search.

Cư dân mạng đều tỏ sự ngưỡng mộ với Nhan Nghiên, có điều nhiệt độ vẫn kém so với Tiếng Anh của Đường Đường trong tập trước. Rốt cuộc, với một Đường Đường từng thi được 20 điểm tiếng Anh lại có thể nói lưu loát vẫn khiếp sợ hơn nhiều so với một cao nhân giỏi tiếng Anh mà mọi người đã sớm biết.

Chờ đoạn này qua đi liền đến cảnh mọi người phân tổ bắt đầu đi chơi. Tám người hai nhóm, một nhóm đi nhảy bungee, một nhóm đi thăm viện bảo tàng.

Chuyện phân nhóm này không cần nghĩ cũng biết, người trẻ tuổi đều mê những trò kích thích, nhất định sẽ muốn đi nhảy bungee. Còn người lớn tuổi hơn chút sẽ không dám chơi mấy trò thể này, họ sẽ chọn việc đi thăm bảo tàng nhẹ nhàng hơn. Đường Đường không kè kè cũng không làm lãng phí thời gian, phân chia khiến mọi người đều rất tán đồng.

Theo dự đoán của mọi người, Bách Thần, Đường Đường, và Mễ Việt, ba người nhỏ tuổi nhất này sẽ cùng nhau đi nhảy bungee. Kết quả chỉ thấy Bách Thần hỏi Nhan Nghiên muốn đi đâu, sau Nhan Nghiên nói muốn đi viện bảo tàng, Bách Thần liền dứt khoát chọn đi viện bảo tàng.

Đúng là quá cảm động!

Đường Đường không tiếng động vỗ tay.

Vì hành động này của Bách Thần mà trong lúc nhất thời trong khu bình luận ai cũng cảm thán thật ngọt. Các fans couple đều cảm thấy viên mãn, họ còn hận không thể xem tới xem lui đoạn này mấy lần.

Đặc biệt là đến lúc đám người Đường Đường, Mễ Việt rời khỏi, trên vẻ mặt Bách Thần rõ ràng là muốn đi nhưng khi Nhan Nghiên hỏi anh, Bách Thần liền nói anh muốn đi viện bảo tàng.

Các fans đều dùng chữ a a a để biểu đạt nội tâm vui sướng.

[A a a sóc không lò thét chói tai, xin hai người mau đi kết hôn đi. Tiền chín đồng tôi sẽ bỏ ra!]

[A a a couple tôi ship là có thật, tôi yêu chết couple Nhan Thần!]

[Trời ạ, anh Thần của tôi có bao giờ ôn nhu như vậy, chỉ khi trước mặt Nhan Nghiên mới lộ ra thôi. Tôi thật đau lòng.]

Tính tình của Bách Thần không tốt nhưng khi trước mặt Nhan Nghiên thì thật sự rất dịu dàng, chẳng những dịu dàng mà còn tri kỷ.

Phân đoạn đó, ngay cả Đường Đường cũng cảm thấy rất ngọt.

Nhóm người đi vào viện bảo tàng, ngoại trừ Bách Thần mà tiếng Anh ra thì ba người còn lại đều có trình độ không tồi. Hướng dẫn viên du lịch của bọn họ là một người địa phương, khẩu âm khi nói cũng mang hơi hướng địa phương. Đường Đường ở cách màn hình còn phải cố gắng mới nghe được, huống chi là Bách Thần.

Chỉ là tên tiểu tử Bách Thần này đúng là biết làm bộ, cái gì cũng nghe không hiểu còn ra vẻ nghe hiểu. Nhiều lúc hướng dẫn viên du lịch giảng thích quá nhiệt tình cũng sẽ hỏi anh vài câu, khi đó vẻ mặt Bách Thần đều ra vẻ nghe hiểu, ba chữ "yes", "nice" và "good" được anh lặp đi lặp lại không ngừng. Giả bộ vô cùng chuyên nghiệp.

Khu bình luận đã sớm bị Bách Thần làm cho cười chết, bộ dạng một bên gật đầu một bên say mê nghe giảng càng xem càng buồn cười.

Đúng lúc này, Nhan Nghiên đi phía trước dường như đã phát hiện. Cô đi chậm một chút đợi Bách Thần, sau đó bắt đầu làm phiên dịch cho anh.

Hướng dẫn viên du lịch nói gì, sau khi Nhan Nghiên nghe xong sẽ nói đại khái ý nghĩ cho Bách Thần. Vì thế bình luận ha ha ha không còn nữa, khu bình luận ngập tràn trong màu hương phấn của cặp đôi thay thế.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào tham quan viện bảo tàng.

Tham quan xong, bốn người đi uống cà phê.

Bách Thần rất thông minh, vào thời điểm chăm sóc Nhan Nghiên cũng sẽ quan tâm đến Trương Nhã Trúc và Trần Vũ. Tuy anh rất nổi tiếng nhưng những người đang ngồi đều là tiền bối, Bách Thần đứng là đã làm tròn hết trách nhiệm của một hậu bối.

Ngay đoạn này, biểu hiện của Bách Thần rất tốt, dễ hút fans.

Sau đó hình ảnh đột nhiên biến đổi, khung cảnh an tĩnh uống cà phê lập tức biến thành tiếng hét chói tai bên nhóm nhảy cực.

Đường Đường và khán giả đều sững sốt. Dựa theo cách cắt nối biên tập bình thường, không phải tiếp theo chính là cảnh nói chuyện phiếm sao?

Kết quả một câu cũng không có đã trực tiếp nhảy qua cảnh nhóm Đường Đường.

Tổ tiết mục cũng không có cách nào khác, dù bọn họ muốn cắt nối tốt cũng không thể nào.

Trong đoạn kia, Trương Nhã Trúc và Trần Vũ chủ động nói chuyện với Nhan Nghiên, kết quả Nhan Nghiên không tiếp lời mà quay đầu nói chuyện âm nhạc với Bách Thần. Tập trước, cảnh Nhan Nghiên làm lơ Bách Thần và Mễ Việt đã bị mắng rất nhiều, nếu cảnh này được chiếu lên còn không phải cô sẽ bị mắng chết?

Tuy đạo diễn rất muốn trực tiếp đem đoạn này chiếu lên nhưng rốt cuộc ông đã lấy tiền của Á Tinh người ta. Hơn nữa hai ngày trước người đại diện của Nhan Nghiên còn gọi điện thoại đến tạo áp lực, cho nên mấy phân cảnh xấu của Nhan Nghiên vẫn nên cố gắng giảm thấp xuống hết mức.

Kết quả phân cảnh khuyết thiếu như vậy khiến mọi chuyện càng hỗn loạn.

Đường Đường nhìn bình luận, quả nhiên đều là dấu chấm hỏi. Có rất nhiều người hỏi, phân cảnh nhóm bên đây quá ít rồi, có phải Đường Đường đã thật sự nhét tiền cho tổ tiết mục?

Thật ra không chỉ là nhét tiền, mà còn nhét rất nhiều tiền.

Đường Đường yên lặng nghĩ.

Mặc kệ các fans có không hài lòng như thế nào thì phân cảnh cũng không thể thêm được.

Hiện tại chiếu đến khung cảnh của Đường Đường và Mễ Việt bên này, đúng là hoàn toàn bất đồng với sự nghiêm chỉnh phía bên kia. Bên này quả thực chính là thiên đường của người đam mê kích thích.

Có kẻ dò hơi Mễ Việt ở đây, ngay cả Lưu Linh cũng trở nên hoạt bát hơn so với trước đây không ít.

Trên đường đi, Mễ Việt liên tiếp ra vẻ bản thân là người đàn ông duy nhất trong nhóm người, cậu nhất định sẽ là người nhảy đầu tiên để làm mẫu cho mọi người. Cậu sẽ không để các chị em phải sợ hãi.

Kết quả đến chỗ nhảy bungee, Mễ Việt chỉ nhìn thoáng qua liền lập tức sợ hãi.

Lôi kéo Đường Đường nói muốn nhảy cùng nhau.

Toàn bộ khán giả đợi cậu thể hiện khí khái đàn ông đều bật cười.

Tin cậu nữa thì đúng là có bệnh!

Sở Sam bên cạnh châm dầu vào lửa hô to chỉ có những cặp đôi yêu nhau mới nhảy cùng. Đầu Mễ Việt lắc như trống bỏi, kéo tay Đường Đường kiên quyết không đồng ý, "Em mặc kệ! Đường Đường, nếu cậu không nhảy với tôi, tôi liền..."

Cậu liền làm gì?

Mọi người chờ Mễ Việt nói ra một câu khí khái nào đó, kết quả không nghĩ tới giây tiếp theo Mễ Việt liền đáng thương vô cùng nói.

"Tôi liền khóc cho cậu xem!"

Trời ạ, cậu đứng đại bảo bối thích làm nũng chuyện thế a.

Đường Đường và đám Sở Sam vì câu này mà cười không dừng được. Khán giả xem chương trình cũng bị Mễ Việt chọc cười đến đau bụng. ĐM, cậu là một nam tử hán thân cao 1m85, sao có thể nói ra mấy câu như thế này.

Còn đòi khóc!

Cậu là con nít sao!

Trên khu bình luận ngoại trừ ha ha ha thì không thấy được thứ gì khác. Rất nhiều người xem ghét tổ tiết mục vì để cắt đoạn trước có phía Bách Thần cũng bị thu hút không ngừng. Họ đã sớm quên phân cảnh trước.

Đường Đường bị câu khóc lóc này đánh bại, cuối cùng cũng đáp ứng nhảy cùng Mễ Việt. Thời điểm nhân viên thắt dây an toàn vào, lúc này gan Mễ Việt lại lớn ra, liền tiếp an ủi Đường Đường bảo cô đừng sợ, còn vỗ vỗ ngực tỏ vẻ hết thấy đã có tôi.

Lần này bất cứ ai cũng không ôm hy vọng gì với cậu nữa.

Ngoài miệng nói không sợ mà tay đã bắt đầu run lên rồi, cậu xem Đường Đường bên cạnh còn chưa hồi hộp bằng một phần ngàn của cậu nữa kia.

Quả nhiên giây tiếp theo, khi chân Mễ Việt bị nhân viên đẩy ra ngoài. Trong không trung nổ vang một tiếng thét chói tai, so với tông giọng nữ còn cao hơn.

Mễ Việt tóm lấy ống tay áo Đường Đường, hận không thể đem đầu chôn vào lòng cô, "A a a a a Đường Đường a a a a a mẹ ời a a a a a. Con không muốn chết a a a a..."

Hiện tại Mễ Việt chật vật bao nhiêu thì người xem cười nhiều bấy nhiêu.

[Ha ha ha ha ha ha tôi già rồi cũng bị Mễ Việt làm cho bật cười.]

[Đường Đường vốn dĩ cũng có chút sợ hãi, kết quả vì Mễ Việt mà cười đến quên sợ hãi.]

[Ha ha ha cười đến não cũng đau. Không được, tôi phải xem lại lần nữa!]

Lúc quay đến cảnh này, Đường Đường đã bị Mễ Việt làm cho cười ngất, hiện tại sau khi thêm hiệu ứng hậu kỳ vào càng khiến cô buồn cười hơn. Đường Đường không chút lưu tình gửi Wechat hỏi Mễ Việt có cảm thụ gì, Mễ Việt gửi lại một icon không còn gì lưu luyến nữa.

[Các người đều ăn hiếp tôi. Khóc loạn!]

Ha ha ha ha ha ha đây không còn là khóc bình thường nữa mà trực tiếp đổi thành khóc loạn luôn rồi. Mễ Việt đúng là hài hước.

Trên màn hình, rốt cuộc hai người đã nhảy xong. Mễ Việt mặt trắng bệch, bộ dạng thơ thẩn như hồn đang du ngoạn nơi xa chưa về kịp. Đường Đường mua một chai nước suối đưa cho cậu. Lúc này, khu bình luận tự động biến hóa một cách vô cùng vi diệu.

[Cái kia, không có ai cảm thấy hai người này có chút ngọt sao?]

[Ha ha ha tôi cũng định nói, tính cách hai người này không giống nhau nhưng đúng là rất ngọt a.]

[Hai người này hình như lấy sai kịch bản rồi phải không? Tôi cười muốn bể bụng rồi.]

Vô thức, khán giả bắt đầu càng chờ mong cảnh hai người này ở chung. Ngược lại không phải vì ngọt mà bởi vì hai người này ở cạnh nhau thật sự rất có ý tứ.

Xem chương trình giải trí không phải để thư giãn sao?

Thậm chí trên khu bình luận còn có người nói: [Tôi là fan Nhan Nghiên nhưng thật sự tôi càng muốn xem Đường Đường và Mễ Việt hơn. Quá cmn buồn cười.]

Tổ tiết mục rất tài tình, họ biết người xem muốn xem gì, biết nên chiếu lên cái gì. Vì thế sau đó, những cảnh được chiếu lên đều khiến trí tưởng tượng của mọi người phát huy đến cực hạn.

Đường Đường và Mễ Việt cùng nhau đấu địa chủ. Mễ Việt bị Đường Đường dán giấy lên mặt. Đường Đường khó khăn lắm mới thua một lần, đó cũng do Mễ Việt làm thua, thế mà Mễ Việt còn không biết xấu hổ mà dán giấy ghi chú lên mặt Đường Đường.

Một đám người, chỉ có hai người là mặt đầy giấy ghi chú ngồi cạnh nhau, cậu ghét tôi, tôi không ưa cậu. Khán giả cười mắng Mễ Việt đừng hại Đường Đường nữa, nhưng khi thấy cảnh hai người chơi xấu lẫn nhau họ vẫn theo dõi không rời mắt.

Đến lúc mọi người đi ăn cơm, áo sơ mi Đường Đường không cẩn thận bị thủng một lỗ. Mễ Việt cái khó ló cái khôn nói cậu có biện pháp, mọi người còn tưởng rằng cậu có cách nào hay, kết quả thấy Mễ Việt móc ra một dây băng cá nhân, sau đó dán lên chỗ bị thủng, còn vừa lòng vỗ vỗ lên.

Ha ha ha ha người này đúng là cực phẩm mà!

Cậu là kẻ ngốc sao?

Thấy ánh mắt khinh bỉ của các thành viên khác không?

Nhưng chưa hết, Mễ Việt chính là một kẻ nghiện game chính hiệu, khi rảnh liền cầm điện thoại chơi game. Đường Đường tới đưa nước cho cậu, Mễ Việt vậy mà lại làm nũng muốn Đường Đường vịn nắp ra dùm cậu.

Bình luận trên màn hình đều nói khí chất bạn trai của Đường Đường đúng là càng bùng nổ, mà cái tính éo lá của Mễ Việt cũng được chứng minh.

Mễ Việt uống xong còn không hài lòng, lới Đường Đường ra làm tấm che nắng cho mình. Đường Đường không thể nhịn được nữa, tháo kính râm xuống đặt lên mặt Mễ Việt.

Khán giả cười không ngừng, ngại ánh mặt trời quá chói liền mang kính râm lên chơi game? Đúng là chỉ có Đường Đường nghĩ ra, nhưng là tên gốc Mễ Việt này lại còn khen Đường Đường thông minh.

Couple ngớ ngẩn này đúng là hết nói, các người là con khi được mời đến để diễn hài phải không?

Hai người này thật sự quá sôi nổi, thế nên khi cảnh quay chuyển đến hiện trường của Bách Thần và Nhan Nghiên, trên khu bình luận lại xuất hiện một số câu thúc giục muốn xem Đường Đường và Mễ Việt.

Trong đồng hồ loạn có một fan couple của hai người này nghi vấn: [Nhan bảo và anh Thần đang cãi nhau sao?]

Đường Đường cũng không biết hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trong chương trình khi hai người nói chuyện đều thà thì, cũng nội dung nói chuyện không nên chiếu lên nên tổ tiết mục cố ý cắt bớt. Đường Đường và đám người xem cùng mang vẻ mặt hoang mang.

Chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ tự nhiên tức giận, sau đó lại không thể hiểu được bắt đầu rùng mình.

Đây là làm sao vậy?

Bình luận hỏi như vậy, Đường Đường cũng tò mò.

Lát sau, Bách Thần gặp một anh bạn nhỏ đi lạc. Anh dùng tiếng Anh lắp bắp của mình mà dò hỏi xem cậu bé này đến từ đâu, còn đem tiếng Bồ Đào Nha nghe lầm thành tiếng Tây Ban Nha. Mọi người lại bắt đầu không lưu tình cười nhạo tiếng Anh của Bách Thần.

Nhưng cũng có người nhớ tới: [Nhan Bảo biết tiếng Bồ Đào Nha a. Anh Thần mau tìm Nhan Bảo!]

Nhan Nghiên phát hiện động tĩnh bên này nên cũng đi qua. Thời điểm mọi người cho rằng Nhan Nghiên sẽ khoe khả năng nói tiếng Bồ Đào Nha của mình thì Nhan Nghiên chỉ đơn giản nói hai câu với Bách Thần sau đó quay đi.

Đi rồi?

Mọi người ngốc.

Sau một lúc, mọi người bắt đầu gợn run người mắng tổ tiết mục.

Tổ tiết mục Tư Mã, lại cắt cảnh của Nhan Bảo.

Các fans lập tức lập tổ trực tiếp đem tổ tiết mục mắng lên hot search.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Trên mạng muốn nổ rồi nhưng chương trình vẫn tiếp diễn.

Rõ ràng đã cắt đi một đoạn đối thoại giữa Nhan Nghiên và Bách Thần. Sau đó người xem không hiểu mô tê gì nhìn Bách Thần mang theo anh bạn nhỏ người ngoại quốc đi tìm mẹ, còn Nhan Nghiên một mình đi tìm đám người Trương Nhã Trúc tiếp tục đi chơi.

Nhưng phần tiếp theo chủ yếu xoay quanh hai phía, một phía là mọi người cùng nhau chơi trò chơi, một phía là Bách Thần mang theo người bạn nhỏ tìm mẹ.

Thật ra đoạn này vẫn đủ những yếu tố hài hước.

Chỉ cần nơi nào có Mễ Việt thì nơi đó không khí rất hài hòa. Cậu thường chọc cười mọi người, hơn nữa còn có Đường Đường bên cạnh hỗ trợ. Hai người hợp lại khiến người xem rất vừa lòng.

Mà Bách Thần bên kia, vì rào cản ngôn ngữ nên hai người một lớn một nhỏ như ông nói gà bà nói vịt, dù không khí xấu hổ nhưng bên trong lại ẩn chứa sự buồn cười. Đặc biệt là khi Bách Thần miệng nói dẫn người ta đi tìm mẹ, kết quả đến bản thân mình cũng bị lạc đường.

Chuyện xui xẻo nhất chính là không biết họ đi đến nơi nào mà điện thoại lại không có tín hiệu.

Nhìn Bách Thần vô cùng đáng thương xin sự giúp đỡ của người quay phim nhưng người quay phim không dao động. Khán giả thấy cảnh này một chút cũng không đau lòng, còn vui sướng khi người gặp họa cười nhạo Bách Thần hậu đậu.

Mặt trời dần lặn xuống, chớp mắt trời đã tối, mắt thấy người bạn nhỏ muốn khóc, Bách Thần liền xin tha cộng thêm ra về đáng yêu, rốt cuộc người quay phim mới lấy ra chút bánh mì đem cho người bạn nhỏ đang đói bụng.

Hành vi này được khán giả nhất trí khen ngợi.

Chờ sau khi ăn xong bánh mì, Bách Thần chợt nhớ trong điện thoại hình như còn có bảo bối. Vì thế mọi người liền thấy một lớn một nhỏ ngồi trên thảm cỏ rộng hiu quạnh ghé đầu cùng nhau xem "Tom và Jerry".

Người xem đều vui vẻ, anh bao lớn rồi mà còn xem Tom và Jerry!

Nhưng nói thật lòng, cảnh này rất đẹp.

Mà phía bên kia, Đường Đường và Mễ Việt thân làm hướng dẫn viên du lịch tự nhiên sẽ quan tâm đến đội viên. Ban đầu chỉ có Nhan Nghiên trở về nhưng Bách Thần thì vẫn chưa. Đường Đường hỏi Nhan Nghiên xem Bách Thần ở đâu, đáng tiếc Nhan Nghiên vì không muốn để Đường Đường chú ý nhiều đến Bách Thần nên chỉ nói anh có chút việc, ngoài ra không nói gì thêm.

Huống chi lúc ấy Nhan Nghiên còn đang tức giận với Bách Thần.

Trong lúc mọi người chơi trò khác, Mễ Việt lại hỏi Nhan Nghiên lần nữa, Nhan Nghiên vẫn lờ gạt cho qua chuyện. Thẳng đến lúc trời chuyển sập tối, lúc này Nhan Nghiên mới phát giác ra có điểm không thích hợp, cuối cùng cô cũng chịu nói với đám người Đường Đường.

Vì thế buổi liên hoan lại bị bể, bốn người chia làm hai nhóm ra ngoài tìm người.

Khán giả xem chương trình xem đến đoạn này liền sinh ra ấn tượng đối với Nhan Nghiên không tốt lắm.

Vì sao lại không nói? Đường Đường hỏi vài lần nhưng Nhan Nghiên không nói chính là không nói.

Bây giờ thì tốt rồi, người bị lạc mất, thời gian cũng muộn, may mắn Nhan Nghiên còn biết chủ động đưa ra ý kiến đi tìm người. Bây giờ cô mới lấy lại được chút hào cảm.

Đường Đường cũng chủ động đưa ra ý đi tìm người nhưng lần này không ai mắng Đường Đường, nói cô quán lấy Bách Thần không buông. Ngược lại càng có hảo cảm với cô, vì Đường Đường lôi kéo Mễ Việt cùng đi.

Vì biết Bách Thần không có chuyện gì nên mọi người không quá lo lắng, vậy nên so với không khí xấu hổ của hai người Trần Vũ và Nhan Nghiên thì tổ hợp ngớ ngẩn, âm ỉ suốt đường đi khiến mọi người vô cùng thích thú.

Ngẫu nhiên có người nói hai người này là thật sự đi tìm người sao, nhìn bọn họ đến một chút khăn trương cũng không có, như vậy mà có thể tìm được người mới là lạ.

Kết quả giây tiếp theo, Bách Thần đúng là được hai người này tìm được.

Bộ dạng Bách Thần tựa như gặp lại người thân lâu ngày không gặp. Khán giả đều cười muốn điên, nhưng cười thì cười, họ đều cảm thấy Đường Đường tới đây không tốt bằng Nhan Nghiên tới.

Cậu bé này là người Bồ Đào Nha, Nhan Nghiên biết tiếng Bồ Đào Nha, nếu cô ấy đến đây thì dễ dàng đưa cậu bé này về rồi. Dù tiếng Anh của Đường Đường rất tốt nhưng cô không hiểu tiếng Bồ Đào Nha thì đến đây cũng là uổng phí.

Sau khi Bách Thần giải thích ngắn gọn tất cả ngọn nguồn, nói cậu bé này là người Tây Ban Nha, anh thật sự là không có cách nào để giao tiếp. Đường Đường muốn dùng tiếng Anh thử nói chuyện một chút, kết quả cậu bé này vừa mở miệng Đường Đường liền hết chỗ nói.

Khán giả nhìn Đường Đường mặt tròn trĩnh, "Đây là tiếng Tây Ban Nha gì chứ, đây là tiếng Bồ Đào Nha!"

Mọi người ha ha ha tỏ vẻ cuối cùng đã có người hiểu rõ, nhưng cũng có vài người đột nhiên nhận ra, Đường Đường vì sao lại nghe ra đây là tiếng Bồ Đào Nha?

Giây tiếp theo, Đường Đường chẳng những chứng minh mình nghe hiểu được tiếp Bồ Đào Nha mà còn biết nói tiếng Bồ Đào Nha. Đường Đường ngồi xôm trước mặt anh bạn nhỏ, nغم giọng dùng tiếng Bồ Đào Nha nói chuyện với cậu. Nói vài câu liền lấy được những thông tin quan trọng, cô đứng lên

dẫn theo hai kẻ ngốc mang về mặt ngò nghếch đi tìm mẹ cậu bé.

Mễ Việt và Bách Thần mang về mặt không hiểu nổi, khán giả xem chương trình cũng đồng dạng như thế. Mễ Việt không nhận nổi hỏi Đường Đường vì sao lại biết tiếng Bồ Đào Nha, Đường Đường nói vì cô thích xem bóng đá, xem nhiều lần có thể nghe hiểu, sau đó cảm thấy hứng thú nên tìm hiểu thêm.

Thích bóng đá, Bồ Đào Nha? Có vài dân mạng hưng phấn hỏi Đường Đường có phải cũng thích Cristiano Ronaldo, những người còn lại đều cảm thán đây đúng là thiên phú về ngôn ngữ.

Mễ Việt cũng cảm thán, "Vì sao người với người không hề giống nhau. Tôi thích Harry Potter như vậy nhưng lại không biết tiếng Anh, trước kia bỏ tiền ra mua sách kết quả hiện giờ tất cả đều để dưới đáy hòm."

Ha ha ha, được rồi, quả nhiên là mặc kệ không khí có như thế nào thì chỉ cần Mễ Việt mở miệng là mọi người liền có thể ha ha ha.

Sau đó người bạn nhỏ cuối cùng đã an toàn tìm được cha mẹ, ba người cũng an toàn về đến nơi ở. Mọi người rất cuộc thử phảo nhẹ nhõm một hơi, vì thế tập hai vừa vui vừa "Mạo hiểm kích thích" liền kết thúc trong sự chưa đã thèm của mọi người.

Tập này mọi người xem rất vui vẻ, rất thỏa mãn, cười đến mỏi miệng. Đặc biệt là tổ hợp Đường Đường và Mễ Việt.

Trước đây mọi người đều gọi hai người này là "Nhóm hướng dẫn viên du lịch" nhưng trong tập này hai người ở cạnh nhau quá ăn ý, dường hai người quăng ra nhiều không đếm xuể. Sau khi kết thúc tập hai, một lượng lớn fans couple nhanh chóng xuất hiện.

Có fans Mễ Việt, cũng có fans Đường Đường, thậm chí còn có chỉ đơn thuần là người qua đường trở thành fans couple.

Các account marketing rất biết bắt nhiệt, không bao lâu họ đã cắt nối biên tập ra một đồng cảnh ăn ý giữa hai người. Ban đầu họ vốn định bù đắp cho lỗi lầm trước đó nên mới cắt ghép nhưng cuối cùng họ phát hiện, bù đắp thế nào mà bất giác họ biến thành fan couple của hai người kia luôn.

Tuổi xấp xỉ, tư lịch xấp xỉ, hai người còn có vẻ ngoài xuất chúng như vậy, khi ở cạnh nhau liền làm khung cảnh xung quanh chói lóa. Số lượng fan couple nhanh chóng tăng lên, ngay cả tên couple cũng đã có, "Kẹo gạo"*.

Chỉ nghe tên couple thôi đã cảm thấy ngọt không chịu được.

* Kẹo gạo là một món ăn vặt truyền thống ở tỉnh Phúc Kiến và Giang Tây Trung Quốc. Kẹo gạo được viết thế này 米糖, trong đó chữ đầu tiên (米) chính là chữ Mễ trong họ của Mễ Việt, còn chữ thứ hai (糖) được ghép lại từ chữ Mễ (米) trong tên Mễ Việt và chữ Đường (唐) trong tên Đường Đường. Tới đây thì mọi người đã hiểu được thâm ý trong tên "Kẹo gạo" rồi đúng hem?

Trên đường tìm Bách Thần, không biết Đường Đường nói gì đi mà Mễ Việt mà đột nhiên Mễ Việt khoác tay lên vai Đường Đường rồi kêu một tiếng anh em tốt, sau đó nói ra một câu làm các fans couple thét chói tai.

"Tôi biết cậu yêu tôi nhất mà!"

Mọi người tự động bỏ qua câu anh em tốt phía trước mà chỉ chú ý lấy câu này. Đã ngọt đến vậy rồi còn không trở thành fan couple được sao?

Đến người không xem chương trình khi nhìn đoạn ngắn này cũng cảm thấy ngọt. Chủ yếu là hai người này ở chung quá tự nhiên, dù là cậu mắng tôi một câu, tôi đánh cậu một cái cũng khiến người ta cảm thấy ngọt không nói nên lời.

Người qua đường và fans nhà "Kẹo gạo" xem đến vui vẻ, ngược lại fans nhà Bách Thần lại có cảm giác ghen hòng.

Nhớ trước đây, Đường Đường lúc nào cũng bám theo phía sau anh Thần của các cô, hiện tại đã thành couple với người khác, còn lạnh lùng không nói câu nào với Bách Thần.

Nhưng là không phải các cô không thích việc Đường Đường thân cận với Bách Thần quá sao?

Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra nguyên nhân trong lòng không thoải mái. Vì fans Bách Thần, họ thật sự không thích cách ở chung của Bách Thần và Nhan Nghiên.

Bọn họ hy vọng người khác chủ động đối xử tốt với Bách Thần thay vì anh chủ động lấy lòng người khác. Bọn họ hâm mộ một người rất khó để với tới nhưng hiện tại nhìn người đó tìm mọi cách lấy lòng một người khác, các fans rất khó tiếp thu.

Mà khó chịu nhất chính là thái độ của Nhan Nghiên với Bách Thần rất kỳ quái.

Tựa như hôm trên đường đến Queenstown, khi đó Nhan Nghiên luôn sụ mặt, không cho Bách Thần sắc mặt tốt. Lúc hai người cùng nhau nói chuyện, Bách Thần luôn phải dỗ dành Nhan Nghiên, kết quả Bách Thần đi lạc Nhan Nghiên là xem như chẳng có chuyện gì. Thời điểm Đường Đường tới hỏi cô thậm chí cũng không nói cho Đường Đường.

Các fans nhìn thấy cảnh đó, một đám đau lòng không chịu được.

Nếu đã như vậy thì Đường Đường còn tốt hơn. Xem nhiều cảnh họ dần cảm thấy Đường Đường cũng rất tốt. Trước kia, khi còn trong chương trình tìm kiếm cô không có khả năng xử lý tốt, chỉ là hiện tại xem ra, tuy cô vẫn không biết hát, không biết múa, nhưng bù lại cô thì được hạng nhất, ngoại ngữ

cũng rất tốt, còn rất biết săn sóc người khác. Ở tuổi này như vậy thì đúng là rất ưu tú.

Đương nhiên, bọn họ vẫn thích nhìn Bách Thần không có couple nào hơn.

Tổng thể, mọi người đối với tập hai đều đánh giá không tệ. Đương nhiên điểm hấp dẫn nhất vẫn là Mễ Việt và Đường Đường. Cảnh cuối cùng khi Đường Đường bắn ra một tràng tiếng Bò Đào Nha càng gom được vô số fans.

So sánh như vậy càng khiến biểu hiện của Nhan Nghiên khó coi hơn.

Chương trình kết thúc, fans Nhan Nghiên rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

Tập này đúng là hiếp người quá đáng, từ cảnh đầu tiên lúc nói chuyện phiếm, rõ ràng phần của Nhan Nghiên đã bị cắt bớt. Cô là một trong số những người có thâm niên lâu nhất trong nghề nhưng cảnh xuất hiện lại là ít nhất.

Sau đó, khi Bách Thần đi lạc, tổ tiết mục liền cắt nối vô lý khiến người xem đều cảm thấy Bách Thần đi lạc là do Nhan Nghiên. Hiện giờ ai cũng nói Nhan Nghiên làm sai, tổ tiết mục các người thể đường bôi đen người khác vô tội vậy không?

Điều quan trọng nhất là Bách Thần và Nhan Nghiên rốt cuộc đã nói gì. Nhan Nghiên rõ ràng biết nói tiếng Bò Đào Nha, vì sao cuối cùng lại một mình rời khỏi đem cơ hội tốt như vậy dâng cho Đường Đường, làm Đường Đường lộ ra nổi bật trong mắt của mọi người?

Chèn ép Nhan Nghiên, nâng Đường Đường lên, các người có cần phải rõ ràng như vậy không?

Lúc trước dùng Nhan Nghiên của chúng tôi làm mảnh lõi, hiện tại khi chương trình phát sóng liền trở mặt không nhận người. Qua câu rút ván chính là câu nói chính xác nhất cho tổ tiết mục không tìm không phổi của các người. Hút máu của Nhan Bảo chúng tôi sau đó chìm xuống, các người có biết xấu hổ hay không?

Tập một phát sóng có người nói chương trình này muốn nâng Đường Đường lên, tôi còn không tin, hiện tại thì không thể không tin.

Các fans Nhan Nghiên không thể nhịn được nữa mà trực tiếp mắng tổ tiết mục như pháo. Fans lâu năm liệt kê ra những chứng cứ cảnh quay bị cắt rồi trực tiếp tag Weibo chính thức của "Lữ hành hoa lệ" vào. Sau đó ngầm ngầm hại người nói không biết người nào đó đã cho tổ tiết mục lợi ích gì, đáng thương nhất vẫn là Nhan Nghiên của bọn họ.

Nhan Nghiên là ảnh hậu quốc tế, thế mà lại bị một người mới không có bất cứ tác phẩm nào chèn ép.

Gần đây số lượng fans Đường Đường tăng điên cuồng, cộng thêm biểu hiện của cô hiện giờ rất tốt nên các fans dần tự tin hơn. Bây giờ Đường Đường bị hất nước bắn, bọn họ cũng không sợ hãi không dám nói tiếng nào như lúc trước mà quyết sống mái với fans Nhan Nghiên.

Các người mắng tổ tiết mục thì thôi đi, lỗi Đường Đường vào làm gì?

Đổ lỗi cho Đường Đường vì cô ấy biết tiếng Bò Đào Nha? Đổ lỗi cho Đường Đường vì cô ấy tìm được Bách Thần trước? Hay là đổ lỗi cho Đường Đường vì đã đưa cậu bé kia về nhà?

Nhan Nghiên của các người biết nói tiếng Bò Đào Nha thì tại sao không sớm chút giúp cậu bé kia trở về?

Thật ra điểm này các fans Nhan Nghiên cũng không hiểu được, nhưng trong nhận thức của bọn họ, Nhan Nghiên đúng là biết tiếng Bò Đào Nha, cho nên về việc vì sao Nhan Nghiên không giúp cậu bé kia, cuối cùng lại biến thành một thuyết âm mưu.

Nhất định là do tổ tiết mục muốn tạo cơ hội để nâng Đường Đường lên, nên họ đã gọi Nhan Nghiên trở về.

Tổ tiết mục:.....

Bọn họ mẹ nó thật sự oan uổng a.

Chúng tôi căn bản không biết Đường Đường có thể nói tiếng Bò Đào Nha, càng không nghĩ đến Nhan Nghiên nhà các người thật ra không biết tiếng Bò Đào Nha.

Chúng tôi giúp Nhan Nghiên che giấu toàn bộ lại biến thành chúng tôi làm sai. Các người nói xem chúng tôi có oan uổng, có ủy khuất không?

Nhưng dù ủy khuất thế nào, tổ tiết mục cũng không thể trực tiếp mở miệng, vậy nên chỉ có thể giả chết.

Vì thế các fans nhan Nghiên càng mắng càng hăng. Vì đã tung ra cái gọi là chứng cứ nên có vài người qua đường thật đúng là đã bị thuyết phục, một đám bắt đầu thảo luận vì sao tổ tiết mục muốn nâng đỡ Đường Đường.

Có vài người nói chuyện vô cùng khó nghe: [Nói không chừng có người trong tổ tiết mục và Đường Đường có quan hệ gì đó.]

Phía dưới thế mà có một đồng người vào phụ họa.

Mà giờ phút này, nhân vật chính Nhan Nghiên chính là tâm phúc của Á Tinh, chuyện của cô đều được công ty chú ý muôn phần. Hiện giờ xảy ra chuyện

thế này, đến ông chủ cũng bị kinh động.

Tuy trước đây việc Nhan Nghiên muốn cắt cảnh của Đường Đường là bọn họ không đúng nhưng sau đó đã lên giải quyết ổn thỏa, tiền đầu tư ba ngàn vạn cho "Lữ hành hoa lộ" cũng không rút lại.

Kết quả hiện tại, chương trình này lại dám vô tình vô nghĩa, trực tiếp cắt cảnh của Nhan Nghiên?

Ông chủ Á Tinh cảm thấy ông bị vũ nhục nặng nề.

Tuy so sánh với Thánh Ngu thì Á Tinh không bằng nhưng cũng không phải loại chịu ức hiếp như vậy. Hành vi lúc này của tổ tiết mục chẳng những là đánh vào mặt Nhan Nghiên mà còn đánh vào mặt ông.

Ông chủ Á Tinh mặt đầy lệ khí, trước mặt Nhan Nghiên và người đại diện của Nhan Nghiên mắng xối xả. Cuối cùng còn không nhận được mắng Minh Thiều Diễm vài câu, sau khi mắng xong chẳng những không hả giận mà càng tức giận hơn.

Không được, việc này không thể nhịn, mặc kệ thế nào thì tổ tiết mục của phải cho họ câu trả lời thỏa đáng.

Nhan Nghiên này giờ vẫn luôn yên lặng, sắc mặt không hề tốt, hiện giờ tay chân cô căng thẳng, luống cuống.

Chuyện này cô căn bản không để trong lòng, lúc trước khi cô vẫn luôn cho rằng cậu bé đó là người Tây Ban Nha. Hơn nữa sau đó cũng không ai nhắc đến chuyện này nên cô cũng quên lãng đi.

Kết quả hiện tại cậu bé kia không phải là người Tây Ban Nha mà là người Bồ Đào Nha, tiếng cậu bé nói hôm đó chính là tiếng Bồ Đào Nha!

Nhan Nghiên thật sự đúng là biết tiếng Bồ Đào Nha, nhưng cô lại không biết.

Tổ tiết mục vì sao lại cắt đoạn này, không phải vì họ muốn chèn ép cô mà là giúp cô che đậy, không muốn bí mật của cô bị người ngoài phát hiện.

Nhưng cái đám fans này!

Vốn dĩ cứ để nó trôi lững vào quá khứ là được, nhưng cái đám fans này lại đem việc này nháo lớn lên. Những người quen biết với Nhan Nghiên thật, ví như người đại diện của Nhan Nghiên, ông chủ của Nhan Nghiên nhất định sẽ hoài nghi thân phận của cô, cho nên bây giờ Nhan Nghiên như cười lên lưng cọt, khó lòng leo xuống.

Ông chủ nói phải gọi điện thoại cho nhà sản xuất, Nhan Nghiên không chờ được nữa mà vội vàng gọi ông chủ đừng gọi. Ông chủ nhú mày, "Làm sao vậy?"

"Hay là..." trán Nhan Nghiên chảy đầy mồ hôi lạnh, "Hay là bỏ đi, đây cũng không phải chuyện gì lớn."

"Đã ức hiếp đến trên đầu chúng ta rồi, đây còn không phải là chuyện lớn?"

Ông chủ trừng hai con mắt như chuông đồng, "Cô nhìn cô xem, ảnh hậu quốc tế lại bị một người mới khi dễ đến không dám ngẩng đầu, về sau cô còn muốn lấn lộn trong cái vòng này nữa không? Hôm nay tổ tiết mục cắt một chút, đến tập tiếp theo nói không chừng cô còn chẳng được lên màn ảnh mấy cảnh. Lại sau đó có khi bọn họ còn trực tiếp bôi đen cô!"

Uổng công ban đầu đầu tư vào ba ngàn vạn, bỏ ra ba ngàn vạn chỉ để mua một đồng chỉ trích?

Nhan Nghiên cũng không biết nên khuyên thế nào, nhưng cô không thể không khuyên. Đột nhiên cô nhớ đến một việc, "Tôi sợ đến lúc đó có người đem chuyện tôi từng muốn cắt cảnh của Đường Đường tung ra..."

Chuyện này càng phiền phức hơn.

Ông chủ trầm mặc.

Trầm mặc xong lại buồn bực, nếu lúc trước không nghe lời Nhan Nghiên thì bây giờ nào phải bị ỳ khuất như thế này?

"Chuyện này các người đừng động, tôi sẽ xử lý", ông chủ hạ quyết tâm không nghe ý kiến của mọi người. Chuyện này chủ yếu là đánh vào mặt ông, ông tuyệt đối không thể nhịn.

Nhìn sắc mặt của ông chủ Nhan Nghiên biết ông đã hạ quyết tâm.

Bây giờ nên làm sao đây...

Nếu bọn họ biết cô không phải là Nhan Nghiên...

Nghĩ như vậy, Nhan Nghiên lại chợt nhớ đến một chuyện.

Thì ra Bách Thần đã sớm biết cậu bé kia là người Bồ Đào Nha mà không phải người Tây Ban Nha.

Bách Thần đã sớm biết!

Sắc mặt Nhan Nghiên trắng bệch, người đại diện bên cạnh bất an hỏi cô có sao không. Nhan Nghiên cứng đờ lắc đầu đứng lên, "Em còn có việc, em.. Em đi trước."

Người đại diện nhú nhú mày, gần đây Nhan Nghiên đúng là không thích hợp.

Bởi vì đến lúc này tổ tiết mục vẫn chưa đưa ra lời giải thích mà chuyện cảnh quay của Nhan Nghiên bị thiếu là sự thật nên mọi chuyện dần phát triển không thể không chế nữa. Rất nhiều người đều bắt đầu nghi ngờ chương trình "Lữ hành hoa lộ".

Weibo chính thức của chương trình bị mắng mỗi ngày, các fans Nhan Nghiên luôn miệng mắng tổ tiết mục Tư Mã khiến người trong tổ tiết mục tức đến mức hận không thể đem video gốc ném vào mặt mấy người này.

Lão tử giúp thần tượng của các người, vậy mà các người còn nói lão tử hại cô ta, lương tâm các người đều bị cho ăn sao?

Còn có công ty Á Tinh, Nhan Nghiên rốt cuộc có thể nói tiếng Bồ Đào Nha hay không, tính cách cô ta rốt cuộc tệ đến thế nào, không lẽ trong lòng các người không rõ sao?

Sự thật chứng minh, Á Tinh đúng là không rõ.

Bởi vì bọn họ chẳng nhưng không không chế dư luận mà còn thêm mắm dặm muối, cuối cùng ông chủ Á Tinh trực tiếp gọi điện thoại cho tổ tiết mục hỏi tội. Ông chủ Á Tinh hỏi thẳng nhà sản xuất có phải nhà sản xuất khinh thường ông hay không, vậy nên mới cho Minh Thiệu Diễm mặt mũi mà không cho ông?

Ông chủ Á Tinh chỉ còn kém không mắng nhà sản xuất là kẻ chân chó.

Nhà sản xuất nổi giận hận không thể trực tiếp đem video gốc đăng lên, nhưng vẫn là không dám, như vậy chẳng khác nào hoàn toàn đắc tội Á Tinh. Vì ba ngàn vạn kia mà nhà sản xuất ôn tồn nói với ông chủ Á Tinh, "Hay là tôi đem video gốc gửi cho ông, ông xem xong chúng ta lại thương lượng chuyện công bố video gốc hay không, được không?"

Có gì mà không được.

Ông chủ Á Tinh hừ lạnh một tiếng, ông không tin chuyện này do bên ông làm sai.

Sau một hồi, video được gửi qua, người đại diện Nhan Nghiên và một đám người cùng đến xem video gốc. Nhìn Nhan Nghiên không lưu tình làm lơ Trương Nhã Trúc, sắc mặt vài người đã khó coi, lại chờ đến thời điểm Nhan Nghiên không nghe ra đó là tiếng Bồ Đào Nha, tất cả mọi người đều choáng váng.

Đây... đây là có chuyện gì?

Bọn họ đều nghĩ do tổ tiết mục cố ý bôi nhọ Nhan Nghiên, thật ra chân tướng là do Nhan Nghiên không nghe ra được, tổ tiết mục vì tôn trọng cô nên mới cắt đoạn này đi.

Cho nên nói, là bọn họ hiểu nhầm tổ tiết mục?

Nhưng là, Nhan Nghiên đúng là biết tiếng Bồ Đào Nha a!

Rốt cuộc sau lại thế này?

Người đại diện Nhan Nghiên có sắc mặt khó nhìn nhất, dường như anh nghĩ tới gì đó, đột nhiên xoay người ra khỏi văn phòng tìm Nhan Nghiên.

Hai ngày sau, toàn bộ những tin tức nói "Lữ hành hoa lộ" ác ý cắt nối biên tập đều được thu hồi. Á Tinh bên này cũng giải thích nói tổ tiết mục không có ác ý, cũng nói trước đây đã làm ra vài hành vi ảnh hưởng xấu đến Đường Đường, bọn họ đối với chuyện này vô cùng xin lỗi. Nhưng hành động không theo lẽ thường này chẳng những không thể trấn an các fans hâm mộ đang tức giận mà càng như châm dầu vào lửa, các fans trực tiếp nổ tung chảo.

Chúng tôi ở bên này mệt mỏi chết đi đòi công đạo vậy mà công ty các người lại mềm yếu như vậy?

Còn xin lỗi Đường Đường?

Lúc này các fans càng thêm nhắm vào Đường Đường, những ứng dụng truyền thông như Tieba hay một số ứng dụng khác đều bắt đầu xuất hiện một số suy đoán về Đường Đường.

Thân phận cô nhi của Đường Đường mọi người đều biết nên hiện giờ suy đoán về thân phận Đường Đường, tất cả mọi người đều nghĩ thiên về hướng bao dung. Mà đúng lúc này trên Tieba lại xuất hiện một người tự xưng là người biết được sự thật nói Đường Đường và một vị ở cao tăng Thánh Ngu có quan hệ, cho nên hmmm, mọi người đều hiểu.

Người này thậm chí còn biết Thánh Ngu vì Đường Đường mà đầu tư cho "Lữ hành hoa lộ" năm ngàn vạn.

Minh Thiếu Diễm chưa từng nhúng tay vào chuyện này nhưng khi xem tin tức này cũng thật sự tức giận, đặc biệt là sau khi tra được tin tức này truyền ra từ đâu.

Tuy Á Tinh đã bồi tội hấn nhưng vị tiểu thư Nhan Nghiên này dường như một chút cũng không an phận. Minh Thiếu Diễm hấn cho tới bây giờ đều không phải là người thù hạ lưu tình với phụ nữ.

Hai ngày sau, thời điểm tất cả mọi người gần như đã nhận định tổ tiết mục ác ý bôi đen Nhan Nghiên, nâng đỡ Đường Đường thì trên Tieba lại tuôn ra một bài đăng.

[Vì sao "Lữ hành hoa lộ" lại cắt bớt cảnh quay của Nhan Nghiên, chân tướng thật sự là...]

Mở bài đăng ra, người này liền không nói hai lời mà trực tiếp quảng một video. Các người không phải muốn xem video gốc sao.

Cho các người xem miễn phí đây, xem xong lại thảo luận một chút về cái vị gọi là ảnh hậu "toàn năng" của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

So với suy đoán lung tung lúc trước thì hiện giờ video gốc được tung ra càng có sức thuyết phục hơn.

Rất nhiều người ngay từ đầu vì xem náo nhiệt mà ấn vào dòng tít đó nhưng đến khi vào rồi mới phát hiện, ở đây thật sự có tin nóng.

Bên trong có hai video, chính là hai phân đoạn mà các fans kêu gào đã bị tổ tiết mục cắt của Nhan Nghiên. Cũng chẳng biết người đăng tin này lấy video gốc từ đâu.

Đoạn video thứ nhất có hơi dài, gần mười phút. Nội dung bắt đầu từ lúc nhóm người Nhan Nghiên vào quán uống cà phê.

Trong video, bốn người Trương Nhã Trúc, Trần Vũ, Nhan Nghiên và Trương Bách Thần đang ngồi cùng nhau. Bách Thần là tiểu bối nên phụ trách làm chân chạy vật, Trương Nhã Trúc là tiền bối lớn nhất, có lẽ Trương Nhã Trúc cảm thấy không khí không tốt lắm nên chủ động tạo đề tài làm mọi người sôi nổi hơn.

Bốn người đang ngồi thì có đến ba người làm diễn viên, vì thế rất tự nhiên mà bàn đến chuyện phim ảnh.

Cảnh tượng này không khỏi làm mọi người nghĩ đến lúc chương trình mới bắt đầu Mễ Việt và Bách Thần cũng trò chuyện về phim ảnh với Nhan Nghiên. Hiện giờ đã thay đổi người nhưng tổng thể thì giống với lúc trước vô cùng.

Điều khác biệt duy nhất đại khái là lần trước Bách Thần và Mễ Việt đều dùng ngữ khí của fan boy để nói, còn lần này Trương Nhã Trúc và Trần Vũ là đứng trên góc độ chuyên môn để phân tích bộ phim đoạt giải của Nhan Nghiên.

Đáng tiếc, Nhan Nghiên khi đối mặt với Trần Vũ và Trương Nhã Trúc cũng không nồng nhiệt hơn lúc trước.

Thời điểm đàm luận về phim ảnh, ngay cả Bách Thần cũng hứng thú bưng bưng nhưng Nhan Nghiên rõ ràng không hề hứng thú. Thậm chí khi Trương Nhã Trúc trực tiếp hỏi Nhan Nghiên cô cũng qua loa vài câu lấy lệ sau đó dòi đề tài đi.

Bách Thần có lẽ đã phát giác ra không khí có chút xấu hổ nên ngậm cổ gắng ba phải để giảm bớt xấu hổ, đáng tiếc Nhan Nghiên không nhận ra ẩn ý của Bách Thần.

Mọi người đều thấy xấu hổ thay Bách Thần.

Ai cũng có uy tín và danh dự, làm gì có ai nguyện ý ăn nói khấp nép để làm vui lòng người khác. Vì thế sau đó dường như Trương Nhã Trúc chỉ nói chuyện phiếm với Trần Vũ, mà không lâu sau Nhan Nghiên cũng chủ động bắt chuyện với Bách Thần. Nhưng chuyện cô nói lại liên quan đến album của anh.

Nếu nãy giờ Nhan Nghiên không nói gì thì mọi người có thể nói có lẽ do hôm đó tâm tình cô không tốt nên không muốn nói chuyện. Nhưng là mới trước đó một giây, Trương Nhã Trúc chủ động nói về lĩnh vực Nhan Nghiên am hiểu nhất thì cô chỉ đáp cho có lệ, thế mà giây tiếp theo Nhan Nghiên liền quay đầu chủ động nói chuyện album với Bách Thần.

Đây là ý gì?

Không phản ứng với Trương Nhã Trúc và Trần Vũ, nhưng lại nói chuyện với Bách Thần vui vẻ như vậy. Ý là cô chường mắt Trương Nhã Trúc và Trần

Vũ sao?

Quan trọng là cô thật sự chường mắt không muốn nói thì thôi đi, đằng này đến trước máy quay cũng lười làm bộ sao?

Đoạn video này hơi dài nhưng đến người xem nào nhiệt cũng xem nó rất cẩn thận, còn bật âm thanh ở mức lớn nhất để tránh lỡ mất tin tức quan trọng nào đó.

Sau mười phút xem xong, hầu như không có ai có hảo cảm với Nhan Nghiên. Nếu không phải bên dưới còn một video khác nữa thì không chừng họ đã bắt đầu nhìn không được mà mắng rồi.

Đoạn video thứ hai, cũng chính là đoạn được yêu cầu tung lên nhất. Phần đoạn này khá ngắn, chỉ hai ba phút mà thôi.

Video vừa được mở liền thấy cảnh Bách Thần đang ông nói gà bà nói vịt với cậu bé người ngoại quốc kia. Nhan Nghiên đi đến hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, vì thế Bách Thần liền đem chuyện người bạn nhỏ này đi lạc nói cho Nhan Nghiên nghe, còn nói với Nhan Nghiên cậu bé này là người Tây Ban Nha.

Nhan Nghiên ngọt ngào nói với cậu bé này vài câu, cậu bé lập tức huyền thuyên nói một đồng.

Dựa theo lời nói sau đó và biểu cảm của Nhan Nghiên hoàn toàn có thể nhìn ra được cô căn bản nghe không hiểu.

Hay nói cách khác, đến đây là tiếng Bồ Đào Nha cô cũng không biết.

Nhan Nghiên được đồn có thể nói mười hai ngôn ngữ lại không nghe hiểu được người bạn nhỏ kia nói gì, sau đó còn nói gấp lại sau với Bách Thần rồi xoay người rời khỏi.

Đến đây, video kết thúc.

Đây chính là lý do vì sao tổ tiết mục "Lữ hành hoa lệ" phải cắt đi cảnh của Nhan Nghiên.

Chẳng trách tổ tiết mục bị hiểu lầm muốn chèn ép Nhan Nghiên, thật ra tổ tiết mục người ta đang bảo vệ Nhan Nghiên.

Đoạn video thứ nhất, Nhan Nghiên không tôn trọng tiền bối, không lễ phép. Tổ tiết mục vì giữ hình tượng của cô nên cắt đi đoạn này. Đoạn thứ hai, tổ tiết mục vì không đề chuyện Nhan Nghiên không biết tiếng Bồ Đào Nha bị tung ra vì thế lại cắt thêm một đoạn.

Tổ tiết mục như vậy còn chưa đủ tốt sao? Đáng thương tổ tiết mục bị công trên lưng cái ô danh này, còn bị một đám fans không có mắt diện cuồng bám theo nặng nề.

Trời ạ, tổ tiết mục đúng là ủy khuất chết đi được.

Có điều lại nói, hóa ra con người thật của Nhan Nghiên lại là một người không biết lễ phép như vậy.

Tập một lúc trước, khi Mễ Việt và Đường Đường giúp Nhan Nghiên dọn dẹp, Nhan Nghiên đến một câu cảm ơn cũng không có. Hồi ấy nếu có người nói Nhan Nghiên mất lịch sự sẽ có fans lập tức phản bác nói do tổ tiết mục cắt đi.

Nhưng hôm nay sau khi xem xong video, nhìn Nhan Nghiên đối với tiền bối còn bạc bẽo như vậy huống chi là hai người mới bữa bãi vô danh.

Cái gì mà tổ tiết mục cắt đi chứ, Nhan Nghiên nhất định là không nói cảm ơn với Đường Đường và Mễ Việt.

Nhan Nghiên đã dùng chính hành vi của bản thân giải trình cho mọi người thấy diện mạo chân chính gọi là gì.

Ảnh hậu quốc tế có danh có tiếng, thần tượng hoàn mỹ trong mắt bao người hóa ra lại là một người như thế này? Thật sự, đối với tiền bối còn như vậy thì thái độ đối với người khác sẽ như thế nào. Có phải càng ác liệt hơn hay không?

Trước đây có bao nhiêu chờ mong, hiện tại liền có bấy nhiêu thất vọng.

Đáng nói hơn chính là trước đây không phải vẫn luôn được xưng là thiên tài ngoại ngữ, tinh thông mười hai ngôn ngữ sao? Vậy vì sao thời điểm vốn nên "tinh thông" tiếng Bồ Đào Nha lại không hiểu, thậm chí còn không nhận ra?

Chuyện này đúng là khôi hài.

Trước khi video này được tung lên, các fans Nhan Nghiên lúc nào cũng bao che kín kẽ cho thần tượng. Thẳng đến bây giờ, ai nấy cũng xem được video này, nhìn lại các fans vu khống lúc trước đúng là khiến người ta chê cười.

Các fans vu khống người khác, kết quả người ta trực tiếp quăng video gốc lên và vào mặt các người. Xem xong hai video này, ai còn dám nói tổ tiết mục ức hiếp Nhan Nghiên, ai còn dám nói tổ tiết mục chèn ép Nhan Nghiên là để nâng Đường Đường lên?

Rốt cuộc Tieba cũng không có ảnh hưởng lớn như Weibo. Vậy nên bên Tieba mới nổi chút bọt nước thì trên Weibo, không đến nửa giờ đã nổ tung chảo.

Chỉ trong một giờ, tên Nhan Nghiên gần như đã chiếm đóng toàn bộ Weibo.

[Bộ mặt thật của Nhan Nghiên]

[Nhan Nghiên không biết nói tiếng Bồ Đào Nha]

[Nhan Nghiên, mười hai thứ tiếng]

[Hình tượng của Nhan Nghiên]

Một đám lung tung hỗn loạn, hướng nhanh nhất chính là [Bộ mặt thật của Nhan Nghiên]. Ban đầu vị trí trên hot search còn chưa được đến hạng thứ mười thì chớp mắt đã vọt lên tới hạng nhất, phía sau còn có một chữ màu đỏ bắt mắt.

Nóng.

Hề nội dung nào liên quan đến "Lữ hành hoa lệ" sắp tới có lẽ đều hot. Các nhà truyền thông lớn vừa thấy có manh mối liền nối tiếp nhau bắt đầu đưa tin về hai đoạn video này. Dân mạng cũng vô cùng vui vẻ mà xem náo nhiệt.

Các fans Nhan Nghiên khi vừa thấy tiêu đề đều làm công tác chuẩn bị để chiến đấu trên Weibo. Kết quả sau khi xem xong, mọi người đều phát ngốc.

Nhan Nghiên trong video...

Đây thật sự là Nhan Nghiên mà bọn họ hâm mộ bấy lâu nay sao?

Đầu tiên không nói đến chuyện có tôn trọng tiền bối hay không, đáng nói hơn là từ khi nào thì Nhan Nghiên trở thành một người qua loa với phim ảnh như vậy.

Bọn họ thích Nhan Nghiên đều vì kỹ thuật diễn tốt, cô dựng lên rất nhiều nhân vật kinh điển được mọi người yêu thích. Nhan Nghiên rất ít khi tham gia chương trình nào đó, dù là talk show cũng ít ỏi vô cùng, nhưng mỗi lần xuất hiện trước máy quay, Nhan Nghiên rất thích nhắc tới những nhân vật cô từng hóa thân. Cô từng nói những nhân vật đó đều là tâm huyết của cô, mỗi một vai diễn đều như đứa con của cô, cô không hề vứt bỏ.

Quá khứ đó cũng giống như hiện tại, cùng một chủ đề nhưng thái độ đã không như trước, thậm chí Nhan Nghiên còn làm ra vẻ vô cùng mất kiên nhẫn.

Có lẽ là vì không có câu trả lời chính xác nên mọi người cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng đây thật sự là hiệu ứng do tổ tiết mục làm? Dù Nhan Nghiên thật sự không thích đám Trương Nhã Trúc thì cũng không thể biểu lộ rõ ràng ra như vậy chứ.

Fans thì nghi ngờ còn người không thích Nhan Nghiên sau khi xem xong đoạn này chỉ cảm thấy buồn cười.

[Hiện giờ lại còn có người cảm thấy là do tổ tiết mục xấu xa. Đây đúng là tổ tiết mục thâm hiểm nhất trong lịch sử.]

[Nhan Nghiên không có đầu óc sao? Dù không có kịch bản thì cũng không đến nỗi tự phá vỡ hình tượng của mình như vậy chứ?]

[Lúc trước thì không nói cảm ơn, bây giờ thì không tôn trọng tiền bối. Nhan Nghiên đúng là không có phép tắc thành thói.]

[Ảnh hậu quốc tế, cũng chỉ là hữu danh vô thực thôi.]

Các fans tức giận vô cùng những lại không nghĩ ra được biện pháp để nói thay Nhan Nghiên. Hơn nữa một bộ phận lớn fans cũng đang tự nghi vấn.

Nhan Nghiên thật sự không biết nói tiếng Bồ Đào Nha sao? Trước đây nghe nói đồn có là thiên tài ngoại ngữ, thật ra tất cả đều là giả sao?

Lần thứ nhất xem xong video, họ không muốn tin tưởng, nhưng xem lại lần nữa, trong lòng họ đã bắt đầu dao động.

Họ không thể lừa mình dối người nữa, Nhan Nghiên thật sự không hề nghe hiểu.

Nhan Nghiên không biết tiếng Bồ Đào Nha!

Những dân mạng xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện. Nhớ đến chuyện trước đây khắp nơi đâu đâu cũng là ngôn luận bảo vệ Nhan Nghiên, mịa mai Đường Đường. Lần này không cần đến fans Đường Đường ra mặt thì có người đứng ra đấu đến bất phân thắng bại với fans Nhan Nghiên.

[Đúng là thứ hám danh. Ban đầu sao không lập một cái hình tượng bình thường thôi, một hai phải lập cái hình tượng thiên tài học bá thế này. Hiện giờ bị vả đến mẹ cũng không nhận ra.]

[Một chữ, "Nên". Hai chữ, "Xứng đáng"!]

[Tôi đúng là bị đám fans của Nhan Nghiên làm cười chết. Nếu ban đầu bọn họ an tĩnh thì làm sao lại xảy ra chuyện này? Hiện giờ nháo thành như vậy, fans nhà Nhan Nghiên, các người hối hận không?]

[Trước đây fans Nhan Nghiên còn chê bai Đường Đường. Hiện tại không biết là ai cười ai. Đường Đường người ta mới thật sự là người biết nói tiếng

Bồ Đào Nha.]

[Tôi thật sự không hiểu được, kỹ thuật diễn của Nhan Nghiên tốt như vậy, sao cô ấy không chuyên tâm đóng phim đi học theo người ta tham gia chương trình giải trí làm gì. Bây giờ nói không chừng đã hối hận chết rồi.]

Hối hận, sao có thể không hối hận.

Người đại diện của Nhan Nghiên hốt hoảng ngồi trên ghế sofa. Không ai biết hai ngày qua anh đã trải qua như thế nào.

Hơn ai hết anh là người hiểu Nhan Nghiên nhất.

Lúc trước khi Nhan Nghiên còn là một thiếu nữ tuổi mười lăm, chân ướt chân ráo bước vào giới giải trí. Thời điểm đó anh còn là một trợ lý quen, cho đến năm Nhan Nghiên mười tám tuổi tốt nghiệp cao trung anh mới chính thức dẫn dắt Nhan Nghiên.

Một lần dẫn dắt chính là 5 năm. 5 năm qua anh cũng nhận những nghệ sĩ khác nhưng từ đầu tới cuối chỉ có Nhan Nghiên là chưa từng rời khỏi anh.

Thời gian trôi qua, giữa bọn họ không còn là đối tượng hợp tác đơn thuần nữa, mà là bạn bè, là người thân của nhau.

Mấy năm nay Nhan Nghiên càng ngày càng nổi tiếng, hơn nữa anh đối với Nhan Nghiên rất yên tâm nên anh mới bắt đầu giảm bớt thời gian quan tâm đến cô để tập trung vào người khác. Có lẽ vì thời gian này anh quá lơ là nên đã không phát hiện sự khác thường của Nhan Nghiên.

Thật ra cũng không phải anh không phát hiện. Anh có rất nhiều lần nhận ra Nhan Nghiên dường như không còn giống lúc trước, có điều anh căn bản không nghĩ nhiều quá.

Anh vẫn luôn nghĩ vì công việc nên bọn họ không thể thân mật giống trước đây nữa. Vì nghĩ vậy mà anh còn khó chịu vài ngày.

Thẳng đến khi chuyện tiếng Bồ Đào Nha này phát sinh, lúc này người đại diện mới phát hiện một việc làm anh khiếp sợ không thể tin được, nhưng anh không thể không tin.

Nhan Nghiên hiện tại... hình như không phải là Nhan Nghiên anh quen thuộc.

Sự thật này làm người đại diện nổi lên một trận da gà.

Anh hiểu Nhan Nghiên, Nhan Nghiên đúng là rất thích bóng đá. Trước đây anh còn cùng trợ lý qua Bồ Đào Nha với Nhan Nghiên, khi đó bọn họ không hề mang bất cứ phiên dịch viên nào theo, chỉ dựa vào một mình Nhan Nghiên mà có thể du lịch khắp Châu u.

Nhan Nghiên giỏi như vậy sao có thể đến tiếng Bồ Đào Nha cũng nghe không hiểu.

Thật ra thời điểm Nhan Nghiên đột nhiên đổi qua nói tiếng Anh giọng Mỹ anh đã có chút hoài nghi, nhưng Nhan Nghiên nói vì cô muốn luyện tiếng Anh giọng Mỹ nên anh không nghĩ sâu hơn.

Bây giờ nhớ lại, tất cả những điểm đáng ngờ đã bị anh vô tình bỏ qua rất nhiều.

Nhan Nghiên này không phải là Nhan Nghiên anh đã quen 5 năm. Vậy Nhan Nghiên anh quen, đã đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Ông chủ sai anh phải nhanh chóng xử lý những nguy cơ xã giao hiện tại của Nhan Nghiên, nhưng người đại diện lại không biết nên xử lý thế nào.

Hay hoặc là nói, anh cũng không muốn đi xử lý.

Anh đi tìm Nhan Nghiên, ngay câu đầu tiên anh đã hỏi cô là ai. Nhan Nghiên chấn động, sắc mặt biến đổi nhưng không nói gì.

Khoảnh khắc đó người đại diện chỉ cảm thấy cả người sồn tóc gáy. Anh hít sâu một hơi lại hỏi Nhan Nghiên hiện tại đang ở đâu, "Nhan Nghiên" trước mắt này làm như không có chuyện gì nhìn anh một cái, "Ai biết được."

Ai biết được.

Nhan Nghiên thật đang ở đâu, ai biết được.

Trong giây phút đó người đại diện thậm chí bắt đầu hận gương mặt quen thuộc trước mặt này. Nếu không phải vì cô ta thì Nhan Nghiên vẫn êm đẹp ở đây, nếu không phải vì cô ta thì những danh tiếng, thành tích nhiều năm Nhan Nghiên cực khổ tích góp trong nhiều năm nay sẽ không bị giày xéo đến nước này.

Vậy nên ông chủ sai anh nghĩ cách nhanh chóng xử lý, anh bỗng dưng không muốn làm gì cả.

Nói một câu thật lòng, chỉ cần người này vẫn còn là Nhan Nghiên ngày nào thì dù anh có tẩy trắng cô bao nhiêu lần, cô ta cũng làm hỏng thanh danh nửa thời.

Nhan Nghiên thật sự là một cô gái vô cùng xuất sắc, còn rất khiêm tốn, mà hiện giờ Nhan Nghiên này không phải người như thế.

--

Nhan Nghiên đối với chuyện diễn xuất dốt đặc cán mai nhưng đối với đạo lý đối nhân xử thế lại không quá vụng về, thậm chí còn rất mất cảm. Từ sau hôm ngã bài với người đại diện, quan hệ giữa cô và người đại diện liền bắt đầu càng ngày càng đóng băng.

Mà cô có dự cảm, tình trạng đóng băng giữa hai người sau này cũng sẽ không thay đổi, hơn nữa càng ngày càng kém hơn.

Một người đại diện không hướng về phía nghệ sĩ. Điều đó không hề tốt đối với nghệ sĩ, huống chi cô cảm thấy người đại diện này thậm chí còn có hận ý với cô.

Nhan Nghiên đã từng làm quản lý trong một công ty vì thế cô cảm nhận được những nguy cơ xung quanh mình. Sau khi đắn đo một lúc, Nhan Nghiên nhanh chóng đưa ra quyết định.

--

Hai video này sau khi được đưa ra ánh sáng nhiệt độ trên mạng vẫn không giảm.

Mọi người hận không thể đem chương trình này xem đi xem lại hết lần này đến lần khác, sau đó cắt ra một vài chỗ khiến người ta phải cạ lời của Nhan Nghiên. Một thời từng được bao người hâm mộ muốn xem Nhan Nghiên nay lại biến thành một người không khác gì Đường Đường lúc trước.

Vì thế không bao lâu trên hot search liền nhảy ra một mục mới. Ví như có người phát hiện đôi chỗ Nhan Nghiên áp dụng sai ngữ pháp, lại ví như Nhan Nghiên và Sở Sam khi gặp mặt không hề chào hỏi. Lúc trước còn có người mắng Sở Sam, hiện giờ ngược lại đều quay sang mắng Nhan Nghiên.

Thậm chí còn có vài cao thủ ngoại ngữ trứ danh đã đem đoạn video Nhan Nghiên nói tiếng Anh trong chương trình đem ra mổ xẻ, phân tích cấu trúc câu từ. Cuối cùng tổng kết, tiếng Anh của Nhan Nghiên nghe thì lưu loát, thật ra vẫn có chút giống kiểu tiếng Anh Trung Quốc.

Để làm đối lập, mấy cao nhân này còn xem thêm đoạn của Đường Đường. Sau khi nghe xong họ ngược lại có chút kinh ngạc, Đường Đường nói chuyện đầy thoải mái, hơn nữa khẩu âm ngữ pháp này không mang chút âm hưởng Trung Quốc mà hoàn toàn có âm hưởng của giọng tiếng Anh giọng Anh.

Có vài fan couple "Kẹo gạo" trên chợc nói nhất định là do Đường Đường xem Harry Potter nhiều.

Dần dà, fandom của couple "Kẹo gạo" ngày càng khổng lồ. Trong đó ai cũng cảm thán lại phải ăn thêm một đồng đường.

Nhan Nghiên sa vào vũng lầy của dư luận, còn nhân khí của Đường Đường bên này lại bành trướng không ngừng, từ mấy dòng tít trên báo là có thể nhìn ra được. Trước đây khi Đường Đường quay "Lữ hành hoa lộ" cô chỉ nhận được thù lao năm trăm vạn. Hiện tại làm sao còn như trước, hai ngày nay có rất nhiều chương trình giải trí muốn mời Đường Đường tham gia, thù lao tham gia đã hơn tám chữ số.

Con số này đối với một người mới mà nói, số tiền này vô cùng kinh người.

Chỉ là Đái Na có chút do dự.

Biểu hiện của Đường Đường khi tham gia chương trình giải trí rất không tệ. Hơn nữa mấy năm nay nghệ sĩ dựa vào chương trình giải trí để xuất đầu cũng không ít, nhưng Đái Na lại không định để Đường Đường đi theo hướng đó.

Nói thẳng ra, khuôn mặt của Đường Đường như vậy nếu còn không đóng phim thì đúng là lãng phí.

Chỉ là trước đây Đường Đường ghi danh vào khoa đạo diễn, việc này khiến Đái Na có chút không hiểu suy nghĩ của cô. Đái Na cố ý xếp một khoảng thời gian rảnh để trò chuyện với Đường Đường, dò hỏi xem cô có suy nghĩ muốn đóng phim hay không.

Ánh mắt Đường Đường sáng lên, đương nhiên là có a!

Cô đã dự định sau khi tốt nghiệp liền đóng phim.

Đường Đường đồng ý như chém đinh chặt sắt, Đái Na rất vừa lòng. Nếu Đường Đường cũng có suy nghĩ đó vậy có thể thả ra chút tiếng gió ngầm ra hiệu Đường Đường có ý muốn đóng phim rồi.

"Lữ hành hoa lộ" có mười tập. Tập cuối vừa lúc sau khi Đường Đường thi đại học, vậy nên trước khi thi, độ nóng của Đường Đường hoàn toàn có thể

được bảo đảm.

Đái Na định sẽ để Đường Đường sau khi thi đại học xong là lập tức đóng phim. Bắt đầu công việc càng sớm thì càng có nhiều cơ hội. Hiện tại tình hình của Đường Đường rất tốt, không nắm chặt thì đúng là ngu.

Có mục tiêu, việc lập kế hoạch càng thông thuận hơn. Sau khi đã lập một bảng kế hoạch hơn nửa năm xong, lúc này Đái Na mới phát hiện gần đây cô còn chú ý Đường Đường hơn Bách Thần.

Nghĩ nghĩ một lát, Đái Na cảm thấy chuyện này là rất bình thường.

Ngược lại không phải là cô bắt công mà là bởi vì Bách Thần là ca sĩ.

Kinh tế của ca sĩ chủ yếu xuất phát từ việc phát hành album và mấy buổi hòa nhạc. Có điều chu kỳ chế tác album quá dài, một đến hai năm mới ra được một cái. Tính ra tiền kiếm được trong một năm còn không bằng tiền Bách Thần tham gia chương trình giải trí.

Còn mấy buổi hòa nhạc, nhìn thì hào nhoáng đấy nhưng thật ra tiền không kiếm được bao nhiêu.

Thế nên Đái Na mới thường xuyên khuyên Bách Thần có thể nhận những chương trình giải trí, hoặc là thử đóng phim một chút. Kết quả lòng Bách Thần chỉ hướng về âm nhạc, lần trước khuyên can mãi mới chịu làm huấn luyện viên của chương trình tuyển chọn ngôi sao, còn lần này nếu không phải có Nhan Nghiên thì nhất định cũng không đi.

Diễn viên không giống ca sĩ, khi cần mẫn thì một năm có thể ra ba bốn bộ, lười hơn chút thì cũng một năm một bộ, đặc biệt là những minh tinh đang nổi tiếng.

Đái Na đem bảng kế hoạch đã làm xong đưa cho Minh Thiếu Diễm xem qua. Bảng kế hoạch của những nghệ sĩ quan trọng trong công ty đều phải qua tay Minh Thiếu Diễm, huống chi đây là bảng kế hoạch của Đường Đường.

Minh Thiếu Diễm nhanh chóng đọc qua bảng kế hoạch. Trong trang thứ hai đã lên kế hoạch đến tháng, Minh Thiếu Diễm nhìn tháng sáu có thêm mục tạo couple, chân mày cau lại.

Đầu năm nay, tiền của fans couple rất dễ kiếm. Chỉ mới phát sóng có hai tập "Lữ hành hoa lộ" Đái Na đã cảm nhận được sức mạnh của couple "Kẹo gạo".

Thật ra chuyện couple là ngoài ý dự đoán.

Dù Đường Đường hay Mễ Việt, ai cũng là một người mới lẻ ra fans hâm mộ của hai người phải từ chối chuyện couple. Nhưng Đái Na đã quan sát vài ngày, fans của hai nhà theo đuổi cặp đôi này vui vẻ vô cùng.

Theo lời của rất nhiều fans couple, bọn họ không thể chèo thuyền yêu đương thì chèo thuyền bạn bè cũng rất thú vị. Nhìn đi, mỗi lần Mễ Việt gặp Đường Đường không phải đều kêu cô là anh em tốt sao.

Hơn nữa fans hai bên hỗ trợ cho nhau cực kỳ lợi hại. Gần đây fans Weibo Đường Đường tặng vọt, tùy tiện ấn vào xem là có thể thấy trong mười cái thì hết ba bốn cái là fan Mễ Việt.

Trước khi chương trình phát sóng, khán giả chờ mong chuyện tình tay ba đã sớm ném chuyện này ra sau đầu. Couple "Nhan Thần" giờ đây cũng vì Nhan Nghiên lâm vào sóng gió dư luận nên bắt đầu ngã đổ.

Nếu hai couple này được hoan nghênh như vậy, hơn nữa công ty quản lý của Mễ Việt bên kia cũng sẽ không có ý tứ phản trần. Thế nên Đái Na chuẩn bị mượn việc này để tiếp tục nâng cao nhiệt độ.

Kết quả không ngờ ông chủ lại không quá tán thành.

Minh Thiếu Diễm yên lặng, mấy ngày này mỗi lần hắn thấy hai chữ "Kẹo gạo" là đau đầu.

Nhiệt độ của "Lữ hành hoa lộ" ngày càng cao, ratings cũng chưa từng giảm. Chế tác Trương hấp tấp gọi điện cho Minh Thiếu Diễm muốn tranh công tuyên bố sau khi chương trình kết thúc, giá trị con người của couple "Kẹo gạo" sẽ tăng lên vô số lần.

Minh Thiếu Diễm hiếm khi muốn mắng người.

Tôi cho ông năm ngàn vạn là để ông tạo một cái couple cho cháu gái tôi?

Toàn thế giới đều theo đuổi couple thì thôi đi, ngay cả người trong nhà cũng có ý nghĩ này.

Di Trình vốn đã thích Mễ Việt, sau lại xem chương trình này nên tự nhiên biến thành một fan couple trung thành. Một bà dì hơn sáu mươi tuổi bây giờ lại bỏ bữa bằng đóng phim cổ trang thần tượng Mary Sue của Mễ Việt.

Hơn nữa còn vừa xem vừa cảm thán nữ chính trong phim không xinh đẹp bằng Đường Đường, không có phản ứng hóa học nào.

Minh Thiếu Diễm nghe được những lời liên kinh hãi tốt độ, từ khi nào thì đi biết mấy từ thời thường như vậy?

Mỗi ngày bên tai đều là tiếng đi Trình cảm thán khi nào Đường Đường mới có thể cùng Mễ Việt quay phim truyền hình. Cảm thán xong lại nói đùa nhỏ Mễ Việt này rất tốt, nếu Đường Đường thật sự muốn yêu đương thì xem xét Mễ Việt cũng không tệ.

Minh Thiếu Diễm bình thản nhấp một ngụm cà phê.

Cùng quay phim truyền hình?

Không có khả năng.

Còn chuyện yêu đương...

Tuyệt đối không thể.

Đường Đường chỉ mới mười tám tuổi.

Đó là yêu sớm.

Cho nên hẳn đương nhiên sẽ không đồng ý.

Vốn dĩ đã đủ phiền, hiện giờ Đái Na còn chuẩn bị thêm mắm dặm muối cho "Kẹo gạo". Minh Thiếu Diễm bình tĩnh buông bảng kế hoạch xuống, nhìn như rất tùy ý mở miệng, "Mấy thứ couple này chỉ nên để tự nhiên thôi, làm âm ỉ quá mức cẩn thận phản tác dụng."

"Không sao", Đái Na mang về mặt ngài yên tâm lắc đầu, "Mọi người đều xem rất vui vẻ."

Minh Thiếu Diễm.....

Cái gì mà mọi người.

Hắn một chút cũng không vui vẻ đây này.

Đái Na không nói giỡn, "Tôi biết ý tứ của Minh đồng. Tôi tự biết chừng mực, đợi Đường Đường nhận kịch bản là có thể dần thu tay lại."

Lòng Minh Thiếu Diễm rất mệt nhưng không tìm được lý do phản bác.

Nếu đổi thành nghệ sĩ khác trong công ty, đề nghị này hẳn sẽ đồng ý trăm phần trăm. Nhưng đây là Đường Đường..

Thật ra đối với chuyện này Minh Thiếu Diễm có hơi kinh ngạc.

Bởi vì gần đây luôn trốn tránh Đường Đường, hắn và cô không còn trò chuyện với nhau như trước vậy nên Minh Thiếu Diễm thật sự không biết Đường Đường chuẩn bị đóng phim.

"Kịch bản phải chọn cho tốt." Tuy hẳn đối với Đái Na rất yên tâm nhưng Minh Thiếu Diễm vẫn dặn dò một câu.

Sau khi Đái Na lấy lại bảng kế hoạch, cô hỏi Minh Thiếu Diễm, "Chuyện Á Tinh bên kia, ngài định xử lý thế nào."

Minh Thiếu Diễm cười lạnh.

Chân trước Á Tinh xin lỗi hắn, chân sau lại để Nhan Nghiên ở sau lưng nói lung tung trên Tieba, nói thế lực sau lưng Đường Đường không tầm thường. Minh Thiếu Diễm đứng là chưa từng gặp hành vi ngu xuẩn như vậy bao giờ.

Cái loại trước mặt làm ra vẻ này, sau lưng làm ra vẻ khác chính là loại Minh Thiếu Diễm chướng mắt nhất.

Vậy nên sau khi Đái Na lấy được video gốc liền trực tiếp đem nó đăng lên, một chút cũng không giữ lại mặt mũi cho Nhan Nghiên và Á Tinh. Hiện tại nhân khí của Nhan Nghiên tụt dốc không phanh, đến người trong Thánh Ngu cũng thích nghe ngóng chuyện này.

Nếu muốn giải quyết triệt để chuyện này thì Á Tinh phải nghĩ cách làm sáng tỏ với ngoài giới, còn trong giới... Nói không chừng lần này ông chủ Á Tinh phải tự mình mang Nhan Nghiên đến tìm hắn bồi tội.

Dù có bồi tội hay làm sáng tỏ thì trễ nhất cũng chỉ trong mấy ngày tới.

Quả nhiên, hai ngày sau Nhan Nghiên và Á Tinh bên kia liền đăng một thanh minh.

Bài thanh minh này khiến mọi người trong giới vô cùng khiếp sợ.

Đầu tiên Nhan Nghiên trên Weibo bản thân công khai xin lỗi. Nội dung xin lỗi chủ yếu ở hai phương diện, thứ nhất là không tôn trọng tiền bối, thứ hai là hình tượng giả dối.

Về trước Nhan Nghiên xin lỗi vô cùng thành khẩn, không bôi nhọ lung tung cũng không giào biện nói mấy thứ linh tinh ngày đó tâm tình không tốt... Thừa nhận bản thân làm sai, là thái độ của cô có vấn đề, Nhan Nghiên cũng đảm bảo kiên quyết sẽ sửa sai, nhờ mọi người giám sát.

Còn về vấn đề hình tượng giả dối, thứ càng đáng chú ý hơn chính là bài thanh minh của Á Tinh.

Đái Na xem bài thanh minh này cũng trợn mắt há mồm.

Á Tinh vậy mà đem vũng bùn này hất lên người đại diện Nhan Nghiên.

Trong bài có nói, ban đầu người đại diện không thông báo cho Nhan Nghiên đã nói bốc nói phét truyền ra cái gọi là thiên tài tính thông mười hai ngôn ngữ. Mà cũng chính vì vậy nên Nhan Nghiên không thể làm gì khác ngoài chấp nhận chuyện này. Nhan Nghiên vì không muốn fans thất vọng nên lên học thêm ngoại ngữ nhưng chuyện này thật sự rất khó, cô vẫn làm mọi người phải thất vọng.

Đương nhiên trong đây cũng có lỗi của Nhan Nghiên. Cô hẳn phải làm sáng tỏ sớm một chút chứ không phải làm một cái thùng rỗng kêu to để rơi vào tình huống này.

Đái Na xem bài thanh minh này xong trong lòng chỉ có một cảm giác.

Đây mẹ nó đúng là không biết xấu hổ.

Qua câu rút vắn chính là nói Á Tinh và Nhan Nghiên!

Đều là người đại diện, mọi người dù không quá thân thiết với nhau nhưng cũng xem như có quen biết. Người đại diện của Nhan Nghiên là một người đàn ông mới ba mươi, cao gầy, đôi mắt hẹp dài khá tuấn tú, nhưng tổng thể có chút tầm tối.

Từ khi Nhan Nghiên tốt nghiệp người này đã dẫn dắt Nhan Nghiên. Dẫn dắt nhiều năm như vậy cuối cùng lại rơi vào kết cục bị chính nghệ sĩ của mình bôi nhọ?

Có lẽ Á Tinh thật sự không có lương tâm nhưng không lẽ Nhan Nghiên lại đồng ý đăng loại thanh minh thế này?

Người trong giới đối với mấy chuyện này không xa lạ nên sau khi nghe tin này họ lập tức có thể rõ được ngọn nguồn. Nhưng đối với người ngoài giới, đặc biệt là fans Nhan Nghiên quả thật chính là cọng rom cứu mạng.

Fans Nhan Nghiên sau khi xem hai đoạn video lúc trước đã chuyển thành antinfan một đồng nhưng dù vậy vẫn còn rất nhiều người ở lại. Cũng giống như Bách Thân, có thất vọng nhưng vì những vai diễn xuất sắc trong quá khứ của Nhan Nghiên nên rất nhiều người tiếp tục kiên trì.

Tin xin lỗi của Nhan Nghiên vừa ra, các fans đã điên cuồng vào bình luận.

[Không có việc nào tốt hơn biết sai chịu sửa. Nhất định phải sửa đổi nha.]

[Biết sai là tốt rồi. Chúng ta cùng nhau sửa sai, cùng nhau tiến bộ.]

[Nhan Nghiên đã nhận lỗi, hy vọng mọi người hãy cho cô ấy một cơ hội. Cô ấy thật sự là một diễn viên xuất sắc.]

Đây là lời của những người hâm mộ có lý trí, còn những người không có lý trí đã đau lòng muốn chết rồi.

[Nhiều chuyện dơ bẩn hơn còn đang diễn ra trong giới giải trí kia. Nhan Bảo không phải chỉ nói sai có mấy câu thôi làm gì mà nói chuyện khó nghe như vậy?]

[Nói cô không tôn trọng tiền bối? Vậy lúc trước Đường Đường nói Nhan Nghiên không xứng với giải Kim Mã càng không tôn trọng hơn. Bây giờ cô ta không phải đã được tẩy trắng...]

Đó là bình luận bên dưới Weibo Nhan Nghiên, còn dưới Weibo Á Tinh, lời nó còn khó nghe hơn gấp mấy lần.

Có rất nhiều người nói thay cho người đại diện, khen người đại diện tốt, lại nói công ty Á Tinh ngấm máu phun người, hôm nay Á Tinh làm thế này đúng là làm bọn họ thất vọng. Nhưng fans đã bắt được cọng rom cứu mạng, chỉ cần có thể tẩy trắng cho thần tượng nhà mình họ làm sao còn quản người khác.

Huống chi có vài người hâm mộ không có đầu óc đi tin vào mấy lời này?

Khắp khu bình luận đâu đâu cũng là lời mắng chửi người đại diện của Nhan Nghiên.

Các fans lục đục nội bộ chỉ làm cho người ngoài chế giễu. Sau khi Đường Đường lướt Weibo liền yên lặng rất lâu.

Quan hệ giữa cô và cha mẹ nhạt nhẽo, trợ lý cũng thường thay đổi người, chỉ có Lục Minh là người duy nhất bên cạnh cô từ năm 18 đến năm 27 tuổi.

Khi xuyên đến thế giới này, Đường Đường chưa từng chú ý quá nhiều đến Lục Minh. Vì dù sao đây cũng là một thế giới khác, chung quy Lục Minh ở

đây không phải Lục Minh cô đã quen nhiều năm kia.

Chỉ là hiện tại xảy ra chuyện này, Đường Đường vẫn nhìn không được mà tức giận.

Hơn nữa cô đã khái đoán được một ít.

Nhan Nghiên có thể trực tiếp hất nước bắn lên người Lục Minh chứng tỏ hai người đó đã hoàn toàn cách mặt. Lục Minh luôn nhìn cô, hiện giờ có thể làm ra đến mức này, nguyên nhân chỉ có một.

Lục Minh nhất định đã phát hiện "Nhan Nghiên" này không thích hợp.

Tuy trước đây cô nói Lục Minh có vẻ ngoài tối tăm thoạt nhìn không có cảm tình, trên thực tế Lục Minh là người có khí chất, hơn nữa còn rất nóng tính.

Cô nhớ trước đây anh từng tương tự một cô gái. Cô gái này ngênh ngang, xem thường Lục Minh, lúc ấy Lục Minh chỉ cười nhạt.

Sau đó, cô gái kia liền mai danh ẩn tích.

Một lần nữa trở về làm diễn viên tuyến mười tám. Cô gái kia đương nhiên không cam lòng, chạy tới khóc lóc xin tha với Lục Minh nhưng Lục Minh đến một cái liếc mắt cũng không có.

Bây giờ Á Tinh và Nhan Nghiên cùng nhau gán tội cho Lục Minh, Đường Đường vô cùng tức giận, lại ả ả cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Lục Minh cho tới bây giờ đều không phải là bao cát muốn làm gì thì làm.

Sau mấy ngày Á Tinh diễn cường tẩy trắng, cộng thêm các fans hùa theo cuối cùng những lời ngôn luận không tốt với Nhan Nghiên phần lớn đã chuyển lên người Lục Minh.

Theo đó, tập ba của "Lữ hành hoa lộ" tiếp tục phát sóng.

Trong tập này Nhan Nghiên ngược lại không làm chuyện gì chứng mất người xem. Các fans kinh hồn táng đảm xem hết tập này rồi cuộc cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Cảm thán một hơi xong còn không quên mắng người đại diện vài câu.

[Nếu không phải tại Lục Minh không cẩn thận, Nhan Bảo sao phải chịu mấy thứ này.]

[Sớm đổi người đại diện đi có được không. May mắn tập này chiếu ra không có chuyện gì.]

[Hy vọng Nhan Nghiên thay đổi người đại diện, sau đó có thể tiếp tục đứng lên.]

Tình hình hiện tại, dường như mọi lỗi lầm của Nhan Nghiên đều biến thành của Lục Minh.

Đường Đường mở Weibo Lục Minh ra, nhìn những bình luận vô cùng khó nghe đó, cô nhủ mày.

Lục Minh vẫn không có động tĩnh. Không lẽ Á Tinh thiếu đạo đức đến mức bôi nhọ xong còn chèn ép anh? Nếu là vậy, Đường Đường cảm thấy cô nên tìm cơ hội giúp đỡ.

Tiếng chuông vào học vang lên, Đường Đường tắt điện thoại. Điện thoại vừa tắt, Đồng Ngọc đã điên cuồng ra hiệu báo cô xem điện thoại.

Đường Đường cẩn thận nhìn vào màn hình sau đó lấy điện thoại ra. Cô căn bản không cần tìm kiếm bởi vì top một hot search chính là...

Lục Minh đã biến mất nhiều ngày nay trực tiếp trở tay quăng một cái tát và mặt Á Tinh và Nhan Nghiên.

Anh không che dấu mà trào phúng Á Tinh và Nhan Nghiên. Lục Minh nói tìm người chết thay thì phải xem anh có nguyện ý hay không đã. Kiêu ngạo xong còn tung ra một thứ khiến mọi người hưng phấn ầm ĩ rần rần.

Lục Minh đem đoạn ghi âm Nhan Nghiên lên tìm ông chủ, nhờ ông tạo áp lực với bên sản xuất hồng cắt cảnh của Đường Đường tung lên.

Đoạn ghi âm trật tự rõ ràng, chứng cứ đầy đủ như một cái tát đem Nhan Nghiên và Á Tinh dất tay nhau lên hot search lần nữa.

Bà chị beta: Thương Lục Minh quá đi, cũng may sau này....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Đường Đường buông điện thoại, thăm vỗ tay cho Lục Minh một cái.

Không hổ là Lục Minh, người đàn ông này ngày thường giả chết, đến khi không giả chết đúng là ngông cuồng, còn tàn nhẫn.

Lục Minh trà trộn trong giới nhiều năm như vậy, thứ anh hiểu nhất chính là thủ đoạn hoàn toàn phá hỏng suy nghĩ của mọi người.

Á Tinh đã bỏ rơi anh, Lục Minh cũng không còn giữ lại chút tình cảm gì với Á Tinh.

Lục Minh biến mất mấy ngày nay khiến Á Tinh và fans Nhan Nghiên đều cho rằng anh ngấm bồ hồn chịu sai. Kết quả Lục Minh một phát đâm ngược tung ra đoạn tin nhắn trò chuyện với ông chủ Á Tinh.

Trong tin nhắn, đại khái là ông chủ hỏi Lục Minh, Nhan Nghiên và Đường Đường có ân oán gì. Lục Minh trả lời không có ân oán. Sau đó ông chủ nói: [Không có ân oán gì vậy tại sao còn kêu tôi tìm người cắt cảnh của Đường Đường?]

Ngoại trừ đoạn tin nhắn này còn có một phần khác.

Đó là đoạn ghi âm điện thoại của Lục Minh và Nhan Nghiên.

Lục Minh nói đừng so đo với một người mới, làm vậy rất hạ giá. Nhan Nghiên lập tức bèn nhón nói là do tổ tiết mục khi dễ cô.

Một đoạn tin nhắn, một phần ghi âm lập tức đem chuyện này ván đóng thành thuyền.

Các fan lúc trước luôn mắng người đại diện choáng váng.

Về phần nhóm người qua đường, sau hai ngày ăn dưa, họ không ngờ còn nhận thêm một quả dưa khác lớn hơn cả quả trước.

Mặc kệ người đại diện có oan uổng hay không nhưng chuyện Nhan Nghiên lên tạo áp lực nhằm cắt cảnh Đường Đường chính là sự thật.

Chuyện này cô ta đúng là quá đáng.

Chỉ vì bản thân cô ta là tiền bối, lại có Á Tinh đầu tư nên cô ta ngấm hại Đường Đường như vậy?

Cô gái nhỏ người ta đã làm gì cô?

À, lúc trước hình như Đường Đường có nói vài lời không hay nhưng những chuyện này đã qua bao lâu, cô vậy mà vẫn ghi hận trong lòng?

Hơn nữa, trong chương trình thì làm bộ bình thường với Đường Đường, sau lưng lại ngấm tính kẻ người khác?

Nhan Nghiên này cũng thật đáng sợ!

Đáng thương cho Đường Đường, suốt ngày đều gọi chị Nhan Nghiên. Cô không cảm thấy có lỗi với Đường Đường người ta sao?

Đài Na xem náo nhiệt cao hứng vô cùng. Cô thật muốn đăng một bài Weibo tán thưởng Lục Minh nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, quay đầu liên hệ với bộ phận quan hệ công chúng góp chút lửa vào trong.

Tuy gần đây danh Đường Đường tăng lên không ngừng nhưng chuyện sau lưng Đường Đường có kim chủ vẫn tồn tại. Hơn nữa trước đó Nhan Nghiên còn sai trợ lý đăng tin Thánh Ngu vì Đường Đường đầu tư năm ngàn vạn.

May mắn Lục Minh đã vô tình giúp chuyện này.

Bọn họ không cần phải ra mặt mà chỉ cần mua vài account marketing chuyển hướng dư luận là được.

Chuyện năm ngàn này hình như có thật, nghe nói bởi vì bên Á Tinh tạo áp lực khiến Thánh Ngu tức giận nên trực tiếp đập một đồng tiền vào.

Cư dân mạng ăn dưa lê vô cùng vui vẻ, mặc kệ có phải thật hay không, cũng không ai nói sau lưng Đường Đường có kim chủ. Họ chỉ tập trung vừa mắng Á Tinh ý thể hiếp người, vừa khen Thánh Ngu làm tốt!

Bọn họ thích những công ty bênh vực nghệ sĩ như vậy.

Thánh Ngu không hổ là Thánh Ngu.

Tuyệt vời.

Fans Đường Đường nhanh chóng chạy vào bình luận phía dưới Weibo chính thức của Thánh Ngu, liên tục gọi ba ba, cảm ơn ba ba đã chiếu cố Đường Đường của bọn họ.

Weibo chính thức của Thánh Ngu hẳn gặp bình luận như vậy sẽ nhần thích một cái.

Vì thế lời đồn này càng thêm xác thực.

Còn Nhan Nghiên và Á Tinh khó khăn lắm mới tẩy trắng được chút lại bị nghìn người chỉ trích lẫn nữa.

Lúc trước Nhan Nghiên được xưng là nữ thần quốc dân, không tai tiếng, không có đánh giá xấu. Khi có người nói một câu không hay về cô liền có vô số người vào phản bác, bảo vệ Nhan Nghiên. Chỉ là, sau khi "Lữ hành hoa lệ" phát sóng, hết chuyện này lại tới chuyện khác xảy ra, mới hơn nửa tháng Nhan Nghiên đã thành công rút khỏi danh hiệu nữ thần.

Trước đây không dám máng thì bây giờ tùy tiện máng, ai bảo cô ta làm ra nhiều chuyện chướng mắt như vậy.

Fans Đường Đường nhất định là quần thể tức giận nhất.

Nếu không phải ba ba Thánh Ngu đấu tranh bỏ tiền vào, nói không chừng khi chương trình được phát sóng cảnh của Đường Đường đã bị cắt cho tan tác rồi chứ sao có thể được mọi người yêu thích như bây giờ.

Đúng là quá độc ác.

Nhớ trước đây, chẳng fan Đường Đường nào dám nói nửa chữ không tốt về Nhan Nghiên thì hiện giờ gần như toàn dân mạng đều giúp đỡ Đường Đường mắng Nhan Nghiên.

Á Tinh không thể nào ngờ được Lục Minh sẽ làm như vậy. Trước đây khi Lục Minh và Nhan Nghiên cãi nhau, ông chủ lựa chọn bảo vệ Nhan Nghiên, sau đó ông còn nói với Lục Minh, "Nhan Nghiên là nghệ sĩ còn cậu là người ở phía sau tấm màn. Hình tượng Nhan Nghiên rất quan trọng, hướng chỉ chuyện này vốn dĩ cũng có quan hệ với cậu."

Nói xong có lẽ ông ta cảm thấy câu này quá không biết xấu hổ, lại cho một viên kẹo ngọt, "Cậu yên tâm, cậu vẫn là người đại diện kim bài của công ty. Hiện tại cậu không dẫn dắt Nhan Nghiên nữa, những người còn lại tùy cậu chọn."

Ha ha.

Lục Minh nở một nụ cười âm trầm, đồng ý.

Đồng ý cái rắm

Sau khi trở mặt với đám người ở Á Tinh, Lục Minh một chút mặt mũi cũng không giữ lại mà đáp trả Nhan Nghiên còn đâm ông chủ Á Tinh một phát.

Ông chủ Á Tinh tức giận mắng Lục Minh, sai người đi khắp nơi tìm Lục Minh. Đáng tiếc điện thoại không gọi được, đến nhà cũng tìm không thấy.

Lúc này Lục Minh đang ở nước ngoài du lịch. Nhìn bình luận trên mạng, tâm tình anh rất tốt.

Bận rộn nhiều năm nay, tiền kiếm được không ít. Đã lâu rồi anh không có cơ hội thư giãn, thừa dịp náo loạn lần này phải chơi cho thật tốt mới được, còn mấy chuyện gì gì đó cứ để trở về rồi tính.

Bây giờ nghĩ nhiều như vậy làm gì.

--

Bên này Á Tinh không có cách nào làm sáng tỏ, vì chứng cứ Lục Minh tung ra căn bản đã chặn hết mọi biện pháp giải thích.

Hướng chỉ Thánh Ngu còn không cho họ mặt mũi, trực tiếp nhần thích những bình luận nhằm chứng thực chuyện này.

Ông chủ Á Tinh nhìn Nhan Nghiên đang ngồi một bên, giận sôi máu.

Gần đây vì chuyện Nhan Nghiên mà cổ phiếu Á Tinh đã giảm đáng kể. Hôm nay chuyện này được tung ra càng khiến cổ phiếu rớt xuống thảm thương.

Nhan Nghiên là cây rặng tiền lớn nhất trong công ty, nhưng hiện tại... Ông chủ Á Tinh có chút do dự.

Người đại diện mới cho Nhan Nghiên là một người phụ nữ hơn bốn mươi. Bà ấy vừa tiếp nhận Nhan Nghiên nên đương nhiên không thể để Nhan Nghiên rơi vào khốn cảnh như vậy.

Nghĩ nghĩ một chút, người đại diện thương lượng với ông chủ, "Trong tay Lục Minh nắm quá nhiều thứ. Cậu ta chân trần không sợ mang giày*, nếu chúng ta kiên quyết muốn chống với cậu ta nhất định chúng ta sẽ có hại."

*Chân trần không sợ mang giày:

"Cho nên?"

"Ý tôi là hiện tại chúng ta đừng bận tâm đến mấy chuyện này, càng giải thích nhiệt độ càng cao, im lặng sẽ làm nó chậm rãi lắng xuống. Nhan Nghiên chưa bao giờ dựa vào nhân khí để kiếm cơm, chỉ cần kỹ thuật diễn còn đó, sau này lấy thêm giải thưởng nữa chắc chắn là không thành vấn đề. Chỉ cần có thành tích, mọi thứ đều là chuyện nhỏ."

Đúng là như vậy.

Ông chủ Á Tinh gật đầu.

"Hiện giờ phải tận lực không chế dư luận, làm giảm cảm giác tồn tại xuống. Gần đây Nhan Nghiên sắp phải vào đoàn phim, lúc này càng im lặng càng tốt." Người đại diện đưa ra kiến nghị, "Đường nhiên, chúng ta vẫn phải tìm thời gian để Nhan Nghiên tự mình nói lời xin lỗi với Minh đồng của Thánh Ngu."

Nói lời xin lỗi.

Lần này ông phải dẫn người đi xin lỗi.

Mỗi lần gặp Minh Thiếu Diễm đều phải xin lỗi, thể diện của ông còn đâu?

Chỉ là... Không còn cách nào khác.

Hung hăng trừng mắt liếc Nhan Nghiên một cái, ông chủ nhắc điện thoại gọi cho Minh Thiếu Diễm.

Trong phòng làm việc, Minh Thiếu Diễm đang nói chuyện với bác sĩ tâm lý. Thấy tên người gọi hần liền ra ý bảo bác sĩ chờ một lát.

Nghe giọng ông chủ Á Tinh bên kia có chút ý lấy lòng, khoe miệng Minh Thiếu Diễm khẽ cong, "Ăn bữa cơm đương nhiên là có thể. Chỉ là Đường Đường, gần đây cô ấy sắp thi đại học nên không có thời gian quản mấy việc này."

Ông chủ Á Tinh bị nghẹn khó chịu nhưng không còn cách nào khác. Ông chỉ có thể cười làm lành nói Minh đồng nể mặt tôi là được rồi.

Sau khi treo điện thoại, Minh Thiếu Diễm mặt không đổi sắc ngồi trên sofa, "Chúng ta tiếp tục."

"À được", bác sĩ gật đầu, "Gần đây ngài làm rất tốt, không chế bản thân tránh tiếp xúc..."

--

Tối hôm sau, Minh Thiếu Diễm mang theo Đái Na đến cuộc hẹn.

Hôm nay Nhan Nghiên ăn diện lộng lầy. Thật ra trong lòng cô có chút may mắn, trong tiểu thuyết Minh Thiếu Diễm chính là ba nhân vật nam chủ chốt, tuy sau này mới có tình cảm với cô nhưng ở những đoạn đầu tác giả đã luôn nhấn mạnh Minh Thiếu Diễm vô cùng thương thức Nhan Nghiên.

Lại nói thật ra trước đây cô chỉ nghe nói qua về Minh Thiếu Diễm, đây chính là lần đầu tiên Nhan Nghiên gặp hắn.

Không nghĩ tới Minh Thiếu Diễm có vẻ ngoài đẹp như vậy, một chút cũng không kém Bách Thần.

Trong lòng Nhan Nghiên vừa động, đi theo sau lưng ông chủ. Lúc thấy Minh Thiếu Diễm cô liền nhoẻn miệng cười, tự cho là làm tốt nhất. Đáng tiếc mặt Minh Thiếu Diễm vẫn vô cảm như trước.

Thậm chí có chút ghét bỏ.

Nhan Nghiên:.....

Đái Na đằng sau Minh Thiếu Diễm quả thực muốn cười.

Vị Nhan tiểu thư này, mỗi ngày Minh đồng vừa tan tâm là thấy khuôn mặt của Đường Đường, nhìn Đường Đường quen rồi đúng là không ai có thể đập vào mắt nữa.

Huống chi không biết có phải do ảo giác hay không, Nhan Nghiên đang ăn diện lộng lầy trước mắt này dường như khí chất không còn như trước nữa mà kém hơn rất nhiều.

Vừa bắt đầu Nhan Nghiên đã tự đâm đầu vào tường, tinh thần giảm hơn phân nửa, cũng may hiện tại cô biết bản thân đang trong tình huống gì, dù trong lòng không thoải mái vẫn nghe lời xin lỗi Minh Thiếu Diễm.

Nhan Nghiên kính một ly rượu với Minh Thiếu Diễm.

"Đường Đường không thích tôi uống rượu", Minh Thiếu Diễm trực tiếp từ chối.

Ông chủ Á Tinh sững sốt lập tức phản ứng lại, cười nói, "Minh đồng và Đường tiểu thư đúng là chú cháu tình thâm."

Minh Thiếu Diễm không tỏ ý kiến.

Khi nhắc đến Đường Đường, sắc mặt Minh Thiếu Diễm tốt lên không ít. Ông chủ Á Tinh sai lại xem không hiểu, vì thế đề tài liền vòng quanh Đường Đường mà triển khai. Khung cảnh xem như hòa thuận vui vẻ, chỉ mình Nhan Nghiên là sững sờ.

Cô làm sao cũng không nghĩ đến quan hệ giữa Minh Thiếu Diễm và Đường Đường lại tốt như vậy!

Đường Đường hiện tại không phải Đường Đường trong sách, có lẽ cô ta cũng giống cô biết được cốt truyện, vậy nên cô ta quyết định không làm giống "Đường Đường" mà lựa chọn tạo quan hệ tốt với Minh Thiếu Diễm?

Bây giờ xem ra Minh Thiếu Diễm dường như đã thật sự bị cô ta lừa rồi.

Nhan Nghiên hung hăng cắn môi.

Nhớ tới tình cảnh gần đây của bản thân, lại nghĩ tới nhân khí của Đường Đường, Nhan Nghiên càng cảm thấy bị nghẹn đến khó chịu.

Không được, cô không thể để mọi thứ tiếp tục như vậy.

Dựa theo cốt truyện, 5 năm sau Đường Đường mới bị vạch trần. 5 năm sau, quá chậm!

Một bữa cơm diễn ra nhàm chán, sau khi tiễn Minh Thiếu Diễm đi, Nhan Nghiên liền về nhà tìm trợ lý, sai trợ lý giúp cô làm một chuyện.

Trợ lý nhìn tên và địa chỉ, có chút không hiểu, "Người này là ai vậy?"

May mắn Nhan Nghiên còn nhớ tên và nơi ở của thiên kim Minh gia chân chính.

Cô cũng không ngờ, hiện giờ Minh Thiếu Diễm và Đường Đường thân thiết, nếu cứ như vậy mà nói cho hắn, Minh Thiếu Diễm nhất định sẽ không tin, đến lúc đó còn cho rằng cô cố ý châm ngòi.

Vậy nên cô phải chuẩn bị thật tốt trước đã, đến lúc đó mới không xảy ra sai lầm.

Điều cô nên làm chính là tìm vị thiên kim Minh gia chân chính trước, sau đó mang cô ta đi gặp người Minh gia. Lúc này dù người ở Minh gia không tin cũng phải làm giám định lần nữa, chỉ cần như vậy cây kim trong bọc sẽ lộ ra.

"Chuyện này em nhờ người khác làm", sau khi nói xong lại dằn dò một câu, "Đừng nói cho bất cứ ai."

Trợ lý không hiểu được nhưng cũng không hỏi nhiều.

Công việc của cậu chính là làm việc cho Nhan Nghiên, Nhan Nghiên sai cậu làm gì cậu chỉ cần đi làm là được.

Thời gian trôi qua từng ngày, đảo mắt đã kết thúc tháng tư tiến vào tháng năm. Thời tiết ngày càng ấm áp, trên đường thành phố S đã xuất hiện những đôi chân xinh đẹp của các cô gái.

Chương trình "Lữ hành hoa lệ" đã phát sóng hơn một nửa.

Tuy ban đầu nhân khí của Bách Thần và Nhan Nghiên cao nhất nhưng hiện giờ đã hoàn toàn bị Đường Đường và Mễ Việt chiếm lấy hết.

Đặc biệt là Đường Đường.

Trước đây Đường Đường chỉ nhờ vào khuôn mặt đã hút không biết bao nhiêu fans, huống chi bây giờ sau lưng còn có công ty lớn tỉ mỉ thúc đẩy.

Bên ngoài nhìn Đường Đường hào nhoáng vô cùng nhưng thật ra bên trong lại khổ sở vì việc học. Thời gian đến lúc thi đại học còn không đến một tháng, Đường Đường vì đuổi theo thành tích lúc trước của mình nên quyết tâm ngày đêm đọc sách.

Đái Na nhìn mà không đành lòng.

Thi thử được vài lần, Đường Đường đều có thể nằm trong top mười người điểm cao nhất trong lớp. Một năm trước, thành tích học tập cùng sự nghiệp của Đường Đường đều ở mức thấp nhất, bây giờ lại phát triển như vậy.

Đái Na thật sự cảm thấy cô hoàn toàn không cần liều mạng như vậy. Lấy thành tích thi thử lần trước, nói không chừng đến lúc đó Đường Đường còn giành được cả chức thủ khoa của tân sinh viên tại học viện Hí Kịch ấy chứ.

Vì thế Đái Na tìm thời cơ kêu Minh Thiếu Diễm khuyên nhủ Đường Đường đừng quá sức như vậy, cẩn thận cơ thể không chịu nổi.

Tuy gần đây Minh Thiếu Diễm không chế bản thân không tiếp xúc với Đường Đường, nhưng phần tình cảm đè nén dưới đáy lòng, càng áp càng sâu,

càng áp càng chân thật.

Đái Na không đành lòng, hấn càng không đành lòng hơn.

Cuối tuần, khi đang ăn cơm, Minh Thiếu Diễm bỗng nói, "Ngày mai chú đưa cháu ra ngoài chơi một chút, xem như thả lỏng trước khi thi."

Đường Đường kinh ngạc ngẩng đầu.

Cô biết gần đây Minh Thiếu Diễm luôn trốn cô.

Nhưng cô thật sự không hiểu vì sao.

Có lúc Đường Đường nghĩ, có lẽ vì Minh Thiếu Diễm đang yêu đương nên tâm tư không đặt trên người cháu mà thôi. Đó không phải là cố ý trốn tránh cô.

Nhưng cuối cùng là vì sao, Đường Đường không biết, cũng không hỏi.

Gần một tháng nay, đây là lần đầu tiên Minh Thiếu Diễm nói mang cô đi ra ngoài.

Vậy nên cô không khỏi sùng sốt. Minh Thiếu Diễm ngẩng đầu, "Không muốn đi sao?"

"Không có", Đường Đường lắc đầu, "Đương nhiên cháu muốn đi. Chúng ta đi chơi ở đâu?"

"Đánh golf. Lát nữa Jason sẽ mang quần áo qua."

Đường Đường gật đầu, buổi tối nghỉ ngơi sớm.

Hôm sau, Jason mang quần áo đến. Có hai bộ, đều là trang phục chuyên dụng để đánh golf cho nữ.

Một bộ là quần dài, một bộ là váy ngắn. Thời tiết lạnh mặc quần dài, nóng mặc quần ngắn.

Đường Đường nhìn sơ qua dự báo thời tiết, nhiệt độ cao nhất hôm nay có thể lên đến ba mươi độ. Cô dùng kem chống nắng thoa toàn bộ vùng da lộ ra bên ngoài hết một lần sau đó mới thay quần áo.

Đường Đường chọn bộ váy ngắn kia, dù sao bên ngoài cũng nóng như vậy.

Minh Thiếu Diễm ngồi trên sofa chờ Đường Đường xuống. Nghe thấy tiếng bước chân, hấn theo bản năng quay đầu.

Váy đánh golf không được xem là quá ngắn, độ dài này bình thường, chỉ là chân Đường Đường quá dài, váy khi mặc lên người liền thấy ngắn hơn so với người thường không ít.

Trước đây trong nhà Đường Đường đều trang điểm vừa đủ, ngay cả đồ ngủ ngắn nhất cũng là quần chín tấc. Trước giờ Minh Thiếu Diễm vẫn luôn cảm thấy như vậy có chỗ nào không thích hợp.

Nhưng hôm nay vừa quay đầu, nhìn hai chân thon dài thẳng tắp, trắng bóng, Minh Thiếu Diễm mất tự nhiên quay đầu lại.

Đường Đường buộc tóc đuôi ngựa, đội mũ đi qua, "Chú nhỏ, chúng ta đi thôi."

Minh Thiếu Diễm:.....

Hấn thật muốn kêu Đường Đường lên thay quần áo.

Chỉ là vừa nhìn ánh nắng bên ngoài, Minh Thiếu Diễm lại cảm thấy mình đang làm khó cô.

Thôi được rồi.

Minh Thiếu Diễm ngồi dậy, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, "Đi thôi."

Bạn chơi golf với Minh Thiếu Diễm chỉ có định mấy người, trong đó có Thẩm Minh Vũ.

Mỗi ngày Thẩm Minh Vũ ăn chơi sa đọa nhưng lại rất thích golf. Hôm nay cũng như mọi ngày hấn ta lác la lác lư tới sân golf, có điều lần này từ xa đã thấy một cặp chân dài.

Đôi mắt chó có chút không dòi ra nổi.

Hấn ta đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, chơi đùa với người mẫu cũng không ít nhưng chưa từng gặp qua tỉ lệ nào tốt như vậy.

Thẩm Minh Vũ nhất thời nổi lên hứng thú, bên môi giương lên một nụ cười đi qua muốn mở miệng tiếp đón, kết quả phát hiện đó là Đường Đường.

Đúng là kinh hi ngoài ý muốn.

Đã nửa tháng không gặp, Thẩm Minh Vũ thật ra đã sắp quên Đường Đường, không ngờ hôm nay lại gặp.

Nhìn khuôn mặt này, eo này, chân này.

Thật sự cực phẩm

Tìm lại bắt đầu ngựa.

Nhưng Đường Đường không giống những người phụ nữ khác, Thẩm Minh Vũ không có can đảm dụ dỗ cô lên giường như họ, nếu không Minh Thiệu Diễm sẽ phé hấn mất.

Thế nên khi đối mặt với Đường Đường, Thẩm Minh Vũ liền giả bộ vài phần bộ dạng của chính nhân quân tử, kinh ngạc đi qua chào hỏi cùng Đường Đường, "Tiểu Đường Đường, chủ nhỏ cháu mang cháu tới?"

"Ừm", Đường Đường không dấu vết lùi về sau.

Thẩm Minh Vũ, toàn thân người này đều mang theo mùi háo sắc, Đường Đường không muốn cách hấn ta quá gần. Nhưng nhìn quanh không thấy Minh Thiệu Diễm, cô không thể trực tiếp rời khỏi, vì thế cầm gậy đánh golf nói, "Tôi đi chơi đây."

"Tôi dạy cho cháu?"

"... Không cần."

Tôi biết.

Thẩm Minh Vũ cũng cầm một cây gậy đánh golf khác, đặt một quả bóng lên mặt đất sau đó đánh đi chuẩn xác vào lỗ.

Đường Đường có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thì ra kỹ thuật của Thẩm Minh Vũ cũng không tệ.

Thẩm Minh Vũ cong cặp mắt đào hoa, "Chủ nhỏ của cháu không chừng đã đi gặp người ấy rồi. Để tôi dạy cháu chơi một chút..."

Gặp người ấy?

Gặp ai?

Có nói là Tưởng Dung.

Dường như cảm nhận được gì đó, Đường Đường đột nhiên quay đầu, cô không thấy Tưởng Dung nhưng thấy Minh Thiệu Diễm.

Không biết Minh Thiệu Diễm từ đâu đem một chén trái cây đã được xử lý xong đến, bên cạnh trái cây còn có cái đĩa nhỏ.

Ánh mắt thâm thúy dừng trên người Thẩm Minh Vũ bên cạnh cô làm Thẩm Minh Vũ chột rợn người một cái. Sau đó Minh Thiệu Diễm nhìn Đường Đường nói, "Lại đây ăn một ít trái cây đi, bổ sung nước."

Được!

Đường Đường buông gậy đánh golf xuống, lập tức cách xa Thẩm Minh Vũ. Theo Minh Thiệu Diễm đến bàn nhỏ bên cạnh ăn trái cây, ăn một hồi, Đường Đường hơi do dự xiển một miếng dưa hấu đưa tới bên miệng Minh Thiệu Diễm.

Mày Minh Thiệu Diễm nhú lại như muốn từ chối nhưng vẫn nghiêng về phía trước ăn.

Thẩm Minh Vũ hứ một tiếng, đứng từ xa cảm thán, quan hệ giữa hai chú cháu này có phải tốt quá rồi không?

Nhưng nghĩ đến thân thế của Minh Thiệu Diễm, lại nhớ hoàn cảnh của Đường Đường..

Có lẽ vì hai người đều khuyết thiếu tình cảm cho nên quan hệ mới tốt như vậy.

Đường Đường ăn trái cây xong lại nhìn thoáng về phía Thẩm Minh Vũ. Minh Thiệu Diễm đứng lên, "Đi thôi, chú dạy cho cháu."

Đường Đường cười tủm tỉm đứng lên, "Cảm ơn chú nhỏ."

Khỏe miệng Minh Thiệu Diễm hơi cong, cầm lấy cây gậy, "Đứng vững, hai chân song song rộng bằng vai..."

Mấy người bạn cùng nhau hẹn chơi đánh golf thấy cảnh này từ xa, một đám tầm tắc bảo lạ.

Từ khi nào Minh Thiếu Diễm lại kiên nhẫn như vậy?

Sau đó bọn họ nhìn chăm chăm Thẩm Minh Vũ bên cạnh đang đứng nhìn, "Thẩm nhị, cậu không phải rồi."

Thẩm Minh Vũ chớp chớp mắt, "Không phải cô ấy rất xinh đẹp sao?"

"Đó là cháu gái Minh Thiếu Diễm." Một người bạn nhắc nhở.

"Hừ", Thẩm Minh Vũ thu hồi tầm mắt, "Chỉ nhìn thôi."

Đúng là người đẹp khiến người ta thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng trừ chuyện đó ra, hành động tránh né của Đường Đường càng khiến Thẩm Minh Vũ thấy hứng thú hơn.

Mọi người chơi xong vốn nên về, Thẩm Minh Vũ chủ động rủ đi ăn cơm. Thời gian này vừa lúc đến giờ cơm nên mọi người đều không từ chối, vì thế bốn năm người đến một nhà hàng cơm Tây.

Thẩm Minh Vũ là khách quen đương nhiên chọn được chỗ tốt nhất.

Minh Thiếu Diễm để Đường Đường ngồi trong góc còn hấn ngồi bên cạnh. Thẩm Minh Vũ tâm tình rất tốt ngồi đối diện Đường Đường.

Đều là người quen, không khí rất tốt, sau đó còn uống thêm chút rượu vang đỏ. Cơm ăn được một nửa, Minh Thiếu Diễm chú ý thấy sắc mặt Đường Đường có chút kỳ lạ.

Hỏi cô làm sao vậy, Đường Đường mang về mặt phức tạp nhìn hấn, yên lặng một lát lại lắc đầu.

Minh Thiếu Diễm nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều. Hôm nay vận động nửa ngày, hiện tại được ngồi nên hấn lười biếng thả lỏng người xuống. Minh Thiếu Diễm tự nhiên đem chân trái đặt lên đầu gối chân phải.

Kết quả giây tiếp theo liền phát hiện có mùi giày chạm vào chân hấn. Minh Thiếu Diễm chỉ nghĩ do vô tình nên không để ý nhưng không nghĩ đến cái con hất này lại nhẹ nhàng cọ cọ cẳng chân hấn, cực kỳ lẳng lơ vẽ vài vòng.

Mùi giày da cứng rắn, nhất định không phải phụ nữ.

Nhớ tới ánh mắt Đường Đường, lại nhìn đối mặt đào hoa lá loi của Thẩm Minh Vũ ở đối diện.

Mặt Minh Thiếu Diễm đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Quen biết Thẩm Minh Vũ hơn hai mươi năm, Thẩm Minh Vũ truy lục tới mức nào Minh Thiếu Diễm đều nghe từ trong miệng người khác. Chỉ là hấn thanh tâm quả dục nhiều năm, đối với mấy chuyện này đều không có hứng thú, cũng không thích nghe.

Thẩm Minh Vũ biết Minh Thiếu Diễm không thích nghe mấy chuyện dơ bẩn đó nên ở trước mặt Minh Thiếu Diễm, hấn ta đều im bất không nhắc tới miễn cho bị Minh Thiếu Diễm mắng.

Không nói tới những việc này, dù sao mặc kệ hấn ta muốn chơi thế nào không được. Minh Thiếu Diễm đâu phải anh cả hấn ta, có quân cũng không được.

Trước kia Thẩm Minh Vũ từng trêu ghẹo đến mức một thiên kim nhà giàu tự sát, có thể thấy được lá gan Thẩm Minh Vũ không nhỏ. Nhưng dù vậy Minh Thiếu Diễm thật sự không nghĩ tới, Thẩm Minh Vũ dám đặt tâm tư lên người Đường Đường.

Đường Đường nhà hấn mới mười tám tuổi!

Đương nhiên chuyện này không phải trọng điểm, trọng điểm là dù Đường Đường mười tám tuổi hay hai mươi tám tuổi thì cô đều không phải là người Thẩm Minh Vũ có thể nhúng chàm.

Thẩm Minh Vũ quyền rũ Đường Đường là thật sự lấy kết hôn làm tiền đề để yêu đương? Hay là hấn ta xem cô giống như những cô gái khác, muốn dụ dỗ cô lên giường?

Nếu là về trước, Minh Thiếu Diễm sẽ quảng cho Thẩm Minh Vũ ba chữ, cậu không xứng.

Nếu là về sau... Ha ha, xem ra ngày tàn của Thẩm Minh Vũ không còn xa.

Ngay lập tức, ánh mắt Minh Thiếu Diễm nhìn Thẩm Minh Vũ đã vô cùng vô cùng không có ý tốt. Nội tâm hắn cũng nghĩ ra vô số cách tiêu diệt Thẩm Minh Vũ.

Thẩm Minh Vũ không nghĩ tới, vừa rồi cột nhà một cái lại cột nhà sai người.

Thẩm Minh Vũ chỉ cảm thấy Đường Đường quả nhiên không giống với những nữ sinh khác, khi đối mặt với hắn ta vẫn mặt không đổi, tim không loạn.

Thú vị.

Có lẽ là sắc đẹp mà mờ mắt, Thẩm Minh Vũ hoàn không phát hiện trên người Minh Thiếu Diễm đang tỏa ra áp suất cực thấp. Lúc cơm nước xong, trước khi rời đi hắn ta còn định cùng nói chuyện với Đường Đường nhưng bị Minh Thiếu Diễm lạnh lùng liếc một cái bức lui về.

Chờ khi trở lại chiếc xe thể thao màu đỏ phô trương của mình, Thẩm Minh Vũ vẫn không hiểu.

Rõ ràng khi ăn cơm còn rất tốt mà sao bỗng nhiên lại thay đổi sắc mặt? Không lẽ Minh Thiếu Diễm phát hiện mình có tư tâm với Đường Đường?

Không thể nào, trước mặt Minh Thiếu Diễm mình rất an phận mà. Hơn nữa trông Đường Đường cũng không loại người sẽ đem cả chuyện này kể cho chú nghe.

Tên Minh Thiếu Diễm kia lại làm sao vậy?

Có điều tính cách Minh Thiếu Diễm chính là như vậy, quen cậu ta hơn hai mươi năm liền Thẩm Minh Vũ chưa từng thấy Minh Thiếu Diễm cười, ngược lại cậu ta làm mặt lạnh là chuyện hết sức bình thường.

Thẩm Minh Vũ hoàn toàn không nghĩ tới sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

- -

Giữa trưa ba ngày sau, Đường Đường cùng đám Đồng Ngọc, Phong Thiên Dương ăn cơm. Đột nhiên Phong Thiên Dương kể chuyện bát quái cho bọn cô nghe, "Mọi người còn nhớ anh hai Thẩm không?"

"Anh hai Thẩm nào?" Đồng Ngọc hoàn toàn không nhớ.

Đường Đường nhướn mày, "Thẩm Minh Vũ?"

"Đúng đúng đúng, chính là anh ấy."

Thấy Đồng Ngọc còn chưa nhớ, Đường Đường nhắc nhở cô ấy, "Chính là người chạy chiếc xe thể thao màu đỏ trước cửa quán bar ngày đó."

"À à à", cuối cùng Đồng Ngọc cũng nhớ, "Về ngoài rất đẹp trai, đáng tiếc nhìn quá lẳng lơ."

Ha ha ha, mọi người đều cười, "Anh ấy làm sao vậy?"

"Bị anh cả anh ấy đánh."

Đường Đường có hứng thú, "Anh ta bị gì, bị đánh?"

Thẩm gia sinh hai nam một nữ, Thẩm Minh Vũ là con trai út, hơn nữa tuổi cũng kém hơn anh cả rất nhiều, gần mười tuổi. Nghe nói hai vợ chồng già thường xuyên không có trong nước, Thẩm Minh Vũ gần như được anh, chị ruột nuôi lớn.

Chị ruột rất nuông chiều hắn ta, kết quả khi phát hiện, Thẩm Minh Vũ đã thành một tay ăn chơi sát gái. Chị ruột không còn biện pháp vì thế việc giáo dục Thẩm Minh Vũ đổi thành anh cả.

Thẩm Minh Vũ đời này người sợ nhất không phải là cha mẹ mà là anh cả.

Năm ngoái, Thẩm Minh Vũ không biết từ khi nào mà dụ dỗ được con gái của đối tác, cuối cùng trêu ghẹo sao lại khiến cô gái người ta tự sát vì tình. Nghe nói lần đó anh cả Thẩm thiếu chút nữa đã đánh gãy chân Thẩm Minh Vũ. Từ đó mỗi khi chơi gái Thẩm Minh Vũ chỉ có thể lén lút lút, sợ anh cả phát hiện lại đánh hắn ta một trận.

"Thật ra anh hai Thẩm ngoại trừ mê chơi thì không có mặt nào xấu. Anh ấy làm ăn kinh doanh rất giỏi", Phong Thiên Dương thức thời giữ mặt mũi thay cho Thẩm Minh Vũ, sau đó tiếp tục nói, "Hôm qua, anh cả Thẩm làm một buổi tiệc sinh nhật cho con gái bảo bối. Buổi tiệc đó có mời những người bạn thân thiết của nhà họ Thẩm tham gia. Kết quả có một cô gái không biết từ đâu ra xông vào..."

Nói đến đây, Phong Thiên Dương liền ngừng không được mà cười lên, "Ai da mọi người không biết đâu. Hôm qua khi anh hai Thẩm thấy cô gái kia mặt tái mét."

Thẩm Minh Vũ đi qua ngàn bụi hoa, hấn ta luôn tự cho rằng mình tiêu sái, không ngờ cũng có ngày bị nghiệp quật đau như vậy.

"Nghe nói cô gái kia là sinh viên đại học năm cuối, học rất giỏi. Lúc trước vô tình gặp anh hai Thẩm, sau đó hai người nhanh chóng yêu đương cuồng nhiệt. Đáng tiếc không đến một tháng đã bị anh Thẩm quăng cho một số tiền làm phí chia tay."

Thẩm Minh Vũ là một kẻ trắng hoa, dù hai người yêu đương được một tháng nhưng thật ra tên hấn ta là gì cô gái kia còn không biết. Vì thế sau này khi chia tay, Thẩm Minh Vũ mất dạng, muốn tìm cũng tìm không thấy.

Vốn dĩ chuyện này chỉ vậy là kết thúc, ai biết cô gái này lại tìm được Thẩm Minh Vũ, không những tìm được còn mò đến buổi tiệc tối nhà Thẩm gia. Vừa thấy Thẩm Minh Vũ, cô gái kia liền kêu, "Tên cặn bã."

Vậy nên ngày đó, mấy chục người tại buổi tiệc đều được xem một kịch phẩm Trần Thế Mỹ* đầy xuất sắc.

*Trần Thế Mỹ: <https://www.google.com.vn/search?q=trần+thế+mỹ&ie=UTF-8&oe=UTF-8&hl=vi-vn&client=safari>

Nghe nói ngày đó, mặt anh cả Thẩm đen như mặt Bao Công.

Lừa gạt tình cảm đơn thuần của cô gái nhỏ, bây giờ bị người ta tìm tới cửa. Thẩm Minh Vũ lần trước chỉ mới suýt gãy chân, lần này nói không chừng thật sự bị đánh gãy thật.

Phong Thiên Dương "chắc chắc" hai tiếng, "Cô gái kia cũng thật lợi hại. Những lần trước, anh hai Thẩm ra ngoài dụ dỗ con gái nhà người ta đều không bị gì. Riêng lần này bị vấp một cú đau đốn như vậy."

Đáng lắm!

Đường Đường nghe xong cảm thấy sáng khoái cả người.

Hôm đó khi ăn cơm, cô thật sự không nghĩ đến tên Thẩm Minh Vũ đó dám dùng mũi giày cọ chân cô. Giờ nghĩ lại, Đường Đường nổi da gà khắp người.

Nếu không phải lúc đó trên bàn còn có người, Thẩm Minh Vũ lại có quan hệ không tệ với Minh Thiểu Diễm thì cô nhất định sẽ tìm đến đồn cảnh sát tố cáo hấn ta tội quấy rối.

Đúng là thứ không biết xấu hổ.

--

Mà lúc này, tình huống của Thẩm Minh Vũ đúng là thảm.

Cô gái kia là khi hấn ta về trường tìm thầy vô tình gặp được. Lúc lái xe ngang qua, thấy bên dưới bóng cây là cô gái thanh tú mặc chiếc váy trắng, Thẩm Minh Vũ liền vòng xe trở lại.

Cô gái nhỏ dịu dàng thùy mị, chưa từng nói lớn tiếng câu nào, ai ngờ cô ấy quyết liệt như vậy!

Thẩm gia có một cây roi ngựa, là do trước đây cha Thẩm dùng để đánh anh cả Thẩm. Nhưng anh cả Thẩm ngoan ngoãn, cây roi đó sử dụng được vài lần đã trở nên vô dụng, ngược lại nó biến thành vũ khí để anh cả Thẩm đánh Thẩm Minh Vũ.

Anh cả Thẩm lần này ra tay còn tàn nhẫn hơn lần trước. Cuối cùng vẫn là vợ anh Thẩm nhìn không được mà ngăn cản. Nhưng việc như vậy xảy ra, sắp tới e là Thẩm Minh Vũ đến cửa cũng không thể lại gần.

Đối với Thẩm Minh Vũ không ra được khỏi nhà không phải chuyện thảm nhất. Chuyện thảm nhất chính là, sau hôm đó khi Thẩm Minh Vũ đang "Ốm đau trên giường" anh cả Thẩm nhờ vợ bắt đầu tìm vợ cho Thẩm Minh Vũ.

Theo lời của anh cả Thẩm, lấy tích cách này của Thẩm Minh Vũ thì chỉ có kết hôn mới có thể an phận. Vậy nên người chị dâu Thẩm tìm nhất định phải có tích cách đánh đá, có thể chế ngự được Thẩm Minh Vũ.

Thẩm Minh Vũ nghe tới đây mới luống cuống, còn chị dâu Thẩm ngược lại rất tán đồng. Không bao lâu, trước mắt hấn ta xuất hiện rất nhiều hình cô gái, nhìn đám thiên kim trong hình, Thẩm Minh Vũ thật muốn khóc.

Chị dâu Thẩm tận tình khuyên bảo Thẩm Minh Vũ, nói kết hôn thật ra là một chuyện hết sức hạnh phúc. Đáng tiếc Thẩm Minh Vũ thật sự một chút cũng không muốn nghe, cuối cùng bị ép đến nóng này liền nghĩ đến Đường Đường.

Còn nói Đường Đường chính là người hấn ta cảm thấy hứng thú nhất gần đây, hơn nữa Đường Đường còn là thiên kim Minh gia. Nếu bắt buộc phải kết hôn vậy nhất định phải tìm người xinh đẹp nhất.

Chị dâu Thẩm rất kinh ngạc tức bàn chuyện này với ông xã.

Anh cả Thẩm biết Đường Đường, trước đây khi gặp Minh Thiểu Diễm, lúc hai người nói chuyện phiếm có vô tình nhắc đến Đường Đường. Minh Thiểu

Điểm đối với cô cháu gái này khen không dứt miệng.

Có thể được Minh Thiếu Diễm khen ngợi như vậy, anh cả Thắm hoàn toàn tin vào nhân hạnh của Đường Đường. Nhưng là sau khi nghe ngóng anh phát hiện cô gái nhỏ người ta chỉ mới mười tám tuổi.

Anh cả Thắm lập tức cảm thấy tên tiểu tử Thắm Minh Vũ này đang lừa anh hùng kéo dài thời gian.

Nhưng bà xã đem ảnh chụp Đường Đường cho anh xem, anh cả Thắm lại cảm thấy chuyện này không chừng là thật. Cô gái nhỏ này lớn lên đúng là quá xinh đẹp.

Tuy em trai trong nhà không biết cố gắng nhưng rốt cuộc cũng là em trai ruột, anh cả Thắm vẫn vác mặt gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm. Kết quả Minh Thiếu Diễm hoàn toàn không suy nghĩ đã từ chối.

Ngữ điệu của Minh Thiếu Diễm căn bản không chứa đường sống cho người ta, cuối cùng quăng một câu phá hỏng ý nghĩ của anh cả Thắm.

Minh Thiếu Diễm nói, Thắm Minh Vũ muốn làm cháu rể của hấn không phải là không được, nhưng nếu sau này hấn phát hiện Thắm Minh Vũ làm chuyện gì có lỗi với cháu gái nhà mình...

Minh Thiếu Diễm còn chưa nói xong, anh cả Thắm đã chặt đứt ý tưởng này.

Quen Minh Thiếu Diễm nhiều năm như vậy, tính cách của Minh Thiếu Diễm thế nào anh đều rõ. Nếu Thắm Minh Vũ thật sự làm chuyện gì có lỗi thì lấy thủ đoạn của Minh Thiếu Diễm, anh thật sự không dám nghĩ. Mà đối với người em trai này, anh cả Thắm đúng là một chút tự tin cũng không có.

Bên phía Minh Thiếu Diễm bị xấu mặt, anh cả Thắm càng tức giận, trực tiếp bảo chị dâu Thắm chuyển lời với Thắm Minh Vũ chuyện này tuyệt đối không được.

Vì sao chứ? Thắm Minh Vũ trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra. Lần này hấn ta không phải chơi chơi mà là thật sự muốn kết hôn, không lẽ Minh Thiếu Diễm đến mặt mũi cũng không cho sao?

Thắm Minh Vũ nhịn không được gọi cho Minh Thiếu Diễm. Minh Thiếu Diễm đang bận nên Jason nhận điện thoại.

Mặt Jason không cảm xúc, miệng trả lời lạnh như băng, "Minh đồng kê tôi hỏi Thắm thiếu một câu. Ngày đó ở dưới bàn còn chưa đủ lẳng lơ hay sao?"

Thắm Minh Vũ:.....

??????

ĐM!

Thắm Minh Vũ cả kinh từ trên giường nhảy lên, Minh Thiếu Diễm làm sao mà biết được?

Trong nháy mắt, đột nhiên Thắm Minh Vũ nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Hấn ta đã thác mắc từ lâu, cô gái kia làm sao có thể tìm được hấn ta, còn có thể vào buổi tiệc nhà bọn họ. Thì ra tất cả đều có người ở sau lưng dẫn đường?

Mà người này, chính là Minh Thiếu Diễm.

Thắm Minh Vũ hoang mang ngồi trên giường. Một hồi lâu, điện thoại trên giường vang lên, Thắm Minh Vũ nhìn xuống thấy tên anh cả, hấn ta ngờ ngác nhận điện thoại. Anh cả Thắm lúc này đã hết giận, cũng không mắng hấn Thắm Minh Vũ, "Cô gái nhà Minh gia kia không được, Minh Thiếu Diễm rất bênh vực người bên cạnh. Em sau này nếu quán bản thân không được đến lúc đó Minh Thiếu Diễm có dạy dỗ em anh cũng không bảo vệ được."

Nói chi đến lúc đó, bây giờ đã dạy dỗ xong rồi.

Hơn nữa ý đồ còn cao thâm hơn, mượn tay anh để dạy dỗ.

Thắm Minh Vũ ủy khuất nghĩ nhưng không có can đảm tố khổ với anh cả Thắm, ịu xiu đáp một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Anh cả Thắm ở đầu dây điện thoại bên kia ngược lại hơi kinh ngạc. Xem ra em trai đúng là rất thích đứa trẻ nhà Minh gia kia, nếu không hay là...

Thôi vậy, Minh Thiếu Diễm quả thật không thể trêu vào.

Vì thế dưới tình huống Đường Đường cái gì cũng không biết, một hộ gia đình còn chưa bắt đầu thận cận được đã yên lặng rút lui.

Minh Thiếu Diễm ngầm xử lý những việc phát sinh. Khi về đến nhà Đường Đường còn nhắc về Thắm Minh Vũ với hấn.

"Chú nhỏ, cháu nghe bạn học nói gần đây hình như Thắm Minh Vũ đã xảy ra chuyện gì đó?"

"Ừ", Minh Thiếu Diễm mặt không đổi sắc đọc sách, "Chú cũng không rõ lắm."

Đường Đường hoàn toàn không hoài nghi.

Có điều Đường Đường cũng không có thời gian nghỉ nhiều như vậy. Bây giờ đã là tháng năm, tháng sau là thi đại học, thời gian mỗi ngày của cô đều dồn cho việc học, thời gian giải trí duy nhất đại khái chỉ có thể cùng dì Trình và Minh Thiếu Diễm xem "Lữ hành hoa lộ".

"Lữ hành hoa lộ" đã phát sóng đến tập thứ sáu, nhân khí Đường Đường vẫn luôn ổn định tăng lên. Gần đây người hâm mộ cô càng ngày càng nhiều, trên Weibo liên tục có những bình luận thúc giục đăng Weibo.

Đường Đường nghỉ hơn nửa ngày cũng không biết nên đăng cái gì. Đến khi cô nói chuyện phiếm với Mễ Việt, đột nhiên lướt lại tin nhắn lúc trước. Nhìn bình luận đau khổ, Đường Đường đã biết nên đăng cái gì rồi.

Đường Đường đăng lên mấy ảnh chụp màn hình, là đoạn tin nhắn từ lúc Mễ Việt bắt đầu ủy khuất rung rung muốn khóc, đến lúc nước mắt rơi, cuối cùng là khóc loạn, càng khóc càng thảm.

Kết quả chờ khi đăng Weibo, các fans càng xem càng buồn cười.

Fans couple vừa ăn đường vừa cười to, tuy cảm giác vẫn rất ngọt nhưng hai phong cách này không hiểu vì sao lúc nào cũng buồn cười như vậy. Đây quả thật là một couple lạ trong vạn couple mà.

Mễ Việt chia sẻ Weibo của Đường Đường, làm vẻ mặt ủy khuất nói Đường Đường ăn hiếp cậu. Hai người, người tung kẻ húng, nắm tay nhau đưa lên hot search.

Lúc ấy Đái Na đang bận chuyện với Bách Thần, nhìn thấy Weibo này cô còn cười một hồi. Sau đó quay đầu nói với Bách Thần, "Đường Đường đúng là biết suy nghĩ, tự làm hot bản thân. Xem ra đỡ phải tốn tiền rồi."

Bách Thần cũng lướt thấy tương tác giữa Mễ Việt và Đường Đường, trong lòng nổi lên sự chua chát khó hiểu.

Nhớ trước đây, anh và Đường Đường cũng là một couple, sau này khi tham gia "Lữ hành hoa lộ" còn định phát triển thành tình tay ba. Kết quả hiện tại Đường Đường hoàn toàn chạy theo người khác. Bây giờ nếu nhắc tới Đường Đường, ai còn nhớ cô đã từng thích một người tên Bách Thần.

Nghĩ nghĩ, Bách Thần đột nhiên có chút tức giận.

Lúc trước Mễ Việt không phải nói Đường Đường có bạn trai sao. Đường Đường cũng đã có bạn trai sao công ty còn để cô và Mễ Việt làm một couple?

Còn có Mễ Việt, ban đầu thì kêu anh cách xa Đường Đường một chút, kết quả bây giờ cậu ta lại cùng Đường Đường rải đường cho dân chúng?

Bách Thần càng nghĩ càng buồn bực, cuối cùng thật sự nhịn không được mà lấy điện thoại ra. Vốn nghĩ muốn gửi tin nhắn cho Đường Đường, nhưng khi nhìn số điện thoại của cô đột nhiên anh lại không dám. Cuối cùng đành phải ấn mở Wechat của Mễ Việt.

[Cậu không sợ bạn trai Đường Đường sẽ dạy dỗ cậu?]

Mễ Việt nhìn tin nhắn này nhất thời không hiểu.

[Bạn trai gì?]

Gân xanh trên trán Bách Thần nảy lên, không phải lúc trước cậu nói Đường Đường có đối tượng mới sao?

[À à à], Mễ Việt nhớ ra. Có lẽ là cảm thấy phiền phức nên cậu vui tươi hơn hờ gửi một đoạn ghi âm cho Bách Thần.

"Chuyện này là hiểu lầm thôi, Đường Đường không có bạn trai. Trước đây em thấy cô ấy mỗi ngày đều gọi điện thoại nên đã hỏi cô ấy rồi, Đường Đường nói cô ấy gọi cho chú nhỏ. Chú nhỏ cô ấy là ông chủ của anh, chính là người cực đẹp trai, cực có khí thế kia ấy..."

Bách Thần:.....

Đây là hiểu lầm

Nếu bây giờ Mễ Việt đứng trước mặt, Bách Thần thật sự hận không thể bóp chết cậu.

Cậu mẹ nó vì sao không nói sớm?

Anh thật sự luôn cho rằng Đường Đường đã có bạn trai.

Hiện giờ Đường Đường không có bạn trai, vậy có phải...

Có phải cái gì chứ?

Đột nhiên Bách Thần giật mình.

Lúc này Bách Thần mới ý thức được, dù Đường Đường có bạn trai hay không dường như chuyện đó đều không có quan hệ gì với anh.

Đừng nói có quan hệ, anh đến số Wechat Đường Đường cũng không có.

Bách Thần bỏ điện thoại xuống, ngây ngốc nhìn Đái Na mà lâm vào hoài nghi.

Anh, người được xưng là tiểu thiên vương, sao lại biến thành kẻ bị thảm như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Còn hai mươi ngày nữa là thi đại học, Đái Na nhận một kịch bản phim cho Đường Đường.

Đóng phim so với tham gia chương trình giải trí khó hơn nhiều.

"Lữ hành hoa lệ" thành công đem nhân khí của Đường Đường lớn mạnh. Từ khi xuất đạo đến nay, "Tác phẩm" của Đường Đường chỉ là hai chương trình giải trí, vậy nên hiện tại Đường Đường được xem là "Cô nàng gameshow"*.

*Chữ này gốc là "综艺咖", có thể hiểu đó là cách gọi dành cho những nghệ sĩ chuyên tham gia chương trình tạp kỹ và nhờ đó mà được mọi người biết đến. Thật ra bọn mình cũng không biết nên dùng từ nào cho thuần Việt chỗ này nên nếu có ai nghĩ ra từ nào hợp lý hơn thì nói cho bọn mình nhé.

Bất kể hai chương trình giải trí bị mắng hay khen thì độ nổi tiếng của Đường Đường tăng lên là điều không thể phủ nhận. Vậy nên rất nhiều chương trình nhìn trúng tiềm chất nổi tiếng của Đường Đường, cũng coi trọng nhân khí của cô.

Mỗi Đường Đường tham gia chương trình giải trí thì ít nhất cũng phải trả tám chữ số, cao nhất có khi lên đến ba ngàn vạn. Lấy giá tiền đó hoàn toàn có thể mời được các minh tinh hạng nhất và hạng hai.

Mặc dù Đường Đường ở các chương trình giải trí rất được hoan nghênh nhưng khi cô chuyển sang giới điện ảnh, dư luận lập tức xui xuống. Đái Na thả ra tin Đường Đường muốn đóng phim không hề được hưởng ứng như chương trình giải trí.

Chương trình giải trí thì không sao nhưng muốn đóng phim thì đừng hy vọng xa vời.

Rất nhiều phim truyền hình, nhất là những phim truyền hình được chế tác công phu sẽ không bao giờ chọn một người mới không có bất cứ kinh nghiệm diễn xuất nào. Cho nên chỉ có thể hạ cấp bậc xuống, tìm một vài kịch bản chuyển thể không tệ, tốt nhất là tìm mấy kịch bản chuyển thể từ tiểu thuyết nổi tiếng. Như vậy may ra mới có người xem.

Mấy loại kịch bản chuyển thể thế này vì hấp dẫn người xem nên hầu như đều chọn những diễn viên có nhân khí rất cao.

Tính truyền thông của Đường Đường đúng là rất cao nhưng dù sao thời gian xuất đạo của cô quá ngắn. Hơn nữa những tiểu hoa, tiểu sinh* bằng tuổi cô cũng có rất nhiều, họ còn xuất đạo sớm hơn cô. Nếu đem so sánh, Đường Đường đương nhiên không bằng.

*Tiểu hoa, tiểu sinh là các nam nữ diễn viên còn trẻ, có ngoại hình xinh đẹp và nổi tiếng.

Thế nên muốn lấy một kịch bản tốt cho Đường Đường, khó càng thêm khó.

Đương nhiên, tài nguyên của Thánh Ngu rất nhiều. Dựa vào quan hệ của Đường Đường và Minh Thiếu Diễm nếu cương quyết muốn lấy một kịch bản tốt cho Đường Đường không phải là chuyện không thể. Chỉ là, Đường Đường là người mới, kỹ thuật diễn hoàn toàn không có, sau này bị mắng cũng là chính cô.

Đái Na lục trong đồng kịch bản cầu huyết hết vài ngày, lại dựa vào quan hệ của bản thân cuối cùng cũng tìm ra một kịch bản.

Đây là một kịch bản được chuyển thể từ tiểu thuyết đứng đầu, nguyên tác là một quyển truyện thanh xuân vườn trường ngọt ngược đan xen. Thật ra quyển tiểu thuyết này cũng không thuần là thanh xuân vườn trường, bởi vì chiều ngang của tiểu thuyết này không nhỏ, nam nữ chính từ khi lên cao nhị đã bắt đầu dây dưa. Say này hai người phân phân hợp hợp, ngọt rồi lại ngược, ngược rồi lại ngọt, thăng đến năm hai mươi bốn – hai mươi lăm tuổi mới thật sự ở bên nhau.

Vì nhân vật phải diễn cả hai giai đoạn nên kịch bản này đòi hỏi diễn viên có kỹ thuật diễn cao một chút, thế nên Đái Na không lấy được kịch bản này.

Sở dĩ sau đó có thể lấy được là nhờ phúc của Mẹ Việt.

Kịch bản này chọn người thủ vai nam chính là Mẹ Việt.

Gần đây "Kẹo gạo" ngày càng lớn mạnh, vị đạo diễn phim cũng sinh ra ý khác. Nếu chỉ mời một trong hai Đường Đường hoặc Mẹ Việt thì nhiệt độ sẽ không quá cao, nhưng nếu là hai người thì nhất định sẽ tạo hiệu ứng $1 + 1 > 2$.

Chỉ cần hai người này không làm gì tai tiếng, nhiệt độ hoàn toàn có thể kéo dài đến khi phim được công chiếu.

Phim của bọn họ là phim vườn trường, nội dung tiểu thuyết không quá phức tạp, thời gian quay chụp cũng ngắn. Sau đó nhanh chóng làm hậu kỳ rồi phát sóng thừa dịp hai người này vẫn còn hot, như vậy lúc đó ratings chắc chắn sẽ không thấp.

Vì nghĩ như vậy nên dù không quá yên tâm về kỹ thuật diễn xuất của Đường Đường, đạo diễn cũng mở một mắt nhắm một mắt mà chọn. Hướng chỉ hình tượng của Đường Đường so ra cũng rất giống nữ chính trong sách.

Có điều không biết Đường Đường có thể diễn ra phong phạm ngự tỷ của sáu bảy năm sau hay không.

Thôi không nghĩ nữa, đợi đến lúc vào đoàn rồi nói sau.

Nhờ vậy Đái Na có thể giành bộ phim này cho Đường Đường. Tiền đóng phim cũng không tệ lắm, bốn mươi lăm vạn một tập phim, như vậy tính ra khi quay xong số tiền cũng lên đến tám chữ số.

Thật ra Đái Na không hiểu vì sao Đường Đường lại coi trọng thù lao đóng phim như vậy. Cô chính là cháu gái Minh Thiếu Diễm, Minh Thiếu Diễm cũng rất yêu thương cô, muốn cái gì chỉ cần mở miệng là Minh Thiếu Diễm sẽ không nói hai lời mà mua về.

Cần tiền để làm gì.

--

Đái Na bảo tài xế đón Đường Đường tới Thánh Ngu ký hợp đồng. Hơn một giờ sau Đường Đường có mặt tại Thánh Ngu, lại một lần nữa trong ánh mắt của những nhân viên công tác và nghệ sĩ lên tầng cao của Thánh Ngu tìm Đái Na.

Trước đây còn có người chưa xác định được, nhưng từ khi Minh Thiếu Diễm trực tiếp quảng tiền cho "Lữ hành hoa lộ", còn có chuyện vì Đường Đường mà trở mặt với Á Tinh thì dù có ngốc cũng phải rõ, Minh đồng thật sự coi trọng Đường Đường.

Dù người ngoài cũng không biết quan hệ của Minh Thiếu Diễm và Đường Đường.

Đường Đường nhận kịch bản từ Đái Na rồi nhanh chóng đem tên người đầu tư, đạo diễn nhìn hết một lần. Đối với chất lượng kịch bản, Đường Đường cũng hiểu được đại khái.

Kịch bản có chút sơ sài, nhưng đạo diễn phối trí cũng không tệ lắm. Tuy có chênh lệch rất lớn so với những kịch bản Đường Đường tiếp xúc trước kia nhưng miễn cưỡng vẫn có thể cho điểm đạt tiêu chuẩn.

Đường Đường không phải là người thị phi không nói đạo lý. Thân phận hiện tại của cô có mấy phân mấy lượng cô đều biết. Lấy được kịch bản thế này có lẽ Đái Na là tốn không ít công sức.

Ngày tám tháng sáu kì thi đại học kết thúc, ngày mười tháng sáu là vào đoàn phim. Thời gian thế này Đường Đường cũng khá vừa ý. Ngay khi chuẩn bị ký tên lên, đột nhiên cô nhớ đến một chuyện. Đường Đường ngẩng đầu hỏi Đái Na, "Tiền đóng phim em muốn lấy trước khi bắt đầu quay có được không?"

Đái Na:.....

Cô thật sự không rõ, Đường Đường vì sao lại cần tiền, còn cần gấp như vậy.

Đại đa số diễn viên đều là quay chụp xong mới lấy tiền. Đương nhiên đây cũng không phải là quy định bắt buộc, chỉ cần bàn bạc trước khi ký hợp đồng là được. Tiền đóng phim nhiều hay ít, ngày nhận và cách nhận tiền thế nào đều có thể quyết định trước.

Đái Na thật sự nhin không được, "Em đang rất cần tiền?"

"Ừm", Đường Đường gật đầu, "Em muốn mua vài thứ."

Trước đây cô đã quyết phải mua cho Minh Thiếu Diễm một chiếc xe.

Sinh nhật Minh Thiếu Diễm vào tháng tám. Từ đây cách tháng tám còn hơn hai tháng, mua xe ở nước ngoài thời gian nhận được ngắn nhất là một tháng, còn nếu chậm thì có thể kéo dài hai đến ba tháng mới nhận được. Vậy nên muốn lấy được xe vào tháng tám thì tháng sáu bắt đầu đặt đã xem như không còn sớm nữa.

Hiện tại trong tay cô chỉ có tiền tham gia "Lữ hành hoa lộ" lúc trước, nhiều đó căn bản không đủ. Thế nên bây giờ cô mới muốn mau chóng đóng phim để

lấy thêm tiền.

Chuyện mua xe này Đường Đường không định nói cho Minh Thiếu Diễm, đợi đến lúc đó tạo một bất ngờ cho hắn. Đái Na là cấp dưới Minh Thiếu Diễm nên Đường Đường quyết định không nói cho cô ấy.

Mua thứ gì lại cần nhiều tiền như vậy, còn cần rất gấp?

Đái Na vô cùng nghi hoặc, đáng tiếc hỏi lại Đường Đường không nói.

Không nói thì không nói, chuyện đưa tiền trước khi đóng phim cũng không phải chuyện gì không thể.

Đem yêu cầu kết toán tiền đóng phim trên bản hợp đồng phải gửi cho đạo diễn sửa lại lần nữa. Sau đó đó Đường Đường xem thêm chút, lúc này mới vừa lòng ký tên.

Nhìn thời gian, đã là bốn giờ rưỡi chiều, hôm nay cô đã xin nghỉ học buổi chiều nên không cần phải về trường.

Đường Đường cầm túi xách lên trực tiếp về nhà. Ấn cửa thang máy, khi cửa thang máy mở Đường Đường định đi vào nhưng thấy người bên trong thang máy, cô hơi sững sốt.

Là Tường Dung.

Bước chân Đường Đường dừng lại.

Sắc mặt Tường Dung cũng cứng đờ.

Chuyện Đường Đường là cháu gái Minh thiếu chỉ có bạn bè thân thiết và những người Minh Thiếu Diễm tin tưởng biết. Tuy Tường Dung đã dùng hết biện pháp để chen vào cuộc sống của Minh Thiếu Diễm nhưng vẫn dậm chân bên ngoài.

Trước đây cô còn có ý hỏi thăm thời gian đến sân golf của Minh Thiếu Diễm, nhưng từ đầu tới cuối Minh Thiếu Diễm đều không nói với cô. Còn những người có quan hệ không tốt với Minh Thiếu Diễm như đám Thẩm Minh Vũ lại trả lời có cũng như không.

Mấy ngày trước, một người quen bên sân golf nói với cô, hôm đó Minh Thiếu Diễm dẫn theo một cô gái đến. Sở dĩ nhớ rõ chuyện này là vì cô gái kia là minh tinh, chính là người rất nổi tiếng gần đây – Đường Đường.

Người bạn kia nói Minh Thiếu Diễm chẳng những tự mình dạy Đường Đường đánh golf, cuối cùng hai người còn cùng nhau rời đi.

Tường Dung nghe được trong lòng không biết ê ẩm bao nhiêu.

Trước đây cô đã cảm thấy Minh Thiếu Diễm ký hợp đồng với Đường Đường kỳ lạ nhưng nghĩ đến tính cách của Minh Thiếu Diễm... Cô như thế nào cũng không tin Minh Thiếu Diễm có thể nhìn trúng một cô gái nhỏ hơn hắn nhiều tuổi như vậy, hơn nữa đó còn là một minh tinh nhỏ chỉ có khuôn mặt.

Kết quả nghe mấy lời của người quen kia, Tường Dung không thể không tin.

Hiện giờ nhìn thấy Đường Đường, Tường Dung thậm chí còn không muốn che dấu sự kinh rě và không vui của mình, "Không lên sao?"

Tường Dung nhìn thẳng vào mắt Đường Đường nói sau đó khiếp sợ phát hiện ánh mắt của cô gái trước mắt cũng không hề tốt.

"Không lên, tôi đi xuống", Đường Đường lắc đầu, lùi hai bước. Chờ thang máy đóng lại, nhìn con số trên thang máy nhảy đến tầng cao nhất, mày Đường Đường hơi nhủ.

Đái Na ra ngoài thấy Đường Đường vẫn còn ở đây nên thuận miệng hỏi cô làm sao vậy.

"Vừa rồi em thấy một người", Đường Đường nói, "Lần trước hình như đã từng gặp qua, là một cô gái rất xinh đẹp họ Tường."

"Tường Dung à", Đái Na bưng tỉnh đại ngộ, "Cô ta là chủ biên của tạp chí XX. Bên đó vẫn luôn hợp tác với công ty chúng ta nên cô ta thường xuyên đến tìm chú nhỏ em."

Nói xong lại quan sát xung quanh, thấy không có ai liền cười cười nói nhỏ bên tai Đường Đường, "Cô ta theo đuôi chú nhỏ của em đáng tiếc chú nhỏ của em còn không nhìn đến cô ta."

Gia cảnh Tường Dung tốt, bản thân lại địa vị cao, trong công ty này ngoại trừ Minh Thiếu Diễm thì không có ai lọt vào mắt cô ta. Đái Na đối với cô ta cũng không có ấn tượng tốt.

Gần đây thấy Tường Dung theo đuôi Minh Thiếu Diễm cực khổ như vậy, Đái Na cảm thấy vô cùng hả hê.

Đường Đường nghe được lời này lại nghĩ ra ý khác.

Gần đây Minh Thiếu Diễm đều trốn cô, đặc biệt là lúc hai người ở chung. Lần nào cũng là có thể trốn xa bao nhiêu liền trốn bấy nhiêu, trước đây còn

bảo cô đi theo hần tập luyện, bây giờ đều là bỏ cô một mình.

Đường Đường luôn nghĩ Minh Thiếu Diễm đã có đối tượng, lại dựa vào hương nước hoa quen thuộc nên cô cho rằng người kia của Minh Thiếu Diễm là Tường Dung.

Nhưng hiện giờ nghe ý tứ của Đái Na, căn bản chuyện không phải như vậy.

Vậy vì sao Minh Thiếu Diễm đột nhiên ít về nhà như vậy, hơn nữa còn vô duyên vô cớ trốn tránh cô?

Đường Đường không thể hiểu được.

Cô đã làm gì khiến Minh Thiếu Diễm chán ghét?

Tâm tình Đường Đường bỗng nhiên có chút không tốt lắm. Thời điểm chờ thang máy lần nữa, Đường Đường nhíu nhíu mày ấn lên tầng cao nhất.

Thang máy kêu một tiếng, mở ra. Đường Đường ra khỏi thang máy, vừa nâng mắt đã thấy Jason đứng ở cửa văn phòng nói chuyện với Tường Dung.

Sắc mặt Tường Dung có chút khó coi, tức giận gần như lộ ra mặt.

Hai người nghe được âm thanh đồng thời quay đầu lại, sắc mặt Tường Dung càng không tốt, nhưng Jason mặt vẫn không biểu cảm như cũ lặp lại lời nói vừa rồi, "Minh đồng đang tiếp khách bên trong. Thật sự không thể tiếp ngài."

Tường Dung hít sâu một hơi mạnh mẽ áp chế cảm xúc, "Vậy lần sau tôi lại đến."

Giày cao gót dẫm lên sàn nhà, Tường Dung ngẩng đầu kiêu ngạo như một con khổng tước vượt qua người Đường Đường. Chưa đến cửa thang máy Tường Dung liền nghe thấy câu nói vừa rồi của Jason nói với cô, "Minh đồng đang tiếp khách bên trong."

Rõ ràng cùng một câu nói nhưng câu tiếp theo lại khác nhau như trời với đất.

"Đường tiểu thư, cô vào phòng nghỉ chờ Minh đồng đi."

"Được", Đường Đường lấy chìa khóa, sau đó từ bên cạnh văn phòng thư ký vòng vào phòng nghỉ của Minh Thiếu Diễm.

Tường Dung đột nhiên không đi nữa.

Tầng này có tổng cộng hai phòng nghỉ, bên ngoài là một cái dành cho việc tiếp đón khách đến, cái còn lại là phòng nghỉ riêng chuyên dùng để của Minh Thiếu Diễm.

Tường Dung cảm thấy quay đầu lại có chút mất mặt nhưng vẫn không nhận được quay đầu lại.

Trong phòng tiếp khách không một bóng người, Jason kêu Đường Đường đến phòng nghỉ chính là nơi Minh Thiếu Diễm nghỉ ngơi!

Tường Dung chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, cô không thể nhận được mà quay lại ngăn chặn Jason đang định về văn phòng thư ký, "Không phải cậu nói ai cũng không thể vào?"

Mặt Jason trơ ra nói, "Đường tiểu thư không phải người ngoài."

Không phải người ngoài vậy không lẽ là vợ sao!

Tường Dung tức giận muốn mắng người nhưng lời nói đến bên miệng lại dần xuống. Minh Thiếu Diễm đang ở bên trong, tóm lại cô phải bảo trì hình tượng hoàn mỹ.

Nhưng khi oán giận rồi khỏi, âm thanh giày cao gót dẫm trên mặt đất vẫn cho thấy tâm tình Tường Dung có bao nhiêu kém.

Lần thứ hai Đường Đường đến phòng nghỉ của Minh Thiếu Diễm. Minh Thiếu Diễm còn đang tiếp khách bên ngoài, Đường Đường đứng lên đánh giá căn phòng một chút, cuối cùng ánh mắt dừng trên bàn trà nhỏ bên cửa sổ.

Trên bàn trà có mấy bức hình.

Đường Đường tò mò đi qua, sau khi cầm lấy ảnh chụp ánh mắt cô co lại.

Có hơn mười bức ảnh, mặt người trên đó... Cười, không cười, mỗi thứ đều rất quen thuộc.

Tất cả đều là cô.

Tay Đường Đường chợt run lên, trong lòng như có một viên đá nhỏ quăng vào đầm nước, một vòng lại một vòng tạo nên gợn sóng.

Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, Minh Thiếu Diễm bàn xong công việc đi vào phòng nghỉ, vừa ngẩng đầu liền thấy Đường Đường đứng trong phòng.

Người đàn ông trước giờ mặt không đổi sắc sau khi thấy Đường Đường đang cầm ảnh chụp chọt căng thẳng cả người.

Trong đầu ông một tiếng, Minh Thiều Diễm nghe thấy giọng nói mạnh mẽ trầm ổn của bản thân, "Sao cháu lại đến đây?"

* Tôi có quà trung thu nha♥️❏♥️❏

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

* Quà trung thu nè heee

Minh Thiều Diễm không phải là người thích bộc lộ tâm tư của mình với người khác, có chuyện gì hắn đều giấu hết trong lòng.

Chuyện có tình cảm với Đường Đường, ngoại trừ bác sĩ tâm lý, không có người thứ ba biết.

Nhưng là có vài thứ không phải muốn không chế là không chế. Tình cảm hắn chôn chặt dưới đáy lòng như núi lửa, tạm thời có thể bình ổn nhưng một ngày nào đó có lẽ nó sẽ trào ra.

Bác sĩ từng nói với hắn, tình cảm càng đè nén càng sâu, đến khi bùng nổ sẽ càng kịch liệt. Vậy nên bác sĩ khuyên Minh Thiều Diễm cách Đường Đường thật xa, đồng thời cũng khuyên Minh Thiều Diễm tiếp xúc với những người phụ nữ khác, nhờ đó mà làm phai nhạt đi tình cảm.

Minh Thiều Diễm nghe bác sĩ nói xong, hắn cũng nghĩ nên gần gũi với vài người phụ nữ khác. Chỉ là Minh Thiều Diễm phát hiện, sự khoan dung và kiên nhẫn của bản thân vĩnh viễn chỉ giới hạn trong một người con gái.

Nữ minh tinh xinh đẹp mỹ lệ, nữ đối tác độc lập mạnh mẽ... Hầu như hắn đã tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ "Tài giỏi xinh đẹp", nhưng cuối cùng hình ảnh cuốn lấy tâm trí hắn nhiều nhất vẫn là má lúm đồng tiền nho nhỏ kia.

Đái Na sai trợ lý chuẩn bị rất nhiều hình để lập fanclub cho Đường Đường. Máy bức hình này đều lấy từ chỗ Đái Na.

Hắn không thể gặp cô thì dùng cách này để nhìn cô một cái, hắn là được rồi.

Minh Thiều Diễm sống gần hai mươi tám năm, đây là lần đầu tiên nội tâm hắn do dự thiếu quyết đoán như vậy. Hắn không ngờ thứ tình cảm không nên tồn tại này có thể làm một người trở nên hèn mọn đến mức này.

Ảnh chụp đặt trong phòng nghỉ ngay cả Jason cũng không biết, nhưng khéo thế nào đúng lúc hôm nay hắn không nhận được mà đem những bức hình đó ra xem, đang xem lại có khách đến nên chưa kịp cất đi.

Kết quả đúng lúc bị Đường Đường phát hiện đồng ảnh chụp này.

Đầu ngón tay Minh Thiều Diễm lạnh toát, cả người có chút cứng đờ, làm bộ như không có việc gì hỏi Đường Đường.

"Cháu đến đây ký hợp đồng, thuận tiện lên đây xem chút", Đường Đường ngậy người cúi đầu nhìn ảnh chụp, do dự mở miệng, "Chú nhỏ, ở đây sao lại có ảnh chụp của cháu?"

Ánh mắt Minh Thiều Diễm hơi run lên, mờ mịt làm người ta không nhìn thấu, "Đái Na nói phải lập một cái fanclub cho cháu, đây là ảnh được chọn."

"À", Đường Đường một lần nữa đặt ảnh chụp lên bàn.

Trong lòng ả ả nổi lên sự thất vọng.

Nhất thời cô cũng không hiểu vì sao.

Minh Thiều Diễm ngồi trên sofa cạnh bàn trà, tựa như chuyện gì cũng chưa xảy ra đòi đi đề tài, "Đã ký hợp đồng chưa?"

"Ừm", Đường Đường đem túi xách ôm vào ngực, "Đã ký rồi."

"Khi nào vào đoàn."

"Ngày mười tháng sáu."

Nhanh như vậy.

Ngày tám tháng sáu thi xong, ngày mười liền vào đoàn, sau khi vào đó có lẽ một tháng, hai tháng đều không thể gặp mặt.

Nhưng, đây không phải là điều bác sĩ muốn sao?

Đầu ngón tay Minh Thiều Diễm gõ một nhịp, mắt đen như mực phát ra ánh sáng nhợt nhạt. Hồi lâu hần mới lơ đãng nói, "Cũng tốt."

Thật sự rất tốt, Đường Đường dần trưởng thành, sau này khi chính thức vào giới giải trí cô sẽ giống như những nghệ sĩ khác, trở nên rất bận, mỗi năm có hơn nửa thời gian không ở nhà.

Thời gian qua lâu, khoảng cách xa, cảm tình cũng sẽ theo đó phai nhạt.

Lại sau đó cô sẽ gặp được người mình muốn sống chung cả đời rồi mang người đó tới gặp hần, chú ruột của cô...

Bàn tay Minh Thiều Diễm nắm chặt.

Hần phát hiện mình không thể nghĩ đến cảnh tượng đó, chỉ cần nghĩ đến trong lòng sẽ tức giận không chịu được.

Đường Đường phát hiện sắc mặt Minh Thiều Diễm không tốt, nhưng không biết hần có chuyện gì.

Tan tằm, Đường Đường theo Minh Thiều Diễm xuống lầu, trong ánh mắt chăm chú của một đồng người lên xe Minh Thiều Diễm.

Thời tiết dần nóng lên, Đường Đường về nhà, cơm nước xong lại chạy bộ một hồi nên có chút nóng. Đột nhiên cô muốn uống chút cà phê.

Đường Đường bỏ một phần ba đá vào ly cà phê, nhiều đó có thể đảm bảo cà phê đủ lạnh. Làm một ly cà phê đá khác với cách pha thông thường nhưng nhìn chung cũng rất có mỹ cảm. Từ từ rót cà phê vào sẽ tạo một lớp cà phê rất đẹp, sau đó nhẹ nhàng đánh một chút bơ vẽ bông hoa xinh xinh lên đó.

Đã lâu rồi cô không làm mấy việc tỉ mỉ thế này có điều hiệu quả cũng không tệ lắm. Dì Trình tò mò đi qua xem Đường Đường vẽ hoa, liền tiếp nói Đường Đường khéo tay.

Đường Đường vui vẻ bưng cà phê ra ngoài đặt trên bàn. Đang chuẩn bị nhắm nháp hương vị liền thấy Minh Thiều Diễm nhú mày nhìn cô.

Đường Đường sùng sốt, đem ly cà phê chưa được uống đầy đẩy về phía trước, "Chú nhỏ, hay là chú thử đi. Cháu thêm đường hơi nhiều, không phải theo khẩu vị của chú nhưng hần là cũng uống được."

Minh Thiều Diễm nhìn ly cà phê lạnh trước mặt.

Thật xinh đẹp.

Nhưng...

Bộ dạng Đường Đường đau bụng phát run chột xuất hiện trước mắt hần. Nương theo ký ức không hay đó, Minh Thiều Diễm yên lặng đem đồng tap niệm trong lòng vứt xuống nhắc nhở Đường Đường, "Hai ngày nay đừng uống đồ lạnh."

Đường Đường sùng sốt quay đầu, "Vì sao?"

"Hôm nay là ngày mười lăm."

Ngày mười lăm thì làm sao?

Minh Thiều Diễm không giải thích mà nói tiếp, "Dì Trình đang làm a giao*. Còn cà phê để mấy ngày nữa rồi uống."

*A giao hay còn gọi keo da lừa có công dụng trị đau lưng, mất ngủ, rong huyết, đau lưng, đau bụng, bổ máu,...

□

A giao?

Đường Đường rút cuộc cũng hiểu.

Sau khi phản ứng, lỗi tai cô có chút nóng lên.

Tháng trước chắc là vào thời gian này cô ăn hai ly kem đến đêm đau muốn ngất xỉu.

Bình thường mấy ngày đó cô đều không nhớ được thời gian, trước kia đều có trợ lý nhắc nhở!

Nhớ tới cảm giác kia, Đường Đường không dám đụng ly cà phê nữa. Cô có chút xấu hổ đến phòng bếp tìm dì Trình.

Dì Trình lấy rượu dùng để nấu a giao ra chuẩn bị đun. Trong lòng Đường Đường khẽ động, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi dì Trình, "Dì Trình, là chú nhỏ kêu dì làm a giao sao?"

"Cũng không phải vậy", dì Trình đảo a giao nói, "Thiếu Diễm nói cháu tới kỳ sẽ đau bụng. Bụng đau thì nhất định là cung hàn rồi nên dì mua chút da lừa làm a giao. Vậy mới nói, đứa nhỏ này, bụng đau còn uống đồ lạnh..."

"... Không uống nữa", Đường Đường bỗng nhiên nhớ cảnh tượng cô đau đi không nổi, cuối cùng Minh Thiếu Diễm ôm cô lên lầu.

Ngực ấm áp, tiếng tim đập vang dội, còn có hương rượu nhàn nhạt dây dưa quện lấy nhau.

Bên tai nóng nóng, trái tim cô cũng vậy, tựa như bên trong có một ly rượu nóng, say nồng, ấm áp.

- - -

Khoảng cách đến ngày thi đại học còn hai mươi ngày nữa. Gần đây công việc chính của các giáo viên dần chuyển sang việc điều tiết tâm trạng của học sinh, không còn điên cuồng giảng đề như trước nữa. Lần thi thử cuối cùng cũng đơn giản hơn nữa lần trước rất nhiều, nghe nói làm vậy để học sinh có thêm tự tin.

Giáo viên toán trên bục nói thẳng, "Bài thi đại học cũng khó như bài thi thử thôi..."

Điện thoại rung lên nhưng trong giờ toán Đường Đường không dám nhìn điện thoại. Khi tan học lấy xem, thì ra là tin nhắn của tài xế nói hôm nay anh ấy có việc nên chú Lý sẽ đón cô.

Nhưng không phải chú Lý còn phải đón Minh Thiếu Diễm sao?

Đường Đường định gửi tin nhắn hỏi Minh Thiếu Diễm nhưng lại cảm thấy mấy việc nhỏ không nên quấy rầy hắn. Vì thế lại đưa cát điện thoại đi.

Tan học, cùng đám Phong Thiên Dương, Đồng Ngọc đi về hướng cổng trường, quả nhiên không thấy chiếc Bentley thường đến rước cô.

"Anh Tiểu Trần hôm nay đến muộn sao?" Phong Thiên Dương hỏi cô.

"Anh ấy có chút việc nên hôm nay không tới", Đường Đường giải thích.

"Vậy cậu có muốn đi chung xe không, thuận tiện đưa cậu về."

Đường Đường thấy chiếc Maybach quen thuộc, bên môi liền nở nụ cười, "Không cần đâu."

Xe vững vàng dừng trước mặt, Đường Đường vốn định mở cửa xe sẽ nói "Cảm ơn chú Lý", nhưng lại thấy Minh Thiếu Diễm đang trong xe.

Đường Đường theo bản năng nhìn đồng hồ.

5 giờ 27 phút, Minh Thiếu Diễm vĩnh viễn tan tâm lúc sáu giờ hôm nay sao về sớm như vậy?

Mấy người Phong Thiên Dương cũng thấy Minh Thiếu Diễm. Tuy thấy không nhiều nhưng cũng xem như từng gặp mặt, bộ dạng không nói không cười của Minh Thiếu Diễm luôn như vậy, lúc nào cũng khiến người khác phải dừng bước. Phong Thiên Dương cười hai tiếng, "Chào chú Minh."

Đường Đường nhú mày.

Bản thân gọi chú nhỏ thì không thấy có vấn đề gì nhưng sao Phong Thiên Dương gọi chú lại thấy kỳ quái như vậy?

Chú là xưng hô dành cho người lớn tuổi, trong khi Minh Thiếu Diễm mới hai mươi tám tuổi, không đúng, là hai mươi bảy nha.

Tạm biệt cùng mọi người, vừa lên xe Đường Đường đã hiểu kỳ nói, "Chú nhỏ, hôm nay sao chú lại về sớm vậy?"

"Chín giờ tối nay chú lên máy bay sang Mỹ nên về nha lấy vài thứ." Minh Thiếu Diễm giải thích.

Đường Đường bất ngờ, "Đi công tác à?"

"Ừ."

"À", Đường Đường gật đầu, lát sau lại hỏi, "Chú đi mấy ngày?"

"Năm ngày."

Chú Lý đang lái xe cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Lấy thứ gì mà phải về nhà một chuyến? Dù thứ đó có quan trọng thì sai Jason về nhà lấy là được mà?

Đường này Minh Thiếu Diễm một hai phải tự mình về. Tiễn đường còn đón Đường tiểu thư về nhà.

Chú Lý cảm thấy rất kỳ lạ nhưng không dám hỏi.

Tối nhà, Minh Thiếu Diễm lên lầu rồi nhanh chóng đi xuống. Trước khi đi còn vòng lại, "Hai ngày nay đừng ăn đồ lạnh, đừng đụng nước lạnh. Buổi tối cũng không được thức đêm, phải nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu cảm thấy không thoải mái thì nhớ kêu Đái Na xin nghỉ, ở nhà nghỉ ngơi."

Chú Lý đứng một bên nhìn Minh Thiếu Diễm thường ngày khiếm lời, nói thừa một chữ cũng tiếc nay lại biến thành cha già, nhất thời ông cảm thấy không quen.

Ngược lại đi Trình đã sớm thấy qua vẻ mặt "Cha hiền" của Minh Thiếu Diễm khi Đường Đường tham gia "Lữ hành hoa lệ", cho nên đi rất bình tĩnh.

Minh Thiếu Diễm nói gì, Đường Đường đều đồng ý.

Cô cảm thấy mình có chút kỳ lạ, Minh Thiếu Diễm lái nhai nói một đồng cô đều không cảm thấy phiền, còn rất bằng lòng nghe.

Trước giờ cô đều muốn trở thành một người phụ nữ trưởng thành, nhưng từ khi biến thành Đường Đường, quen biết Minh Thiếu Diễm, có lẽ cô đã lún sâu vào thân phận cháu gái này. Bây giờ cô thậm chí có thói quen nghe lời Minh Thiếu Diễm nói, cũng rất thích nghe.

Đường Đường cảm thấy bản thân hiện tại quả thật giống một đứa trẻ ba tuổi, không đến đứa trẻ ba tuổi cũng không đúng... Phải là kẻ thiếu năng, không muốn suy nghĩ gì cả.

Đường Đường lắc lắc đầu, đem mấy thứ lung tung rối loạn trong đầu xua đi sạch sẽ.

Buổi tối, cô định đọc sách thêm chút nữa lại bỗng nhớ đến lời Minh Thiếu Diễm dặn. Rối rắm được năm giây, kết quả vẫn là đặt sách xuống, tắm rửa đi ngủ.

Minh Thiếu Diễm đi công tác ở Mỹ, bận rộn xong sẽ gửi tin nhắn cho cô, nhưng đại đa số tin nhắn đều là hỏi cô có chú ý thân thể hay không.

[Có thức khuya không?]

[Có ngủ đúng giờ không?]

[Có ăn đồ bậy bạ không?]

Ba ngày trôi qua, đi cả của Đường Đường cũng đi. Lúc này Minh Thiếu Diễm còn hỏi cô có khó chịu hay không. Đường Đường chọc chọc bát cơm trước mặt, có chút thất thần.

Đến khi Đồng Ngọc đột nhiên nói, "Đường à, hôm đó người đón cậu là chú nhỏ của cậu à?"

"Hả?", Đường Đường ngẩng đầu, hơn nửa giây sau mới gật đầu, "Đúng vậy."

"Thật đẹp trai. Tớ còn tưởng chú của cậu là ông chú ba bốn mươi tuổi, không ngờ tuổi trẻ vậy."

Đường Đường gật đầu, đúng là rất trẻ. Đường Đường cũng rất tuấn tú.

Phong Thiên Dương nhíu mày lại, hỏi Đồng Ngọc, "Chị không thấy sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Khí tràng đó, siêu dọa người. Mỗi lần em thấy chú nhỏ Đường Đường đều cảm thấy cả người cứng đờ. Ánh mắt của chú Minh phóng qua làm em thiếu chút nữa đã quỵ xuống rồi, quá cmn đừ. Đường Đường, mỗi ngày chị đều gặp chú nhỏ, chị không thấy sợ sao?"

Không sợ.

Đường Đường lắc đầu, "Chú nhỏ nhìn thì dữ nhưng thật ra rất hiền."

Hắn rất tốt.

Phong Thiên Dương một chút cũng không tin. Dù là gặp được Minh Thiếu Diễm hay nghe người khác nhắc đến Minh Thiếu Diễm, cậu đều thấy vô cùng dọa người, "Em nghe rất nhiều người nói chưa bao giờ thấy chú nhỏ của chị cười, nói chú ấy khi tức giận mắng người có thể làm người ta sợ đến hồn lìa khỏi xác. Trước đây có một mình tinh muốn quyến rũ chú nhỏ chị, kết quả bị mắng cho khóc, một chút mặt mũi cũng không giữ lại. Tốt xấu gì cô ấy cũng là phụ nữ, chú ấy đúng là không thương hương tiếc ngọc..."

Đường Đường nhíu mày, "Phụ nữ muốn đi đường ngang ngõ tắt như vậy thì có gì tốt để thương hương tiếc ngọc. Hơn nữa chú nhỏ chị không mắng

người."

Minh Thiếu Diễm thật sự không mắng người, càng đừng nói tới những kẻ hán không để vào mắt. Những người đó càng không đáng để hán mở miệng.

Đái Na nói Minh Thiếu Diễm căn bản không cần mở miệng, một ánh mắt lướt qua đã có thể hù chết người, sao còn cần dùng đến lời nói.

Từ mắng người hoàn toàn không phù hợp với hình tượng bá đạo tổng tài của Minh Thiếu Diễm.

Sao có người có thể đánh giá Minh Thiếu Diễm không tốt như vậy chứ? Hán tốt bụng như vậy mà.

Sau khi nói xong, Đường Đường nhẹn không được nói thêm, "Chú nhỏ cũng cười chứ. Khi chú ấy vui chú ấy sẽ cười. Hồi tết, khi chị về nhà chú ấy rất vui vẻ. Hơn nữa chú ấy rất cẩn thận, còn rất đáng tin. Ngay cả..."

Ngay cả đi cả của cô đến hán cũng nhớ rõ ràng. Tim Đường Đường đột nhiên nhảy dựng, suýt chút nữa đã nói câu này ra ngoài.

Câu cuối cùng Đường Đường không nói ra làm mấy người đang ngồi đều im lặng, chẳng những im lặng mà còn đều nhìn cô chăm chú.

"Làm sao vậy?" Đường Đường nghi hoặc.

Nửa ngày sau, Đồng Ngọc mới nói, "Đường, cậu và chú nhỏ cậu rất hòa hợp nha."

"Đúng vậy."

"Ha ha ha, thật ra bọn tớ vẫn cảm thấy, ừm, không phải cậu mới trở về sao? Bọn tớ lo chú nhỏ sẽ không đối xử tốt với cậu. Bây giờ thì yên tâm..."

Mọi người nói nói lại nói đến đề tài khác, đám Phong Thiên Dương ăn xong liền rời đi. Đường Đường nhìn thoáng qua đồng hồ, 12 giờ 50 phút.

Đã ba ngày trôi qua rồi, Đường Đường rũ mắt xuống.

Sau đó đều yên tĩnh.

Tuy Đồng Ngọc tùy tiện nhưng thật ra là một cô gái rất tinh tế. Thấy Đường Đường thất thần ăn cơm, lâu lâu lại xem điện thoại một cái, bộ dạng này quả thực tựa như cô gái nhỏ đang yêu đương, lo được lo mất.

Cuối cùng Đồng Ngọc nhẹn không được nói, "Đường à". Nói xong lại rối rắm, "Cậu..."

"Tớ làm sao?"

"Có phải cậu đang yêu không?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Đường Đường theo bản năng nói, "Đừng nói giỡn, sao có thể..."

Nhưng sau khi nói xong, trong lòng cô đột nhiên lộ bộ một tiếng, điện thoại nắm trong tay càng chặt.

Người xưa có câu người trong cuộc thì mê, người bên ngoài thì tỉnh. Đường Đường chưa từng cảm thấy bản thân có gì kỳ lạ nhưng Đồng Ngọc nhìn cần nhìn một cái đã thấy một đồng điểm đáng nghi.

Đường Đường sau khi nghe xong liền ngây ngốc.

Tuổi thật của cô không còn là cô gái mới lớn nữa, trước kia tuổi của cô đã lên đến con số hai mươi bảy nhưng nói về tình sử... Đúng là ít đến thảm thương.

Cha mẹ ly hôn làm Đường Đường không hề tin tưởng vào hôn nhân. Đòi trước cô đều trốn tránh tình yêu, ngay cả chuyện kết hôn cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Trong quan niệm của cô, thà thiếu chứ không ầu, Đường Đường đối với bản thân rất tự tin nên đối với một nửa kia cũng có yêu cầu rất cao. Sống hai mươi mấy năm, người duy nhất làm cô động tâm là một vị đạo diễn, đáng tiếc người đó đã có gia đình.

Muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, Đường Đường còn từng nghĩ có người yêu rồi chưa chắc sẽ vui vẻ như hiện tại. Huống chi, nữ minh tinh hai mươi bảy tuổi tính ra còn rất trẻ.

Có điều hiện giờ một câu nói đánh thức người trong mộng, Đường Đường nằm trên giường lâm vào trầm tư.

Một buổi trưa không ngủ cuối cùng cũng xác nhận được một việc.

Cô thích Minh Thiếu Diễm! Hơn nữa cũng không phải loại tình cảm của cháu dành cho chú.

Ban đầu trong đầu cô chỉ nghĩ cách nịnh nọt Minh Thiếu Diễm sau đó rời khỏi. Chỉ là không biết từ khi nào, ý niệm ngoan ngoãn nghe lời Minh Thiếu Diễm vẫn tồn tại nhưng suy nghĩ rời khỏi đã sớm không cánh mà bay.

Đường Đường chấp nhận sự thật này rất nhanh.

Dù sao từ trước tới nay cô chưa từng xem Minh Thiếu Diễm là chú.

Lấy ánh mắt nhìn đàn ông để đánh giá Minh Thiếu Diễm thì hẳn đúng là người vô cùng xuất sắc.

Đánh giá khách quan nhất chính là, Minh Thiếu Diễm đẹp trai lắm tiền, chỉ điểm này cũng đủ để làm rất nhiều người tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán. Nhưng ai biết được sự dịu dàng nghiêm túc của hắn mới là thứ hấp dẫn cô nhất.

Buổi trưa đã không thể ngủ được nữa.

Đường Đường càng nghĩ càng thấy thần kỳ. Chuyện xuyên sách đã xem như rất thần kỳ, hiện giờ cô còn có tình cảm với nhân vật trong đó.

Đúng là quá thần kỳ.

Đường Đường cảm thấy bản thân ở chung với Minh Thiếu Diễm đã bị nhiễm thói quen của hắn, làm nhiều hơn nói. Nghĩ vậy Đường Đường thật muốn gọi điện cho Minh Thiếu Diễm ngay lập tức.

Nhưng nhìn thời gian cô dừng lại.

Suy nghĩ của cô quá đơn giản.

Trước nay cô không xem Minh Thiếu Diễm là chú nên hiện giờ khi thừa nhận suy nghĩ của bản thân cũng không có gì vương bận, nhưng là Minh Thiếu Diễm không giống vậy. Trước giờ Minh Thiếu Diễm luôn xem cô là cháu gái ruột nha.

Đứng ở góc độ này, Minh Thiếu Diễm sao có thể có tình cảm với cô. Huống chi hiện tại cô mới mười tám tuổi.

Nếu Minh Thiếu Diễm cũng giống cô vậy không phải là quá cảm thú?!

Như vậy không phù hợp với hình tượng của Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường yên lặng cảm thán một tiếng. Sống nhiều năm như vậy, bản thân vậy mà cũng có ngày yêu đơn phương?

Bây giờ nên làm sao đây?

Đường Đường không có chướng ngại tâm lý nên đương nhiên không từ bỏ.

Suy nghĩ vừa rồi đúng là có chút xúc động. Trực tiếp nói với Minh Thiếu Diễm cô thích hắn, nói không chừng Minh Thiếu Diễm sẽ bị hù chết. Vì vậy bây giờ cô phải cô nên thử nói với Minh Thiếu Diễm chuyện thật ra cô không phải thiên kim Minh gia hay không?

Trước tiên phải đem quan hệ chú cháu này xóa bỏ, đồng thời khôi phục quan hệ ông chủ nhân viên cái đã.

Đội Minh Thiếu Diễm thích ứng được quan hệ mới, cô lại nghĩ cách tiến thêm một bước.

Đường Đường trở mình, trong lòng cân nhắc cục diện sau này sẽ đổi mặt.

Quen biết Minh Thiếu Diễm nửa năm, Đường Đường tin giữa hai người có tình cảm với nhau (Tạm thời không tính đó là tình cảm gì). Dù hiện giờ có xóa bỏ mối quan hệ chú cháu thì chắc chắn Minh Thiếu Diễm ít nhiều gì cũng còn chút tình cảm với cô.

Có câu đối mặt với tình yêu không ai có đủ tự tin. Hiện giờ đến cả Đường Đường, người luôn luôn tự tin cũng trở nên lo được lo mất.

Nếu Minh Thiếu Diễm hoàn toàn không có suy nghĩ đó? Nếu Minh Thiếu Diễm cảm thấy cô bị điên? Hay nghiêm trọng nhất, nếu phát hiện cô không có quan hệ huyết thống sẽ đuổi cô ra khỏi nhà thì sao?

Đúng là thâm mà.

Aiii, càng không ngủ được.

Nhưng nếu cứ để mọi chuyện tiếp tục như vậy thì đó không phù hợp với phong cách của cô.

Đường Đường chưa từng nghĩ bản thân có một ngày phải xé một đồng giấy, viết chữ, xóc lên sau đó bốc ra một tờ.

—— Thăng thẩn.

"Haizz", Đường Đường đem tờ giấy vo một cục ném vào túi rác.

Quyết định vậy đi, chờ Minh Thiếu Diễm trở về cô sẽ nói.

Minh Thiếu Diễm còn chưa về, tiền đóng phim của Đường Đường đã tới trước. Đường Đường đối với chuyện này rất vui mừng.

Sau khi đóng thuế biên chế, may mắn tiền còn lại vẫn đạt tám chữ số. Lấy tiền này cộng với phần tiền trước đó vậy là đủ để mua một chiếc xe xúng với thân phận Minh Thiếu Diễm rồi.

Chỉ là phải tìm ai đây?

Lúc trước mấy chuyện mua xe thể này cô đều giao cho Lục Minh, hiện giờ Lục Minh không ở đây, Đái Na lại không được. Tìm một vòng, cuối cùng cô đặt trọng trách lên người Mễ Việt.

Trước đây khi nói chuyện phiếm với Mễ Việt, hình như Mễ Việt từng nói rất thích chiếc xe gì gì đó, mỗi lần nhắc đến là thao thao bất tuyệt.

Tan học, Đường Đường liền nhắn tin cho Mễ Việt.

Mễ Việt gửi lại một meme: [Đại bảo bối, có chuyện gì à?]

Người này, đúng là trẻ con hết nói nổi.

Cô trực tiếp gọi điện thoại qua. Sau khi giải thích ý đồ của cô, Mễ Việt im lặng một hồi, lát sau mới giả khờ hai tiếng, "Vì sao tôi không có cô cháu gái tốt nào mua xe tặng tôi chứ?"

Nội tâm Đường Đường yên lặng phản bác, thật ra không phải cháu gái.

Có điều nói đến chuyện chính sự, Mễ Việt không hề hàm hồ. Cân nhắc tính cách và thân phận của Minh Thiếu Diễm một hồi, cuối cùng cậu đề cử mấy chiếc xe cao cấp cho Đường Đường.

Đường Đường vừa xem tư liệu vừa thảo luận với Mễ Việt. Mễ Việt rành rồi liền bắt đầu ngo ngoe làm trò. Đường Đường bị cậu phiền không chịu được bèn nói cho có lệ, "Mua cho cậu, mua cho cậu. Tôi sẽ mua một cái nhỏ cho cậu!"

Đương nhiên phải mua rồi, nhưng là mua một cái mô hình ô tô cho Mễ Việt.

Di Trình đem đĩa trái cây đi vào, nghe được âm thanh của Mễ Việt liền vui vẻ nói, "Đây không phải là Mễ Việt sao?"

Mễ Việt lập tức khăn trương chào hỏi di Trình.

Di Trình vui tươi hơn hờ chào Mễ Việt một hồi, lúc này mới xuống lầu.

Bà rất thích đứa nhỏ Mễ Việt này a. Bây giờ thoát nhìn, hình như quan hệ giữa Mễ Việt và Đường Đường nhà mình rất tốt.

Không chừng về sau...

Đừng Đường bên này nói đến vui vẻ, ngược lại Minh Thiếu Diễm bên kia không được như vậy.

Hôm nay khi Đái Na báo cáo công việc cho hắn có nói Đường Đường yêu cầu tiền đóng phim trả sớm một chút. Tiền vừa được chuyển tới hôm nay Đường Đường đã chuyển hết toàn bộ ra ngoài.

Minh Thiếu Diễm không phải cố ý theo dõi Đường Đường, chỉ là thể này là cái lúc trước Jason đưa cho Đường Đường. Jason nhận được thông báo Đường Đường chuyển tiền ra ngoài, cảm thấy kỳ lạ nên hỏi Minh Thiếu Diễm.

Nhưng chính Minh Thiếu Diễm cũng không biết số tiền này chuyển đi đâu.

Hắn có chút không yên tâm gọi điện thoại cho di Trình. Di Trình mới nói chuyện với Mễ Việt xong, tâm tình rất tốt nên khi Minh Thiếu Diễm hỏi bà Đường Đường đang làm gì, di Trình liền vui tươi hơn hờ nói, "Đang nói chuyện điện thoại với Tiểu Mễ, gọi cũng lâu rồi."

Minh Thiếu Diễm có chút bực bội.

Di Trinh không ngừng cố gắng miêu tả, "Hình như con bé nói đưa cho Tiểu Mễ thứ gì..."

Minh Thiều Diễm hít sâu một hơi, đứng phất dậy.

Hơn một ngàn vạn lần dùng để mua quà cho Mễ Việt?

Minh Thiều Diễm ngắt điện thoại, đi đi lại lại vài vòng mới miễn cưỡng ổn định cảm xúc. Cường chế tức giận trong lòng gọi điện thoại cho Đường Đường.

Gọi qua, máy bận.

Cô còn chưa nói chuyện xong?

Đời này, đây là lần đầu tiên Minh Thiều Diễm muốn chửi thề.

Đường Đường và Mễ Việt đang rối rắm chuyện mua xe, không ngờ Minh Thiều Diễm đột nhiên gọi tới. Vì thế cô vô cùng quyết đoán vứt bỏ Mễ Việt, "Lát nữa lại nói tiếp, tôi nghe điện thoại chú nhỏ đã."

Nói xong liền trực tiếp dập máy.

"Móa!"

Mễ Việt mắng không thương tiếc, lão tử không bao giờ quan tâm tới cậu nữa!

Trước kia Đường Đường không phát hiện tâm tư của bản thân, hiện giờ phát hiện, thấy Minh Thiều Diễm gọi đến cô sao có thể không nhận, vội vàng gọi lại cho Minh Thiều Diễm. Điện thoại vang lên hai tiếng liền nghe âm thanh trầm thấp của Minh Thiều Diễm truyền vào tai.

"Còn chưa ngủ?"

Minh Thiều Diễm kiểm chế lửa giận hỏi cô.

"Chưa ngủ, cháu mới nói vài chuyện với Tiểu Mễ", Đường Đường từ trên giường đứng lên, ôm gối vào ngực, "Chú nhỏ, chú đang làm gì vậy?"

Không mặn không nhạt trò chuyện vài câu, cuối cùng Minh Thiều Diễm vẫn không đem đề tài kéo đến chính sự. Hôm nay giọng Đường Đường vô cùng ngọt, thậm chí còn có cảm giác mềm mại làm nũng.

Nhưng khi nghĩ cô như vậy là vì vừa nói chuyện với Mễ Việt xong, sắc mặt Minh Thiều Diễm lại đen.

"Chú nhỏ, ngày mai chú về nước sao?"

"Ừ, ngày mai." Hần đã sớm bị cô làm tức chết rồi, đến lịch trình cũng sai Jason sửa lại.

Ngày mai à, Đường Đường cao hứng, "Khi nào chú về cháu có việc nói với chú."

Nói cái gì?

Nói chuyện cô đang yêu đương với Mễ Việt?

Hần một chút cũng không muốn nghe, không muốn biết.

Lúc này ngược lại Minh Thiều Diễm không muốn về nước.

Sau khi ngắt điện thoại, Minh Thiều Diễm yên lặng thật lâu, ném mạnh điện thoại vào một góc.

Lại một hồi nữa, hần cầm điện thoại lên gọi cho bác sĩ tâm lý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

"Cô ấy đang yêu."

Điện thoại vừa thông Minh Thiều Diễm liền nói một câu như vậy.

Đêm khuya, bác sĩ chuẩn bị đi ngủ bị đi ngủ bị dọa cho tỉnh. Sau khi phản ứng lại, trong lòng anh yên lặng thay Minh Thiếu Diễm thấp cây nến.

Quá thâm.

Quá ngược tâm.

Tuy Minh Thiếu Diễm lớn lên vừa đẹp trai vừa có tiền nhưng có lợi ích gì? Thích một người phụ nữ không thích mình còn chưa tính, hiện giờ cô gái kia còn chạy theo người khác.

Có điều mấy lời này chỉ nên đặt trong lòng, không thể nói ra. Làm một bác sĩ chuyên nghiệp, đương nhiên đây chính là lúc phải khai đạo cho bệnh nhân.

"Vậy lúc này ngài có suy nghĩ gì?"

Suy nghĩ gì?

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm tối tăm, âm thanh cũng có chút đau đớn điên cuồng, "Tôi muốn giết chết tên nhóc kia để cô ấy chỉ có thể bên cạnh tôi."

Bác sĩ.....

No no no, xin ngài bình tĩnh!

"Thật ra chuyện này từ lúc bắt đầu không phải ngài đã rõ rồi sao? Chẳng qua bởi vì quá đột ngột nên nhất thời hơi khó tiếp nhận..."

Bác sĩ dùng hết bản lĩnh lớn nhất đòi mình khai thông cho Minh Thiếu Diễm. Không phải cậu thì thôi, dù cậu có giết chết người bạn trai kia là cháu gái có thể bên cạnh cậu mãi sao?

Chuyện đó không có khả năng, nói không chừng đến lúc đó muốn làm chú cháu cũng không thể.

Cách yêu một người tốt nhất chính là thành toàn cho người đó, không phải sao? Nếu cậu thật sự làm vậy thì điều đó chứng tỏ cậu không thật sự yêu cô gái kia!

Rõ ràng anh là một bác sĩ tâm lý, nhưng sau khi tiếp nhận trường hợp của Minh Thiếu Diễm, anh đã triệt để biến thành một chuyên gia tình yêu rồi.

Bác sĩ vừa điên cuồng giảng đạo lý, vừa tò mò, rốt cuộc cháu gái Minh Thiếu Diễm là thần thánh phương nào? Một cô gái mới mười tám tuổi sao có thể làm loại người như Minh Thiếu Diễm say như điều đồ thế này?

Nói một hồi, Minh Thiếu Diễm tắt điện thoại, ngã người trên sofa, tay phải vô lực dè lên mắt.

Đây vốn dĩ là thứ tình cảm không nên có, từ khi bắt đầu đã biết kết cục, không phải hán đã sớm biết rõ chuyện này rồi sao?

Có lẽ như lời bác sĩ nói, mọi thứ diễn ra quá đột ngột hán không kịp phòng bị. Ngày mai về nhà hán vẫn nên như ngày thường, sắm vai một người chú nhỏ săn sóc trước mặt Đường Đường.

Cả đêm Minh Thiếu Diễm không ngủ ngon, mà bên kia giấc ngủ của Đường Đường lại tốt vô cùng.

Hôm sau khi đi học, trong lòng cô còn nghĩ có phải chiều nay về nhà sẽ gặp lại Minh Thiếu Diễm?

Đường Đường cảm thấy bản thân có chút sa đọa, ngày thi đại học đã ngay trước mắt vậy mà tâm hoàn toàn không đặt trên việc học.

Đúng là quá đáng!

Thấy Đường Đường hôm qua còn thất thần hôm nay đã hưng phấn như tiêm tiết gà, Đồng Ngọc càng cảm thấy Đường Đường đang yêu đương.

Tuy hai người là bạn bè nhưng Đường Đường còn là một người nghệ sĩ, có mấy câu dù muốn cũng không thể hỏi.

Tò mò chuyện người khác không tốt, chỉ là nhớ đến gần đây couple "Kẹo Gạo" đang rất nổi tiếng gần đây cô lại nhìn không được mà nghĩ, không lẽ Đường Đường đang yêu đương với Mễ Việt?

Thật ra cũng không tệ lắm, mỗi tuần khi xem《Lữ hành hoa lệ》ngay cả cô cũng thấy hai người ngọt ngào. Mễ Việt đôi khi có chút ngớ ngẩn nhưng đối với Đường Đường rất chân thành.

Nhưng hiện tại Đường Đường cũng xem như là thiên kim nhà giàu, thân phận này của Mễ Việt có phải hơi kém hay không?

Không đúng, Đường Đường không phải thích kiểu người thành thực ỗn trọng sao? Nói thế nào nhìn Mễ Việt cũng không dính đến bốn chữ "Thành thực ỗn trọng".

Đồng Ngọc suy nghĩ lung tung một đồng thứ, sau đó lại cảm thấy bản thân tự nhọc lòng.

Bây giờ Đường Đường mới mười tám tuổi sao có thể vừa yêu đương một cái là nói đến chuyện kết hôn. Cô dù đã có nhiều bạn trai như vậy cũng không có ai vượt qua nửa năm.

Buổi chiều tan học, Đường Đường thường ngày rất nhàn tản không hiểu sao hôm nay lại gấp gấp, vội vàng tạm biệt mọi người liền nhảy lên xe. Đám người hai mặt nhìn nhau, Phong Thiên Dương sờ sờ đầu, "Đây là sao? Vội vàng đi đâu thai à?"

Ánh mắt Đồng Ngọc nhìn Phong Thiên Dương như nhìn kẻ ngốc, liếc cậu một cái sau đó rời khỏi.

Ngày mai là thứ bảy, không chừng Đường Đường sẽ đi gặp Mễ Việt. Chỉ có kẻ ngốc như cậu ta mới không nhìn ra được.

Tâm tình Đường Đường rất tốt, thậm chí còn hơi khảnh trương. Jason nói ba giờ chiều nay Minh Thiểu Diễm sẽ đến sân bay quốc tế S, sau đó không đến công ty mà về thẳng nhà nghỉ ngơi.

Cho nên bây giờ Minh Thiểu Diễm đang ở nhà.

Lúc này đúng là Minh Thiểu Diễm đang ở nhà.

Không muốn về nước, không muốn về nhà nhưng chuyện này là không thể.

Từ trong xương cốt Minh Thiểu Diễm vẫn lựa chọn đối mặt, trốn tránh thực tại trước giờ đều không phải tác phong của hắn.

Nghỉ ngơi một lát liền đến phòng sách đọc sách một lát. Tuy không thể nhập tâm đọc được nhưng miễn cưỡng có thể làm tâm tình chậm rãi bình tĩnh lại.

5 giờ 35 phút chiều, ngoài cửa sổ có tiếng xe rất nhỏ, ngón tay Minh Thiểu Diễm đặt trên trang sách dừng một chút. Cúi đầu nhìn số trang đang đọc, khép lại, sau đó ra khỏi phòng sách.

Sắc mặt nhìn như vô cùng bình tĩnh.

Đường Đường từ ngoài cửa đi vào, vừa thấy hắn đôi mắt liền sáng lên, hô to một tiếng, "Chú nhỏ."

"Về rồi sao?" Minh Thiểu Diễm nhàn nhạt hỏi một tiếng.

Đường Đường gạt đầu, đôi mắt híp lại, bên môi gọi lên lúm đồng tiền xinh đẹp trên má khiến Minh Thiểu Diễm không thể nhìn thẳng.

"Cháu lên thay quần áo trước", Đường Đường cảm thấy tim đập hơi nhanh, nhất định là Minh Thiểu Diễm mang kính gọng vàng quá đẹp. Bước được mấy bậc thang liền quay đầu lại, "Lát nữa gặp."

"...Lát nữa gặp."

Minh Thiểu Diễm nhăn mày, hôm nay Đường Đường không biết sao lại hơi quái quái.

Chờ một lát, Minh Thiểu Diễm càng thấy kỳ quái.

Thường ngày Đường Đường ăn mặc tùy tiện, hầu như đều mặc những bộ đồ thoải mái. Nhưng hôm nay cô mặc váy lộ ra cánh tay mảnh khảnh và xương quai xanh tinh xảo, hai chân thon dài ngay lập tức hấp dẫn lấy lực chú ý của mọi người. Đột nhiên thấy hình ảnh như vậy làm Minh Thiểu Diễm không kịp phòng bị đã bị đâm vào đáy mắt.

Minh Thiểu Diễm hít sâu một hơi.

Cô đây là đang làm gì?

Ngực Minh Thiểu Diễm căng thẳng, dời tầm mắt cố gắng giữ bình tĩnh.

"Lát nữa cháu ra ngoài à?"

"Không có", Đường Đường cười thật tươi ngồi cạnh Minh Thiểu Diễm, tay chống cằm nhìn Minh Thiểu Diễm, lại gọi hắn một tiếng, "Chú nhỏ."

"Ừ", tầm mắt Minh Thiểu Diễm vẫn đặt trên tạp chí, "Làm sao vậy?"

"Cháu có chuyện muốn nói với chú."

Ánh mắt Minh Thiểu Diễm run lên, lông mi nhẹ rũ xuống. Sau một hồi mới nhàn nhạt nói, "Lát nữa lại nói, tới giờ cơm rồi."

Cũng đúng.

Đường Đường ngồi dậy, nói lúc này, thời gian không khỏi quá eo hẹp.

Ăn cơm xong rồi nói.

Đường Đường nghĩ vậy liền ăn nhanh hơn, ngược lại Minh Thiếu Diễm hận không thể chậm thêm chút. Vừa ăn xong Jason đột nhiên gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm, nói có việc khẩn cấp cần Minh Thiếu Diễm xử lý. Minh Thiếu Diễm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn buông chén đũa xuống nói với di Trình và Đường Đường, "Con lên lầu xử lý công việc trước."

Di Trình đau lòng khuyên hắn ở lại ăn thêm chút, Minh Thiếu Diễm lập tức từ chối rồi lên phòng sách tầng hai.

Đường Đường nhìn bóng dáng đang rời khỏi phòng bếp của Minh Thiếu Diễm, sau đó quay đầu hỏi di Trình, "Di, con mặc thế này có đẹp không?"

"Đẹp lắm", di Trình toàn tâm toàn ý khen ngợi, "Đường Đường nhà chúng ta đẹp như vậy, mặc cái gì cũng đẹp."

Vậy sao Minh Thiếu Diễm đến nhìn một cái cũng không có?

Vậy không được a.

Đường Đường có chút hoang mang.

Hay căn bản Minh Thiếu Diễm không xem cô là phụ nữ?

Đường Đường càng nghĩ càng cảm thấy là vậy. Lấy gương mặt này của cô đến cô còn cảm thấy xiêu lòng, Minh Thiếu Diễm lại hoàn toàn không sao động, đây còn không phải vì cô là cháu gái hắn?

Nhưng càng nghĩ vậy Đường Đường càng cảm thấy phải mau chóng ra tay, không thể để suy nghĩ này trong lòng Minh Thiếu Diễm ăn sâu bén rễ thêm nữa.

Đường Đường biết Minh Thiếu Diễm bận rộn, cô liền cho hắn thêm thời gian. Đợi từ 7 giờ đến 8 giờ, từ 8 giờ đến 9 giờ vẫn không thấy người đâu. Đến 9 giờ rưỡi Đường Đường ngồi không yên, đúng lúc thấy di Trình cắt trái cây xong định đem lên cho Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường nhận lấy nói, "Đề cháu đi."

"Ừ đi đi", di Trình hoàn toàn không thành vấn đề, đem trái cây giao cho Đường Đường, còn mình lại đi phòng khách xem TV.

Đường Đường đưa trái cây nhỏ lên tầng hai, gõ gõ cửa phòng sách. m thanh ngắn gọn của Minh Thiếu Diễm truyền ra, "Vào đi."

Minh Thiếu Diễm lần này không phải vì trốn Đường Đường mà là có việc gấp thật.

Việc khẩn cấp vẫn cần hắn tự mình xử lý đến giờ cũng sắp xong rồi.

Vốn tưởng là di Trình, không ngờ người đến là Đường Đường. Tim Minh Thiếu Diễm lỡ một nhịp.

"Đề trên bàn đi."

Đường Đường đem mâm đựng trái cây đặt trên bàn trà nhỏ, sau đó ghé vào bàn làm việc nhìn vào quyển notebook chẳng chịt chữ tiếng Anh, "Chú nghỉ ngơi một lát đi."

"Không cần." Minh Thiếu Diễm cau mày.

Hành động hôm nay của Đường Đường vô cùng kỳ lạ, lời nói hay cứ chỉ đều lộ ra vài phần lấy lòng hắn.

Là vì cô sợ mấy lời tiếp theo cô nói sẽ làm hắn không cao hứng?

Sao có thể vậy được, Minh Thiếu Diễm buồn cười nghĩ. Trong lòng Đường Đường, hắn là một người chú tốt, ngay thẳng đứng đắn sao hắn nỡ làm cô khó xử.

Minh Thiếu Diễm bỏ kính xuống, bắt đầu đi thở dài.

"Không phải cháu có chuyện muốn nói với chú sao? Nói đi."

Đường Đường thấy hắn vẫn chưa xử lý công việc xong, do dự nói, "Không gấp, công việc quan trọng."

Cô sợ nói ra sẽ khiến hắn không tiếp thu được rồi chậm trễ công việc, như vậy không nên.

"Chút nữa lại làm tiếp, không sao", hắn cũng không thể trốn tránh mãi.

Vậy cô nói đây. Đường Đường chớp chớp mắt, cánh tay chống trên bàn, cơ thể hơi nghiêng về phía Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ."

Không đúng, Đường Đường thay đổi xưng hô khác, "Minh Thiếu Diễm."

Mày Minh Thiếu Diễm nhũn chặt lại. Dù hấn thương cô cũng không thể để cô không biết lớn nhỏ mà kêu thẳng tên hấn như vậy. Minh Thiếu Diễm nề nếp chỉ ra chỗ sai, "Chú là chú nhỏ của cháu."

"Chú không phải." Đường Đường đánh gãy lời Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm hiếm khi không phản ứng kịp, đôi mắt đen như mực kinh ngạc nhìn Đường Đường chằm chằm, cho rằng mình đang nghe lầm, "Cháu nói gì?"

"Có hai việc cháu vẫn luôn muốn nói với chú", Đường Đường nghiêm túc nhìn Minh Thiếu Diễm, "Thứ nhất, thật ra cháu không phải cháu gái chú, chú cũng không phải chú của cháu. Giữa chúng ta không hề có quan hệ huyết thống."

"Nói bậy!" Minh Thiếu Diễm tức giận.

Chuyện này sao có thể tùy tiện nói giỡn?

"Thân phận của cháu là chú tự mình kiểm chứng. Lúc trước chú còn tự mình lấy huyết dạng, tuyệt đối không sai." Minh Thiếu Diễm hít sâu một hơi, nặng nề nhìn Đường Đường, "Chú kể cháu nghe được mấy lời nhảm nhí này từ đâu. Bây giờ toàn bộ đều quên hết đi, cha cháu là Minh Thiếu Phạn, chú là chú ruột cháu, cháu là con gái Minh gia ta, chuyện này không nhắc lại nữa."

Đường Đường.....

Có quỷ mới biết vì sao lúc thu thập tin tức lại lời ra cô là Minh gia tiểu thư!

Cô cũng không thể giải thích là tiểu thuyết bị bug.

Hơn nữa phản ứng của Minh Thiếu Diễm còn kịch liệt hơn tưởng tượng của Đường Đường.

Đường Đường nghiêm túc nhìn đôi mắt Minh Thiếu Diễm, "Nếu không tin, ngày mai chúng ta có thể đến bệnh viện làm giám định một lần nữa. Tôi thật sự không phải tiểu thư Minh gia."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm cực kỳ lãnh lẽo, có thể thấy hấn không hề tin vào lời Đường Đường.

Thân phận Đường Đường được hấn sai Jason tự mình đi giám định, có căn cứ khoa học rõ ràng, Đường Đường nói không có chút độ đáng tin nào.

"Chuyện này đừng nói nữa", Minh Thiếu Diễm kiềm chế cơn giận, thăm nghĩ lát nữa phải cho người tra xem là ai hồ ngôn loạn ngữ trước mặt Đường Đường. Minh Thiếu Diễm không chừa một chút đường sống cho cô, "Không phải có hai việc sao, việc kia là gì?"

Đường Đường thật sự không nghĩ Minh Thiếu Diễm sẽ có phản ứng này.

Vì sao hấn không tin?

Minh Thiếu Diễm không tin vậy cô tiếp tục thế nào?

Mới nói mấy lời bên lề đã nổi giận như vậy, nếu lại nói tiếp Minh Thiếu Diễm có thể đuổi thẳng cô ra ngoài hay không?

Nhưng nếu không nói, Minh Thiếu Diễm nhất định sẽ không xem trọng chuyện này mà tiếp tục xem cô là cháu gái có quan hệ huyết thống.

"Chuyện thứ hai", Đường Đường hít sâu một hơi, đôi mắt nâu trở nên như hòa, "Cháu phát hiện, dường như cháu rất thích chú. Chính là tình cảm nam nữ."

Nhìn sắc mặt Minh Thiếu Diễm đại biến, trong lòng Đường Đường không sợ nữa, chết thì chết đi, cô không tin Minh Thiếu Diễm thật sự đuổi cô đi, "Vậy nên Minh Thiếu Diễm, chú có muốn thử một lần không?"

Cả người Minh Thiếu Diễm cứng đờ tại chỗ, "Thử cái gì?"

"Đương nhiên là thử yêu đương với cháu rồi."

* các bạn ài oi, tuần sau hông có truyện nhá, cuối tuần sau tôi up 7 chương luôn nha♥□, xin lỗi mọi người chứ tuần tới bận quá, hic

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Trong khoảnh khắc nào đó Minh Thiếu Diễm đã từng nghĩ, nếu... nếu Đường Đường thật sự có thể có suy nghĩ giống hần, vậy đó là ban ân của trời cao dành cho hần.

Hiện giờ chuyện này thật sự xảy ra, Đường Đường ở trước mặt hần nói ra những lời hần từng cảm thấy vô cùng xa xỉ. Nhưng Minh Thiếu Diễm không vui mừng như tưởng tượng, điều đầu tiên nảy lên trong đầu hần là "Không nên".

Không, là tuyệt đối không thể.

Bọn họ là người thân.

Suy nghĩ này là sai trái.

Hần là trưởng bối, hần không nên có suy nghĩ suy đồi kia. Còn lời nói vừa thốt ra của cháu gái mới thành niên vừa nãy, làm trưởng bối hần cũng nên chặt đứt suy nghĩ không nên có này của cô.

Đường Đường còn rất nhỏ không phải sao?

Mới không lâu cô còn rất thích Bách Thần không phải sao?

Cô gái tuổi này còn chưa thể phân rõ đâu là thích, đâu là hảo cảm, thậm chí đến tình yêu và tình thân cũng mơ hồ không phân biệt được, nếu không sao có thể nói ra mấy lời thế này.

Cảm giác mừng như điên chỉ tồn tại trong nháy mắt, ngay lập tức Minh Thiếu Diễm đã bình tĩnh lại.

Hần đã phạm vào sai lầm sao có thể để Đường Đường cũng sinh ra suy nghĩ suy đồi như vậy.

Đường Đường thích hần cũng giống lời bác sĩ nói, vì trước đây không ai đối xử tốt với cô, hiện tại lại xuất hiện một người nên cô khó tránh khỏi sinh ra ảo giác.

Minh Thiếu Diễm thừa nhận khi nghe những lời này trái tim như ngừng đập, ý niệm bấy lâu trong nội tâm kích động điên cuồng. Nhưng nếu hần lợi dụng sự ngây thơ của cô để thỏa mãn tư tâm của bản thân thì đó không phải là yêu cô. Đó là hại cô.

Rốt cuộc cũng bình tĩnh, Minh Thiếu Diễm nghĩ lại lời Đường Đường vừa nói, giận sôi máu.

Vì chuyện này mà đến câu bọn họ không phải chú cháu cô cũng nói được. Không lẽ cô nói bọn họ không phải chú cháu là thật sự không phải? Không lẽ tất cả giám định lúc trước của hần đều là giả? Còn hần đến quan hệ huyết thống cũng có thể lầm?

Sao có thể.

Đường Đường không hề biết trong thời gian ngắn ngủi Minh Thiếu Diễm đã suy nghĩ nhiều như vậy. Mất thấy biểu tình Minh Thiếu Diễm ban đầu là khiếp sợ, sau đó trở nên cao thâm khó đoán, cuối cùng là chậm rãi khôi phục bình thường.

Minh Thiếu Diễm bình tĩnh như vậy làm trong lòng Đường Đường nổi lên dự cảm không tốt.

Giây tiếp theo, Minh Thiếu Diễm mở miệng, "Cháu còn nhỏ."

Đường Đường hít sâu một hơi, không lên tiếng, chờ Minh Thiếu Diễm tiếp tục.

"Tuổi cháu còn nhỏ, có vài tình cảm không thể phân biệt rõ. Cháu đối với chú là ý lại chứ không phải thích. Chú biết mẹ nuôi và em gái đối xử với cháu không tốt, chú cũng rất hối hận đã không đón cháu về sớm. Hiện tại để cháu sinh là suy nghĩ này, chú rất xin lỗi. Gần đây có phải quá mệt mỏi hay không, có phải áp lực thi cử quá lớn? Thật ra cháu không cần vất vả như vậy, cháu đã rất xuất sắc rồi. Tối nay nghỉ ngơi sớm một chút, điều chỉnh lại tâm tình của mình, đừng suy nghĩ lung tung."

Đường Đường:.....

Trong dự đoán của cô, Minh Thiếu Diễm nhất định sẽ từ chối nhưng tuyệt đối không cô không nghĩ sẽ như thế này!

Thái độ của Minh Thiếu Diễm hoàn toàn là xem cô là một đứa trẻ.

Cái gì quá nhỏ, cái gì mà cô miên mang suy nghĩ, không phân biệt được thích và ý lại. Chú, một người chưa từng nói qua chuyện yêu đương, không chừng còn là xử nam thì biết cái gì là ý lại, cái gì là thích?

Đường Đường là người có tính tình rất tốt nhưng sau khi nghe Minh Thiếu Diễm nói cũng tức tối đến không muốn nói chuyện.

Hòa hoãn hơn một chút, Đường Đường hấp hời gãy giữa, "Cháu thật sự không phải cháu gái ruột của chú..."

Minh Thiếu Diễm nhú mày, "Đừng quậy."

.....

Minh Thiếu Diễm đứng lên, một lần nữa trở lại bàn làm việc, mang mắt kính lên, mở laptop, "Lên phòng nghỉ ngơi đi, chú còn việc phải làm."

Ý hần là muốn từ chối.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng đúng là giờ phút này Đường Đường có chút mất mát.

Lúc này Minh Thiếu Diễm rõ ràng không muốn nói chuyện này, nếu liên tục dây dưa chắc chắn sẽ khiến hần cảm thấy phiền toái. Hiện tại quan trọng nhất là Minh Thiếu Diễm không hề tin bọn họ không có quan hệ chú cháu vậy nên dù cô có nói gì hần cũng không tin.

Xem ra cần phải nắm lấy chứng cứ xác thực chứng minh bọn họ không có quan hệ huyết thống mới được.

Đường Đường đứng lên, "Vậy cháu lên trước."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm vẫn dừng trên máy tính, nhàn nhạt nói, "Đi đi."

Đường Đường dứt khoát rời khỏi.

Một giây khi cửa phòng sách đóng lại, Minh Thiếu Diễm thở dài một hơi, vô lực tựa vào lưng ghế.

Trên màn hình máy tính trống không, cái gì cũng không có.

Ông trời thấy hần chưa đủ thảm sao, hiện tại còn xảy ra chuyện thế này.

Ai biết được những lời nói giỡn kia của Đường Đường hần từ chối có bao nhiêu khó khăn.

Thật sự rất khó khăn.

Minh Thiếu Diễm không biết mình đã dùng hết bao nhiêu sức lực mới có thể duy trì thanh tĩnh, không trầm mê mà gây ra sai lầm.

Cô gái 18 tuổi nói chữ thích quá dễ dàng. Ví như nửa năm trước, không phải Đường Đường còn rất thích Bách Thần sao? Nhưng bây giờ cũng ném cậu ta ra sau đầu, hướng chỉ là đối với hần.

Quan trọng hơn là giữa bọn họ còn tồn tại quan hệ huyết thống.

Vậy nên, căn bản không có khả năng.

Đóng máy tính lại lần nữa, ánh mắt Minh Thiếu Diễm dừng trên đĩa trái cây Đường Đường đặt trên bàn. Hần im lặng một lúc sau đó đi qua, xiên một miếng trái cây, chậm rãi nhắm nháp, lại chậm rãi nuốt xuống.

Nhưng chung quy hần vẫn không cam lòng mà gọi cho Jason.

"Bản giám định thân phận của Đường Đường là cậu tự mình làm, chắc chắn không có vấn đề?"

Jason khiếp sợ, cẩn thận nhớ lại lúc đó, cuối cùng xác định, "Không có vấn đề."

Tìm rốt cuộc cũng chậm lại, chỉ là trong lòng lại sinh ra nỗi thất vọng đập thẳng vào lòng hần.

Hần đã nói mà, sao có thể sai được.

Tâm tình làm việc không còn nữa, Minh Thiếu Diễm về phòng ngủ tắm rửa.

Nước thật lạnh.

Đêm nay đã định là một đêm không ngủ.

Bên này Minh Thiếu Diễm không ngủ được, Đường Đường ở tầng ba cũng không khác gì. Minh Thiếu Diễm là sầu, Đường Đường là bị chọc tức.

- - -

Tối ngủ muộn, hôm sau tỉnh lại đã là 9 giờ sáng, cũng may hôm nay là thứ bảy không cần đi học. Tùy tiện mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu, vừa đi tới cửa lại vòng về. Đường Đường đứng trước gương sửa sang lại tóc tai một chút, quần áo cũng thay một bộ khác đẹp hơn mới chịu xuống lầu.

Từ khi nhận ra tình cảm với Minh Thiếu Diễm, hành vi của Đường Đường cũng theo đó thay đổi không ít.

Đến Đường Đường cũng khinh bỉ bản thân, không có tiền đồ.

Càng không có tiền đồ hơn chính là, cô mất công sửa soạn như vậy kết quả Minh Thiếu Diễm không có nhà. Di Trình từ phòng bếp ra ngoài, "Tìm chú nhỏ của cháu à. Từ sáng sớm nó đã ra ngoài rồi, nó là có việc."

Là có việc hay đang trốn cô.

Thật khó chịu.

Mới sáng ra tâm tình đã không tốt, lười biếng ăn sáng một chút. Đột nhiên điện thoại vang lên, cầm lên xem, là điện thoại của Minh Thiếu Diễm.

Híp mắt nhận điện thoại, tác phong của Minh Thiếu Diễm vẫn vậy, có việc nói thẳng, không dòng dài, "Lát nữa sẽ có khách đến nhà, cháu nhớ phải chiêu đãi người đó."

Chiêu đãi khách?

Không phải còn có di Trình à? Sao đột nhiên lại kêu cô chuẩn bị.

Đường Đường không hiểu mô tê gì, nhưng Minh Thiếu Diễm đã nói Đường Đường sẽ ngoan ngoãn làm theo. Ăn sáng xong, không bao lâu đã nghe tiếng xe từ bên ngoài truyền đến, Đường Đường lau tay bước ra ngoài.

Chú Lý mở cửa xe, có điều người ngồi trên xe không phải là Minh Thiếu Diễm mà là một người đàn ông cao gầy nho nhã.

Chưa gặp qua.

Đây là khách mà Minh Thiếu Diễm nói? Lúc này Đường Đường mới nhớ, hình như Minh Thiếu Diễm không nói khách là ai cho cô biết, thậm chí gọi thế nào cũng không nói.

Đường Đường nở một nụ cười tươi đi qua, lên tiếng chào người đàn ông nho nhã kia một tiếng, "Chào ngài."

Bác sĩ tâm lý sáng sớm đã bị Minh Thiếu Diễm gọi, sau đó lại bị lời nói của cậu ta làm hoảng sợ. Hiện tại thấy Đường Đường trong truyền thuyết, lại bị dọa lần nữa.

Đây đây đây không phải là Đường Đường sao?

Tuy anh không hay chú ý đến giới giải trí nhưng vợ anh rất thích xem. Chương trình tên 《 Lữ hành hoa lệ 》 anh cũng xem qua vài lần.

Tính cách của Đường Đường rất tốt, anh rất có hảo cảm.

Nhưng thế nào anh cũng không nghĩ đến, hóa ra cô cháu gái làm Minh Thiếu Diễm luôn canh cánh trong lòng chính là Đường Đường!

Một buổi sáng đã bị dọa cho hai lần, bác sĩ tỏ vẻ trái tim mình không được tốt lắm.

Mới hôm trước, Minh Thiếu Diễm gọi cho anh nói cháu gái nhà cậu ta muốn chạy với người khác. Khi đó anh còn nói muốn khô cổ mới làm Minh Thiếu Diễm bình tĩnh được, kết quả chưa đến một ngày, 6 giờ sáng hôm nay, Minh Thiếu Diễm lại đoạt mệnh liên hoàn gọi đến cho anh.

Bác sĩ đang buồn ngủ bị một câu của Minh Thiếu Diễm làm tỉnh hẳn.

Minh Thiếu Diễm nói, "Cô ấy nói muốn yêu đương với tôi."

Cô ấy.

Là cô nào?

Bác sĩ sùng sốt một lát liền bật khỏi giường.

Ông trời ạ, không phải như anh đang nghĩ chứ.

Bác sĩ mang dép lê vào, dõ dẫm bà xã còn đang ngủ sau đó chạy vội ra ban công hỏi Minh Thiếu Diễm đã xảy ra chuyện gì.

Giọng Minh Thiếu Diễm có chút khàn, nói khái quát những chuyện đã xảy ra hôm qua.

Không giảm bớt cũng không thêm mắm dặm muối, nhưng đủ để bác sĩ phải trợn mắt há mồm.

Cháu gái Minh đồng nói thích Minh đồng, chuyện này thật kích thích!

Không đúng, hôm qua không phải Minh Thiếu Diễm nói cháu gái cậu ta bị người khác dụ dỗ chạy mất rồi sao? Bác sĩ tâm lý cân nhắc một chút. Hiểu rồi,

đàn ông yêu đơn phương lúc nào cũng nghĩ nhiều, lại còn thích ăn đám lung tung, nói không chừng đã hiểu lầm.

"VẬY... Ngài trả lời thế nào?"

Bác sĩ cẩn thận hỏi Minh Thiểu Diễm.

"Tôi từ chối."

Bác sĩ tâm lý nghe Minh Thiểu Diễm nói vậy, trong lòng lập tức nhẹ nhàng thờ ra. May là Minh Thiểu Diễm còn đủ bình tĩnh, không bị tình yêu làm mù mịt đầu óc.

Đứng trên góc độ người xem, ai cũng sẽ không ủng hộ chuyện họ hàng gần ở bên nhau. Huống chi bác sĩ cảm thấy tình cảm của Đường Đường đối với Minh Thiểu Diễm chỉ là ý lại. Một cô gái nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đối xử với cô vô cùng tốt, thời gian trôi qua sẽ sinh ra thói quen được người đó chăm sóc, cuối cùng nhầm lẫn nghĩ nó là tình yêu.

Nếu Minh Thiểu Diễm không kiềm chế được bản thân tin vào chữ "Thích" này, sau này sẽ bị cô cháu gái non nớt kia phui tay chạy lấy người. Dựa theo tính tình cố chấp của Minh Thiểu Diễm, không biết chừng sẽ làm ra chuyện gì.

Có vài thứ chưa từng có lại có thể bỏ đi được, nhưng một khi đã có được sẽ không thể buông tay dễ dàng nữa.

Cho nên Minh Thiểu Diễm từ chối là hoàn toàn chính xác.

Một lần nữa làm công tác tư tưởng cho Minh Thiểu Diễm, tiếp đó bác sĩ nhận được công việc mới – đến nhà Minh Thiểu Diễm làm công tác tư tưởng cho cô cháu gái sắp thi đại học.

Kết quả là gặp Đường Đường.

Phản ứng của bác sĩ cũng như đại đa số mọi người, cảm thấy Đường Đường bên ngoài còn đẹp hơn trên TV. Sau đó khôi phục bộ dạng một bác sĩ chuyên nghiệp, giới thiệu với Đường Đường, "Chào Đường tiểu thư. Tôi họ Trần, là bác sĩ tâm lý được chú nhỏ của cô mời đến để giải tỏa áp lực cho cô. Cô có thể gọi tôi là bác sĩ Trần."

Đường Đường thật sự nghĩ sẽ có khách quan trọng đến. Lúc này cô chỉ có thể:.....

Bác sĩ tâm lý?

Cái gì mà giải tỏa áp lực, rõ ràng là Minh Thiểu Diễm cảm thấy cô thích hẳn vì cô có bệnh nên mới mời bác sĩ cho cô!

Đường Đường quả thật tức cười.

Bên môi kéo lên một nụ cười tươi, "Gần đây tôi đúng là bị áp lực thật. Bác sĩ Trần, mời vào trong."

Vào nhà chào hỏi với dì Trình vài câu rồi Đường Đường dẫn bác sĩ đến chỗ khác nói chuyện, "Bác sĩ Trần, chúng ta đến phòng sách rồi nói."

"Được", bác sĩ Trần tỏ vẻ tùy ý cô.

Sau khi vào thư phòng, bác sĩ Trần hoàn toàn vứt bỏ tâm tính khi đối mặt với minh tinh, chính thức bắt đầu làm công tác tư tưởng, "Minh tiên sinh mời tôi tới chủ yếu là vì Minh tiên sinh nói hôm qua đã xảy ra vài việc... Đường tiểu thư, hình như cô đối với Minh tiên sinh nảy ra một chút tình cảm không nên có."

Đường Đường thoải mái thừa nhận, "Đúng vậy."

Thật thẳng thắn, chú cháu hai người giống nhau như đúc.

"Đường tiểu thư, cô cảm thấy tình cảm của cô đối với Minh tiên sinh thật sự là thích sao?"

"Đương nhiên", bên môi Đường Đường giương lên nụ cười nhạt, "Có phải bác sĩ Trần cũng muốn nói tôi còn nhỏ, không phân biệt được thích và ý lại?"

"Đây là sự thật."

"Nhưng tôi cảm thấy không phải", Đường Đường thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, "Trong lý giải của tôi, nếu thật sự thích một người bản thân sẽ muốn vì đối phương mà trả giá. Còn ý lại chỉ là hưởng thụ sự yêu chiều của đối phương, đương nhiên ý này có chút phiến diện. Hay nói thoáng hơn, ý lại là đem sự tin tưởng và cảm giác an toàn của bản thân đặt hết vào một ai đó. Ở rất nhiều phương diện, ý lại sẽ làm người ta không có suy nghĩ tự lập bởi vì họ luôn nghĩ có người sau lưng chống đỡ, vậy nên họ không cần quá mức lo lắng. Đây đại khái chính là tâm lý của người có tính ý lại, bác sĩ, ngài cảm thấy tôi hiểu đúng không?"

Bác sĩ rất kinh ngạc, cô gái trước mặt mới mười tám tuổi lại có thể nói ra lời không phù hợp với lứa tuổi như vậy.

Bác sĩ không đáp mà hỏi lại, "Vậy Đường tiểu thư cảm thấy, cái gì gọi là thích."

"Thích à? Thích là tôi sẽ xem anh ấy là chính mình mà đối đãi, thậm chí đối với anh ấy còn tốt hơn chính mình. Làm chuyện gì cũng nghĩ đến anh ấy. Cảm xúc của tôi theo cảm xúc của anh ấy mà thay đổi. Khi anh ấy vui tôi nguyện ý cười cùng anh ấy, anh ấy buồn tôi nguyện ý an ủi anh ấy, giống như tôi đối với chú nhỏ vậy. Bây giờ mời ngài đến đây, tôi thật sự nghĩ có phải chú ấy cảm thấy không hài lòng với tôi hay không."

"Hơn nữa bác sĩ không cảm thấy, bản chất của việc thích và ý lại là nương tựa vào lẫn nhau mà sống sao? Chú nhỏ của tôi là một người đàn ông đáng tin cậy, lại làm người khác có cảm giác an toàn. Ý lại một người như vậy tôi cảm thấy rất bình thường, đương nhiên chú ấy còn rất xuất sắc, thích một người như vậy chẳng có gì sai trái."

Bác sĩ tâm lý.....

Thật ra nói rất có đạo lý.

Nhưng vì sao anh lại cảm giác như bị nhét cho một miếng cầu lương?

Rõ ràng là một cô gái 18 tuổi, vì sao Đường Đường so với người 28 tuổi như Minh Thiếu Diễm còn muốn khó đối phó hơn?

Bác sĩ chỉ có thể thay đổi phương pháp khai thông, "Minh đồng từng nói tuổi cô còn quá nhỏ, tuổi nhỏ suy nghĩ không chín chắn. Tạm thời khoan nói đến thích hay ý lại đi. Tôi muốn hỏi Đường tiểu thư có từng nghĩ đến tương lai, nghĩ nếu hai người thật sự bên nhau sẽ gặp phải chuyện gì chưa? Người nhà phản đối, người bên ngoài không hiểu, cô là người của công chúng, nếu chuyện này bị bại lộ sẽ như thế nào? Không nói những cái khác, chỉ nói đến chuyện đơn giản, dễ hiểu nhất lúc này chính, kết hôn khi có quan hệ huyết thống, xác suất con của hai người bị dị tật vượt qua người bình thường rất nhiều."

"Chỉ là cao hơn một chút cũng không phải nhất định sẽ như vậy", nói ra thật khéo, Đường Đường từng đóng một phim có lời thoại liên quan đến vấn đề này, "Người bình thường không có quan hệ huyết thống sinh con ra có 3% - 4% bị dị tật, mà họ hàng gần hai đời khi sinh con ra có 4.5% bị dị tật. Nói cách khác, họ hàng gần kết hôn sinh con ra có xác suất bị dị tật nhiều hơn 0.5% - 1.5% so với người bình thường kết hôn."

Bác sĩ hóa đá.

Đường Đường nở nụ cười, đùa dai nói, "Vậy nên dù là họ hàng gần cũng không nhất định sẽ sinh ra đứa trẻ bị khuyết tật. Huống chi, tôi và Minh Thiếu Diễm căn bản không có quan hệ huyết thống."

"Cái gì?"

"Tôi và chú ấy không có quan hệ huyết thống, tôi có thể xác nhận. Chỉ là chú ấy không tin mà thôi, nên là bác sĩ Trần, ngài hoàn toàn không cần khuyên tôi vì những điều kiện không hợp lý gì gì đó đều là giả cả."

Bác sĩ... Anh nên nói gì bây giờ, Minh Thiếu Diễm hoàn toàn không nhắc đến chuyện này a!

Sau khi Đường Đường nói xong cũng không làm khó bác sĩ, "Ngài nói hôm nay ngài tới đây để giúp tôi giải tỏa áp lực cũng có phần đúng. Gần tới thi đại học, hiển nhiên không nên bàn về những việc này, nếu ảnh hưởng đến việc thi cử vậy mất nhiều hơn được. Nhờ bác sĩ nói với chú nhỏ, trước ngày thi đại học tôi tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện này, có điều sau khi thi, tôi hy vọng chú ấy có thể cùng tôi đến bệnh viện làm giám định huyết thống."

Giấy trắng mực đen hiện ra trước mắt, cô không tin đến lúc đó Minh Thiếu Diễm còn nghi ngờ.

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Đường: Thật tức giận, người đàn ông này lại cảm thấy tôi có bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bà chị beta: Tôi thấy cuối tuần tôi cũng bận nên tranh thủ up luôn nè

Tiền bác sĩ Trần đi, Đường Đường trở lại phòng, cả người lập tức nhụt chí.

Tuy vừa rồi trước mặt bác sĩ Trần cô nói rất đồng ý, nhìn như mọi thứ đã nằm trong tính toán của cô, trên thực tế tất cả đều là giả. Bây giờ bác sĩ đi rồi, lúc này Đường Đường mới bắt đầu phát sầu.

So với dự đoán của cô còn nghiêm trọng hơn.

Minh Thiếu Diễm còn cho là cô bị bệnh tâm lý.

Có thể thấy hiện tại Minh Thiếu Diễm bài xích cô đến mức nào.

Đường Đường dám cam đoan, trưa nay hay thậm chí cả tối nay Minh Thiếu Diễm sẽ tìm lý do để không về nhà ăn cơm, tận lực trốn cô xa hết mức. Còn cô, trong khoảng thời gian này nhất định phải lấy việc thi đại học làm trọng, không được miên man suy nghĩ mấy chuyện này đó có không này nữa.

Đến giờ Minh Thiếu Diễm vẫn không tin giữa bọn họ không có quan hệ huyết thống, cho nên phải nhanh chóng chứng minh chuyện này mới được.

Nhưng hiện giờ cô đã đồng ý tạm thời sẽ không nhắc lại những chuyện này với Minh Thiếu Diễm, đợi thi đại học xong lại làm giám định sau.

Trừ lần đó ra, điều làm Đường Đường không chắc chắn chính là, Minh Thiếu Diễm hoàn toàn không xem cô là phụ nữ nên đối với cô không có cảm giác.

Nếu thật sự có, dù chỉ là một chút cảm giác thì cũng sẽ không mời bác sĩ tâm lý đến đây như vậy.

Đường Đường có chút sụp đổ.

Không lẽ cô đã quá liều lĩnh, đến nỗi một người gặp qua vô số sóng to gió lớn như Minh Thiếu Diễm cũng không chịu nổi?

Lấy thái độ hiện tại của Minh Thiếu Diễm, sau này khi đã chứng minh hai người không có quan hệ huyết thống xong, Đường Đường có chút không chắc Minh Thiếu Diễm có đem cô đuổi đi hay không.

Chuyện tình cảm đúng là tra tấn người ta mà.

Nhất là khi bản thân là người động tâm trước, càng không thể đoán được tâm tư của người kia.

Trước nay tính cách của Đường Đường nghĩ gì làm đó, làm việc gì cũng thích chủ động xuất kích, nhưng tình hình hiện tại làm cô có chút do dự.

Bởi vì dường như Minh Thiếu Diễm không thích vậy.

Cho nên lúc này, ít nhất là trước khi thi đại học, có phải cô nên yên lặng một chút? Giống như lời bác sĩ nói, thi đại học quan trọng, trong khoảng thời gian này nên an phận, không nhắc đến những việc này.

Cô cũng nên cho Minh Thiếu Diễm một khoảng thời gian để tự hỏi, miễn cho quá mức gấp gáp lại làm hấn không thích.

Sau khi quyết định xong, Đường Đường khó tránh khỏi cảm thán một tiếng.

Thật là hèn mọn mà.

Khó chịu.

Quả nhiên, như suy nghĩ của Đường Đường, buổi trưa Minh Thiếu Diễm không về, tối hấn cũng nói có việc nên tối muộn mới về. Đến nỗi chủ nhật hôm sau, mới sáng sớm Minh Thiếu Diễm đã trốn đi đâu không thấy bóng dáng.

Dù đã đoán trước sẽ như vậy, nhưng đến lúc thấy Minh Thiếu Diễm trốn tránh cô triệt để như vậy, nhất thời Đường Đường cũng không biết nên có cảm tưởng gì.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh.

Thi đại học quan trọng!

Gạt bỏ tạp niệm, đọc sách!

Tối đến, lúc Minh Thiếu Diễm về nhà đã là 9 giờ tối. Đường Đường nghe được động tĩnh đi ra ngoài, cảnh tượng không xấu hổ như tưởng tượng của cô, biểu tình Minh Thiếu Diễm vẫn giống bình thường như lúc.

Đến khi Đường Đường rời khỏi, Minh Thiếu Diễm lập tức khụy xuống.

Bình tĩnh gì đó đều là giả.

Minh Thiếu Diễm vào phòng bếp kêu di Trình pha một ly sữa bò nóng cho Đường Đường, dù sao không bao lâu nữa đã là đến ngày thi đại học, lúc này phải bổ sung đầy đủ dinh dưỡng. Sau khi nói xong lại dặn dò di Trình đừng nói cho Đường Đường biết là hấn kêu di làm.

Di Trinh không thể hiểu được, "... Tại sao?"

"... Không có gì", Minh Thiếu Diễm thoáng nhìn về phía tầng trên cùng.

Hiện tại tốt nhất là cố gắng không để Đường Đường có ảo giác gì, đối xử với cô lãnh đạm một chút, cũng làm hấn sớm ngày chấm dứt suy nghĩ hoang đường này.

Di Trinh thật sự không hiểu Minh Thiếu Diễm đang làm gì. Nhưng Minh Thiếu Diễm lại là người đã không muốn nói thì dù có hỏi thế nào cũng không mở miệng.

Thời điểm đem ly sữa lên lầu, di Trinh không yên tâm nghĩ, có phải hai chú cháu này đang có mâu thuẫn không?

Minh Thiếu Diễm cũng thật là!

Mất thấy Đường Đường sắp thi đại học, ngay lúc mấu chốt thế này lại cáu kỉnh với đứa nhỏ. Còn ra dáng của một người chú hay không!

Đúng là thật quá đáng.

Đem sữa bỏ đưa cho Đường Đường, di Trinh vừa chờ Đường Đường uống xong, vừa một bên nói bóng nói gió an ủi Đường Đường, "Đường à, tính tình chú cháu nóng này, cháu đừng hơn thua với nó."

Đường Đường đang uống sữa suýt chút nữa đã phun ra ngoài.

Di Trinh đã biết chuyện gì sao!

Di Trinh không biết, hoàn toàn là đoán mò.

Nhìn di Trinh đứng giảng đạo lý cho cô, lại nói lúc nhỏ Minh Thiếu Diễm cố chấp như thế nào. Lúc này Đường Đường mới yên tâm.

Là cô suy nghĩ nhiều.

Chuyện thế này, Minh Thiếu Diễm sẽ không nói cho người khác.

Đương nhiên ngoại trừ vị bác sĩ tâm lý kia.

Vì thế chú cháu hai người lại tiếp tục duy trì tình trạng trong lòng anh tôi đều hiểu rõ, nội tâm sóng to gió lớn nhưng ngoài mặt lại như không có việc gì.

Ngày tháng trôi qua, lần thi thử cuối cùng cũng kết thúc, rốt cuộc kì thi đại học đã sát bên.

Bài thi thử cuối quả nhiên dễ hơn trước kia rất nhiều, thậm chí Đường Đường còn chạm đến đuôi của 600 điểm.

Đái Na nói chỉ cần phát huy như bình thường thì thành tích thi đại học của Đường Đường nhất định có thể làm những thí sinh khác ghen tị.

Công ty Thánh Ngu rất cho Đường Đường mặt mũi, Weibo chính thức trực tiếp đăng một bài chúc Đường Đường thi đại học thuận lợi. Các fans Đường Đường cũng tụ tập ở đây xếp hàng chúc cô may mắn.

Bách Thần vô tình lướt thấy Weibo của công ty, rồi rầm cả buổi trời, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn chúc Đường Đường.

Đáng tiếc không có số Wechat của Đường Đường nên chỉ có thể gửi tin nhắn.

Cũng may Đường Đường đã đem số điện thoại của Bách Thần ra khỏi sổ đen.

Bởi vì có rất nhiều tin nhắn chúc thi tốt, tin nhắn này của Bách Thần cũng không có vẻ quá đột ngột mà giống như mọi người. Chỉ là dường như tin nhắn trả lời của Đường Đường là tin tự động.

[Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng.]

Bách Thần nhìn chằm chằm tin nhắn này một buổi, sau đó gọi điện thoại cho Đái Na.

"Chị Na", ngữ khí của Bách Thần có chút do dự.

Đái Na rất hiểu Bách Thần, vừa nghe giọng điệu này liền biết có chuyện muốn xin cô, "Làm sao vậy?"

"Không phải đến giờ MV chủ đề của album mới còn chưa được quay sao?"

"Cho nên?"

"Cho nên, chị cảm thấy Đường Đường thế nào, em cảm thấy cô ấy rất thích hợp."

Đái Na:.....

Rốt cuộc sao cậu lại thế này, không phải cậu còn liên lạc với Nhan Nghiên sao. Không hiểu hiện tại Bách Thần lại muốn làm gì.

Thích hợp con khi.

Hiện giờ cô còn đang tạo couple cho Đường Đường và Mễ Việt kia kìa, thêm Bách Thần vào thì thành cái gì chứ.

"Không được", Đái Na dứt khoát từ chối.

"Vì sao chứ! Nghệ sĩ nhà mình giúp đỡ nhau một chút cũng đâu có gì..."

Bách Thần nói xong câu này cũng có chút chột dạ.

"Đường Đường không có thời gian", Đái Na không muốn đùa với Bách Thần nữa.

"Không phải cô ấy thi đại học xong thì rảnh rồi sao, sao có thể không có thời gian?"

"Đường Đường nhận một bộ phim truyền hình, ngày 8 thi xong, ngày 10 đã vào đoàn phim. Có lẽ hai tháng tới đều phải đóng phim, không có thời gian quay MV của em."

Đóng phim? Đường Đường sắp chính thức vào giới nghệ thuật?

Đột nhiên Bách Thần có dự cảm không tốt, "Cô ấy... nhận vai nữ chính sao?"

"Em cảm thấy Minh đồng sẽ để cho cô ấy đóng vai nữ phụ?"

Được, cuối cùng Bách Thần cũng thấy con đường khác, "Vậy nam chính là ai? Đã định chưa?"

"Định rồi, là Mễ Việt. Đạo diễn nói dựa vào nhân khí của hai người kia, ratings phim nhất định sẽ rất cao. Chị cảm thấy cũng không tệ."

Bách Thần:.....

Không tệ con khi!

Chị không sợ fans couple thật sự tin là thật đến lúc đó khó thu lại cục diện sao?

"Em quản nhiều như vậy làm gì", Đái Na không rảnh cùng Bách Thần nói nhảm, "Không nên quản thì đừng động vào, mau trở về chuẩn bị album của em đi."

Sau khi cúp máy, Đái Na xoa xoa giữa hai mày, bực bội thở dài.

Cái này được gọi là gì chứ?

Sớm biết sẽ như bây giờ, lúc trước cần gì vô tình như vậy. Ban đầu cô từng khuyên Bách Thần đối với Đường Đường tốt chút, rốt cuộc Bách Thần chỉ mượn Đường Đường làm tăng nhiệt độ cho bản thân, lợi dụng người ta xong lại đá người ta một cước, vô cùng thâm hiểm.

Khi đó Bách Thần nói thế nào? Cậu nói nhịn không nổi, không thể nhịn được nữa.

Bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Lúc Đái Na báo cáo công tác với Minh Thiểu Diễm có vô tình nhắc đến chuyện này. Cô nói Bách Thần muốn quay MV với Đường Đường, Minh Thiểu Diễm nghe xong liền mỉa mai, "Cậu ta đang nằm mơ à?"

Đái Na suýt chút nữa là cười ra ngoài.

Bởi vì thái độ lúc trước của Bách Thần với Đường Đường nên Minh Thiểu Diễm mang thù ngược lại Bách Thần.

Đái Na không nhịn được cảm thán, Minh Thiểu Diễm thật tốt với Đường Đường, dù sau này Minh Thiểu Diễm kết hôn, sinh con cũng chưa chắc đã yêu thương như đối với Đường Đường.

Trước khi thi đại học, các paparazzi đã tích cực bám Đường Đường. Đến ngày thi đại học, họ càng bám chặt hơn.

Học sinh thi đại học cũng giống vậy. Không giống như ở trường trung học phụ thuộc, mỗi ngày mọi người đều có thể thấy Đường Đường, nhìn nhiều liền không cảm thấy mới lạ nữa. Còn những học sinh thi đại học khác, mỗi người đều đến từ nhiều trường khác nhau, ngay khi Đường Đường vừa xuống xe liền cảm thấy đồng đèn flash.

Hôm nay Đái Na đưa cô đến đây, sau khi đã kiểm tra kỹ càng không thiếu vật gì mới tiến Đường Đường vào trường thi.

Đường Đường từng trải qua thi đại học một lần, nhưng nói thật ra vẫn có chút khản trương. Thẳng đến khi vào phòng thi, cầm lấy bài thi, Đường Đường mới thả lỏng, cả người hoàn toàn tập trung vào bên trong bài thi.

Lo lắng nhất vẫn là toán học.

Học nhiều làm nhiều nhất định sẽ làm đúng, còn học ít làm ít nhất định sẽ không có kết quả tốt. Khi tiếng chuông kết thúc vang lên, Đường Đường thở dài nhẹ nhõm.

Tuy ngày mai còn hai môn, nhưng toán học không chắc nhất đã qua, tâm tình thả lỏng hơn trước không ít.

Sau khi thi xong cô gặp bọn người Đồng Ngọc và Phong Khinh Dương. Có bạn học chạy tới muốn so đáp án với Phong Khinh Dương, kết quả đều bị Đồng Ngọc đuổi đi.

"Ngừng, ngừng, tớ sợ so đáp án xong, ngày mai sẽ không muốn đi thi nữa."

Mọi người cùng nhau cười, thoát nhìn đều rất thả lỏng.

"Ngày mai thi xong chúng ta cùng nhau ra ngoài thư giãn đi", còn chưa thi xong, Đồng Ngọc đã bắt đầu dự tính đến lúc sau khi thi, "Nghẹn một năm trời, không chơi cho đã thì thật có lỗi với chính mình."

Dương Đào và Phong Khinh Dương tỏ vẻ bọn họ không có vấn đề, Đường Đường do dự một lát, "Tớ cũng không thành vấn đề."

Gần đây vừa phải căng não thi đại học vừa phải đối phó với Minh Thiếu Diễm, ngày mai ra ngoài chơi một chút cũng tốt. Chơi đủ rồi thì kéo Minh Thiếu Diễm đi làm giám định.

Về đến nhà, di Trình vô cùng ân cần hỏi thăm, nhưng một câu cũng không nhắc đến thành tích. Đồ ăn thịnh soạn đã chuẩn bị xong, tất cả đều là thức ăn thanh đạm.

Di Trình nói ăn thức ăn nặng sợ sẽ làm Đường Đường không thoải mái, ảnh hưởng đến ngày thi hôm sau.

Cơm nước xong, vốn dĩ hai chú cháu đang nói thỏa thích lại khôi phục xấu hổ như lúc trước. Đường Đường cảm thấy nói gì cũng không thích hợp, cuối cùng chỉ có thể khô khốc nói với Minh Thiếu Diễm, "Ngày mai thi xong cháu muốn cùng bạn học ra ngoài chơi."

"Chơi đến mấy giờ?"

Đường Đường lắc đầu, "Không có giờ chắc chắn."

Minh Thiếu Diễm nhún mày, "Không vội, ngày mai rồi nói sau."

"Ừm", Đường Đường gật đầu, lúc lên lầu lại lui về, "Chú nhỏ, chú đừng quên chuyện chú đã答应."

Ngón tay Minh Thiếu Diễm cứng đờ, "Không quên, thi đại học xong sẽ làm giám định."

Xem như hấn giữ chữ tín, Đường Đường vừa lòng lên lầu.

Minh Thiếu Diễm chờ bóng dáng của Đường Đường biến mất tại cửa cầu thang, lúc này mới thở dài.

Từ ngày Đường Đường nói ra những lời đó tới giờ đã hơn mười ngày. Hơn mười ngày, tâm lý Minh Thiếu Diễm khó tránh khỏi xảy ra chút biến hóa.

Lúc trước nghe Đường Đường nói, ngoại trừ cảm giác mừng như điên lúc đầu, còn lại đều là kiểm chế bản thân, cô còn nhỏ, cô không hiểu cái gì là thích, vậy nên không thể.

Chỉ là mỗi đêm, khi bóng tối bao trùm lấy căn phòng, những cảm giác bị hấn áp chế lại ngo ngoe rục rịch muốn cắn dỡ hấn, từng chút từng chút ăn mòn hấn.

Cô còn nhỏ, nhưng nếu cô thật sự nghiêm túc thì sao?

Cô đã từng không hiểu cái gì là thích, nhưng nếu lần này cô thật sự hiểu thì sao?

Bác sĩ Trần nói lại những lời của Đường Đường cho hấn, Minh Thiếu Diễm vẫn nhớ rõ. Đường Đường nói, ý lại và thích thật ra rất khó phân biệt, Đường Đường nói cô thừa nhận bản thân ý lại hấn, nhưng cô cũng biết, cô thích hấn.

Không ai biết, những lời đó đã in sâu trong lòng hấn, mỗi lần nhớ lại đều khiến tình cảm chôn giấu trong lòng hấn muốn bùng nổ.

Hấn vốn nên từ chối chuyện làm giám định huyết thống, nhưng sâu thẳm trong tim hấn lại vang lên một giọng nói thôi thúc hấn.

"Thử một lần đi."

Chẳng qua là làm giám định thêm lần nữa, nếu bọn họ thật sự có quan hệ huyết thống thì thất vọng chỉ dày thêm một chút mà thôi. Nhưng nếu bọn họ không có huyết thống, nếu, nếu thật sự không phải, do giám định lần trước xảy ra vấn đề, vậy có phải giữa bọn họ đã không còn gì ngăn trở nữa hay không...

- - -

Ngày mai vẫn phải thi đại học, môn văn Đường Đường học rất tốt, sau này càng ngày càng tiến bộ, còn tiếng Anh càng là đỉnh của đỉnh. Đến khi làm xong câu cuối cùng, cả người Đường Đường đều nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Còn thành tích, mặc cho số phận đi.

Ra khỏi phòng thi, vừa mở điện thoại liền nhận được điện thoại của Đồng Ngọc. Đồng Ngọc tới nhà cũng không về mà trực tiếp lôi kéo mọi người đi xa hơi.

Phong Thiên Dương cũng chen chúc nhập hội, tưởng tượng bản thân còn phải học ở trường thêm một năm liền cảm thấy vô cùng bi thảm.

Đặc biệt là sau này chị ruột không còn nữa, Đường Đường cũng không, tương lai thật là nhảm chán.

Mọi người cùng đi ăn cơm chiều, ăn xong lại đến quán bar nhà Đồng Ngọc. Đồng Ngọc chơi hăng lên sân khấu hát...

Nhìn mọi người chơi vui vẻ như vậy, Đường Đường cũng chậm rãi bị dụ dỗ. Bất tri bất giác, thời gian đã qua hơn 11 giờ tối.

Phong Khinh Dương gọi cô vài câu mới kéo cô về được, cô ấy đưa điện thoại trên bàn cho cô, "Điện thoại của cậu đang kêu vài lần rồi."

Đường Đường nhận điện thoại, ba cuộc gọi nhớ, tất cả đều là Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường uống rượu trái cây, đáng tiếc tử lượng quá kém nên đầu hơi choáng. Lúc này thấy cuộc gọi nhớ trên điện thoại, trong lòng cô có chút vui vẻ.

Hơn mười ngày qua, Đường Đường chưa từng nhắc tới chuyện này, tuy không đề cập tới nhưng cô vẫn luôn nghiền ngẫm tâm tư của Minh Thiếu Diễm.

Mặc dù Minh Thiếu Diễm trốn tránh cô nhưng quan tâm của hắn không hề giảm, chuyện này làm Đường Đường an tâm không ít.

Bây giờ nhìn ba cuộc gọi trên điện thoại, trong mắt Đường Đường lộ ra ý cười, còn chưa cười xong, đã có cuộc điện thoại tới.

Đường Đường cảm thấy bản thân phải làm giả, điện thoại vang lên gần hai mươi giây cô mới nhận.

Minh Thiếu Diễm vừa nghe âm thanh hỗn loạn bên đầu dây bên kia, lại nghĩ đến ba cuộc gọi trước không ai nhận, vốn dĩ tâm tình không tốt càng thêm tồi tệ. Hiện tại nghe được âm thanh mềm mại của Đường Đường, trong đầu càng nổi lửa.

Đột nhiên hắn nhớ bộ dạng uống say lần trước của Đường Đường, chất giọng mềm nhũn, hoàn toàn không giống bình thường, còn thích làm nũng.

Tưởng tượng Đường Đường như vậy ở cùng một đồng người không biết là ai, thậm chí còn hơn 11 giờ, Minh Thiếu Diễm đứng ngồi không yên.

"Nên về rồi", Minh Thiếu Diễm cưỡng chế tức giận nhắc nhở Đường Đường.

"VẬY CHÚ TÔI ĐÓN CHÁU."

"... Cháu đợi chút."

Nửa tiếng sau, mọi người nhìn Đường Đường mặt đầy ý cười đứng lên, "Chú nhỏ tớ tới đón tớ, tớ đi về trước."

Vốn dĩ Phong Thiên Dương muốn nói mọi người đã thành niên rồi, còn quản nhiều như vậy, nhưng nghĩ đến mặt Minh Thiếu Diễm, cậu lập tức ngậm miệng. Vì thế cậu chỉ có thể cùng Đồng Ngọc đỡ Đường Đường ra ngoài.

Chiếc Maybach quen thuộc ngừng trước cửa, hai người tường tài xế lái xe tới, kết quả vừa mở cửa liền phát hiện lại là Minh Thiếu Diễm.

Lấp bắp chào Minh Thiếu Diễm vài câu, lại đưa Đường Đường đưa cho Minh Thiếu Diễm. Sau đó hai người nhanh chóng trốn, đôi mắt Minh Thiếu Diễm còn liếc cậu một cái rồi mới lên xe.

Đường Đường thật ra rất mệt.

Thi đại học cường độ cao đã qua, lại chơi đến bây giờ, thậm chí còn uống rượu trái cây. Tuy cô định sẽ ở trên xe nói chuyện với Minh Thiếu Diễm, kết quả chưa nói được câu nào đã thiếp thiếp ngủ.

Minh Thiếu Diễm lái xe ổn định, quay đầu là có thể thấy khuôn mặt đang yên tĩnh ngủ của thiếu nữ, nội tâm bức bối rốt cuộc cũng hạ xuống.

Đêm khuya an tĩnh, xe chậm rãi ngừng trước cửa nhà, Đường Đường vẫn chưa tỉnh.

Minh Thiếu Diễm bỗng nhiên có chút luyến tiếc, không muốn đánh thức cô.

Mở dây an toàn thay Đường Đường rồi nhẹ nhàng đem nó đưa về chỗ cũ. Đường Đường chớp chớp mắt tỉnh lại, vừa mở mắt ra chớp mũi đã cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo trên ống tay áo Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường kinh ngạc ngẩng đầu. Trong mắt Minh Thiếu Diễm tựa như có tia thất thố lướt quá, nhưng chớp mắt đã bình thường trở lại.

Nhanh đến mức khó lòng bắt được.

"Tối rồi", Minh Thiếu Diễm thu tay lại, "Xuống xe đi."

"A", Đường Đường gật đầu, định xuống xe thì trong lòng ngực xuất hiện một cái áo khoác Tây Tạng [1].

"Mặc vào đi, bên ngoài lạnh."

Đường Đường nhìn áo sơ mi trên người Minh Thiếu Diễm, yên lặng cầm áo khoác choàng lên vai. Đến khi Minh Thiếu Diễm xuống xe mới run run bả vai cười vui vẻ.

Vào nhà, Đường Đường cũng không nào loạn, nghĩ đến ngày mai là có thể cùng Minh Thiếu Diễm đi làm giám định, cả người đều cao hứng. Đường Đường nằm trên giường phả phất một lát liền ngủ mất.

Hôm sau, Đái Na gọi đến đánh thức cô. Đái Na nói phải đưa kịch bản cho cô.

Tuy Đường Đường nghỉ, nhưng hôm nay không phải là cuối tuần. Minh Thiếu Diễm đến công ty, Đường Đường nghĩ nghĩ, sau đó từ trên giường đứng lên, "Đề em đến công ty lấy."

"Cũng được", Đái Na không có gì dị nghị."

Đường Đường mặc quần áo xong đi xuống lầu, ăn một chút điểm tâm sáng sau đó tới thẳng Thánh Ngu. Đái Na vừa lúc mới hết bận, cô ấy đưa kịch bản cho Đường Đường, "Em phải nắm chặt thời gian, xem nhanh lên chút, thời gian tiền tố sắp đến rồi, đừng đề đến lúc đó còn xem chưa xong. Chị nghe nói Mễ Việt đã lấy kịch bản từ nửa tháng trước, ba ngày trước cũng vào đoàn phim luôn rồi."

Đường Đường gật gật đầu, lật lật kịch bản.

Phim truyền hình thanh xuân vườn trường, không phải Đường Đường quá tự tin mà là thật sự quá đơn giản.

Chỉ cần có thể ghi nhớ câu thoại là ổn, Đường Đường cảm thấy đại đa số cảnh quay chỉ cần một lần là qua, hẳn không có vấn đề.

Sau khi cầm kịch bản, đột nhiên Đường Đường nhớ đến một việc, cô hỏi Đái Na, "Em nghe nói gần đây mọi người đang chuẩn bị fan club?"

"Hả?"

Đái Na cười cười, "Sao em biết vậy?"

"Mấy ngày trước em thấy ảnh chụp của em ở chỗ chú nhỏ, chú ấy nói."

"Khó trách", Đái Na nói, nói xong lại sững sờ, "Minh đồng lấy ảnh từ đâu vậy?"

Hử?

Đường Đường kinh ngạc, "Không phải bọn chị đưa cho chú ấy sao?"

Đái Na buồn cười, "Mấy việc nhỏ này căn bản còn không cần chị hỏi đến thì báo lên chỗ Minh đồng làm gì? Em không biết trợ lý nhỏ kia của em thấy Minh đồng là như chuột thấy mèo sao, hặn không thể trốn thật xa."

Đường Đường chột im lặng.

Chuyện fanclub đúng là không cần hỏi đến Minh Thiếu Diễm nên trợ lý không thể nào đưa ảnh chụp cho Minh Thiếu Diễm được. Mà từ lời nói của Đái Na xem ra chị ấy cũng không đưa ảnh chụp cho Minh Thiếu Diễm.

Vậy Minh Thiếu Diễm lấy ảnh từ đâu?

Tim Đường Đường đột nhiên đập rộn lên.

Không ai đưa ảnh chụp của cô cho Minh Thiếu Diễm, vậy những ảnh đó là cho Minh Thiếu Diễm tự lấy.

Nhưng... vì sao Minh Thiếu lại muốn lấy ảnh chụp của cô.

Hơn nữa lúc này Đường Đường chợt nhớ đến một chi tiết cô đã bỏ qua. Những ảnh chụp đó không phải đặt trên bàn làm việc mà đặt trong phòng nghỉ riêng của Minh Thiếu Diễm.

Jason nói Minh Thiếu Diễm cực kỳ không thích người khác ra vào phòng của hắn nên ngay cả quét tước vệ sinh đều do Jason làm mà không phải nhân viên vệ sinh.

Minh Thiếu Diễm đem ảnh cô đặt trong phòng riêng.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Sống lưng Đường Đường thẳng lên.

Cô có một phỏng đoán lớn mật, phỏng đoán này cũng làm cô nhớ tới lời nói của bác sĩ tâm lý hôm đó.

Bác sĩ tâm lý nói rất nhiều nguyên nhân bọn họ không thể bên nhau, người nhà phản đối, người đời không hiểu, còn nhắc đến chuyện sinh con ra không thể lành lặn,... Nhưng hình như bác sĩ tâm lý quên mất nguyên nhân quan trọng nhất.

Quan trọng nhất, không phải là Minh Thiếu Diễm không thích cô sao?

Bởi vì Minh Thiếu Diễm không có suy nghĩ như cô, cũng không thích cô nên cô đừng hy vọng xa vời, đừng tự biến tự diễn.

Chuyện này mới là nguyên nhân quan trọng nhất chứ không phải một đồng nguyên nhân lung tung từ bên ngoài tác động vào.

Tìm Đường Đường đập càng lúc càng nhanh, càng nghĩ cô càng cảm thấy suy nghĩ này không phải không có căn cứ. Đặc biệt là thái độ gần đây của Minh Thiếu Diễm đối với cô.

Hay như tối hôm qua, đã xảy ra chuyện này không phải nên trốn đi rất xa sao, nhưng Minh Thiếu Diễm vẫn rất lo lắng, để ý cô, không phải sao?

Tay cầm kịch bản siết chặt lại.

Minh Thiếu Diễm, có phải hắn đã sớm có suy nghĩ giống cô không..

Vậy nên khoảng thời gian trước hắn mới trốn cô không có nguyên do như vậy.

Bỗng nhiên Đường Đường ngộ ra rất nhiều việc không hiểu được trước kia.

Nếu Minh Thiếu Diễm thật sự thích cô, vậy còn làm mấy trò như mời bác sĩ đến làm gì chứ, còn thích trốn tránh cô. Đường Đường thật sự tức cười.

Không được, cô phải thử hắn.

Muốn làm giám định huyết thống sao?

Cô không làm nữa.

Đường Đường quay đầu nói với Đái Na, "Hay là chúng ta vào đoàn phim sớm chút đi."

"Sao vậy? Mới thi đại học xong, không nghỉ ngơi sao? Không phải em nói hôm nay có chuyện quan trọng phải làm à?"

"Không làm nữa", Đường Đường rừ lông mi, "Ở nhà không làm gì cũng chán nên muốn tiến tổ."

Nếu cô đoán sai, vậy nhân cơ hội này thử thái độ của Minh Thiếu Diễm chút.

Còn nếu cô đoán đúng..

Nhớ lại gần đây mỗi ngày cô đều thấp thỏm, sợ Minh Thiếu Diễm đuổi cô đi, còn mời bác sĩ tâm lý đến làm cô sợ thêm!

Cô nhất định phải để Minh Thiếu Diễm cảm thụ cảm giác của cô.

Nghẹn trong lòng giỏi như vậy mà, cho nghẹn chết hắn!

Đường Đường muốn tiến tổ sớm, Đái Na hoàn toàn không có vấn đề, vào đoàn sớm thì thích nghi sớm. Đái Na lập tức lái xe đưa Đường Đường về nhà sắp xếp hành lý, sau đó lên máy bay đến đoàn phim.

Mà lúc này Minh đồng mới xử lý xong công việc, buổi chiều này hần rảnh, đúng lúc có thể cùng Đường Đường đi làm giám định huyết thống.

Điện thoại vang lên, người gọi là Đái Na. Đái Na gọi tới để tiền trạm hậu tầu, một chút cũng không cảm thấy giữa hai người kia đã xảy ra chuyện gì, "Đường Đường nói ở nhà rảnh rồi không có chuyện gì làm nên muốn vào đoàn phim sớm một chút. Tôi đã đưa cô ấy đi rồi."

Minh Thiếu Diễm???

"... Hiện tại bọn cô đang ở đâu?"

"Vừa mới xuống máy bay, hiện giờ đang ở sân bay thành phố B. Minh đồng, tôi đang có việc bên này, tôi cúp máy trước."

Minh Thiếu Diễm.....

Lần đầu Minh Thiếu Diễm không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao đột nhiên nói đi là đi?

Không phải nói muốn đi làm giám định huyết thống sao?

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Minh Thiếu Diễm: what happened?????

Đường Đường: Ha ha

[1] Áo khoác Tây Tạng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Vì chuyện xảy ra quá đột ngột nên dù là Minh Thiếu Diễm cũng không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra đi rồi cũng không sao nhưng vốn dĩ hôm nay đã nói sẽ cùng đi làm giám định huyết thống không phải sao, chuyện này không phải rất quan trọng à.

Là chuyện gì có thể làm Đường Đường quảng chuyện quan trọng như vậy mà đến thẳng đoàn phim?

Nghĩ đến mấy người trong đoàn phim, đôi mắt Minh Thiếu Diễm ánh lên vẻ nguy hiểm.

Không lẽ bởi vì Mễ Việt kia?

- - -

Hôm qua mới thi đại học xong, đoàn phim "Kẹo kim cương", cũng chính là đoàn quay chụp bộ phim truyền hình của Đường Đường và Mễ Việt cuối cùng cũng tập hợp đủ hai vị nhân vật chính.

Thật ra chuyện Mễ Việt đóng vai nam chính không phải là chuyện gì bí mật, fans thâm niên của Mễ Việt ít nhiều gì cũng biết được một chút. Nhưng đến ngày hôm qua mới chính thức xác định.

Chỉ là để các fans hưng phấn không phải là Mễ Việt đóng vai nam chính mà là Đường Đường đóng nữ chính.

Đây chính là hiệu ứng 1 + 1 > 2 mà đạo diễn muốn.

Hai người này, mỗi người hoạt động một mình chỉ nổi tiếng ở mức trung bình, nhưng hai người lại làm mọi người hưng phấn hẳn lên.

Chương trình "Lữ hành hoa lệ" đã sắp kết thúc, couple "Kẹo gạo" ngọt từ đầu đến cuối, hành động tự nhiên, không làm ra vẻ. Dù không phải fan cũng cảm thấy hai người này đứng chung khung hình tạo thành cảnh đẹp ý vui. Bây giờ thông cáo xong, fan couple vui vẻ, fan truyện cũng rất vừa lòng.

Chủ yếu là nam nữ chính bộ tiểu thuyết này rất hợp với hình tượng của Mễ Việt và Đường Đường.

Thời niên thiếu, nam chính là học bá đẹp trai, ấm áp như ánh mặt trời. Ngược lại, nữ chính là nữ lưu manh, tính cách tăm tối. Ban đầu, hai người cãi nhau ầm ĩ, sau đó bên nhau, đáng tiếc trời xui đất khiến phải chia tay. Nhiều năm sau gặp lại, hai người như đổi tính cách cho nhau. Nam chính trở nên âm trầm, ít nói; tính cách nữ chính lại phóng khoáng hơn.

Thật ra bộ tiểu thuyết này là một câu chuyện rất ấm áp, thời niên thiếu nam chính cứu rồi nữ chính, đến khi lớn lên nữ chính biến thành bộ dạng của nam chính, kéo nam chính ra ánh sáng một lần nữa.

Cho dù kỹ thuật diễn của Đường Đường thế nào thì cần bốn chữ "về ngoài xinh đẹp" là đủ rồi.

Nếu Đường Đường còn chưa đủ đẹp, vậy còn ai trong giới này đẹp hơn cô?

Trên mạng bắt đầu thảo luận nhộn nhịp, không cần mua hot search nhiệt độ cũng tự tăng lên. Các fan cất rất nhiều cảnh Đường Đường và Mễ Việt đứng cùng nhau sau đó cao hứng hoan hô lại có đường để ăn.

Minh Thiệu Diễm cũng thấy những bình luận đó.

Gần đây bị Đường Đường thổ lộ làm đầu óc mù mịt, lúc này Minh Thiệu Diễm mới nhớ chuyện Đường Đường đột nhiên chuyển ra ngoài hơn một ngàn vạn, đều liên quan đến Mễ Việt này. Minh Thiệu Diễm còn nhớ, hẳn từng xem một bài báo, tiêu đề bài báo là [Chính mình chứng cho thấy Đường Đường thích Mễ Việt.]

Trước nay Minh Thiệu Diễm rất xem thường những bài báo nhảm nhí này, nhưng thấy tiêu đề hẳn vẫn không nhìn được mà ấn vào.

Những minh chứng người viết đưa ra đều là ảnh tĩnh và ảnh động trong "Lữ hành hoa lệ". Trước đây Minh Thiệu Diễm chỉ cảm thấy bình thường, không đáng nhắc tới, nhưng hiện tại nhớ ra lại cảm thấy rất có vấn đề.

Hình như Đường Đường đối với Mễ Việt và những người khác không giống nhau, rõ ràng Mễ Việt lớn hơn Đường Đường một tuổi nhưng Đường Đường lại thường xuyên quan tâm Mễ Việt.

Minh Thiệu Diễm không cảm thấy Đường Đường nói cô thích hẳn chỉ là lừa gạt, nhưng hẳn lại nghĩ, lỡ như Đường Đường không phân biệt được cái gì gọi là thích.

Có lẽ người cô thật sự thích là Mễ Việt, chỉ là không phát hiện. Hiện tại cô đột nhiên rời khỏi, rất có khả năng là do điện thoại hay tin nhắn của Mễ Việt kêu cô đi.

Cho nên cô mới bỏ qua chuyện giám định huyết thống quan trọng như vậy.

Ỡ lại và thích đúng là không dễ phân biệt, nhưng không phải không thể.

Người trong cuộc u mê, người bàng quang thì tỉnh, có lẽ chỉ là Đường Đường không phát hiện mà thôi.

Hắn muốn gọi điện cho cô, cuối cùng vẫn nhịn xuống, chỉ cần cô không xảy ra chuyện là được, tránh quấy rầy đến cô.

Lúc này tâm tình của Đường Đường có chút vi diệu.

Vội vàng rời đi là muốn thử xem rốt cuộc Minh Thiệu Diễm đang suy nghĩ cái gì, nhưng nếu là cô nghĩ nhiều thì sao, vậy không phải lại chọc cho Minh Thiệu Diễm thêm chán ghét? Còn nếu không phải nghĩ nhiều... Nói thật ra Đường Đường cảm thấy đau lòng cho Minh Thiệu Diễm.

Người lúc trước chọn đi là cô, hiện tại người đau lòng cũng là cô.

Yêu đương đúng là khổ.

Không đúng, hai người còn chưa yêu đương nữa là.

Sau khi đến khách sạn do đoàn phim đặt trước, Đường Đường gọi điện thoại cho bác sĩ tâm lý.

Từ khi trở thành bác sĩ tư nhân cho hai chú cháu này, bác sĩ Trần nhận được điện thoại của Minh Thiệu Diễm không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhận được điện thoại của Đường Đường.

Chỉ là khi đối mặt với cô nhóc mười tám tuổi này còn muốn khó đối phó hơn Minh Thiệu Diễm.

Quả nhiên, Đường Đường vừa mở miệng, bác sĩ Trần đã muốn rút tim ra ngoài.

Đường Đường hỏi anh, "Bác sĩ Trần hình như rất thân chú của tôi, tại sao hai người lại quen nhau nhỉ?"

Vì chú của cô cảm thấy tâm lý bản thân biến thái nên cố ý tới tìm tôi.

Nhưng lời này không thể nói, bác sĩ Trần bình tĩnh bịa lý do, "Tôi và Jason là bạn đại học, có lần tìm Jason lại đúng gặp được Minh tiền sinh, cơ duyên xảo hợp phát hiện nói chuyện rất hợp nên từ từ quen thân."

"A, phải không?" Đường Đường dường như đang trầm ngâm, sau đó nói ra một câu suýt chút nữa đã hù chết bác sĩ Trần.

"Chẳng lẽ không phải vì chú ấy cảm thấy bản thân thích cháu gái là phạm tội nên sai Jason tìm bác sĩ tâm lý, đúng lúc bác sĩ Trần và Jason là bạn đại học, Jason liền mời ngài đến gặp chú nhỏ sao?"

Bác sĩ Trần:???!!!

Cô là quý sao?

Suy luận đáng sợ thế này sao cô có thể nghĩ đến?

Tuy suy luận này hoàn toàn chính xác.

Bác sĩ Trần đương nhiên không thể nhận, nhận rồi thì sao có thể giải thích với Minh Thiếu Diễm. Nội tâm bác sĩ Trần vô cùng hoảng hốt nhưng âm thanh vẫn vững như chóp, "Đương nhiên không phải, Đường tiểu thư sao lại nghĩ như vậy?"

*E hèm, cái này tác giả viết, không phải do edit chém đầu mọi người.

"Cái này à?" Đường Đường kéo dài giọng làm hồi hộp, sau đó mới chậm rãi nói, "Đương nhiên là vì bác sĩ Trần mà tôi phát hiện ra."

Bởi vì anh?

Cô đừng làm tôi sợ, từ nhỏ tôi đã nhát gan rồi.

"Ha ha, cô nói đùa rồi."

"Tôi không đùa, lúc trước bác sĩ Trần nói nhiều nguyên nhân tôi không thể ở bên chú nhỏ nhưng hình như quên mất chuyện quan trọng nhất."

Trong lòng bác sĩ Trần nảy lên dự cảm không tốt, "... Nguyên nhân gì?"

"Đương nhiên là do chú nhỏ không thích tôi, chỉ cần chú ấy không thích tôi thì tôi có làm gì cũng vậy thôi. Chuyện tình cảm không thể cưỡng bách, nhưng hình như bác sĩ hoàn toàn không nói tới điểm này."

Bác sĩ Trần:.....

Hiện tại tôi không muốn nói chuyện nữa.

Làm một bác sĩ chuyên nghiệp nhưng lúc này bác sĩ Trần lại muốn chửi thề.

Đây mẹ nó là chỉ số thông minh và năng lực suy xét mà một người mười tám tuổi nên có? Đến người chú hai mươi tám tuổi của cô còn không bằng!

Bây giờ tôi thật sự tin chú cháu hai người không phải chú cháu ruột rồi.

Ở điểm này, Minh Thiếu Diễm và Đường Đường, phải nói là một kẻ trên trời một kẻ dưới đất.

"Ba tháng."

Cuối cùng bác sĩ Trần phải tước vũ khí đầu hàng.

Vậy mà... Đã ba tháng?

Đường Đường thực kinh ngạc, kinh ngạc qua đi, trong lòng lại ần ần đau nhói.

Minh Thiếu Diễm là người im lặng nhất mà cô đã gặp qua, có một số việc dù có ghen chết trong lòng cũng tuyệt đối không nói ra. Rốt cuộc trong lòng hắn đã áp lực thế nào đến nỗi cuối cùng phải mời bác sĩ tâm lý?

Thậm chí khi cô nói cô thích hắn, Minh Thiếu Diễm vẫn chịu đựng.

Sao hắn có thể tốt như vậy?

Sao hắn có thể chịu nổi?

"Thật ra Minh tiên sinh vẫn luôn rất vất vả."

Tôi biết chứ, vì sao hẳn tự làm khó mình như vậy, ích kỷ một chút không được sao?

"Bác sĩ Trần", Đường Đường nói, "Chuyện tôi đã biết tất cả, ngài có thể đừng nói cho chú ấy được không?"

"... Được."

"Cảm ơn bác sĩ Trần."

Sau khi cúp máy, bác sĩ Trần ngáy giấc một buổi, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm.

"Minh đồng", bác sĩ Trần dè dặt mở miệng, "Vừa rồi Đường tiểu thư có gọi cho tôi. Cô ấy hỏi tôi vài chuyện."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm hiện lên tia nguy hiểm, im lặng một chút mới nói, "Cô ấy nói gì?"

"Cái này tôi không thể nói cho ngài, nhưng có vài lời, tôi cảm thấy cần nói cho ngài biết."

"Anh nói đi."

"Minh tiên sinh, ngài nói Đường tiểu thư quá nhỏ nên không thể hiểu được tình cảm. Ngài lo lắng sau này cô ấy sẽ hối hận, nhưng về điểm này, tôi muốn nói thật ra Đường tiểu thư không phải là người bông bột như trong tưởng tượng của ngài. Cô ấy biết mình thích cái gì, không thích cái gì, thậm chí chuyện tương lai cô ấy cũng lên kế hoạch tỉ mỉ kỹ càng. Khi tôi nói chuyện với Đường tiểu thư, tôi thường quên mất cô ấy chỉ mới là một cô gái mười tám tuổi."

Minh Thiếu Diễm nhàu mày, rốt cuộc Đường Đường đã nói gì với bác sĩ Trần. Trước kia bác sĩ Trần hoàn toàn không nói như vậy.

"Thay vì cứ suy đoán suy nghĩ của Đường tiểu thư, tôi kiến nghị ngài nên thử thật sự tìm hiểu cô ấy, thử thấu hiểu cô ấy, có lẽ cô ấy thật sự nghiêm túc với tình cảm này mà không phải mơ mơ màng màng nói giỡn. Tuy nói đây cũng là cách để ngài quan tâm Đường tiểu thư, nhưng đối với cô ấy mà nói thì đó là sự không tin tưởng cô ấy."

Minh Thiếu Diễm kinh ngạc.

Hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng lúc bác sĩ Trần nói câu đó, Minh Thiếu Diễm không thể tìm lý do phản bác.

Vì sao cứ nhất định không tin cô?

"Minh tiên sinh, Đường tiểu thư mới mười tám tuổi nhưng cô ấy vẫn thu hút được ánh mắt ngài, nói vậy trên người cô ấy hẳn phải có chỗ làm ngài thích phải không? Nói một câu không dễ nghe, dù ngài thật sự không tin tưởng Đường tiểu thư nhưng ngài nên tin tưởng ánh mắt ngài. Đường tiểu thư là người ngài thích, là người có thể làm ngài động tâm, không lẽ cô ấy thật sự không đáng để ngài tin tưởng? Tiền đề cho giả thuyết của ngài đều là Đường tiểu thư nhỏ tuổi, không hiểu được tình cảm, sau này sẽ hối hận, nhưng nếu cô ấy hiểu rõ ràng, sau này cũng không hối hận thì sao? Lúc đó ngài đã đánh mất thứ gì, tôi cảm thấy tôi không cần nói ngài cũng hiểu."

Hắn sẽ đánh mất thứ gì, đương nhiên hắn là người biết rõ nhất.

Sống gần hai mươi tám năm hắn chỉ động tâm một lần duy nhất, có lẽ đây là lần đầu tiên, và là lần cuối cùng của hắn.

"Nhưng là bác sĩ, anh đã quên một chuyện quan trọng, chúng tôi là chú cháu."

Bác sĩ Trần sững sốt, "Nhưng Đường tiểu thư nói cô ấy và ngài không hề có quan hệ huyết thống."

"Tôi cũng không biết vì sao cô ấy kết luận như vậy nhưng lúc trước là chính tôi tự mình sai người lấy huyết dạng của cô ấy, kết quả giám định là có quan hệ huyết thống."

Bác sĩ Trần:.....

"Cho nên tôi nói cô ấy còn trẻ, bông bột đến mức chuyện quan hệ huyết thống cũng có thể chối bỏ."

Sao có thể to gan như vậy?

Sao có thể muốn nói gì là nói như vậy?

Cái nhìn của thế giới này đối với phụ nữ bao giờ cũng xấu hơn đàn ông. Nếu bọn họ thật sự bên nhau, có lẽ sẽ không có người nói gì hắn, nhưng còn Đường Đường thì sao?

Cô thậm chí còn là nghệ sĩ.

Rốt cuộc Minh Thiếu Diễm cũng dần bắt đầu tin cảm xúc của Đường Đường, nhưng thích là chuyện không thể nào. Hai chữ huyết thống vĩnh viễn là tấm màn ngăn cách giữa hai người họ.

Hắn không thể xóa bỏ nó, Đường Đường cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Đường Đường tới đoàn phim trước một ngày làm đạo diễn vô cùng cao hứng, dù lúc đó ông đang bận bịu quay cho những người khác.

Vì Đường Đường phải thi đại học nên tiệc khởi động máy cô không tham gia. Lúc ấy chỉ có nam chính, nam phụ và nữ phụ cùng nhau mở màn buổi tiệc, đoàn phim cũng chính thức bắt đầu quay vào hai ngày trước.

Không có Đường Đường ở đây, mọi người cố gắng nhanh chóng hoàn thành những cảnh quay không có cô.

Địa điểm quay phim là một trường trung học địa phương ở thành phố B cách khách sạn không quá xa, tài xế nói khoảng hơn mười phút là tới nơi.

Đường Đường vốn đang đợi điện thoại Minh Thiếu Diễm, kết quả đợi hơn nửa tiếng, Minh Thiếu Diễm vẫn không gọi đến. Đường Đường sắp xếp lại hành lý, cùng Đái Na và trợ lý Tiểu Lâm đến địa điểm quay phim.

Tuy học sinh cao tam đã ra trường, bên trong chỉ còn lại hai khối nhỏ hơn nhưng nhìn số người đang tò mò vây xem, một chút cũng không nhìn ra học sinh đã ít đi một khối.

Học sinh có tiết thể dục chạy tới xem, những học sinh đang đợi tiết tiếp theo gần đó cũng ngó ra xem mọi người đóng phim.

Lúc Đường Đường tới đúng lúc đang tan học, cô vừa xuống xe đã bị đám học sinh nhận ra.

Thời tiết tháng sáu ngày càng nóng, hôm nay Đường Đường mặc một chiếc áo sơ mi thoải mái và váy ngắn. Trợ lý Tiểu Lâm vừa xuống xe liền nghe tiếng mấy nữ sinh đứng gần đó hít không khí.

Lúc vừa nhận chức trợ lý cho Đường Đường, Tiểu Lâm có chút không thích ứng, nhưng lâu rồi cũng dần quen với phản ứng của mọi người khi thấy Đường Đường.

Lần đầu tiên thấy Đường Đường, phản ứng của cô cũng giống vậy.

Đám người Đường Đường lên khu dạy học, lúc này Mễ Việt đang trong phòng học đóng phim. Đạo diễn và những diễn viên khác đều không phát hiện Đường Đường tới.

Đường Đường ẩn trong đám người thường thức biểu hiện của Mễ Việt.

Thật ra cũng không tính chỉ xem biểu hiện của Mễ Việt, vì bên trong còn có rất nhiều diễn viên quần chúng diễn vai học sinh, còn có những vai phụ khác.

Từ trang phục của diễn viên, Đường Đường cảm thấy đoàn phim này xem như đáng tin cậy.

Đường Đường sợ nhất là mấy cái áo vest nhỏ, váy ngắn gì gì đó. Đồng phục ở cao trung Trung Quốc không tính là đẹp nhưng ít ra nhìn chúng thật hơn nhiều. Bây giờ trong phòng học chỉ thuần một màu lam, trắng của đồng phục khiến Đường Đường vừa mới tốt nghiệp cảm thấy vô cùng thân thiết.

Trên mặt Mễ Việt trang điểm rất nhạt, nhiều nhất chỉ là đánh phấn nền, đến lông mày cũng không vẽ, nhưng nhìn chung lại rất chân thật.

Lúc này Mễ Việt đang quay cùng với nữ phụ Đồng Lộ.

Nữ phụ do Đồng Lộ thủ vai là chị em cùng cha khác mẹ với nữ chính, chỉ là mẹ nữ chính mất sớm, mẹ nữ phụ lại được cha nữ chính thích nên cô từ một tiểu thư được nuông chiều biến thành một cô bé không ai nuôi dưỡng.

Nữ phụ là học bá thích mặc váy trắng, vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách điềm tĩnh, trong trường vô cùng nổi tiếng. Mà hình tượng của cô và nữ chính thích chạy xe mô tô, hay mặc quần da siêu ngắn, trang điểm lè lẹt lại học tập kém hoàn toàn tương phản.

Nữ phụ đã yêu thầm nam chính rất lâu, thêm nữa vì thành tích nam chính đều rất tốt nên bạn học trong lớp rất hay nói bọn học là một đôi.

Tính cách nam chính phóng khoáng, ấm áp, mỗi khi nghe nói vậy chỉ cười cười nói không có chuyện đó, còn nữ phụ chỉ thẹn thùng cười mà không hề giải thích.

Đường Đường không biết nhiều về diễn viên tên Đồng Lộ này, hình như cô ấy chỉ nổi lên mấy năm gần đây. Tiếc là hơn nửa năm nay Đường Đường chỉ tập trung thi đại học nên không xem phim truyền hình có Đồng Lộ diễn.

Hiện giờ nhân tiện tại trường quay xem xét một chút.

Đầu tiên, hình tượng của Đồng Lộ rất thích hợp với vai diễn, diện mạo cô ấy không phải quá lộng lẫy, có lẽ ở nhà cô ấy là con cưng nên trông rất thanh thuần.

Tiếp theo, diễn xuất cũng khá tốt. Phần cảnh đang quay là người bạn bên cạnh đang trêu ghẹo bảo Đồng Lộ đi tiếp cận nam chính để hỏi bài, dù có chút xấu hổ e thẹn nhưng trên mặt vẫn giả bộ nghiêm chỉnh ra dáng đi hỏi bài.

Ít nhất thi biểu cảm đều đúng chỗ, còn ánh mắt... Dù sao phim truyền hình kiểu này cũng không yêu cầu quá cao.

Sau khi quay xong phân đoạn này, Mễ Việt liền lôi Đường Đường từ trong đám người ra.

Ban này khi đóng phim cậu đã thấy.

Vào đoàn phim được ba ngày nhưng nói thật ra Đường Đường vẫn là người cậu quen nhất.

Đường Đường nghi ngờ có phải đám học sinh đang vây xem đều là fan "Kẹo Gạo" hay không, nếu không tại sao lúc Mễ Việt kéo cô ra, một đám hưng phấn như vậy.

Ánh mắt đạo diễn sáng lên, lại nhìn phản ứng xung quanh, nụ cười càng sáng lạn.

Cái ông muốn chính là thế này.

Đi lên tùm tùm cười hỏi Đường Đường vì sao đến sớm hơn một ngày, sau đó lại nói mới thi đại học xong đã biết tranh thủ như vậy, rất tốt.

Đạo diễn nói với Đường Đường vài câu rồi quay sang nói chuyện phiếm cùng Đái Na. Đường Đường đến chào hỏi cùng những người khác trong đoàn phim, chủ yếu là nữ phụ Đồng Lộ và nam phụ Hạ Hoàn Tuấn.

Không bao lâu, mọi người tiếp tục làm việc, học sinh xem xung quanh cũng về lớp. Đái Na còn việc quan trọng phải trở về, trước khi đi còn dặn dò cho trợ lý một đồng nghiệp, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Đồng Lộ đang đóng phim nhủ thầm nói với Đường Đường.

"Em cẩn thận Đồng Lộ một chút, đừng thân cận với cô ấy quá."

Đường Đường nhướn mày, "Sao vậy?"

"Mấy hôm trước có vài nhà truyền thông cùng nhau viết bài phê phán em chưa diễn bộ phim nào đã được nhận vai nữ chính, còn nói bộ phim này chưa quay đã bị thất bại một nửa."

"Cô ấy làm?"

"Đúng", chỉ tra một chút là ra.

Đường Đường không thể hiểu được, "Em cũng không quen cô ấy."

"Em không biết, lúc trước Đồng Lộ này đi thử vai nữ chính, kết quả bị loại, cuối cùng phải hạ mình nhận vai nữ hai. Sau này em nhận vai nữ chính, trong lòng không phục nên ngầm động tay động chân vài cái."

Đường Đường:.....

Trước nay cô chưa từng quay bộ phim nào đúng là rất không đáng tin, nhưng không nói cái khác, chỉ nhìn sơ qua hình tượng của Đồng Lộ là thấy không thích hợp vai nữ chính.

Nếu Đái Na đã nhắc nhở, tự nhiên Đường Đường sẽ biết phải làm gì. Cô bảo Đái Na yên tâm rồi trở về phim trường lần nữa.

Lúc này đang quay cảnh gây rối, Mễ Việt và đám anh em năm nhất cãi nhau âm ỉ. Phó đạo diễn nhìn máy quay chăm chăm, còn đạo diễn đến tìm Đường Đường nói chuyện.

Niệm tình Đường Đường vừa mới thi xong, cũng mới nhận được kịch bản, hơn nữa cô còn là người mới nên đạo diễn rất săn sóc cho cô hai ngày làm quen kịch bản, nếu có gì không hiểu có thể đến hỏi ông.

Hôm nay trên máy bay cô đã nhanh chóng xem xong kịch bản, Đường Đường nghĩ nghĩ một chút, cười nói, "Không cần ạ, ngày mai là có thể bắt đầu rồi."

Đồng Lộ ngồi bên cạnh cúi đầu tròn trĩnh trắng mắt.

Đúng là cái gì cũng dám nói.

Có điều chắc là cô ta chưa từng quay phim, không biết đóng phim khó thể nào mới dám nói trắng trợn như vậy.

Vừa nhìn Đường Đường, Đồng Lộ đã thấy tức người.

Sao có thể không khó chịu, ghen ghét được?

Cô đã đóng phim hai năm nhưng chưa từng diễn vai chính nào, lần này vì chuẩn bị cho "Kẹo Kim Cương" mà cô đã nghiền ngẫm kịch bản rất lâu, cuối cùng đến đây thử vai.

Lúc ấy đạo diễn cũng rất vừa lòng.

Nhưng dù cô có thể diễn xuất tốt cũng không thể so với couple "Kẹo Gạo", càng không thể so với công ty lớn như Thánh Ngu.

Vì vậy nữ chính trực tiếp dâng cho người chưa từng quay bộ phim nào, Đường Đường.

Tham gia giới giải trí hai năm, fans Weibo chỉ hơn ba trăm vạn, trong khi Đường Đường mới quay hai chương trình giải trí đã có gần hai ngàn vạn fans Weibo. Dưới mỗi bài Weibo có đến mấy chục vạn bình luận, cô ta mà có động tĩnh gì lớn một chút là có thể lên hot search.

So sánh với những diễn viên nhỏ liều mạng cũng không có đường ra như cô thì cuộc sống của Đường Đường đúng là quá thuận lợi.

Thuận lợi đến mức làm người ta chán ghét.

Đã thuận lợi như vậy còn tới đoạt vị trí của cô, dựa vào cái gì chứ!

Cô từng nghe được vài chuyện, nghe nói sở dĩ Thánh Ngu nâng niu Đường Đường như vậy vì Đường Đường có quan hệ không rõ ràng với cao tầng của Thánh Ngu.

Về ngoài xinh đẹp thì muốn làm gì là làm à, Thánh Ngu đúng là mắt mù mới ký hợp đồng với cô ta.

Đồng Lộ càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng nhớ tới lời đại diện nói mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Người đại diện khuyên cô đừng quá tức giận, thật ra suất diễn của nữ phụ cũng không ít. Tuy nhân khí của Đường Đường cao, có người chống lưng nhưng chờ đến khi phim công chiếu, cô diễn tốt hơn Đường Đường, lúc đó nhân khí sẽ là con dao hai lưỡi, nhân khí càng cao càng bị mắng thăm.

"Không lẽ em cảm thấy Đường Đường có thể diễn tốt?"

Người đại diện cảm thấy câu này nói thừa rồi.

Tuy tuổi Đồng Lộ còn nhỏ, thời gian đóng phim ngắn nhưng rất có thiên phú, tuyệt đối không kém nhưng diễn viên cùng tuổi.

Nói thật ra, có Đường Đường và Mễ Việt cùng nhau tăng độ hot của bộ phim này cũng không phải không có chỗ tốt. Khi phát sóng, một đồng fans theo đuổi hai người này sẽ thấy sự đối lập giữa kỹ thuật diễn của Đường Đường và Đồng Lộ, đó chính là thời khắc nhân khí Đồng Lộ bành trướng.

Vừa rồi đạo diễn kêu Đường Đường nghỉ mấy ngày chuẩn bị, không ngờ cô lại tự tin như vậy, muốn trực tiếp ghi hình.

Nhưng đến lúc đó sợ là đến lời thoại cô cũng chưa thuộc, mặt mặt thì không nói, đáng nói là làm chậm trễ tiến trình của mọi người.

Đường Đường không thành vấn đề, đạo diễn lại thấy lo lắng, chỉ là ông cảm thấy đó không phải là chuyện lớn gì.

Lúc trước khi việc đầu tư có vấn đề, Thánh Ngu lập tức bỏ thêm một khoản lớn, nể mặt Thánh Ngu cho Đường Đường thêm vài cơ hội cũng không phải là không thể.

Chỉ là kỹ thuật diễn là một chuyện, ông vẫn còn vài thứ muốn dẫn dắt Đường Đường một chút, ví như Đường Đường phải thừa dịp mấy ngày này học chạy xe máy. Phong cách của nữ chính là soái tỷ, đua xe là một bản lĩnh lớn của cô. Mỗi ngày nữ chính đều chạy xe đến trường tạo thành một cảnh tượng cực ngẫu nhiên.

Chạy xe máy à, thật ra Đường Đường biết chạy.

Đóng phim nhiều, kỹ năng cuộc sống cũng nhiều hơn người khác.

Năm Đường Đường hai mươi sáu tuổi có tham gia một bộ điện ảnh Hollywood. Có lẽ ấn tượng của Hollywood đối với minh tinh điện ảnh đều dừng lại trên người Lý Tiểu Long năm đó nên dù Đường Đường chỉ đóng vai nữ ba nhưng cảnh đánh nhau phải đóng rất nhiều.

Khi đó hình tượng nhân vật của cô là áo da bó sát người, đánh mắt đậm, chạy xe máy cuồng dã.

Vì không cho phép sử dụng thể thân nên thời gian đó Đường Đường điên cuồng giảm cân, duy trì dáng người, đến chạy xe máy, Đường Đường cũng tự mình học.

Dù sao đó là Hollywood, cơ hội tốt như vậy, có khó hơn nữa, Đường Đường cũng phải bắt lấy cho bằng được.

Quay phim điện ảnh đó xong, đáng tiếc phim còn chưa công chiếu cô đã xuyên sách mất rồi, cũng không biết phòng vé phim thể nào, đánh giá ra sao.

Buổi tối đạo diễn mời cả đoàn phim ăn cơm, Đường Đường nhìn điện thoại. Đã nửa ngày trôi qua, Minh Thiếu Diễm vẫn không có động tĩnh.

Đừng nói một cuộc điện thoại, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có.

Nếu không phải bác sĩ tâm lý đã xác nhận suy nghĩ của Minh Thiếu Diễm, Đường Đường thật sự hoài nghi thật ra Minh Thiếu Diễm không hề quan tâm cô.

Vậy nên rõ ràng là rất dễ ý, vì sao không gọi điện thoại?

Thái độ của Minh Thiếu Diễm, Đường Đường đoán không ra. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cái gì, Đường Đường dứt khoát quăng điện thoại đi, tập trung xem kịch bản.

Ngày mai phải đóng phim, nào có thời gian để quan tâm mấy chuyện đó chứ?

Nếu ngày mai xảy ra những sai lầm cấp thấp như quên lời, vậy thì quá mất mặt.

Lời thoại đơn giản, cốt truyện nhẹ nhàng, Đường Đường học xong suất diễn của hai ngày sau liền đi ngủ.

Hôm sau, điện thoại vẫn trống không.

Đường Đường theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, rửa mặt sạch sẽ đến đoàn phim.

Đường Đường là diễn viên đầu tiên đến trang điểm, thay trang phục. Chuyên viên trang điểm lập tức sinh ấn tượng tốt với cô, sau khi đã chuẩn bị xong liền bắt đầu trang điểm cho Đường Đường.

Không trang điểm giống nữ sinh bình thường, vai Đường Đường đóng là một tên côn đồ nên dù đi học cũng trang điểm cầu kỳ hơn. Khi Đồng Lộ tới Đường Đường đã trang điểm xong.

Đường Đường trang điểm xong so với bộ dạng trang điểm nhẹ ngày hôm qua lại khiến mọi người kinh diễm một phen. Đồng Lộ vừa hâm mộ vừa ghen ghét, vai của cô là học sinh ngoan ngoãn học hành, hoàn toàn không thể trang điểm thế này.

Đồng Lộ ngầm bảo chuyên viên trang điểm đánh phấn đậm hơn chút, nhưng bị chuyên viên trang điểm thẳng thắn từ chối.

Vai diễn của cô là tiểu bạch liên thanh thuần, trang điểm đậm làm gì.

Hơn nữa ngũ quan của cô thật sự không thích hợp với trang điểm đậm.

Đồng Lộ buồn bực ra khỏi phòng hóa trang, nhìn Mễ Việt đang đứng nói chuyện phiếm với Đường Đường, trong lòng cô chỉ muốn lập tức đóng phim, sau đó xem Đường Đường bị chê cười.

Thật khéo, hôm nay đúng là có cảnh cô và Đường Đường phối hợp diễn.

Nam chính vô tình thấy dưới vỏ ngoài cường thế kia của nữ chính là một người sống cô độc, hèn mọn. Cảnh tượng nữ chính nhu nhược bất đồng với bộ dáng ngông nghênh thường ngày đã lưu lại trong đáy lòng nam chính.

Từ đó nam chính bắt đầu có ý vô tình chú ý nữ chính.

Có lần nam chính chủ động quan tâm nữ chính đúng lúc bị nữ phụ nhìn thấy, vì vậy nữ chính và nữ phụ đã xảy ra một đoạn giằng co.

Đoạn giằng co này cũng lộ ra thân phận nữ chính, trực tiếp thể hiện tính cách của cô.

Đạo diễn liên tục xác nhận xem Đường Đường đã chuẩn bị xong chưa, Đường Đường luôn miệng bảo đảm ông mới quyết định quay.

Cuối cùng, lần diễn xuất đầu tiên của Đường Đường ở thế giới này bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Phân cảnh này diễn ra tại biệt thự nhà nữ chính.

Vừa tan học, Đồng Lộ ngoan ngoãn về nhà sớm, sau đó vui vẻ hòa thuận ăn cơm chiều với cha mẹ, nhưng gia đình còn thiếu một thành viên, nữ chính vẫn chưa về.

Chỉ là gia đình này không trách móc lời nào, dường như đã sớm thành thói quen.

Thẳng đến khi ngoài cửa sổ vang lên tiếng motor gào thét quen thuộc, Đồng Lộ chăm chỉ làm bài tập trong phòng mới nhanh chóng mở cửa ra ngoài. Khi Đường Đường đang chậm rãi lên lầu liền gặng hỏi cô đã đi đâu.

Đường Đường thật sự cảm thấy kỹ thuật diễn của Đồng Lộ khá ổn, ánh mắt lúc này rất có thần, bên trong đó đều là chán ghét và phiền phức.

"Liên quan gì tới cô?" Đường Đường trào phúng nhìn cô ta một cái, "Tránh ra."

Chân dài vòng qua định về phòng.

Đồng Lộ sừng sốt, vội vàng xoay người kéo Đường Đường, "Hôm nay cô và Lục Tranh đã nói gì?"

Lục Tranh chính là tên của nam chính.

Đôi mắt xinh đẹp của Đường Đường rốt cuộc cũng dừng lại trên người Đồng Lộ, biểu cảm vẫn chứa đầy ý mỉa mai như cũ, nhưng lại ản ản chút biểu cảm "thì ra là thế". Cô ngược lại như phát hiện điều gì đó thú vị, bên môi nở một nụ cười nhạt không có ý tốt, "Tôi không nói cho cô đó."

Đạo diễn và mọi người xem náo nhiệt phía sau máy quay đều sợ ngây người.

Tuy đây chỉ là một đoạn ngắn, nhưng dù là người xem bình thường liền có thể nhìn ra được tốt xấu.

Kỹ thuật diễn của Đường Đường thật sự quá tinh tế.

Mỗi chi tiết đều đáng nghiền ngẫm.

Ví dụ như cảnh Đồng Lộ kéo Đường Đường lại ban nãy. Tuy trong sách miêu tả không nhiều lắm, nhưng làm diễn viên yêu cầu phải thấu hiểu tâm tình của nhân vật. Người mình ghét nhất tiếp xúc với người mình thích nhất, Đồng Lộ đúng là nên phần nộ, nhưng không phải chỉ phần nộ là đủ, ngoài ra còn phải ản chứa sự bất an bên trong.

Cô vốn khinh thường nói chuyện với Đường Đường nhưng lại không thể không hỏi Đường Đường, nên thời điểm Đường Đường nói sẽ không nói cho cô, lúc đó cô phần nộ là đúng, nhưng còn phải có chút sự dấn đo, sợ mất mặt. Tất cả những chi tiết đó đều không thể thiếu.

Đáng tiếc ở Đồng Lộ chỉ toát lên vẻ phần nộ mà không có sự e thẹn và lo âu khi nhắc đến người mình thích của những cô gái tuổi học sinh.

Có điều Đường Đường đúng là hoàn hảo ngoài dự đoán.

Lúc bắt đầu là bức bối, sau đó vui vẻ khi vô tình phát hiện bí mật, đến cuối cùng là đột nhiên sinh ra ác ý. Mỗi một biểu cảm của cô đều gài đúng chỗ ngựa.

Chỉ xem đoạn ngắn này, người không biết còn tưởng rằng Đồng Lộ mới là người mới.

Kết quả rất tốt nhưng đạo diễn không kêu ngừng, ông có chút tò mò, muốn nhìn xem Đường Đường có thể diễn đến mức độ nào.

Vì thế cảnh quay vẫn tiếp tục.

Hai người trở nên khắc khải, đứng ra cuộc cãi vã này là Đường Đường cố ý khơi mào.

Phân đoạn này cũng là điểm báo về cuộc chia ly của nam chính và nữ chính.

Từ đầu nữ chính và nam chính bên nhau không phải vì nữ chính thích nam chính, mà là do cô phát hiện đứa em gái "tốt" của mình thích nam chính.

Nữ chính chỉ lớn hơn nữ phụ hai tuổi, lúc trước khi mẹ cô còn mang thai cô, cha cô đã ra ngoài ăn chặn với mẹ nữ phụ. Sau này vì mẹ nữ chính mất, hai mẹ con kia mới vào cửa. Á tiểu tam hôm nào cũng lên hương trở thành phu nhân chính thất.

Nụ cười nhạt chính là rõ ràng mẹ nữ phụ mới là kẻ chen chân vào nhưng cuối cùng ai cũng nói mẹ nữ chính là kẻ thứ ba.

Người tin vài tin này nhất không nghi ngờ đúng là nữ phụ, tựa như giờ phút này, cô ta chỉ thẳng tay vào mũi nữ chính, "Cô y hệt người mẹ không biết xấu hổ của cô. Mẹ cô phá hư gia đình của tôi, còn cô lại muốn cướp người tôi thích."

Nụ cười Đường Đường thu lại, bàn tay vung ra một cái tát đánh gãy lời Đồng Lộ.

Vì vậy xung quanh trở thành gà bay chó sủa, nữ chính bị cha ruột mắng nặng nề, sau đó kêu cô cút đi.

Khóe môi Đường Đường nở một nụ cười châm chọc, không chút lưu luyến quay đầu rời đi.

Hành động của cô làm cha ruột càng bức tức hơn, lại là một tràng mắng chửi. Mẹ kế bên cạnh nhìn như an ủi, trên thực tế bà ta đang thêm mắm dặm muối mắng nữ chính.

Sau khi nữ chính ra ngoài gặp phải nam chính, nhưng tạm thời chỉ nói đến đây.

Đoạn này thể hiện rõ tính cách của nữ chính, giấu bên trong vẻ ngoài mạnh mẽ là cuộc sống vô cùng khó khăn.

Đạo diễn vốn định quay một lần nữa, kết quả bây giờ quay xong, ông lại có chút miễn cưỡng quay lại lần hai.

Bởi vì biểu hiện của Đường Đường quá hoàn hảo.

Hoàn hảo đến mức ông sợ quay lần hai, cô sẽ không còn phát huy cực tốt như vừa rồi.

Rối rắm một hồi, đạo diễn vẫn quyết định quay lại lần nữa, nói thật trình độ Đồng Lộ thua Đường Đường quá nhiều. Không biết vì sao, xem mỗi biểu cảm nhỏ của Đường Đường, đạo diễn có cảm giác ông đang quay một bộ phim điện ảnh mà không phải là phim truyền hình thanh xuân vườn trường.

Đường Đường và Đồng Lộ nghỉ ngơi một lát sau đó bắt đầu lại lần hai. Đường Đường rất bình thản, còn sắc mặt Đồng Lộ ban đầu tràn đầy tự tin lại trở nên có chút khó coi.

Kỹ thuật diễn là thứ không cần người khác nói cho, bản thân vẫn có thể cảm giác được.

Hướng chi phản cảnh vừa rồi, dù Đồng Lộ không muốn thừa nhận nhưng không thể phủ nhận một điều, cô đã bị Đường Đường dẫn theo.

Vì bị Đường Đường dẫn theo nên cảm xúc đã được cô chuẩn bị trước đó liền trở nên không thích hợp. Khi đó cô không có thời gian suy xét làm sao để ứng phó, chắc chắn diễn xuất lúc đó của cô thảm không nổi nhìn.

Đồng Lộ cảm thấy trên mặt như bị phỏng, nóng vô cùng.

Thậm chí cô còn chuẩn bị xem Đường Đường bị chê cười, kết quả hiện tại mình mới là kẻ bị mất mặt.

Lúc Đồng Lộ dậm thêm phẩn, bên cạnh loáng thoáng có tiếng người nhỏ giọng nghị luận nói kỹ thuật diễn của Đường Đường bỏ xa Đồng Lộ mấy con phố, chưa kể Đồng Lộ đã đi diễn hai năm.

Đồng Lộ tức giận muốn ra ngoài xem là ai lắm mồm nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống.

Vừa rồi cô chưa chuẩn bị, lần này nhất định có thể.

Nhưng trong đầu đột nhiên hiện ra ánh mắt vừa rồi của Đường Đường, còn có cái tát không chút lưu tình kia, không hiểu sao Đồng Lộ cảm thấy hoảng hốt.

Đường Đường đánh không nương tay, hiện giờ trên mặt còn có chút nóng rát.

Chuẩn bị xong, lần quay thứ hai chính thức bắt đầu.

Làm đạo diễn kinh hi chính là, trình độ của Đường Đường hoàn toàn không giảm sút, ngược lại càng tốt hơn. Mà Đồng Lộ, tuy so với vừa rồi có tiến bộ nhưng toàn bộ quá trình vẫn bị Đường Đường áp xuống.

Quay xong, Đồng Lộ liền về khách sạn, một chữ cũng không nói thêm.

Mọi người cũng đoán được vì sao, trong lòng lập tức cảm thấy có chút buồn cười. Có điều, thật sự không ngờ Đường Đường diễn tốt như vậy.

Đạo diễn không quản Đồng Lộ, dù sao hôm nay đã hết phản cảnh của cô.

Hiệu suất của Đường Đường nhanh như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể đẩy nhanh tiến độ.

Lâu rồi không đóng phim, tuy có tí khó khăn nhưng vẫn thuận lợi vượt qua. Đường Đường diễn cả ngày, cuối cùng mang tâm trạng tốt về khách sạn, nhưng vừa thấy điện thoại vẫn không có động tĩnh, tâm tình liền xui xuống.

Gọi vào số 10086, sau khi xác nhận điện thoại không phải hết tiền, Đường Đường ngả mình xuống giường.

Vì sao không gọi điện thoại, đến một tin nhắn cũng không có!

Minh Thiếu Diễm, chú thay lòng.

Chú không quan tâm đến cháu gái vô cùng đáng thương của chú sao?

Đường Đường không nhận được nữa gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm, vậy mà không ai bắt máy. Một hồi lâu mới có một tin nhắn gửi đến.

[Nghi ngại sớm một chút.]

Đường Đường.....

Tên cậu nam nhân này thật sự thích cô à???

Đường Đường tự mình lâm vào hoài nghi.

Buồn bực nhìn chằm chằm tin nhắn vài phút, cuối cùng ném điện thoại xuống, ngủ.

Mất không thấy, tâm không phiền.

Tránh cho bản thân nghĩ nhiều, Đường Đường càng nghiêm túc đóng phim. Đường Đường vốn làm cho mọi người lo lắng nhất lại biến thành người không đáng lo nhất, gần như chỉ cần quay một lần là qua. Cứ theo tốc độ này, không chừng một tháng là có thể quay xong.

Quay phim đến ngày thứ tư có một đoạn tình cảm nam nữ chính đột phá.

Nữ chính mặc mưa gặp phải nam chính đang lang thang bên ngoài. Nam chính cởi áo khoác che mưa cho nữ chính, lại lái xe nữ chính đưa cô về nhà mình.

Phân đoạn này mang chút hương vị dụ hoặc.

Bởi vì có phân đoạn này đòi hỏi Đường Đường phải mặc áo sơ mi nam.

Vốn dĩ nữ chính đã có suy nghĩ quyến rũ nam chính, hiện giờ người đưa tới cửa, nào có thể không cần? Có điều đoạn này khó ở chỗ, phải dụ hoặc một cách lơ đãng, không thể quá sắc tình, không thể quá đưa đẩy, lơ đãng mà lay động tâm nam chính.

Hiện tại Đường Đường đang tạo hình.

Vì mặc mưa nên lúc tắm xong, trên người nữ chính chỉ mặc áo sơ mi trắng của nam chính. Quý mới biết vì sao không cho nữ chính mặc áo mẹ nam chính, tác giả truyện đúng là rất biết đàn cảnh. Tóc nửa ướt nửa khô, trên mặt sạch sẽ không phấn son, Đường Đường còn mang theo kính áp tròng, tạo cảm giác đôi mắt trong vắt ngập nước.

Chuyên viên trang điểm là gay, sau khi trang điểm cho Đường Đường xong liền ghé vào tai cô liên tục nói, bộ dạng này thật sự không thể chống cự nổi.

Phải không?

Đường Đường nhìn thoáng qua gương.

Được rồi, đúng là muốn phạm tội mà.

Suy nghĩ Đường Đường có chút bay xa, lần sau nên tìm cơ hội trang điểm như vậy trước mặt Minh Thiếu Diễm nhỉ?

Đường Đường dẫm lên dép lê ra ngoài, Mễ Việt liếc mắt một cái liền thấy hai chân dài. Tuy cậu chưa từng có suy nghĩ gì khác với Đường Đường nhưng là một người đàn ông, ai không thích đùi đẹp.

Đặc biệt là đẹp lóa mắt như vậy!

Lại liếc mắt quá chiếc áo Đường Đường đang mặc trên người, áo sơ mi của nam, mức dụ hoặc phải nói là level max.

Thật ra Đường Đường có mặc quần đùi, chẳng qua vì áo sơ mi quá dài nên che khuất đi. Cô xoa xoa mái tóc ẩm ẩm ra hiệu có thể bắt đầu.

Ngay khoảnh khắc này, Minh Thiếu Diễm xuất hiện ở đoàn phim.

Ba ngày trôi qua Minh Thiếu Diễm đã nghĩ rất nhiều chuyện.

Hắn đã từng không tin tình cảm của Đường Đường, từng nghĩ cô mới mười tám tuổi, dễ xúc động lại không lý trí, nhầm lẫn ý lại và cảm giác tích, thậm chí còn không biết được người mình thích là ai.

Nhưng hiện tại, Minh Thiếu Diễm đột nhiên hiểu ra, những chuyện đó căn bản không quan trọng.

Thứ chấn giữa bọn họ không phải là thích hay không thích mà là quan hệ của bọn họ.

Trên người cả hai chảy cùng một dòng máu.

Hắn là chú của Đường Đường.

Họ hàng kết hôn, chẳng những pháp luật không cho phép, mà đến luân thường đạo đức cũng ngăn cấm bọn họ.

Đôi khi Minh Thiếu Diễm nghĩ, nếu bọn họ thật sự bên nhau vậy sẽ có kết cục gì. Hắn là đàn ông, nếu hắn cưới cháu gái, chuyện này chỉ làm người ta cười cợt thôi, nhưng Đường Đường thì sao?

Cô còn trẻ như vậy lại kết hôn với chính chú ruột của mình, bạn bè cô sẽ nghĩ thế nào, ánh mắt nhìn cô sẽ ra sao?

Còn có những lời lẽ của dư luận, truyền thông.

Minh Thiếu Diễm không thể nào chịu được, nếu một ngày nào đó trong tương lai Đường Đường vì hắn mà bị vô số người chán ghét, thậm chí là vũ nhục.

Hắn đã từng thử tìm hiểu những đề tài cùng loại như vậy, chẳng qua hai chữ đã khiến hắn lập tức đóng giao diện.

Ghê tởm.

Nếu sao này có người đánh giá cô như vậy thì sao bây giờ?

Hắn có thể cho cô tất cả, nhưng không thể ngăn được ngôn luận từ kẻ khác.

Hôn nhân cận huyết sẽ không ai đồng ý chuyện đó, cũng sẽ không ai chúc phúc cho hôn nhân như vậy.

Bác sĩ Trần nói anh ta đã nói những chuyện đó với Đường Đường nhưng cô nói cô không để bụng.

Cô không để bụng nhưng hắn để.

Thời gian ba ngày hắn suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

- - -

Minh Thiếu Diễm là người đầu tư, đạo diễn nghe nói hắn tới liền sai người đến đón hắn. Vốn Minh Thiếu Diễm định đến khách sạn, chẳng qua nghe nói các diễn viên đều đang ở trường quay, hắn cũng đến trường quay.

Kết quả vừa đến liền thấy Đường Đường mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình, hai chân dài trắng nõn lộ ra trước mắt mọi người, lúc này đang chân trần đứng trên sàn nhà.

Minh Thiếu Diễm:.....

Mục đích tới đây vứt hết sang một bên.

Đây là đoàn phim rác rưởi, kịch bản cũng rác rưởi nốt!

Sống chung Đường Đường gần một năm, cô chưa từng ăn mặc như vậy trước mặt hắn.

Người xung quanh không biết thân phận Minh Thiếu Diễm, nhưng lấy khí thế kia, chỉ cần người sáng suốt là nhìn ra được thân phận người này không bình thường. Phó đạo diễn vội chạy tới hô một tiếng Minh đồng, sau đó mời hắn tới bên cạnh camera ngồi.

Minh Thiếu Diễm yên lặng đi qua.

Đạo diễn bỗng cảm thấy áp suất không khí xung quanh hạ xuống, vừa quay đầu liền thấy Minh Thiếu Diễm, ông lập tức kêu dừng.

Mề Việt quay qua liền thấy mặt lạnh của Minh Thiếu Diễm, tuy cậu không làm gì sai trái nhưng trực giác mách bảo cậu phải nhanh chóng cách xa Đường Đường.

Từ khi Đường Đường thấy Minh Thiếu Diễm tiến vào, trái tim lơ lửng mấy ngày nay trong nháy mắt về chỗ cũ.

Con người khi yêu dễ thỏa mãn như vậy, Minh Thiếu Diễm vừa đến, cái gì cũng quên hết đi.

Minh Thiếu Diễm và đạo diễn nói chuyện, quay đầu thấy cô vẫn để chân trần đứng trên sàn nhà, chân mày cau lại, "Giày đâu?"

Tiểu Lâm vội vàng vọt tới, kinh hồn táng đảm đưa dép lê qua, "Ồ đây..."

Mọi người bên cạnh có lẽ đã nhìn ra gì đó, một vài nhân viên công tác im lặng ra ngoài. Trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại mấy vị diễn viên chính và đạo diễn, tổng cộng có mười mấy người.

Đường Đường đến phòng ngủ bỏ sung lớp trang điểm, Minh Thiếu Diễm cầm áo khoác đi vào, chuyện viên trang điểm nhanh chóng ra ngoài, đem không gian để lại cho hai người.

Đường Đường mang dép lên tới bên cạnh Minh Thiếu Diễm, cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo quen thuộc trên người hắn liền thỏa mãn nở nụ cười, biết rõ còn có ý hời, "Chú nhỏ, sao chú lại tới đây?"

Minh Thiếu Diễm ngồi trên sofa định nói chuyện, lại thấy đôi chân trắng như tuyết của Đường Đường, trong đầu nhất thời nhớ tới những ánh mắt khác thường của người khác dùng trên đùi Đường Đường.

"Mặc thêm quần vào đi!"

Đường Đường nhìn khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Minh Thiếu Diễm, nhớ tới hắn chịu đựng gần ba tháng trời, đôi mắt cô hơi nheo lại, "Không đó."

Minh Thiếu Diễm nhàu mày muốn mở miệng, sofa bên cạnh đã lún xuống, Đường Đường nghiêng người qua. Cánh tay trắng ngần đặt lên đầu vai hắn, thân thể Minh Thiếu Diễm cứng đờ. Hắn cảm nhận được thân thể mềm mại đang dán sát vào tai hắn nói, "Vì sao phải che lại, hiện giờ cũng không có người khác mà."

"Chẳng lẽ chú nhỏ không thấy đẹp?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Trước đây lựa chọn đột nhiên rời đi, một mặt là vì tức giận Minh Thiếu Diễm, một mặt là vì muốn chứng minh vài thứ.

Tuy ba ngày qua Minh Thiếu Diễm không quan tâm cô, làm cô không ngừng hoài nghi có phải Minh Thiếu Diễm không thích cô, nhưng hiện giờ Minh Thiếu Diễm lại tới phim trường...

Đường Đường cảm thấy, có vài việc đã hoàn toàn được chứng thực.

Nếu không thích vì sao lại theo đến đây.

Vui vẻ thì vui vẻ, nhưng tâm tình nửa vời ba ngày qua vẫn làm người ta thấp thỏm. Đột nhiên Đường Đường nảy ra ý nghĩ muốn trêu hắn. Cảm giác Minh Thiếu Diễm cứng đờ, tâm tình trở nên cực kỳ tốt.

"Chú nhỏ, hình như chú không vui lắm, vì sao vậy?"

Minh Thiếu Diễm đem áo khoác phủ lên người bên cạnh, "Im miệng, mặc vào đi."

Trong lòng Đường Đường buồn cười, ngoan ngoãn mặc vào, "Nhưng lát nữa ra ngoài vẫn phải cởi ra."

Minh Thiếu Diễm.....

Đây là kịch bản rác rưởi gì vậy, không phải nói đóng vai học sinh cao trung sao, học sinh cao trung sao lại không có chừng mực như vậy?

Đạo diễn ngoài cửa oan uổng muốn chết, như này thì có gì quá đáng, nhiều nhất cũng chỉ lộ chân thôi!

Vừa đến hè, ngoài đường đâu đâu cũng thấy cô gái mặc quần ngắn cùn cùn, sao ngài không nói họ không có chừng mực đi!

Vì thế thời gian kế tiếp, từ trên xuống dưới đoàn phim, từ đạo diễn cho tới Mễ Việt đều bị áp suất thấp làm nôm nớp lo sợ, chỉ có Đường Đường là tâm tình rất tốt.

Đồng Lộ nghe nói giám đốc Thánh Ngu đến, lúc này mới vội vàng chạy tới.

Cô cho rằng sau lưng Đường Đường chỉ là một vị cao tăng bình thường, nhưng thật sự không nghĩ tới lại là người cầm quyền tối cao của Thánh Ngu. Sau khi thấy Minh Thiếu Diễm, không như tưởng tượng của cô, giám đốc Thánh Ngu không phải một ông chú đầu hói bụng bía mà là một người có diện mạo không kém gì minh tinh, thậm chí còn áp đảo cả đồng đàn ông xung quanh.

Đồng Lộ ngây ngẩn cả người.

Giám đốc thanh Ngu, không ngờ đẹp trai như vậy.

Ngây ngẩn xong, Đồng Lộ càng ghen ghét Đường Đường.

Người đàn ông như vậy, vì sao lại coi trọng Đường Đường?

Minh Thiếu Diễm cũng không che giấu ý định tới đây tìm Đường Đường. Đường Đường vừa diễn xong liền tới ngồi bên cạnh Minh Thiếu Diễm, tuy hần không cười nhưng biểu cảm trên mặt rõ ràng nhu hòa hơn rất nhiều.

Hiện trường chỉ có mình Mễ Việt biết quan hệ giữa Đường Đường và Minh Thiếu Diễm. Cậu cảm giác hình như người xung quanh có hiểu lầm quan hệ giữa hai người họ. Mễ Việt định giải thích nhưng vừa quay đầu liền thấy Đường Đường đang nói chuyện với Minh Thiếu Diễm.

Đây mẹ nó đây chính là bầu không khí mà chú và cháu nên có à?

Đột nhiên Mễ Việt có chút không xác định.

Đóng phim rất nhàm chán nhưng Minh Thiếu Diễm cố gắng chờ đến khi quay xong.

Lúc trở lại khách sạn, Đường Đường không ngồi xe của đoàn phim như những người khác mà trực tiếp lên xe Minh Thiếu Diễm.

Minh Thiếu Diễm dẫn cô đi ăn cơm chiều.

Người mà mình tâm tâm niệm niệm rốt cuộc đã đến, tâm tình Đường Đường vô cùng tốt, ăn cơm nhiều hơn bình thường nửa chén. Về khách sạn, Đường Đường định về phòng nhưng Minh Thiếu Diễm nói với cô, "Cháu lên phòng chú một chút."

Phòng Minh Thiếu Diễm ở tầng 17.

Cả tối nay Minh Thiếu Diễm hơi im lặng, đều là Đường Đường nói chuyện, hần lắng lắng nghe.

Tuy đây là thái độ bình thường của Minh Thiếu Diễm, nhưng Đường Đường vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.

Hiện giờ Minh Thiếu Diễm chủ động kêu cô lên phòng hần, Đường Đường khó có được có chút thẹn thùng.

Có điều thẹn thùng thì thẹn thùng, Đường Đường vẫn đi.

Hai đời, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc yêu đương, trong lòng Đường Đường có chút khẩn trương. Khi vào căn phòng xa hoa của Minh Thiếu Diễm, cô càng khẩn trương hơn.

Tiếp theo sẽ làm gì?

Minh Thiếu Diễm chỉ chỉ sofa, "Ngồi đi."

Đường Đường ngồi xuống, Minh Thiếu Diễm lại nói, "Chúng ta nói chuyện."

Nụ cười Đường Đường thu lại, đột nhiên cô nhận ra, chuyện hình như không phải như suy nghĩ của cô.

Minh Thiếu Diễm cũng ngồi xuống bên cạnh Đường Đường, khoảng cách giữa hai người gần một cánh tay.

"Ba ngày trước, bác sĩ Trần gọi điện thoại cho chú, nói với chú rất nhiều", Minh Thiếu Diễm mở miệng.

Đường Đường nhú mày, "Bác sĩ nói gì?"

"Anh ta nói", Minh Thiếu Diễm ngừng lại một nhịp, "Bác sĩ Trần nói chú phải tin lời cháu, nói dù tuổi cháu còn nhỏ, nhưng cháu sẽ không dùng tình cảm nói giỡn."

"Vậy chú nghĩ thế nào?"

"Chú muốn tin cháu."

Tim Đường Đường đập rộn lên, vậy tin đi!

"Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, thích hay không thích, tin hay không tin, đều không quan trọng."

Suýt chút nữa hần đã bị lời bác sĩ Trần đổ gục.

Hay hoặc là nói bác sĩ Trần đã bị Đường Đường lừa gạt.

Đường Đường hơi không hiểu ý Minh Thiếu Diễm, cô há miệng, một hồi lâu mới nói, "Vậy cái gì mới quan trọng?"

"Quan hệ của chúng ta."

Đường Đường: "... Chúng ta thật sự không có quan hệ huyết thống."

"Vậy cháu nói đi, vì sao cháu có thể chắc chắn chúng ta không có quan hệ?"

Đường Đường:.....

Tuy cô thật sự thích Minh Thiếu Diễm nhưng bí mật cô xuyên sách đến đây, Đường Đường không nghĩ sẽ nói với bất cứ ai, hoặc là hiện tại chưa phải lúc có thể nói cho hẳn.

Đường Đường lắc đầu, "Hiện giờ cháu không thể nói cho chú."

"Vì sao?"

"Mỗi người đều có bí mật, chú nhỏ."

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm buồn bã, im lặng một lát hẳn mới tiếp tục nói, "Không muốn nói cũng không sao. Cái chú muốn nói chỉ là, có lẽ cháu thật sự thích chú, nhưng cháu không thể vì chữ thích mà xóa bỏ quan hệ huyết thống giữa chúng ta. Huyết thống là thứ không thể bỏ được."

Đường Đường:.....

Cô hồi hận rồi, lẽ ra cô nên thành thật đi làm giám định với Minh Thiếu Diễm mới đúng.

Minh Thiếu Diễm sờ tóc cô, thờ dãi, "Chú tin cháu thích như nhưng chúng ta không thể, tương lại cháu không nên là chú."

Đường Đường bị tức đến cười ra tiếng, "Không phải chú vậy là ai?"

"Có lẽ là bạn cháu, hoặc cũng có thể là một người xa lạ nào đó. Bạn cháu chú cũng biết một số, Bách Thần không đáng tin, ngược lại Mễ Việt không tệ lắm.."

Đường Đường: "....."

Liên quan gì tới Mễ Việt chứ?

"Chú thấy bọn cháu ở chung cũng khá tốt, nói không chừng Mễ Việt cũng thích cháu..."

Ngừng ngừng ngừng ngừng ngừng!

Đường Đường ngốc, vì sao giữa bọn họ lại xuất hiện tên Mễ Việt?

"Nhưng cháu không hề thích cậu ta!"

Đường Đường muốn điên rồi.

Vì sao Minh Thiếu Diễm nghĩ vậy?

Trong đầu chú đang nghĩ cái gì vậy hả?

Tuy không hiểu vì sao Minh Thiếu Diễm lại có ý nghĩ đáng sợ này, nhưng Đường Đường không có hứng thú muốn biết, cô không nghe nổi nữa.

"Cháu thật sự không thích Mễ Việt, cháu chỉ xem cậu ấy là bạn bè. Cậu ấy và kiểu người cháu thích không hề giống nhau!"

Đường Đường thật sự bị Minh Thiếu Diễm làm choáng váng.

Cô cho rằng hôm nay Minh Thiếu Diễm tới đây đại biểu cho việc họ có thể bên nhau, kết quả Minh Thiếu Diễm căn bản không nghĩ như vậy, tới chỉ tới để từ chối.

Nếu không phải sợ đau lòng, Đường Đường thật sự muốn đánh hẳn.

Phiền phức!

Hít một hơi thật sâu, Đường Đường xoay người lại, trong ánh mắt kinh ngạc của Minh Thiếu Diễm, tay cô ấn lên vai hẳn, thân thể hạ xuống.

"Chú nhỏ", Đường Đường gọi Minh Thiếu Diễm một tiếng.

Minh Thiếu Diễm bắt lấy tay Đường Đường, giữ lấy cái eo đang hạ xuống của cô, "Đừng lộn xộn."

"Không lộn xộn, cháu chỉ nhớ đến một chuyện."

Minh Thiều Diễm cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo và vòng eo mảnh khảnh của cô, ánh mắt hần khẽ run lên, "Cái gì?"

"Suýt chút nữa cháu đã quên, ngày mai cháu và Tiểu Mễ có cảnh hôn."

Bàn tay đặt bên eo Đường Đường đột nhiên siết lại, nghe thấy tiếng Đường Đường hít khí lạnh mới vội buông lỏng tay.

"Mới bắt đầu quay sao lại có cảnh hôn?"

"Đạo diễn nói cháu và Tiểu Mễ rất thân, không giống những người khác", Đường Đường thuận miệng nói, "Nói không chừng đạo diễn còn tưởng bọn cháu là người yêu kia kia."

Eo Đường Đường rất nắn cảm, hoàn toàn có thể cảm nhận được cánh tay bên hông đang siết lại.

Rõ ràng rất ghen ghét còn cố tình làm bộ như muốn đẩy cô ra xa. Đường Đường vừa đau lòng vừa tức giận, nhưng cô vẫn muốn khi dễ hần.

"Chú nhỏ giận hả? Không phải chú mới nói cháu có thể bên cạnh Tiểu Mễ sao? Nếu đã như vậy rồi thì quay cảnh hôn có làm sao đâu."

Minh Thiều Diễm.....

Chân Đường Đường trườn qua đê lên đùi Minh Thiều Diễm, tay cầm lấy điện thoại trong tay Minh Thiều Diễm lấy ra, bàn tay đặt trên ngực hần.

"Sao vậy? Chú còn định gọi điện thoại cho đạo diễn không? Dù mai không quay thì ngày khác cũng quay thôi. Chú nhỏ, cháu chưa từng hôn môi bao giờ, chú thật sự hy vọng người đầu tiên cháu hôn là Mễ Việt sao?"

Chân mảy Minh Thiều Diễm nhướn lên, tay nắm hông Đường Đường như hận không thể lập tức ôm cô vào lòng.

Đường Đường một chút cũng không sợ, tiếp tục nhóm lửa trong lòng hần, "Cháu nghĩ ra một biện pháp rất tốt." Đường Đường thối nhẹ vào hầu kết Minh Thiều Diễm một cái, cảm nhận thân thể hần run lên, âm thanh ngọt lịm lại câu dẫn vang lên, "Hay là bây giờ chú nhỏ hôn cháu một cái đi, vậy chú là người thứ nhất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Tuy hần là chú Đường Đường nhưng hần cũng là đàn ông hàng thật giá thật.

Người mình thích đến tận xương tủy đang nằm trong ngực, cách một tầng vải mỏng hần cảm nhận được ngón tay của cô. Chân nhỏ nhắn như có như không cọ cọ lớp quần tây. Bàn tay chỉ cần véo một cái là có thể cảm nhận được vòng eo mềm dẻo, nhỏ gầy của Đường Đường.

Không có người đàn ông nào có thể chịu nổi dụ hoặc như vậy.

Gân xanh trên trán Minh Thiều Diễm nhảy lên, đột nhiên cánh tay ôm lấy Đường Đường đem cô bế lên. Đá văng cánh cửa phòng ngủ đem Đường Đường đặt lên giường.

Đường Đường kinh hô một tiếng, lăn đến giữa giường ôm chặt chần, lỗ tai có chút nóng lên. Cô đang muốn nói gì đó thì Minh Thiều Diễm đã xoay người ra ngoài, bước chân có chút hấp tấp, chỉ trầm đục ném lại một câu, "Hôm nay cháu nghỉ ngơi ở đây đi."

Cô chỉ thấy bóng dáng rời đi hốt hoảng và tiếng đóng cửa không nhỏ.

Đường Đường.....

Đường Đường ngây ngốc ôm chần, đột nhiên cô có cảm giác lấy sai kịch bản, không biết nên khóc hay nên cười.

Cô tựa như tên ác bá làm lũng loạn cuộc sống của dân lành, còn Minh Thiều Diễm là tiểu thư bị cưỡng đoạt cướp sắc.

Bây giờ tiểu thư bị dọa chạy mất tiêu.

Nửa phút sau, ngoài cửa có động tĩnh, có người đến. Mười giây sau Tiểu Lâm sắc mặt hoảng sợ ôm quần áo và nước tẩy trang dè dặt mở cửa phòng ngủ.

"Cái kia... Minh thiếu nói hôm nay em ngủ ở đây nên sai chị đem đồ đến cho em..."

Nhìn Đường Đường đang ngồi trên giường, lại nghĩ tới mái tóc hơi rối của Minh Thiếu Diễm. Trong đầu Tiểu Lâm chợt nảy ra vô số ý nghĩ sắc tình, nhưng cô không dám nghĩ nhiều.

Đây là ông chủ và cháu gái ông chủ đó!

Trợ lý Tiểu Lâm và một cô gái trong đoàn phim ở cùng một gian phòng. Căn phòng đó kề bên phòng ngủ của Đường Đường bên dưới. Vừa rồi cô đang chuẩn bị ngủ thì điện thoại vang lên, một dãy số lạ.

Tiểu Lâm tưởng gọi nhầm số nên lúc bắt máy giọng điệu không tốt lắm, kết quả vừa nghe được tiếng người đầu dây bên kia, cô sợ đến mức cả người nhảy dựng lên.

Là ông chủ tự mình gọi cho cô!

Minh Thiếu Diễm kêu cô nhanh chóng đến phòng Đường Đường, lấy quần áo ngủ và trang phục vào sáng mai đem lên phòng ngài ấy.

Về mặt Tiểu Lâm hoang mang nhưng có cho cô mấy trăm lá gan cũng không dám hỏi Minh Thiếu Diễm vì sao. Tiểu Lâm dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước phòng Đường Đường, sắp xếp đầy đủ quần áo, sữa rửa mặt sau đó dựa theo mật mã phòng được Minh Thiếu Diễm gửi đến vào căn phòng xa hoa tầng 17.

Và rồi cô thấy Đường Đường đang ngồi phát ngốc trên giường.

Ánh mắt Đường Đường chậm rãi dừng trên quần áo Tiểu Lâm đang ôm trên người.

Được lắm, trực tiếp nhường cả phòng cho cô.

A a a rốt cuộc chú có phải đàn ông hay không!

Đường Đường muốn hồng mắt bực chán lẫn trên giường hai lần, sau đó khôi phục lại bình thường. Mặt không cảm xúc đi xuống giường.

"Không cần đâu, đem về đi, em về phòng ngủ."

Nhìn Tiểu Lâm rối rắm, Đường Đường thở dài, "Em sẽ nói với chú ấy, chị đừng sợ."

Có câu này của Đường Đường, lúc này Tiểu Lâm mới yên tâm đem đồ về phòng.

Đường Đường gọi điện thoại cho Minh Thiếu Diễm, kết quả bên kia máy bận, cuối cùng là thật sự đang máy bận hay cố ý không bắt máy, Đường Đường cũng không biết.

Mang giày xuống giường, trước khi đi cô còn sắp xếp lại đồ đạc chăn lộn rồi gửi tin nhắn cho Minh Thiếu Diễm mới rời khỏi.

Minh Thiếu Diễm không nhận điện thoại của Đường Đường vì bận tiếp cuộc gọi khác.

Đêm khuya nhiệt độ giảm, còn có gió đêm thổi hiu hiu, tầng cao nhất của khách sạn là quán cà phê lộ thiên. Minh Thiếu Diễm đứng trên tầng cao nhất quan sát toàn bộ phố thị, cuối cùng mới đem cảm giác khô nóng trong người giảm bớt.

Tuy có vài hình ảnh thỉnh thoảng vẫn xâm nhập vào tâm trí hắn.

Hạ hỏa xong, lúc này Minh Thiếu Diễm mới hậu tri hậu giác bực bội.

Đường Đường học được mấy thứ này từ đâu?

Ngừng ngừng, không thể suy nghĩ nữa.

Uống một chút cà phê lạnh, lại ngồi trên tầng cao nhất tắm gió lạnh, Minh Thiếu Diễm gọi điện thoại cho đạo diễn của "Kẹo Kim Cương".

Đạo diễn bị dọa nhảy dựng, vội hỏi Minh Thiếu Diễm có chuyện gì.

"Bộ phim này", Minh Thiếu Diễm ngừng một chút lại nói, "Có vài cảnh hôn của Đường Đường?"

Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này...

Đạo diễn không hiểu lắm, nhưng cũng không gạt, "Tổng cộng có ba cảnh."

"Cắt hết."

Đạo diễn:.....

Được lắm, bây giờ đạo diễn mới phản ứng kịp.

Ông không biết quan hệ của Đường Đường và Minh Thiếu Diễm. Trước đây Thánh Ngu đầu tư, hơn nửa hôm nay Minh Thiếu Diễm còn tự mình đến thăm ban mới làm đạo diễn và những người khác hiểu lắm quan hệ giữa hai người.

Có điều hơi khác với suy nghĩ của đạo diễn một chút, ban đầu ông nghĩ quan hệ giữa họ là bao nuôi, hiện tại có chút phát hiện ngoài ý muốn.

Minh Thiếu Diễm và Đường Đường giống đang yêu đương hơn.

Không yêu đường thì làm sao lại có tính chiếm hữu cao như vậy? Đến cảnh hôn cũng không cho quay!

Nhưng thật ra hai người yêu đương cũng rất tốt, trai tài gái sắc...

Khụ khụ, suy nghĩ chạy hơi xa rồi. Đạo diễn vội vàng phanh lại sau đó thì thầm nói với Minh Thiếu Diễm, "Minh đồng, mấy thứ như cảnh hôn này thật ra không cần phải để ý như vậy... Hơn nữa trong phim thiếu cảnh nhất định là không hoàn mỹ..."

"Vây dùng thế thân", đối với chuyện này, Minh Thiếu Diễm thương lượng không thừa đường sống, "Không được nữa thì tá vạ, tôi tin ông nhất định có cách."

Đạo diễn:.....

Sau khi cúp máy, điện thoại hiện cuộc gọi nhớ của Đường Đường, còn có tin nhắn của cô.

Đường Đường nói cô không ở lại, hẳn có thể yên tâm về phòng rồi.

Tuy trên mặt chữ không có vấn đề gì, nhưng thoát nhìn vẫn cảm thấy có chỗ không đúng. Hơn nửa ngày Minh Thiếu Diễm mới phát hiện, bản thân sao lại chật vật như vậy?

Hơn nữa bây giờ về phòng mình, không hiểu sao hẳn có cảm giác rất xấu hổ.

Khi đang ngồi uống cà phê, Jason gọi điện thoại đến.

"Minh đồng, hôm nay Nhan Nghiên cho người liên hệ với tôi. Cô ấy nói có chuyện quan trọng phải đích thân gặp ngài."

Nhan Nghiên?

Minh Thiếu Diễm nhíu mày. Hẳn và Nhan Nghiên không có bất cứ quan hệ nào, ngoài trừ lần trước Nhan Nghiên tới nhận lỗi một lần thì không còn giao lưu nào khác.

Thêm nữa vì Nhan Nghiên vô cớ nhắm vào Đường Đường nên Minh Thiếu Diễm không có ấn tượng tốt với cô ta.

Nhan Nghiên muốn gặp hẳn?

"Không gặp."

"Nhan Nghiên nói chuyện này có liên quan đến Đường tiểu thư, còn nói chuyện này cấp bách, hy vọng có thể sớm gặp Minh đồng."

Biểu cảm Minh Thiếu Diễm khẽ động, có liên quan đến Đường Đường?

Im lặng một lát, Minh Thiếu Diễm hít sâu một hơi, "Biết rồi, đặt vé máy bay đêm nay về."

Tuy cô ta nói ngài về sớm một chút nhưng đâu cần phải về sớm vậy. Jason uyển chuyển nói không cần gấp như vậy, sáng mai về cũng được mà.

"Nói nhiều."

Được rồi, Jason lập tức cầm miệng.

Đường Đường trở lại phòng mình, tắm rửa xong lên giường ngủ, điện thoại thông báo có tin nhắn, Minh Thiếu Diễm

[Chú có chuyện quan trọng phải về thành phố S trước.]

Đường Đường... Thật sự bị cô dọa chạy sao?

[Chuyên tâm đóng phim đi, quay xong sẽ có quà cho cháu.]

Quà?

Cô không thiếu quà nhà.

Với quà của Minh Thiếu Diễm cô còn chưa đưa cho hắn.

Nghĩ đến đây lại gửi tin nhắn cho Mễ Việt, hỏi Mễ Việt khi nào xe tới.

[Biết cậu sốt ruột, tôi đã hối thúc người ta nhiều lắm rồi. Máy ngày nữa là đến.]

Cuối cùng cậu ta mới làm được việc cô vừa lòng.

Nói chuyện xong, Đường Đường nằm trên giường nhớ lại lời nói và hành động của Minh Thiếu Diễm.

Tuy Minh Thiếu Diễm nói hắn từ chối nhưng trong lời nói vẫn thừa nhận hắn có thích cô. Nguyên nhân không thể đồng ý chỉ vì huyết thống của hai người.

Cũng vì như vậy nên Đường Đường không cảm thấy quá sốt ruột hay lo lắng.

Hôm sau đến đoàn phim, không biết vì sao, ánh mắt đạo diễn nhìn cô có chút quái lạ, như muốn nói gì đó. Tiếc là Đường Đường đợi hơn nửa ngày, đạo diễn vẫn không nói mà chỉ thờ dài một cách khó hiểu.

Sau đó bảo Đường Đường đi hóa trang.

Mà Minh Thiếu Diễm bên kia, tối muộn vừa trở lại thành phố S, sáng hôm sau đã tới Thánh Ngu làm việc như ngày thường.

Thời gian Jason hẹn Nhan Nghiên là 9 giờ rưỡi sáng.

Nhan Nghiên đột nhiên xuất hiện tại Thánh Ngu, phàm là người ở Thánh Ngu thấy Nhan Nghiên đều khiếp sợ. Đợi đến khi thấy Jason tự mình mời Nhan Nghiên lên lầu, nghị luận càng sôi nổi hơn.

Vì sao Nhan Nghiên lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa còn là trực tiếp đi gặp Minh đồng.

Còn cô gái đi cùng Nhan Nghiên là ai? Là người mới? Hình như chưa từng gặp qua.

Nhan Nghiên vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ trên môi, quay đầu dịu dàng an ủi cô gái phía sau không phải sợ. Cô gái kia cảm kích nhìn Nhan Nghiên một cái, nhìn đáng vẻ rất thân với Nhan Nghiên.

Jason dẫn hai người đến văn phòng của Minh Thiếu Diễm, ý bảo hai người ngồi trong phòng tiếp khách phía trước văn phòng, "Chờ một lát, Minh đồng đến ngay."

"Được, cảm ơn" Nhan Nghiên nở nụ cười khéo léo.

Cô gái vẫn luôn đi bên cạnh Nhan Nghiên, ánh mắt cô có chút sợ hãi nhìn Nhan Nghiên hào phóng khéo léo nói chuyện với người khác, càng nhìn càng cảm thấy Nhan Nghiên quả là xứng với danh xưng nữ thần quốc dân.

Dù trước đây đã xảy ra một ít chuyện không tốt.

Có điều quen biết Nhan Nghiên một thời gian, Bạc Cốc Ngưng thấy chẳng những Nhan Nghiên có vẻ ngoài xinh đẹp, còn hiểu biết nhiều, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn, rõ ràng là một mình tinh nhưng không hề làm giả.

Từ nhỏ cô không có ai quan tâm, sau khi quen Nhan Nghiên mới biết cảm giác người khác đối xử với mình tốt là như thế nào.

Nhan Nghiên dẫn cô đi ăn món ngon cô chưa ăn bao giờ, còn giúp cô tìm được người thân ruột thịt. Chị ấy nói hôm nay là có thể gặp chú của cô, trong lòng Bạc Cốc Ngưng vừa hồi hộp vừa thấp thỏm, nhưng lại vô cùng chờ mong.

Nhan Nghiên nói chú ruột của cô là người có quyền nhất tòa nhà lớn này. Bạc Cốc Ngưng cẩn thận đánh giá xung quanh.

Không gian rất lớn, trang hoàng tinh xảo, chú nhỏ của cô hình như là người rất có tiền.

Đang miên man suy nghĩ, tiếng bước chân từ bên trong truyền đến, Bạc Cốc Ngưng ngẩng đầu lên. Người đàn ông cao gầy mặc bộ tây trang màu xám xuất hiện trước mắt cô, cả người đầy khí thế và quý khí làm Bạc Cốc Ngưng từ nhỏ đến lớn đều sống trong thị trấn nhỏ khiếp sợ.

Minh Thiếu Diễm liếc mắt một cái liền chú ý cô gái ngồi bên cạnh Nhan Nghiên.

Không phải vì cô có vẻ ngoài xinh đẹp mà là vì khuôn mặt kia thật sự quá quen mắt.

Cô gái trước mắt này và anh trai Minh Thiếu Phạn của hắn giống nhau bảy phần.

Nhan Nghiên nói lý do hôm nay cô ta đến đây có liên quan đến Đường Đường, mà sau khi thấy cô gái này, Minh Thiếu Diễm lập tức đoán được Nhan Nghiên muốn nói chuyện gì.

Nhịp tim bỗng chốc nhanh hơn.

"Minh đồng", Nhan Nghiên áp chế hưng phấn trong lòng, khéo léo chào hỏi Minh Thiếu Diễm, "Hôm nay tôi tới tìm Minh đồng chủ yếu là vì, tôi ngẫu nhiên phát hiện ra một chuyện."

Mắt Minh Thiếu Diễm tối đen như mực, lúc này bên trong như nổi gió kết mây.

Nhưng tiếng nói vẫn bình tĩnh như cũ, "Có chuyện gì?"

"Chuyện này có thể anh không tin nhưng đây chính là sự thật", Nhan Nghiên hơi mỉm cười, "Đường tiểu thư thật ra không phải cháu gái anh. Anh và cô ấy không hề có quan hệ huyết thống."

- - -

Vì hôm nay Nhan Nghiên đã chuẩn bị hơn hai mươi ngày!

Minh Thiếu Diễm quen Đường Đường lâu như vậy, nếu cô cứ nói thẳng cho hẳn biết chân tướng, lời nói của cô sẽ không đáng tin. Cho nên cô nhất định phải tìm được Bạc Cốc Ngưng, bởi vì cô ta rất giống anh trai Minh Thiếu Diễm.

Cô sai trợ lý ra ngoài tìm cho bằng được Bạc Cốc Ngưng, sau đó đến nơi ở của cô ta, lại dùng hơn hai mươi ngày bồi dưỡng tình cảm với cô ta.

Mục đích chính của cô là để Minh Thiếu Diễm vứt bỏ Đường Đường, đồng thời bồi dưỡng tình cảm với Bạc Cốc Ngưng, có lẽ sau này bản thân sẽ chiếm được vài chỗ tốt.

Cô phải lật đổ Đường Đường, Đường Đường nhờ có Minh Thiếu Diễm mà bây giờ thậm chí còn bò lên đầu cô.

Vừa nghĩ tới đây, Nhan Nghiên liền tức muốn chết.

Vì chuyện trước đây mà hình tượng của cô chịu ảnh hưởng lớn, nhưng cũng may chỉ mới trong nước, người ngoại quốc không biết chuyện này nên Nhan Nghiên vẫn nhận được một hợp đồng làm người phát ngôn cho một nhãn hiệu xa xỉ nước ngoài.

Kết quả hợp đồng sắp tới tay, người phụ trách bên kia lại đột nhiên không thảo luận tiếp.

Sau này mới biết được, Đái Na của Thánh Ngu đã giành lấy hợp đồng này cho Đường Đường.

Đường Đường là một người mới, xuất đạo chưa đến một năm, ngay cả một tác phẩm cũng không có lấy tư cách gì để tranh hợp đồng với cô chứ?

Nhan Nghiên thậm chí cảm thấy rất tức cười.

Nhưng sự thật là như vậy, sau này hỏi thăm mới biết được, người phụ trách nhãn hiệu này có quan hệ rất tốt với Minh Thiếu Diễm. Trong một lần hai người gặp mặt, Minh Thiếu Diễm thuận miệng nói một câu hợp đồng đã không cánh mà bay.

Nói cho cùng, thật ra chỉ là xem mặt mũi của Minh Thiếu Diễm.

Vốn Nhan Nghiên định qua mấy ngày nữa mới phanh khai chuyện này. Quen biết Bạc Cốc Ngưng hơn hai mươi ngày, cô gái này không tính là rất thông minh nhưng có lẽ do hoàn cảnh ảnh hưởng nên cô ta rất biết nhìn người.

Nhan Nghiên sợ không thân được với Bạc Cốc Ngưng, nhưng lại càng sợ hợp đồng chạy mất hơn, vì vậy Nhan Nghiên chỉ có thể tới gặp Minh Thiếu Diễm.

Không còn chướng ngại vật là Minh Thiếu Diễm nữa thì Đường Đường cũng như con kiến trước mặt cô.

Cô đã chuẩn bị rất nhiều lý do thoái thác, đặc biệt là nếu Minh Thiếu Diễm hỏi cô vì sao biết Đường Đường và hẳn không có quan hệ huyết thống. Nhan Nghiên đã chuẩn bị rất kỹ tất cả các tình huống, kết quả không ngờ, Minh Thiếu Diễm không hề hỏi tới.

Nhan Nghiên có chút kinh ngạc, nhưng lại nghĩ đến tính cách của hắn. Minh Thiếu Diễm là người chỉ cần kết quả, không xem trọng quá trình, cũng không thích truy cứu nguyên nhân. Vậy nên Nhan Nghiên cảm thấy không quá kỳ lạ.

Uổng công cô còn lo lắng giải thích sẽ không rõ ràng khiến Minh Thiếu Diễm không tin.

"Tôi cũng không có ý gì khác, tôi chỉ không muốn thấy Minh đồng bị lừa bịp", Nhan Nghiên nói, "Tôi chỉ mong Minh đồng có thể đoàn tụ cùng người nhà chân chính, hy vọng Minh đồng không tức giận."

Minh Thiếu Diễm nhìn cô một cái, bên môi giương lên nụ cười nhợt nhạt, "Không, đương nhiên tôi sẽ không tức giận. Minh Thiếu Diễm tôi vô cùng cảm ơn cô đã đến đây."

Nhan Nghiên nhoen miệng cười, "Không dám nhận, tôi cũng chỉ muốn tốt cho Minh đồng."

Tầm mắt Minh Thiếu Diễm lại nhìn về phía Bạc Cốc Ngưng lần nữa, "Tôi tin Nhan tiểu thư sẽ không lừa tôi, nhưng liên quan tới vấn đề gia tộc, mời Bạc tiểu thư đến bệnh viện làm giám định huyết thống với tôi."

Nhan Nghiên sợ Bạc Cốc Ngưng ngay lúc máu chột lại không làm nên chuyện, không ngờ lần này Bạc Cốc Ngưng thông minh, nghe Minh Thiếu Diễm nói xong liền gật đầu, "Không thành vấn đề!"

Minh Thiếu Diễm gật đầu, "Tôi sẽ sai thư ký đi sắp xếp."

Mục đích đã thành, Nhan Nghiên vừa lòng đứng lên, "Nếu đã đưa Cốc Ngưng về đúng chỗ của mình, vậy tôi cũng nên đi rồi."

Minh Thiếu Diễm kêu Jason tiến vào, "Thay tôi tiễn Nhan tiểu thư."

Jason gật đầu dẫn Nhan Nghiên ra khỏi phòng. Bạc Cốc Ngưng nắm chặt nắm tay theo phía sau Minh Thiếu Diễm, do dự một lát sau đó nhỏ giọng kêu, "Chú nhỏ."

Bước chân Minh Thiếu Diễm dừng lại một nhịp.

Đáy lòng lập tức tràn đầy sự bài xích.

"Gọi tôi là Minh tiên sinh đi."

Bạc Cốc Ngưng sùng sốt, tuy vừa rồi thoát nhìn Minh Thiếu Diễm luôn không hữu hảo, nhưng giờ phút này Minh Thiếu Diễm lại làm cô vô cớ sợ hãi. Trong lòng Bạc Cốc Ngưng khó chịu, "Nhưng mà..."

"Chúng ta vẫn chưa làm giám định", Minh Thiếu Diễm nhàn nhạt nói, "Hơn nữa, dù tôi và cô có quan hệ huyết thống, tôi cũng nghĩ cô nên gọi tôi là Minh tiên sinh."

Bạc Cốc Ngưng ngơ ngác, "... Vì sao..."

Minh Thiếu Diễm có chút phiền.

Lần đầu tiên gặp Đường Đường, Đường Đường không hề dây dưa không dứt như vậy. Tuổi tác hai người xấp xỉ nhau, vì sao lại kém nhiều như vậy.

Nhưng nghĩ lại, không phải vì Đường Đường không giống người thường nên hẳn mới có thể thích như vậy sao?

Minh Thiếu Diễm không muốn giải thích, chờ Jason tiễn Nhan Nghiên trở lại, hẳn liền nói, "Chiều nay mang cô ấy đến bệnh viện lấy máu rồi đưa đi làm giám định. Còn bây giờ đưa cô ấy đến biệt thự bên Nam Hồ đi."

Jason gật đầu, sau đó ra hiệu bảo Bạc Cốc Ngưng đi theo mình.

Bạc Cốc Ngưng quay đầu nhìn Minh Thiếu Diễm nhưng Minh Thiếu Diễm đã xoay người vào trong phòng làm việc, cô chỉ đành đi theo Jason.

Đi được một hồi, Bạc Cốc Ngưng mới nói, "Nam Hồ... là nơi Minh tiên sinh ở sao?"

Cô nghe Nhan Nghiên nói, lúc trước Minh Thiếu Diễm đã đưa cô Minh tiểu thư giả kia về nhà chú ấy đang ở.

Jason không nói gì, Minh Thiếu Diễm không có phép mở miệng, một chữ anh cũng không nói ra. Mang Bạc Cốc Ngưng đến thẳng bệnh viện trước, sau khi ra khỏi bệnh viện mới đến Nam Hồ bên kia.

Nam Hồ đương nhiên không phải nơi Minh Thiếu Diễm ở.

Khu biệt thự này tương đối xa, nhưng thắng ở hoàn cảnh tốt. Lúc trước Minh Thiếu Diễm và đám người Thẩm Minh Vũ mua được, sau đó xây dựng thành khu biệt thự.

Minh Thiếu Diễm rất ít tới đây, chỉ là ngẫu nhiên cùng bạn bè đến một hai lần, phòng ở vẫn luôn để không.

Xe chậm rãi đi vào, đúng lúc gặp chiếc xe vàng chói, Thẩm Minh Vũ nhìn qua một cái liền thấy Jason.

Đây không phải là thư ký của Minh Thiếu Diễm sao?

Còn cô gái nhỏ phía sau là ai?

Thẩm Minh Vũ tò mò, tò mò thì đi hỏi. Đáng tiếc lần la chào hỏi được hai câu Jason đã tìm cớ đi trước.

Lại nói gần đây hẳn ta có chút bức bối, lần trước bị Minh Thiếu Diễm hù một phen, ăn đánh không nói, khổ nhất là gần hai tháng không được chạm vào

phụ nữ.

Sống hai mươi ba năm, hấn ta chưa từng bị ghen như vậy.

Tuy không dám tìm Minh Thiếu Diễm tính sổ, nhưng trong lòng vẫn ghim hấn sâu sắc.

Lúc này trong đầu Thẩm Minh Vũ nảy ra suy nghĩ.

Phải làm Minh Thiếu Diễm không thoải mái mới được.

Giám định huyết thống làm rất nhanh, hồi thúc kịch liệt thì chỉ cần sáu tiếng đồng hồ.

Buổi chiều, trước khi tan tầm, kết quả giám định đã có mặt trên bàn Minh Thiếu Diễm.

Ánh mắt Minh Thiếu Diễm bình tĩnh nhìn phong bì, ngồi yên như tượng cả buổi trời, rốt cuộc cũng mở phong bì ra.

Ngay cả hấn cũng không phát hiện tay cầm giấy hơi run rẩy.

Mức độ tương đồng huyết thống giữa chú cháu.

27.8%

Xác định có quan hệ huyết thống.

Minh Thiếu Diễm nắm kết quả giám định trong tay, thân thể căng cứng lại thả lỏng.

Hấn tựa lưng vào ghế, lần đầu tiên, từ sâu thẳm trong lòng, hấn muốn cười.

Không ai biết, giây phút này nội tâm Minh Thiếu Diễm có bao nhiêu ức chế khó kìm nén.

Nhan Nghiên tới tìm hấn, nói Đường Đường không phải cháu gái ruột của hấn. Khi đó hấn không dám nghĩ nhiều, lúc đưa huyết dạng đến bệnh viện hấn cũng không chế bản thân không được nghĩ nhiều.

Có đôi khi hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Hôm nay chính là ngày khó khăn nhất trong đời Minh Thiếu Diễm.

Hiện giờ xem kết quả xong, Minh Thiếu Diễm cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

--

Thẩm Minh Vũ vì "Trả thù" Minh Thiếu Diễm nên cứ nhìn chăm chăm vào biệt thự bên kia, kết quả đến hôm sau mới thấy Minh Thiếu Diễm xuất hiện ở đó.

Thẩm Minh Vũ vui vẻ, lần trước phát hiện, hình như Đường Đường rất quan tâm chuyện kết hôn của Minh Thiếu Diễm, vì thế lần này hấn lập tức gọi điện thoại cho cô.

Đường Đường không quá muốn nhận điện thoại của Thẩm Minh Vũ. Lần cọ chân dưới gầm bàn lần trước làm cô dị ứng đến vài ngày, vì thế Đường Đường làm bộ không nghe thấy. Điện thoại rung một hồi, sau đó Thẩm Minh Vũ không gọi điện thoại nữa mà chuyển sang gửi Wechat.

[Tiểu Đường Đường à, tôi phát hiện chú gần đây chú nhỏ của cháu hình như lại tìm thím nhỏ cho cháu đó.]

Tay cầm điện thoại của Đường Đường run lên.

Thím nhỏ?

Điện thoại reo lên lần nữa, Đường Đường do dự một lát mới nhận, Thẩm Minh Vũ cười đề tiện, "Bây giờ chịu bắt máy rồi sao?"

"Ban nãy không nghe thấy."

Thẩm Minh Vũ cũng không vạch trần cô, hấn ta vừa quen thói đùa giỡn Đường Đường vài câu vừa thêm mắm dặm muối nói Minh Thiếu Diễm mang theo một cô gái, còn cho cô ấy sống ở biệt thự tư nhân.

"Hắc, mỗi ngày đi đâu cũng có nhau, gần bó keo sơn."

Đường Đường...

Sau khi cúp máy, Đường Đường hít sâu một hơi.

Cô đương nhiên không tin lời Thẩm Minh Vũ nói, nhưng Thẩm Minh Vũ không giống đang nói giỡn, hơn nữa không có lý do gì để hấn ta nói bừa như vậy.

Còn gần bó keo sơn gì gì đó...

Nghĩ đến từ này, Đường Đường liền cảm thấy lòng ngực khó chịu, nhất định là giả!

Nhưng cô gái... Nói không chừng có thật.

Có khi nào Minh Thiếu Diễm bị cô bức cho nóng nảy nên muốn tìm một đối tượng kết hôn không?

Đường Đường gấp gấp, một giây cũng không chịu nổi nữa, im lặng vài phút cô liền tìm đạo diễn xin nghỉ, nói có chuyện quan trọng phải về thành phố S.

Gần đây thái độ làm việc Đường Đường tích cực, đêm qua phải quay cảnh đêm, hôm nay lại quay ban ngày, giờ giấc nghỉ ngơi cũng chỉ có ba giờ. Bây giờ cô xin nghỉ, dù không xét đến thái độ, đạo diễn cũng không là khó Đường Đường.

Ông còn trì kỷ hỏi cô muốn nghỉ nhiều thêm hay không.

Đường Đường nghĩ nghĩ, "Đến lúc đó lại tính tiếp."

Trước tiên cô phải biết rốt cuộc có chuyện gì mới được.

Thành phố B đến thành phố S mấy hai giờ đi máy bay, thật ra Đường Đường rất mệt nhưng trong lòng có chuyện không ngủ được, lúc xuống máy bay cô đến thẳng Thánh Ngu.

Jason thấy Đường Đường liền hoảng sợ. Không phải Đường Đường đang ở thành phố B đóng phim sao, anh cũng không nghe Minh đồng nói cô sẽ về.

Nhưng nhiều năm kinh nghiệm, Jason vẫn rất bình tĩnh bảo Đường Đường đến phòng nghỉ đợi Minh Thiếu Diễm. Hiện tại Minh Thiếu Diễm đang mở họp cùng vài vị đồng sự ở phòng họp nhỏ.

Đường Đường gật đầu, sau đó quen cửa quen nẻo đến phòng nghỉ. Đi phòng vệ sinh rửa mặt xong cô trở về ngồi lên giường, thấy bì thư trên tủ đầu giường nên thuận tay cầm lấy.

Rửa mặt là để giữ tỉnh táo, kết quả vừa cầm thư, đôi mắt cô đã bắt đầu đánh nhau.

Chờ Minh Thiếu Diễm xử lý công việc xong mới nghe Jason báo Đường Đường đã trở lại, giờ cô đang ở phòng nghỉ. Minh Thiếu Diễm không chút suy nghĩ, lập tức đến phòng nghỉ.

Thật ra hấn muốn đến thành phố B gặp cô, chẳng qua công việc bận rộn, hấn không thể đi được.

Không ngờ Đường Đường đã đến đây trước.

Từ khi xác nhận hấn và Đường Đường không có quan hệ huyết thống, Minh Thiếu Diễm hận không thể lập tức nhìn thấy cô, bây giờ cuối cùng cũng gặp được.

Trong tay cô cầm phong thư, nhưng đôi mắt đã nhắm lại, cơ thể thon dài cuộn tròn lại, không phát hiện hấn đã vào.

Giờ phút này, tim Minh Thiếu Diễm như nhũn ra.

Đã mệt như vậy sao còn trở lại.

Minh Thiếu Diễm sợ đánh thức cô nhưng lại nhịn không được muốn chạm vào cô. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chân mày đang nhắm lại của Đường Đường.

Động tác rất nhẹ nhưng cô vẫn tỉnh.

Đường Đường mở mắt liền thấy Minh Thiếu Diễm, có lẽ mới tỉnh ngủ, lại có lẽ nhớ tới lý do lần này trở về, đột nhiên Đường Đường cảm thấy ủy khuất.

Minh Thiếu Diễm cách cô gần như vậy.

Mơ màng đưa tay ôm cổ Minh Thiếu Diễm, đem người kéo xuống. Trong cơn buồn ngủ, cô nghĩ có lẽ Minh Thiếu Diễm lại muốn chạy trốn đây.

Nhưng lần này, Minh Thiếu Diễm không chạy, gương mặt hấn thuận thể cách cô càng ngày càng gần, cuối cùng đặt một nụ hôn trên trán cô. Sau đó cô bị ôm vào lòng ngực ấm áp.

Cái ôm vô cùng chặt.

Chặt đến mức làm người ta hít thở không thông.

+++

Em gái editor: Haizz, cuối cùng hai người cũng yêu nhau rồi! *tung bông* *tung hoa*

Edit mòn mỏi hai người mới yêu nhau, đúng là khổ tận cam lai mà!!!

Bà chị beta: Tôi cũng đợi mãi mà. Hôm nay search google, tôi thấy truyện nhà tôi bị reup các bạn ạ. Haizz, nên vui hay buồn đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Đường Đường cảm thấy có khả năng cô vẫn chưa tỉnh ngủ, nếu không sao người mấy ngày trước quyết đoán từ chối cô, thậm chí còn bỏ cô trong phòng một mình bây giờ lại dám ôm cô như vậy.

Đường Đường nhắm hai mắt lại, giây tiếp theo cô hoàn toàn bị Minh Thiếu Diễm ôm chặt đến tỉnh.

Hay lắm, lực đạo này nhất định không phải là mơ.

Minh Thiếu Diễm dùng gương mặt dịu dàng chưa từng có nhìn cô, đến giọng nói của hắn cũng chưa bao giờ mềm mại như vậy, "Sao không nói tiếng nào đã về rồi?"

Bởi vì nghe nói chú định tìm thím nhỏ cho tôi.

Nhưng cảm giác thủ thi bên tai thế này quá tuyệt vời, tốt đến mức Đường Đường không đành lòng phá vỡ. Cho nên thời điểm Minh Thiếu Diễm hỏi cô, Đường Đường quyết định không phá hư không khí.

Ngón tay nhẹ nhàng đặt trên vai Minh Thiếu Diễm, có chút thẹn thùng trả lời, "Vì nhớ chú."

"Ừm", Minh Thiếu Diễm lên tiếng, sau một hồi lại nói, "Tôi cũng nhớ cháu."

Đường Đường:???!!!

Trời ạ, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, Minh Thiếu Diễm rốt cuộc đã thông suốt rồi sao!

Đầu óc Đường Đường trống rỗng, đột nhiên có chút ủy khuất, "Cuối cùng cũng thừa nhận thích cháu rồi sao?"

"Thừa nhận", Minh Thiếu Diễm thờ dãi buông cô ra, đứng lên lần nữa. Ngoại trừ sợi tóc có hơi rối thì không nhìn thấy bất cứ biểu tình dư thừa nào trên khuôn mặt, vẫn là vị tổng tài cao cao tại thượng của Thánh Ngu.

Đường Đường ôm chần ngồi xếp bằng trên giường, nhìn quanh căn phòng trang hoàng phong cách lạnh lẽo, đột nhiên cô cảm thấy hình như nó không đơn điệu đến như vậy. Ánh mắt lại đặt trên bàn trà cạnh cửa sổ nhỏ, Đường Đường chợt nhớ ảnh chụp đã thấy lần trước.

Đôi mắt không tự giác cong cong, "Vậy những ảnh chụp lần trước rốt cuộc là từ đâu có?"

Minh Thiếu Diễm: "... Tan tâm rồi, về nhà thôi."

Hai mươi mấy gần ba mươi rồi, sao da mặt vẫn mòng như vậy.

Có lẽ bởi vì chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ.

Nghĩ đến đây, Đường Đường còn gì không hài lòng nữa chứ, thậm chí còn cảm thấy phản ứng của hắn rất đáng yêu.

Mang giày, thu dọn lại giường đệm, lúc này cô mới ra khỏi phòng ngủ. Chờ Minh Thiếu Diễm làm xong vài việc còn tồn lại, hai người liền cùng nhau ra khỏi văn phòng.

Thang máy đang xuống thì gặp Đái Na. Đái Na rất tự nhiên chào cô một tiếng, sau đó đột nhiên phản ứng lại, "Sao em lại ở đây! Không phải em đang đóng phim sao?"

Không báo cho người đại diện đã chạy về, Đường Đường có chút xấu hổ. Minh Thiếu Diễm nhìn Đường Đường một cái, trong mắt chứa ý cười khó có

thể phát hiện, lúc này mới nhân nhạ nói, "Tôi kêu cô ấy về."

"À."

Vậy được, Đái Na gật đầu.

Cô cũng không có ý trách Đường Đường, chỉ là có chút bất ngờ mà thôi. Mỗi lần gọi điện hỏi thăm đoàn phim, bên kia lúc nào cũng khen biểu hiện của Đường Đường tốt, không có chỗ nào làm bọn họ phiền lòng. Vì vậy gần đây Đái Na đều chăm chú vào Bách Thần.

Bách Thần sắp phát hành album, bận tới mảy tới mạt.

Đi bên cạnh Minh Thiếu Diễm, Đường Đường cảm giác một đường đều có ánh mắt vô cùng không tốt của mọi người. Đến khi xuống bãi đỗ xe ngầm gặp chú Lý, bỗng nhiên Đường Đường nhớ món quà còn đang trên đường tới của cô.

Cô cũng nhớ lần trước khi rời đi Minh Thiếu Diễm có nói sẽ tặng quà cho cô.

Lên xe ngồi, Đường Đường tò mò hỏi Minh Thiếu Diễm, "Chú nhỏ."

Gọi hai chữ chú nhỏ xong, Đường Đường đột nhiên ngậm miệng.

Minh Thiếu Diễm nhìn cô một cái, "Làm sao vậy?"

Đường Đường chớp chớp mắt, nhìn chú Lý đang lái xe phía trước, nghĩ nghĩ liền cầm lấy tay Minh Thiếu Diễm kéo hán lại gần. Đường Đường ghé vào tai Minh Thiếu Diễm nói nhỏ, "Bây giờ kêu chú nhỏ có phải không thích hợp hay không?"

Minh Thiếu Diễm cảm nhận hơi thở ấm áp bên tay, trong lòng như có một sợi lông vũ cọ qua.

"... Không có gì không thích hợp", Minh Thiếu Diễm cũng đề thấp giọng, cúi đầu nhìn lông mi Đường Đường, cây quạt nhỏ lay động như cào vào lòng hán.

Không có gì không thích hợp à, không biết Đường Đường nghĩ đến gì đó mà gương mặt có chút nóng lên.

Đang ban ngày, cô lại nghĩ đến cái gì vậy? Đề do trước kia Tiểu Chanh đề cử cho cô một đồng "Sách cảm", ví như nam chính khí phách tà mị nâng cảm nữ chính, dự hoặc nói, "Gọi Daddy."

Đường Đường.....

Ngừng ngừng, cô là một thiếu nữ rụt rè.

Không, là nữ thanh niên.

Đường Đường không chế suy nghĩ đã bay bổng trong đầu, cuối cùng lại đem lực chú ý đặt lên người Minh Thiếu Diễm.

Dù đang ở trên xe, Minh Thiếu Diễm vẫn vẻ lạnh nhạt, dáng ngồi nghiêm chỉnh như ở công ty. Theo quan sát của Đường Đường, đã mười phút trôi qua hán vẫn giữ nguyên một tư thế, đôi mắt nhìn thẳng phía trước. Đường Đường chỉ cần quay đầu là thấy đường quai hàm hoàn mỹ của Minh Thiếu Diễm.

Đường Đường chưa bao giờ nghĩ khi yêu đương cô lại biến thành thế này.

Lúc nào cũng muốn chạm vào hán.

Đáng tiếc chú Lý đang ở đây. Lần đầu tiên Đường Đường cảm thấy chú Lý dư thừa.

Được rồi, ngay cả dì Trình đang ở nhà cũng có chút dư thừa.

Đường Đường cảm thấy cô thật quá đáng, dì Trình thấy cô về còn vui vẻ như vậy mà. Nhìn dì Trình hưng phấn vào phòng bếp, đột nhiên Đường Đường có chút lo lắng.

Quen biết dì Trình hơn nửa năm, Đường Đường hiểu vì sao dì Trình đối với cô tốt như vậy.

Tuy Minh Thiếu Diễm căm hận anh trai mình, nhưng dì Trình thì khác, dì xem hai đứa con Minh gia như con mình. Minh Thiếu Phạn qua đời, dì Trình liền đem con gái Minh Thiếu Phạn vào vị trí của ông trước khi mất.

Sau này dì Trình biết cô không phải con ruột của Minh Thiếu Phạn, không biết dì sẽ có phản ứng gì.

Minh Thiếu Diễm nhìn Đường Đường đang đứng ngay cửa phòng bếp ngập ngừng, hán liền gọi cô một tiếng. Đường Đường quay đầu, Minh Thiếu Diễm vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, "Lại đây."

Đường Đường nghe lời đi qua.

"Đừng lo lắng", Minh Thiếu Diễm dừng như nhìn ra nỗi băn khoăn của cô, "Có chú ở đây."

Một câu nói làm Đường Đường an tâm, cô gật đầu.

Minh Thiếu Diễm nhìn về phía phòng bếp lại thấp giọng nói với Đường Đường, "Còn một chuyện muốn nói với cháu."

Đường Đường nhìn ngón tay Minh Thiếu Diễm, trong lòng ngứa ngáy muốn vuốt tay nắm lấy. Đường Đường nghĩ thế nào liền làm thế ấy, ngón tay Minh Thiếu Diễm hơi khựng lại nhưng không né tránh, tùy ý để cô nắm lấy ngón út của hắn.

Mặt mày Đường Đường cong cong, lúc này mới nói, "Chuyện gì?"

Minh Thiếu Diễm kể sơ lược chuyện Nhan Nghiên tới công ty, lại nói chuyện đã làm giám định huyết thống với Bạc Cốc Ngưng cho Đường Đường nghe, "Cô gái kia chú đã sắp xếp ở biệt thự Nam Hồ."

Đường Đường không quá kinh ngạc, nhưng nghe tin Bạc Cốc Ngưng đã trở lại, trong lòng cô vẫn nảy lên chút đau đớn, cô ngoéo ngón tay Minh Thiếu Diễm, "Chú muốn đón cô ấy trở lại sao?"

"Sẽ không."

Minh Thiếu Diễm trở tay cầm tay Đường Đường.

"Cháu biết tình cảm chú và anh cả không sâu, thậm chí chú còn oán anh ấy hại chết mẹ. Cho nên đối với con gái anh ấy, chú cũng không hoan nghênh, nếu không phải vì đề phòng chú hai, lúc trước chú cũng không đón cháu về."

Hơn nữa, cô gái kia do Nhan Nghiên đem đến, đối với Minh Thiếu Diễm mà nói, chỉ có phiền phức mà không có vui vẻ.

Không đúng, vẫn có chút vui vẻ, bởi vì cô ta đã thúc đẩy tình yêu đầu tiên trong đời hắn.

Đường Đường cảm thấy may mắn cô đủ dày dặn, nếu cô thật sự là một cô bé mười tám tuổi, nghe được lời này của Minh Thiếu Diễm nói không chừng đã bị uất ức đến khóc.

Có điều Minh Thiếu Diễm nhanh chóng cứu chữa những lời này, đôi mắt đen như mực của hắn chăm chú vào Đường Đường, chất giọng trầm thấp mà lại dễ nghe, "May mắn chú đã đón cháu về."

"Đúng vậy", Đường Đường rất tán đồng gật đầu, lại nhìn Minh Thiếu Diễm nói, "Nếu không thì bây giờ chú còn đang một thân một mình rồi."

Minh Thiếu Diễm:.....

Minh Thiếu Diễm đã nói tất cả, Đường Đường cũng xem như đã rõ, Thảm Minh Vũ nói "Thím nhỏ" gì đó thật ra chính là Minh tiểu thư thật. Minh Thiếu Diễm sắp xếp cho cô ấy ở biệt thự Nam Hồ bên kia, biệt thự đó cũng không hẳn là biệt thự tư nhân, chẳng qua đó chỉ là một căn nhà để không của Minh gia mà thôi.

Mà hôm nay thái độ Minh Thiếu Diễm đột nhiên thay đổi 360 độ, khác hẳn với lúc trước, hóa ra là vì Bạc Cốc Ngưng xuất hiện.

Đường Đường chợt nảy ra ý xấu, ngón tay cô trong lòng bàn tay Minh Thiếu Diễm cào một cái, "Thật ra chú và Bạc Cốc Ngưng có quan hệ huyết thống cũng không thể chứng minh chúng ta không có nha. Chú nhỏ, từ khi nào thì chú không nghiêm cẩn như vậy?"

Minh Thiếu Diễm dừng một chút, "Sẽ không có đâu."

"Chưa chắc", Đường Đường cười bốn cợt, "Lỡ như anh cả chú không phải chỉ có một đứa con riêng thì sao? Chúng ta vẫn nên đi làm giám định huyết thống đi."

Minh Thiếu Diễm:.....

Minh Thiếu Diễm định nói gì đó, di Trình đã từ phòng bếp đi ra, hai người nhanh chóng buông tay ra. Di Trình hoàn toàn không phát hiện có gì không đúng, gương mặt tươi rói hỏi hai người, "Chú cháu hai người đang thì thầm to nhỏ gì đó, đến quần áo cũng không đi thay."

"Chuyện công việc", Minh Thiếu Diễm từ trên sofa đứng lên, "Đi lên thay quần áo, nên ăn cơm rồi."

Vì Đường Đường trở về, di Trình làm rất nhiều món Đường Đường thích ăn. Di Trình tò mò hỏi Đường Đường ở đoàn phim thế nào nhưng thật ra là nói bóng nói gió hỏi Đường Đường và Mễ Việt như thế nào.

Đường Đường thật sự có chút bất đắc dĩ.

Tuy trên mạng khắp nơi đều là fan couple của bọn họ nhưng ai có thể nghĩ đến, trong nhà còn có vị fan couple lớn tuổi như vậy, liên tục muốn mượn quan hệ để ăn đường.

Ban đầu Minh Thiếu Diễm còn đáp lại vài câu, sau đó một chữ cũng không nói, chỉ yên lặng gấp đồ ăn cho Đường Đường.

"Ăn com đi."

Đường Đường muốn cười nhưng không dám cười ra, dạ một tiếng ngoan ngoãn ăn com.

Di Trình đang nói vui về lại bị Minh Thiếu Diễm làm mất hứng. Vì thế đề tài liền chuyển lên người Minh Thiếu Diễm, "Cháu không yêu đương còn chưa tính, bây giờ còn không cho cháu gái nói chuyện yêu đương. Cháu nói đi, khi nào thì có bạn gái đây, nếu không thì đi cũng không trông cậy vào Đường Đường và Tiểu Mễ..."

Minh Thiếu Diễm ăn com xong, buông đũa xuống ra khỏi phòng ăn, "Cháu có rồi."

Di Trình sùng sốt, lúc này mới phản ứng lại lời Minh Thiếu Diễm, đi lập tức không hỏi chuyện Mễ Việt nữa mà ra ngoài tra khảo Minh Thiếu Diễm.

"Có cái gì, khi nào có hả?"

"Gần đây..."

"Khi nào mang về đây?"

"Qua mấy ngày nữa..."

m thanh nhỏ dần đến khi không nghe được nữa, khước môi Đường Đường không tự giác giờ lên.

Bạn gái Minh Thiếu Diễm, thật vui.

Vì vấn đề bạn gái này mà Di Trình quán lấy Minh Thiếu Diễm hỏi han cả tối, đáng tiếc Minh Thiếu Diễm kín miệng, chỉ cần hần không muốn nói, Di Trình đừng mong moi được cái gì. Di Trình thật sự không có cách nào, cuối cùng chạy tới hỏi thăm Đường Đường.

Đường Đường mới tắm xong, mặc áo tắm ra ngoài đã bị Di Trình lôi kéo hỏi đông hỏi tây. Đường Đường thật sự muốn nói chính là cháu đây, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói, cô chỉ đành kiến nghị, "Hay để cháu xuống đi hỏi một chút?"

Di Trình vô cùng vui vẻ, "Mau đi đi."

Vì thế Đường Đường quanh mình chính đại đi tìm Minh Thiếu Diễm.

Gõ gõ cửa phòng, Minh Thiếu Diễm thấy cô đang quần áo tắm, tóc ướt đầm đứng trước cửa, thân thể nhất thời căng thẳng, "Sao cháu lại tới đây?"

Đường Đường nhìn thoáng qua, không phát hiện Di Trình mới không thể tin nổi hỏi lại, "Cái này mà cũng hỏi?"

Cháu không phải bạn gái chú sao? Bạn gái tới tìm bạn trai thì cần lý do à?

Nhưng nghe thấy tiếng bước chân Di Trình, Đường Đường vẫn tìm lý do, sau đó dùng âm thanh Di Trình có thể nghe được nói, "Di Trình kêu cháu tới hỏi thăm chuyện bạn gái của chú."

Minh Thiếu Diễm:.....

Di Trình xấu hổ cười, nhanh chóng xuống lầu.

Minh Thiếu Diễm thờ dãi, hết sức cách xa Đường Đường, "Vào đi."

Minh Thiếu Diễm ấn Đường Đường lên mép giường, vào phòng tắm lấy máy sấy ra, "Sau này tắm xong nhớ phải sấy khô tóc."

Trước nay hần chưa từng làm việc này cho ai, hiện giờ giúp Đường Đường sấy tóc thoát nhìn có chút vụng về, nhưng lại rất nghiêm túc. Đường Đường ngẩng đầu là có thể thấy đôi môi nhật màu của hần.

Sấy một hồi, Đường Đường không chịu nổi an tĩnh nói, "Chú đang nghĩ gì vậy?"

Minh Thiếu Diễm khó có được đùa cô, "Đoán xem"

"Cháu không đoán đâu", Đường Đường nói, "Vì sao phải đoán xem chú nghĩ gì chứ, cháu biết cháu đang nghĩ gì là được rồi."

Minh Thiếu Diễm tắt máy sấy, nghe lời hỏi cô, "Vậy cháu đang nghĩ gì?"

Đường Đường híp mắt, kéo Minh Thiếu Diễm ngồi xuống rồi nhỏ giọng, "Chú nhỏ, em muốn hôn anh."

Minh Thiếu Diễm:.....

"Không thể."

Đường Đường sững sốt, hơn nửa ngày mới không thể tin nổi mở miệng, "Vì sao?"

Đồng ý yêu đương là một chuyện nhưng để phát triển thêm bước tiếp theo lại là một chuyện khác. Thật vất vả vứt bỏ gông xiềng huyết thống, nhưng hắn vẫn không quên hiện tại Đường Đường chỉ mới mười tám tuổi.

Đây chẳng lẽ không phải phạm tội?

Tuy hiện tại đối mặt với hắn là cô bạn gái nhỏ mê người nhưng hắn nhận nại rất gian nan, thậm chí còn không dám quá gần Đường Đường.

Đôi mắt đen như mực của Minh Thiếu Diễm sâu không thấy đáy, ánh mắt dò hỏi cổ áo Đường Đường, "Đừng quậy, cháu quá nhỏ."

Đường Đường yên lặng nhìn chằm chằm Minh Thiếu Diễm, sau đó kéo kéo áo tẩm nhìn thoáng qua, ra vẻ ngượng ngùng nhỏ giọng nói, "Cũng không nhỏ mà..."

Minh Thiếu Diễm:.....

Rốt cuộc là ai mười tám ai hai mươi tám, ai đàn ông ai phụ nữ? Minh Thiếu Diễm cứng đờ xoay người.

Cuộc sống này thật khó trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Quả Tim Nhỏ Của Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.